

Giới thiệu Phiêu Du Giang Hồ

Thượng Quan Tinh - Một nữ hiệp sĩ khí phách của thời cổ đại lúc bấy giờ. Một con người được nhiều người kính trọng đã bất ngờ biến mất mà không ai biết được nguyên nhân...

Cô - Một người con gái mười bảy tuổi ở thế kỷ 20 đã bất ngờ bị xuyên qua và bị nhiều lần là nữ hiệp sĩ kia. Mọi nghi vấn đã được giải đáp, Thượng Quan Tinh vẫn còn sống và đã trở lại.

Là một nữ hiệp sĩ bị hiểu lầm nhưng không ngờ nữ hiệp sĩ thật kia lại có một bí mật vô cùng lớn đó là đều bị bốn gã công tử kia theo đuổi. Cô sẽ xử lý ra sao ???

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 1: Xuyên không[1]!

Thượng Quan Tinh, mười bảy tuổi, là một thiếu nữ thế kỷ Hai mươi mốt hết sức bình thường, do sai sót nhỏ của người bạn sáng chế thiên tài Giang Thần, cô đã xuyên không trở về thời cổ đại. Tại đây cô bị mọi người nhầm lẫn với Thượng Quan nữ hiệp sau cái chết bất ngờ của vị nữ hiệp này.

Nhờ thân phận mới, Thượng Quan Tinh có được mối lương duyên đầy “oan nghiệt” với bốn huynh đệ nhà Âu Dương. Mặc dù cô đã “n+1” lần trốn tránh nhưng vẫn không thoát khỏi vòng vây của bốn “mỹ nam” này.

Một Âu Dương Thiếu Nhân yêu mị, hảo sắc nhưng cũng rất dịu dàng.

Một Âu Dương Huyền lạnh lùng, cao ngạo nhưng luôn âm thầm bảo vệ.

Một Âu Dương Y ngọt ngào, lãng mạn nhưng thi thoảng lại rất quái gở.

Lại thêm Âu Dương Thiếu Nhiên vô cùng ngây thơ, đáng yêu.

Bốn huynh đệ nhà Âu Dương cũng là những người đầu tiên biết được bí mật về thân phận thực sự của Thượng Quan Tinh. Cũng chính vì vậy mà kế hoạch “đào tạo” một “nữ hiệp” Thượng Quan Tinh đại danh鼎鼎, võ công siêu phàm, uy chấn giang hồ đã ra đời. Và bắt đầu từ đó, Thượng Quan Tinh tội nghiệp của chúng ta ngày ngày rửa mặt bằng nước mắt, ôm uất hận mà đi ngủ vì sự “đay đốn” đầy tâm huyết của bốn mỹ nam nhà Âu Dương.

“Tiểu Tinh, hôm nay chúng ta sẽ luyện cưỡi ngựa. Hãy tưởng tượng chút xíu nhé. Nàng và ta đang ở trong một khu rừng, thúc ngựa phi như bay, giống như chú chim nhỏ giữa rừng xanh đang dang rộng đôi cánh vậy. Cảnh tượng thật đẹp biết bao, trước mặt chúng ta ngập tràn hoa tươi như tấm thảm dưới ánh trăng sáng, lúc đó màn đêm đã...”

“Dừng! Dừng nói nữa!”, tôi vội vàng cắt lời huynh ấy.

“Âu Dương Y, huynh có chắc là phải luyện cưỡi ngựa trong rừng mới được không?”

“Tiểu Tinh à, nàng không thấy lãng mạn hay sao?”

Cảm giác mồ hôi lạnh như bão lốc tủa khắp người tôi thế này là sao?

Nhưng! Tôi có một dự cảm không lành, mặc dù quái nhân năm nào cũng có, nhưng quái nhân năm nay lại đặc biệt đông. Kỳ lạ, tại sao lại dừng ngựa? Tôi nhìn về phía trước, miệng há thành hình chữ O.

“Âu... Âu Dương Y! Ở... ở đây sao lại có hồ thế?”

“À! Ha ha! Tiểu Tinh à, đây là con vật yêu quý mà ta muốn tặng nàng. Nàng thích không?”, Âu Dương Y vẻ mặt nịnh nọt nói với tôi.

“Âu Dương Y, đồ dã man, đồ biến thái!”, con ngựa sợ hãi vội lao đi như bay, còn tôi tìm mọi cách cố sống cố chết bám chặt vào cổ nó.

[1] Xuyên không: Ý chỉ quá trình nhân vật vượt qua thời gian, không gian, tới một địa điểm, một thời đại khác. Có thể là từ hiện tại trở về quá khứ hay từ quá khứ tới hiện tại, tương lai. Trong phạm vi nội dung truyện này, nhân vật chính đã xuyên không từ hiện tại trở về quá khứ.

“Đây là đâu vậy?”

“Người đang ở đâu thì là chỗ đó chứ sao.”

“Làm ơn đi, ông nói thế thì khác nào không nói?”

“Thứ không khác thì vốn tự nó đã khác!”

“Không phải chứ! Ông già chết tiệt! Ông mau nói cho bọn cô nương biết đây là đâu?”

Đừng trách tôi bất lịch sự khi nổi giận với một người già như thế! Tôi không kiềm chế được! Tôi chịu hết nổi rồi!

Thiết nghĩ Thượng Quan Tinh tôi mới sống trên đời được mười bảy năm, tuy chưa va vấp nhiều nhưng hiểu biết cũng không đến nỗi kém.

Từ trước đến nay tôi chưa từng gặp ai nói chuyện kiểu như thế! Chỉ mỗi vấn đề “Tôi đang ở đâu”, mà phải hỏi đi hỏi lại đến nửa ngày trời vẫn không sao hỏi cho rõ được.

Nguyên nhân của sự việc là thế này.

Tôi tên Thượng Quan Tinh, mười bảy tuổi, là một thiếu nữ luôn sống mầu mịch. Chiều nay khi tan học, tôi bắt gặp con mèo nhà bà người bạn của chị hàng xóm. Vì đuổi theo bắt con mèo đó, không cẩn thận nên bị rơi xuống cống.

Thực ra chuyện này cũng rất bình thường, ai mà chưa một lần ngã xuống cống chứ. Chỉ có điều đây không phải là chuyện có thể lôi lên bàn mà nói với nhau thôi.

À, các bạn sẽ hỏi thế sao tôi lại nói phải không! Tôi cũng chẳng muốn kể ra đâu! Nhưng... nhưng khi mở mắt ra nhìn, tôi bất ngờ phát hiện mình đang đứng trên đỉnh núi, sau đó còn bất thành linh gặp phải một ông già kỳ quái nữa chứ.

Đối với sự tồn tại của các hiện tượng siêu nhiên, từ trước đến nay tôi luôn giữ thái độ bình tĩnh.

Nhưng tôi đang muốn về nhà!

Vì vậy, tôi mới cất lời hỏi ông già kia: “Tôi đang ở đâu?”. Thế mà đã nửa tiếng trôi qua, tôi vẫn chưa có được câu trả lời rõ ràng.

“Đây là mảnh đất vô dục!”

...

Được! Ông không muốn nói chứ gì! Tưởng rằng có thể dọa được tôi hả? Phải cho ông thấy sự lợi hại của tôi! Hãy xem tuyệt chiêu của Thượng Quan Tinh tôi đây!

Ngay tức khắc tôi rút tay vào túi quần, lấy ra một vật thể màu đen, chìa về phía ông già kia!

“Hừ! Tưởng tôi không tự mình xuống núi được hả? Chỉ cần một cuộc điện thoại là xong ngay”, tôi cười đắc ý.

“Reng, reng!!!”

“A lô! Xin chào! Tôi là Hứa Văn Cường[2]!”

[2] Hứa Văn Cường và Phùng Trình Trình là tên hai nhân vật chính trong bộ phim Bến Thượng Hải.

“Xin chào! Tôi là Phùng Trình Trình...”, tôi tròn mắt, nói về không hài lòng.

Thần kinh! Lại còn xưng là Hứa Văn Cường! Đợi chị về sẽ trừng trị mày cho xem.

“Xin lỗi! Trình Trình hiện đang ở chỗ tôi. Tiểu thư, làm ơn đừng nói bừa.”

“Thượng Quan Phong! Có phải mày bị điên không vậy? Hứa Văn Cường hả? Mày cho rằng mày đang đóng phim sao?”

Tức chết mất! Thượng Quan Phong chết tiệt! Chị muốn giết mày! Cả ngày chỉ ôm mộng làm đại ca! Cả đời này, mày có đấu tranh vật lộn thế nào cũng chỉ là đàn em của chị thôi, có bản lĩnh thì đầu thai kiếp khác đi.

Ở đâu bên kia, chỉ nghe một giọng nữ truyền đến.

“Văn Cường à! Ai vậy?”, người con gái hỏi.

“Một con điên!”, tên khùng đầu máy bên kia nói.

Tôi nổi trận lôi đình, hét vào điện thoại: “Cái gì? Mày nói tao bị điên à? Mày...”.

“Tút tut...”

Thằng nhóc vô lương tâm chết tiệt, lại dám cúp điện thoại trước chị mày, để xem lúc về chị có nện cho mày vài cái vào mông không?

“Vô dụng thôi, đây là thời cổ đại mà. Nhà người đã từ tương lai xuyên thời gian trở về đây, cuộc điện thoại mà người vừa gọi, cả thời gian và không gian đều bị đảo lộn hết rồi”, ông già kỳ quái về mặt điềm nhiên nói với tôi.

“Nếu tôi đang ở thời cổ đại, tại sao ông biết tôi từ tương lai trở về? Hơn nữa, sao ông lại biết cái gì là điện thoại? Làm thế nào mà biết được chứ? Ông xem tôi là con cóc sao?”

Dù Thượng Quan Tinh tôi không được thông minh lắm nhưng ông cũng chớ coi tôi là đồ cóc.

Ông già đó bóc... Khụ, một khuôn mặt mới trẻ trung lắm sao, khuôn mặt đó yếu ớt nói: “Vì tôi cũng từ tương lai trở về, và lại vừa nảy do tôi không cẩn thận niệm nhầm thần chú nên cô mới đến đây”.

Tôi co rúm người...

“Đừng nói với tôi, cậu chính là chàng thiếu niên thiên tài về môn triệu hồi thần bí bị mất tích mà báo chí đăng tải suốt thời gian trước đây nhé!”

Trò đùa này chẳng có gì đáng cười cả.

“Cô cũng thông minh đấy chứ...”, tên đàn đó lại nở nụ cười ngây thơ vô tội trước mặt tôi.

Ngất!

“Vậy bây giờ tôi đang ở đâu?”

“Thời cổ đại...”

...

...

Dựa vào đoạn đối thoại trên, tôi đã rút ra được một kết luận: Tôi... xuyên không rồi...

“Ha ha!!! Ha! Ha! Ha! Ha!”, tôi ngửa mặt lên cười sung sướng. Đúng là không uống mười bảy năm trời sống ở tương lai cứ ngày đêm mong ngóng được trở về cổ đại, cuối cùng mong ước cũng đã thành hiện thực.

Nên nhớ rằng Thượng Quan Tinh tôi đây, từ đời ông nội của ông nội, tất cả đều theo ngành khảo cổ, đến lượt tôi, không ngờ lại được trở về thời cổ đại, được trực tiếp tiến hành khảo sát thực địa. Vì thế tâm trạng hiện tại của tôi chỉ có thể dùng một từ để hình dung mà thôi: Sướng! À mà không phải! Phải là... cực sướng!

“Nè, cô... cô vẫn ổn chứ?”, cậu nam sinh hỏi về yếu ớt.

“Không có gì, cậu mau giúp tôi kiểm bộ quần áo, tôi phải đi du ngoạn”, tôi hào hứng nói.

Cậu nam sinh mắt tròn tròn, bộ dạng kinh ngạc không tin nổi!

“Cô không sợ không thể trở về tương lai sao? Không sợ không thích ứng được với cuộc sống thời cổ đại sao? Liệu cô có thể sống được ở đây không?”

“Sao hỏi lắm thế! Đã đến đây rồi thì cứ chấp nhận số phận đi”, tôi cười rạng rỡ nói.

Chị đây đang rất hào hứng, đừng có phá hủy hình tượng thời cổ đại tươi đẹp của chị.

Thay một bộ y phục dành cho nam, sau đó soi gương đồng, tôi phát hiện hoá ra mình đẹp trai đến thế! Tieten tay vớ lấy một cái quạt! Ha ha! Quả là hình ảnh công tử cổ đại tiêu chuẩn!

“Gió lạnh nhẹ đưa, trăng thu vô ngần, mảnh tâm tư đẹp chẳng còn tròn vẹn...”, trong lúc hứng khởi, đột nhiên tôi cảm thấy mình rất giống Vi Tiểu Bảo[3].

[3] Vi Tiểu Bảo là nhân vật chính trong cuốn tiểu thuyết võ hiệp nổi tiếng của Kim Dung – Lộc Đình Ký. Đây cũng là cuốn tiểu thuyết cuối cùng của ông. Vi Tiểu Bảo được mệnh danh là “đệ nhất kỳ nhân” – người được ngôi sao may mắn chiếu mệnh, phơi phới tiến thân từ chốn lầu xanh khách điếm lên đến tuyệt đỉnh vinh hoa, có địa vị cao trong triều đình. Vi Tiểu Bảo lâu lành, miệng trơn như mỡ, ghi nhớ rành rọt và lặp lại trôi chảy những gì nghe được. Vì thế Vi Tiểu Bảo là nhân vật điển hình được nhiều độc giả thanh niên ưa thích.

“Thượng Quan Tinh, cô xác định sẽ sống ở thế giới cổ đại thật sao?”, một giọng nói bất chợt vang lên cắt phăng dòng thi hứng đang trào dâng trong tôi.

Haizzz, đến lúc thì phải về thôi, tôi không về nhất định gấu bông ở nhà sẽ rất nhớ. Hơn nữa, tôi còn muốn thành danh nhờ những kinh nghiệm khảo cổ tại nơi này cơ mà.

“Đợi khi nào cậu về thì gọi tôi một tiếng”, tôi so vai nói cho xong chuyện.

Tóm lại, tôi nhất định phải ngao du một chuyến trước khi về nhà.

“Chúng ta liên lạc với nhau bằng cách nào?”, anh chàng đó lại hỏi.

“Ừ nhỉ! Thế này đi, tôi có mang theo đoàn tiêu của Hokage[4], từ giờ chúng ta sẽ dùng cái này để làm ám hiệu liên lạc.”

[4] Hokage (Hóa Ảnh) là một hội ninja được hư cấu trong truyện Naruto của tác giả Kishimoto Masashi. Họ là những ninja tối cao đứng đầu làng Mộc Diệp, chỉ huy các ninja trong làng và lãnh nhiệm vụ bảo vệ làng.

Không ngờ vào lúc cần kíp, bộ truyện tranh mà tôi yêu thích lại có tác dụng đến thế.

“Hokage à, tôi cũng thích!”, cậu bạn Giang Thần kia chăm chú nhìn tôi một lúc, nghiêm túc đưa tay ra.

Tôi toát mồ hôi lạnh, không nói được gì, quyết định chia ra mỗi người một ngả quả nhiên là đúng đắn.

Đem theo cậu chàng đầu óc có vấn đề này, không chừng mình còn phải chịu tội thay ấy chứ.

Thế là, tôi từ biệt Giang Thần đã đưa tôi về thời cổ đại, xuống núi.

Cổ đại ời! Tôi đến đây...

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 2: Tôi là Thượng Quan nữ hiệp

Sau khi đi được một đoạn đường núi, tôi cảm thấy toàn thân rã rời.

Chết tiệt, cái này mà gọi là phá núi làm đường hả, tôi từng này tuổi đầu nhưng chưa từng đi đoạn đường xa đến thế.

Chỗ nào cũng là trời xanh cây lớn, cây lớn trời xanh, đâu đâu cũng giống nhau, có phải tôi bị mù đường rồi không?

Kiểm một chỗ để ngã lưng, tôi quyết định phải nghỉ ngơi một lát. Vừa mới chợp mắt được hai giây, lại nghe thấy văng vẳng đâu đây có tiếng người vọng tới.

“Rốt cuộc ngươi có giao ra không?”

“Không!”

Ồ! Có người nói kia! Xem ra ông Trời vẫn còn nhân từ, tôi vội dỏng tai hóng theo giọng nói mà tìm đến.

OH! MY GOD!

Cái gì thế này? Có người đang đánh nhau, tôi nên trốn xa xa một chút. Nếu không lỡ may đụng phải nhân sĩ võ lâm trong truyền thuyết, sẽ toi mạng như chơi.

Tôi quay người, định âm thầm bỏ đi.

Mới đi được mấy bước, tôi chợt nghĩ khó khăn lắm mới có cơ hội tận mắt chứng kiến người cổ đại đánh nhau, đi thế này thật đáng tiếc biết bao.

Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng tôi quyết định nấp ở đâu đó để xem. Nói không chừng sau này trở về, không những có thể làm nhà sử học, mà còn có thể trở thành đạo diễn cũng nên.

Oa! Thật lợi hại!

Đúng rồi! Đánh hấn đi! Chuẩn! Phải thế chứ!

Cảnh tượng tuyệt thật, biểu diễn quá đẹp mắt, một người rất dũng mãnh chìa mũi kiếm về phía người đối diện. Người còn lại thì vung đao hướng tới người dũng mãnh kia. Người dũng mãnh kia lại liêu minh, xoay người tấn công. Quá đẹp! Nhưng... bị thương rồi!

Hóng chuyện hết mình là nguyên tắc sống của tôi. Thực ra khi đó tôi rất muốn bỏ đi, nhưng khổ nỗi tính người vốn lương thiện, nên lại quyết định đến coi xem vết thương của người kia ra sao, dù sao trông người đó cũng có vẻ tử tế. Mà đúng rồi, rõ ràng là hai đánh một, vậy thì kẻ đơn thân độc mã này nhất định là người tốt.

“Nè, huynh có sao không?”, tôi khẽ hỏi, cẩn thận dè dặt đến bên người đó như đang tới gần một tử thi.

“Huynh... là ai?”, người đó cảnh giác hỏi lại.

Làm ơn đi, trên mặt tôi khắc hai chữ “người xấu” sao?

“Chỉ là tôi tiện đường đi mua xì dầu, thấy huynh bị thương nghiêm trọng nên hỏi xem có cần giúp gì không thôi?”

Mà tôi là người tốt đấy nhé.

“Đừng lại gần, tôi có thuốc rồi!”, người đó vẫn rất cảnh giác, dùng ánh mắt sát nhân nhìn tôi.

“Thôi đi, tay huynh đến cử động còn chả nổi, lấy thuốc thế nào được. Thuốc ở đâu, tôi lấy giúp huynh”, thực ra lúc này tôi cũng biết mình rất dễ bị nghi là kẻ xấu, nhưng tôi đúng là người lương thiện mà.

Nghe tôi nói vậy, sắc mặt người đó thoáng đỏ. Xi! Mặt tôi không đỏ thì thôi, đường đường là nam tử hán đại trượng phu, mặt lại đỏ mới sợ chứ.

Huynh là thụ[1] sao?

[1] Thụ: Trong truyện đam mỹ – Trung Quốc, công và thụ là hai từ được sử dụng rất nhiều. Công để chỉ người đóng vai nam, còn thụ là chỉ người đóng vai nữ trong quan hệ đồng tính nam.

“Huynh lê lét đi đâu thế hả?”, thật là, nếu không phải vì đang bị thương, nhất định tôi đã lôi cả tông ti họ hàng nhà hấn lên mà chửi rồi.

“Tôi... tôi là nữ nhi!”, người đó ngượng ngịu, nhẹ giọng nói.

Sửng sốt... Thật không ngờ tôi lại kiếm được một người nữ giả nam giống mình, bỗng thấy hào hứng hấn lên. Chỉ dựa vào điểm này thôi, tôi cũng phải cứu cô nương ấy.

“Không sao, tôi cũng là nữ nhi mà”, tôi vỗ ngực thùm thụp nói.

Cô nương đó bị tôi dọa, thiếu chút nữa thì thổ huyết.

Trời ơi! Cô nương đừng dọa tôi có được không. Tôi vẫn còn trẻ mà.

Tôi làm theo hướng dẫn, lấy thuốc rồi nhét vào miệng cô ta.

“Đúng rồi! Cô nương tên là gì?”, còn chưa nuốt trôi viên thuốc, cô nương đó đã kích động hỏi tôi. Xem ra cô ta đã coi tôi là tri âm thật rồi.

Tôi vênh mặt, giương ngón tay cái lên, học theo phong thái của nữ nhân vật chính trong truyện tranh, nói: “Tôi là Thượng Quan Tinh”.

“Cái gì! Ô, ơ...”, nghe xong lời tôi nói, cô nương đó cứ “ơ, ơ” không ngừng, như hồn bay phách tán phiêu linh nơi nào.

Sau mấy hơi thở dốc, cô ta liền gục lên vai tôi.

Hại tôi toàn thân run bần bật.

Nè, nè, sao lại bất động thế?

“Này! Cô nương! Cô nương không sao chứ? Này... này...”

Hơi thở lạnh băng. Ôi quý thần ơi! Cô ta chết rồi sao? Không phải bị thương nặng quá mà chết đấy chứ? Hay là bị nghẹn thuốc nên chết? Thế này tôi làm sao tin được đây.

Cô ta chết mà cũng hiên ngang như thế sao.

Tôi vô cùng tiếc thương, ở thế kỷ Hai mươi mốt còn có các phương tiện thông tin để đăng lời cáo phó. Chứ ở thời cổ đại này, người chết chẳng khác gì con kiến cả.

Người chết chẳng thể sống lại. Tôi đưa cô nương đó đến gần đồng cỏ bên đường. Phải nghĩ cách chôn cô ta mới được.

Nghĩ một hồi, tôi đột nhiên nhớ ra cây kiếm của cô ta vẫn còn vớt bên đường. Chợt nghĩ, cô nương này nhất định là nữ hiệp, chết như thế thì thật đáng tiếc. Cũng vì cái gọi là giúp người thì giúp đến cùng, rước Phật phải rước đến tận Tây Thiên. Tôi đành tốt bụng cầm giúp cây kiếm này, biết đâu có thể

dùng làm công cụ đào bới tốt.

Trở về chỗ cũ, tay vừa chạm vào cây kiếm, tôi chợt thấy một đám người hùng hùng hổ hổ, chạy như điên về phía mình.

Rồi ngay lập tức miệng liến thoắng nói những thứ linh tinh như:

“Thượng Quan nữ hiệp, cô nương không bị thương chứ?”

“Thượng Quan nữ hiệp, cô nương vì sự trong sạch của giang hồ mà loại đi hai phần tử hủ bại. Đúng là khiến lòng người được hả hê...”

Trên trán tôi là một vầng đen u ám.

Cái... cái gì? Nữ hiệp? Thượng Quan nữ hiệp? Tôi rất muốn mình được giống như nhân vật trong truyện tranh, nên yểu điệu hét vang một câu: “OH, MY, GOD!”, để biểu thị sự kinh ngạc của mình.

“Tôi không phải nữ hiệp”, mặt không biến sắc, tôi giải thích.

“Thượng Quan nữ hiệp, cô đâu cần khiêm tốn như thế”, có kẻ vừa cười vừa đưa tay đẩy tôi.

“Tôi thực sự không phải Thượng Quan nữ hiệp”, tôi vẫn bình tĩnh, cố gắng giải thích.

“Không sao, chỉ cần là Thượng Quan Tinh thì chúng ta cũng sùng bái lắm rồi”, lại có người cười một tiếng, đưa tay đẩy đẩy.

Thật không sao kiềm chế được sự phản kích này.

Không ngờ tôi vừa mới quay về cổ đại mà đã trở nên nổi tiếng như thế! Thật xúc động quá! Nhưng sao bọn họ lại biết tôi nhỉ?

“Các người đều biết tôi hả?”, tôi nghi ngờ hỏi. Chỉ là tôi muốn chắc chắn hơn, nếu không chẳng may có nhầm lẫn thì người gặp họa chỉ có thể là tôi mà thôi.

“Thượng Quan nữ hiệp thật biết nói đùa, trên giang hồ có ai là không biết nữ hiệp. Thượng Quan nữ hiệp thích giả nam nhi, chuyên làm những việc trượng nghĩa, chiến tích truyền khắp nam bắc giang hồ.”

“Đợi... đợi chút, huynh đài có thể nói cho tôi biết, chủ nhân của cây kiếm này là ai không?”, đột nhiên tôi có một dự cảm chẳng lành, giống như vừa gặp phải sự nhầm lẫn tai hại nào đó.

“Nữ hiệp thật biết nói đùa, chẳng phải cây kiếm này là vũ khí bất ly thân của nữ hiệp sao?”

...

Là vật bất ly thân của tôi hả?

Nói như thế tức là tôi với cô nương vừa chết kia cùng tên. Chắc hẳn cô nương đó bị ghen chết cũng vì nghe thấy tên tôi là Thượng Quan Tinh đây mà.

Đột nhiên tôi cảm thấy bốn phía xung quanh có luồng gió lạnh thổi tới.

Trong lúc bản thân đang mơ hồ rối loạn, bỗng có một người cưỡi ngựa lao thẳng đến bên cạnh. Tôi còn chưa kịp phản ứng thì đã bị nhấc bổng lên ngựa.

Ừ! Hảo công phu! Tôi không kiềm chế được, trong lòng thầm tán thưởng người đó. Không đúng! Hình như lúc này, tôi đang bị bắt cóc thì phải?

“Nè, huynh là ai? Tìm tôi có việc gì?”

“Cô nương là Thượng Quan Tinh?”, người đó chẳng thèm đáp lời mà hỏi vặn lại ngay.

Hỏi thì hỏi, cũng đừng có kẻ sát mặt tôi như thế.

“Tôi là Thượng Quan Tinh, nhưng không phải ‘Thượng Quan Tinh’ mà huynh cần tìm đâu.” Tôi đã nói rồi mà, thời cổ đại này làm gì có người nào quen tôi chứ. Chỉ có thể là trùng tên thôi.

“Không nghe rõ”, người đó đáp dứt khoát.

“Tôi chỉ trùng tên với người mà huynh tìm thôi. Còn người đó thì đã chết cứng đờ rồi”, tôi trừng mắt nói. Trên lưng ngựa, tôi vốn không thể quay đầu lại xem bộ dạng người kia thế nào, chỉ biết người đó là nam nhi.

“À, vậy sao? Vậy ta tìm được cô nương là tốt rồi”, hẳn lại càng ôm tôi chặt hơn, nói về “chẳng vấn đề gì cả”.

“Nè, huynh đừng có dựa vào tôi như thế được không!”

Làm tôi tức chết mất.

“Ta thích”, hấn nói xong còn tựa đầu lên vai tôi nữa.

Đáng ghét! Đừng có đại mà cho tôi xuống ngựa, nếu không huynh chết chắc với tôi!

“Xuống đi, chúng ta đến nơi rồi.”

Bước xuống ngựa, tôi vô cùng sùng sốt. Đây là một sơn trang thời cổ, mình lại có điểm phúc được tận mắt chứng kiến nó sao. Hoa văn thật tinh tế, tô tem[2] lại hoàn mỹ. Ôi Thượng đế ơi! Còn đẹp hơn cả những thứ ghi trong sách.

[2] Tô tem là những loài động vật, cây cỏ, đồ vật hoặc hiện tượng tự nhiên mà tộc người nguyên thủy coi là biểu tượng thiêng liêng của bộ tộc mình và tin rằng những thứ đó có mối liên hệ siêu tự nhiên, và có sự gắn gũi máu thịt.

“Nàng chưa từng nhìn thấy nơi nào như thế phải không?”

“Đúng vậy, đúng vậy!”, tôi xúc động nói.

“Đồ quê mùa!”

Cái gì? Dám nói tôi là đồ quê mùa? Tôi tức giận, hằm hằm quay lại, sau đó... nhìn thấy... một nam nhân vô cùng tuấn tú.

Dáng người dong dong, khuôn mặt rạng ngời, chiếc mũi cao cùng đôi mắt lấp lánh như nước hồ thu. Nam nhân thời cổ đúng là đẹp mê hồn.

Trên đây chỉ là những nhận xét dựa theo quan điểm thẩm mỹ của tôi mà thôi. Còn tôi thì không thể vì vẻ đẹp đó của huynh mà không mắng cho huynh một trận.

“Thần kinh!”

“Ý nàng là gì?”

“Vậy mà cũng không biết, thật ngốc!”

“Nàng!!!”

Ha ha!!! Nói thế nào thì tôi cũng là người đến từ thế kỷ Hai mươi mốt, chẳng lẽ phải chịu thua một người cổ đại như huynh sao? Nực cười.

“Thôi được rồi, A Huyền, có vài chuyện chúng ta cần bàn bạc đây”, nam nhân kéo tôi lên ngựa khi này vừa đi vừa nói.

Người đó quả thật rất đẹp, nhưng so với anh chàng Huyền Huyền gì đó thì hoàn toàn không giống. Cặp mắt nhỏ dài tinh tế của anh ta giống như yêu tinh mê hoặc lòng người. Khoé môi khẽ động đập vô cùng hấp dẫn, lại thêm dáng người cao cao...

Haizzz, chẳng biết đã có bao nhiêu mỹ nữ đổ rạp dưới chân anh chàng này rồi?

Tôi theo họ vào đại sảnh. Ngồi sẵn trong đó còn có hai chàng trai tuấn tú nữa. Ôi Trời ơi! Gia đình này chuyên sản xuất mỹ nam phải không? Sau khi sắp xếp chỗ ngồi cho tôi, người kéo tôi lên ngựa bắt đầu giới thiệu: “Ta là Âu Dương Thiếu Nhân. Đây là Âu Dương Huyền. Hai người kia là Âu Dương Y và Âu Dương Thiếu Nhiên”.

“Huynh là lão đại. Âu Dương Thiếu Nhiên là nhỏ nhất, phải không?”, tôi thuận miệng hỏi lại.

“Tại sao nàng biết?”, Âu Dương Thiếu Nhiên nghiêng đầu hỏi tôi.

Xi! Ha ha! Buồn cười chết mất thôi! Rõ ràng mấy người giới thiệu tên theo thứ tự từ trên xuống dưới, đầu đuôi họ ứng. Tôi chỉ căn cứ như vậy mà nói thôi. Nhưng vẫn giả bộ bi thảm, tôi đáp lại: “Tôi đoán...”.

“Oa! Nàng thật lợi hại!”, anh chàng Thiếu Nhiên đẹp trai ngồi ngời ngời thốt lên với vẻ sùng bái.

Liếc mắt nhìn sang, tôi thật lòng rất muốn lừa tình anh chàng đẹp trai mà đáng yêu này.

“Thôi, giờ nói vào vấn đề chính. Thượng Quan Tình, mau kể cho chúng ta nghe đã xảy ra chuyện gì”, Âu Dương Thiếu Nhân nói.

Sau đó tôi trình bày lại một lần về cái chết của nữ hiệp Thượng Quan Tình.

Mấy người đó nghe xong thì phá lên cười, ai nấy đều không có chút thương cảm. Việc này đối với người đã chết mà nói thì thật vô lễ.

“Buồn cười vậy sao? Không cười nữa! Mau nói cho tôi biết, các huynh đưa tôi đến đây làm gì?”

“Là thế này, phụ mẫu của huynh đệ chúng ta từ nhỏ đã có mối kết giao thân thiết với Thượng Quan gia. Nay, phụ mẫu chúng ta đều đã qua đời và di

nguyện muốn huynh đệ chúng ta kết duyên cùng Thượng Quan Tinh. Giờ phụ mẫu của nàng cũng đã khuất núi, nên chúng ta mới đón nàng về đây, để nàng tự chọn lấy một người trong số huynh đệ chúng ta làm phu quân.”

“Hà, là vậy sao? Nhưng cô nương ấy chết rồi, vả lại cũng không liên quan gì đến tôi. Tôi nghĩ tôi nên đi thi hơn.” Dù sao ở lại nơi này cũng thật nguy hiểm, tôi mỉm cười, cố gắng rũ sạch mọi quan hệ.

“Không được, nàng không thể đi. Hiện nay người trong giang hồ đều cho rằng nàng là Thượng Quan Tinh. Nếu nàng bỏ đi thì sơn trang Âu Dương chúng ta còn mặt mũi nào mà tồn tại nữa.”

Tôi co rúm người, chuyện các người tồn tại hay không liên quan gì đến tôi?

“Vậy, nếu tôi không muốn lấy ai trong các huynh thì sao?”, tôi hỏi lại, vẻ nghiêm trọng.

Thật nực cười, họ muốn lấy vợ, nhưng tôi lại chẳng muốn có chồng.

“Nhất định nàng phải ở lại”, Âu Dương Huyền đáp với vẻ mặt không chút biểu cảm.

Ái chà! Ha ha! Vậy cũng được. Tôi sẽ nói hết chân tướng sự việc với các người.

“Thực ra tôi không phải người của thời đại này”, tôi nghiêm túc nói.

Âu Dương Huyền chẳng thèm nhìn tôi lấy một cái, nói về khinh miệt: “Nàng cho rằng lừa chúng ta thì có thể đi được sao? Đừng nằm mơ nữa”.

Tôi tròn mắt nhìn: “Chuyện là như thế này...”, tôi kể lại hết sự tình trong những ngày qua, bắt đầu từ lúc mình lạc vào thế giới cổ đại.

Không dễ để giải thích hết được. Họ chắc cũng chẳng dễ dàng tin lời tôi như thế.

“Tôi có thể đi được chưa?”, tôi phần khởi hỏi lại.

“Vẫn không đi được!”

Tôi trở mắt nhìn, chỉ hận một nỗi con người chưa rút ra ngoài.

Trời ơi! Những anh chàng này là loại người gì thế không biết?

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 3: Nhật ký học võ của Ô Long[1] nữ hiệp

[1] Ô Long có rất nhiều nghĩa, nhưng thường chỉ những người gốc gác, hồ đồ.

Nói thế nào thì nói, rốt cuộc tôi vẫn bị giam lỏng ở sơn trang này. Nhưng các người thực sự cho rằng tiểu gia tôi là kẻ ăn chay[2] hay sao. Không, các người nhầm rồi, tiểu gia tôi đây bữa nào không có thịt thì đừng hòng tôi đụng đĩa.

[2] Người Trung Quốc dùng từ “ăn chay” để chỉ sự không lợi hại, dễ đối phó.

Hôm đó, tôi âm thầm thực hiện kế hoạch chạy trốn.

Bốn phía xung quanh không bóng người, tôi lén lút chạy tới cửa một gian phòng, đang chuẩn bị rẽ vào thì chợt nghe thấy tiếng bước chân lộc cộc từ xa vọng lại, càng lúc càng gần. Đầu đầu chết mắt, xem ra bại lộ rồi. Tôi vội vàng rút lui, ai ngờ lại đen đủi đến vậy, phía sau cũng có tiếng bước chân truyền tới.

... Đức mẹ Maria ơi! Trước mắt có sói, sau lưng có hổ, chạy trốn đúng là gian khổ biết nhường nào.

Hừ! Đầu còn thời gian để mà tụng niệm nữa chứ, tôi vội lẩn vào gian phòng gần đó. May quá, không bị ai phát hiện.

“Nàng đang làm gì thế?”, một giọng nói vang lên.

“Tránh mấy người ngoài kia chứ sao. Tiểu gia tôi đây đang chạy trốn, đừng có làm phiền”, tôi khua tay ra về “đừng quản chuyện của người khác” để đáp lại giọng nói đáng ghét kia.

Thật là... người ta đang bận mà.

“Hà! Vậy à! Ha ha! Có thuận lợi không?”, giọng nói kia lại vang lên.

Phiền chết đi được, đồ khốn nhà huynh không mở to mắt ra mà nhìn sao, điệu bộ này của tôi giống như đang thuận lợi lắm hả?

“Đương nhiên là không thuận lợi rồi”, tôi nói về bực tức.

...

Đợi chút, đợi chút, hình như có gì đó không ổn? Hà? Tại sao lại có người nói chuyện với mình? Tôi đột nhiên kinh hãi, cảm giác chuyện càng lúc càng trở nên nghiêm trọng rồi đây.

Lẽ nào...

Tôi len lén quay đầu lại, tiếp đó phát ra tiếng hét thảm thiết vang thấu tận mây xanh!

Ông Trời ơi! Tại sao con lại trốn vào phòng của Âu Dương Thiếu Nhân thế này!

“Thượng Quan Tinh, nằng cho rằng có thể lọt qua mắt chúng ta mà trốn thoát được sao?”, sau lần thứ “n + 1” tôi bị bắt trở lại, Âu Dương Thiếu Nhân cuối cùng đã phát hoả.

Tôi thừa nhận, là tôi không biết đường, nên đã vài lần vào nhầm phòng của mấy người các huynh. Đó là tôi không đúng, nhưng các huynh cũng không cần cả ngày trừng trừng ánh mắt hung thần nhìn tôi như vậy đâu.

Dẫu có nói gì cũng chẳng xong, bốn cô nương đây đành thiệt thòi vậy.

Trải qua mấy ngày kháng nghị không hiệu quả, cuối cùng tôi cũng thỏa hiệp với đám huynh đệ nhà kia. Vì dù có chạy trốn ra ngoài tôi cũng chẳng có ngân lượng, mà ở đây lại vừa được ăn uống, vừa được ngắm người đẹp, như thế vẫn còn tốt hơn.

Nhưng! Tôi không bỏ trốn không có nghĩa tôi là người không có nguyên tắc đâu nhé. Cũng không thể để họ thích làm gì tôi thì làm được. Mấy người đó... mấy người đó cứ... cứ nói phải dạy võ công cho tôi.

Trong cuộc họp tại ngũ đường, tôi quét mắt tứ phía nhìn mấy người kia, nghiêm túc và trịnh trọng hỏi: “Các huynh nhất định phải dạy võ công cho tôi sao?”.

“Đúng vậy”, mặt Âu Dương Huyền lạnh như tử thi, đáp.

Đồ đáng ghét! Đồ đáng ghét! Tôi tắm rửa.

Thượng đế ơi! Những người này có phải bị điên rồi không? Tuy bốn cô nương rất có tinh thần nữ hiệp, nhưng các người cũng không thể miễn cưỡng biến tôi trở thành nữ hiệp được đâu.

“Quyết định thế đi, ta sẽ dạy nàng kiếm pháp, A Huyền dạy nàng khinh công, A Y dạy nàng cưỡi ngựa, còn Thiếu Nhiên sẽ dạy nàng bắn tên”, Âu Dương Thiếu Nhân đứng lên trịnh trọng tuyên bố.

Xong rồi! Đòi tôi thế là xong! Nghĩ lại, Thượng Quan Tinh tôi đây, mới sống được mười bảy năm trời, vậy mà rồi hơi lại chạy vào thời cổ đại để học võ công. Lỗi thần ơi, cho tôi một chương chết quách cho xong.

Tôi đến đây để du lịch chứ không phải để làm bia đỡ đạn! Có nhầm lẫn gì không vậy? Cự li có tám trăm mét thôi mà tôi cũng không tài nào chạy hết được, giờ lại bảo tôi học võ công sao?

Tôi ngược lên với ánh mắt vô tội, lời khẩn cầu không thành tiếng, những mong có người cứu giúp.

Bốn người kia chăm chú nhìn tôi, sau đó ba cặp mắt bắt lực từ từ sụp xuống, cặp mắt còn lại vẫn đang nhìn tôi kia ắt phải là của một tay cao thủ. Thần sắc bình ổn, người đó nói: “Được rồi, Thượng Quan Tinh, nằng phải nhớ, nằng là nữ hiệp. Biết chưa? Phải tự nhắc nhở bản thân là chẳng có gì to tát cả, ta là nữ hiệp”.

Cái đó chính là cách thôi miên trong truyền thuyết...

Nghe lời người ấy nói, tôi thầm lẩm nhẩm “Ta là nữ hiệp”, sau đó tôi đứng dậy, chuẩn bị tạo dáng của một nữ hiệp!

“Bịch!”, lúc đó trông tôi giống như một chữ đại[3] to tướng ngã vật xuống đất. Toát mồ hôi! Lại vấp phải chân bàn rồi! Người gặp vận xui thì có quét thế nào cũng không hết đen đủi. Tôi nhận thua rồi!

[3] Chữ đại:大

Nàng vẫn ổn chứ?”, Âu Dương Thiếu Nhiên nhìn tôi ngã bổ nhào về phía trước, liền hỏi về lo lắng.

Tôi đứng lên, phủi bụi trên người, khua tay và hùng hồn nói: “Không sao, nhi nữ chốn giang hồ không câu nệ tiểu tiết!”.

Sau đó tôi hiên ngang trở về phòng.

Bỏ lại sau lưng tiếng bàn tán vẫn vang lên không ngớt.

“Cô nàng đó không sao chứ?”

“Phải chăng bị ngốc thật...”

A a... Đi đời tôi rồi!

“Thượng Quan Tinh, dậy đi! Luyện công nào!”, bên ngoài, có người cố tình nện cửa ỳnh ỳnh, giọng như chiêm như trống oang oang vang lên.

Tôi bật dậy, nhìn bộ y phục trên giường có hai ống tay như hai cái mang cá mà u uất tạo dáng thiếu phụ chờ chồng đi chinh chiến trở về!

Mấy ngày nay tôi mặc y phục của nam giới quen rồi. Ai ngờ hôm nay học võ công, họ lại kiếm đâu được bộ y phục nữ nhi thế này. Tuy rất đẹp nhưng nó khiến tôi vô cùng khó chịu.

Đánh răng xong xuôi, khi tôi tới đại sảnh thì thấy mấy người đã đợi sẵn ở đó.

“Mọi người đều ngủ ngon chứ!”, tôi lơ đãng chào hỏi.

Haizzz, sao không ai nói gì thế? Tôi không đủ lễ phép hay sao?

“Nhìn gì mà nhìn kỹ thế?”, thấy mấy người bọn họ tỏ vẻ bất thường, tôi lo lắng hỏi lại.

Mấy người đó cứ dờ ra nhìn, lẽ nào họ đã giờ thủ đoạn gì với bộ y phục tôi đang mặc?

“Oa!!! Mỹ nhân!”, Âu Dương Thiếu Nhân trầm trồ thán phục.

“Thượng Quan Tinh, nàng thật xinh đẹp! Lúc cải trang nam nhân thật không nhận ra”, Âu Dương Y nói.

“Thượng Quan Tinh, nàng lấy ta nhé”, Âu Dương Thiếu Nhiên vội nói.

“Xì!!!”, Âu Dương Huyền nhếch mép! (Tại sao huynh đối xử với tôi khác biệt thế hả!)

Coi thường hết mấy người này!

Khinh thường nhất là Âu Dương Huyền!

Hóa ra từ trước tới giờ họ không hề nhận ra tôi là một mỹ nữ. Thế mà trước đó tôi còn cho rằng họ đã coi mình là một nữ nhi nên mới để ý những lời mình nói như thế. Thôi, điều này chứng tỏ bốn tiểu gia tôi đây hóa trang rất giỏi!

Tự gõ lên trán mấy cái, tôi quyết định phải luyện võ chăm chỉ.

Đừng hỏi tôi tại sao, lý do đơn giản thôi, học võ cũng rất tuyệt mà!

Luyện kiếm cùng Âu Dương Thiếu Nhân đúng là vô cùng gian khổ!

“Huynh tránh xa tôi ra! Càng xa càng tốt!”, tôi tròn mắt, cảnh cáo huynh ấy lần thứ “n”!

“Đứng cách xa thì làm sao ta dạy đúng động tác được”, Âu Dương Thiếu Nhân vừa nói vừa vòng tay qua người tôi để dạy hướng kiếm nên đưa như thế nào! Đúng là đồ háo sắc! Huynh ấy thế này thì tôi làm sao chuyên tâm luyện kiếm được cơ chứ!

“Tiểu Tinh, nàng tự luyện tập một mình nhé.”

Sợ toát mồ hôi. Tiểu Tinh? Đại ca à, tôi và huynh thân nhau thế hả? Vừa nãy mới luyện cái gì ấy nhỉ? Sao chẳng còn chút ấn tượng gì hết thế này.

“Huynh để tôi tự luyện tập sao? Tôi luyện cùng không khí hả?”, tôi tròn mắt, bất lực nói.

“Như vậy đi, chúng ta đánh nhau là được.”

Haizzz, Thượng Quan Tinh tôi thông minh như thế, cái gì cũng có thể học tốt, nhưng sự thực trần trụi thì thường vượt qua cả suy tính của bản thân...

“Thượng Quan Tinh! Động tác sai rồi!”

“Thượng Quan Tinh, nhìn nàng vung kiếm chẳng khác gì thái rau cả!”

“A!!! Thượng Quan Tinh! Nàng là đồ bị thịt hả!”

Tức chết mất! Âu Dương Thiếu Nhân kia dám nói tôi là bị thịt, rõ ràng do huynh ấy dạy không tốt chứ! Muốn nổi đóa lên quá.

Tôi dồn tất cả bực tức lên cây kiếm rồi phi thẳng, kiếm cứ thế vun vút lao đi.

“Đi chết đi!”

Âu Dương Thiếu Nhân hốt hoảng tránh, cây kiếm lao vùn vụt rồi cắm ngay lên cái cây lớn phía sau. lát sau, huynh ấy mặt mày sa sầm, tái nhợt, trừng mắt nhìn tôi: “Thượng Quan Tinh, nàng muốn mưu sát ta hả?”

“Không, không phải! Tôi, tôi không phải muốn giết huynh.” Tôi mà giết được huynh hả? Tôi chỉ đành ngước gương mặt đau khổ lên mà than Trời.

Xong rồi, thế là tôi đã tự rước họa vào thân, gặp vận xui rồi. Huynh ấy không đánh, cũng chẳng dùng kiếm đâm, như thế càng khiến tôi sợ hơn.

Một lát sau không còn bất cứ động tĩnh gì, tôi không kiếm chế được nữa, liền ngước mắt nhìn về phía Âu Dương Thiếu Nhân. Haizzz, huynh ấy sao lại đồ người nhìn cái cây thế kia?

“Thiếu Nhân! Huynh vẫn ổn chứ?”, tôi dè dặt hỏi.

Thôi đi, huynh không phải bị tôi dọa cho biến thành tên ngốc rồi chứ.

“Thượng Quan Tinh, ta xin bái phục nàng!”, Âu Dương Thiếu Nhân đột nhiên quay lại, ánh mắt ngưỡng mộ nói với tôi.

Cái gì? Bị làm sao thế hử? Tôi dõi theo ánh mắt huynh ấy nhìn về phía sau, lại chăm chú quan sát trên mặt đất.

Chỉ thấy trên thân cây kia, nơi đầu mũi kiếm găm lại, còn có cái đầu của một con kiến.

Nhờ thế mà công cuộc luyện kiếm tươi đẹp của tôi cũng kết thúc giai đoạn đầu tiên.

“Thượng Quan Tinh, hôm nay chúng ta luyện khinh công, nàng chuẩn bị tâm lý cho tốt nhé.”

“Ừm! Tôi tin mình làm được, mặc dù bao nhiêu năm nay tôi chưa bay bao giờ.” Hôm nay luyện khinh công, nói thực lòng tôi cũng có chút hứng thú với môn khinh công này. Tưởng tượng đến cảnh mình có thể bay đi bay lại trên bầu trời, vui vẻ bắt mấy con chim đang sà xuống kiếm ăn. Ôi, cảnh tượng đó mới tuyệt vời làm sao.

Ha ha! Ha ha! Ha ha ha!

Nhưng...

“Âu Dương Huyền, tôi trịnh trọng hỏi huynh một câu. Huynh có chắc chúng ta cần phải luyện trên cây không?”

“Chắc chắn, cốt yếu của thuật khinh công là phải coi trọng quá trình vận khí. Đứng ở trên đó, có thể nhanh chóng khơi dậy tiềm năng của nàng.”

OH! MY! GOD! Cây cao thế này cơ à? Tôi đứng dưới đất còn chả nhìn thấy ngọn. Hu hu...

“Thượng Quan Tinh, nàng phải mở mắt thật to!”

“Tôi không làm được!”, tôi hét lớn.

“Mau mở mắt ra!”, Âu Dương Huyền ra lệnh.

Tôi cố sống cố chết ôm lấy thân cây, dù có bất cứ chuyện gì cũng không lỏng tay. Từ từ mở mắt ra, liền trông thấy bộ mặt khinh bỉ của Âu Dương Huyền đang chăm chăm nhìn mình.

“Hừ, coi thường tôi hả, có bản lĩnh thì huynh đừng ôm thân cây nữa.”

“Không ôm thì không ôm!”, nói xong Âu Dương Huyền buông tay ra.

“Xì! Có bản lĩnh thì huynh nhảy mấy bước cho tôi xem”

“Nhảy thì nhảy!”, Âu Dương Huyền nói xong bắt đầu nhảy thật.

“Nhìn ta đi, không sao đâu. Ta sẽ nhảy cho nàng xem”

“Huynh ấy vẫn không sao thật hả?”, tôi tự hỏi.

“Ta lại nhảy tiếp nhé.”

Tôi toát mồ hôi hột, huynh ấy nghiền cái trò này thế sao.

Bỗng nhiên, mắt tôi mờ trùng trùng, con người như muốn vọt ra ngoài, nghe chừng mấy cành cây nhỏ đằng kia đang bị quá tải, kêu răng rắc, sắp gãy rồi.

“Âu Dương Huyền!!!”, tôi yếu ớt hét tên người bạn nhỏ đang vui vẻ chơi đùa.

“Có chuyện gì? Nàng phải chăm chỉ học đi, đợi lát nữa nàng cũng có thể nhảy được như vậy!”

“Rắc rắc!”

“Cạch!!!”

Tôi còn chưa kịp cảnh báo Âu Dương Huyền là cành cây đó sắp gãy, đã thấy huynh ấy tạo dáng vô cùng đáng yêu dưới gốc cây rồi.

“Huyền huynh, huynh không sao chứ?”, tôi run lấy bầy ôm chặt thân cây, sợ hãi hỏi.

Thế là huynh ngã rồi nhé, không chết đấy chứ.

Âu Dương Huyền liền bật dậy, khua khua tay, nói với tôi: “Không sao, thân ở chốn giang hồ không câu nệ tiểu tiết”, sau đó thì... “Bịch!”, lại một cành cây nữa rơi xuống trúng người huynh ấy.

“Thiếu Nhân! Thiếu Nhân! Huyền huynh bất tỉnh rồi!”

Sau chuyện đó, Âu Dương Huyền bị treo cổ, phải nhờ Âu Dương Thiếu Nhân nắn bóp cho thì xương cổ mới trở lại vị trí ban đầu.

Vì thế nên môn khinh công của tôi xem như cũng học xong

“Tiểu Tinh, hôm nay chúng ta sẽ luyện cưỡi ngựa. Hãy tưởng tượng chút xíu nhé. Nàng và ta đang ở trong một khu rừng, thúc ngựa phi như bay, giống như chú chim nhỏ giữa rừng xanh đang dang rộng đôi cánh vậy. Cảnh tượng thật đẹp biết bao, trước mặt chúng ta ngập tràn hoa tươi như tấm thảm dưới ánh trăng sáng, lúc đó màn đêm đã...”

“Dừng! Dừng nói nữa!”, tôi vội vàng cắt lời huynh ấy.

Ôi! Vị thần ngự trị trong lòng tôi ơi, tại sao ngài lại tạo ra một Âu Dương Y như vậy chứ. Khả năng ngôn ngữ của huynh ấy có thể khiến người chết sống lại, âm hồn vật vờ chắc cũng thu hết về được.

“Âu Dương Y, huynh có chắc là phải luyện cưỡi ngựa trong rừng mới được không?”

“Tiểu Tinh à, nàng không thấy lãng mạn hay sao?”

Cảm giác mồ hôi lạnh như bão lốc tủa khắp người tôi thế này là sao?

Âu Dương Y đang vòng tay qua eo tôi nắm lấy dây cương, thúc cho ngựa chậm chậm chạy về phía trước.

“Âu Dương Y, chúng ta đang luyện cưỡi ngựa hay đang tán bộ vậy?”

“Tiểu Tinh à, chẳng lẽ nàng không thấy lãng mạn hay sao?”

Thôi đủ rồi, tôi sẽ không nói nữa. Ngược lại, nếu như thế là sai thì tôi xin chịu mọi tội lỗi.

Nhưng! Tôi có một dự cảm không lành, bởi dù sao thì quái nhân năm nào cũng có, nhưng quái nhân năm nay lại đặc biệt đông.

Kỳ lạ, tại sao lại dừng ngựa? Tôi nhìn về phía trước, miệng há thành hình chữ O.

“Âu... Âu Dương Y! Ở... ở đây sao lại có hồ thế?”

“À! Ha ha! Tiểu Tinh à, đây là con vật yêu quý mà ta muốn tặng nàng. Nàng thích không?”, Âu Dương Y về mặt nịnh nọt nói với tôi.

“Âu Dương Y, huynh đúng là đồ điên!” Nghe tiếng hét của tôi, con ngựa sợ hãi vội lao đi như bay, còn tôi cứ cố sống cố chết bám chặt vào cổ nó.

“Âu Dương Y, huynh hãy chờ xem! Đợi cho ngựa dừng lại tôi sẽ tính sổ với huynh! Rừng rậm chết tiệt! Hồ già chết tiệt! Đây! Âu Dương Y, huynh nói gì đi!”, tôi quay đầu lại tức tối hét vào mặt Âu Dương Y. Nhưng phía sau nào thấy bóng dáng huynh ấy đâu. Tôi lại ngoái đầu nhìn về phía xa, chỉ thấy mập mờ bóng dáng cành cây, trên ngọn hình như đang treo một người nào đó.

Sau vụ việc trong rừng ấy, tôi phát huy toàn bộ âm mưu thủ đoạn của thế giới tiểu nhân, tự mình cưỡi ngựa trở về sơn trang. Trước biết bao ánh mắt lớn nhỏ, cùng tiếng chuông vang lên từ phía, vậy là tôi đã học cưỡi ngựa thành công...

“Tiểu Tinh à, ta đang rất vui. Ta có thể cùng nàng chơi bắn cung được không?”, Âu Dương Thiếu Nhiên vui vẻ hỏi.

“Haizz, Thiếu Nhiên à, huynh thấy khả năng tôi giương được cung lên là khoảng bao nhiêu?”, tôi nhìn cây cung về trầm tư, nặng nề hỏi.

“Tiểu Tinh à, vấn đề này cũng cần suy nghĩ nghiêm túc đấy...” Dường như hàng ngàn ngôi sao đang tung tăng bay lượn trước mắt chàng thiếu niên. Chàng ta cảm thán thở dài một tiếng, suy nghĩ mông lung...

Tôi nhận ra rằng đối với cậu nhóc ngây thơ này, tôi chẳng thể có cách nào cho thật thấu đáo cả.

“Tiểu Tinh à, ta làm mẫu cho nàng xem nhé...”

Tôi nhìn chàng thiếu niên mảnh khảnh kia, thực sự có chút nghi ngờ về khả năng bắn cung của chàng ta.

“Thiếu Nhiên, không phải huynh định bắn liền một phát ba mũi tên đấy chứ.”

Càng khiến tôi kinh ngạc hơn, huynh ấy xếp hẳn ba mũi tên vào cung.

“Đúng vậy, lần nào ta cũng chơi như thế”, mỉm cười, Thiếu Nhiên ngây thơ nói với tôi.

Sụp đổ! Cuối cùng tôi cũng thấu hiểu được chân lý không nên đánh giá con người qua vẻ bề ngoài, chứ có trông mặt mà bắt hình dong.

Phập! Phập! Phập! Ba mũi tên đều trúng tâm. Trời xanh ơi! Huynh ấy định ép tôi uất quá mà chết hả?

“Tiểu Tinh, nàng cũng đến bắn thử đi”, Âu Dương Thiếu Nhiên vui vẻ chia cây cung về phía tôi.

Bộ dạng của huynh ấy khi bắn cung khiến tôi cảm thấy mình cũng có thể dễ dàng làm được.

Sự thực là, sau ba canh giờ...

“A!!! Tiểu Tinh! Nàng có thể ngắm bắn cho tử tế dù chỉ một lần không?”

Bị chìm ngimm trong giọng nói băng lạnh của Âu Dương Thiếu Nhiên, tôi thầm đoán sắc mặt huynh ấy nhất định là đang tối sầm.

Đúng vậy, không sai, cho đến tận bây giờ, tôi vẫn chưa bắn nổi mũi tên nào ra hồn!

Haizz, thiên tài dù sao cũng không được người đời biết đến và tán thưởng!

Thôi đủ rồi, chẳng cần đến cung tên hay mũi nỏ gì nữa. Tiện tay, tôi vớ một mũi tên phi thẳng lên trời.

“Mũi tên quái quý!”

“Bộp!”, tôi ngoái đầu lại nhìn tình hình sau lưng, đầu mũi tên kia đã cắm xuống đất.

...

Những chuyện tình cờ nhất trên thế gian này chẳng qua cũng chỉ như mèo mù vớ phải chuột chết, hay như con thỏ chạy nhanh lại gặp phải đối thủ chạy nhanh gấp bội là con rùa mà thôi.

Còn cái mũi tên ngờ nghệch của tôi, kiểu gì lại phi trúng ngay con chim nhạn trên trời đang bay về phương Nam. Thế là tối nay lại có bữa thịt chim nhạn thịnh soạn rồi...

Đến lúc này, ngoài học thành công cưỡi ngựa, bốn nữ hiệp đây... chẳng làm được việc gì ra hồn cả.

Q.1 - Chương 4: Tôi phải tham gia Đại hội võ lâm? Nực cười không?

“Haizzz... Sao thiên tài như tôi mà lúc nào cũng bị các huynh coi thường thế nhỉ!”, khi tôi nhấn mạnh câu này đến lần thứ ba, thì trong bốn huynh đệ nhà Âu Dương kia, cuối cùng cũng có ba người không nhẫn nhịn được nữa, chạy vù ra bên ngoài mà ỏi.

Chỉ duy nhất còn lại anh bạn nhỏ Thiếu Nhiên, với sức mạnh bẩm sinh dũng mãnh vô cùng, khuôn mặt tỏ vẻ sùng bái hỏi: “Tiểu Tinh à, câu đó nghĩa là gì vậy? Thật là sâu xa quá đi!”.

Sắc mặt tôi dần tối lại, đúng là thiên tài và thằng đàn không cách nào thấu hiểu được nhau. Đừng trách tôi cảm thán như vậy, thật không thể trách tôi được. Vì mấy người này chẳng ai muốn bồi dưỡng cho tài năng võ học Trời phú của tôi cả.

Xi! Lại còn nói bốn cô nương học thêm sẽ chỉ làm tổn hại đến nền võ thuật mà thôi, phiền phức chết mất.

Lúc tôi về phòng, mấy người vừa chạy ra ngoài ỏi cũng vác bộ mặt nặng trĩu trở về. Không hiểu nổi! Thực sự không sao hiểu nổi những người này đang bị làm sao nữa.

Bị tào bớ hay là trĩ vậy, nghiêm trọng thế sao?

“Hết rồi!”

“Hết thật rồi!”

“Hết hoàn toàn rồi!”

Tôi ngẩn người, chăm chú nhìn ba người kia.

Chẳng lẽ đây là cách sắp xếp câu kiểu mới?

“Các huynh rốt cuộc bị sao thế? Hết rồi? Cái gì hết? Ai hết?”, cuối cùng không thể nhẫn nhịn thêm với vẻ trầm tư của mấy người đó, tôi liền tuôn ra một tràng bốn câu hỏi.

Mấy người đồng thanh nhất trí nói: “Nàng hết đời rồi!”.

“Ha ha! Ha! Ha! Ha!”, tôi cười khoa trương, nhảy vọt lên ghế đứng. Hai tay chống nạnh, khí thế hào hùng cất lời: “Nói! Có chuyện gì, nữ hiệp Thượng Quan Tinh sẽ giải quyết giúp các huynh!”.

Ba người chẳng hên trước mà cùng mở to mắt, trừng trừng nhìn về phía tôi. Ngay đến tròn mắt nhìn mà cũng đẹp trai thế này sao, có để cho tôi sống nữa không chứ.

“Thượng Quan Tinh à, chuyện này phiền phức lắm đấy. Đại hội võ lâm sắp bắt đầu, đã có giấy mời nàng đó”, Âu Dương Thiếu Nhân vô cùng nghiêm túc nói.

Cái gì? Đại hội võ lâm à? Tôi vốn không biết võ công mà.

“Tôi muốn hỏi một chút, tôi có thể không đi được không, hay là đi mà không đánh có được không?”, tôi e dè hỏi, lòng thầm hy vọng mình có được cái may mắn như trong truyền thuyết.

Kết quả đúng như tôi dự đoán, chỉ là một câu trả lời đồng loạt: “Nhất thiết phải đi, chắc chắn phải đánh và kiểu gì cũng phải thắng!”.

Hô khẩu hiệu đồng thanh vậy sao!

Thượng Quan Tinh tôi đây mới sống được mười bảy năm tươi đẹp, lẽ nào lại phải bỏ mạng tại Đại hội võ lâm thời cổ đại này sao? Tôi chau mày cúi đầu, đáng về u uất, quyết định giả bộ yếu đuối.

Âu Dương Y thấy tôi nhũn mày càng lúc càng chặt, không sao nghĩ ra được cách gì khả thi.

“Thượng Quan Tinh, nàng phải luôn nhắc nhở bản thân nàng là nữ hiệp, nữ hiệp!...”

(Mây đen phủ kín đầu...) Tôi sẽ cho bọn họ đo ván hết! Nếu đã có thể nói mình là nữ hiệp, thì chưa biết chừng tôi còn có thể trở thành minh chủ võ lâm. Đó là câu mà cả ngày nay tôi cứ không ngừng lẩm nhẩm.

Sau cùng, tôi quyết định tạm dừng giây lát để suy nghĩ. Tôi quay người, muốn bỏ lại bóng lưng điu hiu của mấy tên đang đồng tâm nhất trí kia...

Tôi không gây phiền toái, cũng không làm loạn lên, mà chỉ dùng thái độ trầm lặng để xin bọn họ chiếu cố.

Nhưng...

“Bịch!”

Tôi hiên ngang tạo tư thế nằm trên đất vô cùng đáng yêu. Đáng ghét thật, lại đụng phải chân bàn!

“Tiểu... Tiểu Tinh! Nàng không sao chứ?”, Âu Dương Y chạy đến hỏi.

Tôi đứng dậy, phui bụi trên người, khua tay với họ, dung nhan tiêu điều mà giọng nói thì lạnh nhạt: “Không sao, nhi nữ chốn giang hồ không câu nệ tiểu tiết!”, sau đó ung dung rời đi.

Khốn kiếp! Đau chết mất!

Sau lưng vẫn loáng thoáng những lời bàn tán.

“Cô nàng đó ổn chứ...”

“Không phải lại giả ngốc đấy chứ...”

Chết tiệt, tôi không ngốc, hoàn toàn bình thường!

Đêm khuya không sao ngủ được, tôi trở dậy đi dạo một mình. Đến bên ao sen trong sân, đột nhiên nhớ tới chiếc bồn tắm ở nhà. Khi ấy, mẹ thường ngồi nhặt từng cánh hoa rơi rồi cho tôi về cho dù tôi có làm sai bất cứ chuyện gì. Diễn hình như vụ tôi lau kính, vì quá tập trung, quá cẩn thận và quá sạch sẽ mà tôi nhầm cả cánh cửa sổ đang mở toang là kính, cứ thế rướn người ra ngoài mà lau, và kết quả là, cả thùng nước lau kính rơi tòm xuống dưới lầu.

Rồi là mỗi lần đi đến chỗ nắp cống, nó thì chẳng bao giờ di chuyển, vậy mà tôi đi qua mười lần thì có đến bảy lần hiên ngang đáp xuống. Trước sự ngờ nghệch của tôi, mẹ từ trước đến nay chưa bao giờ chế giễu mà chỉ dịu dàng nói với tôi một câu: “Ông Trời ban cho con dung mạo tuyệt trần thế này mà lại lấy đi của con hết những thứ cần thiết. Tinh Tinh à, con phải cố gắng lên, kiên trì mà giành lại từ tay ông Trời những thứ con chưa có”.

Đột nhiên toàn thân cảm thấy lạnh lạnh, hoá ra, chẳng biết từ lúc nào, tôi đã đứng giữa ao sen. Thật tuyệt quá đi! Trăng sáng vô ngần thế này. Vài đốm sáng nhỏ bất chợt hiện lên! Tôi kinh ngạc chăm chú nhìn những đốm sáng đó đang bay đến. Ôi chao! Là đom đóm, từng đóm, từng đóm nhỏ cứ lập loè xung quanh, luồn qua mái tóc tôi.

Thời tiết và cảnh vật đẹp thế này, tôi quyết định tạo dáng chụp ảnh giữa ao sen lãng mạn.

“La la la, la la la, ta là một cây nấm hương tuyệt đẹp. La la la, nấm hương tuyệt đẹp...”

Vậy là chiến sĩ ếch xanh bên ao sen là tôi đã anh dũng hy sinh.

Tôi mãi mê chơi đến mức quên cả bản thân, vốn không hề nhận ra mình đang đứng lơ lửng giữa ao. Quay người lại, tôi mới thấy Âu Dương Huyền đang ngồi trên bờ. Nụ cười nơi khoé miệng lập tức biến mất, sắc mặt bỗng chốc thoáng đỏ lên.

Không ngờ Âu Dương Huyền lại buông ra một câu khiến người ta chết lặng: “Đêm khuya thanh vắng, không cần nhả ra những âm thanh kinh khủng vậy đâu”. Nói rồi hần quay người bỏ đi.

Hừ! Hừ!

A a a... Ai đến giết quách hần đi! Người đâu, người đâu! Đến đưa hần lên Tây Thiên giùm tôi! Tức quá đi!

Bạn đã từng thấy người nào trong khoảnh khắc đó mà lại lạnh lùng như thế chưa? Chắc là vì tư tưởng bảo thủ của thời cổ đại.

Khá lâu sau khi Âu Dương Huyền rời đi, tôi mới từ từ lấy lại bình tĩnh rồi trèo lên bờ. Vừa mặc xong y phục, liền bị cánh tay ai đó ôm chặt lấy eo, dọa tôi suýt chết ngất. Hương thơm ngào ngạt toả ra khắp nơi khiến tôi biết ngay người đó là Âu Dương Thiếu Nhân. Thật không thể hiểu nổi, mấy người này đều bị mắc chứng mộng du hay sao thế?

“Buông tôi ra! Huynh đang mộng du đấy hả?”, tôi gỡ tay huynh ấy ra, giận dữ nói.

Tôi quay người lại, đứng đối diện với Âu Dương Thiếu Nhân. Dưới ánh trăng, yêu nhân này mặc một chiếc áo dài màu tím, để lộ ra nửa bờ vai trần. Chẳng hiểu sao trông ngực tôi lại đập thình thịch. Nó không nhảy thon thót mới là lạ đấy, nam nhân thời cổ đẹp như tranh vẽ, hút hồn thế này cơ mà. Đúng là được nhìn trực diện như vậy đã mất thật!

Chẳng phải ai cũng có cơ hội được thử nghiệm thế này đâu.

Huỳnh ấy tiến lại gần, ánh mắt quyến rũ càng thêm mãnh liệt, lời nói cứ vắn vít bên tai, khiến tôi hoàn toàn mất phương hướng, tưởng như đã lạc vào tiên cảnh. Haizzz, đối với mỹ nam, xưa nay tôi chẳng có nguyên tắc gì cả.

“Tiểu Tình, ta đưa nàng về”, Âu Dương Thiếu Nhân chắc đã đoán ra tôi bị huỳnh ấy mê hoặc, liền khàn giọng nói.

Kết quả là... chẳng biết tại sao tôi lại để huỳnh ấy bế lên, đưa về phòng. Chỉ là dưới ánh trăng như thế, chiếc áo dài tím cùng bờ vai trần của huỳnh ấy với chiếc áo dài trắng của tôi như quấn vào nhau, cùng bước vào phòng. Haizzz, tình huống này rất dễ khiến người khác liên tưởng viễn cảnh màu hồng tiếp theo. Nhưng sự thực là, sau khi đưa tôi về phòng huỳnh ấy liền đi ngay. Chỉ còn lại mình tôi lòng đầy hối hận, sao có thể trúng bùa mê của huỳnh ấy chứ.

Âu Dương Thiếu Nhân giống như yêu tinh vậy. Người khác không tài nào hiểu được rốt cuộc huỳnh ấy muốn làm cái gì.

Thôi bỏ đi, ngày mai nói tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 5: Nhật ký luyện võ cấp tốc của Ô Long nữ hiệp

“A a a a...”

“Hu hu hu...”

“Đi đời rồi, đi đời rồi!”

Tôi không thể không nói ra! Tôi hận cổ nhân! Tôi hận giang hồ! Tôi hận Âu Dương gia!

Bốn huynh đệ Âu Dương đáng chết, các người cứ đợi mà xem. Đợi đến ngày tôi luyện võ thành công, tôi sẽ khiến Âu Dương Thiếu Nhân phải đám lưng cho tôi; Âu Dương Huyền phải giặt quần áo cho tôi; Âu Dương Y phải răm rắp nghe theo lời tôi; còn Âu Dương Thiếu Nhiên... sẽ được cười ngửa cùng tôi.

“Hu hu, Huyền ca ca, muội còn phải trồng cây chuối bao lâu nữa?”, tôi nói với cái giọng đáng thương và làm động tác thể hiện tâm trạng một cách đáng yêu của thiếu nữ trong truyện tranh. Làm như vậy là muốn để huỳnh ấy nhìn thấy vẻ đẹp tuyệt trần của mình, động lòng mà buông tha.

“Đợi khi nào cháy hết tuần hương là được. Còn nữa, không được gọi ta là Huyền ca ca, nghe buồn nôn lắm”, Âu Dương Huyền khó chịu nói.

Tôi... tôi đâu muốn gọi như thế chứ. Nếu không phải vì đang ở dưới hiên nhà, không ngóc đầu dậy được, thì tôi cũng chẳng thèm nói chuyện với loại sinh vật đơn bào như huỳnh đâu.

Thượng Quan Tình tôi đây mới sống được mười bảy năm tươi đẹp, thế mà lại phải chôn thân ở nơi cổ đại này, tôi muốn khóc quá. Các người nói cái gì mà phải tham gia Đại hội võ lâm, phải tiến hành huấn luyện cấp tốc cho tôi, lại nói phải biến một đứm ngu si đần độn không biết võ công như tôi thoát thai hoán cốt. Thượng đế ơi! Họ muốn nhân cơ hội này để trừ khử con đây mà. Mấy ngày nữa đã là Đại hội võ lâm rồi, thế mà bây giờ vẫn còn huấn luyện, có mà thần tiên cũng chẳng thể thoát thai hoán cốt được ấy chứ chả nói đến con người.

“Thoát thai” chắc chắn là không được rồi, thế nên tôi cảm thấy, mục đích của họ hoàn toàn là muốn tôi tiến hành “hoán cốt” triệt để một lần.

Bởi vì cái ý kiến của kẻ chết tiệt nào đó, cho nên với bản năng ham sống sợ chết, tôi quyết định sẽ thi triển tuyệt học khinh công. Vì vậy tôi phải học khinh công trong cảnh giới vô ngã[1], cho nên, họ mới chuẩn bị tất cả những thứ này để bắt tôi luyện tập.

[1] Vô ngã là một giáo lý của nhà Phật.

Ngày đầu tiên, tôi không chết, chỉ bị đá xuống từ trên vách núi cheo leo và lệch xương cổ mà thôi. Khi đó tôi được Âu Dương Thiếu Nhân đưa về để chữa trị nhưng lại chẳng tìm ra vị trí lệch ở đâu, vì thế huỳnh ấy chữa lộn lạo thành lộn què, mãi sau mới nắn lại được.

Ngày thứ hai, tôi vẫn không chết, cũng chỉ bị Âu Dương Thiếu Nhân đá lăn xuống vách núi, chân căng tạm thời rơi vào trạng thái tê dại. Lúc được Âu Dương Thiếu Nhân đưa về nhà, tất cả gân cốt đều bị tụt hết. Tôi biết, huỳnh ấy đang báo thù tôi! Tôi nhẫn nhịn... cố gắng cầu khẩn van xin, cuối cùng cũng được đưa về.

Ngày thứ ba...

Ngày thứ ba tôi cũng vẫn không chết, vì trước khi lăn xuống vách núi, tôi đã chuẩn bị một dải lụa dài để không bị lăn xuống quá sâu. Chỉ là trong giây phút tuyệt vọng, bản thân đã vô tình kéo cả Âu Dương Thiếu Nhân và Âu Dương Y cùng lăn xuống. Kết quả là, cả ba người đều nằm ngay ngắn thẳng hàng, bị hai tên đàn còn lại kéo về, đã đau lại càng đau hơn.

“A!!! Thiếu Nhiên, nhầm rồi, nhầm rồi, không phải chỗ đó”, tôi hét lên đau đớn.

“Ha ha ha... A Huyền... Ha ha... Ta... huyết cười của ta... Ha ha... làm sao hoá giải đi. Ha ha ha...”, Âu Dương Y cười trong đau khổ.

Còn Âu Dương Thiếu Nhân, phát huy khả năng chịu đựng mạnh mẽ, tự mình nắn lại các khớp xương bị trật.

Nói tóm lại, hu hu, tôi hận Âu Dương gia!

Sau đó, tôi vẫn phải tiếp tục luyện tập, vẫn như trước, đều có người ở bên giám sát. Nhưng lần này, không phải là bay nhảy ở sườn núi nữa.

Cái gì? Các vị huynh đài bảo tôi may mắn sao?

Nói tôi thoát khỏi vận hạn sao?

Không, huynh đài nhầm, huynh đài hoàn toàn nhầm rồi.

Vận hạn của tôi...

Mới chỉ bắt đầu...

“A! Đò khôn! Đò khôn! Hu hu, mau đến cứu tôi, báo huynh đệ của huynh đừng đuổi cắn tôi nữa. Tôi không thích hổ!” Miệng tôi hét thất thanh mà chân thì chạy loạn khắp núi.

Đúng vậy! Tôi đang bị con hổ đuổi chạy khắp núi, còn bốn tên chết tiệt kia lại ung dung nhàn nhã ngồi uống trà.

Nhờ công lao giúp tôi học leo cây của con hổ này, mà nếu được thi chạy marathon thì nhất định tôi có thể tham gia thể vận hội Olympic hiện đại rồi đấy.

Nhưng... anh em nhà này thật khiến tôi muốn bốc hỏa. Cũng may mấy ngày vừa rồi tôi có học được chút võ công, lại thêm trí thông minh tuyệt đỉnh của con người thế kỉ Hai mươi mốt, cho nên khi nhìn thấy phía trước có một tổ ong, tôi quyết định, phải xử lý con hổ này.

Sau đó... qua nửa canh giờ, tôi chỉ ung dung ngồi nhìn con hổ kia đang mặt mũi bầm dập, khoác trên mình bộ dạng của một tên ăn mày đích thực.

Sau đó của sau đó... trong số bốn huynh đệ Âu Dương gia, đã có ba người không nhịn được mà phụt ngum trà trong miệng ra.

“Phi!!!”, động tác đều nhau, tâm trạng cũng như nhau, họ tròn mắt kinh ngạc.

Hừm hừm! Các người biết sự lợi hại của bốn nữ hiệp đây rồi chứ.

Chẳng còn gì dễ nói, tôi lừ lừ tiến về phía trước cầm cốc trà lên uống.

Âu Dương Thiếu Nhân máy móc nói: “Đó là cốc trà của ta...”.

“Nhi nữ chốn giang hồ không câu nệ tiểu tiết!” Tôi một hơi uống cạn cốc trà, sau đó hiển ngang quay người về phía con hổ, vừa vỗ vỗ nhẹ vừa nói với nó: “Thôi, lần sau phải cẩn thận nhé, hễ nhìn thấy ta thì nên tránh đường, biết chưa hả”.

Con hổ kia gật đầu, quay lưng chạy vào rừng sâu.

Còn tôi lại tiếp tục đối mặt với ba người đang há hốc miệng kinh ngạc, thêm cả ánh mắt ngưỡng mộ sùng bái của người còn lại nữa chứ.

Tôi quyết định quay người bước đi một cách oai hùng.

“Bịch!”

“Tiểu Tinh! Nàng không sao chứ?”

Tôi bật dậy phủi bụi trên người, khoát tay nói một câu: “Không sao, nhi nữ chốn giang hồ không câu nệ tiểu tiết!”, sau đó liền đi mất.

Sau lưng tiếng bàn tán lại vang lên.

“Không phải cô nàng này bị ngốc thật đấy chứ.”

“Không sao đâu, chắc ngà là thói quen của nàng ta.”

Khốn kiếp! Xấu hổ chết mất. Hu hu, lần sau những nơi tôi xuất hiện đừng có bàn nữa được không?

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 6: Thượng Quan nữ hiệp giết người rồi!

Nửa tháng trôi qua, sau quãng thời gian gọi là huấn luyện cấp tốc ấy, Đại hội võ lâm cuối cùng cũng đến. Khi đó tôi mới giác ngộ thế nào gọi là chết trong biển người.

Thật không dám bảo đảm, thành quả của thời gian huấn luyện một con gà mờ là tôi đây liệu có giúp được gì không nữa.

Ngồi ở vị trí dành cho thượng khách, tôi rất muốn khóc.

“Âu Dương Thiếu Nhân, nhất định tôi phải lên võ đài để ti thí sao? Huynh xem à đàn bà kia, đầu chẳng có tóc gì cả.”

“À ta là chương môn phái Nga Mi đây”, Âu Dương Thiếu Nhân trừng mắt nhìn tôi, nói.

“Đúng, chính là à, tôi nghĩ đấu với à ta, chẳng cần dùng đến một chiêu thì tôi đã có thể đi gặp Diêm Vương rồi. Còn người bên kia trông cũng bé hơn tôi nhiều đấy.”

“Đó là thiếu chủ Mã Gia Bảo”, Âu Dương Thiếu Nhân tiếp tục trừng mắt nhìn tôi.

“Haizzz, nếu phải đấu với hần, tôi đoán chỉ cần hần ra một chương thôi, cũng đủ khiến tôi tàn phế cả đời”, tôi khóc lóc than vãn.

Mẹ ơi, con muốn về nhà, hu hu...

“Thượng Quan Tinh, nàng cũng quá coi thường Âu Dương gia chúng ta rồi đó. Chúng ta nói nàng thắng, nàng nhất định sẽ thắng”, Âu Dương Thiếu Nhân bình thản nói.

“Đừng lừa người nữa đi, không phải huynh đánh, đương nhiên huynh có thể nói vậy”, tôi vạch trần huynh ấy.

Âu Dương Thiếu Nhân, huynh nhất định còn hận tôi đã đá huynh xuống núi, đang muốn trả thù tôi phải không?

Âu Dương Thiếu Nhân như đã nhìn thấu những suy nghĩ của tôi, ngán ngẩm nói: “Nàng yên tâm đi. Ta không để thanh danh của Âu Dương gia chúng ta thành trò cười đâu. Và lại, trả thù nàng quá đơn giản đối với ta”.

Tôi nhếch mép, trong lòng thầm mắng: Đồ kiêu căng!

Tôi còn đang định nói mấy lời để từ biệt cuộc sống của mình thì đột nhiên tiếng trống vang lên phía dưới nuốt hết cả lời tôi định nói. Trên võ đài là một lão nhân thân thể trắng kiện, haizzz, thân là minh chủ võ lâm mà lại đến muộn.

Sự xuất hiện của lão nhân đó khiến tôi như lạc vào một cảnh quay trong phim. Tôi nhớ đến ti vi lúc chiếu cảnh này, mấy lão minh chủ võ lâm đều nói cái gì mà: “Các vị anh hùng hảo hán trong võ lâm, cảm tạ các vị đã nể mặt lão mà tham gia Đại hội võ lâm năm nay...”.

Nhưng bất ngờ là, khi lão nhân đó bước lên võ đài, lão lớn tiếng nói: “Các vị anh hùng hảo hán trong võ lâm, cảm tạ các vị...”.

Ha ha! Ha ha ha! Buồn cười chết mất, lão nhân đó nói như vậy thật!

Âu Dương Thiếu Nhân quay sang nhìn tôi giống như đang nhìn quái vật, nói: “Thượng Quan Tinh, nàng bị điên à?”.

“Không! Không có gì!”, tôi vội vàng nín cười, vì phát hiện ông già minh chủ võ lâm này đang liếc mắt nhìn mình, theo kinh nghiệm của bản thân thì khi ông già này thể hiện như thế tức là ông ta không thích đùa.

Một nhóm người đứng xếp hàng trên võ đài, lại có rất đông người đứng ở bên dưới. Tôi bị dọa, đúng là bị dọa đến suýt ngất. Ôi mẹ ơi! Mấy người này người nào người nấy đều võ công cao cường, siêu lợi hại. Tôi chắc là không ổn rồi. Muốn khóc quá đi mất.

Cuối cùng thì...

“Tiếp theo xin mời Thượng Quan nữ hiệp đấu với ngọc nữ Trình Thanh.”

Biển người bên dưới bùng lên tiếng vỗ tay như sấm dậy. Xí! Những người này thích xem mỹ nữ đánh nhau thế hả?

“Âu Dương Thiếu Nhân, cứu tôi với!”, tôi khê gọi.

Nguy cấp rồi đây, rất nguy cấp, còn nguy hơn cả việc phải nhịn tiểu tiện.

“Thượng Quan Tinh, nàng yên tâm lên võ đài đi, có chúng ta bảo vệ rồi mà”, Âu Dương Thiếu Nhân nói xong, đẩy tôi lên võ đài. Âu Dương Thiếu Nhân kia, tôi hận huynh!

Hết cách, Trời muốn tôi chết, tôi cố sống cũng chẳng được.

Khốn kiếp! Không ai cứu tôi hà, vậy tôi đành tự cứu lấy mình thôi.

Tôi theo đúng lời Âu Dương Thiếu Nhân dặn dò, trước tiên tôi lựa chọn binh khí. Tôi tìm được cây kiếm trông có vẻ rất nhẹ.

Rút...

Không ra.

Cố rút...

Nó không ra.

Lại cố rút lần nữa...

Nó vẫn không ra.

Tôi rút! Rút! Rút! Nó vẫn cứ không ra.

Biển người bên dưới bắt đầu xì xầm. Ngọc nữ Trình Thanh đối diện cũng không thể nhẫn nhịn thêm nữa.

“Ha ha!”, tôi nở nụ cười ngốc nghếch.

Lúc này tôi chỉ có thể cười ngốc nghếch như thế mà thôi.

Thôi thế là xong, kiểu gì cũng chết! Đánh liều vậy! Tôi bèn bắt chước bộ dạng của Tiểu Long Nữ trong Thần Điều Hiệp Lữ, dùng ống tay áo dài lướt trên lưỡi kiếm, cố gắng dùng sức, tạo dáng hiên ngang oai hùng rút mạnh thanh kiếm. Chỉ nghe thấy “xoẹt” một tiếng, rút được kiếm ra rồi.

Tôi vừa muốn cười, nhưng lại không cười nổi.

Kiếm đã được rút ra, nhưng vẫn với tư thế hiên ngang kiểu diêm khi nãy, cây kiếm hình như đang bay đi, lao vun vút về phía... biển người.

Tôi chỉ nghe thấy một tiếng “á” vang lên, có người gục xuống, và vô số người khác lùi lại phía sau.

Trong đầu tôi lúc này hiện lên mấy chữ to tướng.

Chết! Người! Rồi!

Nói thực ra, từ trước đến nay tôi chưa từng sợ người chết thời cổ, vì khi còn ở thế kỷ Hai mươi mốt bố mẹ đã không ít lần vạch hộp sọ của cổ nhân cho tôi xem.

Có điều, lúc này! Tôi sợ! Rất sợ! Vô cùng sợ!

Trước đám đông, cây kiếm trên tay tôi lại ngẫu nhiên vung ra đẹp mắt rồi bay tuốt đi.

Cũng chính là bằng chứng để nói người này là do tôi giết!

Nhất định tôi sẽ bị bắt về nha phủ. Tôi đứng sững trên võ đài, sắc mặt nhợt nhạt không biểu lộ cảm xúc. Không phải vì tôi không sợ! Mà vì tôi quá sợ tới nỗi đờ đẫn cả người.

“A! Thượng Quan Tinh giết người rồi!”

Là ai vừa nói vậy? Hu hu, sao miệng hấn to quá vậy, hét lớn thế để làm gì chứ. Hu hu...

“Ồ... người này sao quen thế!”

“Đây chẳng phải là phân đà chủ của Nhật Nguyệt giáo hay sao?”

“Hắn ta sao lại đến đây?”

Lúc này, mình chủ võ lâm và Âu Dương Thiếu Nhân đều đã bước lên võ đài. Đột nhiên pháo hoa được bắn lên trời cao, biến người bốn phía xung quanh như tách ra, để lại một khoảng trống rất lớn bên dưới.

Chuyện gì thế này?

“Nhanh, bắt lấy người của Nhật Nguyệt giáo! Nhất định bọn chúng có mục đích gì đó.”

Ngay sau đó, khung cảnh trở nên hỗn loạn. Trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, tôi đã được bốn huynh đệ Âu Dương đưa đi.

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 7: Truy sát hả!

“Tôi giết người rồi!”

“Nàng vừa giết phân đà chủ của Nhật Nguyệt giáo. Xui xẻo rồi!”, lúc này mà Âu Dương Huyền vẫn nói ra những lời cay nghiệt như thế.

“Tôi sẽ bị xử thế nào?”

Thôi tôi rồi! Tôi không muốn ngồi tù đâu.

“Nàng sẽ bị người của Nhật Nguyệt giáo truy sát”, Âu Dương Y nói.

“Có phải tôi sẽ bị quan phủ phát lệnh truy nã không?”, tôi rất lo lắng vấn đề này.

“Thượng Quan Tinh, nàng là đồ ngốc! Quan phủ không quản chuyện giang hồ. Và lại, nàng giết tên đại ma đầu, họ còn cảm tạ nàng ấy chứ”, Âu Dương Thiếu Nhân nói.

“Cái gì? Tức là tôi không phải ngồi tù hả?”, đầu tôi cuối cùng cũng kịp thời phản ứng.

“Nàng không phải ngồi tù đâu Tiểu Tinh”, Âu Dương Y ngồi bên cạnh tôi, quàng tay ôm tôi vào lòng, nhẹ nhàng vỗ về. Không biết tại sao, lúc này đột nhiên tôi cảm thấy huynh ấy ấm áp ngọt ngào thế, chẳng muốn đẩy ra chút nào.

Thôi chết! Tôi bị trúng mỹ nam kế rồi...

“Tốt quá!”, chỉ cần không phải ngồi tù là tôi vui rồi.

Lăn qua lăn lại, cuối cùng cũng hết một ngày, mệt chết mất. Nằm trong lòng Âu Dương Y, tôi cảm thấy rất thư thái, chẳng hiểu sao con buồn ngủ cứ ùn ùn kéo đến. Lạ thật! Tại sao hôm nay Âu Dương Y không nói liên tục như mọi ngày nhỉ?

“Tiểu Tinh à, sao nàng lại giết tên đại ma đầu đó?”, dường như tôi nghe thấy Âu Dương Thiếu Nhân hỏi.

Trong lúc mơ màng, tôi lúng búng trả lời: “Tiện tay quăng kiếm đi, chẳng may trúng người hắn thôi”.

Thật là mệt mỏi, mí mắt nặng trĩu. Tôi buồn ngủ quá.

“Thượng Quan Tinh, dậy ngay cho ta!”, tôi chợt nghe thấy giọng nói tức tối.

“Được, được!” Chẳng biết ai vừa hét vào mặt, khiến tôi từ trong lòng Âu Dương Y lập tức bật dậy, ngẩng đầu lên nhìn, hoá ra là Âu Dương Thiếu Nhân.

“Hét, hét, hét cái gì mà hét!”, tôi vô cùng tức tối. Nếu không phải huynh ấy đẩy tôi lên võ đài thì tôi đâu đến mức thê thảm thế này.

Âu Dương Thiếu Nhân đánh cặp mắt đẹp mê hồn về phía tôi, chỉ nói một câu: “Về phòng ngủ!”.

Vừa đứng lên, huynh ấy đã vòng tay ôm tôi vào lòng.

Tay lạnh ngắt như thế... mà lại dám ôm tôi!

Tôi ngoái đầu, thấy Âu Dương Huyền đứng ở cửa, nét mặt tỏ vẻ khó chịu. Tôi chăm chú nhìn đám người kỳ lạ trong phòng, con tim như ngừng đập, phổi như ngừng hô hấp, khuôn mặt bắt đầu đỏ lên.

Toát mồ hôi! Hết cách rồi. Bị một đám người vây quanh nhìn chằm chằm chẳng phải chuyện tốt đẹp gì, huống hồ còn bị mấy anh chàng đẹp trai này vây quanh mới càng lo chứ.

Sau khi đưa tôi về phòng, Âu Dương Thiếu Nhân không rời đi ngay.

Tôi liếc xéo huynh ấy. Anh chàng Âu Dương Thiếu Nhân này không phải là muốn độc chiếm tôi đây chứ.

“Nè, sao huynh còn chưa đi?”, tôi vội hạ lệnh đuổi khách. Thực ra tôi rất bảo thủ!

Âu Dương Thiếu Nhân mặt tươi như hoa, vẻ cổ quái nhìn tôi.

“Ra ngoài ư? Nàng thấy nếu ta ra ngoài thì nàng có thể an toàn ra được đêm nay sao?”

Nực cười, huynh ở đây mới là điều nguy hiểm nhất đấy.

“Đương nhiên là có thể!”, tôi kéo chăn, lúi lúi về phía sau. Rõ ràng có ý nói với huynh ấy rằng: tôi không muốn nghĩ huynh là loại người đó đâu đấy.

Âu Dương Thiếu Nhân vẫn cười vẻ kỳ quái, nói: “Được thôi! Tiểu Tinh, nàng ngủ đi”.

Nói xong huynh ấy mở cửa, làm bộ bước ra ngoài.

Tôi cố gắng kiềm chế mọi hoài nghi. Kỳ lạ thật, huynh ấy sao lại dễ thuyết phục vậy chứ? Lẽ nào những tên háo sắc đều chỉ nói chuyện thôi hả, những thứ diễn trên ti vi là giả sao? Trong lúc tôi đang bối rối...

“Phập!”, một mũi tên xuyên qua cửa sổ bay vào, lao thẳng đến... bên cạnh tôi.

Tôi hoảng hồn, toàn thân sững sờ.

Sau đó, mũi tên thứ hai lại bay vào. Tôi chợt bừng tỉnh.

Tôi... Chết tiệt!

“Á! Âu Dương Thiếu Nhân! Cứu tôi với!”

Âu Dương Thiếu Nhân cũng lao vào, rút kiếm đang treo bên cạnh giường. Trong nháy mắt, chiếc thuẫn từ trên trời đáp xuống đầu tôi.

Những tiếng hô “giết” cùng tiếng vó ngựa, tiếng chân người rối loạn truyền từ ngoài vào.

Tôi ngoái đầu lại, thấy Âu Dương Thiếu Nhân đang ôm mình trong lòng. Tôi lo lắng hỏi: “Nói cho tôi biết, xảy... xảy ra chuyện gì vậy?”.

Âu Dương Thiếu Nhân như mở cờ trong bụng, cười nói: “Nàng đang bị Nhật Nguyệt giáo truy sát đấy”.

Trong giây phút lắng nghe thông tin chấn động này, tôi cứ thế chìm vào giấc mộng tươi đẹp...

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 8: Thượng Quan nữ hiệp sợ chạy đứt dép

Ánh mặt trời chói lọi, cánh bướm dập dề, nhảy nhót bay về nơi quang sáng. Tôi cố sức đuổi theo những cánh bướm đang tung tăng múa lượn.

Thật sáng khoái và thư thái biết bao...

A ha! A ha! A ha ha!

“Thượng Quan Tinh, nàng còn muốn ngủ đến lúc nào nữa hử?”, tiếng gào thét vang lên, kéo tôi đang từ giấc mộng hồ điệp trở về...

Tôi mở mắt trừng trừng, nhìn đồng dao kiếm ngổ ngang trước mặt, bất ngờ hiểu ra, mình đang bị truy sát.

“A a!!! Âu Dương Thiếu Nhân, huynh mau mau nghĩ cách đi! Để họ giết người thế này sao! Hu hu, tôi còn chưa muốn chết!”, tôi hét lên thảm thương.

Âu Dương Thiếu Nhân có vẻ không chịu nổi thứ âm thanh thét ra từ cổ họng tôi, liền ném một món đồ tới, khiến tôi suýt chút nữa thì bẹp dí.

“Haizzz, định đề chết tôi hả! Cái gì thế này?”, tôi nói về ai oán, “Sao mà nặng thế!”.

Âu Dương Thiếu Nhân sắc mặt nhợt nhạt, quảng cho tôi hai chữ: “Cái thuẫn”.

Oạch!

Tôi mừng rỡ thấy dáng vẻ của mình khi bị cái thuẫn đề lên người.

Nghĩ kiểu gì đi nữa, tôi cũng đều liên tưởng đến một con rùa.

Âu Dương Thiếu Nhân, tôi hận huynh!

“Tiểu Tinh à, đừng đực mặt ra thế chứ, mau cùng ta giúp họ giải quyết mấy tên này”, cũng chẳng đợi tôi nói thêm gì nữa, Âu Dương Thiếu Nhân đã bay vụt ra bên ngoài.

Tôi vội nắm chặt cái thuẫn và tay kia cầm lấy cây kiếm

Trời ơi, cứu tôi với!

Đây đúng là “Võ lâm hung sát[1]” phiên bản người thật mà!

[1] Võ lâm hung sát: Tên một trò chơi điện tử.

Tôi uể oải bò ra cửa, quan sát tình hình bên ngoài.

Không nhìn thì không chịu được, mà nhìn rồi thì lại bị cảnh tượng đó dọa cho chết khiếp.

Bên ngoài đông nghịt, chỗ nào cũng thấy người, lại còn mặc toàn y phục màu đen nữa.

Mấy bộ phim trên ti vi thường bảo chúng tôi rằng: Người mặc đồ đen, không phải hiệp sĩ mà chính là sát thủ.

Những tên này chắc chắn là sát thủ rồi.

Tôi bị dọa đến mức run cầm cập. Thực ra võ công mới học gần đây cũng không ít, chỉ là gan tôi nhỏ quá nên không dám dùng, vả lại cũng chưa chắc có phải dùng hay không.

Trong khoảnh khắc này, tôi rất muốn uống... nước cam! Không phải vì tôi không đủ bình tĩnh. Hoàn toàn không phải. Mà mấu chốt chính là, vào những lúc tinh thần căng thẳng lo lắng thế này, tôi cần uống nước cam để tỉnh táo, không mất kiểm chế.

“Nước cam! Nước cam! Nước cam!!!”, tôi luôn miệng hét lên, “Tôi cần nước cam!”.

“Bụp!”

Lúc này không thể tìm được nước cam, nếu có mấy quả cam để thay thế cũng được. Đúng lúc định leo lên cây tìm đồ ăn thì một người mặc áo đen bỗng ngã lăn ra trước mặt tôi, máu chảy không ngừng, giống như.... tương ớt vậy.

Sợi dây gắn kết duy nhất trong tâm trí tôi hình như cũng đứt nốt.

Hu hu, tiểu gia tôi... ghét nhất tương ớt đấy!

“A a... bảo các người đừng có kiếm chuyện với tiểu gia, các người lại không nghe. Tiểu gia đây sẽ lần lượt đưa các ngươi tới Tây Thiên!”

Tôi ném tung cái thuẫn, vớ lấy cây kiếm rồi xông thẳng vào đám người mặc y phục đen trước mặt.

Chuyện sau đó thế nào tôi cũng không rõ. Vô tình trong lúc không kiểm chế được, nếu bản thân có ngẫu nhiên làm ra chuyện gì thì giờ cũng không thể nhớ ra. Bởi vì cuối cùng tôi lại bất ngờ ngất đi lần nữa.

Sau này tôi nghe chính miệng bốn huynh đệ Âu Dương gia thuật lại. Cảnh tượng lúc đó đầm tanh mùi máu, vô cùng bạo lực, trẻ con không nên xem, vì thế cũng không cần phải miêu tả nhiều.

Dù sao sau lần đó, đám người kia cũng không dám đến quấy nhiễu Âu Dương gia nữa.

Nhưng có một điều tôi không hề biết, chính là...

Uy danh của Thượng Quan nữ hiệp đã truyền khắp giang hồ.

Sáng sớm thức dậy, tinh thần thật sảng khoái, sảng khoái quá đi mất!

Chuyện trong Đại hội võ lâm đã trôi qua hai ngày. Cuối cùng tôi cũng được giải thoát khỏi sự quấy nhiễu của đám sát nhân. Việc này chủ yếu cũng là nhờ công lao của đông đảo quần hùng trong võ lâm. Lão minh chủ võ lâm còn đặc biệt nói lời cảm ơn tôi. Lại ban tặng cho tôi danh hiệu “Nữ anh hùng”. Hôm nay lão nhân ấy còn ưu ái đến thăm tôi nữa chứ.

Miêu tả cảm giác trong chốc lát trở thành Nữ anh hùng thì chỉ có thể dùng một từ thôi: Sướng!

“Rầm!”, cánh cửa đột nhiên mở tung ra!

Làm tôi sợ hết hồn, may lúc đó tôi đã vận y phục chỉnh tề. Mấy huynh đệ Âu Dương này rốt cục có biết cái gì gọi là ý tứ không vậy?

“Khốn kiếp! Âu Dương Huyền! Sao không lần nào huynh thêm gõ cửa thế hả!”, tôi tức tối.

Không lịch sự gì cả!

Âu Dương Huyền dường như chẳng thèm để tâm đến sự tức giận của tôi, hần liếc xéo nói: “Đại ca gọi nàng đến, còn kính mong nàng đừng có sáng sớm đã làm âm ỉ lên thế”.

Bình tĩnh lại chút xíu, đúng là vừa nãy mình có ư ử hát mấy câu.

“Huynh thì biết gì chứ, đó gọi là R&B[2]. Có nói với huynh cũng bằng thừa thôi”, tôi khinh khinh nói, đúng là đàn gảy tai trâu.

[2] R&B là viết tắt của Rhythm and Blues – một dòng nhạc của người da đen và rất được ưa chuộng trong cộng đồng Da đen tại Mỹ. Rhythm and Blues là sự kết hợp của ba dòng nhạc chính là Jazz, Nhạc phúc âm (nhạc tôn giáo của đạo Cơ đốc bắt nguồn từ Thánh ca) và Blues. Nó được biểu diễn lần đầu bởi những người Mỹ gốc Phi. Dòng nhạc được các ca sĩ như Janet Jackson, Beyonce, Amy Winehouse rất yêu chuộng, họ tin tưởng vào dòng nhạc này bởi những giai điệu làm cuốn hút người nghe.

Âu Dương Huyền mới là người không thèm chấp kẻ nhiều chuyện. Hần liền kéo tôi ra ngoài, vừa kéo vừa buông lại một câu: “Sống ở thời cổ thì phải theo thời cổ!”.

...

Ở bên cạnh gian đại sảnh của Âu Dương gia, tôi thấy bốn huynh đệ hôm nay ăn vận rất trang trọng. Tôi bắt đầu chăm chú quan sát Âu Dương Huyền. Đương nhiên trang phục của huynh ấy cũng theo kiểu chính thống, nhưng trong tay lại đang cầm một bộ y phục, có lẽ là chuẩn bị cho tôi. Huynh ấy lại còn đang mỉm cười nữa chứ.

Bốn người này đúng là đẹp trai quá đi mất, đúng là đẹp diên đảo!

Trong ảo tưởng.

“Tiểu Tinh, nàng mau đi thay bộ y phục này đi, đợi lát nữa minh chủ sẽ đến”, Âu Dương Y thật dịu dàng.

“Tiểu Tinh ... Tiểu Tinh... hôm nay trông nàng rất xinh đẹp, rất kiều diễm...”, Âu Dương Thiếu Nhiên cũng vô cùng đáng yêu.

“Không còn nhiều thời gian nữa đâu!”, Âu Dương Thiếu Nhân thì đầy ma lực, hấp dẫn.

“Nhanh lên!”, Âu Dương Huyền lại lạnh nhạt.

Trong hiện thực...

“Không còn thời gian nữa đâu! Nàng biết gấp mình chủ là việc hệ trọng thế nào không?”, Âu Dương Thiếu Nhân gất gỏng.

“Đừng có kéo tôi mà! A... Âu Dương Thiếu Nhân, không được kéo y phục của tôi!”

“Tiểu Tinh, nàng phải nghe lời chứ!”, Âu Dương Thiếu Nhân nghiêm giọng nói.

“Âu Dương Thiếu Nhiên, huynh dám đánh tôi, tôi sẽ giết huynh!”

“Cô nàng xấu xí kia, nhanh lên!”, Âu Dương Huyền nét mặt cứng ngắt.

“Đóng băng mặt thôi, tránh xa tôi ra!”

“Tiểu Tinh, nàng nhất định phải thoát thai hoá cốt, thay hình đổi dạng, khiến cho người khác thấy diện mạo mới của nàng mà trầm trồ, không còn nhận ra được nữa...”, Âu Dương Y lâm nhâm.

“Âu Dương Y, huynh ngậm miệng lại ngay!”

Tôi đang muốn nổ tung lên đây! Các người định giúp tôi chết nhanh hơn hả. A a a... trình tiết của tôi! Xem ra không dùng đến tuyệt chiêu thì không được!

“Đề, lại, cho, tôi! Ra ngoài ngay!”, tiếng hét của tôi vang lên như tiếng sấm từ gầm. Cuối cùng mọi oán khí trong người cũng được bộc phát.

Rầm! Cánh cửa lại mở tung, bốn huynh đệ Âu Dương kia cúi đầu bịt tai nhanh chân chạy ra ngoài. Toàn bộ chim sẻ trên cây đều tử nạn, chẳng còn cách nào khác, ai bảo chúng không có tay để bịt tai chứ.

Thế giới yên tĩnh trở lại, tôi bất đắc dĩ phải thay bộ y phục mà họ đã chuẩn bị.

Thôi bỏ đi, tôi không muốn tranh cãi với họ làm gì. Sống chung dưới một mái nhà, không thể không cúi đầu chịu nhịn. Vì cuộc sống tươi đẹp mỹ mãn sau này, việc bảo vệ thanh danh của Âu Dương gia vô cùng quan trọng.

Được thôi, cũng chỉ lần này thôi.

Tôi ngồi trước bàn trang điểm, bắt đầu bôi bôi trát trát. Khi tất cả đã xong xuôi, tôi lao thẳng đến đại sảnh, nghĩ bụng lúc này mình chủ chắc cũng đến rồi. Trên đường đi, đúng lúc lại gặp một a hoàn đang đi tìm tôi.

“Tiểu thư, minh chủ đang đợi tiểu thư ở đại sảnh.”

Tôi mở to mắt, cổ sức vỗ đôm đốp vào mặt để nở ra được nụ cười thực nữ hoàn mỹ nhất, chân tiến thẳng đến đại sảnh.

Giục, giục cái gì mà giục, các người cho rằng bàn chân “tam thốn kim liên[3]” của tôi chỉ cần nói đến là đến ngay được đấy hả?

[3] Tam thốn kim liên: Ý nói tới bàn chân nhỏ nhắn của người đẹp thời cổ.

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 9: Các người đào hôn[1] cả rồi hả?

[1] Đào hôn tức là chạy trốn khỏi cuộc hôn nhân bị ép buộc, trước ngày cưới bỏ nhà trốn đi.

Tôi bước vào phòng, thấy lão minh chủ đang nói chuyện với bốn huynh đệ Âu Dương gia.

Thầm điều chỉnh giọng nói của mình sao cho ngọt ngào và ấm áp nhất, tôi mỉm cười rạng rỡ, hành lễ đúng quy chuẩn. Quá tuyệt!

“Thượng Quan Tinh báỉ kiến minh chủ!”

Khà khà khà... càng lúc tôi càng thấy tự hào về mình.

Có lẽ cách cư xử của tôi quá khác với lúc bình thường, khiến cho bốn huynh đệ Âu Dương phải mắt tròn mắt dẹt, giương to con ngươi như hai con ốc nhồi ra mà nhìn. Nhưng với tư duy nhạy bén, mấy người đó rất nhanh chóng lấy lại điệu bộ giả tạo của mình, bình tĩnh như không có chuyện gì, tiếp tục mỉm cười.

Tôi nhếch mép. Xí! Đúng là những kẻ có năng khiếu giả vờ!

“Thượng Quan nữ hiệp quá khách khí rồi. Mau vào ghế ngồi đi”, minh chủ mời tôi ngồi với giọng điệu thân thiết.

Bước đi nhẹ nhàng, tôi chậm chậm ngồi xuống. Chỉ mấy bước đó thôi mà tôi cảm thấy nhanh như qua cả đời người. Làm thực nữ ấy à, tôi làm không tốt sao.

“Hôm nay ta đến đây, thứ nhất là để thăm hỏi Thượng Quan nữ hiệp”, minh chủ bắt đầu nói với cái giọng bề trên đúng chuẩn, “Thứ hai là vì chuyện mà Âu Dương lão chủ trước khi lâm chung có ủy thác”.

Chuyện gì thế nhỉ?

Tôi bắt giác trẻ môi, dù sao cũng cảm thấy chuyện này chẳng liên quan đến mình.

Uống một hớp nước để bớt hồi hộp, tôi cố gắng tự an ủi, nhất định chuyện đó không liên quan đến mình. Tôi vẫn giả bộ nghiêm túc lắng nghe, nhưng trong lòng lại không kìm được mà suy nghĩ lung tung.

“Không biết Thượng Quan nữ hiệp vừa ý vị thiếu gia nào của Âu Dương gia. Âu Dương lão chủ hy vọng nữ hiệp có thể tự mình lựa chọn vị thiếu gia vừa mắt nhất để nhanh chóng thành hôn.”

Nước trà vừa chồm vào cổ họng suýt chút nữa đã bị tôi phun vọt ra ngoài.

Cố nhịn, nhất định phải cố nhịn. Sau khi cố gắng hết sức nuốt lấy ngụm trà, tôi mới quét mắt nhìn Âu Dương Thiếu Nhân.

Nhóc con đáng chết! Tại sao không người nào nói chuyện này với tôi chứ.

Khiến tôi tức chết mất, đã thế tên đáng ghét này còn biểu lộ tâm trạng “Huynh cũng chẳng có cách nào hết” với tôi.

Đồ chết giẫm!

Được, không thêm câu cứu hần nữa!

Tôi lại nhìn về phía Âu Dương Y, nhưng hần quay đầu đi hướng khác, giả bộ không nhìn thấy tôi.

Tôi ngoái đầu lại, Âu Dương Huyền và Âu Dương Thiếu Nhiên cũng thế.

Muốn chết quá! Bốn huynh đệ Âu Dương đáng ghét kia! Đây vấn đề khó khăn này cho tôi giải quyết.

Được thôi, tôi tự giải quyết! Thượng Quan nữ hiệp tôi là vô địch!

“Cái đó...”

Làm sao để giấu được cảm xúc đây, tôi thật muốn bỏ chạy quá. Suýt chút nữa tôi đã đập cửa xông ra rồi. Hu hu, tôi không muốn lấy một trong bốn tên nam nhân chết tiết này chút nào!

Bỏ chạy, bỏ chạy, bỏ chạy?

À! Có rồi!

“Đạo gần đây nảy sinh một vài vấn đề nên mọi người đều bận rộn. Vì thế tiểu nữ chưa có thời gian tìm hiểu bốn vị công tử đây”, tôi cố tình làm ra vẻ khó nói.

Nực cười quá, tôi hiểu quá rõ bốn huynh đệ ngốc nghếch nhà này. Sau khi mở miệng nói câu đó, toàn bộ ánh mắt của bốn huynh đệ Âu Dương gia đều đổ dồn lên người tôi.

Lúc này mới chịu nhìn hả? Tôi sẽ dùng ánh mắt sắc như dao giết chết các người. Trên mặt treo một nụ cười, ánh mắt hung thần, tôi lườm nguyệt bốn huynh đệ bọn họ.

“Cho nên, chúng tiểu nữ đang dự định đi du ngoạn, để đẩy nhanh chuyện tình cảm.”

Khi nghe những lời tôi nói, bốn huynh đệ kia sau mấy phút sững sờ thì đều lúng búng phụ họa theo.

Đúng là đồ tiểu nhân!

Cuối cùng, sau khi lừa được mình chủ vô lâm rồi đi. Tôi và bốn huynh đệ Âu Dương bắt đầu sắp xếp hành lý.

Tại sao? Rất đơn giản, bịa chuyện cũng phải bịa cho viên mãn chứ.

Vậy là.

Chúng tôi bắt đầu đi du ngoạn.

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 10: Hành trình lạc đường

Trời quang mây tạnh, gió thổi hiu hiu. Đúng là rất, rất, rất thích hợp cho việc đi du lịch. Trong tiết trời đẹp dễ như vậy, chỉ tưởng tượng tới cảnh thềm non hện biển, sơn thủy hữu tình thôi, cõi lòng tôi đã như muốn tan ra rồi.

Nhưng tiền đề của viễn cảnh ấy phải là... không có sự xuất hiện của bốn huynh đệ đần độn nhà Âu Dương.

“Nè...”, đã nửa canh giờ trôi qua. Tôi không thể nhẫn nhịn thêm nữa, bèn nhỏ nhẹ gọi.

“Chết tiệt! Rõ ràng là hướng này mà. Đi đường nào bây giờ? Phải chạy mỗi chân mới ra khỏi chỗ này mất.”

Âu Dương Huyền, huynh bị thiếu năng hả?

“Ồi dào! A Huyền, không cần phải vội. Nơi này cỏ mọc um tùm, tràn lan khắp nẻo, đúng là sống không thấy xác mà chết cũng chẳng thấy người, chúng ta cứ từ từ mà hưởng thụ thôi.”

Âu Dương Y, huynh thật đáng sợ!

“Hu hu, chúng ta không bị sói ăn thịt đấy chứ”, Âu Dương Thiếu Nhiên run cầm cập nói.

“A... Tiểu Tinh, ta sẽ bảo vệ nàng. Nàng cứ yên tâm ở trong vòng tay ấm áp của ta”, con ruồi Âu Dương Thiếu Nhân chạy đến thì thầm bên tai tôi.

Đột nhiên tôi nghe thấy tiếng thứ gì đó vừa đứt, rõ ràng có một tiếng “phựt” vang lên. Tôi có thể đoán được, dây thần kinh nhãn nại của mình quá tải mất rồi. Cuối cùng, không thể chịu nổi áp lực, nó đã hoàn toàn ngừng hoạt động.

Nhìn khắp nơi xung quanh đều thấy cỏ gai rậm rạp, quả bom trong người tôi chỉ muốn nổ ngay lập tức.

“Ai đó nói cho tôi biết đây là đâu được không?”

Toàn bộ đám quạ trong bán kính mười dặm quanh tôi đều lặn xuống ra chết!

Nghe tiếng hét giận dữ của tôi, bốn huynh đệ Âu Dương kia mới thôi bàn luận lái nhái. Đứng xếp hàng ngang, tựa như lũ trẻ vừa làm sai chuyện gì, cúi đầu chuẩn bị chịu phạt.

Hết cách, đúng là hết cách, cuộc sống như thế này đến khi nào mới kết thúc đây.

Xem ra chỉ có Thượng Quan nữ hiệp tôi mới có thể tạo ra tiểu vũ trụ của riêng mình, mới có thể giúp được chính mình và bốn tên ngốc này!

Chúng tôi lặn lội đường xa hơn ba canh giờ, phải bỏ cả xe ngựa. Cuối cùng không phụ sự kỳ vọng của đông đảo quần chúng, sau khi vượt qua bao cỏ rậm gai dày, chúng tôi đã đến được con đường lớn tràn ngập ánh mặt trời rực rỡ.

Ngẩng đầu ngắm tia nắng mặt trời, lại ngoái đầu nhìn bốn huynh đệ Âu Dương. Tôi không ngăn nổi cơn xúc động trong lòng mà phá lên cười.

Ồi gọi ơi! Ồi gọi ơi! Cười chết mất thôi!

Đây là bốn huynh đệ Âu Dương nổi danh khắp giang hồ sao? Không biết mỹ nhân trong giang hồ nhìn thấy bốn người họ lúc này, liệu có bị dọa đến mức chẳng còn biết mình đang ở thời đại nào nữa không?

Y phục của họ đều đã bị gai cửa rách te tua, mặt vẫn còn dính đầy bùn đất và lá cây. Tóc tai thì rối tung rối mù, tay vẫn đang cầm cây gậy dò đường. Tuy lúc này tôi cũng chưa biết nên đi đâu, nhưng vẫn cười tới mức không kìm lại được.

Bốn huynh đệ Âu Dương bắt đầu để ý đến bộ dạng của mình, đưa mắt nhìn nhau một lát rồi cũng phá lên cười.

Có lẽ đây là cơ hội tốt để tấn công và báo thù. Âu Dương Huyền nhanh thoăn thoát chạy đến bên đường nhặt lấy một cành cây khô. Hắn gõ lên đầu tôi khi tôi còn đang cười nghiêng ngả.

Có thể nói hình tượng bọn họ lúc này thật là khác thường, vốn dĩ mỗi người trong số họ đều là một kiệt tác khiến tôi phải kinh ngạc, và càng lúc càng thêm kinh ngạc.

Âu Dương Huyền bắt đầu cười phá lên.

“Ồi, Tiểu Tinh, bộ dạng của nàng lúc này đúng là bị vui hoa dập liễu mà”, Âu Dương Huyền điềm nhiên tặng cho tôi một câu như thế.

Âu Dương Y đang cười sặc sụa, tay khua khoắc lung tung, nghe câu miêu tả của Âu Dương Huyền thì đột nhiên tay buông thõng xuống.

Âu Dương Thiếu Nhiên và Âu Dương Thiếu Nhân đã cố gắng kìm nén, nhưng cuối cùng dây thần kinh gây cười cũng chiến thắng lý trí. Họ biết hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng nhưng lúc này không thể không cười, còn cười như chưa từng được cười nữa.

Vùi! Hoa! Dập! Liễu!

Các huynh dám nói như thế hả!

Sau những phút đầu sùng sốt, tôi nhỏ đám cỏ bên cạnh, lao thẳng đến trước mặt Âu Dương Huyền, mặc cho hấn gãy giữa, tôi ném toàn bộ đám cỏ vừa nhổ lên đầu hắn. Ba người kia thấy vậy cũng nhảy vào cuộc chiến.

Mục đích: Tôi phải khiến đối phương càng thêm kinh ngạc.

Hòa trong tiếng cười đùa vui vẻ, mặt trời cũng đang dần xuống núi.

Ông Trời đối xử thật tốt với tiểu gia tôi. Khi tiểu gia tôi đói đến mức sắp ngất xỉu, thì cuối cùng cũng nhìn thấy ánh đèn của khách điểm. Tất thấy một nhọc liên biến đâu hết cả.

Cố sức thúc ngựa, chúng tôi lấy vận tốc ánh sáng vọt nhanh tới khách điểm.

Người là sắt, cơm là thép, một bữa nhịn ăn sẽ đói phát điên.

Chẳng biết ai nói câu này? Đúng là chân lý mà.

Tiểu nhị đứng ở cửa, nhìn thấy một đám người như ăn mày đang tiến vào, liền lộ vẻ ngăn ngại, xua tay đuổi đi. Một trong số mấy tên “ăn mày” đó ném vào tay tiểu nhị một túi tiền rồi xông thẳng vào khách điểm, vốn chẳng thèm để tâm gì đến hắn. Hắn mở túi tiền ra nhìn, suýt chút nữa ngất xỉu!

Vàng! Đúng là vàng!

Phòng hạng sang, rượu và đồ ăn đều là loại thượng phẩm. Thật không hổ là người làm ăn buôn bán, tiểu nhị lập tức sắp xếp phòng cho chúng tôi đầu ra đây.

Sau khi tắm gội qua loa, tôi và bốn huynh đệ Âu Dương đã lấy lại phong độ vốn có, nhanh chóng chén sạch bàn thức ăn. Đợi khi chúng tôi ăn uống no nê rồi, tiểu nhị không kiềm chế được mới tò mò hỏi: “Khách quan, có phải các vị đang ngầm điều tra chuyện gì không. Trông các vị khi vừa đến và lúc này khác nhau nhiều quá”.

Tôi toát mồ hôi, suýt chút nữa mắc nghẹn món điểm tâm mà chết. Điều tra ngầm? Trí tưởng tượng của anh chàng tiểu nhị này thật phong phú đấy nhé.

“Ha ha! Đây là bí mật, không thể tùy tiện nói ra được”, Âu Dương Thiếu Nhân cố làm ra vẻ nghiêm túc căn dặn.

Haizzz, được đấy, được đấy! Sĩ diện của Âu Dương gia lớn thật. Nếu chuyện bọn họ bị lộ đường mà truyền ra ngoài, thanh danh của Âu Dương gia không biết sẽ tổn hại đến mức nào đây.

Tiểu nhị cũng vác bộ mặt nghiêm trọng nói: “Yên tâm đi, coi như tôi chưa từng nghe thấy bất cứ điều gì”, nói xong thì vội vàng vàng rời đi.

Xi! Cứ như bàn bạc nhiệm vụ đặc biệt vậy, nghiêm túc thế cơ chứ.

Có lẽ thời gian ở cùng mỹ nam quá lâu nên tôi đã đạt đến cảnh giới vô cảm với cái đẹp rồi. Dây thần kinh cục mịch của bốn nữ hiệp hoàn toàn không phát hiện ra, có mấy mỹ nam bên bên cũng đang chăm chú nhìn mình.

Mà đó là sai lầm. . . Trong tương lai không xa, nó lại mang đến cho tôi không ít phiền phức.

Nằm trên giường, bao nhiêu mệt mỏi cả ngày dài cuối cùng cũng được giải tỏa. Nhớ lại ngày hôm nay, lần đầu tiên tôi thấy nụ cười của Âu Dương Huyền. Đúng là đẹp mê hồn, xem như cũng là một ngày tươi đẹp.

Thật chậm, thật chậm. . . mọi suy tưởng rục rờ sắc màu của tôi dần dần chìm vào giấc ngủ.

Đêm đầu tiên ngủ ở bên ngoài liệu có bình an, thoải mái được chăng?

Ai mà biết chứ!

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 11: Tên hái hoa tặc tội nghiệp

Có một thứ cảm giác gọi là hoang đường, có một thứ tâm trạng gọi là uất ức. Hai thứ tâm tình này cùng đồng thời xuất hiện trong chớp mắt khiến mạch suy tư của tôi cứ giạt đùng đùng, nhảy tung tăng.

Thượng đế ơi, hãy ban cho con một con dao thái rau, để con kết thúc cái đêm đen dài này đi.

Nhìn người bị mặt đối diện đang cầm dao, tôi chỉ muốn tự sát ngay lập tức.

Tại sao không có ai nói với tôi... ở đây có đạo tặc hái hoa!

Bắt đầu kể lại câu chuyện:

Vốn cả ngày mệt mỏi rồi nên vừa đặt lưng xuống giường, tôi liền nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Đúng lúc đang mê mẩn được hẹn hò cùng anh chàng đẹp trai trong mộng, đột nhiên cảm thấy có luồng gió lạnh thổi vào, tôi chợt tỉnh giấc thì liền phát hiện một người bị mặt đang chăm chú nhìn mình.

Người bị mặt kia thấy tôi đột nhiên mở mắt trừng trừng thì vô cùng hoảng hốt vội né sang một bên.

Hắn nói một câu khiến người ta phải cười nghiêng ngả.

“Năm mơ xong chưa?”

Nói xong câu đó, tên hái hoa tặc như đã thoát khỏi con đả kích và định thần trở lại. Hắn cố gằn giọng uy hiếp: “Không được mở miệng! Nếu không ta giết!”.

... Mấy câu này đúng là quen quá, trên ti vi đều diễn như thế mà.

Trước mắt tôi chợt lóe lên một vệt sáng, khi lưỡi dao sắc lẹm quét qua và ghè lên cổ, tôi mới nhận ra, mình... gặp vận đen rồi.

Đó là dao thật, xoẹt một nhát là tôi sẽ lên châu Thượng đế.

Tục ngữ có câu: Kẻ thức thời là trang tuấn kiệt. Tôi run lấy bầy khăn cầu: “Đại... đại ca! Có chuyện gì, chúng ta cũng nên cùng thương lượng”.

Chẳng có gì lạ nếu khi đó tôi bị nói lấp. Mặc dù tôi biết có thể cầu xin cũng không hy vọng, nhưng, hu hu, tôi sợ chết lắm.

Tên hái hoa tặc kia liếc một cái khiến tôi sợ rúm cả người, hắn tóm lấy tôi, khế giọng nói: “Chỉ cần nàng nghe lời, ta sẽ không giết nàng. Nhưng nếu nàng dám hét lên, ta lập tức tiễn nàng lên Tây Thiên đấy”.

Cầu nguyện, lúc này tôi chỉ có thể cầu nguyện bốn huynh đệ Âu Dương đột nhiên buồn đi tiểu hoặc bị tào tháo đuổi, sau đó đi qua phòng tôi, lòng hiếu sắc nổi lên liền đập cửa xông vào.

Hu hu, Âu Dương Thiếu Nhân! Làm ơn tới đây đi mà, lần này tôi sẽ không trách huynh nữa đâu.

Mắt tôi dán vào cửa sổ, càng lúc càng thấy nó gần hơn, mồ hôi túa ra đầy người. Tôi tưởng tượng đến cảnh mình bị cưỡng trước giết sau, sau đó thể xác bị ném ra chỗ đồng không mông quạnh, tiếp đó chó hoang sẽ chén sạch thi thể. Thế là hậu nhân mấy trăm năm sau sẽ phát hiện ra hài cốt của Thượng Quan nữ hiệp tôi, cái chết bí ẩn của nàng không người nào có thể giải đáp được.

Mồ hôi vẫn túa ra... tại sao tôi có thể tưởng tượng ra những chuyện đáng sợ như thế chứ.

Đúng lúc đang suy nghĩ lung tung, chuyện càng khiến tôi buồn hơn lại xảy ra.

Chuyện này, tôi vẫn hay gặp phải khi còn ở Âu Dương gia.

Nhưng tại sao? Tại sao vào lúc quan trọng thế này, cơ thể tôi vẫn có thể hài hước như thế, không thể để tôi được chết anh dũng hơn một chút sao?

Đó là chuyện gì?

Chuyện đó rất đơn giản, là thế này, lúc đó tôi lại bị vấp vào chân bàn, liền ngang bổ nhào xuống đất. Cho nên toàn bộ sức mạnh mà con tức giận tích tụ đều được dồn đến hai tay. Thế là một chuỗi những bi kịch bắt đầu xảy ra, đầu tiên là tôi ngã xuống gần chiếc ghế bên cạnh bàn, mà chiếc ghế đó lại ở ngay phía trước tên hái hoa tặc. Thấy thế hắn vội lùi lại, trong khoảnh khắc đang ngã xuống đó tôi dùng cả hai tay vớ lấy chiếc ghế rồi xoay người ném thẳng về phía hắn, tên đạo tặc đó bị bất ngờ không kịp phản ứng lại tiếp tục lùi lại.

Sau đó...

Hắn vọt theo lối cửa sổ mà lao ra ngoài.

“Bịch!”

“Bịch!”

Tiếng “bịch” đầu tiên là âm thanh tên hái hoa tặc đập tường nhảy ra ngoài.

Tiếng “bịch” thứ hai là âm thanh phát ra khi hắn ta tiếp đất.

Tiếng động đó đã đánh động bốn huynh đệ Âu Dương. Lúc họ chạy tới, chỉ thấy tên đang trong tư thế mặt tiếp đất, mà không hề biết đã xảy ra chuyện gì.

Sau khi hôn đất xong, tôi bò dậy, ngoảnh quanh tìm tên hái hoa tặc vừa rồi. Chỉ thấy ánh mắt hiếu kỳ của bốn huynh đệ Âu Dương đang chăm chú nhìn mình.

Chúa ơi, xảy ra chuyện gì thế này?

Nhớ lại ..., cố gắng nhớ lại xem đã xảy ra chuyện gì?

Lúc đó, bên ngoài cửa sổ đột nhiên có người hét lớn: “Có người chết! Có người chết!”.

Đêm khuya thoáng chốc trở nên sáng như ban ngày, con người đứng là loài động vật thích sự náo nhiệt mà.

Tôi và bốn huynh đệ Âu Dương ngóng đầu ra ngoài cửa sổ nhìn xuống, chỉ thấy bộ dạng tên hái hoa tặc đang nằm trên đất.

Tôi yếu ớt, lúng túng và bất lực nói: “Chuyện đó, chuyện đó... hình như tôi không cẩn thận nên đã đẩy hắn ta xuống dưới”.

Xin lỗi! Thật sự tôi không cố ý mà.

“Ha ha! Buồn cười chết mất! Đúng là làm ta cười chết mất! Thật không hổ danh là Thượng Quan nữ hiệp, nàng thật vô cùng lợi hại!”, lúc đó, tiếng cười chế giễu đột nhiên vang lên từ ngoài cửa, một nam nhân đang ôm bụng cười lăn cười lộn.

Năm người bọn tôi quay lại nhìn, chỉ thấy hắn ta tay cầm quạt phe phẩy, tạo dáng như một công tử. Hắn ôm bụng cười, đầu cúi xuống nên tôi không nhìn rõ mặt. Đến khi phát hiện mình đang bị đề ý, nam nhân mới cố nhịn cười, ngẩng đầu lên một cách cao quý.

Bốn huynh đệ Âu Dương nhìn thấy khuôn mặt đó, tất cả đều độc miệng hét lên một cái tên.

“Mộ Dung Tuyết!”

Tôi có thể cảm thấy nỗi tuyệt vọng trong giọng nói của họ.

Chuyện gì thế này?

Sự xuất hiện của hắn, khiến bọn tôi hoàn toàn không để ý gì đến tên hái hoa tặc kia nữa.

Tiểu tặc đáng thương, trên đường xuống hoàng tuyền thuận buồm xuôi gió nhé.

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 12: Độc quân Mộ Dung Tuyết

“Ha ha ha!!! Ấy da da!!! Hóa ra mọi người đều nhớ đến ta”. Mộ Dung Tuyết cười như hoa nở, nhẹ nhàng nói.

Tôi cảm thấy tất cả lông chân lông tay trên người mình đều bật dậy cung kính hành lễ trước cái tên Mộ Dung Tuyết này.

Khẽ liếc nhìn, trong phút chốc mắt tôi đã mờ to hơn cả bóng đèn. Cơ thể phát ra phản xạ theo bản năng, cố kiềm chế để mình không bị dọa đến nỗi bắn xa ra một trượng, linh hồn suýt chút nữa cũng bay ra theo đường cổ họng rồi. Ai đó hãy nói cho tôi, luồng khí lạnh lẽo được dồn nén này rốt cuộc là cái gì không. Trời ơi, chuyện gì đang xảy ra thế này? Bốn huynh đệ trước mặt tôi đều bắt đầu cổ trắn áp cảm giác lạnh lẽo. Mộ Dung Tuyết này đúng là cao thủ của cao thủ.

“Haizzz, tại sao chẳng ai cười thế? Không vui khi thấy ta sao? Ta lại rất nhớ mọi người đấy”, Mộ Dung Tuyết vừa nói vừa tiến lại gần hơn, nhưng mục tiêu trước mặt hẳn lại chính là tôi.

“Soạch soạch...”, bốn người chẳng ai bảo ai cùng đứng xếp thành hàng ngang trước mặt tôi, đồng thanh nói với hẳn: “Cút!”.

Hiểu nhau đến thế là cùng, đúng là huynh đệ có khác.

Tôi cảm thấy thương thay cho tên Mộ Dung Tuyết kia. Suy cho cùng thì bốn người họ cũng đang ức hiếp một người! Thế là tôi đành rụt rè lên tiếng. Thật không còn cách nào khác, bọn họ ai cũng đều sợ phải nói chuyện, nên tôi cũng không dám nói lớn.

“Chuyện này... có gì từ từ nói đi.”

Soạch... bốn người kia tức thì quay đầu lại, tất cả đồng thanh: “Không có gì để nói cả!”.

Nụ cười vô hại trên mặt Mộ Dung Tuyết lại hướng về phía tôi. Nhắm mắt, tôi thăm động viên mình cố gắng lên, đừng lo lắng, bốn huynh đệ Âu Dương sẽ không đánh người vô cớ đâu.

“Ít ra... Ít ra, cũng phải cho tôi biết nguyên nhân chứ”, tôi nói về vô tội.

Rõ ràng tôi thấy con giận trong mắt họ, vậy mà không ai chịu cho tôi một lời giải thích. Các vị huynh đài bảo tôi phải làm sao đây?

Tôi cố mở to mắt, che giấu nỗi sợ hãi của mình, hoang mang lén nhìn về phía Âu Dương Thiếu Nhân. Không biết từ lúc nào huynh ấy đã trở lại bộ dạng như lúc đầu, ba người kia cũng dần khôi phục lại dáng vẻ. Chỉ là nụ cười trên môi họ vẫn mang vẻ gì đó rất kỳ lạ. Bầu không khí xung quanh vô cùng kỳ dị, ngay đến khúc miệng Âu Dương Huyền cũng gấn lên nụ cười như không đo thì có thể không kỳ lạ được sao?

Âu Dương Thiếu Nhân ghé sát tôi, thì thầm bên tai... .

Tôi sửng người.

Con tim tôi như tan nát, không muốn để Mộ Dung Tuyết biết được nội dung câu chuyện. Âu Dương Thiếu Nhân mỉm cười hỏi: “Tiểu Tĩnh, bây giờ nàng thấy nên làm thế nào?”.

Mộ Dung Tuyết liếc mắt, nghi ngờ nhìn bọn tôi. Tôi cảm thấy nhất định là hẳn đang nghĩ: “Á à! Đám người này định làm cái gì đây, sao có vẻ thần thần bí bí thế chứ?”.

Tôi thầm nén giọt nước mắt thương cảm cho hẳn, Mộ Dung Tuyết đáng thương còn chưa biết số phận mình sắp bị thảm thế nào đâu.

Nhưng, bốn nữ hiệp cũng chỉ còn cách nhắm tâm với người mà thôi.

Tôi nhanh chóng lao tới, hai tay tóm chặt lấy cánh cửa, liếc nhìn Mộ Dung Tuyết như thăm nhấn như: “Huynh đệ hãy bảo trọng!”.

Khi hẳn còn chưa kịp phản ứng, thì tôi đã chạy tót ra ngoài và đóng chặt cửa rồi.

Hít thở thật sâu, tôi kiên định nhủ lòng: “Cần phải đóng cửa diệt khẩu!”.

Cuối cùng chỉ thấy hai câu nói văng lại bên tai.

“Các huynh đệ! Đè bẹp hẳn đi!”.

“Á... đừng đánh vào mặt!”

“Đôm đốp, đôm đốp! Bình bình bình!!!”

Sau vụ hỗn loạn, giọng nói đáng yêu của Thiếu Nhiên từ trong vọng ra: “Tiểu Tĩnh à, có thể mở cửa được rồi đấy”.

Tôi mở cửa ra, bốn huynh đệ nhà kia, từng người từng người chạy ra, mặt ai nấy đều hớn hờ như gió xuân tràn về. Tôi đang định bước về phía họ thì đột nhiên cảm thấy bị ai đó tóm chặt chân.

Ui da... mình lại quên mất người này rồi.

Cúi đầu nhìn lại, hít một hơi thật sâu! Hẳn là người hay là quỷ vậy?

Âu Dương Thiếu Nhân nhìn thấy vẻ mặt kinh hãi của tôi, liền tốt bụng nói: “Yên tâm, hẳn là người, không phải quỷ đâu”.

Cũng may, cũng may, tôi thở phào nhẹ nhõm.

Tôi mỉm cười cảm kích với Âu Dương Thiếu Nhân. Âu Dương Thiếu Nhân mặt mày tươi rói: “Còn nữa, vừa rồi là ta lừa nàng đấy. Tiểu Tĩnh, nàng đã

giúp ta một việc lớn rồi!”.

Cái... cái gì? Thượng đế! Thượng đế của tôi! Hãy để thời gian quay ngược lại được không! Để Âu Dương Thiếu Nhân nói lại với tôi một lần nữa! Muốn chết, muốn chết quá đi! Huynh ấy lại dám lừa tôi! Nên biết, cũng chính vì huynh ấy nói Mộ Dung Tuyết đã biết nội tình sự việc, nên tôi mới miễn cưỡng phải diệt khẩu hắn ta thế chứ!

Hu hu...

Sau lưng đột nhiên có tiếng gọi như từ địa ngục vọng về: “Nè...”.

Không thể kiềm chế được, theo phản xạ tự nhiên, tôi quay người lại. Đôi tay hắn vẫn đang nắm chặt chân tôi, trên mặt vẫn còn vương vệt máu, trông vừa quái dị lại vừa kinh hãi! Tôi thấy ánh mắt hắn tựa như ác quỷ, lại nghe hắn nói: “Ta có làm ma cũng không buông tha ngươi đâu!”.

Cuối cùng, tôi nghẹn ngào sợ hãi: “Tôi, xin, lỗi, hu hu...”.

Ai đến cứu tôi với...

Âu Dương Thiếu Nhân! Tôi nguyên rủa huynh! Nguyên rủa cả con cháu chất chút chút của huynh! Hu hu...

Tôi đúng là kẻ ngu ngốc nhất trên thế gian này... lại đi tin lời của một tên lừa đảo.

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 13: Thượng Quan nữ hiệp bị ép làm chủ mưu!

Thật là một buổi sáng mát mẻ đẹp trời! Chim sẻ trên cây đang vượn mình khoan khoái. Đột nhiên...

“Á, nhẹ thôi!!! Hu hu, tên khốn kia, tránh xa ta ra!”

Chim sẻ nghe thấy âm thanh đó liền ngã lộn xuống đất, vậy là một vụ huyết án thê thảm lại xảy ra.

Sự thật là... Âu Dương Thiếu Nhân đang bê thuốc đến cho Mộ Dung Tuyết, cảnh này trẻ em cũng không nên xem.

Nói chung là rất bạo lực, rất tàn nhẫn.

Ở ngoài cửa cũng được, dù sao cũng chẳng biết đi đâu nữa. Tại xó xỉnh nọ, nhân vật nữ chính đang giương đôi mắt gấu mèo, ngồi xôm vè vòng tròn. Toàn thân cô phát ra luồng oán khí như từng con sóng ập tới. Trước mặt cô gái, là nhân vật nam chính đang cầm cây phát trần dài đùa nghịch. Nếu là bình thường, cô gái đã sớm tức khí nhảy bật lên đá cho tên kia một cái. Nhưng lúc này, khoảnh khắc này, cô lại không hề phản ứng trước hành động của hắn.

Bạn sẽ hỏi cô gái đó là ai phải không?

Cô gái đó chính là tôi!

Hu hu, Âu Dương Thiếu Nhân, Thượng Quan Tình tôi đã làm gì huynh? Tôi đã giết bố mẹ huynh, hay là bắt vợ con huynh? Oạch, mà huynh làm gì có vợ con cơ chứ.

Hu hu, đồ khốn nạn, vô lương tâm kia, độ háo sắc của huynh đã tăng lên ba cấp rồi đấy. Lại dám hại cả tôi.

Huynh tưởng một cô gái đơn độc phiêu bạt trong thời cổ đại dễ dàng lừa hả?

Sao huynh nỡ hại tôi như thế!

Hu hu, mẹ ơi, con muốn bay qua không gian, thời gian, con muốn lên mặt trăng, con muốn yêu người sao Hỏa, muốn được khiêu vũ cùng dã nhân, muốn tranh giành đồ ăn với tộc ăn thịt người. Dù sao con cũng không muốn ở cùng những tên khốn này nữa.

Đúng lúc tôi đang chăm chỉ chửi rủa, cánh cửa bỗng “ken két” một tiếng rồi bật mở, Âu Dương Thiếu Nhân đột nhiên lại vác bộ mặt gió xuân tràn trề bước ra. Theo sau là một nam nhân, tuy bôi trát đầy thuốc màu lên mặt nhưng vẫn không giấu được vẻ tuấn tú. Rõ ràng, nam nhân đó chính là Mộ Dung Tuyết đáng thương.

“Hu hu, tôi xin lỗi!”, tôi gần như bỏ nhào lên người Mộ Dung Tuyết, những ám ức, tổn thương trong lòng bỗng biến thành hành động, hai tay tôi níu chặt tay áo Mộ Dung Tuyết, khóc lóc cầu xin được tha thứ. Tôi không tin, thấy bộ dạng của tôi thế này mà chàng ta còn có thể nổi giận.

Khóe miệng co giật.

Khóe miệng của Âu Dương Thiếu Nhân vừa mới ngập tràn gió xuân, thoáng chốc gân xanh đã lộ rõ mồn một.

Tôi trừng mắt, nhìn gì mà nhìn! Còn nhìn nữa tôi bẻ gãy răng!

Mộ Dung Tuyết thuận thế kéo tôi vào lòng, dịu dàng như nước nói: “Tiểu Tinh, không sao chứ? Ta đã biết là chuyện không liên quan đến nàng mà. Ta không trách nàng đâu. Ngoan nào, đừng khóc nữa”, vừa nói vừa dùng ngón tay lau nhẹ những giọt nước mắt đang lăn dài trên má tôi.

Hu hu, cảm động quá! Trên thế gian này lại có người nhân từ thế sao. Tôi không kiềm chế được, cứ nép vào lòng chàng ta. Âm áp thế này chẳng muốn rời xa chút nào.

...

Nhưng dính chặt anh chàng chẳng được bao lâu thì tôi đã bị lôi ra rồi.

Hừ! Xảy ra chuyện gì thế này.

Chỉ thấy tên nam nhân mang khuôn mặt mê hoặc đang tiến lại gần, giọng nói như hút hồn vẩn vít bên tai.

Làm... làm cái gì đấy? Không được phả hơi thở vào tôi! Nhột quá! Nhột thế này tôi làm sao thở được. Tim đập dồn dập, không phải mình bị bệnh tim rồi đây chứ.

“Tiểu Tinh, ta đưa nàng về nhé, đêm qua bị dọa sợ lắm phải không? Xem mắt nàng đã thâm quầng cả rồi kia. Đừng sợ, ta sẽ ở bên nàng”, giọng nói như mang ma lực đó khiến tôi thấy vô cùng yên lòng. Tay bất giác vòng qua ôm cổ người ấy, đầu dựa vào vai chàng ta.

Trái tim vẫn đập rất nhanh, tôi có một cảm giác kỳ lạ. Quả nhiên, tôi hoàn toàn không có sức đề kháng đối với mỹ nam.

Âu Dương Thiếu Nhân ngoái nhìn bộ mặt bức dọc của Mộ Dung Tuyết, rồi mỉm cười với Âu Dương Y, nói: “A Y, đến đàm đạo với người anh em Mộ Dung Tuyết đi, cũng lâu không gặp mặt rồi”.

Mộ Dung Tuyết nhăn nhó lắc đầu. Âu Dương Thiếu Nhân gạt đầu miễn cưỡng, tâm trạng đột nhiên hào hứng hẳn lên, xoay người ôm tôi rồi đi.

Trước lúc rời đi tôi cố ngoái ánh mắt đồng cảm nhìn Mộ Dung Tuyết. Người anh em, nhớ bảo trọng nhé. Nói chuyện với Âu Dương Y ấy à, trên thế gian này không mấy người có gan to thế đâu.

Rõ ràng, người ta cũng đã sớm biết hậu quả. Khuôn mặt choe choét đầy thuốc màu ấy chột thần thờ, có thể nhận ra cả nổi thê lương trên đó.

Đặt tôi lên giường, Âu Dương Thiếu Nhân thuận thế ngồi xuống bên cạnh. Tôi không hiểu ý liền hỏi huynh ấy: “Huynh định làm gì thế?”.

Âu Dương Thiếu Nhân vẫn giữ bộ mặt hiền nhiên, nói: “Bảo vệ nàng”.

Không còn gì để nói. Tự biết chẳng thể giảng đạo lý với loại người này, tôi quyết định không thèm đoái hoài đến huynh ấy nữa. Cố gắng quan tâm chăm sóc bản thân, xoay người nằm ngủ. Nhưng phía sau lưng vẫn có một bóng hình rất lớn, nó nhắc nhở tôi Âu Dương Thiếu Nhân còn đang ở trong phòng.

Trái tim tôi không kiềm chế được, lại bắt đầu loạn nhịp.

Không thể đợi thêm chút nào nữa đâu, bốn nữ hiệp sắp tan chảy mất rồi. Tôi liền bật dậy định mắng té tát kẻ xấu xa kia, nhưng lại thấy huynh ấy đang ngồi dựa bên giường mà ngủ.

Ánh nắng chiếu trên gương mặt Âu Dương Thiếu Nhân như báo hiệu ngày mới bắt đầu. Huynh ấy chẳng khác gì chàng Hoàng tử đang ngủ yên bình trong cuốn truyện tranh, bình thản mà mê đắm lòng người đến thế, mọi thanh âm của tôi như đều tắc lại trong cổ họng.

Ngủ mà cũng đẹp thế này thì ai nhẫn tâm vùi dập chứ?

Không kiềm chế được lòng mình, tôi đưa tay chạm vào khuôn mặt ấy. Đúng là mê hoặc chúng sinh quá mà!

Một chàng trai lại có thể mê hoặc lòng người đến thế này sao.

Đúng lúc đó Âu Dương Thiếu Nhân chẳng hề báo trước mà đã xoay người, để tôi xuống giường. Tư thế này không được thoải mái cho lắm, huynh ấy lần mò rồi ôm chặt lấy tôi. Đương nhiên theo bản năng, tôi muốn đẩy huynh ấy ra ngay lập tức. Thế nhưng... nhưng huynh ấy đang ngủ. Đêm qua cũng không được ngủ rồi. Hơn nữa, vòng ngực của huynh ấy mới âm áp làm sao... tôi cảm nhận mùi hương dịu nhẹ trên người Âu Dương Thiếu Nhân, mùi hương an lành này khiến tôi rất muốn được ngủ trong lòng huynh ấy.

Ừm, ừm... để huynh ấy ôm một lát cũng được chứ sao, chỉ một lát thôi mà.

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 14: Thượng Quan nữ hiệp phản kích

“Hà hà hà...”, tôi ngoác miệng ngáp một cái rõ to, không kiềm chế được nằm trong lòng Âu Dương Thiếu Nhân mà cười thầm.

“Sáng rồi, tên ngố! Hôm nay cố gắng chút đi. Haizz, ha ha, huynh từ khi nào đã học được thuật biến hình như thế này rồi?”, tôi đang cười ngốc nghếch.

Tên ngố nhà chúng ta thật biết cách quan tâm đấy, bỗng đứng lại biến thành một đại mỹ nam cho tôi ôm. Cảm động quá đi!

Phủ phục để trao cho tên ngố nhà mình nụ hôn ngọt ngào, à, ha ha, chân thực biết bao, cảm giác y như đang ở bên đại mỹ nam vậy.

“Ta không biết đâu nhé.”

Ha ha! Tên ngố vừa nói, giọng nói cũng dễ nghe làm sao.

“Hóa ra nàng để ý người ta lâu rồi.”

Ha ha! Ha ha ha!!!

Chuyện gì thế này? Tôi chớp mắt, lắc lắc đầu, mạch tư duy dần dần đã trở về với đại não. Nhớ ra cả rồi. Đúng rồi, mình đang ở thời cổ đại, hơn nữa lúc này không phải đang nằm trong lòng của tên ngốc mà là một con yêu tinh.

Cúi đầu lặng ngắt, giờ tôi chỉ có thể cầu nguyện mà thôi, hy vọng là Âu Dương Thiếu Nhân đang nằm mơ.

Hu hu, Đức mẹ che chở!

Mỉm cười... Âu Dương Thiếu Nhân đang dùng ánh mắt đào hoa với hàng ngàn tia lửa điện bắn tung tóe khắp nơi, mỉm cười nhìn tôi. Thực tế đã chứng minh, Đức mẹ hoàn toàn không có ở đây lúc này.

Thượng Quan Tinh ơi là Thượng Quan Tinh! Mày đang tạo nghiệt gì thế này. Tôi không kiềm chế được, trong lòng thầm kêu than.

Âu Dương Thiếu Nhân ngồi dậy với động tác thật ưu nhã. Làm ơn đi, huynh làm động tác ưu nhã như thế để làm gì cơ chứ. Ở đây không có ai thưởng lãm đâu, tôi còn chẳng dám nhìn thẳng vào huynh nữa là.

Huynh ấy lại mỉm cười, nụ cười đó khiến sống lưng tôi như gặp cơn cuồng phong mà toát mồ hôi lạnh.

“Tiểu Tinh, hóa ra người ta đã hợp ý của nàng”, Âu Dương Thiếu Nhân vẽ mặt e thẹn nói với tôi. Tôi cảm giác như huynh ấy đã trao cho mình một chiếc khăn tay, như muốn gửi gắm thông điệp “tình trong như đã mặt ngoài còn e”.

Oe... Buồn nôn quá, huynh đang có ý gì hả?! Nhất định là Âu Dương Thiếu Nhân có ý trêu tức mình. Run bần bật..., tôi không kiềm chế được cảm xúc, toàn thân run lên bần bật, ngón tay cứ vô thức chỉ lên chỉ xuống, chỉ vào kẻ gây tai họa kia rồi lại chỉ về phía mình, chẳng thể nói được lời nào, miệng của tôi đã bị co rút mất rồi.

“Vậy cứ để người ta tự dâng hiến thân mình là được rồi”, Âu Dương Thiếu Nhân cố tình nói thêm nhằm che giấu nỗi thẹn thùng trong lòng, nhưng tôi thì đang cười huynh ấy, cười đến mức co quắp cả người.

Âu Dương Thiếu Nhân dùng một tay kéo nhẹ dải lụa đang thắt trên eo, y phục của huynh ấy được kéo xuống làm lộ ra bờ vai, thấp thoáng một cơ thể hoàn mỹ. Đợi chút! Đợi chút! Tôi đâu phải đang diễn cảnh nóng với huynh đâu.

Huynh ấy cười, nụ cười gian xảo: “Đương nhiên là ta tự nguyện dâng hiến rồi”.

Nói xong liền áp đảo trắng trợn hơn.

Trái tim đang đập dồn dập, sắc mặt tôi đã đỏ hơn cả tương ớt. Nụ hôn của Âu Dương Thiếu Nhân đặt trên cổ khiến cơ thể có cảm giác mê mẩn. Tôi biết huynh sẽ không thực sự làm thế với tôi, nhưng huynh xem Thượng Quan nữ hiệp tôi là loại người gì chứ, tôi cũng lợi hại lắm đấy!

Nếu lúc này tôi lại nghĩ đến việc hẹn hò cùng huynh ấy thì sẽ ra sao nhỉ?

A! Xi!!!

Tôi đang nghĩ cái gì thế! Suýt nữa đã quên mất bản tính ác ma của tên tai họa này!

Hít sâu một hơi... Nè nè! Thượng Quan Tinh, mày là nữ hiệp đấy, đừng có run lập cập như thế chứ, nhất định phải cho tên háo sắc này thấy sự lợi hại của mày.

Kỳ thực trái tim vẫn còn đang run rẩy nhưng tôi vẫn cố nói với Âu Dương Thiếu Nhân bằng ngữ khí bình thản nhất: “Đợi chút, tôi cần chuẩn bị!”.

Câu nói này của tôi khiến ánh mắt đào hoa của Âu Dương Thiếu Nhân biến thành ánh mắt đầy kinh ngạc. Huynh ấy ngồi dậy, nhìn tôi nghi hoặc.

Tôi nhẹ nhàng cúi dài lụa thắt trên eo, từng lớp từng lớp y phục được cởi bỏ, dần dần lộ ra bờ vai trắng nõn.

Âu Dương Thiếu Nhân mắt mở tròn vo, há hốc miệng tưởng chừng có thể nhét vừa cả quả trứng gà. Khi bộ dạng ngốc nhất trần gian của huynh ấy xuất hiện trước mắt, cảm giác sợ hãi trong lòng tôi đột nhiên biến mất hoàn toàn.

Lần đầu tiên tôi cảm thấy mình thật may mắn khi được sống trong thế kỷ Hai mươi mốt. Thế kỷ Hai mươi mốt cởi mở, lạc quan, đúng là một thời đại hùng mạnh to lớn!

Ha ha ha! Tôi vẫn cố kiềm chế nụ cười, nghiêm túc nói với Âu Dương Thiếu Nhân: “Ồ thế giới của chúng tôi, chuyện này rất cởi mở và thoải mái”.

Sau ba giây chết lặng, Âu Dương Thiếu Nhân y phục xộc xệch lao thẳng ra cửa, rõ ràng huynh ấy bị tôi dọa cho tá hỏa.

Hừ! Âu Dương Thiếu Nhân, chuyện này còn chưa kết thúc mà! Dám đùa bỡn nữ hiệp, huynh thật không biết chữ “chết” viết như thế nào hả.

Tôi hít sâu một hơi, trong giây lát Âu Dương Y mở cửa, ngoác miệng hét: “A!!!”.

Vào sáng sớm đẹp trời thế này, những thanh âm của Âu Dương Y không những có thể gọi tất cả mọi người đang ngon giấc trong vòng mười dặm vuông thức dậy, mà còn có thể dọa chết khiếp vô số những loài động vật nhỏ đang đi kiếm thức ăn. Còn về kiếp nạn này, đối với Âu Dương Thiếu Nhân mà nói thì chỉ mới bắt đầu thôi. Huynh ấy đã hối hận, hối hận bản thân mình tại sao không vọt qua cửa sổ. Huynh ấy hận, hận người bên cạnh mình tại sao lại có hành động mau lẹ như thế.

Giương gao, vô cùng giương gao.

Âu Dương Thiếu Nhân ngoái lại nhìn tôi, mặt đối mặt im lặng không nói, chỉ có hàng ngàn dòng lệ đang lặng lẽ tuôn rơi.

Đương nhiên ngàn dòng lệ ấy có rất nhiều ý nghĩa.

Tôi giả bộ đấy.

Người khóc đó phải là huynh ấy mới đúng, đáng tiếc rằng nước mắt đã trôi tuột vào bụng rồi.

Hừ! Âu Dương Thiếu Nhân, để xem lần này huynh có đi đời không!

Âu Dương Thiếu Nhân lại nhìn tôi, ánh mắt đó dường như muốn nói: “Thượng Quan Tinh, sao đột nhiên nàng lại thông minh thế”.

Ha ha! Ngưỡng mộ tôi rồi hả.

Bên ngoài là ba huynh đệ nhà Âu Dương cùng với Mộ Dung Tuyết, sắc mặt mỗi người một vẻ nhìn Âu Dương Thiếu Nhân trong bộ y phục xộc xệch. Lại liếc mắt nhìn tôi đang ngồi trên giường vẻ oan uổng, nước mắt lưng tròng. Tưởng chừng tôi chẳng cần lên tiếng, bọn họ chỉ nhìn lướt qua là đã “hiểu rõ” mọi chuyện.

Thế là, có người gặp xúi quẩy rồi.

Chẳng biết sau đó Âu Dương Y đã rỉ tai chỉ giáo Âu Dương Thiếu Nhân những gì. Chỉ biết rằng khi mặt trời lên đã qua ba ngọn sào, Âu Dương Thiếu Nhân mới ưỡn ẹo lê bước ra khỏi phòng. Mặt không chút huyết sắc, bộ dạng vô cùng thê thảm.

Nhưng khi nhìn thấy tôi, huynh ấy lại nhe răng ra cười rồi nói một câu: “Cô nhân từng nói, người biết lễ nghĩa, sẽ còn trở lại”.

Ấy, Âu Dương Thiếu Nhân, không phải huynh lại lên con ngốc đấy chứ. Tôi đã hại huynh đến thế mà huynh còn cười với tôi. Với lại câu đó nghĩa là gì? Người có quả lê [1], sẽ còn trở lại? Được đấy! Tôi thích ăn lê lắm!

[1] Trong tiếng Trung Quốc, âm đọc pinyin (phiên âm) của hai từ Lê và Lê đều là lí, ở đây do nhân vật Thượng Quan Tinh nghe nhầm nên hiểu sai ý của Âu Dương Thiếu Nhân.

Trong lòng tôi bỗng có chút áy náy. Xin lỗi nhé, Âu Dương Thiếu Nhân, tất cả đều do huynh không tốt thôi.

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 15: Âm mưu của Mộ Dung Tuyết

Ở khách điểm xảy ra quá nhiều chuyện, tôi cảm thấy nơi này đúng là bị ám vận đen. Thế là chúng tôi quyết định, ngay chiều hôm nay sẽ xuất phát, tới đến thì cắm trại bên ngoài. Oa!!! Lâu lắm rồi không được đi cắm trại, tâm tình tôi lại trở nên kích động, từng đợt sóng lòng cứ thế trào dâng.

Trên đường đi, Mộ Dung Tuyết cứ như con ruồi bám theo tôi không rời. Chuyện sáng nay không ai nhắc lại cả. Có lẽ họ đều sợ tôi bị kích động. Haizz, cảm giác áy náy trong lòng tôi cứ lớn dần, lớn dần lên. Âu Dương Thiếu Nhân bị đuổi đi trước dò đường, mọi suy nghĩ của tôi không ngờ lại chẳng kiểm chế được, cứ thế phiêu lãng về bên Âu Dương Thiếu Nhân.

Có phải tôi rất quá đáng không?

“Tiểu Tinh! Tiểu Tinh!”, Mộ Dung Tuyết lớn tiếng gọi tôi.

“Hả? Huynh vừa nói gì?”, tôi ngượng ngùng, thần trí lại phiêu lãng bay đi.

“Tiểu Tinh à, nàng không phát hiện ra chuyện gì sao?”, Mộ Dung Tuyết nói.

“Chuyện gì?”, tôi hỏi lại.

Mộ Dung Tuyết không đáp, mỉm cười gian xảo hỏi tôi: “Tiểu Tinh à, nàng muốn lấy ai trong mấy huynh đệ bọn họ?”.

Tôi từng người, suy nghĩ nửa quên bằng đi chuyện này. Thực ra việc đó vốn chẳng cần suy nghĩ vì tôi không phải là Thượng Quan Tinh. Chuyện đó không liên quan gì đến tôi.

“Tôi chưa từng nghĩ đến.”

Căn bản là chẳng cần nghĩ làm gì.

Mộ Dung Tuyết nở nụ cười càng thêm xảo quyết: “Có chuyện này, ta nhất định phải nói với nàng”.

Chuyện gì cơ chứ? Tôi không trả lời mà đợi hấn ta nói tiếp.

Tôi không thể ngờ rằng, khi hấn ta nói xong, tôi lại vô cùng hối hận vì đã để hấn nói.

“Tiểu Tinh à, nàng biết không, có biết bao nhiêu người trong thiên hạ này muốn làm thông gia với Âu Dương gia, bốn người họ còn nổi tiếng hơn nàng tưởng rất nhiều. Mục đích ta đến đây lần này, chính là làm thông gia với họ. Tiểu muội nhà ta rất vừa mắt với bốn huynh đệ Âu Dương, cho nên...”, Mộ Dung Tuyết liếc ánh mắt ý vị sâu xa nhìn tôi, thông thả thở nốt nửa câu còn lại, “Ta phải đến bắt cóc nàng đi”.

Hả? Đầu hấn ta bị làm sao vậy hả? Tại sao người nào bên cạnh tôi cũng bất bình thường thế này.

Gương mặt Mộ Dung Tuyết giờ đã không còn huyết khí, nhưng rồi rất nhanh chóng khôi phục lại đáng vẻ xuân sắc, tự cho rằng bản thân rất bảnh trai, cười với tôi. Nhìn hấn lúc này, tôi lại nghĩ đến mấy loài động vật.

“Giống... hồ ly! Ủm... nhưng lại không tinh ranh như hồ ly. Vậy là báo? Ha ha! Đúng! Chính là con báo!”, tôi cúi đầu tỉ mỉ phân tích xem hấn ta giống con gì.

Chuột rút, vẻ mặt này của Mộ Dung Tuyết giống như bị chuột rút vậy. Động tác này đúng là phải trình độ cao mới có thể thể hiện được.

Tôi cho rằng Mộ Dung Tuyết sẽ không kiểm chế được mà trở nên bạo lực, nhưng nào ngờ hấn ta không những không tức giận mà ngược lại còn nở nụ cười. Hấn đắc ý nói với tôi: “Đúng rồi, ta quên mất chưa nói với nàng. Tiểu muội của ta đẹp như tiên giáng trần, đang tắm tiên cách đây không xa. Lúc này Âu Dương Thiếu Nhân đang đi đứng về hướng đó. Đợi lát nữa có khả năng hấn sẽ nhìn thấy cảnh tượng ngập tràn hương sắc ấy”.

Tìm tôi đột nhiên chùng xuống.

Trở thành nữ hiệp dẫn bốn huynh đệ Âu Dương đi theo con đường chính đạo, tôi tuyệt đối không thể để chuyện vô đạo đức như thế xảy ra.

Hành động vĩnh viễn không bao giờ nhanh được bằng tư duy. Thế nhưng vô thức, tôi đã cầm roi nhảy lên ngựa, vội chạy đi tìm Âu Dương Thiếu Nhân.

Đến phút cuối, chợt nhớ còn phải báo thù Mộ Dung Tuyết, tôi liền hét lớn gọi Âu Dương Y: “Y huynh! Mộ Dung Tuyết muốn nói chuyện với huynh đây”.

Cái liếc mắt sau cùng, tôi thoáng thấy sắc mặt Mộ Dung Tuyết trở nên nhợt nhạt. Hừ hừ! Là huynh tự chuốc họa vào bản thân mà thôi, tôi không tin vũ khí ngôn ngữ của Âu Dương Y lại không đủ sức giết chết huynh! Đợi tôi về sẽ tính sổ với huynh. Hiện tại tôi chỉ muốn mau chóng chạy đến chỗ Âu Dương Thiếu Nhân mà thôi.

Âu Dương Thiếu Nhân háo sắc kia, huynh có thể háo sắc với tôi nhưng tuyệt đối không được liếc ngang liếc dọc, nhòm ngó tiểu muội của người khác!

Tôi vốn cảm thấy khá tự tin về bản thân khi ra sân đấu, nhưng xét theo tình hình hiện nay mà đánh giá thì tôi đang có rất ít cơ hội.

Ông Trời ơi!

Ai nói cho tôi biết đây là đâu được không? Cứ thế hùng hục thúc ngựa đi tìm Âu Dương Thiếu Nhân, nhưng đến lúc này tôi mới sững sốt phát hiện, mình vốn không biết Âu Dương Thiếu Nhân đi về hướng nào.

Hết cách, đành phải đi tìm nguồn nước thôi.

Vì tôi đau buồn phát hiện ra rằng, mình chỉ biết tiểu muội của Mộ Dung Tuyết đang tắm tiên mà lại không hay biết Âu Dương Thiếu Nhân đã đi đường nào.

Dù không tìm được Âu Dương Thiếu Nhân, tôi cũng phải tìm bằng được tiểu muội của Mộ Dung Tuyết, dù sao cũng không thể để tên Âu Dương háo sắc nhìn thấy cô ta được. Hừ!

Vòng qua vòng lại hồi lâu, cuối cùng cũng nghe thấy tiếng nước chảy, tôi từ từ tìm đến, âm thanh mỗi lúc một gần hơn, men theo tiếng nước đó cảnh sắc xung quanh dần thay đổi, đường hẹp dần nên tôi đành xuống ngựa đi bộ vào trong.

Cảnh tượng hiện ra trước mắt, khiến tôi thật sự chấn động. Đây có phải là tận cùng thế giới không vậy? Bản thân như đã bị mê hoặc, đắm mình trong tiên cảnh này. Trước mắt tôi là những cảnh mây và dây leo quấn quanh cảnh lá và những gốc cây cổ thụ, điểm trên đám dây leo đó là những bông hoa đom nỏ với sắc trắng tươi tắn. Hòa mình trong lớp sương mù dày đặc là những giọt nước long lanh như thủy tinh. Bất chợt, một con chim bay lướt qua, phá vỡ không gian tuyệt mỹ.

Tôi ngó ngang ngó dọc để tìm đường nhưng sao tìm đi tìm lại mà vẫn không có đường nào quay ra được. Tiếng nước chảy như văng vẳng bên tai, tôi vội chạy tới xem xét khắp các khe ngách trong chốn tiên cảnh ấy, chẳng còn xác định được phương hướng nữa.

Cuối cùng cũng mệt lả, không chịu đựng thêm được nữa, tôi ngồi phịch xuống đất. Bản thân phải thừa nhận một sự thực rằng... mê lộ này quá ư tuyệt đẹp.

Âu Dương Thiếu Nhân, tiểu tử đáng chết, rốt cuộc huynh đang ở đâu?

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 16: Tìm thấy rồi!

“Ha ha! Ha ha ha!!!”, tiếng cười lạnh lạnh vang khắp không gian.

Tôi sợ đến nỗi quên cả bỏ chạy, quay về phía phát ra tiếng cười mà hét lên: “Cô là ai?”.

“Ha ha! Ha ha! Cô nương, nơi đây sương mù dày đặc. Cô nương không chạy được đâu”, chủ nhân âm thanh đó nói với tôi. Giọng nói vang vọng chốn tiên cảnh, lặp lại từng chập từng chập.

Toát mồ hôi! Đây là phim Phù thủy xứ Oz[1]? Hay là Alice lạc vào Xứ sở thần tiên[2] vậy?

[1] Phù thủy xứ Oz (The wizard of Oz) là một bộ phim Mỹ năm 1939, thuộc thể loại phim thần thoại, đạo diễn chính Victor Fleming và chuyển thể từ tiểu thuyết thiếu nhi năm 1900 The wonderful Wizard of Oz của L.Frank Baum. Nhân vật chính trong phim là cô gái mồ côi Dorothy Gale. Không bằng lòng với cuộc sống buồn chán trong trang trại ở Kansas, Dorothy mơ có ngày được đi trên cầu vồng đến một thế giới khác. Và mong ước đã trở thành hiện thực khi một con lóc cuốn cô và con chó nhỏ Toto đến Con đường gạch vàng dẫn tới vương quốc đầy màu sắc Oz nằm bên ngoài cầu vồng, nơi có các nhân vật thần tiên.

[2] Alice lạc vào Xứ sở thần tiên (Alice Wonderland) là một bộ phim kể về cuộc phiêu lưu vào một xứ sở rất diệu kỳ của một cô bé có tên là Alice, dựa vào cuốn tiểu thuyết Cuộc phiêu lưu của Alice vào Xứ sở thần tiên (Alice's Adventure in Wonderland) của Lewis Carrol. Đây là một trong số những

phim hoạt hình nổi bật nhất của Disney. Bộ phim đã thành công rực rỡ, cứu nguy cho hãng Walt Disney Pictures và được phát lại mười ba lần.

Hoang mang, sợ hãi, nhưng tôi không muốn bỏ xác lại nơi này, hu hu...

“Âu Dương Thiếu Nhân! Âu Dương Thiếu Nhân!”, tôi lớn tiếng hét gọi, nhưng chẳng có người hồi đáp.

Vầng thái dương trên trời cao đang khuất sau chòm núi phía Tây. Cổ họng của tôi như bỏng rát.

“Cứu... cứu tôi với!”, tôi kéo căng cổ họng cố hét lên.

Lẽ nào bốn nữ hiệp tôi lại phải bỏ mạng tại nơi này? Mấy trăm năm về sau, mọi người sẽ phát hiện ra thi thể của tôi. Suy đoán nguyên nhân cái chết của tôi. Chết vì thù hận hay chết vì tình ái? Tại sao nàng ấy lại chết bí ẩn trên đường đi ngao du sơn thủy như thế? Nàng chết vì lợi ích quốc gia hay chết vì sự tồn vong của chính nghĩa? Hãy theo dõi bộ phim X sẽ được phát sóng tối nay...

Xi!!!

Thật đáng sợ!

Tâm trí đang tung tăng bay nhảy, liên tưởng này nọ, đột nhiên tôi nghe thấy có ai đó bên ngoài hét gọi tên mình.

“Tiểu Tinh! Nàng đang ở đâu?”

“Tiểu Tinh! Tiểu Tinh!”

May quá, họ đến cứu tôi, mà còn đang ở rất gần nữa. Đúng là Trời vẫn còn thương, không triệt đường sống của tôi.

“Tôi ở đây! Tôi ở đây!”, tôi hét to đáp lời họ, âm thanh vang vọng khắp núi rừng, rồi lại văng vẳng bật vào tai tôi.

“Không có người trả lời, chắc nàng ấy không ở đây đâu”, tôi nghe thấy tiếng Âu Dương Huyền, giọng nói băng lạnh, thờ ơ.

???

Không có người trả lời ư, hu hu, tôi đang ngồi thu lu ở đây mà. Âu Dương Huyền, huynh đừng đùa như thế chứ. Sau này tôi không bắt nạt huynh nữa được không?

“Tôi ở đây! Tôi ở đây!”, sau mấy lần thử nghiệm tôi mới phát hiện một sự thực đáng buồn, đó chính là... chỉ có tôi nghe thấy tiếng họ, còn họ không thể nghe thấy tiếng tôi trả lời! Tôi gần như tuyệt vọng, chán nản ngồi bịch xuống đất, nhìn ánh hoàng hôn buông xuống đang rọi sáng cả khu rừng âm u.

Đám Âu Dương Huyền không phải đã quay về rồi đấy chứ.

Cảnh chiều ngả bóng tà dương thật đẹp làm sao, trước đây tôi vẫn thường trông thấy mỗi khi nũng nịu trong lòng mẹ.

“Tinh Tinh là đứa trẻ kiên cường nhất!”, mẹ luôn động viên tôi như thế, nụ cười ấm áp mà dịu dàng. Sau mỗi lần như vậy tôi đều bị người khác chê cười.

Đắm mình trong ánh tà dương lúc này, tôi lại nhớ khoảng thời gian trước khi mình đến nơi này, cha trở về từ sa mạc và nói với tôi rằng: “Thế giới này thần kỳ lắm. Nếu gặp phải vấn đề nào không thể giải quyết, thì hãy tìm cách khác. Nhất định sẽ có cách giải quyết!”.

Ừ, nhất định sẽ có cách giải quyết, to mồm hét lớn không ớn, vậy thì bé miệng thì thầm nhỏ nhẹ vậy. Nói không được thì còn có thể hát cơ mà.

Ngẩng đầu ngắm ánh hoàng hôn, lại nhìn cảnh sắc mỹ lệ xung quanh, tôi đứng bật dậy, điều chỉnh chất giọng, quyết định hát vang một bài.

...

“Ta chỉ là một cây nấm hương dễ thương...”

Xi!!! Giờ không phải là lúc hát bài nấm hương. Lại, lại lần nữa.

Nhìn ánh mặt trời đang trải khắp nhân gian, tôi nhẹ nhàng hát khúc ca mình yêu thích nhất.

Giữa không gian mênh mông, cùng làn gió kia, chỉ mình thiếp đứng lặng trên đường.

Xin chàng hãy mang quá khứ của thiếp đi.

Chàng hãy thực hiện ước mộng thuần khiết mà tươi đẹp tựa hoa thơm ấy.

Bằng những ngón tay non nớt này, thiếp sẽ nắm chặt lấy cánh tay chàng.

Xin nguyện chờ chàng đưa thiếp theo trên con đường xa thẳm.

Lời ca này sẽ còn vang vọng mãi, sẽ không dừng lại đâu cho ánh mặt trời đã khuất sau rặng núi.

Khi chàng choàng tỉnh dậy, thì hai ta đã hòa lại thành một.

Đây là lần đầu tiên thiếp hiểu được ý nghĩa của hai từ hạnh phúc.

Xin chàng hãy mang quá khứ của thiếp đi...

Đó chỉ là những khúc ca buồn nhưng lại vang vọng mãi chẳng ngừng.

Và như thế, khúc ca ấy đã len lỏi vào tận sâu thẳm nơi trái tim của tất cả mọi người.

Chỉ một đêm ngon giấc thôi thì sẽ chẳng thể nào hiểu hết ý nghĩa của hạnh phúc.

Thiếp đang đối diện với giấc mộng chẳng dám mơ ước.

Trên con đường trải làn gió mát kia, hai chúng ta cùng phiêu lãng bước đi.

(Con đường đầy gió)

Làn gió ấm áp, dịu dàng này không biết có thể mang lời ca đến bên người nào đó, khiến người ấy có thể theo nó mà tìm đến bên tôi chăng?

Tôi chợt nghe thấy những tiếng va quyết, tiếng bước chân chạy vội, tiếng hơi thở gấp gáp, nặng nề. Lời ca được truyền đi kia cũng nhanh chóng vọng tới những hướng theo chủ ý của tôi. Nhưng cuối cùng với sức mạnh kinh hồn, nó lại chọc thủng mọi chướng ngại mà dội về phía tôi.

Tôi quay lại nhìn. Có người đang đến! Y phục của người này đã rách bươm, mồ hôi túa ra đầy mặt như vừa có cơn lốc tràn qua, lá cây vắn vít dính đầy trên người.

Trong khoảnh khắc ấy, như có nơi nào đó trong tim tôi âm thầm tan vỡ. Tôi mỉm cười với người vừa đến, ánh mắt đắm lệ long lanh trong suốt như thủy tinh, ầm ứ nói: “Muốn chết hả! Sao giờ mới tới!”.

Người kia lao đến ôm lấy tôi, ấn mình trong vòng tay vững chãi, tôi yên lòng ôm huynh ấy thật chặt. Âu Dương Thiếu Nhân, cảm ơn huynh, cảm ơn huynh đã đến tìm tôi!

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 17: Thoát khỏi số Trời rồi! Oh Yeah!

“Mộ Dung Tuyết!!!”, âm thanh kinh động lòng người! Giọng của bốn nữ hiệp phát ra, với sức mạnh vĩnh viễn không gì có thể ngăn trở được. Trong khoảnh khắc giành lại được tự do, tôi liền nghĩ đến việc tìm Mộ Dung Tuyết để tính sổ.

Xem ra tâm trạng buồn thương, sầu thảm quả không hợp với bốn nữ hiệp tôi đây.

Nhắc đến tính sổ, tôi mới chợt nhớ...

“Âu Dương Thiếu Nhân! Nói! Huynh đã nhìn thấy mỹ nữ nào tắm tiên chưa? Được rồi, Âu Dương Thiếu Nhân, tôi thừa nhận huynh rất háo sắc. Nhưng huynh đã hại tôi đến mức này rồi. Huynh không thể tiếp tục chìm sâu vào bùn lầy như thế chứ! Huynh không thể làm tổn thương một thiếu nữ yêu kiều như thế, không thể biến thành sự ám ảnh trong tâm khảm non nớt của nàng ấy được”, đây chắc chắn không phải những lời nói bừa, tôi cảm thấy mình phải có trách nhiệm rèn giũa Âu Dương Thiếu Nhân.

“Thượng Quan Tinh!”, Âu Dương Thiếu Nhân đột nhiên to tiếng khiến tôi đang thao thao bất tuyệt liền im lặng. Đối diện với ánh mắt tôi, huynh ấy khóc không nói mà cười cũng chẳng xong, đành nói: “Trong mắt nàng, ta là loại người đó hả? Chẳng lẽ nàng chỉ quan tâm đến điều ấy thôi sao?”.

“Tôi...”, vừa bị dọa cho hết hồn, lại đột nhiên đối diện với ánh mắt nghiêm túc của Âu Dương Thiếu Nhân, tôi phát hiện mình không biết nói gì nữa. Ánh mắt đó cơ hồ nhìn thấu đôi mắt, xuyên tới tận đáy lòng tôi.

Tôi vội vàng lẩn tránh.

“Ồi dào! Tóm lại là huynh chỉ cần nói với tôi huynh có nhìn thấy gì không?”

Hừ hừ! Nếu huynh nhìn thấy, tôi sẽ khoét đui mắt huynh.

Tôi lảng máng nghe thấy tiếng thở dài, Âu Dương Thiếu Nhân uể oải chau đôi mày tuyệt đẹp, ánh mắt tựa yêu tinh đầy ma mị cứ chăm chăm nhìn tôi.

“Ta vội đi tìm nàng, có thời gian đâu mà ngắm mỹ nữ tắm tiên nữa chứ.”

Nói như thế nghĩa là muội muội của Mộ Dung Tuyết không kiểm soát được gì từ Âu Dương Thiếu Nhân hả.

Không hiểu sao nghe huynh ấy nói không nhìn thấy cô ta, đột nhiên tôi lại an lòng ghê gớm.

Âu Dương Thiếu Nhân nhìn về mặt tự đắc của tôi, liền nở nụ cười tinh quái: “Nàng có vẻ đang rất khoan khoái, thoải mái đấy nhỉ?”

“Tôi... tôi đang cảm ơn ông Trời đã dang rộng cánh tay cứu giúp một thiếu nữ vô danh như nàng ấy.”

Tôi nghĩ cái mặt mình lúc này chẳng khác gì quả cà chua chín đỏ.

“Đi thôi, mọi người đang ở đâu vậy?”, giọng nói chuyển từ xấu hổ sang tức giận, tôi hét lên với Âu Dương Thiếu Nhân.

Âu Dương Thiếu Nhân vẫn mỉm cười, vẻ mặt đắc ý. Đường như nhìn thấu bí mật trong lòng tôi, huynh ấy nói: “Ha ha! Ở bên sông”.

Âu Dương Thiếu Nhân thân nhiên nắm lấy tay tôi, đôi bàn tay ấy mới ấm áp làm sao.

Sao mà thích cảm giác này quá.

Tại sao lại thế này? Âu Dương Thiếu Nhân rõ ràng là nam nhân mà lực tựa yêu tinh, ở bên huynh ấy phải mất đi cảm giác an toàn mới đúng, nhưng tại sao lúc này, khi được huynh ấy nắm tay, tôi lại cảm thấy ấm áp và yên lòng kỳ lạ đến thế.

Chuyện này, rốt cuộc là tại sao? Âu Dương Thiếu Nhân rốt cuộc là loại đàn ông như thế nào?

Có lẽ thần kinh của tôi cũng đúng như những gì bạn bè tôi từng nói, so với dây điện nó còn to hơn gấp mấy lần. Vấn đề này căn bản tôi không thể hiểu rõ.

Thượng Quan Tinh à, tập trung suy nghĩ như thế thật chẳng giống với tính cách của mày, sao lại đắm chìm trong đồng suy tư mông lung hỗn độn như vậy chứ. Tôi quyết định phải kiếm một câu chuyện nào đó để phá tan bầu không khí kỳ quái này.

“Âu Dương Thiếu Nhân, chẳng phải huynh đã nói ‘người có quả lê, sẽ quay trở lại’ sao. Ha ha, huynh đưa lê cho tôi ăn đi?”, tôi giả bộ nói, chợt cảm thấy bộ dạng của mình chắc là rất ngốc. Vì tôi đã nhận ra vẻ mặt thần bí của Âu Dương Thiếu Nhân sau khi nghe tôi nói.

Hu hu, tôi biết mình kém nhất khoản lái chuyện mà.

Nhớ lại năm dịch Sars bùng phát, chúng tôi bị “giam hãm” trong trường. Khi ấy ở ký túc xá đột nhiên có nữ sinh không cẩn thận nên bị cảm. Sau khi nữ sinh đó bị cách ly, bầu không khí trong ký túc xá trở nên vô cùng nặng nề. Tôi cũng muốn kiếm chuyện gì đó để thay đổi bầu không khí ấy, vì thế liền nói: “Ồi dào! Tớ kể cho các cậu nghe chuyện này. Hôm qua đọc báo, tớ thấy trên đó viết, đã có mấy bệnh nhân dính Sars bị chết trong phòng bệnh rồi đấy!”.

Thế là sắc mặt của tất cả sinh viên trong ký túc xá chớp mắt đều trở nên xám xịt.

Cho nên, đại khái là...

Thần kinh của tôi đang nhảy loạn cả lên, vô cùng kích động.

Cuối cùng, sau khi thoát khỏi khu rừng đáng chết. Tôi hạ quyết tâm sau này không tiếp cận những thứ đẹp đẽ nữa, cái đẹp quả nhiên vô cùng nguy hiểm.

Vừa mới bước ra khỏi khu rừng, tôi liền thấy Âu Dương Huyền dắt ngựa đứng đó, vẫn với bộ mặt lạnh lùng như băng tuyết vạn năm. Chỉ khi nhìn thấy Âu Dương Thiếu Nhân nắm tay tôi cùng đi thì băng tuyết trên mặt huynh ấy dường như dần tan chảy.

Tôi buông tay Âu Dương Thiếu Nhân, chạy tới chỗ ngồi quen thuộc của mình.

Vừa trèo lên ngựa, tôi vội vẫy tay gọi Âu Dương Thiếu Nhân: “Đi thôi, đi thôi, tôi đói chết mất!”.

Tôi lại nhìn Âu Dương Huyền, thấy lạ là tại sao huynh ấy không nhảy lên ngựa, sau đó...

Huynh ấy bất thành linh nhảy lên... ngựa của tôi!

Tay ôm chặt eo tôi, cách một lần y phục nhưng cơ hồ huynh ấy có thể khiến tôi tan chảy. Lúc đó tôi mới phát hiện, Âu Dương Huyền vốn ấm áp chứ không hề băng lạnh như mình tưởng, làm cơ thể tôi cứ nóng lên bùng bùng, thật thần kỳ!

Mặt tôi thoáng đỏ, lấy vế chanh chua hét vào mặt huynh ấy: “Này! Tại sao lại nhảy lên ngựa của tôi?”.

“Ta không biết cưỡi ngựa!”, câu trả lời của Âu Dương Huyền mới đơn giản làm sao.

Tôi im lặng không nói, chỉ có thể để mặc huynh ấy ôm, nghiêng đầu dựa vào vai mình. Cảm giác vòng tay huynh ấy càng lúc càng siết chặt...

Chẳng biết tại sao, tôi lại có cảm giác thật lạ. Cảm thấy Âu Dương Thiếu Nhân đang cười.

Nhưng dù sao đi nữa, cuối cùng, bốn nữ hiệp cũng thoát khỏi khu rừng quái quỷ kia.

Thoát khỏi số Trời rồi! Oh yeah!!!

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 18: Lúc này mà không chạy, còn đợi đến lúc nào?

“Chúng ta cứ thế này sẽ không hay đâu”.

“Im miệng! Huynh còn dám ý kiến tôi sẽ quăng huynh đi nơi khác đấy”.

“A! Tiểu Tinh, đừng mà!”

“Suýt!!! Muốn chết hả, nói khẽ thôi!”

Lúc này, tôi và bốn huynh đệ Âu Dương... đang bỏ chạy. Đúng! Không sai! Chúng tôi đang bỏ chạy.

Chuyện là thế này. Lúc tôi, Thiếu Nhân và Âu Dương Huyền đang đi cùng nhau trong rừng, cô nàng muối muối của Mộ Dung Tuyết là Mộ Dung Tiên đã bắn một mũi kim thẳng đến trước mặt tôi.

“Hu hu, à ta có ý phải không, có ý lạc đường, để mấy huynh ấy đều chạy đi tìm à, không có ai để ý đến ta. A... hất xì! Hu hu...”, bộ dạng đó của cô nàng thật có thể coi là hoa lệ vương vất những hạt mưa.

“Tiểu thư à, tấm tiên tuy là cách tuyệt vời để tạo tình huống, nhưng tấm tiên cũng là con đường dễ nhiễm bệnh nhất đấy”, tôi mỉm cười, dịu dàng nói với cô nàng đó sự thực không thể chối cãi.

“Ha ha! Ha ha!!!”, Âu Dương Thiếu Nhân không để ý đến hình tượng của mình, cười phá lên sung sướng, hả hê.

Cười cái gì, tôi nói không đúng hả?

Tôi liếc Âu Dương Thiếu Nhân, lại ngoái đầu nhìn tiểu thư Mộ Dung Tiên đang khóc lóc chạy về phía Mộ Dung Tuyết.

Mộ Dung Tiên đứng là đại tiểu thư phiền phức nhất trong lịch sử mà tôi từng gặp, thấy nàng ta có nguy cơ nhiễm phong hàn, chúng tôi đành dừng chân nghỉ lại.

Tôi là một người vô cùng lương thiện, tuy khá thùy mị dịu dàng nhưng cũng không thể chịu nổi khi thấy người ta cứ ỏn à ỏn ẻn, ẻo lả, thướt tha. Vị tỷ tỷ này, có phải hồi nhỏ tỷ bị hen suyễn khó thở, nên giờ giọng nói mới trở nên bất bình thường như thế phải không?

Vậy nên tôi quyết định phải thoát khỏi cái thứ ỏn ẻn này để còn dã ngoại đến chỗ tuyệt vời hơn chút. Nhờ sự giúp đỡ của Âu Dương Y, tôi giành được chiến tích lấy lưng khi tìm được cò gậy mê. Nhân lúc huynh muội bọn họ không để ý, tôi đã cho họ nếm thử món này.

Kết quả... thành công vang dội! Nhưng cũng có một chút thiệt hại...

“Tiểu Tinh! Nàng không nói với A Huyền trong canh năm hương có cò gậy mê sao?”, Âu Dương Thiếu Nhân đỡ lưng Âu Dương Huyền còn đang mê man, nói về ai oán.

“Tôi có bảo huynh ấy mà, nhưng lúc đó huynh ấy đã uống xong một bát rồi”, tôi mở tròn mắt, bất lực nói.

Đừng trách tôi, thực sự không thể trách tôi được, hấn vừa nhìn thấy canh năm hương thì cứ như con sói khát mồi lao đến uống ừng ực. Tôi vốn chưa kịp ngăn cản thì hấn đã giải quyết xong xuôi bát canh đó rồi.

Trời ạ! Cả đời hần chưa từng nhìn thấy nấm hương bao giờ hả?

“Đừng nói nữa, chúng ta mau chóng rời khỏi đây thôi, tôi không muốn gặp lại huynh muội họ nữa đâu. À mà, tôi rất tò mò đấy nhé, tại sao các huynh lại hận Mộ Dung Tuyết đến thế?”, tôi dò hỏi.

Âu Dương Y quay lại nở nụ cười mỉa mai nói với tôi: “Nếu từ khi nàng còn nhỏ, đã có một người lúc nào cũng bám lấy nàng, bảo phải gả muội muội của hần cho nàng, nghĩ đủ trăm phương ngàn kế, cả ngày lẫn đêm quấy rầy nàng. Nàng cảm thấy, có thể không hận hần được không?”.

Tôi run cầm cập, mồ hôi lạnh túa ra khắp người, mẫu thân yêu dấu ơi, đúng như mẫu thân từng nói, trên thế gian này có rất nhiều người kỳ quặc.

Ẩn mình trong sắc đêm, bọn tôi đã thoát khỏi huynh muội nhà Mộ Dung, lại một lần nữa tiếp bước hành trình ngao du sơn thủy.

Oa! Thiên nhiên yêu dấu, tôi đến đây!

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 19: Chốn xưa, gặp người cũ, đang kích động...

“Đây đúng là núi Hương Vân hả? Núi Hương Vân là có thật à? Đây là núi Hương Vân thật hả?”

Ôi, Thượng đế ơi, hãy tha thứ cho sự kích động của con lúc này.

Nếu bạn đã từng xuyên không, hay nếu như bạn cũng muốn xuyên không, thì sau khi bạn xuyên không, việc không thể không làm chính là... nhớ tham quan danh lam thắng cảnh ở đây nhé!

“Tiểu Tinh à, nơi này muôn dặm không một gợn mây, trời xanh trong vời vọi, bốn phía chẳng có bóng người, sương mù vấn vít, mà lại hoang vu hẻo lánh...”, Âu Dương Y lại bắt đầu trổ tài ngôn ngữ của mình.

“Âu! Dương! Y! Huynh có thể đừng nói toàn thành ngữ như vậy nữa được không?”, tôi ôm đầu, hét lên với huynh ấy.

Huynh ấy nói hết phần của cả mấy người, còn tôi không có phần được phát ngôn hay sao.

Sở dĩ tôi đến núi Hương Vân này là do Âu Dương Thiếu Nhân nói đây là một danh lam thắng cảnh. Nơi này sinh mối tình tuyệt đẹp giữa chiến thần và mỹ nhân thời cổ, trên đỉnh núi có một cái miếu gọi là miếu Nhân Duyên.

Oa!!! Tuyệt vời quá đi! Tôi phải đi cầu duyên thôi, la... la... la... mỹ nam ơi, mỹ nam hồi!

“Thượng Quan Tinh! Nàng lại ngây người ra rồi”, Âu Dương Huyền đưa ánh mắt chán nản nhìn tôi, nhưng lại bị tôi vênh mồm phớt lờ.

Chẳng thèm để tâm đến huynh ấy làm gì. Đợi tôi lên tới đỉnh núi, điều ước đầu tiên tôi ước chính là... mắt Âu Dương Thiếu Nhân sẽ không nhìn thấy gì nữa, ước cho hần không thể làm tên hảo sắc được nữa. Tiếp theo tôi ước Âu Dương Y không thể nói ra những câu thành ngữ nữa, mở miệng nói thành ngữ sẽ bị câm luôn. Ước cho Âu Dương Huyền ngày nào cũng nói đi nói lại đúng một ngàn lần: “Thượng Quan nữ hiệp vạn thọ vô cương”. Âu Dương Thiếu Nhiên thì khá đáng yêu, nên tôi tạm thời bỏ qua, nhưng dù sao tôi cũng dùng hết ba điều ước rồi.

Thôi bỏ đi, bỏ đi, tóm lại...

“Mọi người nghe đây, xông thẳng lên đỉnh núi!”, Thượng Quan nữ hiệp tôi hào khí ngút trời ra lệnh, hất tóc tạo dáng hiên ngang oai hùng... tiến lên đỉnh núi.

Sau bốn canh giờ...

“Còn... còn bao lâu nữa mới lên đến đỉnh?”, đứng giữa lưng chừng núi, ngửa mặt trông lên, tôi muốn khóc! Đi vậy mà vẫn chưa thấy đỉnh núi đâu. Tại sao ở đây không có cáp treo cơ chứ?

“Tiểu Tinh à, sắp đến nơi rồi đấy. Nếu ta đoán không lầm, khi hoàng hôn buông xuống chúng ta sẽ đến đỉnh núi thôi”, Âu Dương Y tốt bụng nói với tôi.

Hoàng hôn! Chúng tôi bắt đầu leo núi từ sáng sớm phải không vậy?

“Tôi đói rồi, tôi muốn ăn cơm”, tôi quyết định giờ trò phá đám. Có muốn đến miếu Nhân Duyên gì gì đó thì cũng phải đợi bốn nữ hiệp ăn no đã rồi đi vẫn chưa muộn!

“Đồ con heo! Suốt ngày chỉ biết ăn thôi!”, Âu Dương Huyền với vẻ mặt vô cùng coi thường nói với tôi.

“Hừ! Dù sao tôi cũng hơn huynh, cái loại cuồng nếm hương”, tôi cãi lại đôm đốp, lập tức nhìn thấy vẻ mặt Âu Dương Huyền chuyển màu xám ngoét. Hừ! Ai bảo dám mĩa mai tôi chứ.

“Thôi được rồi, đằng trước có một thôn nhỏ. Chúng ta đến đó tìm chút gì ăn đã”, Âu Dương Y vội tới giảng hòa.

“Nhưng, tôi không đi nổi nữa đâu”, tôi không nói dối, thực sự tôi không nhấc nổi chân nữa rồi, lớn đến từng này tuổi đầu nhưng chưa bao giờ tôi phải đi quãng đường xa như thế.

“Nàng là con heo phải không? Sao mới đi được một lát đã không lê nổi chân nữa rồi?”, Âu Dương Huyền lại lần nữa châm chọc tôi không thương tiếc.

“Âu Dương Huyền! Huynh không thể nói dễ nghe hơn chút được hả”, lửa giận bùng bùng bốc cao khiến tôi phải hét lên. Âu Dương Huyền đáng ghét kia! Cả đời tôi chưa từng nọ nần gì huynh, sao đi đến đâu huynh cũng đối đầu với tôi thế hả?

Hắn liền trừng mắt nhìn, tôi cũng trợn mắt nhìn lại! Xí!!! Không chèn ép được tôi đâu! Nhất định hôm nay tôi phải phân thắng bại với huynh. Tôi phải để cho huynh biết ánh mắt Thượng Quan nữ hiệp đây có sức sát thương ghê gớm thế nào.

Đúng lúc thắng lợi sắp thuộc về tôi, Âu Dương Huyền đột nhiên xông đến xốc tôi lên vai.

“A... buông tôi ra!”

Tên đáng ghét này vừa cồng tôi vừa thi triển khinh công bay lên cao.

Trời ơi! Cứu tôi với! Tôi chết mất thôi! Thượng đế che chở! Không, phải là Ngọc đế che chở mới đúng. Tóm lại, che chở con đi các ngài ơi!

“Âu Dương Huyền! Huynh bị điên à, buông tôi ra!”

Cổ sống cổ chết bám chặt vào y phục của Âu Dương Huyền, chỉ cần tôi lỏng tay chút thôi là mười mấy năm tuổi đẹp sống trên cõi đời này xem như đi tong!

Âu Dương Huyền lại đổi tư thế, ôm chặt tôi trong lòng, cười gian xảo nói: “Thượng Quan Tĩnh, nếu nàng muốn sống để hưởng thụ bữa trưa nay thì phải ôm chặt lấy ta”.

Đúng là đồ ác độc. Tuy trong lòng vô cùng bức bối, nhưng tôi lại nhớ tới câu tục ngữ: Sống chung dưới một mái nhà không thể không chịu nhịn, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt.

Giờ thì tôi chỉ có thể liều mình túm chặt lấy Âu Dương Huyền mà thôi. Không có bất kỳ hành động gây rối nào, tôi cứ ôm Âu Dương Huyền, gói đầu lên vai huynh ấy, chẳng phải đi bộ trên đường nữa, lại được nghỉ ngơi. Thực ra cũng tuyệt vời đấy chứ.

Trực giác mách bảo tôi rằng, lúc này chắc chắn Âu Dương Huyền đang cười.

Huynh ấy cười... trông cũng khá đẹp trai.

Không kiềm chế được, tôi ngược lên ngắm nhìn gương mặt huynh ấy.

Quả nhiên huynh ấy đang cười, đúng là nụ cười đó rất dễ coi, ngập tràn hương vị của ánh mặt trời. Chỉ là, tôi đột nhiên phát hiện khoảng cách giữa tôi và huynh ấy gần nhau đến lạ thường.

Mặt tôi chợt đỏ lên, khoảng cách thế này thường sẽ xuất hiện khi những cặp đôi đang chuẩn bị hôn nhau. Gần, gần mặt Âu Dương Huyền lắm rồi. Bầu không khí mờ ám này là gì vậy?

Tôi muốn kháng cự khi khuôn mặt huynh ấy đang mỗi lúc một gần hơn, nhưng cơ thể lại cứng đờ, không thể nhúc nhích. Ngay đến trái tim cũng đang đập loạn nhịp, không thể nào khống chế được. Đúng lúc tôi cho rằng Âu Dương Huyền sẽ hôn mình, thì đột nhiên lại thấy tiếng Âu Dương Thiếu Nhân vọng tới: “A Huyền! Đệ mệt rồi, có cần huynh thay cho không?”.

Tôi ngoái đầu nhìn, thấy khuôn mặt đang âm thầm chịu đựng của Âu Dương Thiếu Nhân. Trông cứ như huynh ấy đang muốn đi vệ sinh vậy.

“Rắc, rắc!”, có lẽ vì đột nhiên bị tiếng của Âu Dương Thiếu Nhân hù dọa mà tôi và Âu Dương Huyền đều không kịp phản ứng với sự cố tiếp theo. Sau một hồi mặt mũi tối tăm, sao mọc đầy đầu, tôi mới nhận ra sự thật đau buồn... chúng tôi vừa rơi từ trên cây xuống.

“Huyền huynh! Huynh không sao chứ?”, lách ra khỏi nhà tù mang tên Âu Dương Huyền, tôi lo lắng vội hỏi, tên tiểu tử này sao cứ ôm tôi trong lòng như thế, tình nguyện làm chiếc đệm đi động mỗi khi tôi đáp đất hả.

Chết tiệt! Huynh không biết là tôi rất nặng sao?

“Không sao, nhưng nàng nặng quá”, Âu Dương Huyền lại điềm nhiên như không nhìn tôi.

Nếu phải lo cho tên tiểu tử này thì quả là lo bò trắng răng.

Tôi đứng dậy, vô tình đưa mắt nhìn cây đại thụ trước mặt, đột nhiên phát hiện trên cây có khắc một dấu hiệu rất lạ!

Nếu tôi đoán không lầm, đây chính là ký hiệu mũi tên của Hokage! Như vậy có nghĩa Giang Thần cũng đang ở đây! Hà! Thượng đế ơi! Chia tay nhau lâu như thế, cuối cùng cũng gặp lại tên đó rồi! Phải đem những chuyện kỳ lạ mà tôi gặp kể cho cậu ta nghe mới được.

“Này, đồ ngốc! Nàng ngậy người cười gì với cái cây kia thế hả?”

“Âu Dương Huyền! Huynh ngậm miệng giùm tôi!”

Đúng là tên tiểu tử đáng chết, bản tính khó mà thay đổi được.

“Tiểu Tình à, hai người đừng cãi nhau nữa được không”, Âu Dương Y vội chạy đến giảng hòa.

“Những người phiêu bạt giang hồ, có ai mà không cầm theo đao chứ, nếu không mang đao, chỉ có thể là tiểu phu mang bên người dao rựa. Nếu người không dùng đao, không muốn mang theo đao, thì hãy tìm một người bảo vệ mình khỏi lưỡi đao vô tình”, có giọng nói oang oang vang lên rất gần. Với cái giọng điệu như thế, ngoài người của thế kỷ Hai mươi mốt vĩ đại chúng tôi, còn ai có thể nói hay được thế chứ.

Tôi mỉm cười bí hiểm, quay đầu nói với bốn huynh đệ Âu Dương: “Ha ha! Tôi gặp lại người quen rồi”.

“Sao nàng lại có người quen ở đây?”, Âu Dương Thiếu Nhân hỏi lại vẻ khó hiểu.

Tôi mỉm cười không nói, quay người chạy về phía bia rừng. Một người phía sau cũng vội vã đuổi theo.

Trên đường, tôi gặp một vị đại thúc râu ria xồm xoàm đang tiến đến. Quạt giấy phe phẩy, tôi liền ngang nói: “Cây này là ta trồng, đường này là ta mở, nếu muốn đi qua đây, hãy để lại tiền mãi lộ”.

Vị đại thúc kia ngoài vẻ mặt kinh ngạc, vẫn không quên run rẩy sợ hãi nói: “Đại hiệp! Đại hiệp tha mạng”.

Ha ha! Ha ha! Buồn cười quá!

“Thôi được, thôi được, niệm tình thái độ của bạn học Giang thành khẩn như thế, bốn nữ hiệp tha cho đấy”.

Chiếc quạt đột nhiên khép lại, vị đại thúc kia cuối cùng cũng nhìn rõ khuôn mặt tôi. Liền đưa tay tháo bộ râu xồm xoàm, rồi nói về ai oán: “Thượng Quan Tình, lần sau không được dọa người như thế đâu nhé”.

Vị đại thúc kia xoay người hô biến, biến trở lại thành Giang Thần.

Trong ánh mắt kinh ngạc của bốn huynh đệ Âu Dương, tôi chạy đến kéo tay Giang Thần, hào hứng nói với cậu ta: “Tiểu tử, hiện tại đại tỷ đã trả trọn thành công, sau này chỉ cần theo đại tỷ đây là được rồi!”

Cố nhân trùng phùng hả? Đúng là khiến tôi vô cùng kích động.

Phải ôn lại chuyện cũ mới được!

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 20: Phiên phức vương khắp người

“Lại đây! Lại đây! Giang Thần, tôi sẽ kể cho cậu nghe một chút về mối duyên kỳ ngộ của chúng tôi”, tôi vui vẻ hào hứng níu tay kéo chân Giang Thần trước cặp mắt kinh ngạc của bốn huynh đệ Âu Dương. Phải tìm khách điểm nghỉ tạm chút đã.

Còn việc tới miếu nhân duyên ấy à, đợi khi nào tiểu gia có thời gian thì đi cũng chưa muộn.

“Giang Thần, tôi kể cho cậu nghe, sau khi chia tay cậu, tôi liền...”, trong khi tôi trình bày lại một lượt tất cả những việc mình gặp phải, Giang Thần chăm chú lắng nghe với vẻ vô cùng sùng bái, chỉ tiếc là chưa thấy các vì sao lấp lánh tung tăng lượn lờ trước mắt.

“Tiểu Tình, cô thật lợi hại! Hu hu, tại sao số tôi không được may mắn như thế chứ”, Giang Thần hậm hực uống một hớp rượu.

Ây da! Xem ra thứ mà tên tiểu tử này học được nhanh nhất thời cổ đại chính là... mượn rượu giải sầu.

“À! Ha ha! Chuyện nhỏ, chuyện nhỏ mà. Đứng rồi, thế tình hình của cậu thế nào?”, tôi cười cười hỏi lại.

Đột nhiên nét mặt Giang Thần trở nên trắng bệch, cậu ta thất thần nói với tôi: “Tôi đang bị người ta truy sát!”.

“Phụt!”, canh hạt sen tôi vừa mới uống đều nhất loạt bay ra đáp lên mặt Giang Thần. Tôi há mồm tròn mắt, kinh ngạc hỏi: “Cậu cường bức nữ nhi nhà lành? Hay là giết người?”.

Nhìn thế nào, nói thế nào đi nữa, tôi vẫn cảm thấy Giang Thần vô cùng yếu đuối, sao lại có thể làm ra những chuyện như thế chứ. Cho dù cậu ta có tâm địa xấu xa thì cũng chẳng có gan mà làm.

“Không phải, chỉ là tôi lại không cẩn thận nên đã niệm thần chú đưa Giang Tử Hạo đến đây thôi”, Giang Thần mặt vẫn không chút huyết sắc nói.

“Phụt!”, ngụm canh hạt sen thứ hai tôi vừa đưa vào miệng đã lại dâng hiến cho mặt Giang Thần, “Cái gì? Giang Tử Hạo? Chính là người đã đoạt chức quán quân trò đấm bốc thanh niên toàn quốc đấy hả? Ôi, Thượng đế ơi! Cậu niệm chú kiểu gì mà lại đưa hắn ta đến. Haizzz, mà đây chưa phải là vấn đề chính. Nếu tôi nhớ không nhầm thì hắn chính là anh trai của cậu đúng không?”.

“Ừm... đó cũng là điều khiến tôi đau đầu nhất. Hu hu, bây giờ anh ấy đang bôi tung cả thế giới này tìm tôi. Tôi sợ lắm. Điều không may hơn là tôi cũng đang bị một nam nhân bám riết. Lúc này, tôi đang phải chạy trốn họ”, Giang Thần nghĩ đến những bất hạnh của bản thân, nỗi ghen ngào như muốn trào ra.

Bị... nam nhân bám riết?

Ha ha! Lẽ nào đây chính là khuynh hướng đam mỹ trong truyền thuyết? Á... ha ha!

“Giang Thần à, sự nghiệp đam mỹ vĩ đại đang mời gọi cậu đấy, đừng buồn nữa nhé”, tôi đầy trượng nghĩa khuyên nhủ cậu ta.

“Tiểu Tình chết tiệt! Tôi không phải là ‘gay’!”, Giang Thần phẫn nộ nhìn tôi.

Haizzz, đa số các tên gay lúc đầu đều không phải là gay mà.

“Nghe ta nói này Thượng Quan Tình, nàng không quên sự tồn tại của chúng ta đấy chứ?”, một giọng nói ai oán âm trầm vọng đến, lúc đó tôi mới đột nhiên bừng tỉnh, trên bàn ăn này không chỉ có hai người là tôi và Giang Thần, còn có cả bốn huynh đệ nhà Âu Dương nữa.

“À, ừm, xin lỗi nhé, quên mất các huynh. Nào, ăn đi, ăn đi”, tôi miễn cưỡng bưng bát bắt đầu ăn.

Sau giây phút tĩnh lặng, mọi thanh âm xung quanh đều trở nên rõ ràng.

“Ồ kia... các huynh có biết chuyện gì không? Họ lại đến đấy?”

“Hả, thật sao? Thông tin chính xác không?”

“Không sai đâu, mấy ngày trước họ vừa mới cướp lương vận của quan phủ đấy”.

Tiếng bàn luận sôi nổi ở bàn bên đã thu hút được sự chú ý của Âu Dương Thiếu Nhân. Âu Dương Thiếu Nhân vẫy tay gọi tiểu nhị.

“Tiểu nhị! Bàn bên kia đang nói về sơn tặc à?”

“Có lẽ vậy. Quan khách à, ngài đến đây du ngoạn phải không, dải đất chúng tôi đang sống đây có một sơn trại, bên trong có rất nhiều sơn tặc, cứ cách một khoảng thời gian họ sẽ cướp đồ của vài ông chủ lớn nhiều tiền. Nhưng ngài yên tâm, nghi trong khách điểm của chúng tôi, sẽ không sao đâu. Ông chủ chúng tôi cũng có chút quen biết với sơn tặc, nên họ sẽ không đến quấy nhiễu ở đây đâu. Hơn nữa nghe nói sơn tặc ở đây...”, Tiểu Nhị không quên tiếp tục chào hàng.

“Sơn tặc hả, sơn tặc trông thế nào?”, tôi hiếu kỳ nhảy đến bên cạnh Âu Dương Thiếu Nhân, hỏi tiểu nhị.

“Ha ha! Cô nương đây từ nhỏ chưa từng ra khỏi cửa ấy mà”, Âu Dương Thiếu Nhân vội vàng giải thích khi nhìn thấy khuôn mặt kinh ngạc của tiểu nhị. Sau đó tiểu nhị liền tỏ vẻ thông cảm rời đi.

???

Chuyện gì thế này? Nè! Huynh còn chưa trả lời câu hỏi của tôi!

“Thiếu Nhân, sơn tặc trông như thế nào?”, tôi ngoái đầu hỏi Âu Dương Thiếu Nhân. Ai ngờ lại nhận được ánh mắt coi thường của huynh ấy.

“Đồ ngốc, năng cho rằng cứ là sơn tặc thì sẽ xấu xí vô cùng, một mắt sáng một mắt mù, tay có sáu ngón phải không?”, giọng Âu Dương Huyền lãnh đạm thờ ơ bắn tới.

Tôi trả lời theo bản năng: “Sao huynh biết tôi nghĩ như thế?”.

Trên thực tế, đúng là tôi nghĩ như thế.

“Ha ha! Đồ ngốc!”

Oạch! Âu Dương Huyền! Cả đời tôi nợ nần gì huynh mà sao huynh cứ hoành hợc tôi thế hả!

Tức tối! Vô cùng tức tối! Quay người lại, tôi tiếp tục tán chuyện cùng Giang Thần, bốn huynh đệ Âu Dương ai về phòng nấy ngủ.

Xì, tôi nay không say không về!

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 21: Tự mình đến sào huyệt của sơn tặc

Màn đêm buông xuống. Nhìn trời đêm trắng sáng vàng vạc, tôi đã ngà ngà say.

“Trời đêm đẹp quá!”

“Giang Thần, cậu nói xem đêm nay sao lại đẹp thế chứ?”, tôi hỏi ngốc nghếch.

Giang Thần vẫn nốc rượu, chắc cậu ta đang hăm hực nghĩ tại sao mình uống thế rồi mà còn chưa say.

“Không uống nữa, không uống nữa. Tiểu Tinh, cô vừa nói gì thế?”, cuối cùng Giang Thần cũng giành thời gian đoái hoài đến tôi.

“À, tôi nói trời đêm nay rất đẹp”, tôi buồn rầu nói. Tên tiểu tử này không nghe thấy mình nói thật hả?

“Ừm... là vì đêm nay có mưa sao băng đấy”, Giang Thần nói về đương nhiên.

Đang lúc nhàn rồi, bên cạnh lại có một thiếu niên thiên tài, đúng là còn gì bằng. Lại còn thành thạo ngắm sao trời nữa chứ!

“Vậy chúng ta đi ngắm mưa sao băng thôi!”, nghĩ như thế, tôi liền hào hứng nói. Tuyệt thật! Thời cổ đại mà ngắm mưa sao băng, thì còn thú vui nào hơn thế nữa?

A, ha ha! Ngồi đây mà rung động vì trời sao kia thì chẳng bằng hành động luôn cho rồi, nói xong tôi liền kéo tay Giang Thần chạy đi tìm một nơi rộng rãi thoáng đãng để ngồi ngắm sao.

“Tiểu Tinh, quanh đây có sơn tặc không vậy, chúng ta đi ra ngoài thế này có vấn đề gì không?”, Giang Thần lo lắng hỏi.

“Không sao đâu, chúng ta không có tiền. Sơn tặc bắt chúng ta làm gì chứ?”.

Ui da, có phải do gió to quá không, tại sao lại đau đầu thế này, lẽ nào do tác dụng của rượu?

Tôi cố mở to mắt, luồng sáng cách đó không xa, rất đẹp.

“Giang Thần! Ha ha! Tôi nhìn thấy sao băng rồi!”, tôi reo lên ngốc nghếch.

“Híc! Đó là lửa mà.”

Đầu đau như búa bổ, mắt lại như nở hoa, trời đất quay cuồng. Chuyện xảy ra sau đó tôi hoàn toàn chẳng biết gì nữa.

Câu chuyện tiếp theo được chấp nối lại từ những lời kể của Giang Thần:

Khi ngọn lửa phía xa bùng sáng, tôi biết sắp có chuyện xảy ra. Nhưng rượu đã ngấm khiến người Thượng Quan Tinh cứ nhũn ra, chẳng hề động đậy.

Tiếng ngựa chạy tới càng lúc càng gần, tôi sợ quá liền hét to gọi Thượng Quan Tinh: “Tiểu Tinh, sơn tặc đến! Sơn tặc đến rồi!”.

“Hả? Sơn tặc? Hừm... tiểu gia tôi đây đang... đang tìm họ”, nói xong, Thượng Quan Tinh đột nhiên nhảy dựng lên, muốn chặn ngựa của sơn tặc đang

chạy đến. Còn Giang Thần tôi lập tức trốn sau tảng đá. Thượng đế ơi, làm ơn đừng để xảy ra chuyện gì!

“Đường này, là đường ta mở, cây... cây... cây này là ta trồng!”, Thượng Quan Tinh chặn đường, say bí ti nói.

Thượng Quan Tinh à, Thượng Quan Tinh, ngay đến một chút ý thức về nguy hiểm cô cũng không có hả?

“Đại ca, tính sao giờ?”

“Còn tính gì nữa, mau kéo ả ta đi cùng luôn, phía sau đuôi đến rồi kia kìa”.

Son tặc nói xong liền kéo Thượng Quan Tinh lên ngựa rồi tiếp tục lao đi.

Nắng ban mai đã trải khắp trên cơ thể tôi, sau cảm giác ngọt ngào, tại sao lại cảm thấy...

Eo mõi lưng đau thế này? Lẽ nào đêm qua mình nằm mơ rồi vận động gì đó quá sức? Thôi đúng rồi, nằm mơ thấy bị son tặc tóm. Ha ha!

Mơ mơ hồ hồ giấy lát, đôi mắt lim dim bỗng mở to.

...

“Ôi mẹ ơi!”, tôi mở mắt thô lỗ ra và thấy một đôi mắt cũng đang nhìn như đóng đinh vào mình. Tôi bị dọa đến nỗi phải hét lên.

Sợ chết mất thôi! Sơ chết mất thôi!

Tôi liền nghĩ đến việc bỏ chạy. Động đây, cựa quậy, ơ... kỳ lạ, sao không cử động được? Ánh mắt di chuyển, rồi tôi nhìn thấy... dây trói.

Giờ thì tôi đã hoàn toàn tỉnh táo, đảo đầu ngó khắp xung quanh, cúi đầu nhìn bản thân, sau đó lại ngược lên quan sát cái kẻ vừa mới chăm chăm nhìn mình.

Bất giác tôi há miệng, thốt ra một câu: “OH! MY GOD!”.

Thượng đế ơi! Trong lúc con say xin bị bắt đi rồi sao?

“Tại sao các người lại bắt tôi? Các người đã dùng cách gì? Cho tôi uống thuốc mê phải không? Các người bắt tôi làm gì? Vì tiền tài hay vì sắc đẹp? Tuy biết mình có vẻ đẹp chìm sa cá lặn, hoa thẹn trắng hớn. Vượt qua Điều Thuyền, thắng cả Tây Thi. Nhưng nói cho các người biết, tôi không phải là Lâm Đại Ngọc[1]. Nếu các người cố tình ăn hiếp, tôi sẽ ném tất cả các người vào rừng Amazon cho cá ăn thịt đấy. Tôi... tôi nói cho các người biết, Bush là bạn của phụ thân tôi, Laden là bằng hữu của tôi, Altman là bằng hữu của tiểu đệ tôi. Nếu các người ức hiếp tôi...”

[1] Một nhân vật trong “Hồng lâu mộng”, là một cô gái đẹp, đa sầu đa cảm.

Có lẽ giọng tôi quá to, nên mấy người trong phòng đã không chịu nổi phải chen nhau chạy ra ngoài, có kẻ lớn tiếng hét về phía cửa: “Lão đại, nha đầu điên tỉnh rồi. Đang nổi khùng nói linh tinh đây này”.

“Tôi không điên! Tiểu gia tôi là...”, đang định nói mình là Thượng Quan Tinh, trong lòng lại nghĩ, những người này nhất định rất ghét hiếp khách giang hồ, tốt nhất không nên tự chuốc họa vào thân, tôi đành gượng gạo nuốt ba chữ còn lại xuống.

Đội bốn nữ hiệp thoát ra, nhất định sẽ cho mặt các người nếm đủ các loại thâm tím bầm dập.

Thôi bỏ đi, không nên nói với họ, đợi lão đại đến thì thương lượng tiếp.

Dù sao mấy tên tiểu tử này vẫn còn chút nhân tính, đã không giam tôi trong ngục tối. May mà tôi vẫn được nằm trên giường. Nhưng... trên giường lại rất dễ xảy ra sự cố.

Hu hu, Âu Dương Thiếu Nhân, mau đến cứu tôi!

Tôi đang suy nghĩ mông lung thì lão đại trong truyền thuyết xuất hiện!

Cái đó, son tặc có đáng về thế này sao?

Người vừa đến mặc một chiếc áo ngắn trông rất “chuyên nghiệp”. Chi là không có cặp mắt một mắt một còn, không có bàn tay sáu ngón như trong tưởng tượng của tôi. Mọi thứ to nhỏ trên người hắn cũng chẳng khác tôi là mấy. Hơn nữa dáng vẻ của hắn còn rất cao lớn và đẹp một cách tự nhiên. Tuy không “mỹ miều” bằng bốn huynh đệ Âu Dương. Nhưng đối với tôi mà nói, cũng thật là ấn tượng. Đẹp trai thế này sao lại đi làm son tặc chứ, và lại còn trói một tiểu thư yêu kiều xinh đẹp như tôi. Nếu thích tôi thì trực tiếp đuổi theo là được rồi. À mà không được, tốt nhất là nên công hiến một chút cho sự nghiệp đam mỹ, như vậy chắc cũng khá khảm đấy!

“Này, nha đầu điên, cô tên gì?”, lão đại hào hứng hỏi tôi.

“Huỳnh với tôi không quen biết, tại sao lại trói tôi?”, tôi hỏi lại.

Không phải cướp tiền bạc, lẽ nào là trấn sắc đẹp? Thật đáng sợ! Thật sợ quá đi mất!

“Hả? Nha đầu có nhầm không đấy, là cô nương chặn đường của chúng ta, chúng ta không có cách nào khác nên mới lượm cô về đây”, tên lão đại điển trai thâm suy tính rồi bất chợt bắn mấy viên đạn loại nhỏ về phía tôi.

...

“Không phải chứ? Tại sao lại thế? Tôi không phải con ngốc đâu nhé”, tôi nói về khinh thường. Xì! Định lừa tiểu gia đây hả?

“Còn không phải sao? Cô nương chẳng phải vì say quá mà quên hết đấy chứ? Vậy để ta nhắc cho cô nương nhớ lại. Cây này là ta trồng, đường này là...”

“Dừng ngay! Tôi tin, tôi tin mà”, nghe hắn nói như thế, tôi đành thừa nhận trong đau thương.

Trong lúc tôi say rượu, nếu có xảy ra chuyện gì thì đó cũng là việc hết sức bình thường. Thế nhưng, những lời này là của cổ nhân, làm thế nào tôi nói ra được nhỉ.

MY GOD!!!

Nói như thế... con ngốc là tôi đây đã chặn đường sơn tặc? Đúng là mỡ dăng miệng mèo mà!

Đức chúa vạn năng ơi! Hãy cho con xin một tia sét để con chết đi cho rồi.

“Giờ mau nói, cô nương tên gì?”, hắn thấy tôi đã hiểu ra mọi chuyện, liền hỏi lại câu đó.

“Âu Dương Tinh!”, tôi thuận miệng bịa bừa một cái tên.

Hừ! Có ngu mới nói cho người biết tên thật.

“Ừm... Âu Dương Tinh? Trông cũng khá xinh đẹp. Ở lại đây làm trại chủ phụ nhân của ta”, tên điển trai đó chẳng có ý tốt gì, đưa tay vuốt ve mặt tôi rồi nói.

Hu hu, sao tình tiết vở kịch này cũng phát triển nhanh thế cơ chứ!

Tôi hét lên the thé: “Không muốn! Không muốn! Không muốn! Tôi không muốn! Không muốn! Không muốn! Không muốn! Không muốn!”.

“Còn hét nữa ta sẽ hôn cô nương đấy”, tên điển trai đó trừng mắt nhìn tôi, lạnh lùng buông một câu.

Tôi nghe thấy vậy lập tức im bật, thật kinh khủng, tiểu gia đây không muốn hôn hắn đâu.

Đáng chết! Ta nguyên rùa người ăn mì ăn liền mà không có gia vị.

Oạch! Người cổ đại đâu có ăn mì ăn liền! Tôi hận!

“Cô nương yên tâm, ta không định làm gì cô nương đâu, vả lại người như ta cũng rất có nguyên tắc. Phải thấy cô nương bằng lòng ta mới để ý đến. Đợi tới khi cô nương bằng lòng chấp nhận, lúc đó tổ chức tiệc rượu cũng được”, tên điển trai biểu lộ vẻ mặt ‘cô nương yên tâm’ với tôi. Sau đó, hắn vội vã bước đi, trước khi đi còn cời dây trói, hạ lệnh để tôi có thể tự do đi lại.

Tôi không biết mình lúc này nên khóc hay nên cười.

Ý của tên tiểu tử này có phải là: Từ giây phút này trở đi tôi đã bắt đầu dấn thân vào con đường làm trại chủ phụ nhân?

Không muốn đâu!!! Âu Dương Thiếu Nhân, mau đến cứu tôi đi.

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 22: Sinh mệnh luôn tiếp diễn, tôi phải tiếp tục chạy,

nhất quyết không thôi...

“Đứng yên ở đó, không được động đây, cầm được cựa quậy đây”, Âu Dương Thiếu Nhân nghiêng đầu gian xảo. Trên khóe miệng hoàn toàn không thấy bóng dáng nụ cười quyền rũ mê hồn như khi đứng trước mặt Thượng Quan Tinh. Đường như chàng ta đã biến thành con người khác.

Giang Thần bị dọa cho sợ tái mặt, đứng yên tại chỗ không dám cử động, ngay đến hơi thở cũng phải cẩn thận dè dặt.

Cậu ta hoàn toàn có thể hiểu được lý do. Đúng vậy! Thượng Quan Tinh bị bắt cóc rồi, bốn huynh đệ nhà Âu Dương trước đây từng cùng cô ấy sớm tối bên nhau nên nhất định ai nấy đều lo lắng bồn chồn không biết cô ấy đã đi đâu. Nhưng thực ra bản thân Giang Thần cũng chẳng có cách nào, không phải cậu ta không muốn cứu Thượng Quan Tinh, nhưng đúng là không thể cứu được. Cũng không phải bản thân cậu ta nhu nhược yếu đuối muốn bỏ trốn một mình. Chỉ vì... nếu cậu ta bị bắt thì ai sẽ về bảo tin đây!

“Chết tiệt! Cô ngọc này không có óc hay sao, lại lao đầu vào chỗ đó, vạn nhất xảy ra chuyện gì thì làm thế nào? Mặc kệ, cho chết luôn đi!”, Âu Dương Huyền tức giận nói, trên khuôn mặt băng lạnh kia như hằn lên vết tích của sự đồ nát.

“Không được, đệ quá kích động rồi đây”, lúc này Âu Dương Y thể hiện sự bình tĩnh sáng suốt, dịu giọng nói.

“Hu hu, Tiểu Tinh đáng yêu như thế, xinh đẹp như thế, nếu bị bắt làm trại chủ phu nhân thì phải làm sao?”, Âu Dương Thiếu Nhiên bắt ngờ chọn đúng lúc nói ra vấn đề mà bốn huynh đệ đang lo lắng nhất.

“Câm miệng!”, mấy người còn lại đồng thanh hét về phía Âu Dương Thiếu Nhiên.

Âu Dương Thiếu Nhiên đưa tay bịt miệng, tỏ vẻ oan uổng im lặng không nói.

Hu hu, rõ ràng trong lòng mọi người đều đang lo lắng điều đó, tại sao không để cho người ta nói chứ!

“Có lẽ... tôi có thể giúp các huynh tìm Tiểu Tinh”, giọng Giang Thần yếu ớt vang lên ở một góc nhỏ.

Âu Dương Thiếu Nhân nhìn Giang Thần đầy nghi hoặc. Ngay lúc đó lập tức hỏi dò: “Người từng nói có thể dùng những thứ của tương lai đúng không?”.

Trước đây Thượng Quan Tinh cũng thường dạy họ một vài thứ của tương lai.

Giang Thần kích động gật đầu, khóe mắt vương giọt lệ lấp lánh nói: “Ừm! Cái đó... tôi có thể cử động chút được không?”.

Không trách cậu ta được, vì vai cậu ta đang ngứa ngáy khó chịu.

Âu Dương Thiếu Nhân nghe nói như thế, miệng thoáng nở nụ cười, không tiếp tục về mặt nhăn nhó như đang chịu đựng mùi xú uế nữa, chàng ta nói với Giang Thần: “Được, tất nhiên là được. Lại đây, nói với ta, dùng cách nào để cứu Tiểu Tinh”.

Đãi ngộ rõ ràng có khác biệt!

“Tôi phải nói trước, tôi chỉ có thể tìm được cô ấy, còn việc cứu thì phải dựa vào các huynh”, Giang Thần đồng dạng tuyên bố.

“Đương nhiên, chỉ cần tìm được sào huyệt của sơn tặc, Tiểu Tinh cứ để chúng ta cứu”, Âu Dương Y nói chắc chắn.

“Tôi cần một lượng sắt, cả mấy người thợ rèn. Lại thêm một vài... còn có... cho tôi thời gian ba ngày, tôi sẽ đưa các huynh đi tìm cô ấy”, đưa ra yêu cầu về những vật dụng và nguyên liệu cần thiết, Giang Thần quyết định chế tạo một thứ.

Chế tạo thiết bị dò tìm đối với Giang Thần – chàng thiếu niên thiên tài – thì dễ dàng như trở bàn tay. Chỉ có điều, Giang Thần lo rằng nếu chế tạo thành công thứ này thì sẽ chẳng khác nào để khoa học kỹ thuật phát triển sớm đến mấy ngàn năm. Vạn nhất mắc tội thay đổi lịch sử, liệu cậu ta có bị đẩy xuống mười tám tầng địa ngục hay không.

Xem ra, sau khi làm xong vụ này, phải thôi miên tất cả những người tham dự một lần mới được.

Trong lúc bốn huynh đệ Âu Dương ráo riết tìm tòi khắp mọi nơi thì tôi lại chẳng biết mình đang ở chỗ nào. Oạch! Ánh nắng mặt trời!

Ánh nắng mặt trời! Tại sao lại có ở đây chứ! Ở nơi nguy hiểm thế này, tại sao lại có ánh mặt trời rạng rỡ, an lòng như vậy chứ! Tuy lúc này tôi đang nhắm mắt, mặt được che bằng một cái lá sen to đùng. Nhưng thực tế là tôi đang do thám đường đi lối lại.

Nhìn ra rồi, thực chất chỗ này rất dễ chạy thoát. Đâu đâu cũng là núi rừng, chỗ nào cũng có nơi ẩn nấp.

Chỉ cần chờ đợi thời cơ nữa thôi.

Trước tiên phải nghĩ cách để nhỏ a hoàn đang bám theo bỏ đi mới được. Trong lúc đang suy nghĩ mông lung, tôi quay người lại, giả bộ choáng váng dựa lên người a hoàn Tiểu Liên bên cạnh mà gào lên: “Nóng quá! Ta muốn uống nước”.

Tiểu Liên nghe tôi nói, thấy mắt tôi lơ đãng, mà lưỡi lại cứ liếm liếm bờ môi khô nẻ thì do dự không biết có nên đi lấy nước hay không?

Tôi lại xoay người, cố làm bộ lảm nhảm nói mơ: “Ủm... nước... nước...”.

Tiểu Liên nhìn thấy tôi lại nằm ngủ, liền quay người rời đi. Tuy trại chủ ra lệnh phải ở bên cạnh tôi không được rời nửa bước, nhưng Tiểu Liên biết tôi có thân phận đặc biệt, nên cũng đối xử tốt một chút để lấy lòng. Có được cơ hội tốt thế này, tôi làm sao có thể bỏ qua cơ chứ.

Ha ha! Mọi tiểu tiết, đều không qua khỏi cặp mắt của Thượng Quan Tĩnh tôi đây. Đợi sau khi Tiểu Liên đi khỏi, tôi liền xoay người bật dậy. Nhắm trúng con đường vừa mới thăm dò mà chạy.

Trong khoảng thời gian ngắn, trải qua sự huấn luyện của bốn huynh đệ Âu Dương, tôi cũng gọi là biết khoa chân múa tay chút ít.

Chạy! Chạy! Chạy! Tôi ra sức chạy! Bất giác chạy đến một vạt rừng.

Tôi đã chạy vào quá sâu, mà hoàn toàn không để ý, trên mỗi cây đều gắn một cành hoa, người nào rảnh rỗi đang diễn trò cười ha.

Tôi dốc toàn bộ sức lực để chạy. Khả năng tập trung từ trước đến nay chưa bao giờ mãnh liệt như thế. Đột nhiên bước hụt, tôi hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì, cả thế giới như bị đảo lộn. Tiêu gia tôi ngay đến tiếng rít cũng chưa kịp thoát ra khỏi miệng thì đã bay vọt lên cao rồi.

Sau đó cơ thể tôi bắt đầu lắc lư... động đậy...

Sau khi giãy giụa, lúc lắc người vài cái, tôi mới phát ra tiếng hét bị thảm chói tai. Cuối cùng tôi cũng nhận ra tình cảnh của mình... Tôi đang bị treo ngược lên cây bằng một sợi dây thừng! A a... Lại sập bẫy rồi!

“Buông tôi ra! Đồ xấu xa! Ngu ngốc, đàn độn! Biến thái! Giang Tà đáng chết!”, tôi kêu gào thảm thiết.

Khốn kiếp, tôi lại rơi vào bẫy của hắn! Tôi muốn giết hắn!

“Ha ha! Nương tử, nàng đang gọi ta sao?”, trước mắt đột nhiên xuất hiện một cái đầu người, dọa cho tiếng hét của tôi càng thêm thảm hơn.

“Á!!! Ma! Cút ngay!”, nói xong, tôi dùng cái đầu đáng yêu của mình đập vào đầu tên đại gian ác trước mặt.

“Bình!” con ma kia từ trên cây rơi thẳng xuống. Sau đó tạo hình chữ đại cực kỳ khoa trương trên mặt đất.

“Ha ha!!!”

Đương nhiên tôi biết con ma đó là Giang Tà. Xi! Lại gặp phải hắn!

Giang Tà ôm đầu đứng dậy, nhưng không hề tức giận, chỉ là khóc không được mà cười cũng chẳng xong, hắn nhìn tôi cười: “Nè, đầu nàng không đau sao?”.

...

“Á!!! Đau quá! Đau quá! Chết tiệt, đầu huynh làm bằng đá hả?”, được hắn ta nhắc nhở như thế, tôi mới bất giác cảm thấy đầu đau như búa bổ, không kiềm chế được liền lớn tiếng oán trách.

Giang Tà vừa thờ hồng học vừa khề nhếch môi mỉm cười, ta đã tốn nhiều công sức để giữ cái đầu này ngọt ngào nghìn thu rồi đấy.

“Nè! Thả tôi xuống”, tôi tức tối ra lệnh.

Huynh dám để tiểu gia tôi bị thương, hừ, tôi sẽ gọi Âu Dương Thiếu Nhân đến xử lý huynh!

“Không thả!”, Giang Tà kiên quyết cự tuyệt. Tôi đang muốn hét to lên thì hắn lại bổ sung thêm một câu: “Trừ khi... nàng gọi ta một tiếng tướng công”.

Giang Tà ngược khuôn mặt bốn cọt nói với tôi.

Tôi không thể nào thích được cái cảm giác phải cùng một thằng nhóc chơi trò gia đình như vậy.

Bạn cho rằng việc này sẽ rất khó khăn với tôi phải không? Bạn cho rằng nhất định tôi sẽ không gọi đúng không?

Không! Sai rồi! Tôi dù sao cũng là con người của thế kỷ Hai mươi mốt. Tôi phải một lần nữa thừa nhận, ở thế giới của tôi, chuyện này rất thoải mái.

Tôi chẳng suy nghĩ nhiều liền nói: “Tướng công!”.

Giang Tà rõ ràng bị giật mình trước câu trả lời của tôi, mặt mày đỏ ửng cả ra... rồi đột nhiên đỏ bừng lên!

Thua rồi nhé! Người đỏ mặt lẽ ra phải là tôi chứ. Tên nhóc này tại sao lại có thể ngây thơ thế chứ!

Có vẻ Giang Tả còn lúng túng hơn tôi rất nhiều, đành phải theo đúng giao kèo mà thả tôi xuống.

Thượng đế ơi! Con yêu mặt đất. Nếu có thể trở về, nhất định con sẽ không chạy nhảy lung tung nữa. Đối với con mà nói, nơi đây chính là bức tranh chân thực đáng buồn nhất của thế gian!

Lần đầu tôi bỏ chạy đầy hiên ngang oai hùng mà lại thất bại. Nhưng cũng chẳng sao, tôi vẫn có thể chạy, sinh mệnh luôn tiếp diễn, tôi phải tiếp tục chạy, nhất quyết không thôi. Oh yeah!

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 23: Lại chạy trốn thất bại

“Huynh, huynh đến chỗ kia ngồi đi. Đứng, đứng, chính là như thế! Các huynh hãy tạo dáng giống như cây nấm hương. Khi nào tôi nói bắt đầu thì bắt đầu lắc hông nhé. Sau đó tôi hát một câu thì các huynh hát theo một câu”, lúc này, tôi đang ở sơn trại.

Huynh đài sẽ hỏi tôi đang làm gì đúng không?

Ha ha! Huynh đài đã thành tâm thành ý hỏi như vậy, thế thì tôi cũng đại pháp từ bi mà nói cho huynh đài biết.

Tôi đang dạy hát cho mấy sơn tặc đấy.

“Ta chỉ là một cây nấm hương xinh đẹp...”

“...”

“...”

Tôi trừng mắt, mấy người này cứ nhìn tôi chằm chằm làm gì chứ? Thực ra tôi đang nâng cao trình độ ca hát cho các người đấy.

“Nhìn gì mà nhìn, hát đi!”, tôi ngồi xuống tràng kỷ, vắt chéo chân hiên ngang, khoe khoang tất cả khí thế oai hùng của mình, hét lên với họ.

“Ta, ta là..., là một cây nấm hương...”, đám thổ phỉ cuối cùng cũng bắt đầu cất lời lấy lệ.

“Lắc lư người đi, đừng quên đấy, lắc lư, lắc lư”, tôi tiếp tục nhấn nại chỉ huy dàn nhạc.

La la la

La la la

Ta yêu thế gian này.

Ta yêu thế gian này.

Ta muốn cả thế gian này biến thành thế giới nấm hương, la la la.

Ta muốn cả thế gian này biến thành thế giới nấm hương, la la la.

Trong âm thanh du dương huyền diệu của “Bài ca nấm hương”, tiểu soái trại chủ vội vàng vàng chạy đến.

“Tiểu Tinh, chuyện gì thế này?”, Giang Tả nghi hoặc hỏi tôi.

Hừ, hừ! “Đại anh hùng” đang đến, lại bắt đầu có trò hay rồi!

“Không có gì, chỉ là tôi đang giúp huynh chỉnh đốn lại sơn trại chút thôi”, tôi đáp lại vội vàng vô tội. Hắn thật kỳ lạ, hắn phải hiểu rằng, tiểu gia tôi đây mà không làm rồi tung rồi mù sơn trại này của hắn thì tiểu gia tôi không phải là Thượng Quan Tinh.

“Nhưng, nàng biết giờ là canh mấy rồi không?”, Giang Tả ôm đầu vẻ đau khổ, bắt lực hỏi tôi.

“Canh hai, người ta đều nói canh ba nghe tiếng gà gáy sáng thì dậy mùa. Mà chúng ta đang ở đâu, sơn trại đúng không. Nơi có nhiều người rèn luyện,

đương nhiên phải dậy sớm hơn người ta rồi, cho nên tôi chọn canh hai để dạy họ luyện thanh”, tôi nói về đương nhiên.

“Nhưng Tiểu Tinh, nàng đang huấn luyện cái gì vậy hả?”, trên trán Giang Tà đã nổi đầy gân xanh.

Ha ha! Chính là bộ dạng này! Chính là bộ dạng này! Tiểu gia tôi trông thấy bộ dạng rối rít này của hắc mà hắc quá. Phải thêm dầu cho lửa cháy to hơn mới được.

“Chúng ta là sơn tặc mà. Thứ nhất: âm thanh phải vang vọng, thứ hai: thân thể phải cường tráng. Tôi huấn luyện tổng thể cả âm thanh lẫn thể lực cho họ. Nhất định không phụ lòng kỳ vọng, sẽ bồi dưỡng họ trở thành một đội sơn tặc tốt”, đồng thời tôi cũng thể hiện động tác sao cho thật ăn khớp với cảm xúc, vừa vỗ ngực thùm thụp vừa nói. Vô số những vết đen đang xuất hiện quanh người Giang Tà.

Ha ha! Huynh tức lắm phải không? Tốt nhất huynh nên ném tôi ra khỏi sơn trại này.

“Tiểu Tinh...”, Giang Tà mở miệng gọi.

Tôi ngược lên, vẻ mặt như chờ đợi hắc nói với mình hai từ “cút đi”.

“Cám ơn nàng đã vì sơn trại như thế.”

...

Chuyện gì thế này?

“Sau này tất cả mọi người canh hai hằng ngày đều phải dậy hát, rèn luyện thân thể”, Giang Tà nói xong, liếc ánh mắt “ngập tràn sóng tình” về phía tôi, rồi bước đi.

Toát mồ hôi! Ý nghĩa của ánh mắt đó nhất định là... để xem ai sẽ thắng ai.

Hu hu...

Tục ngữ có câu: Tự mình tạo nghiệt, đừng hòng trốn thoát. Tôi tin tưởng tuyệt đối vào câu nói này.

Toàn bộ thời gian nửa đêm còn lại, tôi đắm chìm trong khúc nhạc “Bài ca nấm hương” mà không cách nào ngủ được.

Ngày hôm sau, tôi bung khuôn mặt với đôi mắt thâm quầng đi qua phòng Giang Tà.

Từ chỗ a hoàn, tôi được biết đêm qua Giang Tà lại đi cắt bông. Đúng lúc đang cần bông nhất, thì lại nhận được thông tin hắc đã giấu toàn bộ bông thừa đi rồi.

Hu hu...

Chiêu trí tuệ trong kế hoạch chạy trốn đầy hoa lệ của Thượng Quan nữ hiệp đã hoàn toàn thất bại.

Âu Dương Thiếu Nhân, đồ khốn kiếp nhà huynh khi nào mới đến cứu tiểu gia đây, cứ tiếp tục thế này, tiểu gia tôi thực sự sẽ trở thành trại chủ phu nhân đấy!

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 24: Tháo chạy liên tiếp, thất bại không ngừng

Được thôi, được thôi. Các huynh không đến cứu tiểu gia, vậy tiểu gia đành phải dùng tới hạ sách này thôi.

Tôi quyết định rồi.

Đã không thể tiếp tục sống, vậy thì chết quách đi cho xong.

Tưởng chừng Giang Tà sắp không chịu nổi những kế hoạch chạy trốn của tôi rồi.

Cả ngày tôi nghịch ngợm trên đùa khích bác đám thủ hạ của hắc, người đến kiện cáo đều ở ngoài đập cửa thành thành, những tưởng hắc sẽ không chịu đựng nổi.

Hu hu...

Vốn chỉ muốn hấn phát khùng lên mà ném tôi ra đường, ai ngờ khi hấn quá tức giận lại nói nhất quyết phải lấy tôi.

Không chịu đâu! Ý trung nhân của tôi nhất định phải là bậc anh hùng cái thế, sao ngày hôm nay, lại là hấn đập trên cầu vòng bảy sắc tới cầu hôn tôi chứ.

Hu hu, tóm lại là, tôi không muốn bị gả cho Giang Tả, tôi còn phải trở về thế kỷ Hai mươi mốt, còn phải hẹn hò cùng mấy anh chàng đẹp trai nữa chứ.

Tôi chuẩn bị những thứ đồ dễ cháy, chất một đồng ở phòng, thấp cây đèn cây lên.

Tôi nhìn đồng đồ ngỗng ngang kia, học theo cách nói bi hùng trên ti vi: “Bốn huynh đệ Âu Dương, có duyên kiếp sau chúng ta sẽ gặp lại”.

Sau đó châm lửa đốt!

Nhìn ngọn lửa như dòng điện chớp nhoáng bùng cháy, tôi điều chỉnh lại hơi thở một chút, hít một hơi thật sâu.

“Á!!! Người đâu... cháy rồi...”

Sau đó tôi nghe thấy âm thanh hỗn loạn.

“A!!! Cháy rồi!”

“Nước, nước, mau đi lấy nước!”

Tôi mỉm cười, nhìn lửa càng cháy càng lớn, vui mừng khôn xiết.

Tôi điên rồi sao?

Đâu có!

Tôi muốn chết sao?

Không phải! Là tôi đang tự cứu mình.

Mấy anh em nhà Âu Dương không thể kịp thời đến cứu tôi, vậy thì tôi chỉ còn cách tự cứu mình.

Yên tâm đi, tôi đã vẩy nước khắp chỗ mình đang đứng rồi, cách rất xa mấy thứ dễ cháy kia. Hơn nữa đợi lúc bọn họ bắt đầu cứu hỏa, tôi sẽ lao ra ngoài theo lối cửa sổ bỏ chạy.

La la la... mình là một cây nấm hương thông minh tuyệt đỉnh...

Chọn đúng lúc đám người bên ngoài bắt đầu chữa cháy, thời cơ chín muồi, chạy thôi! Tôi phi qua cửa sổ, xoay người chạy về phía con đường mà mấy hôm trước đã do thám.

Oa ha ha! Thượng lộ bình an vô cùng.

Tôi chạy! Tôi chạy! Tôi chạy! Chạy, chạy...

“Nè...”

“Cái gì?”

Hừ... mệt quá, sao lại có người nói chuyện với mình nhỉ?

“Có muốn ta tiễn nàng một đoạn không?”

“Được thôi!”, tôi kích động hết lớn.

Hu hu, thế giới này quả nhiên vẫn còn người tốt.

Vừa nói xong, cơ thể tôi đã bay vọt lên không trung, chỉ cảm thấy trên eo mình có một bàn tay. Quay lại nhìn, cõi lòng tôi tan nát!

Lúc này tôi đang bị Giang Tả tóm lấy, trên lưng hấn còn đeo một vật thể kỳ lạ hình dạng như chiếc ô cứ lượn theo luồng gió, bay lên trời cao.

Không sai, là đang bay...

“Ồi mẹ ơi!!! Giang Tả, giữ chặt lấy tôi, giữ chặt vào!”, tôi hét lên sợ hãi, hai tay nhanh như chớp vòng lên ôm chặt cổ Giang Tả.

Vẫn biết cỗ nhân rất lợi hại. Nhưng mẹ ơi, mẹ chưa nói với con, cỗ nhân lại có thể chế tạo cả điều bay!

Hu hu, tôi bắt đầu không thích cảm giác bay lượn này rồi.

“Tiểu Tinh, nàng nói xem, bây giờ ta buông tay ra thì nàng sẽ thế nào?”

“Tôi sẽ biến thành tương thịt”.

“Vậy thì quá tốt, bữa tối nay có đồ để ăn rồi”.

“A, a! Tôi sai rồi! Tôi thực sự biết sai rồi!”, tôi hét lên hoảng loạn. Quả nhiên, Giang Tả rất thích hợp làm sơn tặc.

“Vậy thì tốt, muốn ta tha thứ cũng dễ thôi, tối nay nàng phải xuống bếp nấu bữa tối”, Giang Tả nở nụ cười tà ác.

“Không vấn đề, cứ giữ chặt lấy tôi!”, người sống chung dưới một mái nhà không thể không cúi đầu nhẫn nhịn! Tôi lại một lần nữa cam chịu.

Chẳng qua chỉ là bữa tối thôi mà, tôi làm được.

Vì tôi ngoan ngoãn đồng ý nên Giang Tả cũng nhân từ thả tôi xuống.

Mẹ ơi, sau khi trở về, con cũng chẳng dám chơi trò điều bay này nữa.

Kế hoạch chạy trốn lần này của Thượng Quan nữ hiệp lại hoàn toàn thất bại.

Ai oán... ai oán... ai oán...

Trong nhà bếp có cả đồng các loại nguyên liệu để chế biến món ăn.

Lòng đầy căm hận, đã chạy không được lại còn bảo tôi nấu cơm. Từ trước đến nay tiểu gia tôi chưa từng nấu ăn đâu nhé!

Lớn đến thế này rồi, nhưng ở nhà đều là do đầu bếp tiểu đệ của tôi trở tài, bản thân tôi tự nhận thấy mình không có năng lực đó.

Nhưng giờ Giang Tả lại tự nhiên bảo tôi làm cơm.

Không được, không được, không được tiêu cực như thế.

Thượng Quan nữ hiệp, mày là nhất, là số một, cố lên!

Tôi chán chường lại suy nghĩ. Ai đó đã từng nói, muốn chiếm được con tim của một người đàn ông thì trước tiên phải độc chiếm cái dạ dày của người đó. Chỉ cần tóm được cái dạ dày của Giang Tả, thì mọi chuyện đều sẽ thuận buồm xuôi gió. Nếu tóm được dạ dày của tất cả người trong sơn trại thì tôi chẳng phải sẽ trở thành lão đại hay sao.

Oa, ha ha! Mình đúng là một cây nấm hương thông minh tuyệt đỉnh!

Cho nước, bật bếp, thái rau, cho dầu, nêm gia vị...

Mình đúng là thiên tài nấu nướng!

Ồ...

Trong góc kia, hình như có loại hạt gì đó nhỏ nhỏ.

“Đây là... hạt đậu hả?”

Tại một góc trong bếp, tôi phát hiện ra có rất nhiều hạt đậu.

Quyết định rồi! Món ăn chính cho bữa tối sẽ là những hạt đậu này.

Tôi đổ thêm dầu, quăng đậu vào nồi, không lâu sau mùi thơm bắt đầu tỏa khắp.

Oa, ha ha!

Những hạt đậu... được chế biến thành món ăn vừa đơn giản lại ngon miệng. Một đầu bếp như tôi thật không có lựa chọn nào khác tốt hơn.

Một lát sau, tôi vui vẻ gọi người bê món ăn lên.

(Cái đó, Thượng Quan Tinh... nàng có biết những hạt đậu này không?)

(Tinh: Không biết...)

(Ngã vật...)

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 25: Từng có một lần...

“La la la, ta là một cây nấm hương xinh đẹp, ta yêu thế giới này, la la la, ta phải biến thế giới này thành thế giới của nấm hương, la la la”.

Có lẽ là vì lần đầu tiên trong đời làm ra được một món ăn như thế, nên cảm giác lâng lâng hạnh phúc cứ ngập tràn trong lòng.

Giang Tả ngồi đối diện với một bàn thức ăn xanh xanh đỏ đỏ, sắc mặt rất khó coi: “Tiểu Tinh, đây... là cái gì?”

“À, cái kia hả, đó là rau cải xào cay”.

Tôi ném ánh nhìn khinh rẻ về phía Giang Tả, tên đàn này ngay đến rau cải cũng không biết hả.

Giang Tả nhìn tôi với khuôn mặt chờ đợi, nở nụ cười rạng rỡ nói: “Ta đoán là món đậu này rất ngon”.

Cảm động quá! Giang Tả đang nghĩ tôi có phải không vậy?

“Ừ, ừ, huynh ăn đi”, tôi ngồi xuống bên cạnh Giang Tả, vừa nói vừa giương mắt nhìn.

Mẹ tôi từng nói, khoảnh khắc hạnh phúc nhất chính là nhìn người khác thưởng thức món ăn của mình, vì thế tôi phải từ từ cảm nhận giây phút ngắn ngủi này.

“Tiểu... Tiểu Tinh, nàng không ăn sao?”, Giang Tả cười cười nhìn tôi, hỏi.

Tại sao tôi luôn cảm thấy nụ cười của hắn có gì đó rất lạ.

“Ừ, tôi nhìn huynh ăn là thấy hạnh phúc lắm rồi”, tôi nói về mong đợi.

Chẳng biết tại sao, Giang Tả có bộ dạng chẳng hề sợ hãi, vô cùng anh dũng, duỗi tay vung đũa, ngay sau đó mọi người lần lượt nối nhau bắt đầu ăn.

“Giang Tả à, tại sao huynh lại chỉ ăn đậu thế? Hơn nữa tất cả mọi người cũng chỉ ăn đậu”, tôi nghi ngờ hỏi lại, lẽ nào mọi người đều mê món đậu?

“Ha ha! Tiểu Tinh, vì đậu nàng nấu quá ngon, cho nên các món khác đều không hợp khẩu vị chúng ta nữa. Ha ha! Đậu này sao lại ngon thế chứ!”

Thượng đế ơi! Đức mẹ Maria ơi! Các người có nghe thấy không?

Lần đầu tiên trong đời con vào bếp, lại được mọi người khen ngợi, còn được đánh giá cao như thế. Quả nhiên con là thiên tài nấm hương anh hùng vĩ đại mà.

Trong lúc tôi đang cười lớn dương dương đắc ý, Giang Tả cùng đám thù hạ nhanh chóng ăn xong bữa với tốc độ nhanh nhất.

Tôi kinh ngạc, thật thần kỳ, ăn quá nhanh!

“Sao ai cũng ăn nhanh vậy!”, tôi không thể không cảm khái nói, đầu óc vẫn đang tưởng tượng đến niềm hạnh phúc kia.

Quả nhiên, hạnh phúc luôn ngắn ngủi! Dù sao tôi cũng nhìn thấy họ ăn no cả rồi, nên định đi ra ngoài tản bộ một lát.

Tôi quay người rời khỏi phòng ăn. Vừa mới đi được ba bước, chưa ra đến cửa, phía sau đột nhiên có ai đó kêu lên.

“Ui da, đau bụng quá!”

Xi! Ăn cho lắm vào! Vừa ăn xong đã kêu đau bụng.

“Không được, tôi phải đi nhà xí!”

“A, tôi cũng đau bụng!”

Càng lúc càng nhiều người kêu đau bụng, sau đó họ lũ lượt kéo nhau đi ra, chạy thẳng vào nhà xí.

“Món ăn này có vấn đề rồi!”, trong chớp mắt, cuối cùng Giang Tả cũng phải chạy ra ngoài, trước khi đi chỉ kịp nhìn tôi nói câu này.

Trong mắt hần ngập tràn nghi hoặc.

Nghi ngờ tôi? Nghi ngờ tôi bỏ thuốc?

Tôi nguyên rửa cái nghi ngờ đáng ghét trong đầu huynh!

Tiểu gia tôi vô cùng quang minh lỗi lạc nhá. Tôi mà có thuốc, thì việc gì phải bỏ trốn nhiều lần như thế, tôi đã sớm cho các người đi đòi rồi.

Ba canh giờ sau.

Những thứ trong bụng đã tổng ra hết, đám sơn tặc mặt mày phờ phạc, tay chân mềm nhũn, nằm ra như ngã rạ, ngổn ngang trên mặt đất y như những xác chết.

Nhìn Giang Tả mặt mày đỏ ửng không còn khí sắc ngồi uể oải trên mặt đất. Lòng lương thiện trong tôi lại lần nữa trĩu nặng. Haizzz, ai bảo tôi không có sức đề kháng với mỹ nam cơ chứ? Lại còn là một tiểu soái bệnh tật đáng thương như thế nữa.

Tôi cất giọng trong vắt, quyết định đợi đến khi dọn dẹp xong xuôi một lượt mới tiếp tục bỏ chạy: “Giang Tả, tôi không bỏ thuốc vào đồ ăn. Tôi rất muốn trốn. Nhưng, tôi trốn cũng phải có nguyên tắc”.

“Ta biết trên người nàng không có thuốc, chỉ là ta muốn hỏi cho rõ, món đậu mà chúng ta ăn, nguyên liệu lấy từ đâu?”, Giang Tả mặt trắng bệch, hỏi tôi.

“Nguyên liệu? Haizzz, lấy ở đây thôi, tôi thật sự không biết loại đậu này. Chỉ là tôi thấy chúng được giấu trong góc, cảm giác chúng sẽ rất ngon, cho nên lấy ra dùng”.

Oạch!

“Giang Tả, Giang Tả không phải huynh vừa mới đi nhà xí về sao, tại sao trông mặt vẫn bí bức thế kia?”

Ừm, Giang Tả không hổ danh là trại chủ, bụng là kho chứa hàng có khác.

(Người đâu, người đâu! Đưa ta thứ gì đó nhọn nhọn sắc sắc, để ta giết con đàn này!)

Giang Tả trừng mắt nhìn tôi, đột nhiên nói: “Còn nhớ trước đây ta từng muốn nói với nàng một chuyện không? Từng có một lần, ta, ta rất muốn nói với nàng...”.

Từng có cơ hội ném bỏ nàng, thế mà ta lại không biết quý trọng, đợi đến khi mất đi rồi thì hối chẳng kịp nữa, chuyện đau khổ nhất thế gian của con người trôi qua như thế đó. Nếu ông Trời có thể cho ta thêm một cơ hội, ta nhất định sẽ nói ba chữ với nàng: “Nàng đi đi!”. Nếu cần cho ba chữ kia thêm thời hạn sử dụng, ta hy vọng thời hạn đó sẽ là... một vạn năm...

Trên đây là suy đoán của tôi, vì Giang Tả lại lần nữa chạy thẳng vào nhà xí.

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 26: Nhờ ba đậu[1] mà dịch tả bùng phát

[1] Cây ba đậu còn gọi là mắc vát, công khối, bã đậu, giang tử, mành tử nhân, lão dương tử, ba nhân, mành đề, cây đề, cây dết. Ba đậu là một cây nhỡ cao 3 – 6 cm, cành nhẵn. Lá mọc so le, đầu nhọn, mép có răng cưa nhỏ, dài 6 – 8 cm, rộng 4 – 5 cm, cuống nhỏ, dài 1 – 2 cm. Trông toàn thân cây thường thấy một số lá màu đỏ nâu. Hoa mọc thành chùm dài 10 – 20 cm ở đầu cành, hoa cái ở phía dưới, hoa đực ở đỉnh, cuống nhỏ dài 1 – 3 mm. Quả nang, nhẵn, màu vàng nhạt, cao 2 cm, có 3 mảnh vỏ khi chín sẽ tách ra. Hạt hình trứng dài 10 mm, rộng 4 – 6 mm, ngoài có vỏ cứng, mờ, màu nâu xám (khác hạt thầu dầu bóng và có vân). Người ta thường dùng hạt ba đậu ép thành dầu, mà dầu ba đậu là một loại thuốc tẩy rất mạnh, với liều rất nhỏ (1/2 đến 2 giọt) đã gây tác dụng sau 1/2 giờ đến 1 giờ. Đi ngoài 5 – 10 lần, lúc đầu đặc, sau lỏng, bụng đau nhiều hay ít, nóng ở hậu môn. Với liều cao hơn 2 giọt gây viêm ruột và có triệu chứng ngộ độc. Nôn mửa, đi ngoài nhiều, toát mồ hôi và có thể dẫn đến tử vong, 10 – 20 giọt đủ giết một con ngựa.

“Huynh nói hạt đậu đó là ba đậu?”

“Đúng”.

“Cũng tức là các huynh ăn ba đậu này mới bị đau bụng?”

“Đúng”.

“Bây giờ huynh có cử động được không?”

“Không thể”.

“Vậy thì tốt rồi. Xem ra huynh cũng chẳng làm được gì, thế thì rất xin lỗi, tôi phải đi đây”, tôi mỉm cười vui vẻ nói với hắn.

“...”, Giang Tả lặng thinh, không nói nên lời.

A ha ha!!! Ha ha!!!

Mọi người biết hai chữ may mắn được viết thế nào rồi chứ?

Biết người được Nữ thần May Mắn thương xót sẽ có dáng vẻ thế nào không?

A ha ha! Nhìn ở đây này, nhìn chỗ này này. Là tôi, người đó chính là tôi đây.

“Giang Tả, không cần phải nhìn tôi như thế. Tôi không thể yêu huynh. Huynh cũng không cần nhớ nhưng yêu thương tôi làm gì, tôi đây chỉ là một truyền thuyết mà thôi”.

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 27: Hoàng tử sơn tặc

Nhóm người đến cứu tôi đang giải quyết mấy tên canh cổng bên ngoài sơn trại, đến khi xông thẳng vào trong nội đường, chỉ nhìn thấy tôi đang một chân giẫm lên ghế, còn bên cạnh là cả đám người nằm như ngã rạ.

Thực sự là tôi vô cùng sung sướng. Từ trước đến giờ, tôi chưa từng hung hăng càn quấy như thế! Vừa nghĩ đến việc đám sơn tặc đều bị mình chế ngự, tiểu gia tôi không kiềm chế được lại tiếp tục tạo dáng anh hùng hiên ngang.

“Tiểu... Tiểu Tình, cô vẫn... vẫn tốt chứ?”, Giang Thần yếu ớt hỏi tôi.

Tôi ngoái đầu lại, nở nụ cười của nàng Monalisa.

Ấy, tại sao họ đều có mặt ở đây?

“Các huynh...”

Âu Dương Thiếu Nhân vừa thấy tôi mở miệng, mặt đã lộ vẻ kích động lao thẳng đến.

Tôi nghiêng đầu, hỏi lại: “Ở đây làm gì...”.

Chưa dứt lời đã nghe thấy “bịch” một tiếng. Âu Dương Thiếu Nhân ngã bổ nhào xuống đất.

Âu Dương Thiếu Nhân, trước mặt huynh không có đá, tại sao huynh lại ngã oai hùng như thế?

“Tiểu Tình, chúng ta đến cứu nàng, không phải nàng bị bắt giam ở sơn trại này lâu quá hóa ngọc ngà rồi chứ?”, Âu Dương Thiếu Nhân vừa nói vừa đưa tay lên sờ trán tôi.

Tôi tròn mắt nhìn, ngay lập tức gạt phăng tay huynh ấy.

Có huynh mới là đồ ngốc. Đương nhiên tôi biết các huynh đến để cứu tôi, nhưng huynh, huynh không nghe thấy tiếng trách móc, ai oán của lòng tôi khi muộn thế này các huynh mới đến hả?

Đến lúc tôi hạ gục được toàn bộ người trong sơn trại, các huynh mới đến. Mà cái ông Cát Lượng trong truyền thuyết chắc cũng là loại người như các huynh ấy nhỉ. Hừ!

“Tiểu Tình, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”, Giang Thần từ phía sau Âu Dương Huyền ló đầu ra hỏi.

Ừ há, ha ha, cậu đã thành tâm thành ý hỏi tôi như thế, vậy thì tôi cũng đại pháp từ bi mà thông báo với cậu.

“Họ bị tôi giải quyết hết rồi”, tôi cố tình giả giọng tàn khốc băng lạnh, thuận miệng nói.

Cảm động! Tôi thích cảm giác được làm đại hiệp.

“Chỉ là năng ta không cẩn thận cho ba đậu... ba đậu... vào nấu”, một giọng nói yếu ớt vọng lại.

Tôi trợn trừng mắt, quay ngoắt tìm kiếm nơi âm thanh đó phát ra, giậm chân bình bạch. Giang Tà đáng chết, đừng có làm hỏng chuyện tốt của tiểu gia tôi đây.

...

“Tiểu Tình...”

Âm thanh kéo dài vang vọng trong không gian, chắc Âu Dương Y đang đến đây mà.

Haizzz, lúc trước một người tới cứu tôi cũng chẳng có, giờ thì bọn họ lại đồng loạt xông vào để giải thoát cho tôi, thật đúng là hết cách với bốn huynh đệ nhà này.

Nhưng Âu Dương Y lại kéo theo cả một đoàn người đến là sao? Sao lại có tiếng người ồn ào huyền ảo như thế.

Tôi nhìn ra đại sảnh, bốn phía chỉ thấy một màu đen kịt. Ngọn lửa duy nhất ở chỗ tôi vẫn hắt ánh sáng lập lòe, yếu ớt như vì sao giữa bầu trời đêm.

Có ba người chạy xồng xộc về phía tôi.

Tôi thắc mắc, tại sao lại là ba người.

Người vừa béo vừa lùn vừa già ở giữa kia là ai?

Là lão Âu Dương hả?

Hình như lão Âu Dương đã qua đời rồi mà.

Chỉ thấy ba người chạy với tốc độ lốc xoáy đến bên cạnh tôi. Sau đó Âu Dương Y và Âu Dương Thiếu Nhiên hào hứng lao sang đứng hai bên tôi. Bất ngờ, một chuyện ngoài sức tưởng tượng đã xảy ra.

Vị đại thúc vừa lùn vừa béo lại già kia đột nhiên xông thẳng đến trước mặt tôi, nói: “Quý xuống!”.

Miệng tôi há toang hoác y như chữ O cực đại, hai mắt tròn vo, kinh ngạc nhìn vị đại thúc đó.

Đại thúc à, chỉ một tiếng hét “hạng trịch” đó của đại thúc, cũng đủ khiến đầu gối tôi thấy đau rồi.

Còn nữa, tại sao đại thúc lại bắt tôi quỳ chứ.

Vị đại thúc ngược mắt lên, tôi và bốn huynh đệ Âu Dương cố gắng hít thật sâu, cơ thể nhất loạt lùi lại phía sau.

Ồ... MY GOD!

Bộ dạng của vị đại thúc này thật là dọa người mà.

Chỉ thấy từ nơi khóe mắt to như hạt đậu của vị đại thúc đó chảy ra một dòng suối nhỏ, khuôn mặt đầy rỗ hoa chau lại, tạo thành từng hòn đảo, phân bố đều đặn như trên bản đồ Đài Loan, từng mạch máu dày chia rẽ cái miệng cực đại thành những khe hẹp. Giọng nói như quỷ đói vọng ra từ địa ngục khiến tôi nổi hết da gà: “Ngũ Hoàng tử! Lão thân họ giả chậm trễ, kính mong Ngũ Hoàng tử giáng tội”.

Oạch! Chỉ thấy một con quạ từ phía sau bay ra.

Tôi máy mớ xoay ngoẹo cổ, muốn cười nhưng miệng không cười nổi, tôi hỏi: “Ài... là Ngũ Hoàng tử?”

“Mặt rỗ, đỡ, đỡ bản vương đây”, dưới chân tôi, một giọng nói yếu ớt vọng lại.

Trái tim tôi hoàn toàn đóng băng.

Nét biểu cảm trên mặt dần dần thay đổi.

Giọng nói đó là của Giang, Giang, Giang Tà.

Ôi mẹ ơi! Giang Tà là Ngũ Hoàng tử!!!

Hu... hu... hu... Nữ thần May Mắn, tại sao người lại rời bỏ con nhanh đến vậy!!!

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 28: Hoàng tử sơn tặc mời đến hoàng cung

Thế nào là cuộc sống lý tưởng?

Chẳng phải là khắp nơi hoa nở, đâu đâu cũng có nắm hương, có thể thoải mái rong chơi đùa nghịch hay sao?

Nhưng, nếu sống cuộc đời như thế, có thể tôi sẽ không còn cơ hội để mà sáng tạo.

Thần bảo: Thần vốn cũng là người, chỉ vì Thần làm được những việc người không làm được, cho nên Thần mới trở thành thần.

Tôi nói: Tôi vốn cũng là người, chỉ là vì chân tôi giẫm phải con trai của Hoàng đế, cho nên có thể tôi sẽ không còn là người nữa.

Đương nhiên cũng chẳng phải là thần, vì tôi sẽ trở thành ma.

Đường đường là một Hoàng tử, chắc người sẽ làm chuyện gì xấu xa hả? Tại sao người lại chạy đến đây làm sơn tặc? Hơn nữa còn ở đây để làm sơn tặc xấu, đáng ra người nên tránh mấy chỗ tiêu gia tôi đi qua đi lại mà làm sơn tặc chứ.

Tieu gia tôi đây đâu có đắc tội với người? Hu hu...

Tôi thực sự không có tư tưởng phản động, tôi yêu hòa bình, yêu Đảng, từ nhỏ đến lớn không hề đục khoét bức tường Xã hội Chủ nghĩa vững chắc, trả tiền điện tiền nước đúng hạn, nộp thuế đầy đủ. Hu hu, cho nên, tôi thật không muốn đối đầu với con trai của Hoàng đế đâu. Còn cả bốn huynh đệ Âu Dương chết tiệt kia nữa, các huynh muốn cứu tôi, tôi không có ý kiến, nhưng sao lại báo quan phủ làm gì, các huynh có còn là nhân sĩ võ lâm nữa không? Sao một chút khí tiết giang hồ cũng không có thể hả!

“Tieu Tinh! Tieu Tinh! Thượng Quan Tinh!”

Tôi đang tự mình sám hối, tự mình gột rửa những vết nhơ trong lòng, đột nhiên lại thấy ai đó đang cuồng loạn gọi tên mình.

“Làm... làm... làm sao?”

“Thượng Quan Tinh, nàng sao không ra chỗ khác đi, Hoàng tử chắc sắp bị nàng giẫm chết rồi đấy”.

Vừa nghe thấy hai từ “giẫm chết”, tôi như bị điện giật, vội vội vàng vàng chạy đến bên Âu Dương Thiếu Nhân.

Mặt đỏ đờ Giang Tà đứng dậy, Giang Tà run run rẩy rẩy bước đến ngồi lên ghế, liếc nhìn tôi một cái.

Oạch! Lẽ nào ánh mắt đó chính là ánh mắt do Sakuragi Hanamichi[1] phát minh ra: Giết chết người! Giết chết người! Dùng tuyệt chiêu ánh mắt để giết chết người!

[1] Nhân vật trong bộ truyện tranh Cao thủ bóng rổ

A, hừ, hừ, hừ! Giờ là lúc nào rồi còn có thời gian mà nghĩ mấy chuyện tào lao. Việc chính đang cấp bách thế này cơ mà.

“Vị đại nhân này, có thể nói cho chúng ta biết, chuyện đang xảy ra được không?”, vào lúc máu chốt, Âu Dương Thiếu Nhân dừng cảm đứng lên.

Lão mặt đỏ liếc nhìn chúng tôi, rồi lại đưa ánh mắt thăm dò về phía Giang Tà.

Đôi môi Giang Tà nhợt nhạt, miệng thở hồng hộc, khó khăn nói một câu: “Xử lý mọi chuyện ở đây đi, ta cần nghỉ ngơi, đợi ta khỏe lại thì nói sau”.

Thế là, mọi người đều giải tán. Còn tôi, Giang Thần và bốn huynh đệ Âu Dương cùng nhau trở về khách điểm.

Đương nhiên, Giang Tà cũng đến khách điểm để nghỉ ngơi dưỡng sức.

Trộn vụn buổi tối, tôi cứ mơ đi mơ lại một giấc mộng. Trong giấc mộng, tôi bị ném vào một món ăn có tên là “Phượng Hoàng Kê”, trở thành nguyên liệu nấu hương tuyệt mỹ.

Sáng sớm, cũng vì bị dọa cho như thế nên tôi mới tỉnh lại.

Khi mọi người đều đã tề tựu đông đủ trong phòng khách, sức khỏe của Giang Tà cũng khôi phục trở lại. Đương nhiên tôi cũng được biết nguyên nhân của vụ việc.

Giang Tà... con trai của Hoàng đế, vì từ nhỏ luôn làm những việc chính nghĩa, không chấp nhận bọn tham quan, nhưng lại không cách nào để công khai đá kích chúng. Vì thế Giang Tà đã bày mưu tính kế, quyết định trở thành sơn tặc, chuyên đánh cướp của cải của bọn tham quan.

Thực ra, tôi có thể hiểu được cách làm của hắn, dù sao thì bao nhiêu năm xem ti vi của tôi cũng không uống phí.

Điều tôi không hiểu đó là... hắn bị bệnh hả, não của lão già bố hắn phải chăng cũng bị là phẳng rồi! Một người con tốt như thế, tại sao lại ném bỏ để đến nỗi phải đi làm sơn tặc? Bị người trong thiên hạ biết được thì chẳng phải là trò cười hay sao? Hay ông bố già của hắn là một tên điên.

“Lẽ nào, huynh không sợ mọi người biết chuyện?”, tôi có hút thuốc kỳ vắn hỏi.

“Không có người nào không liên quan mà biết được chuyện này, người ngoài biết được đều sẽ phải chết”, Giang Tà ung dung nói.

“Nhưng tôi biết rồi”, tôi chớp chớp mắt vô tội. Làm ơn đi, tôi đã biết rồi.

“Hả? Thật sao?”, Giang Tà nở nụ cười xảo quyệt nhìn tôi.

Tôi phản ứng lại lời của hắn bằng sắc mặt trắng bệch.

Trời ơi, tôi là con cóc phải không? Sao tự nhiên lại lạy ông tôi ở bụi này là thế nào.

Được thôi, Thượng Quan Tinh, mày cần phải thoát thân, phải tìm cách thoát thân!

Nhân lúc người người đều tề tựu đông đủ, chúng tôi nên cùng nhau bỏ chạy.

“Ha ha! Nhi nữ chốn giang hồ không câu nệ tiểu tiết. Không quản chuyện nội bộ triều đình, hiểu lầm hôm nay đã được hóa giải, chúng tôi cũng không nán lại lâu thêm, giờ xin cáo biệt, sau này gặp lại”, chấp tay hành lễ, tôi học theo điệu bộ này ở trên ti vi và nói.

Cùng với ánh mắt kinh ngạc của bốn huynh đệ Âu Dương và động tác thù thế mà Giang Thần đang thể hiện. Tôi xoay người chạy thẳng ra cửa.

Mọi người! Chạy thôi!

“Ha ha! Nàng là Thượng Quan Tinh, không phải Âu Dương Tinh. Tại sao phải lừa ta?”, giọng Giang Tà vang lên phía sau, tựa như ác ma đang truy đuổi.

Xi! Tôi lừa huynh đấy, dù sao tôi cũng sắp đi rồi, huynh cứ tự mình cảm khái đi.

Tôi tăng tốc chạy thẳng ra cửa.

“Nàng đã lừa gạt ta, còn hại ta bị ốm một trận. Ta vốn muốn tự mình về hoàng cung thăm phụ hoàng, nhưng hiện tại cơ thể yếu ớt, trên đường đi không có người chăm sóc cũng không được. Cho nên, nàng phải đưa ta trở về hoàng cung”.

Nghe thấy câu đó, tôi chợt dừng lại, máy móc xoay người, chỉ thấy Giang Tà vừa mỉm cười vừa uống trà, rồi lại chêm thêm một câu: “Ha ha, hơn nữa, ta cũng rất muốn mời nàng vào hoàng cung chơi”.

Có thể nhận ra âm mưu đen tối trong ánh mắt thâm sâu của hắn.

Tôi, hu hu, tôi thực sự có thể thấy ý đồ của hắn.

Khoảnh khắc đó, dường như tôi đột nhiên hiểu rằng: Cuộc đời con người là một chuỗi dài những thứ chẳng thể nào đoán trước.

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 1: Sơn tặc, sơn tặc tấn công đến nơi rồi!

Lang thang, lênh đênh.

Tôi chỉ có thể dùng mấy chữ này để hình dung tình hình hiện tại của mình.

Thượng đế ơi, hồi học tiểu học người nào đã phê chuẩn cho con tốt nghiệp thế không biết. Đúng là thân phận lang thang lênh đênh mà.

Á á! Cho tôi mượn con dao, tôi phải giết tên đáng chết này.

Con trai của Hoàng đế thì sao chứ? Nhi tử của Hoàng đế thì oai lắm hả?

Chỉ cần huynh đến thế kỷ Hai mươi mốt, tôi đảm bảo huynh sẽ được đưa vào vườn bách thú để trưng bày, còn dán thêm tấm biển trước lồng “Thú quý thời cổ đại”, bên ngoài sẽ treo thêm tấm biển “Thỏa thê mà ngắm” để mọi người cùng thưởng thức.

Lúc này huynh ném cái gì thế hả, ông mặt trời to tổ bố như vậy, nắng gắt thế kia mà huynh lại bắt tiểu gia đây đánh xe ngựa, đã vậy tiểu gia phải để xe ngựa của huynh gặp nạn mới được.

“Chạy!”

Vì tôi cố tình trượt hận vào chiếc roi đánh ngựa, khiến ngựa chạy điên cuồng trên sơn lộ gập ghềnh, khúc khuỷu.

A a! Ngựa chạy nhanh quá, ngựa chạy quá nhanh!

Tôi nghe thấy tiếng cốc trà rơi vỡ, một chiếc bánh đậu xanh chẳng biết từ đâu bay tới đáp xuống trước mặt. Tôi há miệng, thận trọng đón lấy.

A ha ha ha! Cho tiểu gia tôi ăn miễn phí à, tiểu gia tôi không khách khí đâu.

Đúng lúc đó Giang Tà lật đật bước ra.

Hắn ta nhất định rất muốn nện cho tôi một trận, nhưng tôi không sợ!

Vừa hay lúc đó tôi đang nhét miếng bánh đậu xanh vào miệng, nhưng Thượng đế biết đấy, đó lại là chuyện khiến tôi thấy vô cùng hối hận.

Bởi chính vào lúc tôi ăn miếng bánh đậu xanh, chẳng biết đũa nhóc xúi quẩy nhà nào lại vô tư đốt pháo.

Chẳng qua chỉ là pháo thôi mà, các chư vị huynh đài sẽ hỏi tại sao tôi phải tức giận như thế phải không?

Xi, tôi có thể không tức giận được sao?

Tiếng pháo lẹt đẹt vang lên khiến ngựa giật mình kinh sợ, nhảy dựng lên, hí điên cuồng. Trong khi đó tôi đang anh hùng nuốt lấy miếng bánh đậu xanh và thế là hiện ngang rước huy hiệu mang chữ ghen trở về.

Nhưng đó không phải là điểm mấu chốt! Không phải điểm mấu chốt! Tất cả những thứ đó đều không phải điểm mấu chốt! Quan trọng nhất là, tôi từ trên ngựa lăn xuống đất, tứ chi dang rộng bốn phía tạo thành hình chữ đại cực lớn trên mặt đất, không dậy nổi. Mà lúc đó chẳng biết ở đâu lại có người chạy ra.

“Cấm động đây, để hết những thứ giá trị ở lại còn các ngươi có thể đi”, một người gào to.

Mau, mau đến đỡ tôi dậy trước đã, tôi không cử động được nữa, sắp ghen chết rồi nè!

“Các người là ai?”, Giang Tà hỏi.

Chết tiệt! Sao huynh ngốc thế, vừa nghe giọng phải biết ngay là ăn cướp chứ!

“Chúng ta là sơn tặc”, có người đáp lời.

Hỏi các người thì các người trả lời ngay hà, có nguyên tắc không thế.

“Giữa ban ngày ban mặt, thiên hạ thái bình, cảnh xuân tươi đẹp”, Âu Dương Y bắt đầu dùng thành ngữ để tấn công.

Hu hu, đại ca à, tha cho tôi đi, đại ca đừng khiến tôi kích động thêm nữa được không?

“À! Tiểu Tinh, sơn tặc đấy, sơn tặc! O... Tiểu Tinh đâu rồi?”

Âu Dương Thiếu Nhiên, huynh hào hứng cái khi gió gì chứ? Huynh không biết kể từ khi gặp Giang Tả, loại người tôi ghét cay ghét đắng chính là sơn tặc sao?

Còn nữa, dù sao cũng cảm ơn huynh vì đã nhớ đến tôi. Nhưng, sao huynh không đến đỡ tôi dậy?

Nhanh lên, tôi sắp trở thành nữ hiệp đầu tiên chết vì ghen rồi đây!

Đúng lúc tôi cho rằng mình đang trên đường xuống hoàng tuyền, thì bốn huynh đệ Âu Dương cuối cùng đã phát hiện ra, chạy đến đỡ tôi dậy.

“Khụ khụ khụ!”, tôi được bọn họ đỡ lên, cuối cùng cũng thoát khỏi miếng bánh đậu xanh. Sau đó, tôi liếc ánh mắt phần nộ về phía đám sơn tặc.

Sơn tặc chết tiệt! Tiểu gia đây thế không đội trời chung với các người.

“Là tên nào?”, tôi hai tay chống nạnh, tức khí hét vang một góc trời.

Âu Dương Thiếu Nhân cùng Giang Tả đều bị khí thế của tôi dọa cho kinh hãi, còn đám sơn tặc đứng đối diện cũng bị tôi dọa cho không còn mảnh giáp.

Hừ hừ! Thứ tôi cần chính là thành quả này đây.

Hít một hơi thật sâu, tôi lớn tiếng trách mắng: “Là con cái nhà ai mà không biết điều như thế, không kiếm nổi một chỗ không người mà nổ pháo à”.

...

Rõ ràng tôi cảm nhận được, màu đen đã giăng khắp không gian.

Lẽ nào tôi nói sai điều gì?

“Tiểu... Tiểu Tinh, pháo đó không phải do trẻ con nổ đâu”, Âu Dương Thiếu Nhiên sầm mặt lại, khẽ giọng giải thích.

Tôi lông mày dựng ngược, con tức giận trong lòng càng tăng: “Cái gì? Người lớn mà cũng có quyền đốt pháo tùy tiện như thế hả?”.

...

Đám sơn tặc có vẻ không chịu nổi những lời nhảm nhí của tôi bắt đầu buông lời: “Tiểu tử thôi, đừng giả ngây giả ngô nữa, nói cho các ngươi biết, hôm nay các ngươi không để những món đồ giá trị ở lại, thì hãy để mạng của các ngươi ở lại”.

Vừa nghe thấy vậy, tôi cười xói lời: “Ha ha! Ha ha ha! Ngươi bảo, ha ha, bảo tiểu gia ta để mạng lại? Nực cười!”.

Tôi vung quạt (Quạt này từ đâu ra thế nhỉ? Tôi đáp: Ngốc thế, tôi cần nó lúc giả nam, giả nam thì sao có thể thiếu quạt được cơ chứ!), nói với đám sơn tặc: “Nè, lũ sơn tặc kia, tiểu gia ta cho ngươi biết, tiểu gia ta có rất nhiều tiền”.

Trong sự kinh ngạc của bốn huynh đệ Âu Dương và Giang Tả, tôi xoay người đi về phía xe ngựa lấy ra một chiếc ghế và tất cả số ngân lượng chúng tôi có.

Tôi đặt chiếc ghế xuống, sau đó để đồng tiền sáng loáng ở một vị trí khá xa cho sơn tặc nhìn thấy. Đám sơn tặc vừa nhìn thấy mắt ai nấy đều như tỏa ánh hào quang.

Hết cách, trắng lóa đều là ngân phiếu một hai ngàn lượng trở lên, vàng chói đều là vàng thật, ai nhìn thấy mà không sáng mắt được chứ.

Tôi ngồi lên ghế, vắt chân vung quạt phóng khoáng, nét mặt cân nhắc, nói: “Nè sơn tặc, tiểu gia ta để tiền ở đây, có bản lĩnh thì hãy vượt qua ngũ đại mỹ nam bên cạnh tiểu gia, toàn bộ tiền của tiểu gia sẽ là của các ngươi”.

Có phải tôi đang bị điên không?

Không, không, không! Tôi hoàn toàn bình thường.

Tôi thay tính đổi nết rồi sao?

Đâu có, đâu có! Tôi vẫn là một cây nấm hương thông minh.

Tôi không muốn sống nữa hả?

Hừ! Tôi chẳng cần gì hết nhưng không thể không cần cái mạng này.

Vậy tại sao tôi lại dừng cảm như thế.

Tất nhiên là vì tôi bị bức ép quá mà, tục ngữ có câu: “Con thỏ nóng này còn dám quay lại cắn người”, huống hồ là nấm hương.

Nhân tiện nhắc mới nhớ, tên tiểu tử Giang Thần sợ đặt chân đến hoàng cung sẽ gặp vị Vương gia mang tên “phiền phức” nên đã bỏ chạy rồi.

“Thượng Quan Tinh, nàng lại đem chuyện này đổ lên đầu chúng ta...”, bốn huynh đệ Âu Dương cùng nhau chỉ tay lên án, trách móc tôi.

Tôi cười tươi rói, hỏi lại: “Vậy tóm lại các huynh có nhận hay không?”.

Ha ha! Bốn huynh đệ Âu Dương à, trực giác mách bảo tôi rằng, các huynh không thể không quản chuyện của tôi.

Bốn người liếc mắt nhìn nhau, nhất loạt cười đau khổ.

“Nhận!”

Phải thế chứ, chẳng hiểu tại sao tôi lại tin nhiệm bọn họ như vậy, và cũng không biết vì lý do gì họ cũng tình nguyện cam chịu tính cách tùy tiện của tôi như thế.

Tôi ngoái đầu nhìn Giang Tà, hần nỡ nụ cười như kẻ vô lại: “Không cần nói nữa, lời của nương tử đương nhiên là phải chấp thuận rồi”.

“Ta cảnh cáo, nên chú ý cách dùng từ của ngươi, không phải cái gì cũng là vật sở hữu của ngươi đâu.”

“Quân tử chọn người, cũng giống như chọn đường. Không thuộc quyền sở hữu, gượng ép chỉ vô dụng mà thôi.”

“Biến đi!”

“Tiểu Tinh không phải nương tử của ngươi!”

Bốn huynh đệ Âu Dương tức nổ đom đóm mắt.

Tôi lặng lẽ hóp một ngụm trà, giọng nói ngọt ngào cất lên: “Các đức lang quân yêu quý, còn muốn cãi lộn nữa sao? Người ta sắp đánh đến nơi rồi kìa”.

Cuối cùng ai nấy đều hậm hực ngừng cuộc tranh luận, quay người chuẩn bị hỗn chiến với đám sơn tặc.

Cục diện vô cùng hỗn loạn, nhưng tôi vẫn điềm nhiên ngồi đó, nhàn hạ thưởng thức chén trà, thi thoảng ngẩng lên nhìn rồi lại bắt giắc nở nụ cười đầy khiêu khích với đám sơn tặc.

Đám sơn tặc kia, các ngươi cũng dám bắt nạt tiểu gia sao, các ngươi tưởng ai cũng có thể bắt nạt tiểu gia được hả?

“Này, tôi hát cho các huynh nghe nhé.”

Tôi cảm thấy chắc chắn mình đang bị bệnh, còn là bệnh nặng nữa. Vì trong lúc nhìn thấy hai bên hỗn chiến như thế, tôi đột nhiên lại muốn hát tình ca mới khổ chứ.

Cái này gọi là hiệu ứng gì nhỉ...

Lẽ nào là hiệu ứng sơn tặc? Có lẽ bầu không khí này cần thứ gì đó mang tính đoàn kết hơn.

Ai biết được.

“Ta không muốn nghe một bài hát quái gở đâu”, Âu Dương Huyền quay đầu, hét lớn về phía tôi.

Tôi tròn mắt nhìn.

Âu Dương Huyền, sao đám sơn tặc kia vẫn chưa đánh sập tảng băng khổng lồ trên mặt huynh nhỉ.

Tôi chạy lại chỗ chiếc ghế, cười hả hê nói: “Ha ha! Tôi sẽ hát đây”.

Nhưng bài tôi thích nhất, là dân ca.

Trên thảo nguyên xanh ngắt phía Đông, í a í ô!

Có cô nương Nhân Tăng Vương Mẫu, í a í ô!

Có cô nương Nhân Tăng Vương Mẫu, í a í ô!

Mang trái tim hiền lành lương thiện, í a í ô!

Là người luôn trong trái tim ta, í a í ô!

Không biết có phải tôi cũng đang chờ đợi đến ngày được gọi là cô nương Nhân Tăng Vương Mẫu hay không. Còn hiện tại, đúng là tôi đang mong ngóng

một người thuộc về mình, nhưng vẫn có thể quan hệ tốt đẹp với mấy tiểu tử kia.

Trong lớp bụi dày đặc, tôi vẫn ngồi vững chắc trên ghế tựa, cất cao giọng hát, chẳng còn phân biệt được đâu là bốn huynh đệ Âu Dương, đâu là Giang Tà nữa, tóm lại, lòng tôi đang trào dâng niềm hứng khởi không tên.

Tên cầm đầu đám sơn tặc nghe tôi cất tiếng hát thì đột nhiên gào lên thảm thiết: “Rút!”.

Thế là trong chớp mắt, tất cả sơn tặc đều nhanh chóng biến mất.

Tôi còn đang ngỡ ngàng chưa biết vừa xảy ra chuyện gì, thì đã bị Âu Dương Thiếu Nhân lôi đi xềnh xệch, trên mặt huynh ấy tự nhiên lại nở nụ cười dịu dàng ấm áp: “Khi này Tiểu Tinh hát tình ca phải không?”.

“Đúng vậy.”

Âu Dương Thiếu Nhân, huynh có thể đừng cười như thế được không, mặt tôi đỏ bừng lên rồi đây nè.

“Sao đám sơn tặc kia lại bỏ chạy thế?”, tôi hỏi về khó hiểu.

“Có thể sau này họ sẽ cải tà quy chính”, Giang Tà nói.

Chính miệng của một sơn tặc lại nói rằng những tên sơn tặc khác sẽ cải tà quy chính, sao lại kỳ quặc thế? Tôi bỗng thấy cả một vầng đen đang bám quanh đầu.

Tóm lại, cảnh tượng bây giờ trông rất hài hùng nhưng không còn bất cứ nguy hiểm gì nữa, con bão sơn tặc đến đây là chấm dứt.

Nhưng tôi vẫn cảm thấy bầu không khí quanh mình đang rất kỳ lạ.

Hình như có màu phấn hồng...

Cảnh báo cấp một! Oa! Oa!!!

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 2: Con trai của Hoàng đế muốn tuyển phi tần

Thực chỉ muốn tìm chỗ nào đó đập đầu chết quách cho xong.

Hoàng cung, hoàng cung, sao tôi nhất định phải đến hoàng cung chứ?

Thật ra có lần tôi đã thử dò đường chạy trốn, nhưng lại bị Âu Dương Thiếu Nhân tóm lại. Chẳng là Âu Dương gia đòi đòi luôn có quan hệ hòa hiếu với hoàng thất, nếu tôi chạy trốn, sẽ không chỉ liên lụy đến toàn thể Âu Dương gia mà ngay cả mấy cái mạng tép riu của chúng tôi cũng khó bảo toàn.

Tôi cũng đã sử dụng mưu kế để mê hoặc Giang Tà, những mong hấn thả chúng tôi, nhưng cuối cùng tên tiểu tử này lại ra điều kiện: Phải lấy hấn. Kết quả là khiến cho bốn huynh đệ Âu Dương đồng tâm hiệp lực ngăn cản tôi bỏ trốn.

Dù họ không nói, tôi cũng chẳng ngu đến mức đồng ý lấy hấn. Buồn cười thật, lấy hấn á, số tôi không phải để chết khô trong hoàng cung, cũng chẳng phải để mục ruỗng ở sơn trại đâu nhè.

Đó đâu phải là sống, sống như vậy chẳng khác nào đã chết!

Nếu sớm biết kết cục sẽ thế này, tôi đã cùng Giang Thần bỏ chạy từ lâu rồi. Biết đâu Giang Thần sẽ phát minh ra thứ gì đó vĩ đại cống hiến cho thời đại này, còn tôi thì ngồi một chỗ mà mĩa bút thu tiền, cuộc sống sau này không còn bất cứ u buồn lo lắng nào nữa.

Đấu tranh không kết quả, mấy người chúng tôi đành bắt đắc dĩ tiến vào kinh thành.

Tạm vớt bỏ mọi suy nghĩ về hoàng cung, tôi chạy tung tăng trong kinh thành, đúng là... phồn hoa thật!

Cảnh tượng này khiến lòng tôi bùng lên niềm kích động không tên!

“Tôi muốn ăn kẹo hồ lô!”, tôi khua tay ra hiệu.

Kẹo hồ lô thời cổ đại à, tôi thường xuyên thấy chúng trên ti vi, nhưng không biết mùi vị ra làm sao nhỉ?

Rõ ràng Âu Dương Thiếu Nhân không thể chịu nổi đôi mắt sáng quắc như đèn pha của tôi, đành phải xuống xe đưa tôi đi mua kẹo.

Xe ngựa dừng lại, dòng người bên ngoài đông như mắc cửi, Âu Dương Thiếu Nhân vừa nhảy xuống thì giọng Giang Tà phía sau đã vọng tới: “Hay là...”

“Oa!!! Vị công tử này đẹp trai thế.”

“Ây da! Đúng là anh tuấn quá mà.”

“Các tỷ muội đến xem nè, vị công tử này thật khôi ngô phải không?”

Người đâu! Người đâu!

Nói cho tôi biết, đây là những “fan cuồng” phải không?

Đường đường là thời cổ đại, mang đậm tư tưởng “thụ thụ bất khinh” mà cũng có những người hâm mộ cuồng loạn tới mức này sao.

(Á!!! Ai đó giết tôi đi, giết chết tôi đi! Là ‘thụ thụ bất thân’[1]. Xí! Ai nói nhà mình có truyền thống khảo cổ nhỉ. Sao lại mù chữ như vậy chứ, đúng là hết cách.)

[1] Thụ thụ bất thân: Theo quan niệm của Nho gia thời xưa, nam nữ không được tùy tiện trao đổi qua lại, động chạm vào nhau. Nếu như vô ý chạm vào da của người khác giới sẽ bị coi là cử chỉ không đứng đắn.

Tôi hoàn toàn bị chấn động, ngược khuôn mặt mơ hồ nhìn Giang Tà, Giang Tà thấy thế cũng đáp lại bằng ánh mắt vô tội: “Ta đang định nói với hần, hay là đừng xuống mua nữa. Nhi nữ chốn kinh thành rất phóng khoáng”.

Không phải rất, mà là vô cùng.

Trán tôi toát mồ hôi lạnh và một dự cảm không lành bắt đầu xuất hiện.

Trước mắt lúc này, đàn bà con gái càng lúc càng đông. Đúng lúc đó chẳng biết có ả lăm chuyện nào lại đột nhiên hét lớn: “A, mọi người xem, mọi người xem, vị này chẳng phải là công tử trong bức họa kia sao, đại thiếu gia nhà Âu Dương... Âu Dương Thiếu Nhân!”.

Tức, tức, tức chết mất thôi!

Nhân vật phụ đó đang ở đâu thế, ả muốn chết trong câm lặng hả.

Thấy Âu Dương Thiếu Nhân không nổi đánh nữ nhi, nên càng lúc càng bị các tỷ muội xung quanh khống chế. Âu Dương Y, Âu Dương Huyền và Âu Dương Thiếu Nhiên cũng xuống xe, muốn chạy đến giúp. Nhưng vô ích, ngược lại còn khiến cảnh tượng càng thêm hỗn loạn.

“Oa oa! Vị công tử này thật ưu nhã.”

Lắm lời! A Y nhà chúng tôi ưu nhã phải cần đến cái mỏ của ả nói ra hả?

“Vị công tử này, nhà ở chốn nào thế.”

Xí! ả không nhìn thấy mặt người ta lạnh như băng thế à! Còn hỏi nữa.

“Oa! Thật dễ thương.”

Hức! Đại tỷ à, tỷ tuổi đã lớn thế rồi đừng để ý đến Thiếu Nhiên nhà chúng tôi có được không vậy?

“Hôm nay là ngày gì mà chớp mắt một cái lại xuất hiện nhiều công tử tuấn tú thế này.”

Đám “fan cuồng” vây lấy bốn huynh đệ Âu Dương, điên cuồng hò hét khiến con phố ùn tắc nghiêm trọng.

Tôi đang nghĩ cách giải cứu bọn họ, ai ngờ ả nhiều chuyện kia lại lớn tiếng hô vang gây chú ý: “Oa, đây chẳng phải bốn huynh đệ của Âu Dương gia sao? Thật hiếm thấy tất cả đều tề tựu đông đủ thế này”.

Lời vừa dứt, bầu không khí càng thêm hỗn loạn.

Ả nhân vật phụ chết tiệt, ả cứ dúi đẩy, tiểu gia mà chạy ra được, không dạy bảo ả thì tiểu gia không phải là Thượng Quan Tĩnh.

Tôi khẽ vén rèm cửa sổ, muốn do thám xem có thể vọt ra ngoài được không. Ai ngờ, vừa thò đầu ra đã thấy ngay một người.

Đúng là oan gia chẳng gặp ở đâu, lại gặp đúng chỗ ngõ hẻm chết người!

Lại là tên độc quân Mộ Dung Tuyết chăm chăm kiểm chỗ gả muội muội. Tên tiểu tử đó đang đứng ở góc đường, nở nụ cười gian xảo. Té ra ả nhân vật phụ chết tiệt kia là do hần sắp xếp. Từ điểm này có thể thấy, hần đã đánh hơi được dấu vết của chúng tôi.

Được thôi, trước tiên cứ vượt qua ải này rồi tính tiếp.

Tôi liếc nhìn Giang Tả, hần thấy ánh mắt tôi thì chợt co rúm người, ngữ khí run rẩy nói: “Nàng, nàng định làm gì ta?”.

Tôi, có thể, làm, gì, huynh, hả?

“Tôi đang đợi thời cơ để đánh lạc hướng bọn họ. Giờ đây tiểu gia tôi không hầu hạ huynh nữa. Tiếp sau đây bất luận tôi nói gì hay làm gì, đều phải phụ họa theo, biết chưa. Giờ, chúng ta đi”, tìm quạt giấy, tôi đứng dậy, vén bức màn che cửa xe, trong khi Giang Tả đang há mồm kinh ngạc cùng bước ra ngoài.

“Ha ha! Đúng là hiếm thấy thời tiết đẹp thế này”, tôi điều chỉnh âm lượng cho phù hợp, thông thả nói.

Đám đông lập tức im bật, quay đầu nhìn về phía tôi.

“Âu Dương Thiếu Nhân, Âu Dương Y, Âu Dương Huyền, còn cả Âu Dương Thiếu Nhiên nữa. Các người đang lèo nhèo gì ở đó thế hả? Khó khăn lắm bản vương mới có cơ hội trở về kinh thành để tuyển lựa phi tần. Vậy mà các người còn dây dưa nán lại ở đây, đã biết tội chưa hả?”, tôi trừng mắt nói. Giang Tả kinh ngạc, bốn huynh đệ Âu Dương lại càng thêm sững sờ.

Đưa quạt lên che mặt, trong khoảnh khắc chớp nhoáng đó tôi ra ám hiệu nháy mắt về phía họ. Đồ ngu, không biết bốn nữ hiệp đang cứu các người hả.

Khắp nơi bắt đầu vang lên những tiếng xì xào bàn tán.

Bốn huynh đệ Âu Dương phản ứng nhanh nhạy, vội vàng nói: “Thuộc hạ biết tội, mong Vương gia thứ lỗi”.

“Nể tình các người sai phạm lần đầu nên ta bỏ qua.”

Tôi quay người, tạo dáng vung quạt khoan thai bước đến trước mặt đám “fan cuồng” kia, nở nụ cười mê hoặc nói: “Các vị mỹ nhân, gió xuân mới khẽ lượn kẽ lá, trong mùa này mà tiến hành tuyển chọn người ưu tú thì thật đẹp thay, hà tất các mỹ nhân lại phải vội vàng. Lần này bản vương tuyển lựa phi tần, hy vọng các mỹ nhân có thể tham gia nhiệt tình. Nhớ cho kỹ, bản vương là Tả Thân vương. Vì thế, lúc này phải chăng nên để bản vương hồi cung chuẩn bị?”.

Oa, ha ha! Vô cùng phóng khoáng, rất mực phong lưu, tôi không tin các ả không chết mê chết mệt.

Quả nhiên, đám “fan cuồng” từ từ tách ra. Nét mặt ai nấy đều đỏ lựng e thẹn nhìn tôi.

“Cung tiễn Vương gia hồi cung.”

Chính là như thế, nhưng vẫn còn thiếu một công đoạn cuối cùng.

Tôi vung tay, liếc nhìn Giang Tả: “Tiểu Giang, đỡ bản vương trở lại xa giá, chớ có bỏ lỡ thời gian”.

Giang Tả im lặng không nói, chạy về phía trước đỡ tôi.

Thực ra tôi có thể loáng thấy nét tức tối trên khuôn mặt của hần. Tại sao chứ?

Vì, Tả Thân vương chính là hần – Giang Tả.

Oh yeah! Thiên hạ lại không thái bình rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 3: Hoàng cung tranh đấu, tại sao Mộ Dung Tuyết lại đến!

“Thượng Quan Tinh, nàng không làm hồng việc của ta thì thấy ngứa ngứa chân tay lắm hả!”, trong xe, Giang Tả trừng mắt nhìn tôi.

Hừ, hừ, tròng gì mà tròng, nhìn mắt trắng rã thấy ghê.

Dù sao lệnh tuyển lựa phi tần cũng đã được truyền đi.

“Ái chà, dạo này nàng lại bắt đầu học cách im lặng cơ đấy. Được thôi. Phần phức do nàng gây ra thì nàng đi mà chịu hậu quả. Chờ đợi cuộc sống vương phi của nàng chuẩn bị đáp xuống đi”, Giang Tả nói rất vô trách nhiệm.

Thê! Thâm! Rồi!

Không ngờ tên tiểu tử này lại giờ cái trò hèn hạ như thế, tôi đang định phản pháo thì Âu Dương Thiếu Nhân đã bước về phía trước xuất chiêu: “Thật không phải, Thượng Quan Tinh và Âu Dương gia chúng ta đã có hôn ước từ trước, không thể làm vương phi của ngài được”.

“Hà? Vậy thì ta lấy danh nghĩa hoàng tộc để đoạt nàng ấy về.”

Tròn mắt nhìn, mấy tên tiểu tử này lại có thể tự tiện sắp đặt cuộc đời của tôi thế sao?

“Người của Âu Dương gia đừng hòng ai chiếm đoạt.”

Tôi kinh ngạc đưa mắt nhìn Âu Dương Y đang tiến về phía trước.

Ngay cả huynh ấy cũng trở nên khác thường vậy sao.

“Tên Vương gia ngu ngốc kia, muốn nâng làm vương phi của người, trừ phi giết hết bốn huynh đệ chúng ta.”

Oạch! Âu Dương Huyền lại nói một câu dài như thế, tôi ngưỡng mộ.

“Đứng, đứng, không thể giao Tiểu Tinh cho hắn được.”

Trời ơi! Trời ơi! Trời ơi! Trời đang đổ mưa hồng à! Tôi chắc chắn bị sấm đánh tan xác rồi. Đã bao năm nay, chưa từng có hàng tá mỹ nam bủa vây quanh tôi thế này, chưa bao giờ được ưu ái đến vậy. Điều này có nghĩa là gì? Nghĩa là gì? Lẽ nào chính là muốn tiểu gia tôi đây phải phân thân sao?

Thượng đế ơi! Quý Sa tăng ơi! Cứ như là những thần tượng trên phim ảnh vậy, đây chẳng phải bộ dạng chuẩn bị tinh thần chiến đấu bảo vệ tình yêu là gì. Tận mắt chứng kiến cục diện căng thẳng, gân xanh nổi trên trán tôi mỗi lúc một nhiều. Tuy được các vị mỹ nam tranh giành là điều vô cùng hạnh phúc, nhưng... các người rốt cuộc căn cứ vào đâu mà dám quyết định cuộc đời của tiểu gia tôi, hà, hà, hà?

Cuối cùng không nhịn thêm được nữa, tôi một chân giậm lên ghế tạo dáng như một đại tỷ đứng đầu bang phái, lời lẽ bắt cần vang lên: “Đừng lảm nhảm nữa mấy tên tiểu tử kia! Tất cả ngậm miệng lại hết cho tôi! Rốt cuộc các người dựa vào cái gì mà dám quyết định cuộc đời của tôi?”.

Một đàn quạ bay lên.

Giang Tả và bốn huynh đệ Âu Dương nhất loạt buông một câu.

“Quả nhiên, nha đầu này chưa lấy chồng được.”

Hu hu, Đức chúa đại nhân ơi, xin ngài hãy đưa con lên thiên đường đi. Con không muốn ở cùng đám tiểu tử này thêm một giây phút nào nữa.

Tóm lại, vở kịch này cuối cùng cũng để tôi là vật hy sinh vĩ đại, tuyên bố kết thúc.

Bi kịch!!!

Cãi nhau loạn xì ngầu suốt đoạn đường, cuối cùng chúng tôi cũng đến hoàng cung.

Nhìn cánh cửa lớn sắc vàng, bức tường to màu tím, bỗng có một cảm giác gọi là “kích động” len lỏi trong lòng khiến tôi muốn hét lên thật lớn rằng: “Hoàng cung ơi! Tôi đến rồi đây!”. Thực chỉ muốn lao thẳng vào trong mà lượm vàng. Vàng đấy, đều là vàng nguyên chất sáng chói nhé! Trước mắt tôi đang lấp lánh hào quang thì một ánh nhìn mang sức sát thương cực lớn lia đến, hàm ý cảnh cáo rõ rệt.

Tôi miễn cưỡng cười ngốc.

Hừ! Sao Giang Tả có thể phát hiện ra suy nghĩ của tôi chứ?

Tôi được thiết đãi tại ngự hoa viên, còn Giang Tả và bốn huynh đệ Âu Dương đi diện kiến Hoàng đế. Tôi vô cùng sầu não, tại sao không đưa tôi theo cùng chứ, tôi cũng muốn xem mặt mũi hình dáng của Hoàng đế thời cổ như thế nào mà. Hic!

Lúc này, mấy a hoàn đang thay y phục cho tôi, còn tôi lại ngán ngẩm thờ dài cảm khái, lần đầu vào cung mà lại không được gặp Hoàng đế. Tuy y phục trong cung cũng khá rườm rà lồi thối, nhưng... khó khăn lắm mới đến được hoàng cung, thôi thì miễn cưỡng hưởng thụ một lần đi.

Ngự hoa viên rất dễ chịu, bánh rất thơm ngon, chỗ này cứ như thiên đường vậy. Có lẽ vì đường đi gấp gheh khiến cơ thể mệt mỏi, trong làn gió thổi hiu hiu, tôi không kiềm chế nổi muốn chạy đến chỗ Chu Công[1] đánh cờ.

[1] Chu Công tên thật là Cơ Đán, là khai quốc công thần nhà Chu trong lịch sử Trung Quốc. Ông có công giúp Chu Vũ Vương (Cơ Phát) lập ra nhà Chu (1122-256 trước Công nguyên), giành quyền thống trị Trung Hoa từ tay nhà Thương. Sau khi Chu Vũ Vương chết, Cơ Đán đã giúp vua mới là Chu Thành Vương xây dựng và phát triển nhà Chu thành một nước mạnh mẽ và có công xây dựng nền văn hóa Trung Hoa rực rỡ trong quá khứ. Công lao to lớn của Cơ Đán với sự phát triển của văn hóa Trung Hoa khiến người ta gọi ông bằng chức vụ là Chu Công (quên đi cái tên Cơ Đán), khiến cho nhiều người lầm tưởng Chu Công là tên thật của ông.

“Tiểu Tinh, dậy đi.”

Trong lúc mê man, tôi thấy mình chạy đến chỗ Chu Công, Chu Công nói chuyện, mỉm cười với tôi. Nhưng kỳ lạ thật, tại sao Chu Công lại giống Âu Dương Thiếu Nhân thế không biết.

“Ha ha! Chu Công biến thành Thiếu Nhân rồi!”

“Tiểu Tinh ngốc nghếch, ta là Thiếu Nhân, không phải Chu Công.”

Tôi hấp háy mắt, phát hiện quả nhiên Âu Dương Thiếu Nhân đang đứng trước mặt mình.

“Tiểu Tinh, nài về phòng ngủ đi, ở đây lạnh lắm”, Âu Dương Thiếu Nhân mỉm cười dịu dàng.

Tôi muốn đứng lên nhưng đột nhiên cảm thấy cơ thể đau mỏi rã rời, chỉ có thể ngửa mặt với hai hàng lệ tuôn rơi nhìn Âu Dương Thiếu Nhân đắm đuối.

“Thiếu Nhân, đưa tôi về phòng.”

Âu Dương Thiếu Nhân nhìn tôi vẻ bất lực, sau cùng cũng chẳng thể địch nổi ánh mắt chết người của tôi, vươn tay ôm tôi vào lòng.

Nằm gọn trong vòng tay vững chắc của Âu Dương Thiếu Nhân, tôi vô cùng thoải mái, khẽ khàng nhắm mắt.

Chính là cảm giác này, chẳng biết bắt đầu từ khi nào, tôi đã luôn muốn dựa dẫm, muốn ý lại.

Âu Dương Thiếu Nhân, Âu Dương Y, Âu Dương Huyền, Âu Dương Thiếu Nhiên.

Tôi vốn không thuộc về thế giới này, nhưng tại sao tôi lại nảy sinh tình cảm với các huynh – những người được sinh ra trong thế giới này cơ chứ.

Nếu có một ngày phải rời khỏi nơi đây, tôi biết phải làm thế nào.

Nét mặt tươi cười của từng người lướt qua dòng suy nghĩ, tôi không kiềm chế được, bất giác ôm chặt lấy Thiếu Nhân. Như cảm nhận được nỗi bất an trong lòng tôi, huynh ấy khẽ khàng nhìn tôi, đặt một nụ hôn lên trán, cảm giác nồng ấm cháy bỏng bất chợt đáp xuống con tim tôi.

Giọng nói mê hoặc lòng người của Thiếu Nhân vẫn vút bên tai: “Tiểu Tinh, ta sẽ ở bên nàng, mãi mãi...”

Nghe những lời Âu Dương Thiếu Nhân nói, tôi cuối cùng cũng bình tâm trở lại.

“Thượng Quan Tinh! Nàng định đến lúc nào mới chịu dậy đây!”, một thanh âm chói tai vang lên.

Giang Tà đột nhiên xuất hiện, dọa tôi đang nằm ấm áp trong lòng Âu Dương Thiếu Nhân vội vàng choàng tỉnh. Tên Giang Tà đáng chết, gọi hồn hả? Bà cô đây còn chưa bắt đầu ngủ cơ mà!

Tôi ngẩng đầu, lia ánh mắt phẫn nộ về phía Giang Tà, sau đó sững người giây lát.

Người này... là Giang Tà?

Giang Tà từng mặc y phục của son tặc đây sao? Người đứng trước mặt lúc này rành rành là một quý công tử. Tôi không kiềm chế được, tìm cứ đập thình thình.

“Nào, cười cho tiểu gia nhìn cái nào!”

“Cộc!”, đầu tôi bị gõ một cái đau điếng.

Híc! Giang Tà đáng ghét.

“Âu Dương Thiếu Nhân, ngươi nên biết nam nữ thụ thụ bất thân. Còn muốn ôm đến khi nào nữa hả”, Giang Tà vác khuôn mặt nặng trịch nói.

Xi, tiểu gia đây đang muốn huynh tức thổ huyết đấy? Huynh không cho huynh ấy ôm, tôi cứ bắt huynh ấy ôm!

Tôi cố tình để khuôn mặt mình như dính vào cổ Âu Dương Thiếu Nhân, đôi tay càng ôm chặt hơn, nũng nịu nói: “Thiếu Nhân, tôi mệt rồi, đưa tôi về phòng”.

Âu Dương Thiếu Nhân cũng nhiệt tình đáp lại, cọ cọ chóp mũi mình vào chóp mũi Thượng Quan Tĩnh tôi, cười nói: “Được, được. Để ta bế nàng về phòng”.

Trong bầu không khí tươi đẹp và hoàn mỹ này, bỗng có một ánh nhìn như mang toàn bộ lửa của Hỏa Diệm Sơn quét về phía tôi và Âu Dương Thiếu Nhân. Tôi nghiêng đầu nhìn, lập tức bị dọa cho toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Đây, đây là chuyện gì thế hả.

Chỉ thấy xung quanh Giang Tả vòng lửa bốc cao, ngọn lửa càng lúc càng lớn, sau đó trong khoảng mấy giây, bất thành linh tôi phát hiện mình giờ đang nằm trong vòng tay Giang Tả.

Lập lò đánh lộn con đen trong truyền thuyết là như thế này sao?

“Trong hoàng cung này, kẻ được phép bế nàng chỉ có ta mà thôi”, Giang Tả liếc ánh mắt gian ác về phía tôi, nói.

Âu Dương Thiếu Nhân cũng xuất chiêu, gió lớn chẳng biết từ đâu ủa tới, mang theo cả giọng nói hần học: “Dù ở bất cứ nơi đâu, Tiểu Tĩnh cũng không thuộc về ngươi”.

“Hừ! Điều đó chưa chắc, không lâu nữa nàng sẽ trở thành vương phi của ta”, Giang Tả vừa ôm tôi trong lòng vừa tấn công, miệng vẫn đáp những lời khiêu khích.

Lẽ nào hai người này hoàn toàn quên mất sự tồn tại của tôi, các huynh đệ nhiên sắp đặt cuộc đời tôi như thế hả?

Hai người càng đánh càng hăng, cho đến lúc...

Tôi bị quăng ra không thương tiếc!

Đáng chết! Các huynh không phải vì tiểu gia tôi mà đánh nhau hả? Tại sao tiểu gia tôi bị quăng ra mà các huynh cũng không biết là sao?

Đúng vào khoảnh khắc tôi cho rằng bản thân mình đang tạo dáng oai hùng đáp xuống dòng nước thì bất chợt có một bóng người từ xa bay lại, giống như con chuồn chuồn từ thành cầu bay xuống đập nước rồi vọt lên. Bộ dạng, khí độ phóng khoáng tự nhiên vô cùng, nếu không phải tôi quen biết huynh ấy lâu rồi, tôi thực đã cho rằng người đến cứu tôi lúc này chính là Bạch mã Hoàng tử trong lòng mình.

Người đó đỡ lấy tôi, rồi còn tiện tay ngắt mấy bông sen trong hồ, sau đó đưa tôi trở lên bờ an toàn.

“Tiểu Tĩnh, nàng không sao chứ”, Âu Dương Y lo lắng vội hỏi.

Hồi lâu sau tôi mới từ trong ảo tưởng về Bạch mã Hoàng tử bước ra, cười với Âu Dương Y: “Không sao, nhi nữ chốn giang hồ không câu nệ tiểu tiết”.

Làm sao không để ý được chứ, hai tên tiểu tử chết tiết cho tới bây giờ vẫn chưa phát hiện tôi không còn ở đó nữa kìa kìa.

“Y huynh, sao huynh lại ở đây. Không phải đang nghiên cứu văn tự với các đại học sĩ trong Hàn lâm viện sao?”, tôi hiếu kỳ hỏi người xuất hiện không đúng lúc này.

“Thực ra, không phải chỉ mình ta đến”, Âu Dương Y cúi đầu, mỉm cười kỳ quái.

Toát mồ hôi! Sao huynh ấy lại thần bí thế.

“Ồi chào! Tiểu Tĩnh, mới mấy ngày không gặp, nàng đã quên mất người ta rồi sao. Người ta rất nhớ nàng đấy”, giọng nói khiến tôi nổi da gà và sẽ quấy nhiễu giấc ngủ an lành sắp tới của tôi xuất hiện.

Tôi ngoái đầu lại, quả nhiên nhìn thấy nguồn cơn của vạ ác.

Phút chốc ánh mắt tôi trở nên gian ác.

Nè tiểu tử! Tiểu gia tôi đây đang tìm huynh đấy!

Hai tên tiểu tử đang đánh nhau đằng kia cũng bị giọng nói này thu hút, họ quay lại nhìn, sau đó gào thét rung chuyển trời đất: “Mộ Dung Tuyệt!”.

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 4: Thần tình yêu vẫy gọi, vận đen cũng đón chào

“Ha ha, sao lần nào cũng náo nhiệt vậy nhỉ, làm người ta ngượng muốn chết”, Mộ Dung Tuyết phe phẩy quạt, khoe môi khẽ nhếch tạo thành nụ cười.

Da gà da vịt trên người bắt gặp lại dựng lên lần nữa, sau đó nhao nhao chạy khỏi cơ thể tôi.

“Thiếu Nhân, lâu rồi không gặp, mấy ngày qua đều ổn chứ”, đứng sau Mộ Dung Tuyết, Mộ Dung Tiên đang tạo bộ dạng ai oán sầu thảm, nước mắt chực rơi, ngược ánh nhìn về phía Âu Dương Thiếu Nhân.

Bên hồ cảnh đẹp là thế, đắm mình trong hương sen cuốn theo làn gió tung bay khắp trời, phăng phất đắm say, cô nàng mặc y phục màu phấn, ánh mắt thâm tình, còn chàng trai...

“Tiểu Tinh, nàng không sao chứ?”

Tôi trừng mắt nhìn, làm ơn đi, huynh lại khiến bầu không khí trở nên u ám hơn rồi đấy.

Rõ ràng Mộ Dung Tiên phải chịu đựng không ít đá kích, hai dòng lệ bắt gặp trào ra. Riêng tôi gọi đó là “đau lòng”. Nữ nhi, quả nhiên là nước. Tất nhiên phải trừ tôi ra, về cơ bản tôi là thép, không gì xuyên qua được.

“Âu Dương Thiếu Nhân! Muội muội của ta muốn nói chuyện với ngươi!”, Mộ Dung Tuyết giận dữ thu quạt lại.

“Ta biết, nhưng ta đang có chuyện muốn nói với Tiểu Tinh”, Âu Dương Thiếu Nhân bình thản nói.

“Không cần để ý đến sự tồn tại của ta? Mộ Dung Tuyết, tại sao ngươi lại tiến cung? Ngươi đến tìm hoàng huynh của ta sao?”, Giang Tả chêm thêm một câu.

“Bái kiến Tả Thân vương”, Mộ Dung Tuyết cung kính chào hỏi.

“Thiếu Nhân, tại sao đối xử với thiếp như thế”, Mộ Dung Tiên tiếp tục nỗ lực nói chuyện với Âu Dương Thiếu Nhân.

Hết cách, vụ ồn ào này xảy ra khiến tôi giờ mới phát hiện mình vẫn đang nằm trong lòng Âu Dương Y, tôi hơi lúng túng, khẽ giọng nói với huynh ấy: “Y huynh, buông tôi ra”.

Âu Dương Y “ừ” một tiếng, sau đó tôi thoáng nghe thấy tiếng thờ dài nãy nê của huynh ấy.

Lẽ nào huynh ấy cũng thuộc loại âm thầm háo sắc?

Tụt từ trên người Âu Dương Y xuống, tôi sửa sang váy áo, mỉm cười yêu kiều bước về phía Mộ Dung Tuyết.

Dù Mộ Dung Tuyết đã rất quen với cách ăn mặc trang điểm của các cô nương. Nhưng có lẽ đây là lần đầu trông thấy tôi trang điểm theo phong cách thực nữ xinh xắn như thế, cho nên hẳn ta liền có chút thất thần.

Tôi di chuyển liền mấy bước, trước ánh mắt ngỡ vực của đám người, chạy thẳng đến bên hán, mỉm cười nói: “Mộ Dung Tuyết, đã lâu không gặp”.

Giọng nói mềm mại và ngọt ngào, sau đó...

Tôi giẫm mạnh một cái lên chân Mộ Dung Tuyết, hẳn bị tôi đạp chân như thế thì mặt mày biến sắc vô cùng khó coi, còn đám Âu Dương Thiếu Nhân sớm đã không nhận được cười rũ rượi.

Huynh đệ à, tôi đang muốn tìm huynh đệ để tính sổ đây! Đã bám theo chúng tôi gây chuyện khó dễ, giờ còn giả bộ không có gì, đã thế còn dám xuất hiện trước mặt tôi. Huynh cho rằng tiểu gia tôi là cái đồ ăn toàn bã đậu mà lớn lên chắc?

Rõ ràng tôi cảm nhận được luồng điện phẫn uất phát ra từ Mộ Dung Tuyết, hẳn ta muốn cảnh cáo tôi rằng: Nàng không nên quá đáng như thế.

Tôi hiên ngang ngẩng đầu, trừng mắt nhìn lại như muốn thông báo với hán: Có bản lĩnh thì đánh tôi đi, để xem đám Thiếu Nhân có giết huynh không?

“Thượng Quan Tinh, nhắc chân của cô ra!”, hòa khí trong người Mộ Dung Tiên đang bốc cao, trừng mắt lao thẳng về phía tôi mà hét. Hoàn toàn không còn chút phong thái thực nữ, một trận cuồng phong giáng xuống, tôi vội vàng lùi lại, nhưng đã muộn, con lốc xoáy kinh hồn đã lao thẳng về phía tôi, tôi nhìn thấy những ngón tay nhỏ dài của cô ta đang phe phẩy quạt trước mắt. Tôi không kiềm chế được, trong lòng dấy lên nỗi bi thương hoang lạnh.

Nhắm mắt lại, việc đầu tiên tôi nghĩ đến là: Thượng đế ơi! Á đàn bà này mềm yếu như thế nhưng lại biết võ công, còn con thì không! Lẽ Trời còn đâu!!!

Mấy giây sau, mọi thứ trước mắt tôi thay đổi chóng mặt.

Chỉ nghe thấy “tôm” một tiếng, tôi vội vàng mở mắt, liền thấy đại tiểu thư Mộ Dung Tiên đang vùng vẫy trong nước. Còn bên cạnh là một chàng trai trông giống như Âu Dương Thiếu Nhiên vậy, khuôn mặt mang nụ cười băng lạnh tàn khốc, khề khàng nói với Mộ Dung Tiên đang quẫy đạp trong nước: “Xin lỗi, không cẩn thận nên quá tay, lần sau khi muốn đánh người nhớ phải nhìn trước ngó sau nhé”.

Một cơn gió thổi tới, bộ xiêm y của Thiếu Nhiên khẽ đong đưa, tôi nhìn nghiêng khuôn mặt huynh ấy, cảm thấy mình thật là đàn độn. Đúng là Âu Dương Thiếu Nhiên thật sao? Tại sao từ trước đến nay tôi chưa từng nhìn thấy bộ dạng này? Bất giác trông thấy ánh nhìn của tôi, Âu Dương Thiếu Nhiên quay người, trên môi xuất hiện nụ cười ngọt ngào ấm áp, mê đắm lòng người, nói với tôi: “Tiểu Tình, nàng không sao chứ? May mà ta đến kịp”.

Pháo hoa tung bay tứ phía, con tim tôi chột ảm lên, mềm dịu lạ thường.

Thiếu Nhiên nhà chúng ta đáng yêu quá đi mất.

Khoảnh khắc đó, trên khuôn mặt huynh ấy, dường như tôi nhìn thấy nét trưởng thành lại rất ngây thơ chỉ thuộc về Âu Dương Thiếu Nhiên.

Đúng lúc tôi đang rung động thì từ bên kia hồ, Âu Dương Huyền đạp nước bay tới, cuối cùng ra sức dùng chân giữ thăng bằng trên mặt nước băng lạnh để kéo Mộ Dung Tiên lên.

Tiếng kêu bi thương, Mộ Dung Tiên bị rơi xuống hồ nước dưới hai độ C.

Tên tiểu tử này, vừa nảy nhất định tổn không ít sức lực.

Con tim tôi không sao kiềm chế được, âm thầm thể hiện sự đồng tình với Mộ Dung Tiên. Cô nương đáng thương.

Mộ Dung Tuyết đang găm gờ gào thét bên tai, Mộ Dung Tiên cũng đang chửi bới, trách móc, nhưng tôi cứ thấy mọi thứ càng lúc càng trở nên mơ hồ.

Thế giới đã trở nên tĩnh lặng, trước mắt tôi lúc này chỉ còn bốn người, Âu Dương Thiếu Nhân, Âu Dương Y, Âu Dương Huyền và Âu Dương Thiếu Nhiên.

Cảm tạ Trời Đất đã ban tặng cho tôi cuộc tương phùng tốt đẹp này.

Lúc này trong lòng tôi có một cảm giác, chỉ cần được đi cùng bốn chàng trai này, đối với tôi, nơi đâu cũng sẽ là thiên đường.

“Lệ Phi nương nương giá đáo”, giọng vút cao sắc bén của tên thái giám khiến mấy người chúng tôi bừng tỉnh.

Mộ Dung Tuyết thấy có người đến, lại nở nụ cười.

Tôi có một dự cảm chẳng lành.

“Tham kiến Lệ Phi”, tôi cùng mấy người nhất loạt hành lễ theo quy củ.

Kinh nghiệm xem phim truyền hình gần hai mươi năm mách bảo tôi rằng: Phi tử chuộng chuyện phiền phức đều là mấy ả hay xuất hiện trong những vụ hỗn loạn.

Cho nên, sau những khoảnh khắc rung động, năm người bọn tôi lại gặp phải vận đen rồi.

Lệ Phi chẳng thèm để ý đến chúng tôi mà đi thẳng về phía Mộ Dung Tiên vừa được lôi dưới hồ lên.

Tôi lại có dự cảm vô cùng không tốt.

“Tiểu Tiên, là ai đã làm muội trở nên thế này?”, Lệ Phi nghiêm nghị hỏi, đôi lông mày lá liễu chau lại.

Tôi bị dọa cho nuốt nước bọt ừng ực, phi tử thời cổ đều rất biết cách giày vò người khác, thật đáng sợ, híc!

Mộ Dung Tiên cúi đầu chỉ tay về phía tôi nói: “Biểu tỷ, là ả ta. Chính là con đàn bà ti tiện kia đã đẩy muội xuống hồ”.

Mộ Dung Tiên, cô đổi tên được rồi đấy, gọi là Biến Dung Tiên đi. Ừ, ừ, chuẩn, rất thích hợp với cô đấy.

Không đợi tôi mở miệng kháng nghị, Âu Dương Thiếu Nhiên đã tiến lên trước một bước nói: “Không phải do Tiểu Tình, là ta đẩy cô nương đấy”.

Mộ Dung Tiên lại giả bộ dịu dàng thùy mị nói: “Thiếu Nhiên, thiếp biết chàng rất lương thiện, nhưng nếu phạm sai lầm thì cần phải sửa chữa. Thiếp đây cũng là muốn tốt cho ả thôi”.

Cảm ơn, không cần đối tốt với tôi vậy đâu.

“Người đâu, lôi con nha đầu này ra đánh hai mươi trượng cho ta”, Lệ Phi không nghe ai giải thích, quay người hạ lệnh.

Thôi đi đời tôi rồi! Lần này khó mà bảo toàn rồi!

Bốn huynh đệ Âu Dương vô cùng lo lắng, muốn chạy về phía trước nói gì đó, nhưng đều bị tôi trừng mắt bắt quay trở lại. Mấy tên tiểu tử này cho rằng đang quay phim hả! Đây là hoàng cung, sao mấy người có thể kích động hơn cả tôi như thế.

“Ha ha! Lệ Phi, nương nương thực sự muốn đánh người của ta hả?”, lúc đó Giang Tà đột nhiên xuất hiện, cười lạnh lùng nói.

Lệ Phi thoáng biến sắc, rõ ràng có chút nể nang trước vị Vương gia này, đúng là câu nói quá hay phải không? Hồ ở núi xa không bắt được thỏ ở núi này. (Câu này là ai sáng tạo ra ý nhỉ!)

Vì Giang Tà rất ít khi về hoàng cung, cho nên dù nghe đồn đây là người con trai được Hoàng đế sủng ái nhất. Nhưng cũng chỉ là loáng thoáng nghe mà chưa chắc chắn, nên Lệ Phi nương nương nghiêm túc mở miệng: “Vương gia cũng biết, Tiểu Tiên được Hoàng thượng tấn phong làm Công chúa. Còn nha đầu kia chỉ mang thân phận thứ dân. Dù Vương gia có lòng muốn bảo vệ à thì cũng cần tuân thủ quy định của hoàng cung chứ”.

Sắc mặt Giang Tà vô cùng khó coi. Ngược ánh mắt đau xót, ngập tràn thương cảm về phía tôi. Tên tiểu tử này cũng thật là, dù là Vương gia, cũng không thể không e dè trước quy định của hoàng cung. Mấy người này tại sao lại không hiểu biết được như tôi vậy.

Tôi nở nụ cười xảo quyệt nhìn hắn, môi mấp máy nói: “Cảm ơn”, rồi liền ngang bước về phía trước.

Ít ra, cũng để tôi dừng cảm lần này chứ, chỉ một lần thôi. Sau này, nhớ phải bảo vệ tôi cho tốt đấy.

“Dân nữ Thượng Quan Tình cảm tạ Lệ Phi đại nhân đại lượng”, hành lễ, tôi xoay người hào sảng nhảy lên “hình đài”.

Sau đó, những tiếng “lộp bộp” không ngừng vang lên, tôi cố gắng chịu đau không muốn hét lên, nhưng thực không tài nào không chế nổi, tiếng hét chói tai vẫn vọt lên cổ họng, bắn tung ra ngoài.

“Á!!!”, tôi đau đón gào thét.

“Tiểu Tình, rất đau phải không?”, Âu Dương Thiếu Nhân chạy đến bên hỏi han.

Đồ ngốc! Đau chết đi được nè!

“Không, không sao”, tôi miễn cưỡng nói. Trên trán tủa đầy mồ hôi. Hu hu, từ nhỏ đến lớn chưa có ai đánh tôi như thế!

Âu Dương Thiếu Nhân đau xót nhìn, bất giác đưa tay chạm lên môi tôi. Đúng là khốn kiếp, tôi đau không chịu nổi nữa, dùng miệng cắn chặt ngón tay huynh ấy.

Tôi dùng hết sức bình sinh mà cắn, nhất định đã dùng hết sức, nhưng huynh ấy không nói lời nào, mặc cho tôi cắn.

Trong lúc mê man, tôi rõ ràng nhận thấy răng của mình đã cắn vào thịt của ai đó. Và cũng có ai đó đang lau mồ hôi cho mình.

Tuy tôi chẳng tài nào cười được, nhưng trong lòng lại thầm hả hê như chưa bao giờ được vui như vậy.

Bốn huynh đệ Âu Dương ngốc nghếch, làm gì có người nào lại thích cùng chịu phạt như thế chứ!

“Mười tám, mười chín, hai mươi.”

Cuối cùng hai mươi trượng cũng đánh xong, toàn thân đã không còn sức lực, Âu Dương Thiếu Nhân bồng tôi dậy.

Giọng Giang Tà lại vang lên: “Lệ Phi nương nương vừa lòng rồi chứ. Lệ Phi đã nói trong cung cần phải tuân thủ quy định, vậy thì sau này mong Lệ Phi cũng nên tuân thủ quy định cho tốt. Đừng có vượt quá chuyên quyền là được.”

Cơ thể tuy mềm nhũn yếu ớt nhưng đầu óc tôi vẫn vô cùng linh hoạt.

Nếu lúc này tôi có thể cử động, nhất định tôi sẽ xông thẳng đến trước mặt tên Vương gia đàn độn mà mắng cho hắn đến chết thì thôi.

Son tặc đàn độn! Ai cần huynh xuất đầu lộ diện chứ! Huynh uy hiếp mụ như thế, nhất định mụ sẽ báo thù cho xem.

Lệ Phi tức tối vô cùng, xoay người bỏ đi.

Còn Mộ Dung Tuyết và Mộ Dung Tiên lại bị bốn huynh đệ Âu Dương gọi lại.

“Mộ Dung Tuyết, ngươi nhớ cho kỹ, chúng ta nhất quyết không bao giờ lấy Mộ Dung Tiên”, giọng Âu Dương Thiếu Nhân vang lên.

Tôi tròn mắt nhìn về phía Âu Dương Thiếu Nhân, huynh ấy cúi đầu liếc nhìn về phía tôi nở nụ cười đưa tình.

Thôi bỏ đi, giờ không phải là lúc mình chõ mũi vào.

“Thiếu... Thiếu Nhân, chàng nói cái gì, các chàng có thể vì con nha đầu này mà đối xử với thiếp như thế sao”, Mộ Dung Tiên mặt mày biến sắc, nước mắt đầm hai hàng, giọng nói the thé kinh hoàng.

“Đừng có gọi nàng là nha đầu này nha đầu nọ! Nàng ấy không phải người cô có thể gọi đâu”, Âu Dương Y tức giận hét lên, dọa tôi tim đập thành thịch, tôi không kiềm chế được liền đưa tay kéo kéo xiêm y của huynh ấy.

Âu Dương Y mỉm cười an ủi tôi, giọng lại dịu dàng như cũ: “Tiểu Tinh, đừng lo lắng, ta không sao”.

“Đi!”, rõ ràng Âu Dương Huyền cũng bắt đầu phát hỏa.

Đầu tôi đau như búa bổ. Nhưng nếu không rời đi lúc này thì chiến tranh sẽ bắt đầu nổ ra. Tôi vội đưa tay kéo Âu Dương Thiếu Nhân.

“Thiếu Nhân, chúng ta về thôi”, tôi nhỏ giọng nói.

Âu Dương Thiếu Nhân gật đầu, chúng tôi xếp thành hàng ngang quay người rời đi. Kỳ thực, tôi biết, Mộ Dung Tuyết không có ý xấu, Mộ Dung Tiên cũng chỉ mang tính kiêu kỳ của đại tiểu thư mà thôi.

Thực ra ánh tà dương hôm nay rất đẹp, nếu cái miệng của tôi không đau, chắc sẽ càng đẹp hơn.

Lần sau sẽ kể tiếp, được mỹ nam quan tâm, chỉ có thể dùng một chữ để biểu đạt: Sướng!

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 5: Nụ hôn đầu của Thượng Quan nữ hiệp

“Tránh ra! Tránh ra! Á a! Vô lễ!”, qua mỗi gian phòng trong cung, tôi luôn phải rất cố bồng hòng gào to, khiến đám cung nữ thái giám nôi nhau luôn lách mồm đi.

Trong phòng...

“Thượng Quan Tinh! Nàng nói không bôi thuốc, vậy miệng nàng sẽ bị hỏng đấy!”, Âu Dương Thiếu Nhân tức giận giữ lấy tay tôi đang vùng vẫy.

“Hu hu, đồ háo sắc, không được chạm vào tôi.”

Tôi tức giận, tên biến thái đáng chết này, cái miệng tuyệt trần của tôi nếu để huynh chạm vào mới bị hỏng ấy.

“Tiểu Tinh, còn không bôi thuốc sẽ không khỏi được đâu”, Âu Dương Y cũng lo lắng nói.

“Nhất định phải bôi thuốc”, Âu Dương Huyền mang khuôn mặt băng lạnh kia cũng nói.

“Hu hu, Tiểu Tinh sẽ chết sao.”

Tôi ưỡn oái lác đầu, não của các người đều dùng hồ để dán vào phải không vậy?

Tôi không vùng vẫy nữa, ngoái đầu nhìn Giang Tà: “Đi gọi một cung nữ đến đây”.

Từ phía yên tĩnh trở lại, bốn huynh đệ Âu Dương cuối cùng cũng nhớ ra tôi là nữ nhi, lại thấy bộ xiêm y của tôi đang bị tranh giành co kéo rối tung hết cả, mấy người nhất loạt đứng thẳng, sắc mặt thoáng đỏ bỏ chạy ra ngoài.

Tôi tròn mắt nhìn, thiên tài và ngốc nghếch quả nhiên chỉ cách nhau một đường thẳng.

Sau khi a hoàn bôi thuốc xong, tôi mệt mỏi nhảy lên giường, đúng là nhảm chán vô cùng, tôi vênh mồm hướng ra bên ngoài hét lớn: “Tôi muốn chơi!”.

Cánh cửa lại được mở ra, mấy tên kia nhất loạt xếp thành hình chữ nhất, tôi chau mày, định làm cái gì thế hả, cứ như là đám học trò làm sai chuyện gì bị phạt đứng thế này.

“Giang Tà, tôi nghĩ ở chỗ huynh cũng nên có bộ tú lơ khơ mà Tây Dương tiến cống.”

Giang Tà nghi hoặc nhìn tôi, giống như đang nghĩ tại sao tôi lại biết những thứ đó vậy. Thấy tôi chẳng thèm đoái hoài, hắn mới đáp: “Đúng, ta cũng định mang đến để dạy nàng chơi đấy”.

Hả, ha ha, dạy tôi chơi? Vậy hôm nay tôi cho các người mở mang tầm mắt về khả năng bài bạc của Thượng Quan Tinh tôi mới được.

Ha ha! Tôi đúng là một cây nắm hương thông minh, lại có thể dùng cách này để kiếm lời từ toàn bộ nỗi đau mình phải chịu đựng.

Tôi cười! Tôi cười! Nụ cười vô cùng mờ ám, gian xảo.

“Tiểu... Tiểu Tình, nàng cười quá là gian trá”, Âu Dương Thiếu Nhiên sợ hãi nhìn tôi.

“Ha ha, đâu có, mọi người đang vui vẻ mà. Thật hiếm có thời gian chơi cùng nhau thế này”, tôi cười mỉa mai.

Đúng lúc đó Giang Tà cảm bộ tú lơ khơ đến. Tuy hình dạng của những quân bài này hơi kỳ quái, nhưng tiểu gia tôi đây cũng đành miễn cưỡng chấp nhận.

Nhưng một vấn đề vô cùng quan trọng khiến tôi vướng phải nỗi sầu ngàn thu đó là.

Tôi... biết ngồi thế nào đây.

Trước ánh mắt vô cùng tội nghiệp của tôi, Giang Tà đành phải ra lệnh cho đám thuộc hạ để bộ bài lên giường. Oh yeah!

Sáu người, vừa đủ ba đầu ba.

Nhưng tôi không muốn chơi kiểu này, vì tôi đang cần kiếm tiền mà.

Phải nghĩ cách chơi để mình không thua mới được.

“Được rồi, bây giờ tôi sẽ phổ biến quy tắc chơi”, tôi từ từ dụ dỗ đám ngốc này.

“Hả? Tiểu Tình, ta còn tưởng nàng không biết chơi trò này cơ đấy”, Giang Tà hỏi lại.

“Hi hi, đây là huynh chưa biết đấy thôi, tôi không chỉ biết chơi mà còn là cao thủ nữa đấy. Hôm nay tôi sẽ dạy cho các huynh cách chơi mới.”

“Quá tuyệt! Tiểu Tình, nói nhanh, nói nhanh đi”, Âu Dương Thiếu Nhiên cực kỳ phấn khích.

Tiểu tử này, đúng là đáng yêu quá đi mất, mong người ta gài bẫy lắm hả nhóc. Yên tâm, yên tâm đi, người ta là cây nắm hương lương thiện, sẽ không quá đáng với ai đâu.

“Ừm, ừm, phải nói trước thế này, trò mà chúng ta sắp chơi đây gọi là: Nắm hương đại hỗn chiến! (Phụt, đây là tên món ăn mà. Tên gọi khác là Hàm nắm hương). Đầu tiên, tôi sẽ là Vua nắm hương, sau đó các huynh bắt đầu rút bài. Rút được hình người này là nhân vật phản diện (Trong tay là bốn quân bài màu đen. Đúng là cho các huynh bị “đen đến chết” thì thôi!), sau đó sẽ hạ quân bài đó xuống rồi so sánh với quân bài của tôi. Người thua sẽ phải trả tiền cho Vua nắm hương.”

Tôi sung sướng cười hả hê. Mình đúng là thiên tài bẩm sinh, cách này cũng có thể nghĩ ra được!

“Được!”, đám người xung quanh đồng thanh nói.

“Nhưng nếu Tiểu Tình thua thì sao?”, Âu Dương Thiếu Nhân cười hỏi tôi.

Sao nụ cười của huynh ấy lại gian xảo vậy chứ.

“Huynh muốn thế nào?”, tôi tròn mắt hỏi lại.

Tôi không tin tiểu gia tôi đây lại có thể thua được mấy tên ngốc các huynh.

“Phải hôn”, ngón tay Âu Dương Thiếu Nhân xoa xoa môi, khuôn mặt của tên yêu râu xanh này đột nhiên phát sáng, ánh hào quang khiến tôi không tài nào mở to mắt được.

Mặt tôi thoáng đỏ, trông ngược đập thành thịch.

Lại đưa mắt nhìn những người khác, cũng là khuôn mặt đầy vẻ chờ đợi. Thôi bỏ đi, dù sao cũng chỉ là làm họ vui vẻ chút xíu thôi, vả lại mình nhất định sẽ không thua. Vả lại hôn mỹ nam cũng chẳng mất gì, đã vậy cứ theo ý họ đi.

“Được!”

Sau đó...

Ván đầu tiên, Giang Tà phải rút hầu bao.

Ván thứ hai, Âu Dương Thiếu Nhiên phải móc túi tiền.

Tiếp đó mấy người còn lại giống như là đã thương lượng sẵn với nhau, ai nấy đều lần lượt nhả tiền. Tôi đang thỏa mãn đắm mình trong tiếng cười hạnh

phúc thì Giang Tà bắt đầu to tiếng nói bị ăn hiếp, tôi cứ chăm chăm đấu khẩu với hắn mà không hề biết bốn huynh đệ Âu Dương đang mỉm cười tình quái nhìn mình.

Thế là, lại một vòng nữa. Vẫn là tên sơn tặc Giang Tà gặp vận rủi phải rút hầu bao, xem ra trước đây huynh chuyên ức hiếp người khác nên bây giờ tiểu gia tôi sẽ thay mặt trời cao trừng phạt huynh.

Đến khi trước mặt tôi đều đã lấp lánh vàng bạc châu báu thì một chuyện hoàn toàn bất ngờ xảy đến.

“A! A! Ta thắng rồi! Ta thắng rồi! Tiểu Tình, hôn đi”, Âu Dương Thiếu Nhiên hét lớn.

Tên... tên tiểu tử này! Lại bị tên nhóc vất mũi chưa sạch này đánh bại sao. Thượng đế ơi, cho con mượn con dao, để con đào cái hố chôn cây nấm hương vô dụng này đi!

Nhưng, hu hu, đánh bạc phải chấp nhận thua, thành thực giữ chữ tín là bản chất của thương nhân. Cho nên khuôn mặt đỏ au của tôi phải chu mỏ mà hôn lên má Âu Dương Thiếu Nhiên.

Rõ ràng tôi cảm nhận được khuôn mặt đáng yêu của Âu Dương Thiếu Nhiên đang nở nụ cười hạnh phúc.

Chạm rồi...

“Thắng rồi!”, Âu Dương Huyền mặt đần độn nhưng uy lực bộc phát thì như bom tấn.

Xi! Có nhầm lẫn không vậy, cũng lại là ngẫu nhiên sao? Tên tiểu tử mặt như núi băng, đầu siêu cấp này cũng có thể thắng được sao. Tôi vốn muốn chơi xỏ nhưng lại bất gặp ánh mắt lạnh lùng của Âu Dương Huyền như đang bức ép mình phải hôn lên má. Huynh ấy khẽ cười bên tai tôi, giọng nói ngọt ngào: “Rất thơm!”.

Thơm cái đầu nhà huynh ấy, tiểu gia đây chỉ muốn biến huynh thành bát canh nấm hương thơm ngon rồi húp một hơi hết luôn.

Sau đó phần nữa còn lại của cuộc đời, tôi đã bước vào bóng đêm u tối.

“Tiểu Tình, vận này đúng là may mắn vô cùng, Trời ban vận tốt rồi!”

Mình bị úp sọt rồi! Chắc chắn bị úp sọt rồi! Ngay đến Âu Dương Y cũng thắng là sao!

Thôi được, thôi được, tôi trả, ngược mắt trông theo đồng vàng bóng loáng trước mắt, mặt mày buồn thiu.

Sau cùng...

“Ha ha! Tiểu Tình, ta thắng rồi, tặng ta nụ hôn của nàng”, Âu Dương Thiếu Nhân cười nói với tôi.

...

Tôi chỉ còn lại năm chữ sau ván đấu này: Trời! Muốn! Diệt! Tôi! Rồi!

Thấy nụ cười dị thường trên khuôn mặt tuấn tú động lòng người của Âu Dương Thiếu Nhân, tôi đột nhiên tỉnh ngộ, nhất định là bị huynh ấy chơi xấu rồi.

Tôi tức xì khói đứng lên, lao về phía Âu Dương Thiếu Nhân.

Tôi thề, tôi vốn không phải lao tới để thực hiện nụ hôn theo quy ước, mà chỉ muốn tóm cổ, rồi tung một chưởng vào cái mặt đang cười gian xảo kia.

Nhưng...

Tôi là một con ngốc, là nữ hiệp bề mặt nhất giang hồ.

Tôi quên mất rằng mình đang ngồi trên giường, cho nên vừa mới hướng người về phía trước thì cơ thể liền bị mất thăng bằng. Âu Dương Thiếu Nhân lập tức dang tay đỡ lấy, môi tôi khi đó lại bất ngờ dính vào... huynh ấy.

Lúc đầu Âu Dương Thiếu Nhân còn sững sờ, sau đó lại thấy khóe môi khẽ cong lên một nụ cười, ôm tôi càng chặt để nụ hôn thêm sâu. Trái tim tôi không còn đập bình thường nữa, chiếc lưới của huynh ấy đã cuốn chặt lấy tôi.

Đầu lưỡi, đầu lưỡi! A a a! Là hôn sâu!!! Hay là hôn lưỡi đây!!!

Tới khi môi Âu Dương Thiếu Nhân rời khỏi môi tôi, mấy người bên cạnh đều đã giống như tôi, không cách nào định thần lại được.

Đợi đến khi thần trí tôi bình thường trở lại thì trong phòng đã chẳng còn ai.

Sau đó tôi phát hiện, nụ hôn đầu của tôi... lại do chính tôi đưa tiễn!

Đức chúa vạn năng à! Thỉnh cầu ngài đêm nay hãy mang tiểu nữ hiệp ngốc ngếch là con đây lên thiên đường đi.

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 6: Không chỉ là tuyển lựa phi tần nhé, tôi đã xuyên không thì còn sợ ai chứ!

Hãy cho tôi một khẩu súng liên thanh, tôi muốn xuyên không về thời Dân quốc để kháng Nhật.

Hãy cho tôi một con tàu vũ trụ, tôi muốn ngồi trên đó đến sao Hỏa tìm người ngoài hành tinh.

Tôi muốn đàm đạo với trùm tổ chức khủng bố về hòa bình thế giới.

Tôi muốn tham dự hôn lễ của người phụ nữ xấu nhất hành tinh với ca sĩ mà tôi thần tượng nhất.

Tóm lại, Thượng đế ơi, hãy đến đưa tôi đi, hãy để tôi rời khỏi nơi này.

“Tiểu thư, người nên mặc bộ y phục này đi. Nếu không Tả Thân vương lại trách tội chúng tiểu nhân.”

Bộ y phục đặt trước mặt tôi lúc này nhìn sao mà nguy hiểm như bom vậy. Nực cười, bộ trang phục đẹp như thế lúc bình thường lại cần mặc đến sao?

“Rốt cuộc muốn đưa tôi đi đâu?”, tôi cảnh giác hỏi.

“Nô tỳ không biết.”

Trong lòng xuất hiện một dự cảm, dự cảm rất không lành. Kể từ khoảnh khắc tôi oai phong lẫm liệt bị cướp đi nọ hôn đầu, Giang Tả sau khi đẩy cửa ra khỏi phòng, thì trong lòng tôi luôn tồn tại dự cảm này.

Mưa núi quét đến đánh sập lâu hà?

Mấy ngày này hoàng cung rất loạn. Cái vị phi tử gì đó dường như vì đắc tội với Giang Tả nên bị Hoàng đế thờ ơ lạnh nhạt. Huynh muội Mộ Dung thì tuyệt nhiên không thấy xuất hiện nữa. Nhưng đám nô tỳ thái giám lại bận rộn rộn chuẩn bị cho buổi tuyển lựa phi tần.

Tại sao phải tuyển lựa phi tần?

Đương nhiên là tạo điều kiện cho người đó có cơ hội biểu diễn tài năng trí tuệ của mình trong kinh thành. Vốn chỉ là trò tiêu khiển thôi, nhưng ai bảo một lời của Vương gia xe trăm ngựa kéo cũng chẳng đuổi kịp. Tin tức nhanh chóng được truyền đến hoàng cung, Hoàng đế nước mắt nước mũi đầm đìa, cảm động nói: “Nhi tử cuối cùng cũng đã trưởng thành rồi. Tất cả hãy chuẩn bị! Tuyển lựa phi tần!”

Lời nói dứt khoát, động tác nhanh gọn, khiến Giang Tả trò tay không kịp.

Cũng vì thế, mấy ngày này Giang Tả cứ thấy tôi ở đâu là lại giương ánh mắt căm hận trừng trừng nhìn tôi rồi lập tức xoay người bước đi. Chỉ là tôi có chút khó hiểu, Giang Tả nhất định không thể bị người khác sắp đặt. Chứ nếu không, lão Hoàng đế đã không chịu để nhi tử của mình đi làm son tặc rồi. Cho nên nhất định là hắn đang âm mưu khiến cho thiên địa kinh hoàng mà quỷ thần than khóc.

“Ti vô chiêu thân!”

Tôi há hốc miệng, kính phục sự lợi hại của Giang Tả! Son tặc quả nhiên là son tặc, thân vốn là Hoàng tử, cho nên dù có làm son tặc thì cũng phải là “son tặc Hoàng tử”. Và đương nhiên, nếu không phải tuyển lựa phi tần thì cũng là tuyển chọn “trại chủ phu nhân”.

Chuyện này vốn chẳng liên quan gì đến tôi, lúc nào tôi cũng giương cao phẩm chất tốt đẹp, quyết định rời xa bốn huynh đệ Âu Dương, ở lại hoàng cung an dưỡng mấy ngày. Thế nhưng mọi chuyện lại không đơn giản như tôi tưởng.

Trước tình hình hiện tại mà nhìn nhận thì mọi thứ đều chẳng có gì lạ quan.

“Nói cho tôi biết, Vương gia của các người đang ở đâu?”

“Nô tỳ không biết.”

Tôi bốc hỏa! Nha đầu đáng ghét, vậy cô biết cái gì? Hỏi cái gì cũng không biết, không biết!

Được thôi, kẻ không biết không đáng phải chết, bởi có chết cũng như không. Cho nên tôi đồng ý thay y phục rồi đi theo a hoàn. Càng đi tôi càng cảm thấy có gì đó không ổn.

Đây có vẻ không phải đường tới chính điện, lẽ nào không phải là đi gặp Hoàng thượng? Nơi này sao lại giống như địa điểm tổ chức săn bắn vậy.

Đi được một lát, không gian đột nhiên trở nên thoáng đãng, trước mắt tôi xuất hiện một lối đi rất lớn. Tuy có chút lộng lẫy không giống lối đi lắm nhưng bà cô tôi vẫn cứ đoán định đây chính là lối đi.

Đám người vây bên dưới đang mỉm cười, sau đó có vài người ngồi xuống, đáng vẻ cao quý.

Ha ha! Lúc này mà tôi còn không hiểu ra trong khung cảnh như thế sẽ phải làm gì thì tôi vô cùng hối hận khi mình là một cây nấm hương thông minh cơ trí.

Đây là buổi tiệc gặp mặt sao!

Tôi thấy đám huynh đệ Âu Dương đang ở phía xa xa. Bốn người cũng nhìn thấy và nháy mắt ra hiệu với tôi. Lẽ nào các người tập trung đầy đủ ở đây để rút gân tôi?

Lại nhìn sang chỗ khác, một bộ y phục thật đẹp, họa tiết tinh tế gọn gàng... A! Không! Chàng trai tuyệt đẹp mặc trang phục hoa lệ kia không phải là Giang Tả đây chứ.

Giang Tả vừa nhìn thấy liền ném một nụ cười về phía tôi. Đây là phiên bản chàng Monalisa mới sao?

Tập đoàn da gà da vịt trên người tôi đã anh dũng hy sinh. Tôi than thở, hóa ra mỉm cười cũng là một loại vũ khí giết người.

Giang Tả bước đến nắm tay tôi. Tôi đứng một bên, kinh hoàng khiếp đảm trước uy phong của Hoàng đế cổ đại, liền nhẹ bước cánh sen xích lại, thì thầm hỏi Giang Tả.

“Muốn tôi mặc thế này, huynh định làm gì?”

“Đương nhiên là muốn nàng tham gia tuyển phi rồi.”

“Xì, huynh bệnh hả. Tôi nói là muốn tham gia sao?”

“Ai bảo họa này do nàng gây ra. Dù sao ta cũng tâu với phụ hoàng rồi. Nếu nàng không tham gia, ta không dám đảm bảo cho sự an toàn của nàng và bốn huynh đệ Âu Dương gia đâu.”

Cười...

Nhất định Giang Tả đang cười...

Chắc chắn một trăm phần trăm hẳn đang cười mờ ám.

Tên sơn tặc đáng chết! Đồ vương tử xấu xa, lại dám uy hiếp tôi.

Được thôi, được thôi, cái này gọi là trên có chính sách, dưới có đối sách.

Tiểu gia tôi đây xuyên không thì đã xuyên rồi, còn có thứ gì mà chưa từng nhìn thấy? Tuyển lựa phi tần đã là gì chứ, tôi tham gia.

Tôi không tin người như tôi cũng có thể trúng tuyển.

Đến đi!

Tôi xuyên không rồi thì còn sợ ai nữa chứ!

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 7: Mỹ nam, cũng có khi chỉ là một tên đàn ông hèn

hạ, bỉ ổi

Tôi vốn muốn hiên ngang, oai hùng, hào sảng ngẩng cao đầu mà tiến thẳng lên lời đài nhưng Giang Tà đáng chết lại kéo tôi, nói: “Thứ nhất, nếu nàng không hết lòng tham gia cho tốt sẽ khiến ta nổi trận lôi đình. Một khi ta đã lên cơn thịnh nộ thì cũng chẳng biết ta sẽ nói những gì đâu, đại loại những câu như ‘gạo đã nấu thành cơm, không chừng ở chỗ nào đó sẽ tòi ra cái gì đó’. Thứ hai, thất lễ trước mặt Hoàng đế là đại bất kính, tội danh tương đương với tội khi quân”.

Tôi lặng người, đôi mắt âm thầm dán vào khuôn mặt tự tin thái quá, vênh vênh vào vào của hắn.

Tôi thầm nghĩ, chắc đêm nào Giang Tà cũng luyện tập màn kịch lúc này đây mà.

Tiểu gia đây báỉ phục.

Tiểu gia đây báỉ phục không phải vì bản lĩnh gương bộ mặt vô cảm thờ ơ của huynh mà là báỉ phục cách huynh dọa người khác cũng thật đúng lúc và kịp thời.

Nhưng Giang Tà nè, từ đầu đến cuối có một câu mà tôi chưa từng nói với huynh.

Dựa vào kinh nghiệm bao nhiêu năm xem phim truyền hình của tôi mà nói, dù tôi có liều cái mạng tép riu như hoa tựa ngọc này, thì trước vị vương phi kia cũng không thể là của tôi.

Sự thực chứng minh, tôi đã đánh giá quá thấp thực lực của Giang Tà.

Các bạn có biết cái gì gọi là tiểu nhân không?

Tiểu nhân chính là cái kẻ nếu muốn đẩy bạn ngã xuống núi thì hắn sẵn sàng đập vỡ toàn bộ ngọn núi, đập tới khi ngọn núi chẳng còn vách đá nào để bám víu, bạn ngã xuống thì hắn sẽ lập tức đem đất đá vùi lấp bạn.

Rõ ràng tôi nhìn thấy, hai chữ viết cực lớn trên bảng thi đấu của vòng đầu tiên chính là: Ti vớ.

Son tặc...

Dù vốn là vương tử...

Hắn cũng vẫn là son tặc, chỉ có điều là son tặc xuất thân hoàng thất.

Lý do của hắn là thế này: Đầu tiên, ai muốn trở thành thê tử của ta, ta hy vọng thê tử có thể cùng tiến cùng lùi với ta.

Cho phép tôi phiên dịch chút xíu, ý nghĩa của câu đó chính là: Ta là son tặc, cho nên nàng cũng sẽ phải làm son tặc. Nàng không thể trở thành vương phi, vì nàng chỉ có thể trở thành trại chủ phu nhân. Hết.

Với những lời hắn nói, tôi có thể nhận ra một màn sương mờ vây quanh, tôi vốn là người thông minh mà. Thế nhưng tất cả những thiếu nữ ngây thơ trên thế giới, có ai lại không mộng tưởng về tình yêu tươi đẹp cùng một mỹ nam như thế này chứ. Cho nên tôi liền nghe thấy tiếng hò hét cuồng nhiệt của đám thiếu nữ ngốc nghếch bên dưới.

Tình yêu, đôi khi không có tác dụng rõ ràng như chiếc bánh màn thầu. Còn mỹ nam cũng có khi chỉ là một tên đàn ông hèn hạ, bỉ ổi. Cho nên từ trước tới nay, cơ thể và linh hồn mới luôn được chia tách riêng biệt như thế.

Tôi không kiềm chế nổi, đành tự cắt lời khen mình: Thượng Quan Tình à, mày thật sắc sảo.

Thực ra tôi không hề lo lắng, nếu dùng cái danh Thượng Quan nữ hiệp để lên thi đấu, chỉ cần bị đánh gục trong vòng đầu tiên là tôi có thể hiên ngang mà rút lui. Bởi vì ngay khi tôi bắt đầu cảm thấy nóng ruột thì lại phát hiện mấy mỹ nữ xinh đẹp ngượng ngùng bên cạnh đang hằm hè, bẻ răng rắc mấy cành cây gần đó.

Sự thực là... tôi đã nhầm! Nhầm to, nhầm vô cùng!

Trước cuộc đấu, Giang Tà đứng lên, nở nụ cười dịu dàng với cả đám mỹ nữ, nói hai chữ: “Thương trà”.

Vương gia thương trà là điều không ai ngờ tới. Cho nên ai nấy đều vui mừng nhận lấy.

Đến khi tôi lên lời đài thi thí, đúng lúc đang tạo thế chuẩn bị giả ngã, thiếu nữ đối diện tôi đột nhiên chạm vào tay tôi, sau đó...

Ngã vật ra!

“Thượng Quan nữ hiệp quả là danh bất hư truyền, tiểu nữ báỉ phục”, nói xong câu đó, nàng ta xoay người hào sảng bước đi. Ánh mắt tôi vẫn dõi theo cô nương đó, rõ ràng trông thấy chỗ mà nàng ta đến chính là... WC.

Giang Tà kia nhất định đã cho thuốc gì đó vào trà. Hắn ta lại dùng cách mà trước đây tôi sử dụng để đối phó với tôi. Tôi cảm thấy mình đang trở thành con rối trong âm mưu tiểu nhân của hắn, chiến thắng hoành tráng ngay vòng đầu tiên.

Tôi nhìn thấy ánh mắt tuyệt vọng của bốn huynh đệ Âu Dương, trông rõ động tác lau mồ hôi lặng lẽ của đám đại thần, thấy khóe miệng Giang Tà khẽ nhếch nụ cười đắc ý, lại thấy cả nụ cười hòa theo của lão Hoàng đế kia.

Nếu không vì sợ chết tôi thực lòng muốn hỏi lão Hoàng đế đó một câu: Có phải ông sợ nhĩ tử của ông không tìm được vợ không?

Nếu không phải sợ nghe đáp án quá ư đau lòng thì tôi cũng rất muốn nói với Giang Tà một câu: Không nên mê đắm bà chị thế đâu, bà chị cũng chỉ là một truyền thuyết mà thôi.

Tranh thủ thời gian giải lao, cuối cùng tôi cũng lách được đến bên cạnh bốn huynh đệ Âu Dương.

“Nè, bốn huynh đệ các huynh mau mau nghĩ cách đi”, tôi vội nói.

“Phấn Tán Công”, Âu Dương Thiếu Nhân mặt mày xám xịt nói.

“Giang Tà đã cho Phấn Tán Công vào trà của chúng ta.”

“Lại còn điểm huyết đạo nữa.”

“Tiểu Tình, lúc này chúng ta không thể làm gì được.”

Bây giờ tôi đã hiểu, tại sao Giang Tà lại điềm nhiên không lo lắng gì như thế. Chỉ vì muốn tôi thắng, cái đầu hắn có thể nghĩ ra những âm mưu này.

Tiểu gia đây thật bá phúc, vô cùng, vô cùng bá phúc!

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 8: Ba ba ngàn năm, rùa già vạn năm

Miễn cưỡng bước vào vòng đấu thứ hai, tôi chợt kích động muốn ngửa mặt nhìn trời mà cười lớn.

Tỉ văn, a a, ha ha ha ha!!!

Phải vẽ tranh, còn phải làm thơ. A ha ha! Nhất định các huynh biết tôi thích vẽ thứ gì nhất phải không?

Không sai! Không sai!

Tôi sẽ vẽ một cây nấm hương xinh đẹp, sau đó viết thêm một câu chú thích bên dưới: Tôi là cây nấm hương xinh đẹp.

Nhưng, hắn yêu cầu tôi làm thơ.

Hoang đường! Tôi không biết làm thơ, còn nếu dùng lại thơ của cố nhân thì tôi sẽ bị xếp vào loại phá hoại lịch sử. Tội danh này vô cùng nghiêm trọng, có khi phải xuống địa ngục đấy. Cho nên, tôi quyết định phải nắm lấy cơ hội tẩu thoát tuyệt vời nghìn năm khó thấy này.

Trái giấy, tôi bắt đầu vẽ với sự phối hợp giữa màu xanh biếc và màu vàng.

Có lẽ trông thấy tôi chăm chỉ nghiêm túc như vậy, nên Giang Tà rất hiếu kỳ, vươn dài cổ ra nhìn.

Tôi mỉm cười đắc ý, tiểu tử, bà chị đây chăm chỉ thế này, bộ dạng đó cũng dọa người được đấy.

Múa bút, tôi tập trung vẽ lên giấy, vẽ xong tôi còn phóng khoáng để thêm hai câu thơ.

Sau đó tôi phát hiện mình là người vẽ nhanh nhất, đành chán nản ngồi đợi người khác vẽ xong. Sau đó Hoàng đế bắt đầu đi thăm định, từng bức họa đẹp mắt lần lượt trưng lên trước mặt ông ta. Đến khi thị vệ cầm tác phẩm của tôi lên, tôi thấy tay hắn rõ ràng đang run cầm cập.

Hi hi, tiểu tử, bị rung động rồi sao. Tiểu gia tôi chính là vẽ bằng thực lực đấy.

Lúc này, Giang Tà đột nhiên lớn tiếng nói: “Mở ra cho mọi người xem đi”.

Tôi nghiêng đầu, thấy khóe miệng tên thị vệ bắt đầu co giật, cả cơ thể đều run cầm cập.

Tôi chau mày, làm cái gì thế hả, không phải hẳn phát bệnh đúng lúc này đấy chứ? Không cần phải thế đâu, tranh của những người khác còn chưa giờ lên hết mà.

Tôi nghe thấy tiếng phụt trà của ai đó.

Và lại âm thanh ấy ở rất gần Giang Tả, chắc là trà đang mắc trong họng rồi.

Hả? Các vị huynh đệ tỷ muội hỏi tại sao bức tranh của tôi lại có sức lay động như thế phải không?

Các vị đã thành tâm thành ý hỏi như thế, vậy thì Thượng Quan nữ hiệp tôi đây cũng đại pháp từ bi mà nói cho các vị biết.

Tôi vẽ một con ba ba có mai vàng rất lớn và một con rùa có mai màu xanh biếc cực to.

Trên đó viết “Ba ba ngàn năm, rùa già vạn năm”.

Đợi đúng lúc thị vệ gỡ bức tranh ra, tôi đột nhiên muốn cất lên lời thoại xuất hiện trong mấy bộ phim truyền hình cổ trang cung đình.

Vương gia thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế...

Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế...

Tiếng “lách tách” chọt vang lên trong lồng ngực khiến trái tim tôi trở nên lạnh buốt.

Tôi điên rồi sao, nhất định là tôi điên rồi.

Tôi hiên ngang vẽ bức tranh rùa và ba ba, mà không nhớ rằng mình đang ở thời cổ đại. Lại còn đang đứng trước mặt Hoàng đế nữa chứ.

Đã thế còn ngốc nghếch chêm thêm câu “rùa già vạn năm” vào bức tranh.

Rùa già vạn năm đang ngồi trên ngai vàng trước mặt tôi đây nè. Khi quét ánh mắt về phía bốn huynh đệ Âu Dương, tôi nhìn thấy bốn bóng hình đó sao mà thê lương.

Xong rồi, tôi chết chắc rồi!

Xung quanh tĩnh lặng như tờ, tôi biết tất cả mọi người đều bị chấn động.

Họ là những người thông minh, cho nên đợi tới lúc tôi nghĩ đến thì họ chắc chắn cũng nghĩ đến rồi.

Tất cả đều im lặng, chỉ thấy Giang Tả không do dự quỳ xuống trước mặt Hoàng đế, cao giọng nói: “Cung chúc phụ hoàng vạn thọ vô cương”.

Hoàng đế liếc nhìn hắn, rồi lại nhìn tôi. Tiếp đó nở nụ cười, nói: “Trẫm cảm thấy cô nương này thật hiếm thấy trên đời. Quả nhiên rất to gan”.

Tôi đột nhiên bị dọa cho như thế, đến thở cũng không dám nữa, sợ thở mạnh quá sẽ rơi mất não.

Hoàng đế trầm ngâm giây lát, lại nói: “Hay cho câu vạn thọ vô cương. Vòng đầu này, Thượng Quan Tĩnh thắng”.

Tôi bắt đầu thấy vui vì não của vị Hoàng đế này không quá siêu việt thì lại lần nữa muốn rơi xuống đáy vực vì nhận ra rằng mình vừa chiến thắng.

Lúc bước xuống lôi đài, toàn thân tôi ướt đẫm mồ hôi. Huyệt đạo của bốn huynh đệ Âu Dương cuối cùng cũng được giải, hung hăng xông đến bên cạnh tôi.

“Ta nên nói nàng không có óc, hay nên nói nàng không biết suy nghĩ đây?”, Âu Dương Thiếu Nhân vừa lao đến đã mắng té tát.

Đây... là ý gì thế?

“Tiểu Tĩnh, nàng biết hành vi của nàng vừa rồi là gì không? Là khi quân phạm thượng, hạ nhục quân vương!...”, Âu Dương Y miệng tụng niệm không ngừng.

“Đồ ngốc!”, Âu Dương Huyền vẫn mang bộ mặt chết người như thế.

“Híc híc, Tiểu Tĩnh, vừa rồi nguy hiểm quá. Ta còn sợ nàng sẽ xảy ra chuyện”, Âu Dương Thiếu Nhiên xót xa nói.

Mấy người cứ bô lô ba la khiến tôi đau hết cả đầu. Một giọng bạo phát truyền đến: “Thượng Quan Tĩnh!”.

Giang Tả nổi giận đùng đùng, hung hăng lao đến, tôi vừa định cầu cứu thì bốn huynh đệ Âu Dương đã vô cùng không trượng nghĩa rút lui ngay, bỏ tôi

đơn thương độc mã một mình.

Một đám lang sói kiêu ngạo vô lương tâm!

“Thượng Quan Tinh, nàng muốn chết hả?”, sắc mặt Giang Tả vô cùng đáng sợ, dọa tôi lúng ba lúng búng không nói nên lời.

“Tôi... tôi không cố ý mà.”

Chợt thấy cánh tay Giang Tả giờ lên, tôi sợ hãi lập tức nhắm chặt mắt.

Cảm giác đau đớn tôi sẵn sàng chấp nhận không những không ập xuống, mà thay vào đó, tôi lại thấy mình đang rúc vào một vòm ngực ấm áp tuyệt vời.

Giang Tả ra sức ôm chặt lấy tôi, giọng nói có chút run rẩy: “Nếu vừa rồi nàng bị phụ hoàng xử chết, nàng bảo ta... bảo ta biết làm thế nào, ta rất sợ. May mà phụ hoàng biết nàng không cố ý”.

Tôi chợt thấy kinh ngạc trước biểu hiện yếu đuối không dễ thấy này của Giang Tả. Rõ ràng cảm nhận được sự lo lắng toát ra từ cơ thể của hắn, tôi mỉm cười.

“Xin lỗi, thỉnh thoảng có lúc tôi không được sáng suốt, để huynh phải lo lắng rồi.”

“Đồ ngốc, nàng phải học cách tự bảo vệ mình chứ”, Giang Tả luồn tay vào mái tóc tôi, rầu rĩ nói.

Tôi khẽ khàng vỗ vai hắn an ủi.

Tên tiểu quỷ này vẫn còn là con nít thì phải. Oạch! Nhưng rõ ràng đầu óc tên tiểu quỷ này so với đầu óc của năm hương ngàn năm tôi đây cũng khá ổn đấy.

Sau chuyện lần này, thứ tôi cảm hận nhất chính là rùa và ba ba. Hay chính xác hơn, mỗi lần nhắc đến “Ba ba ngàn năm, rùa già vạn năm”, tôi đều đau buồn nhớ tới Giang Tả và ông bố Hoàng đế kia.

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 9: Tạm biệt, vương tử sơn tặc của tôi

Tức điên người, nhiều khi không phải chỉ có xui xẻo mới làm hại người, vận may có khi cũng dọa chết người được đấy.

Tôi có thể đem nhân cách của mình ra mà thề rằng tôi chưa từng thắng ai trong đời, cuộc tuyển chọn vương phi này rõ ràng là có vấn đề.

Tôi quyết liệt yêu cầu bộ phận Giám đốc kỹ thuật bất kể chịu trách nhiệm tổ chức cuộc tuyển chọn đáng chết này đến để thẩm vấn.

Các vị huynh đệ tỷ muội hỏi tôi tại sao ư? Là vì vừa mới bắt đầu vòng đấu thứ ba, tôi lại thắng mà chẳng có chút trở ngại nào!

Tuyển chọn mỹ nữ để trở thành vương phi mà chẳng hề kiểm tra lễ nghi thực nữ, thật chẳng khác nào quảng luôn cuộc tuyển chọn đó đi cho rồi. Hay nói một cách mỹ miều hơn là: Phía sau một người đàn ông thành công luôn có bóng hình người phụ nữ có số mệnh may mắn.

Để tôi lại lần nữa đứng lên phân tích ý tứ của Giang Tả cho mọi người hiểu, ý của hắn chính là: Ta sẽ trở thành một tên sơn tặc thành công, cho nên phải bắt rất nhiều nữ nhân về, đến lúc ai nấy đều thành trại chủ phu nhân, nếu các người đánh nhau ta sẽ thấy rất phiền phức. Cho nên, hãy cùng nhau ở lại chơi mấy ván mặt chược đi.

Trong chớp mắt Giang Tả lại đưa tôi đến mấy ngàn năm tươi đẹp về trước, cứ như kỹ thuật trong phim điện ảnh của Châu Tinh Trì vậy.

Tiểu gia tôi đây bái phục sự thần thông của tên sơn tặc này rồi đấy.

Hắn ta lại đi tìm trọng tài để điều chỉnh kết quả đây mà.

Con nha đầu đó bị tôi cho nốc ao gần ba mươi ván, còn ngược mặt lên phán cho tôi thắng.

Tôi nghĩ, lần này tôi thật sự đáng đời rồi. Dựa vào số lần tôi thắng thì... khôn kiếp, dù có là mỹ nữ siêu cao thủ đi nữa cũng chẳng thể thắng nổi tôi vòng này.

Kết thúc ba vòng đấu, các mỹ nữ đều buồn rầu thất vọng khi bị tuyên bố thua cuộc.

Tôi... thắng rồi, a a a, buồn...

Vương phi, tôi đã trở thành vương phi! Chính giờ phút này tôi phải nói lời tạm biệt với tháng ngày phiêu du giang hồ đầy mộng ước, từ giã cuộc sống thời cổ đại lộng lẫy, tạm biệt lý tưởng vĩ đại biến nơi đây trở thành thế giới náo hương tươi đẹp. Tôi phải trở thành một vương phi son tặc, cả ngày chỉ biết chơi mát chược ở đây.

Tác giả thân yêu, cô nhất định phải liệt tôi vào danh sách những người từng xuyên không đấy nhé, và nhớ ghi lại những cống hiến vĩ đại của tôi nữa.

Lúc Giang Tà cười gian trá bước đến trước mặt, tôi ngoài nhìn thấy những vật thể vô danh trong sâu thẳm đáy mắt của hắn thì còn nhìn thấy những suy nghĩ vụn vặt, câu nệ tiêu tiết ở đó nữa.

Hắn dùng ánh mắt để thông báo với tôi rằng: Thượng Quan Tinh, muốn đấu với ta hả, nàng về tu luyện thêm trăm năm nữa đi.

Tôi cũng ngược ánh mắt thương xót như thâm ám chỉ: Giang Tà à, lấy tôi, xem như nửa đời còn lại của huynh tiêu tan rồi.

Xoay người, tôi nhìn về phía bốn huynh đệ Âu Dương, đột nhiên cảm thấy nổi thương cảm trào dâng.

Thực ra, tôi vẫn muốn đi cùng họ.

Tôi vừa hồi tưởng đến những chuyện trước đây, lại nghe thấy tiếng thái giám cao giọng nói: “Sau khi trải qua ba vòng tuyển chọn, Thượng Quan Tinh đã chiến thắng và trở thành vương phi. Nội trong ngày hôm nay sẽ khởi nhập về phủ Tà Thân vương, chọn ngày lành giờ tốt cử hành đại hôn”.

Đám a hoàn kéo kéo y phục của tôi, càng lúc tôi càng bị kéo đi xa.

Tôi biết mình không phải là kẻ lụy tình nhưng nhìn thấy bốn huynh đệ Âu Dương mỗi lúc một xa, tôi khóc thật rồi.

Nước mắt cứ trào ra như con dê tức nước.

Hu hu, tôi không muốn, tôi không muốn trở thành vương phi! Tôi không muốn làm trại chủ phu nhân!

Âu Dương Thiếu Nhân, Âu Dương Y, Âu Dương Huyền, Âu Dương Thiếu Nhiên, đừng bỏ tôi lại, hãy mang tôi đi đi.

Hết cách rồi, ngự lâm quân đông như kiến đã dàn hàng ngang trước mặt. Họ chẳng vượt qua nổi, tôi cũng không chạy được. Tôi không muốn làm yêu tinh phiền phức, tôi không muốn bốn người bọn họ vì tôi mà chết. Cho nên tôi đành xoay người, nuốt nước mắt mà chạy.

Màn đêm buông xuống, Giang Tà vác khuôn mặt không mấy vui vẻ trở về. Xong thẳng đến trước mặt tôi, hỏi: “Tại sao nàng khóc?”.

“Tôi không muốn làm vương phi.”

“Tại sao?”

“Vì tôi không thích huynh, tôi không muốn sống cùng huynh.”

Tôi biết mình đang nói dối, thực ra tôi thích hắn lắm, thích vương tử son tặc ngốc nghếch. Nhưng tôi cũng biết, tình yêu này cách tôi xa muôn ngàn dặm.

Nếu ở thời hiện đại, chỉ cần muốn thì tôi có thể nói chuyện yêu đương với hắn, nhưng đây là thời cổ đại. Tôi nhất định phải chịu trách nhiệm với tình cảm dành cho hắn. Và lại, tôi thật không thể sống cùng hắn được.

Tôi đến từ thế giới tương lai, tôi là một học sinh cấp ba của thế kỷ Hai mươi mốt. Đến một ngày tôi sẽ trở về thế giới của mình, tôi thật không muốn chàng trai nào phải buồn vì tôi.

“Thượng Quan Tinh, tại sao nàng nhăn tâm như thế!”, Giang Tà đau lòng hét lên với tôi.

“Vậy tại sao huynh cũng nhăn tâm như vậy. Rõ ràng tôi không vui, rõ ràng tôi không muốn làm vương phi. Rõ ràng huynh biết như thế, tại sao còn ép buộc tôi”, tôi tức giận gào vào mặt hắn.

Giang Tà bị tiếng gào của tôi làm cho sững người, cứng họng không nói được gì, hắn xoay người bỏ đi.

Trước khi hắn quay người, tôi đã thấy đôi mắt hắn hoe đỏ. Tôi đã làm tổn thương hắn phải không, hắn thực ra cũng rất thuần khiết.

Mở toang cửa sổ, tôi đưa tay hướng về bầu trời phía xa. Rất nhớ, rất nhớ cuộc sống tự do tự tại, lang bạt nay đây mai đó.

“Tiểu Tinh, Tiểu Tinh, chúng ta đến cứu nàng đây, mau cùng chúng ta chạy trốn”, trên mái hiên đột nhiên có cái đầu treo lưng lửng phát ra giọng nói.

Tôi bị dọa cho kinh hoàng thất sắc, miệng há hốc định hét lên, nhưng lại bị người đó bịt lại.

“Đừng hét, đừng hét. Ta là Âu Dương Y.”

“Y huynh... tại sao huynh lại đến đây, mọi người đâu?”, tôi vội hỏi. Họ đang ở chỗ nào rồi, vương phủ là nơi bọn họ nói vào là vào được sao?

“Mấy người đều ở trên mái nhà, đang nắm tay ta đây nè, ta đến đưa nàng đi.”

Tôi muốn đưa tay ra nhưng lại ngập ngừng.

Giống như tôi nói, Vương phủ không phải nơi người nào cũng tùy tiện vào được, nhưng cả bốn người bọn họ đều có thể vào, rõ ràng là Giang Tả cố ý.

Tôi không muốn hại bốn huynh đệ Âu Dương, cũng không muốn từ biệt với Giang Tả như thế.

Tôi thu tay về, mỉm cười an ủi Âu Dương Y: “Xin lỗi, tôi không thể đi thế này. Có thể đợi tôi không?”.

Âu Dương Y lặng người nhìn tôi. Khi ấy, tay tôi đầy mồ hôi.

Tôi là người không biết tốt xấu phải trái, họ vốn chẳng thân chẳng thích với tôi, dựa vào cái gì mà phải đợi tôi chứ.

“Tiểu Tình, dù bao lâu chúng ta cũng đợi nàng”, Âu Dương Y mỉm cười ấm áp, sau đó xoay người biến mất dưới ánh trăng.

Bất chợt trái tim tôi thấy ấm áp vô cùng. Dù là nói dối đi nữa cũng cảm ơn các huynh.

Cảm ơn các huynh đã đối xử tốt với tôi như vậy.

Đủ rồi, như thế này là quá đủ rồi.

Ngày hôm sau, tôi ngồi trong hoa viên đếm bướm, Giang Tả cùng đám người như mệnh mông sông nước, oai hùng bước đến, nắm lấy tay tôi kéo đi.

Tôi vội hỏi: “Đi đâu?”.

“Sơn trại.”

“Vậy còn những người kia?”

“Phụ hoàng phái họ đưa chúng ta ra khỏi thành. Ta đã nói với phụ hoàng rồi, trở về sơn trại sẽ cử hành hôn lễ.”

Tay tôi bị nắm chặt kéo đi, muốn nói rõ tất cả với hắn, nhưng lại thấy khuôn mặt hắn bất giác đã trở nên xanh lét, tôi thoáng buồn. Giang Tả, lẽ nào không thể dành ra vài phút cho tôi nói được sao?

Tôi thật không muốn chạy. Tôi muốn chào từ biệt huynh, muốn nhìn thấy huynh cười chứ không phải nét mặt như lúc này.

Đám người kia đưa chúng tôi ra đến cổng thành rồi mới quay lại. Giang Tả nhìn đám người đi xa dần, liền nhảy xuống ngựa, dúi dây cương vào tay tôi, tôi không hiểu ngừng đầu lên nhìn hắn.

Muốn làm gì đây.

Hắn mỉm cười với tôi, thanh khiết mát mẻ tựa gió xuân: “Đi đi, lẽ nào nàng ngồi trên ngựa của ta rồi lại không muốn bỏ đi nữa sao? Ta không để bụng đâu”.

Tôi tròn mắt nhìn rồi cũng nhảy xuống ngựa.

Rốt cuộc là định làm gì vậy?

Giang Tả đợi sau khi tôi nhảy xuống, lập tức tiến lên một bước ôm tôi vào lòng, đầu vùi vào cổ tôi, trong lúc thần thờ, một dòng nước ấm áp chảy xuống. Một lát sau hắn mới khẽ giọng thì thầm: “Vương phi của ta, nàng đi đi, đi tìm tất cả những gì nàng muốn. Nếu một ngày nào đó nàng thấy mệt, thì hãy trở về. Nàng mãi mãi là vương phi của ta”.

Toàn thân tôi bất giác rung lên...

Hồi lâu vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, lúc này, có bốn bóng người từ trong thành bước tới. Đó là những bóng hình tôi không thể nào quên, tại sao tôi không muốn từ bỏ bất kỳ người nào.

Tôi bắt đầu hiểu ra, tên gốc trước mặt đang ôm tôi đây, sau khi bị tôi làm tổn thương, lại vẫn điềm đạm thả tôi đi.

Nước mắt tôi trong giây phút này cũng chẳng sao ngăn được mà lăn dài trên má. Tôi xoay tay ôm người ấy chặt hơn.

Giang Tả.

Tên gốc này.

“Giang Tà, xin lỗi.”

“Ta không muốn nàng nói xin lỗi, ta muốn nàng hãy nhớ đến ta.”

“Ừm, tôi bảo đảm, mãi mãi không quên huynh.”

Ráng chiều buông xuống, cảnh tượng phấn hoa tung bay khắp trời vô cùng mỹ lệ, tôi cùng bốn huynh đệ Âu Dương rời đi. Giang Tà đứng lặng phía sau luôn nở nụ cười trông theo, nhưng tôi biết, chỉ cần tôi đi khuất, hán nhất định sẽ khóc.

Đi được mấy bước, tôi quay người chạy lại, hét to với Giang Tà: “Tôi tên Thượng Quan Tinh, đến từ thế giới mấy ngàn năm sau, là một học sinh cấp ba bình thường. Giang Tà, huynh phải nhớ tôi, tôi không phải nữ hiệp gì gì đó, tôi chỉ là Thượng Quan Tinh thôi”.

Giang Tà nhìn tôi một lát, trên khóe môi vẫn vương nụ cười rất đẹp: “Tuy không biết đang xảy ra chuyện gì nhưng ta sẽ ghi nhớ. Tạm biệt, vương phi của ta”.

“Ừm, tạm biệt, vương tử son tặc của tôi”, tôi mỉm cười, cũng nói với hán như thế.

Tôi mãi mãi không quên, buổi chiều tà phấn hoa bay rục trời trước cổng thành này, thiếu niên đứng trước mặt tôi lúc này, mỉm cười nói tôi là vương phi của hán.

Còn hán cũng chính là tiểu vương tử trong lòng tôi.

“A, a, thật tuyệt quá!”, giọng Âu Dương Thiếu Nhân.

“Ta cũng muốn trở thành vương phi”, giọng Âu Dương Y.

“Lập dị!”, giọng Âu Dương Huyền.

“Tóm lại là, cũng khá tiếc”, giọng của Âu Dương Thiếu Nhiên.

Tôi không chịu nổi nữa! Đúng là không thể chịu nổi nữa! Bốn cái máy tạo tiếng ồn này rốt cuộc muốn làm gì hả?

Quay người đứng đối diện với bốn huynh đệ đang xếp thành hàng ngang, đám tiểu tử này mỗi người một lời chửi ầm ĩ với nhau cả, tôi chống nạnh hét lên: “Muốn gì hả! Thích gây chiến phải không?”

“Nàng quá yếu đuối”, bốn người đồng thanh lên tiếng.

Tôi bốc hỏa, nếu không phải thích gây chiến, các người muốn kiếm chuyện gì đây.

Tôi thờ dãi, chán nản hỏi: “Rốt cuộc các huynh có điều gì bất mãn?”.

“Tiểu Tinh, tại sao hán lại là vương tử của nàng. Chúng ta thì sao?”, Âu Dương Thiếu Nhiên bỏ nhào về phía trước, bộ dạng giống như cún con.

Tôi vuốt vuốt tóc huynh ấy: “Vì chuyện đó thôi mà không vui đến vậy? Thiếu Nhiên, huynh là Thiếu Nhiên của tôi”.

Mấy tên tiểu tử này cũng biết khó chịu cơ đấy.

Tôi chỉ vào ba người còn lại, lần lượt nói: “Huynh là Âu Dương Thiếu Nhân của tôi, huynh là Âu Dương Y của tôi, huynh là Âu Dương Huyền của tôi. Như thế đã được chưa?”.

“Không cần, ta muốn là duy nhất.”

“Đừng mơ.”

“Tiểu Tinh, ta cảm động quá.”

“Vậy thì cứ từ từ mà cảm động đi nhé.”

“Ấu trĩ!”

...

Ánh tà dương dần dần khuất sau triền núi, vừa rồi vẫn còn nặng nỗi thương cảm mà Giang Tà mang đến, giờ đã được đám ngốc phiền phức này giải tỏa hết rồi.

Tóm lại, Thượng Quan nữ hiệp lần này cũng danh bất hư truyền như thế.

Đã đến hoàng cung, đã gặp Hoàng thượng, thi đấu để tranh chức vương phi, còn câu được cả vương tử nữa chứ.

A ha ha! Quả nhiên, Thượng Quan nữ hiệp tôi là vô địch...

Giang hồ đáng yêu, tôi lại trở về đây!

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 10: Đại ca à, chiếc mặt nạ của huynh rất kỳ lạ đấy!

Tục ngữ nói: Người trong giang hồ, đâu thể không mang binh khí, nếu không muốn mang binh khí thì nhất định phải tìm người mang thay.

Hiện tại, lúc này, tôi cảm thấy mình hoàn toàn có lý do chính đáng để kéo người đến mang giúp tôi một cây binh khí.

Nữ hiệp...

Cuộc sống đúng là chẳng đơn giản chút nào...

Đại ca à, huynh đừng để mấy chuyện đen đủi đổ lên đầu tôi nữa được không, thỉnh thoảng cũng nên lựa chọn đối tượng một chút rồi mới rút vạt đen xuống có được không vậy?

Tôi thấy nếu tôi chết đi, nhất định chương trình giải trí này sẽ trao tặng cho tôi một giải, gọi là: Giải thưởng cống hiến xuất sắc nhất dành cho người có nhiều đóng góp cho ngành giải trí.

Tác giả à, cô phải nhớ giúp tôi làm đơn xin đấy nhé...

Các vị huynh đệ tỷ muội sẽ hỏi tôi tại sao lại xảy ra chuyện như thế phải không?

Vậy thì phải truy nguồn về cái buổi chiều gió lạnh xào xạc trong một ngày xuân nọ.

Tôi cùng bốn huynh đệ Âu Dương đã tìm được khách điểm, đang chuẩn bị ăn cơm, sau đó sẽ nghỉ lại một đêm để tiếp tục chuyến phiêu lưu.

Chúng tôi có gọi một vài món, tôi ăn như thường lòng. Đang nhiệt tình hết mình chẳng để ý đến ai, bỗng nhiên tôi thấy xung quanh trở nên hỗn loạn.

Tôi sững người.

Ý, đánh nhau hả? Chỉ thấy nào là mâm, đĩa, dao, kiếm tung tóe đầy trời.

Làm cái gì thế, các người đánh nhau mà chẳng mở màn gì cả? Tại sao ngay cả tiểu gia đây cũng không được thông báo để còn biết đường mà chạy trước.

Tôi vừa trầm nghĩ vừa tìm đường thoát thân, nhưng chẳng thể ngờ mình lại có thể bị lôi ra làm con tin.

Lúc đó đột nhiên có người hét lên một câu: "Hắn trúng độc rồi, không chống cự được lâu nữa đâu".

Khi ấy tôi mới phát hiện, hóa ra trước mắt tôi là một đám người vây quanh mấy tên nam nhân đeo mặt nạ.

Tôi và bốn huynh đệ Âu Dương đưa mắt nhìn nhau.

Khoảng thời gian này, tôi đang phiêu du trên giang hồ nên cũng phải cẩn thận dè chừng. Trở thành nhân sĩ giang hồ, trở thành một nhân sĩ chính phái trên giang hồ, trở thành nhân sĩ chính phái nổi danh được treo hai từ nữ hiệp trên giang hồ..., giây phút này chuyện mà tôi muốn làm nhất chính là hăm hồ đưa ra hai mươi phần tinh thần và trăm phần trăm nhiệt huyết để... để bỏ chạy.

Cái gì? Các vị nói tôi giả chính nghĩa. Tôi vốn chẳng cảm thấy chính nghĩa gì ở đây cả, huống hồ mấy thứ trên phim truyền hình diễn cũng đều là giả đấy thôi, chẳng phải đạo diễn đều để lại cho khán giả một câu: "Câu chuyện này vốn hoàn toàn là hư cấu", người nào tin mới là kẻ ngốc.

Huống hồ, các vị đâu thể biết được, mấy người mà bị cả đám người vây đánh thì giữa họ có những mối quan hệ phức tạp gì.

Mấy kẻ đeo mặt nạ này chắc chắn là ma đạo, tên vừa bị trúng độc kia ắt là ma quân đang bị hiệp sĩ võ lâm công kích.

Tôi đã có bốn huynh đệ nhà Âu Dương làm lá chắn, một mình di chuyển về phía thang gác, đột nhiên, trước bao con mắt chứng kiến, một nam nhân bất chợt xuất hiện trên đầu tôi, thân khoác kim giáp thánh y, chân đạp trên cầu vòng bảy sắc...

Ái chà! Ái chà! Sai rồi! Hắn đeo mặt nạ màu bạc, tay cầm đao bóng loáng, đáp xuống bên cạnh tôi vô cùng đẹp mắt, cây đao cũng hiên ngang được ghè lên cổ tôi.

Tôi nghiêng đầu, cổ nặn ra nụ cười còn khó coi hơn cả khóc: “Đại ca à, mặt nạ của huynh, sao kỳ lạ thế!”

Trái tim tôi thầm kêu gào, đại ca à, tại sao huynh lại muốn bắt tôi. Tôi chỉ là nhân vật phụ thôi mà. Bốn mỹ nam nhà Âu Dương sao huynh không bắt, mấy người bọn họ đều hơn đứt tôi.

Lúc này, bốn huynh đệ Âu Dương mặt mày căng thẳng lo lắng, vừa giúp nhân sĩ võ lâm kia một tay vừa bận bịu tranh luận với tên ma quân đằng này.

“Cầm động thủ, nàng ấy là Thượng Quan Tinh, làm tổn thương nàng ấy, các ngươi không ai biết hậu quả thế nào đâu.”

Thiếu Nhân à, từ trước đến nay tôi chưa từng thấy huynh nói câu nào hay như thế đấy.

“Vị huynh đệ này, ra tay với một nữ nhi yếu đuối, hành vi này thiên lý bất dung, Trời chẳng chấp nhận, ngày ngày gặp ác mộng, sẽ không có kết cục gì tốt đẹp đâu.”

Hu hu, Âu Dương Y, nếu huynh thực sự có thể nói cho hắn chết, thì tôi nhất định sẽ dành cho huynh một trăm phần trăm nhiệt thành ủng hộ. Nhưng nếu huynh nói mà hắn không chết, thì huynh tự cầu phúc cho mình đi. Tôi sợ rằng hắn không kiềm chế được sẽ đưa huynh lên Tây Thiên trước đấy.

“Đáng chết!”

Tàng băng lạnh lẽo chết tiệt, huynh đang nói hắn hay nói tôi đáng chết đấy hả? Nếu huynh nói tôi, thì tôi có làm ma cũng không buông tha cho huynh đâu nhé.

“Đồ ngu ngốc kia, thả Tiểu Tinh của ta ra!”

Không ngờ Thiếu Nhiên, vào lúc này, người chính trực, ngay thẳng nhất lại là huynh. Trước đây, đúng là tôi đã trách lầm huynh...

“Đề ta đi!”, tên ma quân thò ra một câu như thế. Hắn rõ ràng đã trúng độc, cơ thể run lên bần bật, tay cầm đao ghè chặt cổ tôi. Tôi đang nghĩ nên dùng phương án nào cho hiệu quả đây.

Lòng thầm tính toán nếu lúc này mạnh động, hắn lập tức sẽ đưa tôi đi gặp Phật Tổ.

“Đề hắn đưa tôi đi. Các huynh đừng đi theo, nhất định tôi sẽ không sao đâu”, tôi cảm thấy lúc này hay là làm chút gì đó đậm tình người, vì thế liền lớn tiếng hét lên.

Mấy khuôn mặt trước mắt tôi đột nhiên nghệt ra, lộ vẻ không cam tâm, nhưng xét thấy phản ứng lúc này của bốn huynh đệ Âu Dương, cũng chỉ còn cách đề tôi và ma quân kia cùng rời đi mà thôi.

Thế là tôi vừa mới chạy thoát khỏi hang ổ của sơn tặc, chiếc lồng hoàng kim, giờ lại rơi vào ma cung.

Tên nam nhân kéo tôi bỏ chạy điên cuồng, cuối cùng chạy đến một sơn động thì không còn sức lực, ngã gục xuống.

Hắn dựa vào mỏm đá, sau chiếc mặt nạ ngàn năm không đổi, nói với tôi: “Nếu giờ cô nương không chạy, không chừng sau này ta sẽ suy nghĩ lại mà thả cô nương. Nhưng nếu cô nương chạy thì dù ở nơi chân trời góc biển, ta tuyệt đối không buông tha cô”.

Tôi không thèm để ý đến hắn.

Xi! Loại người gì thế hả, chả khác gì dân bụi đời, lại còn giả bộ sâu sắc. Ấu trĩ!

Tôi nhìn ra bên ngoài, ôm chặt tay nải trong lòng. Tay nải đeo bên người này là do bốn nữ hiệp đặc biệt chế tạo. Bên trong có tiền và đồ ăn cần dùng lúc nguy cấp.

Khốn kiếp, vốn dĩ tiểu gia tôi không hề đói, cũng đều trách tên ma quân chết tiệt gì gì kia, nói mang theo tôi bỏ chạy, thực chẳng thả bảo rằng bắt tôi vác hắn chạy cho lành.

Cây nắm hương mười bảy năm bị hắn đè lên chắc thành bảy mươi năm quá.

Tôi đem tất cả nội hòm giặt trút lên đám đồ ăn trong tay nải, vừa nhai thịt bò vừa ăn mận thảo.

Oạch! Thực ra tôi vốn có thói quen ăn không hết sẽ để dành. Cho nên, bánh mận thảo và thịt bò trên tay vẫn còn nóng.

Đang tận hưởng mùi thơm ngào ngạt của món ăn, tôi bất ngờ phát hiện ánh nhìn pha lẫn thủy hỏa đang rọi về phía mình.

Sau đó, một chuyện thần kỳ đã xảy ra...

Tôi nghe thấy tiếng “ùng ục”.

Cái miệng đang nhai thịt bò bống há hốc ra.

Không... không phải chứ.

Bụng của ma quân đang réo vang hả.

Tầng băng đá này, ma quân đáng chết, bụng của ma quân lại phát ra tiếng sôi “ùng ục”, “ùng ục” sao. Tôi thực sự muốn đi báo cáo khắp thiên hạ chuyện này.

“Nếu cô nương dám nói ra chuyện này, tôi sẽ cắt lưỡi cô nương”, ma quân lạnh lùng nói.

Tôi cố nhịn cười, đưa chiếc màn thầu còn lại cho hắn. Hắn ngập ngừng giây lát không nhận.

Khóe miệng tôi khẽ nhếch vể xem thường: “Yên tâm, không có độc đâu, hơn nữa bản thân huynh cũng trúng độc rồi, sợ gì lại trúng độc thêm chứ, nói không chừng lại lấy độc trị độc cũng nên”.

Ma quân không nói gì, đưa tay nhận lấy, tôi thầm nghĩ cái mặt của hắn lúc này nhất định đen xạm đi rồi cũng nên.

Thực ra, tôi cũng chẳng phải người tốt đẹp cho lắm, chỉ là tôi cảm thấy hơi nhàm chán, nên rất muốn trông thấy khuôn mặt của ma quân. Và lại, tôi đã chia cho hắn nửa đồng đồ ăn của mình, mà lại đúng là chiếc màn thầu bị rơi xuống đất rồi nhưng tôi nhặt lại vì không muốn cho đám chó hoang lượn lờ chón khách điểm kiểm miếng ăn.

Tôi lên cười hi hi, đắc tội với bốn nữ hiệp tôi cũng chẳng có kết cục tốt đẹp gì đâu.

“Nè, đổi màn thầu của cô nương cho ta.”

“Cái... cái gì?”, tôi sững người hết lên.

Trong lòng tôi có một cảm giác chằng lảnh, mồ hôi túa ra không ngừng.

“Ta nói là đổi cho ta!”

“Nhưng tôi cần rồi.”

“Ta không ghét cô nương, nên sẽ miễn cưỡng ăn tiếp được.”

Hu hu, khóe mắt tôi ngấn lệ đưa tay ra nhận màn thầu, nhìn cho chết thì thôi. Tôi hận, tôi hận tại sao lúc đứng lên mình lại không vô ý giẫm vào chiếc màn thầu này cơ chứ.

Tôi nước mắt lưng tròng chuyển hướng nhìn về phía ma quân, âm mưu dùng ánh mắt để mong nhận được lời an ủi.

Ai biết đâu, ma quân chết tiệt này lại điềm nhiên mở chiếc mặt nạ, để hở một nửa từ miệng trở xuống. Vậy là một nửa khuôn mặt đã lộ ra rồi...

...

Ma quân ăn xong thì bắt đầu yên vị. Tôi lại ngán ngẫm ngồi trong góc vẽ mấy vòng tròn lên đất rồi nguyên rủa hắn. Bất giác ngủ lúc nào chẳng hay.

Đợi đến khi tỉnh lại, trên người tôi chỉ còn lưu lại đúng một bộ y phục cùng mấy thứ đặt trên đất trước đó, làm gì còn thấy ma quân nào nữa.

Ánh mặt trời bên ngoài cửa động xán lạn, tôi hào hứng bật dậy chạy ra ngoài.

Tự do! Tự do rồi! Oh yeah!

Phóng thẳng ra ngoài sơn động, nhìn thấy thảm cỏ xanh mướt, chim chóc bay lượn, côn trùng kêu vang, tiếng nước chảy trong khe suốt róc rách không ngừng, bầu không khí tự nhiên sáng khoái thư thái vô cùng.

Núi non nơi đây thật đẹp, trời cao thật trong xanh, sông dài thật tuyệt diệu quá đi.

“Đây là đâu vậy?”

Tôi bẻ một cành cây, rồi men theo sườn núi mà leo xuống.

Tôi nguyên rủa lần thứ một trăm linh một tên ma quân bị thảm mà đến ngay cái tên tôi cũng không biết. Hắn tự nhiên lại kéo tôi lên núi cao thế này, rồi mặc kệ tôi mà cứ thế một mình xuống núi.

Cuối cùng tôi cũng ra khỏi khu rừng, trở thành nhân vật cừ khôi nhất thời cổ đại. Vì lúc tôi giả trang ăn mày đi vào thành, cũng có vô số ăn mày đến trước mặt mà nói với tôi rằng: “Hi hi, huynh đài mới đến hả. Tại sao bang chủ của chúng ta lại để huynh đài tới đây nhỉ. Năm nay nghề ăn mày cạnh tranh khốc liệt lắm đấy”.

Thật ngưỡng mộ, không ngờ ngay từ thời cổ đại, bang chủ cái bang đã có đầu óc kinh tế đến vậy.

...

Tìm đến khách điểm, sau khi đưa lệnh bài của Âu Dương gia cho ông chủ xem xong, cuối cùng tôi cũng được trở về với cuộc sống của một nữ hiệp.

Khoảng thời gian bên cạnh ma quân, tôi đã học được một chân lý: Làm ma quân, khôn kiếp, đều là lũ vô lương tâm.

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 11: Làm ma quân, chẳng có thứ gì tốt đẹp hết!

Lúc bốn huynh đệ Âu Dương xông vào phòng thì tôi vẫn đang phần uất gặm chân gà. Mấy người bọn họ vừa trông thấy bộ dạng của tôi, ban đầu còn sững sờ, sau đó thì cùng nhau lao đến.

Tôi tức muốn thổ huyết, rõ ràng là đồ ăn tiêu gia tôi gọi, các người làm gì dám tranh nhau ăn thế chứ.

“Các huynh muốn chết hả!”

“Nha đầu thú! nàng cũng vô lương tâm lắm. Chúng ta nhọc công tìm kiếm nàng một ngày một đêm, không ăn không uống, giờ nàng lại còn ý kiến nữa hả”, Âu Dương Thiếu Nhân vừa ăn vừa nói.

“Đúng, đúng thế, chúng ta đều đói sắp chết đây.”

“Nấm hương, ngon lắm.”

“A, a, tôi muốn ăn đùi gà.”

Ăn! Ăn! Ăn chết các huynh!

Tôi mặt mày hầm hầm dùng chiếc chân gà đang cầm trong tay nện lên đầu Âu Dương Thiếu Nhân. Âu Dương Thiếu Nhân sứt sứt òa khóc, vung tay giăng lấy miếng nấm hương trong miệng Âu Dương Huyền. Âu Dương Huyền bị bất ngờ liền phun toàn bộ những thứ trong miệng lên người Âu Dương Y. Âu Dương Y lại hoành tráng cầm chiếc bánh trong tay ném thẳng vào mặt Âu Dương Thiếu Nhân.

Còn tôi, lại bị Âu Dương Thiếu Nhân hoa lệ ụp đĩa rau cải trắng lên đầu.

Cho nên mới nói, tôi ghét nhất mấy trò nghịch thái quá vô bổ như thế.

Nhưng, có thể khẳng định một điều rằng, họ, nhất định rất quan tâm đến tôi. Cho nên, cảm ơn!

Tôi là người có trí nhớ không tốt lắm. Những chuyện liên quan đến ma quân, chỉ cần tới sáng hôm sau đã quên sạch.

Để lại ấn tượng sâu sắc nhất trong tôi chính là vị bang chủ cái bang với cái đầu kinh tế phát triển siêu cấp. Một ngày nào đó nhất định tôi phải đi gặp người đó mới được.

Làm ăn mày thì đều phải mặt dày, lỳ lợm, nhưng kiếm cũng khá. Dù sao tôi cũng không muốn làm nữ hiệp gì đó, đổi nghề sang làm ăn mày cũng được.

“Thượng Quan Tình, nàng đi làm ăn mày chẳng thà đi làm ni cô còn hơn”, Âu Dương Huyền nói với tôi như thế.

Tôi nhếch mép đau khổ, mặt mày xám xịt.

Chắc chắn tên tiểu tử này đang thầm yêu tôi, nếu không sao lại quan tâm đến chuyện của tôi thế chứ.

“Nàng yên tâm, ta thậm yêu ai chứ không yêu nổi nàng đâu”, Âu Dương Huyền vẫn giữ khuôn mặt khó coi vạ năm không đổi đó nhìn thấu về mặt không lộ tâm trạng của tôi.

Tôi chỉ muốn bám vằm tảng băng trên mặt kia.

“Tôi quyết định rồi, địa điểm tiếp theo, chúng ta sẽ đến Lạc Dương”, tôi nhảy lên tuyên bố.

Lạc Dương, tôi đã muốn đi từ lâu rồi. Tôi muốn viết một bộ tiểu thuyết thật hoành tráng, cũng muốn đi bán giấy, kiếm thật nhiều tiền.

A, a, tiểu gia tôi vốn thích những nơi đẹp để mà. Mấy tên tiểu tử kia méo mặt quay lại nhìn tôi, cuối cùng cũng quyết định tiếp theo sẽ đi về phương Nam.

Ngày xuất phát, Âu Dương Thiếu Nhân buộc một chiếc còi lên người tôi, tôi thổi, dùng hết sức thổi, nhưng sao nó không phát ra tiếng.

Âu Dương Thiếu Nhân cười nói: “Tiểu Tinh, nếu nàng cần ta, hãy thổi nó bằng tất cả nhớ nhưng. Ta nhất định sẽ nghe thấy”.

Tôi tròn mắt nói với huynh ấy: “Âu Dương Thiếu Nhân, huynh quả là kiêu ngạo”.

Âu Dương Thiếu Nhân im lặng không nói.

Đi về phương Nam, chúng tôi quyết định đi bằng đường thủy.

Oa, tôi rất thích. Tưởng tượng chút xíu, tôi ngồi bên một cây đàn, khói sóng chảy dài, ngón tay gảy nhẹ. Hát rằng: “Ta chỉ là một cây nắm hương xinh đẹp, la la la...”.

Phụt! Thôi bỏ đi, đây không phải là sở trường của tiểu gia tôi.

Hay là tôi đổi sang một bộ y phục nho sinh, phe phẩy quạt giấy mà nói một câu: “Oa, sông lớn quá, nước thật đầy”.

Phụt! Quả nhiên, tiểu gia tôi chỉ thuộc trường phái ảo tưởng. Thề loại văn thơ lai láng không thích hợp với tôi.

Chắc là hiếm lắm mới có ngày thời tiết đẹp như thế. Tôi phát hiện hôm nay đặc biệt có rất nhiều người lái đò. Không, không phải là đặc biệt, mà là dị thường.

Quay đầu lại, tôi cười với Âu Dương Thiếu Nhân: “Nhiều người như vậy làm gì chứ, đánh nhau phải không?”.

Âu Dương Thiếu Nhân mặt mày xanh xao nói với tôi: “Tiểu Tinh, nếu có một chiếc thuyền lao với tốc độ bất bình thường đến bên cạnh nàng, vậy nàng cảm thấy hấn ta muốn làm gì?”.

Tôi hào hứng, huynh ấy bị ngốc sao.

“Vậy mà cũng phải hỏi, đương nhiên là muốn đánh huynh rồi.”

“Vậy có rất nhiều con thuyền đang hướng về phía nàng thì sao?”

“Đánh chết huynh.”

Âu Dương Thiếu Nhân vác khuôn mặt chẳng biết nên cười hay nên khóc, chỉ tay về phía sau tôi rồi nói: “Nhìn về phía sau, tạm biệt cuộc đời của nàng đi”.

Tôi xoay người, ngẩn ngơ giây lát.

Không phải chứ, tôi tự cảm thấy mình từ nhỏ đã ngoan hiền, luôn chấp hành chủ trương của đảng. Tại sao ông Trời lại đối xử với tôi như vậy. Những con thuyền đang đi lại hiền hòa trên sông bỗng chốc như biến thành ma quỷ rồi xông thẳng về phía chúng tôi mà hô vang “Giết, giết!”.

Tôi tròn tròn mắt, không dám tin những thứ mình đang thấy, cố dùng cặp mắt như hai chiếc đèn pha của mình mà soi cho thật kỹ, cuối cùng cũng phát hiện nguyên nhân. Đó chính là, tất cả những chiếc thuyền này đều bám theo một chiếc thuyền đi hàng đầu trong đó.

Tôi khóc, đại ca à, tôi nhận ra rồi, các huynh đang bị truy sát phải không. Các huynh có thể làm nghề gì đó có đạo đức một chút được không, đừng làm liên lụy đến người vô tội như vậy nữa.

Sống trên đời này thật chẳng dễ dàng chút nào.

“Âu Dương Thiếu Nhân, chúng ta mau chạy thôi”, tôi oang oang hét lớn.

“Không chạy được nữa... chúng ta cũng bỏ mạng như con thuyền kia thôi, bị bao vây rồi.”

Những chiếc thuyền kia đột nhiên dừng lại. Tôi đang cảm thấy may mắn khi mình có thể sẽ không phải làm thủy quỷ thì bốn phía lại bắt ngờ vang lên tiếng

hét “Giết!”. Chỉ thấy hình đao bóng kiếm sáng loáng, họ đuổi, tôi chạy.

Cuối cùng tôi cũng hiểu ra một điều, đó là làm nữ nhân vật chính xuyên không thật không dễ dàng. Mỗi ngày nay, những chuyện khác thì chẳng đụng phải, sao lúc nào cũng vướng vào mấy chuyện truy sát giết chóc thế này.

Thực ra, nhà của tiểu gia tôi ở dưới chân núi Đại Trạch, nhà tôi có bố tôi, mẹ tôi và tôi. Khó khăn lắm tôi mới xuyên không được. Các vị thúc thúc buông tha cho tôi đi mà.

Chẳng thể chờ đợi họ ra tay, lúc này chỉ tôi mới có thể tự cứu mình.

Tôi xoay người, ra chỉ thị với Âu Dương Thiếu Nhân: “Cướp chiếc thuyền phía xa nhất kia, chạy!”.

Bốn người kia lập tức tạo thế bỏ chạy, bất ngờ có người bay đến cản đường tháo thân của chúng tôi.

Khi bốn huynh đệ Âu Dương đều đã ở trên một chiếc thuyền khác, tôi vẫn còn đứng sững, không lao theo được.

Đột nhiên trên đỉnh đầu xuất hiện một bóng đen, sau đó luồng sáng bạc lóe lên, và rồi một cây đao lại oai hùng ghè lên cổ tôi.

Cảnh này thật giống với những cảnh trong bộ phim quay chậm, quay đi quay lại nhiều lần.

Tôi nghiêng đầu, mặt mày xám xịt, miệng không ngừng run rẩy.

“Nè, mặt nạ của huynh, vẫn kỳ lạ như thế nhỉ.”

Cho nên mới nói, hu hu, cái gọi là tình cờ gặp gỡ gì đó, căn bản là lừa người mà.

Đại ca à, huynh thuộc băng đảng mặt nạ hả, nhất định là băng đảng mặt nạ rồi!

“Cầm động thủ, nàng ấy là Thượng Quan Tinh”, Âu Dương Thiếu Nhân lại lần nữa hét lên.

Tôi đưa mắt nhìn, vô số hiệp sĩ đang vây quanh, bộ dạng bi thương như muốn nói “Lại là cô hả”.

Tôi chán nản, lòng thầm đồng thanh nói cùng bọn họ: “Thượng Quan Tinh, lại là cô hả?”.

Ma quân kia đầu tiên là sững người, sau đó lại cúi đầu cười cười, cách chiếc mặt nạ, dùng giọng dễ nghe nói với tôi: “Thượng Quan Tinh? Ha ha, lại là cô hả. Chúng ta đúng là có duyên”.

Đúng, không sai, chúng ta rất có duyên. Vậy là sau một hệ liệt cơ duyên trùng hợp, tôi lại lần nữa bị bắt đi đầy hoa lệ.

Khi chiếc thuyền đã đi xa, tôi vẫy tay chào tạm biệt bốn huynh đệ Âu Dương, nói một câu: “Lần sau, mời các huynh trực tiếp đến cái bang tìm tôi”.

“Nè, tại sao lần nào gặp cũng thấy cô đi cùng bốn người đó thế?”

Tôi liếc xéo hắn, chẳng thèm đoái hoài.

“Nè, nói cho ta biết, cô muốn chết sao?”

Xi! Tại sao tôi phải nghe lời huynh chứ!

“Vi tôi quen mấy người đó.”

Thôi được rồi, huynh là ma quân, huynh là to nhất, tiểu gia tôi không chống đối huynh nữa, trước tình hình này tôi không mở miệng với huynh chắc không được.

“Hả? Cô không phải Thượng Quan Tinh sao? Đáng ra phải quen biết rất nhiều người chứ.”

“Ồ, trí nhớ của tôi không được tốt lắm nên những người tôi có thể nhớ cũng không nhiều.”

“Hả? Nói như thế cô có nhớ ta không?”

“Không, tôi chỉ cảm thấy chiếc mặt nạ này trông rất quen”, tôi lạnh lùng nói.

Không sai. Tôi chẳng biết tên hắn là gì, cũng chẳng biết gia cảnh nhà hắn ra sao, thứ nhớ nhất chỉ là chiếc mặt nạ vạn năm bất biến kia mà thôi.

Nghe câu trả lời như thế, ma quân rõ ràng có chút tức giận.

Tôi một mình ngồi bên mạn thuyền ngắm dòng nước, đâu có thời gian mà quan chuyện hân vui hay buồn chứ.

“Ta muốn dùng một cách đặc biệt để giúp cô có thể nhớ ta”, hân ta nói.

Yên tâm, tôi nhất định sẽ chọn cách quên huynh hoàn toàn. Tôi vừa nghĩ như thế, đột nhiên trên đầu lại xuất hiện một bóng đen cực lớn. Tôi liền có một dự cảm rất không lành, ngoái đầu nhìn, muốn nói gì đó. Tóm lại là chỉ thấy trời đã giăng đầy bóng đêm.

“Tôm” một tiếng, tôi lại vịnh quang ngã xuống dòng nước.

Tiểu nhân! Tiểu nhân! Tôi không biết bơi mà...

“Tôi, tôi!”, tôi vùng vẫy hết lớn.

Tên ma quân đáng chết bộ dạng nhẹ nhàng như mây bay gió thoảng tháo chiếc mặt nạ xuống.

Hắn ta rất đẹp trai, đáng tiếc là tôi không có tâm trạng để ngắm. Tôi muốn ngắm, dù sao số tôi may mắn cũng sẽ được ngắm mà.

“Ta tên Mặc Nguyệt, gọi tên ta đi rồi ta sẽ kéo cô lên”, hân nói.

Tôi vẫn cố vùng vẫy, rất muốn hét thẳng vào mặt hắn.

Nhưng, tiểu gia tôi xuyên không lần này cũng chẳng dễ dàng, chết như thế thì ai sẽ lượm xác tôi về chứ. Gọi thì gọi!

“Mặc Nguyệt!”, tôi gọi như muốn ăn tươi nuốt sống hắn vậy.

“Quá hung dữ, dịu dàng hơn chút đi.”

Con tim tôi băng lạnh. Hu hu, tôi đã uống mấy ngụm nước lớn rồi đấy.

“Mặc Nguyệt!”, tôi dùng giọng dịu dàng ảm áp gọi.

“Nhỏ quá, to hơn chút nữa.”

“...”

Tôi thật, thật lòng rất muốn hét lên cho hắn nghe.

Nhưng... Hắn tưởng tôi là quả bóng hủ? Tôi có thể tự nổi trên mặt nước được sao.

Trong chớp mắt tôi đã chìm ngấm, tên nam nhân chết tiết cuối cùng cũng nhảy xuống. Dưới đáy nước, trong tia khúc xạ của ánh mặt trời, tôi thấy tên tiểu tử đáng chết đó mỉm cười.

...

Ta nguyện rửa người, ta nguyện rửa cả chín đời con cháu chất nhà người.

Tôi trầm nghĩ, quả nhiên thứ càng nguy hiểm thì càng đẹp và thu hút.

Lại lần nữa được hít thở bầu không khí trong lành tươi mới, lại một lần nữa được ngắm bầu trời trong xanh.

Tôi nghiêng đầu nhìn khuôn mặt tươi cười của ma quân đang hiển hiện trước mắt, thầm cảm thán trong lòng: Làm ma quân, khôn kiếp, chẳng có gì tốt đẹp!

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 12: Vần đen đầy đầu, ma quân đưa tôi đến thanh phong quán[1]

[1] Lầu xanh là nơi chứa các mỹ nữ, thanh phong quán là nơi chứa các mỹ nam.

Nếu cho tôi chọn lại lần nữa, có lẽ tôi sẽ nhất quyết ở lại phủ Tả Thân vương.

Đối với tôi, tình yêu chân thành và tự do là hai thứ vô cùng đáng quý. Nhưng nếu không có cái mạng nhỏ bé này, tôi cũng chẳng thể cảm nhận những thứ đó nữa.

Ngắm lại bốn nắm hương tôi mới mười bảy tuổi, năm đó cũng là một trong thập đại mỹ nhân của trường. Tuy thỉnh thoảng có gặp vài chuyện đen đui nhưng vẫn luôn rất tự tin. Tôi tha thiết yêu tự do, nhưng tha thiết hơn cả lại chính là cái mạng tép riu này.

Cái gì, cái gì! Các người dám nói tôi là con ma gan nhỏ hử.

Tiểu gia tôi thông báo cho biết, điểm dừng cảm nhất của tôi đây chính là dám thừa nhận bản thân mình là con ma gan nhỏ đấy.

Tôi còn câu này nữa: Tiểu gia tôi có thể không cần gì nhưng không thể không cần cái mạng này.

Hưởng hồ lúc nào bên cạnh bạn cũng có một kẻ mà dù hần cười hay khóc thì trên mặt cũng luôn in dấu một quầng đen, võ công thì cao cường nhưng lại là kẻ vô nhân tính, lúc nào cũng có thể biến thành một tên nam nhân mặt mày tuấn tú mà bụng dạ hiểm ác, biến thái xuyên lục địa, sẵn sàng cướp đi cái mạng nhỏ bé này của bạn. Cái mạng này của bạn, bạn thấy có nên giữ hay không.

“Ta quyết định rồi”, đúng lúc mọi nỗi tức giận trong tôi đều đang vỡ vụn trong lòng, Mặc Nguyệt đột nhiên nhìn thẳng vào mắt tôi, nói một câu như thế.

Vừa mới kéo tôi lên thuyền chưa lâu, hần đã giả bộ thân thiết sà xuống bên cạnh, lúc này trông tôi giống một con thỏ trắng ngây thơ đáng thương, mắt nhắm lại nhìn hần.

Ông Trời ơi! Lão Địa ơi! Mặc Nguyệt đại nhân ơi, ngài đừng dọa tôi nữa có được không. Tôi bảo đảm rằng, sau này sẽ không xuất hiện trước mặt ngài nữa đâu.

“Nghe nói cô nương có võ công cao cường”, Mặc Nguyệt quét ánh mắt như mây bay gió thoảng về phía tôi.

Tôi run rẩy, lập tức phản bác: “Họ đều nói láo”.

“Cô nương đã giết hộ pháp tà giáo trong Đại hội võ lâm”, Mặc Nguyệt nói.

“Tôi không giết hần, là hần tự bay đến đón đường kiếm của tôi đấy chứ.”

“Hả? Chẳng phải cô nương rất lợi hại sao? Giết cả tên hái hoa tặc đứng thứ ba trên giang hồ”, Mặc Nguyệt lại nói.

Mặt đầy vân đen.

Đứng thứ ba... là tên tiểu tặc sử dụng thuốc mê quá hạn đó hả? Trên thế gian này chẳng lẽ chỉ có ba tên tặc hái hoa đó.

“Là vì tôi không cẩn thận bị ngã nên lỡ tay đẩy tên đó xuống lầu.”

“Cô nương không phải người đã hạ gục toàn bộ cao thủ trong sơn trại sao?”, Mặc Nguyệt lại tiếp tục hỏi.

“Tôi không cẩn thận tưởng làm ba đậu là đậu tương nên đã nấu cho họ ăn.”

“Phụt!”, cuối cùng Mặc Nguyệt cũng không nhẫn nhịn thêm được nữa, đưa tay bịt miệng cười lớn.

Mặt tôi không chút biểu cảm, quét mắt nhìn hần. Trong lòng thầm coi thường: Đồ ngu, chuyện đó sớm đã chẳng phải chuyện cười gì mới mẻ nữa rồi.

Mặc Nguyệt cười một thôi một hồi, cuối cùng cũng dừng lại, đột nhiên quay ngoắt một trăm tám mươi độ trở nên nghiêm túc, chẳng biết từ lúc nào trên tay đã cầm cây đao bóng bóng, luồng sáng lóe lên sau lưng rồi lưỡi đao từ từ kê lên cổ tôi.

Tôi chỉ cảm thấy phía sau mình nòng nặc sát khí, cơ thể run rẩy không ngừng: “Đại hiệp tha tội”.

Mặc Nguyệt phả hơi thở bên tai tôi, thì thầm nói: “Ta và Thượng Quan Tinh từng giao đấu, cũng từng thấy dáng vẻ cô ấy. Tuy cô và cô ấy bộ dạng rất giống nhau. Nhưng cô chắc chắn không phải là Thượng Quan Tinh. Cô là ai?”.

“Đại hiệp nghe tôi nói! Nhà tôi ở một thôn trang nhỏ thuộc cao nguyên Hoàng Thổ, cách nơi đây rất xa. Lúc đầu nhà tuy nghèo nhưng gia đình tôi rất hạnh phúc. Sau này trong nhà chỉ còn lại mình tôi. Cho nên, tôi một mình ra ngoài, dựa vào chút tài nghệ bói toán mà hành tẩu giang hồ. Hôm đó tình cờ nhìn thấy Thượng Quan Tinh đột ngột qua đời, lại bị bốn huynh đệ Âu Dương tưởng lầm là Thượng Quan nữ hiệp, mọi người đều bảo Thượng Quan Tinh chính là tôi, cho nên chúng tôi mới phải tương kế tựu kế tiếp tục như thế.”

Tôi dùng ngữ khí trầm ổn để nói ra những lời hoang đường như thế bởi vì tôi cảm thấy, nếu tôi nói với hần mình là người từ tương lai xuyên không đến, tôi lập tức có thể lại xuyên không thêm lần nữa, và lại điểm dừng cuối cùng lần này nhất định sẽ là Điện Diêm Vương.

Xung quanh tĩnh lặng như tờ, tôi ngược ánh mắt lo lắng chăm chăm nhìn lưỡi đao sáng loáng.

Đại ca à, huynh niệm tình tôi hai lần hy sinh bản thân để trở thành con tin được không, tha cho tiểu gia tôi lần này đi mà.

Lát sau, Mặc Nguyệt cuối cùng cũng buông cây đao trong tay, mỉm cười kéo tôi vào lòng.

Tôi liếc trộm, lại phát hiện nụ cười phúc hắc[1] đang trùm lên khuôn mặt độc ác phủ bóng đen xuống kia.

[1] Phúc hắc: Về ngoài thân thiện ôn hòa nhưng nội tâm thì gian tà xảo quyết.

“Mau nói cho ta, tên cô là gì?”

“Đương Thái Hoa...”

“...”

Hắn cười, nhất định hắn đang cười.

Hu hu, tiểu gia đây cũng không muốn lấy cái tên đậm mùi bùn đất ấy đâu, nhưng ngoài nắm hương ra, thứ có thể nghĩ đến lúc này chỉ có cái đó mà thôi, hu hu...

“Hay cứ gọi cô là Tiểu Tinh đi”, Mặc Nguyệt ra vẻ độ lượng buông tha cho tôi.

Tiểu gia tôi mệt với huynh quá đi mất!

“Tiểu Tinh, kể từ giây phút này, cô chính là nha hoàn của ta.”

Tôi tròn mắt nhìn hắn, khóe miệng run rẩy không ngừng: “Đại ca à, huynh đang đùa phải không”.

“Sao nữa? Không muốn hả?”, Mặc Nguyệt ngẩng đầu, chau đôi mày đẹp mê hồn, vác bộ mặt “còn nói nữa ta giết cô”, nói.

Tôi không muốn nhưng lại chẳng dám nói.

“Thiếu gia, tiếp theo chúng ta sẽ dừng chân ở đâu?”

Lúc tôi ra đi nhẹ nhàng thanh thản, vẫy tay chào tạm biệt, đã không quên để lại ám hiệu cho bốn huynh đệ Âu Dương. Vì thế, tiểu tử Mặc Nguyệt khôn kiếp, lúc này tiểu gia thỏa hiệp, đợi đến khi ta chuyển mình, nhất định sẽ biến thành đại tỷ, thành mẫu thân của ngươi!

“Chúng ta đi, ha ha, đi lâu xanh.”

Phụt!

Quả nhiên, tôi không thể ở lại quá lâu với kẻ có tư duy nhảy cóc nhanh và mạnh thế này, nếu không tôi sẽ bị động kinh mất.

“Ha ha! Để chúc mừng nàng trở thành nha hoàn của ta, ta quyết định đưa nàng đi thư giãn một chút”, Mặc Nguyệt mỉm cười xán lạn.

Tôi cảm thán, đẹp trai thế này lại không đi làm công tử, không cống hiến hết mình cho sự nghiệp đam mỹ, lại đi làm ma quân vô đức như vậy, quả nhiên Trời thật không công bằng!

“Nếu đã muốn chúc mừng, vậy thì chúng ta đến thanh phong quán đi”, tôi cười lạnh đề nghị.

Mặc Nguyệt, huynh không phải là ma quân sao? Huynh chẳng phải rất lợi hại sao? Nam nữ gì cũng chén được hết chính là huynh mà.

Mặc Nguyệt cười, dịu dàng như nước: “Được, theo lời nàng đi”.

Tên nam nhân phúc hắc này! Tên nam nhân biến thái! Lại đồng ý sao.

Nhưng, a ha ha ha ha! Tiểu gia tôi từ lâu đã muốn tới đó chơi rồi.

Về thời cô đại mà không đi ngắm mỹ nam, mất công tốn sức đi ngắm mỹ nữ làm quái gì chứ.

“Hi hi, Mặc Nguyệt quả nhiên là người tốt nhất”, tôi cười nham hiểm nói mà không nhìn thấy khóe miệng tà ác của hắn đang khẽ nhếch lên.

Khi bước lên bờ, trời cũng đã tối.

Ánh đèn xanh đỏ tỏ rõ trên đường hoa ngô liễu.

Mặc Nguyệt kéo tôi vào một khách điểm để thay đổi y phục.

Tôi cúi đầu nhìn bộ y phục màu xanh như nước trên người, khẽ giọng hỏi: “Sẽ không bị phát hiện chứ?”.

Mặc Nguyệt mặc bộ y phục trắng như ánh trăng, phe phẩy quạt giấy, cười ha ha nói: “Chỉ dựa vào ngực của nàng sao?”.

Tôi bốc hỏa: “Cần huynh quản hả!”.

Đáng chết, người ngực to không có não, huynh không hiểu hả!

Như tiểu mỹ nữ nắm hương thông minh tôi đây, mới không phải là thứ bỏ đi nhá!

Mặc Nguyệt không nhiều lời, đi cùng tôi mà chỉ thấy hần lúc nào cũng treo nụ cười đáng ghét trên mặt.

Đi dọc con đường, tôi hiếu kỳ liếc nhìn mấy quan quán công tử[1] đáng điệu điểm lệ và cả những quan quán công tử đang nhàn tản đứng hai bên đường.

[1] Quan quán công tử: Cách gọi thông thường của kỹ nam trong thanh phong quán.

Một đẳng thì nhiệt tình như lửa, một đẳng lại vờ hững hờ để núm kéo. A a, thương nhân thời cổ đại đúng là có đầu óc kinh doanh quá!

Tôi muốn mở lầu xanh! Muốn mở lầu xanh!

Trong lòng thâm gào thét rầm trời nhưng vẻ mặt thì vẫn ung dung thản nhiên, tôi quyết phải câu được một tiểu thụ nên nhất định phải giữ gìn hình tượng công tử tuấn tú.

Đi được một lát, Mặc Nguyệt đến trước tòa nhà lớn nhất, trên biển hiệu đề “Túy Tiên các” thì dừng lại.

Tôi không ngờ, thanh phong quán mà cũng có cái tên trang nhã đến thế.

“Tiểu Tình, chúng ta vào đây đi.”

Tôi bước theo Mặc Nguyệt.

Từ trước đến giờ tôi chưa từng nghĩ mình sẽ đặt chân tới nơi này, hiện ngang mà bước vào tấn bi kịch. Dù có nghĩ nát óc tôi cũng không sao ngờ được, chính bước đi sai lầm này đã khiến tôi gặp phải không ít phiền phức.

Lúc này, đứng cạnh đám quan quán công tử, trên khuôn mặt thản thờ, ngu ngốc của tôi chỉ hiện lên hai chữ “Hạnh phúc” mà thôi.

Đúng là thanh phong quán, vận xiêm y xuyên thấu, quan quán công tử lượn lờ hàng đàn trước mắt. Oa, nào là lạnh lùng, đáng yêu, dễ thương, nhiệt tình... kiểu loại gì cũng có cả.

Tôi và Mặc Nguyệt vừa bước vào, liền xuất hiện một chàng trai rất mực tuấn tú khoác tay lên vai Mặc Nguyệt, cười yêu kiều nói: “Mặc đại nhân lâu rồi không gặp, người ở chỗ chúng tôi rất nhớ ngài đấy”.

Thực ra, tôi rất muốn thưởng thức màn kịch này. Nhưng vừa nghĩ đến Mặc Nguyệt thường xuyên tới đây, tôi chợt thấy toát lạnh sống lưng, cảm giác như mình đang bị lừa vậy.

Tôi quyết định lùi sang bên cạnh, tránh xa tên háo sắc này, chỉ cảm thấy hần thật nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 13: Quý trọng sinh mệnh, trốn chạy ma quân

“Ý? Mặc đại nhân, ngài đến chỗ chúng tôi tại sao còn mang theo bồ nhí?”, một tên quan quán công tử kiểu điểm đột nhiên mở miệng nói.

Tôi tròn mắt nhìn, nét mặt khó coi cười với y: “Yên tâm, tôi không phải bồ nhí của ngài đây, không ảnh hưởng đến chuyện làm ăn của các người đâu”.

Mặc Nguyệt cười ha ha, đưa tay kéo tên quan quán công tử kia, đùa cợt: “Sao nào? Ghen hả? Yên tâm, nó chỉ là kẻ hầu ta mới thu nhận thôi. Đưa nó đến làm quen chút xíu, tránh sau này nó không hiểu quy củ, đắc tội với bảo bối của ta”.

Nổi chua xót trong lòng trào dâng như lũ tràn về. Đồ xấu xa, vô lương tâm! Đáng chết, nhất định hần vốn không muốn đưa tôi đến lầu xanh gì gì đó, căn bản chỗ hần muốn đến chính là thanh phong quán.

Tôi cúi đầu, đột nhiên nảy ra sáng kiến.

“Thiếu gia, đêm xuân một khắc đáng giá ngàn vàng. Lúc này thiếu gia không cần phải để tâm đến Tiểu Tinh nữa.”

Mặc Nguyệt nhìn tôi, cười nói: “Cũng đúng, Tiểu Thu, gọi người của người đến tiếp đãi Tiểu Tinh cho chu đáo”.

Mỹ nam Tiểu Thu sau khi căn dặn mấy quan quán công tử khác thì liền đưa Mặc Nguyệt lên lầu. Tôi nhìn theo bóng dáng hắt hắt xa dần, lớn tiếng nói: “Thiếu gia, đúng là cho tiểu nhân tùy ý chơi chứ?”.

“Tùy ý chơi”, Mặc Nguyệt chẳng thèm ngoái đầu, đáp lời.

Tôi thầm cảm tạ sự hào phóng của hắn, cũng như lòng rộng rãi của hắn.

Làm lịch sử, đương nhiên cần có con mắt sắc bén. Cho nên từ lúc vừa bước vào đây tôi đã liếc thấy một người. Người đó có đôi mắt sáng như pha lê, tuy không có gì đặc biệt, nhưng dựa vào kinh nghiệm của tôi, người có tướng mạo và đôi mắt không hài hòa đều rất dễ dãi, thoải mái. Ánh mắt người này luôn dõi theo từng bước đi của Mặc Nguyệt, con người hiện rõ sự căm ghét, cho nên tôi cảm thấy nếu là một người bình thường mà đối với Mặc Nguyệt như thế thì có phần hơi thái quá. Tôi quyết định nắm bắt cơ hội này để tự cứu lấy mình.

Tôi xoe quạt, mỉm cười gian xảo với đám quan quán công tử đang đứng trước mặt, nói: “Gió se lạnh thổi khê, trăng thu sáng vô biên, này các vị mỹ nhân, đêm nay chớ có khách khế”.

Đám quan quán công tử bên cạnh hào hứng gào thét, trong lòng tôi cũng thầm cảm khái.

Tôi đi thẳng đến bàn rồi ngồi xuống trước mặt người kia, cười nói: “Tại hạ tên Trương Thanh, huynh đài, có muốn cùng chơi không?”.

Người kia thoáng sững lại, sau đó mỉm cười, vẻ mặt bốn cột: “Được thôi, tại hạ Trần Nam, đang sợ nhàn rỗi quá đây”.

Tôi biết bản thân mình không có số chơi cờ bạc. Cho nên, khi ngồi trước mặt y, tôi đã chuẩn bị sẵn tâm lý thua một cách thê thảm.

Hu hu, để được tự do, tôi nguyện đánh đổi tất cả, tôi không muốn làm hầu gái của tên ma quân đó, không muốn phải ở bên cạnh tên nam nhân phúc hắc nguy hiểm đó.

Chơi mấy ván, tôi bị thua nên phải uống khá nhiều rượu. Người đối diện cơ hồ cũng chẳng thể thoát khỏi vận đen nhưng tửu lượng của y lại khá tốt, tôi bắt đầu hồi hận tại sao trước đó không đánh giá tửu lượng trước khi mời y chơi, nhưng cũng may, trước sự kích động của cây nấm hương tôi đây, đám mỹ nam kia cũng đã uống không ít rượu.

Đã qua ba tuần rượu, tất cả đều gục xuống. Tôi vẫn hiên ngang ngồi trên ghế, tiếp tục giao đấu với Trần Nam.

“Huynh đài rất ghét Mặc Nguyệt phải không?”

“Hả? Tại sao các hạ lại nói thế?”

“Ha ha, trực giác.”

“Vậy thì sao? Định làm gì? Muốn vì chủ của các hạ mà trừ khử ta hả?”

Tôi lắc đầu, tiếp tục nói: “Xem ra, huynh đài không phải muốn giết hắn. Vậy thì, làm một cuộc giao dịch được chứ? Nếu huynh đài đưa tôi đi, tôi đảm bảo huynh đài sẽ thấy cảnh xưa nay chưa từng thấy”.

Trần Nam mỉm cười, giả hoạt nói: “Tại sao ta phải tin các hạ?”.

“Tôi chẳng có lý do gì để khiến huynh tin, nhưng huynh có thể lựa chọn.”

Tôi quyết định đánh cược một lần, sau khi đến thời cổ đại, tôi đã rút ra một đạo lý: Khi có ai đó hứng thú với bạn, người đó nhất định sẽ nghe những lời nói nhảm nhí của bạn. Hu hu, đó là kinh nghiệm được đúc rút từ vô số lần chịu giáo huấn bi thảm và đau đớn mà có được đấy.

Trần Nam nghĩ một lát, đột nhiên chăm chăm nhìn tôi, cười vẻ mờ ám nói: “Nếu lúc này huynh có thể lên bục, vừa gảy đàn vừa hát vừa nhảy. Tại hạ sẽ cứu huynh đài. Cho dù không được nhìn thấy cảnh chưa từng nhìn thấy đi chăng nữa”.

Hu hu, tên tiểu tử này quả nhiên rất có hứng thú với tôi.

Tôi ngẩng đầu, thấy Mặc Nguyệt cũng đang nhìn mình.

Tên tiểu tử này! Đêm xuân mà để phí hoài thế sao.

Hắn hai tay chống cằm, ra vẻ trầm ngâm, cười với tôi, nét mặt tươi cười kia không có chút ác ý nào. Sau rồi tôi thấy hắn nói gì đó với Tiểu Thu, Tiểu Thu kia lại quay ra nhìn tôi với ánh mắt đồng tình.

Cơ thể tôi run lên bần bật, đột nhiên hiểu ra tất cả. Hấn... hấn... hấn không tới đây để chơi, là cố ý đưa tôi đến.

Tôi quay đầu nhìn thấy ánh mắt của Trần Nam, rồi như buông một câu “một lời đã định”, xoay người bước lên bục.

Tôi chẳng biết khúc nhạc nào của thời cổ đại cả, nhưng may sao hồi còn nhỏ tôi từng bị ép học tỳ bà, càng may hơn là trước đây tôi cũng thích xem các bộ phim cổ trang, còn mất mấy ngày cố gắng học theo cách thức phi tiên nữa.

Tôi đưa mắt nhìn xuống dưới bục, đầu tiên mọi người im lặng như tờ nhưng sau đó liền có người hò hét huyết sáo.

Tôi cất giọng, chuyển bước nhẹ nhàng, hiện tại chỉ hy vọng chân trái đừng giẫm nhầm lên chân phải, từ từ cất giọng:

Có đôi bướm bay lượn xung quanh bụi hoa cô đơn lúc nửa đêm,

Ánh trăng tỏa sáng rộng khắp đang treo trên ngọn cây đung đưa trong bóng nước.

Là ai đang nhẹ vẫy tay trong giấc mộng nửa đêm,

Một tiếng ho khê vang lên, mảnh rèm như chia cắt ánh trăng đêm lạnh lẽo.

Phấn sáp đỏ thấm lan tỏa khắp màn sương trong nháy mắt đã tan biến vì vu theo từng chiếc lá đỏ,

Hoa vàng vương đầy mặt đất chẳng thể giữ chân chàng thư sinh đang miệt mài đọc sách lên kinh ứng thí.

Là ai duyên dáng hòa mình giữa làn gió tựa dòng nước chảy, như cánh mộng dễ phai tàn, như năm tháng dần trôi qua,

Tây sương[1] như rắc đầy bóng hoa hòa cùng ánh trăng lặng lẽ sà xuống.

Giọng hát du dương ngân vang da diết rồi cùng biến mất giữa trời đêm vắng lặng,

Tấm màn trên vũ đài chẳng thể đánh thức được giấc mộng ngàn năm xưa bưng bình.

Oanh Oanh của ngày hôm trước và Trương Sinh của đêm hôm qua,

Phấn sáp đã lau sạch, biết phiêu dạt về chốn nào.

Quan binh đang đứng đông đúc bên ngoài chùa kia sớm đã thành những khán giả cùng thưởng thức kịch hay,

Những tràng pháo tay vang lên không ngừng cũng chẳng thể giữ lại nụ cười duyên dáng của đào kép.

Một lần được làm Oanh Oanh, một lần được trở thành Trương Sinh,

Son phấn đã mờ nhạt, cũng chỉ đắm mình trong màn kịch mà thôi.

[1]Tây sương: Mái nhà phía Tây.

Tôi đang rất buồn, lần đầu tiên lên bục biểu diễn, lại phải trở thành một tên đào kép nam. Quả nhiên, cuộc sống là một chuỗi những bi kịch chẳng hề báo trước.

Tôi vừa hát vừa liếc nhìn Mặc Nguyệt. Về mặt hấn đang suy tư điều gì đó, nhất định hấn đang nghĩ tại sao tự nhiên tôi lại lên bục biểu diễn.

Tôi xoay người về phía Trần Nam. Đại ca à, tôi rất vội, còn vội hơn cả việc đi nhà xí nữa.

Khi cất lên những ca từ cuối cùng của khúc nhạc, tôi thấy Tiểu Thu tay nâng tấm vải mỏng màu đỏ đi về phía mình. Trực giác mách bảo, đây nhất định là của Mặc Nguyệt phúc hắc đã chuẩn bị cho tôi.

Tôi lại lo lắng nhìn Trần Nam, huynh ấy mỉm cười, đột nhiên thi triển kinh công bay về phía tôi, còn Mặc Nguyệt cũng như đột nhiên nhớ ra gì đó, từ lâu hai bay xuống, cũng lao thẳng tới.

Tuy võ công chẳng ra gì nhưng may là tôi có học Taekwondo vào kỳ nghỉ hè. Tôi tiến về phía trước một bước, quay người nhảy đến bên Trần Nam, Trần Nam liền thuận thế ôm lấy tôi, lập tức bỏ chạy.

Tay Mặc Nguyệt lướt qua góc áo tôi. Trần Nam vội nhân cơ hội này đưa tôi bay qua cửa sổ thoát thân.

Tóc tôi lướt qua làn gió, tôi cười, hét về phía Mặc Nguyệt: “Không hẹn ngày tái ngộ!”.

Sau đó tôi thấy Mặc Nguyệt cũng mỉm cười, giọng tay vẫy vẫy, bàn ghế bên cạnh liền bị đập vỡ, khắp nơi náo loạn, tiếng người huyên náo, tôi còn nghe thấy rõ ràng hấn nói: “Nàng chạy không thoát đâu”.

Tay tôi càng ôm chặt cánh tay của Trần Nam hơn.

Thượng đế ơi! Tôi thích mỹ nam lắm, nhưng lại không muốn ở bên một mỹ nam đáng sợ như thế. Cho nên, ma quân đại nhân, ngài không cần phải tốn công sức, ngài bắt tôi bao nhiêu lần tôi cũng sẽ bỏ trốn bấy nhiêu lần thôi. Hơn nữa, tôi cầu nguyện. Sau này không bao giờ phải gặp lại ma quân ngài nữa. Đúng là thật đáng sợ quá đi.

Trần Nam ôm tôi bỏ chạy dưới ánh trăng, một lát sau, tôi được thả xuống.

Hai tay nắm chặt, tôi nói với y: “Đa tạ huynh đài, hẹn ngày tái ngộ”, nói xong liền quay người rời đi.

Tóm lại là tôi cảm thấy ở thời cổ đại này, ngoài bốn huynh đệ Âu Dương ra, chẳng thể dễ dàng tin tưởng ai được.

“Khoan đã!”, tôi vừa đi được hai bước, tình tiết quen thuộc trong phim truyền hình lại bắt đầu tiếp diễn, Trần Nam mở miệng gọi tôi.

“Đại ca à, còn chuyện gì nữa”, tôi dè dặt xoay người, run rẩy hỏi.

“Xem ra huynh rất quan trọng đối với Mặc Nguyệt, nếu có được huynh, biết đâu sẽ dễ dàng thu phục hắn hơn”, Trần Nam mỉm cười vô cùng giáo hoạt.

Tôi nghiêng đầu, thật muốn hét lớn một câu: Nếu không vì cái mạng tép riu này, tôi sẵn sàng làm mọi thứ để bắt loại người như tên tiểu tử Mặc Nguyệt.

Đột nhiên, tôi nhớ tới một thứ trước giờ chưa từng dùng đến. Chẳng thèm để tâm tới Trần Nam, tôi rút từ trong người ra chiếc còi Âu Dương Thiếu Nhân đưa cho. Ngẩng đầu lên nhìn bầu trời đầy sao, lòng thầm cầu nguyện: Âu Dương Thiếu Nhân, mong huynh nghe được tiếng gọi của tôi.

Chiếc còi vọng vào không trung một thứ âm thanh kỳ diệu mê hồn, tựa có tựa không mà tươi mát trong lành, mang đến cảm giác an lòng trong tâm khảm.

Tôi đột nhiên phát hiện, hóa ra dùng tất cả tâm tư tình cảm để thổi, chiếc còi này đúng là có thể phát ra âm thanh.

Sau đó, tôi nghe thấy thứ âm thanh giống hệt như vậy vọng lại.

Tôi mỉm cười kiêu ngạo nhìn Trần Nam: “Rất xin lỗi, tiểu gia tôi không thuộc về bất cứ người nào, cũng không có mối quan hệ với bất kỳ ai. Cho nên, không thể bỏ chạy cùng huynh đài được”.

“Hả? Vậy thì ta chỉ còn cách ép buộc thôi.”

Tôi lùi lại một bước, rừng cây phía sau vọng ra tiếng xào xạc.

Quay người, tôi đưa tay về phía trước.

“Vậy phải hỏi xem vị huynh đài này có đồng ý hay không!”

Có một chàng trai thân mặc xiêm y màu trắng trẻo tựa tuyết trần từ trên cây bay xuống, xoay người một vòng, tôi đã nằm gọn trong lòng người đó, tiếp sau, lại có ba chàng trai nữa từ trong rừng cây bay ra.

Dưới ánh trăng, tôi mỉm cười khiêu khích Trần Nam. Tôi biết, chỉ khi bốn huynh đệ Âu Dương bên cạnh, tôi mới dám khoa trương như thế. Vì họ mãi mãi không thể không quản chuyện của tôi.

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 14: Hỏi xem cô ngốc đến mức nào, nếu thích hợp chúng ta cùng đi lầu xanh

“Tiểu Tình, cần bọn ta trừ khử hắn không?”, Âu Dương Thiếu Nhân ôm chặt tôi vào lòng, dịu dàng hỏi.

Tôi lười nhác nằm gọn trong lòng Thiếu Nhân mà cười với Trần Nam: “Không cần đâu, vị huynh đài này đã cứu tôi một mạng, chúng ta đi thôi. Cáo từ”.

Tôi vẫy tay chào tạm biệt Trần Nam, rồi xoay người bước đi cùng bốn huynh đệ Âu Dương.

Phía sau tĩnh lặng như tờ, tôi biết kẻ thức thời như Trần Nam nhất định sẽ không đuổi theo tôi đâu.

“Tiểu Tinh, sao nàng lại bỏ trốn ra ngoài được?”, rõ ràng Âu Dương Thiếu Nhân vô cùng hiếu kỳ.

Tôi mỉm cười, đặc ý nói: “Nhân cơ hội ma quân không chú ý liền bỏ chạy”.

Tôi phải cất thật kỹ bí mật đã từng lãng du vào thanh phong quán đầy hoa lệ kia. Đây chỉ là bí mật của mình tôi thôi.

Thực ra, tôi rất muốn chia sẻ niềm hạnh phúc hiếm có này cho mọi người, rất muốn lan truyền thông tin phấn khích này cho toàn bộ hủ nữ trên khắp thế gian được biết.

Mãi sau này tôi mới biết, ngay khi tôi rời đi, còn xảy ra một chuyện như thế này...

Mặc Nguyệt từ trên không bay xuống, đáp ngay bên cạnh Trần Nam, mặt phủ sương mù lạnh băng hỏi: “Ngươi muốn chết phải không? Mạch Thiếu Nam”.

“Không muốn”, Mạch Thiếu Nam cũng chính là Trần Nam đang cố nhin cười, rõ ràng muốn thông báo rằng: Ta muốn chết thì ngươi tính thế nào?

“Tìm ta có việc gì?”

“Không có gì, Mạch Vân nhớ ngươi muốn phát điên nên bảo ta đến tìm ngươi.”

“Chẳng phải ta bảo với ngươi rồi sao? Ta ghét ả.”

“Hà? Thế ngươi hứng thú với tên tiểu tử tuần tú vừa rồi hả? Ta biết ngươi là loại người nam cũng chén mà nữ cũng xoi, nhưng không phải ngươi định lấy một nam nhi đấy chứ.”

Mặc Nguyệt đang định phản bác thì liền nghĩ, thực không muốn để tên tiểu tử này biết “y” là Thượng Quan Tinh, nếu để Mạch Thiếu Nam biết đó chính là nữ nhi thì nhất định sẽ có chuyện không lành xảy ra.

“Đúng vậy, ngươi chớ có quên tại sao ta lại bị truy sát. Mạch Vân cho rằng sai người đến truy đuổi y thì có thể ép ta được hả, nếu ta nhất thời tức giận lấy y thì sao? Ép quá, ta thả lấy một tên tiểu tử”, Mặc Nguyệt chau mày nói.

Mạch Thiếu Nam cười cười, xoay người, vừa bước đi vừa nói: “Ta chẳng qua đến truyền đạt đôi lời đó thôi. Ngươi không lấy nó là tốt nhất. Ta rất ghét ngươi, ngươi hiểu không?”.

Mặc Nguyệt cũng xoay người rời đi: “Tốt lắm, ta cũng rất ghét ngươi”.

Đúng là!

Nhìn thấy cái mặt ngươi, ta cảm thấy ông Trời đúng là không có mắt mới tạo tác ra ngươi trên thế gian này.

Cho nên mới nói, mỹ nam vĩnh viễn luôn có lý do để căm ghét lẫn nhau.

Để tránh việc gặp lại ma quân thêm lần nữa, tôi nhanh chóng hóa thân thành một... sinh vật rất hoa lệ.

“A ha ha, làm sao mang cái mặt rỗ này mà đi được!”

“Phụt! Rất hợp đấy.”

“Tiểu Tinh, mặt nàng giờ trông giống bánh vùng lắm”

“Âu Dương... Thiếu Nhân!!!”

Tôi cầm gương lên soi, đúng là chỉ biết tự cười mình trong phần nộ mà thôi!

Xi! Tên tiểu tử này lại vẽ cái mặt tôi lỗ chỗ như thế. Tuy rất không đồng ý cách nói của Âu Dương Y. Nhưng ngay đến phản ứng đầu tiên của tôi khi soi mình trong gương cũng chính là... công nhận giống bánh vùng thật.

Sau mấy lần phản bác không hiệu quả, cùng sự đồng tâm nhất trí của bốn huynh đệ Âu Dương, tôi phải vác cái mặt bánh vùng đầy hoa lệ này ra đường. Nhưng may mắn là, cũng trung bản mặt xấu xí như bôi tro trát trấu đi cùng tôi còn có bốn người nữa.

A ha ha! Muốn đấu với tiểu gia tôi hả, các huynh phải sống thêm ba mươi năm nữa nhé.

“Tiểu Tinh...”, Âu Dương Thiếu Nhiên oan uổng nhìn tôi.

Tôi mỉm cười dịu dàng nói: “Ngoan nào, Thiếu Nhiên như thế này sẽ càng gần gũi tôi hơn đấy”.

“Thật sao?”, ánh mắt Âu Dương Thiếu Nhiên lóe sáng hỏi lại.

“Thật!”, tôi nhìn Âu Dương Thiếu Nhiên đang cải trang nữ nhi, rồi lại nhìn bản thân mình giả dạng nam nhân, vẻ mặt vô cùng giả tạo.

Dù sao thì lừa dối nhưng không phạm pháp.

Thượng lộ bình an, tôi đến Lạc Dương đây.

Đi thẳng đến thành Lạc Dương, tâm trạng tôi hào hứng hưng phấn cả buổi, tung tăng mãi không thôi. A a a... Lạc Dương... Lạc Dương là nơi mà bán giấy thôi cũng trở thành phú ông đấy, tôi nhất định phải làm một chuyện đại sự rầm rộ tại đây mới được.

“Thượng Quan Tinh, nếu không muốn bị bắt lại, tốt nhất nàng nên nói thật”, Âu Dương Huyền vẻ mặt lạnh băng nói.

Tôi tròn mắt nhìn, bốn nắm hương đây không thềm đếm xia đến những lời lời thôi của huynh.

Đến thành Lạc Dương, bốn nữ nam nhà Âu Dương còn bận rộn hơn tôi nhiều. Họ phải đi yết kiến mấy lão nhân đức cao vọng trọng trong võ lâm.

Âu Dương Thiếu Nhân kéo tôi, dấn đi dấn lại: “Không được chạy lung tung, phải cẩn thận”.

Tôi ngoan ngoãn gật đầu.

Khoảng nửa canh giờ sau... tôi mơ hồ nhìn đám người đi lại trên đường lớn: “Này Âu Dương... người kia?”.

Thực ra tôi biết mình đã bị lạc. Tôi sai rồi, Âu Dương Thiếu Nhân, hu hu, huynh nhớ phải tìm tôi nhé.

Đang lo lắng chờ đợi, chợt tôi nhìn thấy trong đám người phía xa lóe ra luồng sáng bạc. Nhìn kỹ lại một lần, đôi mắt tôi lập tức tròn tròn lên.

Khốn kiếp! Đúng là oan gia chẳng gặp ở đâu, lại gặp đúng nơi ngõ hẻm chết người!

Muốn chết quá, lại là tên ma quân này. Tôi còn nhớ lần trước mình khoa trương lớn miệng nói với hắn rằng “không hẹn ngày tái ngộ”.

Quay người, tôi cứ nhắm thẳng con ngõ nhỏ trước mặt mà chạy.

Tôi biết, mình làm như thế là không có khí phách. Nhưng, chỉ cần khí phách thôi liệu có thể sống được không? Nếu bị hắn bắt lại, tôi có thể trở thành nữ nhân vật chính xuyên không đầu tiên trong lịch sử bị người khác bẽ như cây gậy kêu “rắc rắc”. Tôi không thể bị sỉ nhục trong lịch sử xuyên không như thế được.

Tôi trốn trong con ngõ, thấy ở đấy có mấy tên ăn mày, liền cuống cuống chạy tới chỗ họ, còn đựng phải một tên trong số đó nữa chứ.

Bốc hỏa, tiểu gia tôi gặp nạn, ngay cả ăn mày cũng ức hiếp tôi.

Gió lạnh ứa về đột nhiên cắt ngang dòng suy nghĩ, tôi chạy bán sống bán chết qua mấy con ngõ, khi chắc chắn rằng ma quân không thể phát hiện ra nữa, tôi mới an tâm chạy xuyên đến con đường lớn phồn hoa. Tôi quyết định trước khi kiếm một khách điểm để nghỉ lại, cần phải đi tìm bốn huynh đệ Âu Dương. Sau khi đã hạ quyết tâm, tôi đưa tay xuống lần tìm chiếc túi trên eo mình.

...

Không, không, không, không thấy nữa rồi! A a a!!!

Bên trong đó có lệnh bài mà bốn huynh đệ Âu Dương đưa cho tôi!

Túi đã không còn, tôi tiếp tục tìm chiếc còi đeo trên cổ, nhưng lại đau đớn phát hiện một vấn đề vô cùng nghiêm trọng.

Khốn nạn thân tôi! Lại mất rồi.

Thế là tôi đành quay người trở lại con ngõ.

Tôi phải đi cưỡng chế đám ăn mày chết tiết kia, dám trộm đồ của tiểu gia tôi. Đợi tôi tìm ra chiếc còi, gọi được bốn huynh đệ Âu Dương tới, tôi không đến làm loạn chỗ của bang chủ các người thì tôi không phải là Thượng Quan Tinh!

Đang mãi mê tìm kiếm món đồ của mình, một cảnh tượng bất ngờ ập vào mắt tôi.

Tôi trông thấy một nữ nhi bị ba tên nam nhân lực lưỡng bắt cóc, kéo lê đi, mấy tên nam nhân còn lúng búng nói: “Nên biết điều hợp tác thì sẽ không phải chịu đắng cay như thế”.

“Đến chỗ đó, muốn ăn món ngon gì cũng có.”

Cô gái kia khóc lóc tựa hoa lê dính mưa vậy.

Lòng tôi chợt ngùn ngụt bốc lên một ngọn lửa, ngọn lửa đó “tinh” một tiếng xông thẳng lên đỉnh đầu, tôi liền chạy tới chỗ đó.

“Ban ngày ban mặt, thanh thiên bạch nhật...”, tôi vừa nói được hai câu liền thấy mấy tên nam nhân kia mặt mày kích động như đang muốn nhảy xổ tới.

Ngọn lửa vừa bốc cháy trong tôi đột nhiên tắt xuống hố băng sâu thẳm.

Thượng Quan Tinh à, mày chết chắc rồi. Tự nhiên lại tỏ vẻ anh hùng. Biết nguy hiểm đến tính mạng thế mà còn lao đầu vào.

Tôi bị dọa cho run cầm cập, cười nia nói: “Đại ca à, các huynh đang tìm đây tớ phải không?”.

Có thể do thái độ lễ phép của tôi, cũng có thể vì chúng sợ tôi tay chân ngờ nghệch sẽ làm hỏng món hàng, nên mấy tên đó chỉ vẫy tay chào tôi nói: “Đâu có, mau cùng chúng ta đưa à tới lầu xanh”.

Tôi không biết nói gì nữa, tôi thật ngốc phải không, bọn chúng cũng thật ngốc phải không. Làm gì có người nào lại chấp nhận lời đề nghị đó chứ.

Tôi đi theo thiếu nữ kia, để lại bóng lưng cho mấy tên hành khất. Mấy nữ kia thấy tôi bước đến thì tròn mắt nhìn, sớm đã không còn bộ dáng tựa hoa lê dính mưa nữa. Tôi lúc này mới nhìn rõ, mấy nữ này là ai thế? Khốn nạn thân tôi! Mộ Dung Tiên!

Lúc này tôi vô cùng hối hận về hành vi tự chui đầu vào rọ của mình. Nha đầu kia nhất định đang cố tình thu hút bốn huynh đệ Âu Dương đây mà. Nhưng tôi lại nghiêng đầu nghĩ ngợi, không biết chừng, nhân cơ hội này mình có thể lợi dụng cô ta một chút.

Tôi mỉm cười với cô ta, nói một câu: “Bốn huynh đệ Âu Dương không có ở đây”.

Trong khoảnh khắc cô ta sững người, tôi liền đưa tay đỡ cô nàng đang chuẩn bị ngã.

Quay đầu, cười tươi rói với ba người đang kinh ngạc: “Phiền ba vị đại ca ai có thể công cô ấy”.

Ba người lập tức tỏ vẻ sùng bái bước đến công cô ta, rồi đưa chúng tôi đến nơi đã định.

Mộ Dung Tiên ơi Mộ Dung Tiên! Nói cô ngốc thì đúng là cô ngốc thật. Cô có biết con gái như thế nào là ngốc nghếch nhất không? Chính là loại con gái ngồi đợi anh hùng đến cứu đây.

Hỏi xem cô ngốc đến mức nào, nếu thích hợp chúng ta cùng đi lầu xanh.

Câu này, tặng cho cô, cũng là tặng cho tôi vì đã muốn cứu cô.

Khốn kiếp, tiểu gia tôi đã tạo nghiệt gì thế này, tại sao lại vướng vào mớ phiền phức với đám người này chứ.

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 15: Hic, ca hát hay bán thân thế này!

Ông Trời ơi, con chẳng biết ông đang đối xử tốt hay đối xử tệ với con nữa. Tiểu gia con đến thời cổ đại này, đầu tiên bị ném vào thanh phong quán, bây giờ lại bị ỉn vào lầu xanh. Hoa lệ là thế sao?

Sau khi đưa Mộ Dung Tiên đến một gian phòng, tôi cùng ba người kia tới gặp bà chủ lầu xanh béo phi thường gọi là “di Lam”, cuối cùng lại bị tống vào phòng của Mộ Dung Tiên để chăm sóc cô nàng.

Cuộc sống này đúng là cuộc sống của a hoàn mà! Thực ra ba tên đại ca kia nói cô nàng này rất khó ứng phó, nên mới bắt tôi vào chăm lo như thế.

Tôi vốn cho rằng lầu xanh chính là hắc điểm bắt người, ai ngờ đâu, nhờ sự trình bày này nọ của mấy tên đại ca, tôi mới phát hiện, đằng sau tất cả những cái gọi là thực nữ hiền lương bị bức ép làm kỹ nữ, thực ra tất cả đều có những ẩn tình đầy huyệt lệ.

Mộ Dung Tiên ơi Mộ Dung Tiên! Tôi thực không ngờ cô lại đến mức này đây.

Cô nàng Mộ Dung Tiên kiều diễm này rõ ràng đã lừa ba tên kia đưa mình tới Lạc Dương để chơi bời, còn hiền ngang tuyên bố rằng: “Sau khi chơi bời

thỏa thuê, chúng ta sẽ về lâu xanh của các huynh, như ta thể này, nhất định sẽ trở thành chiêu bài chủ chốt, đối xử tốt với ta sau này cũng có lợi cho các huynh lắm đấy”.

Tiếp đó, ba tên kia tiêu hết sạch tiền cho cô nàng ăn chơi, nhưng Mộ Dung Tiên lại lật lọng, quay đầu bỏ chạy, ba tên kia sợ trở về sẽ không thể báo cáo kết quả, cho nên đành cố gắng bắt cô ta lại.

Tiểu gia tôi báỉ phục, thật sự báỉ phục. Mộ Dung Tiên, cô không phải là chuyển thể của Công chúa vương quốc Labrador Retriever[1] ngốc nghếch đấy chứ.

[1] Tên một giống chó cảnh.

Tối đó, Mộ Dung Tiên khoan thai tỉnh lại, mở mắt trừng trừng nhìn tôi mà mắng rằng: “Cái mặt rỗ của ngươi sao đầy vùng...”.

Khốn kiếp! Lúc này thứ khiến tiểu gia tôi đau đớn và oán hận nhất chính là cái mặt rỗ này. Nếu không phải quên rằng mình đang khoác bộ mặt rỗ thì tiểu gia tôi cũng chẳng cần phải trốn tên Mặc Nguyệt gì đó. Không cần chạy trốn, cũng sẽ không bị rơi mất cái túi và chiếc còi. Không cần phải quay trở lại tìm túi và tìm còi thì tiểu gia tôi cũng chẳng gặp phải ngôi sao tai ương đen đui là cô thể này.

Khi Mộ Dung Tiên đưa cánh tay tựa ngọc ra muốn sờ chiếc quạt của tôi, tôi từ băng ghế đứng bật dậy, một chân giẫm lên giường, tức giận nói: “Mộ Dung Tiên, ả nha đầu thú vị cảm niệm lại cho tôi”.

Cô nàng lập tức sững người.

Tôi quét mắt nhìn. Ừ, rất tốt, khí lực của mình thật là mạnh mẽ.

“Tôi là Thượng Quan Tinh. Hiện tại cô đang ở lâu xanh, tốt nhất nên thành thực một chút, nếu không cái mạng tép riu của cô, tôi không chịu trách nhiệm nổi đâu.”

Mộ Dung Tiên nhìn thẳng vào mắt tôi, nhếch mép nói: “Xì! Hèn chi cứ cảm thấy thứ mùi vị khiến người ta ghét cay ghét đắng như thế”.

“Tại sao cô lại ở đây, tại sao Mộ Dung Tuyết không ở cùng cô?”

“Ta và huynh ấy cãi nhau. Huynh ấy không cho phép ta đi tìm bốn huynh đệ Âu Dương. Nói mới nhớ, sao cô cũng không ở cùng với bốn huynh đệ bọn họ.”

“Tôi bị lạc.”

“Như thế nghĩa là sẽ chẳng có ai biết mà cứu chúng ta phải không?”

“Đúng vậy, cô sợ gì, chẳng phải võ công của cô rất cao cường sao.”

“Chỉ có thể dùng để đánh nữ nhi thôi, cô có muốn thử chút không?”

“Cảm ơn, tiểu gia đây không hứng thú.”

Cuối cùng, qua một hồi tranh luận, chúng tôi đã đưa ra quyết định quan trọng. Đó chính là... đàm phán với dì Lam.

Đàm phán cái gì? Híc... đương nhiên là bàn chuyện ca hát hay bán thân rồi.

Ngược lại, dì Lam rất vui vẻ đáp ứng. Còn ném cho Mộ Dung Tiên một câu: “Nếu có bản lĩnh thì cứ làm thế đi”.

Sau đó, tôi trở thành người chăm lo của Mộ Dung Tiên.

Tôi biết, tôi phải ở đây để kiếm tiền đầu tiên trong cuộc đời mình, cho dù là kiếm tiền từ người khác.

Tôi mang về mặt dẹt đào kích động với công việc đầu tiên trong đời này. Lúc đầu tôi vẫn cho rằng tiền đồ của công việc này sẽ vô cùng rộng mở, hơn nữa tôi cũng thâm suy tính rồi, tôi có thể dùng trí tuệ siêu việt của cây nấm hương này đưa Mộ Dung Tiên trốn khỏi đây. Nhưng nào ngờ, việc đó lại trở thành tấn bi kịch trong cuộc đời tôi...

Cho nên mới nói, cuộc sống chính là một chiếc bàn trà, mà trên bàn bày đầy những chiếc cốc[2], trong cốc lại đựng đầy sữa.

[2] Ở đây có cách chơi chữ: “chiếc cốc” (杯具) có phiên âm là “bei ju”, đồng âm với từ “bi kịch” (悲剧). Ý của câu này muốn nói, cuộc sống đầy những bi kịch.

Đó là vào một đêm nọ trăng sáng vàng vạc, hoa xuân thom ngát, gió lạnh hiu hiu.

Tôi và Mộ Dung Tiên chuẩn bị làm khúc “Phi thiên vũ”, sau đó để cô ấy biến thành hình tượng tiên nữ thoát tục. Còn tôi là một nhân vật lượn qua lượn lại như con thoi trong đám người, vờ lẩy tay đổ nước lên người khác, nhân đó liếc ngang liếc dọc thu thập tình hình.

Khi Mộ Dung Tiên thân mặc y phục trắng muốt từ trên trời bay xuống, mọi người đều kinh ngạc trước cảnh sắc diễm lệ. Riêng tôi khi nhìn thấy cảnh tượng ấy, trong lòng thầm vui sướng, không kiềm chế được liền nghĩ, chỉ bằng đưa Mộ Dung Tiên về thời hiện đại, mở công ty giải trí cũng kiếm được bộn tiền đấy.

Đúng lúc bộ dạng như tiên nữ của Mộ Dung Tiên đang nhảy múa trên bục, tôi thì cúi gằm cái mặt rỗ của mình xuống cười ngốc, bên ngoài cửa bỗng xuất hiện một chàng trai tuấn tú. Tôi bất giác đưa ánh nhìn tới gương mặt chàng trai đó, lập tức cảm thấy cổ họng tắc nghẹn.

Băng đảng mặt... mặt... mặt nạ! A a a... Xuất hiện rồi!

Cuồng đi kỹ viện, chẳng có tiết tháo, nam cũng xoi mà nữ cũng chén, đã phúc hắc không nhân tính lại còn là nhân vật nguy hiểm siêu cấp – ma... ma... ma quân Mặc Nguyệt xuất hiện rồi!

Tôi không nhịn thêm được nữa, lòng thầm than khóc. Khốn nạn thân tôi! Tại sao đi đâu cũng đụng phải tên ma quân chết tiết này cơ chứ!

Tôi không kiềm chế được lâu hơn, đành lén lút di chuyển về phía hành lang dài ngoài cửa. Thấy di Lam chạy đến như chó quấy đuôi mừng chủ, vâng vâng dạ dạ cúi đầu khom lưng trước mặt hắn, lại nghe Mặc Nguyệt nói một câu: “Người đang biểu diễn trên kia. Tên là gì?”.

“Tiểu Tiên”, di Lam vội nói.

“Ừ, đêm nay là cô ta”, Mặc Nguyệt gật đầu nói.

...

Mộ Dung Tiên bước xuống đài, tôi nhanh như chớp chạy đến trước mặt cô ấy.

“Tiêu rồi, tiêu rồi, có người chỉ đích danh cô đấy”, tôi vội nói.

“Không phải chứ, ta không phải bán thân, sao có thể bị gọi cơ chứ?”, Mộ Dung Tiên chau mày, dẫu môi nói.

Người bình thường không thể yêu cầu cô. Nhưng Mặc Nguyệt lại không phải người bình thường! Trên thế gian này, ngoài vợ của Hoàng đế, có lẽ không người phụ nữ nào có thể từ chối hắn ta.

Tất nhiên là không tính tôi.

“Tóm lại là, lúc này mà không chạy thì sẽ muộn mất”, tôi vội nói.

“Đã muộn rồi...”, Mộ Dung Tiên nhìn ra phía sau tôi, sắc mặt trắng bệch nói.

Tôi xoay đầu lại, trông thấy Mặc Nguyệt đang đeo chiếc mặt nạ mà cười với cả hai.

Tôi buông thõng tay, lập tức đứng sang một bên theo đúng quy củ: “Khách quan, đêm xuân một khắc đáng giá ngàn vàng, tiểu nô không dám làm phiền nữa”.

Bước đến bên cạnh Mộ Dung Tiên, tôi thì thầm: “Tôi đi nghỉ cách, cố kéo dài thời gian”.

Thấy Mộ Dung Tiên mặt mày sợ hãi, đôi mắt ngấn lệ, tôi nghĩ, lần này nhất định là cô ta sợ thật. Lúc này bên cạnh cô ta đã không còn đại ca giúp đỡ, cô ta cũng chẳng thể làm bất nhị thiên kim của Mộ Dung gia nữa.

Mặc Nguyệt nhìn tôi về phớt lờ chẳng thèm để tâm. Chỉ là trong khoảnh khắc quay đầu đi tôi đã thấy hắn vòng tay ôm eo Mộ Dung Tiên. Mộ Dung Tiên ngược ánh mắt xin cứu trợ về phía tôi.

Tôi khóc, tiểu gia tôi đã tạo nghiệt gì thế này.

Tôi chạy về phía sau viện, nước mắt không ngừng rơi trong lòng. Thực ra tôi có thể chạy trốn ngay lúc này, có điều, dù có nhát gan thì cũng không thể làm chuyện vô lương tâm, bỏ bằng hữu như thế được.

Tôi bị trắng tủy nửa lớp nguy trang trên mặt, cắn hận chà xát một hồi, rồi ngược mắt nhìn ánh trăng, làm động tác cáo biệt lần cuối trước khi ra đi: “Mộ Dung Tiên à, sau khi cô trốn ra được, phải nhớ tìm người đến cứu tôi. Nếu cô dám bỏ lại tôi thì dù có làm ma tiểu gia tôi cũng không buông tha cô đâu”.

Tìm một căn phòng, tôi nhanh chóng trang điểm. Khi đường sơn cuối cùng được phết lên môi, tôi hít một hơi thật sâu, thông thả bước ra khỏi phòng.

Tôi không xinh đẹp tuyệt trần như Mộ Dung Tiên, chỉ là lần này tôi muốn đánh cược một chút, cược rằng Mặc Nguyệt sẽ có cảm hứng với tôi.

Hu hu, tôi thực sự hy vọng hắn không có hứng thú với tôi, như thế tôi sẽ khỏi sợ không vượt qua được lương tâm mình nữa.

Trước khi lên đài, tôi nói với một người hầu: “Tôi là người mới đến, lấy cho tôi một cây tỳ bà”.

Khoan thai bước lên đài, tôi ngồi ở vị trí chính giữa, ngón tay thon dài lướt trên dây đàn gảy nhạc khúc “Tây sương”.

Dưới đài đủ mọi thanh âm vang lên, có cả tiếng kinh ngạc cùng sự ngỡ vực của di Lam. Chỉ có điều ai nấy đều lặng im không động đậy.

Tôi biết, lúc tôi bắt đầu hát, cánh cửa trên lầu hai đã được mở ra. Cả ma quân tuyệt thế kia cũng nằm bò ra lan can mà yên lặng lắng nghe.

Tôi thấy hơi bồn chồn, sao hẳn chỉ im lặng lắng nghe mà không có hành động nào?

Nhạc khúc kết thúc, tiếng vỗ tay không ngừng vang lên tứ phía, hết đợt này đến đợt khác. Trông thấy vẻ mặt mấy tên đàn ông tai to mặt lớn, tôi mới thực sự khẳng định một điều, nơi này có quá nhiều thứ đáng sợ.

Tôi ngẩng đầu, thấy khóe miệng Mặc Nguyệt mỉm cười trên đầu, đột nhiên cảm thấy mình thật oan ức.

Rốt cuộc tôi đã làm sai chỗ nào? Tiểu gia tôi chỉ muốn sống cuộc sống bình thường cũng không được sao?

Đột nhiên có người nói lớn: “Ta trả một vạn lượng”.

Lặng ngắt, tôi nhìn về phía người đó, về mơ hồ.

Làm ơn đi mà! Tôi thật đáng giá thế sao!

Xi! Không nên nói như thế chứ. Mà nên nói rằng, tiền của các người không có chỗ nào để tiêu phải không?

Lòng tôi chợt chấn động, đi đòi nhà ma rồi! Tôi biết chắc chắn, mình đã đi đòi rồi. Một vạn lượng há, lần này đừng nói đến Mộ Dung Tiên, ngay cả đến bản thân tôi cũng gặp nạn rồi. Tôi nhận thấy Mặc Nguyệt nhất định sẽ không vì tôi mà vùng tiền ra đâu.

“Mười vạn lượng.”

Có người vừa nói, tôi kinh ngạc nhìn về phía chủ nhân giọng nói đó. Chỉ thấy Mặc Nguyệt mỉm cười từ không trung bay xuống, chậm chậm đáp tới trước mặt rồi đưa tay ôm tôi vào lòng, sau đó nói với tất cả mọi người: “Bỏ ra ngàn vàng, mong được nụ cười của giai nhân. Nếu ai muốn tranh giành với ta, bất luận phải bỏ ra bao nhiêu tiền, ta cũng sẽ trả giá cao hơn người đó gấp mười lần”.

Nói xong, Mặc Nguyệt ôm tôi bay lên lầu hai.

Còn tôi biết rằng về cơ bản mình đã được an toàn, nhưng đó cũng giống như án tử đã treo ngay trước mắt! Chỉ là tôi vẫn chưa hiểu được tại sao Mặc Nguyệt lại bằng lòng bỏ ra nhiều tiền như thế để cứu mình...

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 16: Dùng một nụ hôn để trao đổi

“Tại sao lại cứu tôi”, ngồi trong phòng, tôi nghiêm túc hỏi Mặc Nguyệt.

“Vi nhâm chán”, Mặc Nguyệt nghiêng mình ngồi bên cạnh, tay khều khều tóc tôi, khẽ nói.

Tôi liếc xéo hẳn, sau đấy lại chuyển ánh nhìn về phía Mộ Dung Tiên cách đó không xa đang bị điểm huyệt. Trong lòng dấy lên một thứ gọi là tuyệt vọng.

Đúng là bức người quá đáng.

“Ha ha! Huynh có thể đưa vị tiểu thư này ra ngoài trước được không? Thời khắc xuân tiêu, không thấy lãng phí sao?”, khóe miệng tôi co giật để xuất ý kiến.

Mặc Nguyệt cười, nhào người thì thầm bên tai tôi: “Nàng muốn cứu cô ta phải không. Nàng có thể thả cô ta, nhưng nàng phải ráng thể hiện cho tốt”.

Tôi vô cùng căm ghét bản tính phức tạp của tên Mặc Nguyệt này. Nhưng hiện tại, tôi không nên khiêu khích hẳn vì bản thân còn phải cứu Mộ Dung Tiên, như thế mới có cơ hội tự cứu mình.

“Một nụ hôn, cô ta có thể đi”, tôi lắng nghe hẳn ra điều kiện, nhưng tôi thấy đó cũng chẳng phải là kẻ hay mọ tốt gì cho cam.

Mặc Nguyệt lại nở nụ cười bí hiểm khiến tôi không sao lý giải nổi.

“Thống nhất thế đi.”

Ông Trời ơi, đây chẳng phải chuyện gì quá thiệt thòi, dù sao cũng bị người khác chạm vào chút thôi. Hôm nay, tôi thấy ông Trời hình như gặp vấn đề gì đó nên mới đột nhiên khai ân cho tôi được chết theo cách này.

Trước khi Mộ Dung Tiên quay người bước đi có ngoái đầu lại nhìn tôi một cái, rồi nói bằng giọng cay độc: “Thượng Quan Tinh, ta sẽ không đến cứu cô đâu”.

Tôi cũng cười với cô ta, khó lắm mới nặn ra được nụ cười nửa sống nửa chết nói: “Mộ Dung Tiên, tôi cũng chỉ cần cảm thấy không có lỗi với lương tâm của mình thôi”.

Tôi không chắc Mộ Dung Tiên có tìm người đến cứu mình không, chỉ là, làm người dù có khốn nạn cũng cần có nguyên tắc. Tiểu gia tôi tuy nhát gan nhưng lại rất có lương tâm. Hơn nữa, cùng lắm tôi cũng ở trong tay Mặc Nguyệt rồi bị hắn chơi đùa mấy ngày thôi. Khi đó tiểu gia tôi vẫn có thể chạy trốn được...

Mặc Nguyệt nói gì đó với người ngoài cửa, người đó liền thả Mộ Dung Tiên đi. Cánh cửa đóng lại, Mặc Nguyệt quay người nở nụ cười tình tứ với tôi: “Nàng nói rồi đấy, một nụ hôn”.

“Huynh nhắm mắt vào”, tôi nói.

“Nàng xấu hổ?”, Mặc Nguyệt cười cợt nhìn tôi.

“Bảo huynh nhắm mắt thì cứ nhắm vào đi”, sắc mặt tôi thoáng đỏ, từ xấu hổ đã biến thành phần nộ.

Tôi cầm một tờ giấy trên tay, bước tới che trước mắt Mặc Nguyệt. Hít một hơi thật sâu, tờ giấy khẽ khàng rung rung.

Thấy cặp lông mày dài, khỏe môi đang mỉm cười của hắn, tôi thảm cảm thán, sao lại đẹp trai thế này cơ chứ.

Cách một tờ giấy, tôi khẽ khàng hôn Mặc Nguyệt. Dù rằng đã làm cách đó để bớt hồi hộp nhưng sao tôi vẫn căng thẳng thế này. Trái tim không ngừng đập thình thịch, thình thịch.

Ngôi sao Mặc Nguyệt đột nhiên mờ mất, qua một lớp giấy nhìn tôi, tôi nhất thời ngốc nghếch đứng lạng yên một chỗ.

Hắn cười một tiếng rồi khẽ nói: “Nàng đúng là... cô linh tinh quá”.

Đây là lần đầu tiên, tên nam nhân này thực sự mỉm cười trước mặt tôi. Tôi còn cho rằng nhất định hắn sẽ tức giận, vì hắn trước giờ đã quen ăn trên ngồi trước. Nhưng sự thực, tôi lại lần nữa được ông Trời ban tặng cho một cơ hội đầy hoa lệ này. Hắn ta chỉ nói như thế lại hoàn toàn không chút tức giận.

Trong mơ hồ tôi nhìn thấy mấy dòng chữ được viết trên tờ giấy kia:

Quan binh đang đứng đông đúc bên ngoài chùa kia sớm đã thành những khán giả cùng thưởng thức kịch hay,

Những tràng pháo tay vang lên không ngừng cũng chẳng thể giữ lại nụ cười duyên dáng của đào kép.

Một lần được làm Oanh Oanh, một lần được trở thành Trương Sinh,

Son phấn đã mờ nhạt, cũng chỉ đắm mình trong màn kịch mà thôi.

Tâm trí tôi bắt đầu hỗn loạn, đó là những dòng chữ Mặc Nguyệt viết sao?

Tại sao hắn lại viết những ca từ mà tôi vừa hát.

Tôi ngẩng đầu nhìn hắn.

Mặc Nguyệt đã khôi phục bộ dạng phúc hắc vốn có của mình, mỉm cười mờ ám “Mười vạn lượng một đêm. Tiểu Tinh, đêm nay nàng có được ngủ”.

Như vừa có cơn gió lạnh thổi qua, tôi nắm chặt vạt áo, run rẩy hỏi “Huynh muốn làm gì?”.

Mặc Nguyệt quét mắt nhìn tôi, lại nhếch miệng nở nụ cười thờ ơ: “Ta không có hứng với mấy người thích giày vò vạt áo đâu, hay là nàng hát một khúc nhạc đi, đừng nghĩ gì nữa”.

Hu hu, Mặc Nguyệt, ta hận ngươi!

Ta là một mỹ nữ mảnh mai, ngươi có biết thưởng thức không hả?

Sau đó là thế này, tôi bị Mặc Nguyệt bắt đi, trước những con sóng dập dềnh trên mặt sông, tôi khẽ gảy đàn tỳ bà, đàn một khúc nhạc cho hắn. Ánh trăng đêm tỏa sáng, hắn tựa như một tiên nhân bất kỳ lúc nào cũng có thể bay mất.

Trắng sáng như nước, đường như tôi đã say đắm nụ cười đó, trong khoảnh khắc quên bồng đi bốn huynh đệ Âu Dương.

Dù như thế tôi vẫn cho đó là một đêm rất đời bình thường nên chẳng hề suy nghĩ gì, thế nhưng đây lại là một đêm náo nhiệt lạ thường.

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 17: Đêm nay, là đêm thủy quỷ hoành hành hả?

Trong truyền thuyết chúng sẽ từ trong nước nhảy ra, tóc dài lê thê, thân mặc áo trắng trong suốt, mơ mơ hồ hồ, liệu có phải thủy quỷ sẽ đến không?

Chiếc đàn tỳ bà trong tay đã miễn cưỡng bị nện vỡ lúc nào chẳng hay.

Ông Trời ơi! Ông Địa ơi! Các ông đối với con luôn nhân từ cực độ thế sao.

Đến thời cổ đại, tôi chưa thấy có chuyện gì mà mình chưa gặp phải. Lần này, lại là thủy quỷ! Lẽ nào ông Trời cũng từng đụng phải mấy chuyện này. Thực ra làm ăn trên con sông này vinh viễn chẳng bao giờ kiếm được bạc vàng. Bởi những thứ có thể bay ra từ con sông này, ngoài rồng ra chỉ còn lại thủy quỷ mà thôi. Cho nên, khi có một vật thể mờ ám âm u không rõ ràng, toàn thân trắng toát từ trong nước vọt lên. Tiểu gia tôi thừa nhận, tiểu gia tôi đã vô cùng kích động...

Tôi đứng bật dậy, không chút do dự cầm cây đàn tỳ bà nện lên đầu thủy quỷ.

Mặc Nguyệt đứng lên, nhanh chân bước đến bên tôi, cúi đầu nhìn mặt nước.

Tôi sợ hãi nép phía sau Mặc Nguyệt, rụt cổ hỏi: “Thế nào, thế nào, thủy quỷ bị dọa cho bỏ chạy rồi phải không?”.

Mặc Nguyệt nhìn ngang ngó dọc một lát, quay người nói với tôi: “Thủy quỷ cũng chảy máu sao?”.

Tôi sửng người, “Nhất định là không”.

“Thủy quỷ bị đàn tỳ bà nện trúng phải không?”, Mặc Nguyệt nói tiếp.

Sau đó tôi lặng lẽ cúi nhìn cây tỳ bà méo mó, toàn thân run rẩy: “Nhất định... không phải”.

Mặc Nguyệt hất tóc đầy khí thế, mỉm cười với tôi nói: “Vậy thì chúc mừng nàng, Thượng Quan Tình, nàng đã giết người”.

Hàn phong hiu hiu, âm phong ảm ảm. Tôi vác khuôn mặt bị ai chằm chằm đi về phía mạn thuyền.

Chân của tiểu gia tôi chắc chắn không phải đang run, tiểu gia tôi chỉ là... chỉ là bị chấn động mà thôi...

Tại sao? Tại sao? Rõ ràng tôi chính là công dân tuân thủ pháp luật hiếm thấy trên đời, nhưng lại bị bức ép làm chuyện trái pháp luật.

“Cái đó, cần phải luyện tập thêm, đúng là người đánh trúng người, nhưng đâu có đánh chết”, phía sau vang lên giọng nói quen thuộc của một người... xa lạ.

Tôi quay lại, nhìn người đang nói kia.

Người đó đầu tóc ướt nhèm, trên trán còn có vết thương đang chảy máu.

Dựa vào phán đoán của tiểu gia tôi, hẳn chính là tên thủy quỷ vừa rồi. Nhìn kỹ một chút, thủy quỷ này đúng là khá điển trai.

Nhưng... Đại ca à, huynh làm người tốt không làm, lại ở đây giả trang thủy quỷ làm gì.

Đúng rồi, chắc chắn là nghề diễn viên kiếm được rất nhiều tiền, nhưng cho dù như thế, cũng không cần phải đến dọa người như vậy đâu.

Thủy quỷ đó mỉm cười với tôi, rồi ánh mắt di chuyển về phía Mặc Nguyệt, nói một câu khiến tôi thiếu chút nữa lên cơn co giật.

“Mặc Nguyệt, hóa ra người còn thích thể loại này. Mau sớm tỉnh lại đi, dù người để hẳn giả trang nữ nhi, hẳn cũng vẫn là nam nhi”, thủy quỷ mở miệng nói với Mặc Nguyệt.

Khí lạnh đêm nay như thế là quá đủ rồi.

A a a! Lẽ nào tiểu gia tôi lại thuộc vào loại khó phân biệt nam nữ thế sao? Lẽ nào mắt hấn gắn dưới gót chân? Hay là hấn đang dùng chân để suy nghĩ vậy Trời?

Tiểu gia tôi là nữ nhi! Nữ nhi! Nữ nhi!!!

“Người không biết phải không? Ta không chỉ nam cũng chén nữ cũng xoi đầu, mà ngay cả yêu nhân dị thường, ta cũng vô cùng thích”, Mặc Nguyệt lại nói một câu trái với lương tâm như thế, còn tiện tay ôm tôi vào lòng.

Tôi bốc hỏa, tôi muốn phản kháng. Đột nhiên cảm thấy phía trên đầu mình đang có một luồng điện áp tóe lửa.

“Tiếp tục đi, nếu không, ta giết nàng!”, Mặc Nguyệt tuy đang mỉm cười, nhưng nửa khuôn mặt hấn đột nhiên như mờ đi trong mắt tôi.

Lại nữa rồi! Mặc Nguyệt lại cười phúc hắc!

Tôi toát mồ hôi lạnh như mưa giông bão tố.

“A ha, a ha ha! Đêm xuân một khắc đáng giá ngàn vàng, công tử không sợ làm phiền đến người khác sao”, ồ à ồ ồ nói, tôi e thẹn rúc vào lòng Mặc Nguyệt.

Oe... Buồn nôn quá! Lệ trào hai hàng, mặt đầm nước mắt, Mặc Nguyệt đáng chết, người nhớ tiểu gia ta đây.

“Một ngày nào đó tôi sẽ cá chép hóa rồng, giết chết huynh”, tôi gằn giọng lí nhí tuyên chiến với Mặc Nguyệt.

Mặc Nguyệt kéo tôi lại, mỉm cười: “Cá chép hóa rồng hay lại rồng biến thành cá chép đây?”.

Thủy quý trông thấy bộ dạng của chúng tôi, cũng chẳng để tâm, chỉ nói một câu tựa mây bay gió thoảng: “Mạch Vân đến rồi”.

“Mặc Nguyệt!!!”, tiếng hét của Sur từ Hà Đông vang vọng chói tai.

Tôi ngẩng đầu, nhìn thấy một nữ nhi đang đập nước lao đến, trong lòng thầm nghĩ: Đêm nay, là đêm thủy quý hoành hành hả?

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 18: Tiểu gia tôi là cây nắm hương duy nhất trong nôi

“Hôm nay, Huỳnh chạy không thoát đâu!”, nữ thủy quý xông lên nói một câu như thế.

Tôi nhìn thứ vũ khí trong tay ả, cơ thể rõ ràng đang run lên bần bật.

Đao, đao, đao hả?

Mặc Nguyệt, người ta muốn huynh như thế nào thì cứ theo người ta đi. Đừng làm liên lụy đến tôi.

“Mạch Vân, những điều ta muốn nói đều đã nói rõ ràng với nàng rồi. Lẽ nào nàng thật sự muốn ta ngay lập tức thành thân mới được sao?”, Mặc Nguyệt chán nản nói.

Thành thân luôn đi, bớt được họa cho dân. Trong lòng tôi rất không khách khí thổ ra một câu như thế.

Tôi có một ước ao là chui ra khỏi vòng tay của hấn ngay lúc này, nhưng, tôi cảm thấy nếu làm thế sẽ vô cùng nguy hiểm, cho nên đành ngậm ngùi như con bạch tuộc bám chặt lấy hấn.

“Ha ha, thành thân? Lẽ nào với tên tiểu tử này? Nam nhi và nam nhi thì sao có thể thành thân được. Nếu chàng muốn, thiếp có thể cho hấn một thân phận nhỏ trong nhà. Thiếp không phật lòng vì chuyện chàng chơi quan quán công tử”, Mạch Vân cười độ lượng.

Phụt!

Tiểu gia tôi đây càng lúc càng bá phục nữ nhi thời cổ đại rồi đây. Đầu tiên là Mộ Dung Tiên, giờ lại đến Mạch Vân...

Nữ nhi thật bá đạo!

Tôi khề khàng chạm vào Mặc Nguyệt, nghiêm túc nói thầm “Cô nương tốt như thế, không lấy cũng tiếc”.

“Ha ha! Nàng muốn đi gặp Diêm Vương phải không?”, Mặc Nguyệt cười, nói như thế.

Tôi lập tức ngoan ngoãn ngậm miệng. Tôi không muốn chết.

“Mạch Vân, dù nàng có nói gì đi nữa, ta vẫn cần y”.

Tôi nhàm chán rúc trong lòng Mặc Nguyệt mà vuốt tóc.

Xi! Lời nói và hành động của họ đúng là giống nhau thật.

Quý nam đứng bên cạnh cuối cùng không nhịn nổi nữa, tiến lên một bước nói: “Mạch Vân, không cần nói nhiều. Trước tiên giết chết tên yêu nhân kia rồi hãy nói”.

Này này, định làm gì tôi hả. Dù huynh có giết tôi thì Mặc Nguyệt cũng không thành thân với muội muội của huynh đâu. À, bạn sẽ hỏi làm thế nào tôi biết cô ta là muội muội của hần phải không? Thì đương nhiên là từ hiệu ứng Mộ Dung Tuyết rồi.

“Mạch Thiếu Nam, ngươi dám động đến một sợi lông của y thì đừng trách ta không niệm tình cũ”, giọng Mặc Nguyệt lạnh lùng vang lên.

Bầu không khí đã căng thẳng đến mức đỉnh điểm, chạm vào là nổ ngay.

Oạch! Sao cái tên Mạch Thiếu Nam nghe quen quen thế nhỉ.

Lúc này, trên sông đột nhiên xuất hiện một ngọn đèn sáng, có thuyền đang dần dần di chuyển về phía bên này.

“Tiểu Tình!!! Tiểu Tình!!!”

Có tiếng người đang hét gọi tên tôi phải không?

Trong lòng bất giác thấy hưng khởi.

Bốn huynh đệ Âu Dương.

Ha ha! Phải thế chứ. Trời không triệt đường sống người ta bao giờ.

Mộ Dung Tiên, hu hu, quả nhiên cô không bỏ rơi tôi.

Mặc Nguyệt ôm chặt lấy tôi, cúi đầu cười gian xảo: “Không ngờ viện binh của nàng đến nhanh như vậy”.

Lúc đó tay tôi run lập cập.

Quảng đen... đang lan rộng. Mặc Nguyệt đại nhân bắt đầu bốc hỏa.

Bốn huynh đệ Âu Dương, Mộ Dung Tiên, mọi người nhất định không được đến gần, mau chạy đi để bảo toàn tính mạng.

Tôi vừa nghĩ như thế thì đã thấy bốn người xuất hiện trên thuyền.

Bốn huynh đệ Âu Dương, động tác của các huynh có phải quá nhanh rồi không?

Gió đêm lạnh lạnh, giống như tâm trạng bị kịch của nầm hương tôi đây.

“Đêm nay thật náo nhiệt”, Mạch Thiếu Nam chau mày nói.

Âu Dương Thiếu Nhân nhìn Mặc Nguyệt, mặt lạnh như băng: “Thả nàng ấy ra. Ân oán của các ngươi chúng ta sẽ không nhúng tay vào, chúng ta đến đây chỉ để cứu nàng ấy”.

Từ trước đến nay tôi chưa từng thấy Âu Dương Thiếu Nhân biểu hiện bộ dạng như vậy bao giờ.

Tôi nghĩ Âu Dương Thiếu Nhân cũng đang rất căm hận, lửa giận sôi sùng sục trong lòng. Vì rốt cuộc, tôi cũng bị hần bắt đi bắt lại mấy lần rồi.

“À, không ngờ ngươi cũng được nhiều người chào đón đến thế”, Mạch Vân đứng bên cạnh lạnh nhạt nói.

Tôi cáu lắm rồi! Nghiêng đầu căm hận trừng mắt nhìn ả.

Nha đầu thú, cô không thể ngậm miệng được hả? Tiểu gia tôi lúc này không có thời gian mà đếm xia, phối hợp diễn xuất cùng cô đâu nhé. Lúc này tôi đang đứng giữa tình thế nước sôi lửa bỏng. Đây chính là chiếc nôi khổng lồ, tiểu gia tôi chính là cây nấm hương duy nhất trong nôi. Cây nấm hương mười bảy năm mỹ lệ, phong hoa tuyệt đại...

Tôi đang nguy cấp lắm rồi, xảy ra chuyện gì thế này.

“Thả nàng ấy ra? Không được, ta nhất định phải giữ nàng ấy”, Mặc Nguyệt khẽ cười, mặt vờn chút mây.

Đại ca à, huynh không biết câu “kẻ thức thời là trang tuấn kiệt” cho nên mới đứng đó ba hoa khoác lác phải không? Đừng tỏ vẻ anh hùng nữa, lần sau tôi sẽ lại chơi cùng huynh mà.

“Vậy đừng trách ta không khách khứa”, Âu Dương Thiếu Nhân thực sự nổi giận, lướt qua con mắt yêu mị là vết sáng lóe lên từ vũ khí.

“Cầm động đây, không cẩn thận đao của ta chẳng may thất thủ, thứ mà ta không có được thì nhất định sẽ không ai có được”, Mặc Nguyệt uy hiếp.

...

Tất cả mọi người... đều bị sét đánh.

Trái tim tôi trở nên hoang lạnh. Quả nhiên đây là phong cách của tên phúc hắc này. Thượng đế ơi, ngài có thể dùng một tia sét đánh chết hắc giùm con được không?

Ngươi đợi đấy, tiểu gia ta dù có xuống địa ngục cũng sẽ không buông tha cho ngươi. Mặc Nguyệt!

Tôi cảm tức ngược lên, chăm chăm nhìn hắc, Mặc Nguyệt lại mỉm cười xán lạn.

“Giết nàng nhé...”

Tôi sửng người, huynh có thể dùng cười rạng rỡ như thế khi uy hiếp tôi được không?

Lúc này, Mạch Vân và Mạch Thiếu Nam cũng đã xông lên.

Tôi sợ hãi há miệng hét lớn: “Chẳng... chẳng phải các người sẽ không động thủ sao?”.

Đành bỏ mạng thôi!

“Chúng ta chính là muốn ngươi phải chết”, hai người đồng thanh lên tiếng.

A... Tôi tức giận, thật sự tức giận, xoay người hét về phía bốn huynh đệ Âu Dương: “Mau ngăn họ lại!”.

Bốn huynh đệ Âu Dương lập tức xông lên chắn đường hai huynh muội ngốc nghếch kia.

Khắp nơi xảy ra hỗn chiến.

Còn Mặc Nguyệt chỉ khẽ cười, giữ chặt eo tôi, nói: “Tiểu Tinh, chúng ta có thể đi được rồi”.

Tôi chân động, cứng ngắc hỏi: “Ý... ý gì thế hả?”.

“Ý là thế này...”

Cơ thể đột nhiên vọt lên không trung, tôi bị Mặc Nguyệt ôm ngang, đập nước mà bay.

Cảnh sắc bốn phía lướt qua, chẳng còn thấy mấy huynh đệ Âu Dương chạy theo tìm tôi nữa.

Đáng chết! Còn đánh nữa! Tôi bị bắt đi rồi đây nè! Lại một lần nữa bị bắt đầy hoa lệ!

Tôi muốn hét một tiếng rung chuyển đất trời.

Nhưng... tôi hét không nổi.

Vì...tôi đã biết tới một sự thật hào hùng... Điểm huyết pháp, đúng là có tồn tại.

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 19: Thượng Quan nữ hiệp chạy đến cái bang

Mặc Nguyệt, ta nguyên rửa nguoi cả đời luôn gặp vận đen, a a a!!!

Lúc tôi hiên ngang roi xuống nước, trong lòng thầm nguyện rửa cái tên ma quân chỉ biết ngày ngày đắm mình trong kỹ viện kia.

Nguoi đó, điểm huyết đạo của tiểu gia ta, rồi đến lúc gặp nguy hiểm lại thân thiên ném tiểu gia ta xuống nước.

Ông nội nhà nguoi! Thực ra nguoi đã sớm muốn ta chết đi có phải không?

Khốn nạn! Tôi ngay đến cầu cứu cũng không có cách nào.

Còn... còn tên Mộ Dung Tuyết kia, may mắn lắm tôi mới cứu được muội muội của hắn, thế mà hắn cũng chẳng thèm xem xét tình hình ra làm sao. Mặc Nguyệt hắn đang bay trên trời, huynh đột nhiên bay lên làm gì. Kinh công khá lắm hay sao?

Nếu chẳng may tôi biến thành thủy quỷ, nhất định sẽ không buông tha hai người.

Những điều đó đều là lời sau này mới có thể nói. Hiện tại, lúc này, một vị đại thúc tốt bụng nào đó đã đến cứu tôi. Vị đại thúc đó giờ chiếc riu ra cố gắng kéo tôi lên.

“Xin hỏi Thượng Quan Tinh mà nguoi đánh rơi là vàng hay là bạc”, hình ảnh đại thúc chợt lóe sáng xuất hiện trong suy nghĩ, nắm lấy hai bức tượng điêu khắc tôi giờ ra hỏi Mặc Nguyệt.

Tại sao, tôi đã chết rồi mà vẫn còn khả năng gây cười đến thế?

Thượng Quan Tinh! Tinh lại, tinh lại đi.

Tuy nắm hương có thể nổi trên mặt nước, nhưng tôi là một cây nắm hương bất bình thường, không thể nổi được.

Đúng vào lúc tôi không cách nào thở được, thì trên mặt nước đột nhiên xuất hiện dải áo trắng phiêu phiêu bay.

Tôi mơ hồ nhìn thấy thủy quỷ kéo tôi từ dưới nước lên. Sau đó, tôi liền bất tỉnh nhân sự.

Khi được đánh thức trở lại, tôi đã nằm yên vị trên giường một khách điểm. Bên cạnh tôi là một người khá trẻ tuổi, trông giống như đại phu vậy.

Thấy tôi đã tỉnh, người này liền thu dọn những đồ nghề mang theo rồi rời đi. Trước khi chạy ra khỏi cửa còn buông lại mấy câu: “Có người đưa huynh đài tới đây, bảo tôi chăm sóc đến khi huynh đài tỉnh lại, còn nhắn lại với huynh đài: Đến từ đâu hãy về chỗ đó, từ nay về sau không nên đụng phải Mặc Nguyệt nữa. Người đó trông cứ như muội muội của huynh đài vậy”.

Tôi dò người nhìn căn phòng đẹp đẽ này một lát, đầu óc mới từ từ vận hành trở lại.

Cũng tức là... tôi được tự do, lại lần nữa được tung tăng hoa lệ bên cạnh bốn huynh đệ Âu Dương rồi.

Từ trong khách điểm bước ra, tôi mơ hồ nhìn thấy ngựa xe đông như nước đi lại trên đường, không biết nên đi đâu về đâu.

Tôi nghĩ mình nên đi tìm bốn huynh đệ Âu Dương, nhưng những thứ tôi dùng để liên lạc với họ đều bị đám ăn mày chết tiệt trộm mất rồi.

Đầu tiên, tôi phải đi tìm tên ăn mày đó.

Vận đen đầy đầu, ăn mày ở đây nhiều như vậy, đi đâu mà tìm kẻ đã lấy đồ của tôi đây.

Dù tôi không tìm được tên ăn mày đó thì vẫn có thể đi kiếm tên ăn mày khác mà.

Ví dụ như, bang chủ cái bang chẳng hạn...

A ha ha!!! Quả nhiên tôi là một cây nắm hương thông minh tuyệt đỉnh.

Suy nghĩ giây lát, tôi liền quay người chạy về phía đám ăn mày bên đường, cố gắng tìm kiếm một tên ăn mày tép riu có vẻ dễ bắt nạt, rồi trừng mắt cười ranh mãnh với hắn.

Tên ăn mày tép riu kia bị dọa co rúm người lại, nói: “Giữa ban ngày ban mặt, thanh thiên bạch nhật, dù muốn cướp miếng ăn cũng chẳng có ai lại làm như người”.

Dưới ánh nắng chói chang sao lại có từng đợt gió toát lạnh sống lưng thế này, chẳng lẽ trông tôi giống ăn mày lắm hả?

“Ai thèm cướp miếng ăn của huynh. Tôi đến tìm huynh là có việc quan trọng. Tôi muốn gặp bang chủ cái bang của các huynh.”

“Người gặp bang chủ nhà ta làm gì?”

Tôi tròn mắt nhìn: “Chuyện quan trọng như thế tôi có thể nói với huynh được sao?”.

Nếu nói cho huynh biết huynh đệ nhà huynh trộm đồ của tôi, nên tôi phải đi nhờ bang chủ các huynh đánh chết hắn, liệu rằng huynh có nói cho tôi biết lão bang chủ đang ở đâu không?

“À, được, đi theo ta.”

Tôi thật không ngờ chỉ đơn giản như thế đã bàn bạc xong.

Tôi dừng người mấy giây, cuối cùng hỏi hắn: “Huynh có thể cho tôi biết tên của huynh không?”.

“Tiểu Cường.”

Phụt!

Trước bộ dạng đầy nghi hoặc của Tiểu Cường, tôi đưa tay ra, nghiêm túc vỗ vỗ lên vai hắn: “Huynh đệ, cái tên này quả nhiên hợp với huynh”.

Tiểu Cường! Thật là dũng mãnh!

Và cứ như thế, tôi chạy thẳng đến cái bang.

Chỉ có điều hình như tôi quên mất chuyện gì đó, hoặc là tôi quên hỏi một vài thứ gì đó.

Tôi quyết định không nghĩ ngợi chuyện đó nữa, nhưng thực sự không thể ngờ, tôi lại vì chuyện đó mà tiếp tục bước vào tấn bi kịch mới trong cuộc đời.

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 20: Lại gặp Mạch Thiếu Nam, chết tiệt, hắn là bang chủ cái bang hả?

Lúc này tôi đang đứng trước cửa trụ sở cái bang, chắc hẳn người nào tới đây cũng đều bị dọa cho tối tăm mặt mũi bởi cảnh tượng hùng tráng này.

Nhiều... nhiều người quá!

Chỉ thấy trước cửa trụ sở, là một đám nữ nhi đang gào thét ầm ĩ, tôi kéo mạnh Tiểu Cường bên cạnh, tức giận nói: “Đây là cái bang hả? Không phải chợ rau đấy chứ? Không phải chợ bán buôn rau cải đấy chứ?”.

Tiểu Cường hếch mũi, lộ vẻ khinh miệt nói với tôi: “Chỗ này chính là cái bang. Và lại, người đã đến để ứng hôn, đáng lẽ phải nắm rõ tình hình nơi này mới đúng. Người cho rằng có thể lừa được ta để vào trong hả. Nói cho người biết, thành Lạc Dương có không biết bao nhiêu vị cô nương vì muốn lấy bang chủ nhà ta mà đến lừa ta đâu”.

Trên mặt tôi lập tức xuất hiện vô số vân đen.

Ứng hôn? Tôi thực sự không có hứng thú với cái bang.

Tôi quay người, nhìn về phía cổng lớn, quyết đưa ra một chủ kiến hoa lệ: Tôi... không thể đi con đường tầm thường như thế được.

Tôi bỏ rơi Tiểu Cường, lủi nhanh như bốc khói xông thẳng về phía trước, trà trộn vào đám nữ nhi ngốc nghếch muốn được gả cho bang chủ cái bang đến phát điên kia.

Vừa chen lấn, trong lòng vừa ai oán tiếc thương.

Hu hu, tôi đâu được mấy chục cân thịt đắp lên người cơ chứ. Ôi, đôi bông đào đáng thương của tôi...

Sau khi cố sức nhoi lên đầu, tôi xông thẳng tới trước mặt gia đình, bắt đầu giả bộ than khóc: “Tôi là con gái riêng của lão gia nhà các người, để tôi vào trong”.

Gia đình điềm tĩnh nhìn vào mắt tôi, nói: “Vị cô nương này, sao có thể thêu dệt những chuyện như vậy chứ”.

A a a!!! Tên gia đình này thật không có mắt, ta là nữ nhân vật chính đây! Là nữ chính đây! Sao người có thể không nể mặt ta thế hả?

Số người đen đui rồi, ta nói cho người biết, nếu người không nhanh lên, biến người kia sẽ lập tức cuốn ta về bây giờ đây.

Lần thứ hai, lại lần nữa tôi xông đến trước mặt một gia đình khác, lớn giọng nói: “Tôi muốn tìm bang chủ của các người để bàn chuyện đại sự võ lâm, nhanh vào thông báo đi!”.

Người kia nhìn nhìn tôi, hỏi: “Người là người trong võ lâm?”.

Tôi vui mừng, huynh đệ à, quả nhiên có thể hiểu nhau rồi: “Đúng vậy”.

Tên gia đình kia mỉm cười, chỉ chỉ lên đỉnh đầu, tôi ngửa cổ lên nhìn thấy một bức tường cao vút.

Rảnh rồi quá không có việc gì hay sao, xây cao như thế làm gì chứ.

“Bay qua đi, ta không cần người đâu”, gia đình nói.

Phụt...

Có dừng khí đây! Tiểu gia tôi chịu thua là được chứ gì!

Lại thêm lần nữa bị biến người vắn vũ cuốn đi, tôi chán nản ngồi ở góc tường lùi thúi một mình vẽ nắm hương.

Chết tiệt! Các người là ăn mày hả? Chẳng phải nên ở căn nhà bốn phía thông nhau cho dễ chạy sao? Chẳng phải rất nghèo, vô cùng nghèo sao? Các người kiếm đâu ra tiền mà giàu thế này?

Nghĩ đi nghĩ lại, tôi vẫn không cam tâm. Lũ chết giả các người, tiểu gia tôi còn chưa ăn cơm đây này.

Tôi đứng lên, vừa hay đụng phải một người. Tôi giật mình, định thần nhìn kỹ, thiếu chút nữa thì hét lên thất thanh, lại là Trần Nam.

Trần Nam cũng nhận ra tôi, thoáng chau mày: “Là cô à, cô đang làm gì ở đây?”.

Mất đảo liên tục, tôi nói với y: “Là thế này, gần đây tôi và bang chủ cái bang có quan hệ khá tốt. Nhưng lại có kẻ bạc tình. Haizzz, đừng nhắc đến nữa. Bây giờ, tôi chỉ muốn được đền bù đôi chút, nhưng vất vả lắm cũng chẳng vào trong được”.

Trần Nam là người cực kỳ thông minh, lập tức nói với tôi: “Vậy thế này đi, ta giúp cô vào bên trong, tiền đền bù chúng ta chia đôi mỗi người một nửa”.

Thầm cười trong lòng, mọi thứ thật đúng như tôi nghĩ, bốn nữ hiệp đây không làm chuyện gì mà không thành công nhé.

Tôi ngược khuôn mặt tựa hoa lê vương vất hạt mưa, nói lời cảm tạ: “Trần Nam, cảm ơn huynh”.

Có điều, tôi còn phân vân, không biết đây có phải ảo giác hay không, lại thấy bộ dạng bức bối khó chịu muốn cười chẳng được của Trần Nam. Có cao thủ bên cạnh thì mọi việc ổn rồi. Tôi được Trần Nam nhắc lên rồi cả hai cùng bay vào sân trong chỗ bang chủ cái bang. Trần Nam đi cứ như xe nhẹ chạy đường quen, càng đi tôi càng cảm thấy có gì đó bất ổn.

“Trần Nam, huynh rất thuộc đường ở đây phải không?”.

“Có thể coi là vậy.”

“Rốt cuộc huynh là người như thế nào?”, tôi dừng bước, nhanh nhẹn hỏi lại.

Không phải chứ, tôi cũng biết suy nghĩ mà. Nếu lên vào trong dễ dàng như thế thì tại sao đám nữ nhi cứ phải đứng ngoài đợi mà không thể xông vào. Dễ dàng thế này thì ngay từ đầu họ đã thuê cao thủ võ lâm đến giúp đỡ rồi.

Trần Nam mỉm cười, hỏi tôi: “Cô biết bang chủ cái bang là ai không?”.

Tôi bỗng cảm thấy một luồng gió lạnh thổi qua.

“Không biết.”

“Vậy cô biết ta là ai không?”, Trần Nam lại hỏi.

Gió... càng lúc càng thổi mạnh.

“Không biết.”

“Vậy để ta nói cho cô biết nhé. Bang chủ cái bang tên là Mạch Thiếu Nam.”

Cái tên nghe rất, rất quen.

“Vậy, huynh... huynh là ai?”, tôi lùi lại một bước, hỏi về phòng bị.

Sau đó, cảnh quay trong phim truyền hình lại xuất hiện trước mắt tôi. Chỉ thấy Trần Nam nhẹ nhàng bóc lớp da trên mặt, để lộ một khuôn mặt hoàn toàn khác.

Khoảnh khắc đó, trời đất mù mịt. Khuôn mặt đó, chính là khuôn mặt của thủy quỷ nhảy ra từ trong nước vào một đêm trước đây.

Mạch Thiếu Nam...

Cuối cùng tôi cũng nhớ ra.

Chết tiệt, đúng là oan gia ngõ hẹp mà, a a a a!!!

Hoa rơi đầy trời, nhưng khuôn mặt cười của Mạch Thiếu Nam lại tựa hồ ly.

“Vậy thì, đã thống nhất rồi, tiền bồi thường chia cho ta một nửa. À, không được không được, đầu tiên phải để ta qua lại với cô cái đã. Mỹ nhân, thời khắc xuân tiêu đáng giá ngàn vàng, phù dung sau trường đề đề mê. Chúng ta, đến chỗ khác nói chuyện đi”, Mạch Thiếu Nam cười giảo hoạt.

Tiểu gia tôi muốn khóc mà không ra nước mắt, khóc cho số phận huy hoàng của mình lại lần nữa bị hủy diệt đầy hoa lệ. Đức mẹ Maria ơi, làm ơn, hy vọng tên tiểu tử này dễ thuyết phục hơn Mặc Nguyệt phúc hắc kia!

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 21: Tiểu gia tôi ghét nhất chuột cười nham hiểm, hu hu...

Trước mặt là một chiếc giường lộng lẫy, tôi sợ hãi trốn ở phía sau.

“Huynh... huynh muốn làm gì hả? Đừng... đừng có qua đây!”

Mạch Thiếu Nam cười khà ó bước về phía chiếc giường.

Tôi lùi, hấn tiến...

Vào trước thời khắc mọi thứ chẳng thể vãn hồi, tôi hét lên sợ hãi: “Tôi nhận! Tôi nhận! Huynh hãy cầm con chuột chết tiệt này đi đi”.

Thượng đế ơi! Thượng đế à! Tiểu gia con sợ nhất là chuột! Nhất là chuột còn biết cười nham hiểm!

Cái gì, cái gì, các vị huynh đài nói các vị chưa từng nhìn thấy?

Xi! Vậy các vị đến chỗ Mạch Thiếu Nam mà nhìn!

Mạch Thiếu Nam nghe thấy, liền bật người đứng dậy, làm động tác y chang con chuột bạch hấn đang cầm trong tay, miệng bắt đầu cười nham hiểm.

Nó nhất định là chuột tinh, chắc chắn là chuột tinh rồi. Xuống giường, tôi đi uống nước, run lẩy bẩy kể lại tất cả mọi chuyện.

“Đầu tiên, tôi là nữ nhi.”

Phụt!

Tôi thấy Mạch Thiếu Nam phụt miếng nước ra khỏi miệng.

Haizzz, huynh không nhận ra tiểu gia tôi là nam hay nữ, cho huynh sắc nước chết đi.

“Ha ha, tiếp tục đi”, Mạch Thiếu Nam cố nhịn cười, nói tiếp.

“Thêm nữa, tôi là bị Mặc Nguyệt bắt đi.”

“Điều đó thì ta biết, chỉ có điều ta thấy cô đi cùng bốn huynh đệ Âu Dương, tại sao lại dễ dàng bị bắt như thế.”

“Lần đầu tiên và lần thứ hai đều là chẳng may đụng phải hắc đang bị người ta truy sát, cho nên bị ép buộc làm con tin.”

“...”

“Lần thứ ba là tôi tự tôi.”

“...”

Mạch Thiếu Nam như đột nhiên bừng tỉnh, nói với tôi một câu: “Nhân tài...”.

Tôi liếc ánh mắt khinh bỉ nhìn hắn.

Xí! Còn phải nói, huynh cho tiểu gia tôi là ai chứ? Đề tiểu gia kể lịch sử những chuyện mình đã trải qua cho huynh nghe thì chắc huynh bị sét đánh ngang tai mà chết tươi đây.

“Tên thật của cô là gì?”, Mạch Thiếu Nam hỏi tôi.

“Thượng Quan Tinh.”

Mạch Thiếu Nam lại lần nữa phụt nước đầy hoa lệ.

Xí! Huynh không biết tên tuổi của tiểu gia tôi lợi hại đến thế phải không, cho huynh sắc nước chết đi.

Sau đó, Mạch Thiếu Nam lại lần nữa cảm thán nói: “Quả nhiên là... nhân tài mà”.

Chết tiệt! Tiểu gia tôi vốn đã là nhân tài.

“Nói như thế, lần này cô đến đây với mục đích gì?”, Mạch Thiếu Nam hỏi.

Vừa nghe thấy vậy, tôi lập tức lấy lại tinh thần, một chân gác lên ghế tạo dáng anh hùng nói: “Lần này là muốn bàn bạc với huynh một chuyện, đám ăn may thủ hạ của huynh vào một ngày đẹp trời đã ăn trộm cái túi và chiếc còi của tôi, vì thế tám lệnh bài trong túi tôi cũng mất tiêu luôn. Chính vì túi, lệnh bài và còi đều bị mất, nên tôi không có cách nào để liên lạc với bốn huynh đệ Âu Dương. Cho nên lần này tôi đến đây với hy vọng huynh có thể tìm ra tên ăn may thủ hạ của huynh, sau đó tìm lại túi và lệnh bài cho tôi, còn cả chiếc còi của tôi nữa, để tôi có thể cầm những thứ đó đi tìm bốn huynh đệ Âu Dương, sau này nhất định sẽ không quên đại ân đại đức và nơi đóng quân tươi đẹp này của huynh đâu”.

Sau khi Mạch Thiếu Nam nghe thấy, vẻ mặt thờ ơ lạnh nhạt nhấp một ngụm trà, lại nói: “Đúng là nhân tài trong các nhân tài”.

A a a!!!

Việc tiểu gia tôi có phải là nhân tài hay không, làm ơn đừng bàn luận thêm nữa, cầu xin huynh mau chóng tìm giúp món đồ mà tôi đang cần đi.

“Thế này đi, ta giúp cô tìm đồ, cô giúp ta dẫn Mặc Nguyệt đến đây, thế nào?”

Tôi ngờ vực chăm chú nhìn hắn. Đúng là hắn vô cùng giao hoạt, nhưng nếu không hợp tác với hắn, e rằng sẽ chẳng thể tìm được bốn huynh đệ Âu Dương. Suy đi tính lại, tôi quyết định hợp tác cùng hắn ta: “Thông nhất thế đi”.

Nhưng...

Liệu có thể đuổi con chuột cười nham hiểm chết tiệt này được không?

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 22: Thượng Quan nữ hiệp bị giam lỏng

Tôi quyết định, sau khi về thời hiện đại nhất định phải viết sách, cuốn sách đó sẽ có tên là Những chuyện bạn chưa biết về bang chủ cái bang.

Vì thế từ bây giờ tôi phải chăm chỉ ghi chép. Tôi sẽ trở thành tác gia đầu tiên thành danh nhờ chủ đề cái bang. Sau đó, tôi cũng là người đầu tiên đích thân trải nghiệm thực tế để viết nên những áng văn chương bất hủ như thế. Lại tiếp tục sau đó, tôi sẽ là người đầu tiên vạch trần sự hắc ám của toàn bộ đám người trong cái bang.

Người giàu nhất trên thế giới này là ai?

Bill Gates? Sai! Sai! Sai! Người giàu nhất trên thế giới này... chính là bang chủ cái bang.

Đầu tiên, không cần bàn đến nhà cửa của cái bang hào hoa lộng lẫy như thế nào, mà điều quan trọng chính là sự xa xỉ của bang chủ Mạch Thiếu Nam, khiến người người phần uất.

Tiền bạc nhiều vô số, hoang phí vô độ, cứ để ném lên bàn cược thì chỉ một lát thôi, toàn bộ đều đi hết.

Tôi đã xem được mười ván, chỉ thấy hán ném ra bao nhiêu tiền nhưng chẳng thấy thu về đồng nào.

Đi cùng với hán lại luôn là một con chuột, còn suốt ngày lúc lắc đầu với hán ta nữa.

Một người một chuột đưa mắt nhìn nhau, Mạch Thiếu Nam lại cười nói với con chuột rằng: “Chẳng còn cách nào nữa, vận khí hôm nay không tốt lắm”.

Mặt tôi ám đầy vằn đen...

Quý thần ơi! Nghe hán nói như thế, cứ như trước đây hán là Thần bài chưa từng thất bại ấy?

Tôi lại xem ván thứ mười một, lúc hán ném bạc xuống, tôi phần nộ xông lên.

“Mạch Thiếu Nam, để tiểu gia tôi dạy huynh thế nào là đánh bạc nhé”, tôi gạt hán sang một bên rồi đích thân ngồi xuống.

Có thể vận may chưa đến, nhưng, tài năng ảo thuật cùng hàng trăm bộ phim truyền hình tôi từng xem bao năm nay chắc chắn không uổng phí.

Tôi lên xếp tập ngân phiếu thành hình tam giác rồi nắm chặt trong tay. Sau khi lắc xong lần một, tôi chọn Đại, chỉ nhìn thấy đôi mắt của tên nam nhân kia khẽ nhắm lại, tôi liền lên lút xếp chồng Tiểu lên trên.

Đến khi mở ra, quả đúng là Tiểu.

Mạch Thiếu Nam và con chuột bạch kia đều tức giận.

“Xì! Thượng Quan Tinh, cô cũng không đến mức cao siêu như thế chứ.”

Tôi cười.

Cười âm áp và dịu dàng với hán.

Tiểu gia tôi đây, ngoài bản lĩnh ra thì còn thông minh vô đối nữa. Tôi từ từ mở tập ngân phiếu được xếp thành hình tam giác nhét trong đồng tiền bị nén ở dưới ra.

“Thật ra, tất cả những thứ tôi giấu ở đây đều là Tiểu.”

Nhà cái vừa nhìn thấy, mặt liền tái xanh.

Hoàn toàn chính xác, như thế tôi đúng là một vốn bốn lời. Việc làm ăn ngày hôm nay của hán cũng khỏi cần làm nữa.

Rõ ràng tâm trạng của Mạch Thiếu Nam cũng đang vô cùng hào hứng nên hán liền đề nghị đi ăn.

Tôi hán hoan nhận lời, nhưng trong lòng vẫn luôn chớp thời cơ tìm kiếm thông tin về bốn huynh đệ Âu Dương. Thật chẳng thể ngờ, Mạch Thiếu Nam lại đưa tôi về nhà hán, rồi bảo nhà bếp của hán nấu đồ ăn. Nói hay ho một chút thì: Đầu bếp nhà hán nấu rất ngon.

Tóm lại là do tôi hồ đồ nên đã dần dần rơi vào bẫy của hán.

Mấy ngày sau, lúc nào tôi cũng ở cùng Mạch Thiếu Nam và con chuột của hán. Tuy ngày ngày đều được ra ngoài nhưng lúc nào Mạch Thiếu Nam cũng phải kè kè bên cạnh.

Mỗi khi Mạch Thiếu Nam bảo tôi phải dẫn dụ Mặc Nguyệt đến, tôi đều bảo đường đông lắm người, nếu gặp sẽ đưa về. Còn nếu tôi bảo hán đi tìm đồ của tôi bị mất, hán lại nói người trong cái bang đông lắm khó mà tìm được.

Sau mấy ngày như thế, tôi bỗng nhiên ngộ ra một điều.

Rất có thể tôi đang bị giam lỏng.

Vì thế hôm đó, tôi thử đi tìm bản đồ nhà của Mạch Thiếu Nam thì quả nhiên liền bị bắt lại.

Sau đó...

Tôi đau thương biết rằng.

Tôi – Thượng Quan Tĩnh.

Quả đúng là bị Mạch Thiếu Nam hãm hại lừa gạt, hắn còn đe dọa, dụ dỗ, bắt tôi ký một hiệp ước bất bình đẳng, kèm theo lời lẽ ngon ngọt như những viên đạn bọc đường nhằm giam lỏng tôi.

Lúc tôi từ ngoài trở về phòng, liền thấy Mạch Vân đã lâu không gặp đang ngồi tại đình uống trà, liền nảy ra một mưu kế.

“Mạch Vân, Mạch Vân! Cô còn nhận ra tôi không?”, tôi hào hứng lao đến, vừa chạy vừa hét.

Mạch Vân ưu nhã đặt chén trà xuống, mỉm cười rồi rút cây đao bên cạnh ra: “À, ha ha, tên yêu nhân này, dù ngươi có biến thành tro ta cũng nhận ra”.

Lưỡi đao sáng loáng đang giương trước mặt.

Toàn thân tôi toát mồ hôi lạnh, hét lên kinh hoàng: “Từ từ! Tôi tìm cô có chuyện muốn nói”.

Đao của Mạch Vân dừng ngay trước mắt, Mạch Vân nghi hoặc nhìn, tôi cũng mở to đôi mắt thuần khiết, cố gắng để bản thân mình trông thật chân thành.

Thu đao về, ánh mắt lạnh nhạt của Mạch Vân lại quét tới: “Nếu ngươi không có chuyện gì, ta nhất định sẽ giết ngươi”.

“Đương nhiên rồi, đương nhiên rồi.”

Tôi quyết định nói chuyện nghiêm túc với Mạch Vân.

Được thôi, tôi thừa nhận, là tôi muốn lợi dụng cô ta về lấy đồ, còn tôi sẽ bỏ trốn.

Hu hu, Mặc Nguyệt đại nhân, lượng thứ cho tiểu nhân, tiểu nhân cũng chẳng còn cách nào khác nên mới phải khai nhận thế này.

Và lại điều mà tôi chưa hề biết là, bốn huynh đệ Âu Dương đã đến cái bang nói chuyện với Mạch Thiếu Nam về việc của tôi từ lâu rồi.

Chỉ có điều Mạch Thiếu Nam lơn lẹo gây khó dễ, cho nên tôi và bốn huynh đệ Âu Dương mới càng lúc càng xa nhau như thế.

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 23: Bỏ chạy chẳng được, thôi đành ở lại thương lượng vậy...

“Ngươi nói, thực ra Mặc Nguyệt không thích ngươi?”

“Đúng vậy.”

Chân thành hỏi lỗi, Mặc Nguyệt đại nhân, tôi cũng vì bất đắc dĩ nên mới phải nói như thế.

“Ngươi nói, Mặc Nguyệt vì giận ta nên mới làm thế. Huynh ấy giận vì có quá nhiều người đang theo đuổi ta?”

“Chính... xác.”

“Ngươi nói, thực ra ngươi đã có nơi có chốn, nhưng vì Mặc Nguyệt cầu cứu ngươi, cho nên mới đồng ý giúp huynh ấy?”

“Đúng vậy.”

“Còn nữa, người nói, người là nữ nhỉ?”

“Đúng vậy.”

Về điểm này thì hoàn toàn chính xác, cô nên tin vào mình, không cần nghi ngờ như thế đâu!

Mạch Vân nghi hoặc nhìn đi nhìn lại tôi mấy lần, đúng lúc tôi cho rằng cô ta đã biết tổng cái trò gian trá này, thì đột nhiên cô nàng lại ôm bụng cười phá lên.

“Ha ha! Ta đã nói mà, mỹ nữ muốn tài có tài, mong sắc được sắc, cá lặn chẳng bằng, chim sa chẳng vượt, trăng còn phải nhường, hoa còn phải thẹn như ta thì sao Mặc Nguyệt có thể coi thường như thế chứ”, Mạch Vân nữ hiệp cười hào sảng.

Tôi đau khổ ôm đầu, Đức chúa vạn năng à, nếu con thổ huyết ngay tại đây, liệu có phải đã “đại công cáo thành” trở về rồi không?

Sau đó, Mạch Vân kéo tôi ôm chặt trong lòng, khăng khải nói: “Được, ta sẽ giúp cô, ta cũng không đối xử tệ với cô nữa. Nói đi, cần ta giúp đỡ chuyện gì?”.

Tôi cực kỳ kích động!

Tồn bao nhiêu nước bọt, cuối cùng cũng giành được kết quả huy hoàng.

“Giúp tôi tìm lại mấy thứ đã mất, hoặc là liên lạc với bốn huynh đệ Âu Dương”, tôi như chết đuối vớ được cọc, nói với cô ta.

Đại tỷ à, hạnh phúc cả đời của tiểu gia tôi đều nằm trong tay cô đấy.

Tự do của tôi... chắc không còn ngăn trở nào nữa chứ.

Mạch Vân vẻ mặt đầy khí phách nói: “Yên tâm, cứ giao cho ta”, thế rồi hào sảng quay người bước đi.

...

Vàng thái dương vẫn thế, mọc rồi lại lặn.

Tôi chẳng còn thấy bóng dáng Mạch Vân đâu nữa.

Đã thế đến tối, người đẩy cửa bước vào phòng tôi, lại là tên Mạch Thiếu Nam chết tiệt.

Tôi ngoảnh mặt quay đi, chẳng thèm đếm xỉa đến hắn. Nhưng tên tiểu tử đáng ghét đó lại ném qua một tờ giấy khiến tôi không thể không để tâm.

Trên tờ giấy chết giấm đó viết:

“Vừa phát hiện tung tích Mặc Nguyệt, ta phải đuổi theo huynh ấy. Cho nên Tiểu Tinh cứ ở lại đây mấy ngày, lúc nào ta về sẽ giúp cô tìm lại đồ đã mất. Chắc hẳn Tiểu Tinh cũng hy vọng ta và Nguyệt lang cuối cùng có thể kết thành phu phụ phải không?”

Mạch Vân.”

Hu hu, tôi hy vọng, tôi hy vọng, tôi hy vọng hai người có thể cùng nhau chết vì tình luôn đi.

“Mạch Thiếu Nam, rốt cuộc huynh muốn thế nào?”, tôi bốc hỏa, những lúc nguy cấp thô cũng quay ra cắn người, huống hồ là nắm hương.

Tôi nhà độc! Nhà độc chết huynh!

Mạch Thiếu Nam mỉm cười dịu dàng nói: “Thượng Quan Tinh, cô đã nói rõ rồi, vậy ta cũng chẳng cần khách khí nữa. Ta muốn cô giúp ta làm một chuyện”.

Tôi nghi hoặc, tiểu gia tôi có thể làm giúp hắn việc gì chứ?

“Làm gì?”

“Ha ha, kiếm tiền giúp ta.”

Vừa nghe câu đó, tôi suýt ngất, gã bang chủ này muốn tôi giúp hắn kiếm tiền. Xem ra, sau khi trở về hiện đại, tôi phải tìm Bill Gates để ứng tuyển thôi.

Thực ra, nếu không có quá nhiều vấn đề xảy đến như thế, tiểu gia tôi cũng rất muốn hợp tác với hắn.

Nghề ăn mày dù sao cũng là công việc thuộc hàng cực phẩm, nếu không phải hắn quá bức người thì tôi cũng muốn suy nghĩ lại.

Tuy tôi đã đâm lao thì phải theo lao, nhưng loại việc làm không công tôi nhất quyết không nhận.

“Ti lệ ba bảy, tôi bảy huynh ba.”

“Bốn sáu, ta sáu cô bốn.”

“Ti lệ năm năm, mỗi người một nửa, dù sao tôi cũng không cần phải dốc toàn sức lực”, hừ hừ, xem hấn còn uy hiếp tôi được nữa không?

“Nhất trí. Có điều, nếu cô không thể kiếm được đủ số tiền ta cần thì ta sẽ yêu cầu cô phải dốc toàn bộ sức lực đấy.”

Tôi thoáng run rẩy, người trong nghề quả nhiên thành thạo.

Xem ra, bốn nắm hương phải xuất tuyệt chiêu mới được.

Không ngờ, vào thời cổ đại chúng tôi lại có thể thương lượng kiểu này, tôi thấy hưng phấn quá đi!

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 24: Loại nam nhân này, ở đâu mà chẳng có!

Trong lòng tôi thầm nghĩ, người đáng ghét nhất trên thế gian này chính là gã bang chủ cái bang Mạch Thiếu Nam.

Cái gọi là kiếm tiền thực ra là bóc lột.

Ngày hôm nay vẫn còn một việc tôi chưa làm, chính là giúp hấn thống kê, ghi chép sổ sách.

Chẳng phải mở ra cái bang là để ăn com của bách tính sao!

Nào là mở cửa tiệm, nào là khai trương hiệu bánh, khánh thành tửu lâu, rồi mở cả tiền trang nữa.

Cuối cùng tôi cũng biết tại sao Mạch Thiếu Nam có nhiều tiền như thế, hóa ra hấn quả đúng như tôi nghĩ, là một kẻ có năng khiếu kinh doanh.

Vậy là tôi truyền thụ cho hấn phương pháp kinh doanh mới, và cũng nhấn nhủ hấn về tầm quan trọng của bao bì sản phẩm, ưu điểm của quảng cáo, truyền thông, rồi lại tự tay làm một mẫu bao bì sau khi đã làm xong mấy loại bánh điểm tâm cho cửa hàng của hấn.

Giờ thì tôi bị hấn giữ lại chỗ này, bắt xử lý đám sổ sách này.

Làm ơn đi! Tỷ tỷ đây là học sinh Văn khoa, dù là toán của Tiểu học, tôi cũng cảm thấy vô cùng phức tạp rồi.

Hấn đang cố tình làm khổ tôi đây mà.

Nhưng, ẩn sau nụ cười ngây ngô, sự thông minh của bốn nắm hương này hấn ta hoàn toàn không thể ngờ tới.

Tôi đang bí mật thiết kế một ám hiệu trên bao bì sản phẩm.

Bốn huynh đệ Âu Dương sẽ nhanh chóng tìm đến chỗ này thôi.

A ha ha! Mạch Thiếu Nam, nếu huynh còn cố đánh lạc hướng tiểu gia tôi bằng những lời nói vòng vo quanh co đó, tiểu gia tôi nhất định sẽ bảo bốn huynh đệ Âu Dương “phang” huynh một trận.

“Thật không ngờ cô còn có cả bản lĩnh này”, Mạch Thiếu Nam nói.

Tôi tròn mắt nhìn: “Không nên coi thường tiểu gia tôi như thế”.

Xí! Huynh cho rằng chuyện tôi xuyên không là giả hả? Nếu ở chỗ huynh có trình độ khoa học kỹ thuật phát triển, thì còn cần đến người của thế kỷ Hai mươi mốt là tôi xuyên không đến đây làm gì?

“Vậy, cô lợi hại như thế, chi bằng ta lấy cô. Ta vừa có tài năng vừa đẹp trai lại có tiền bạc, cô lái lớn rồi đấy!”, Mạch Thiếu Nam liếc ánh mắt đào hoa lúng liếng, rất không nể mặt nói với tôi.

Khóe miệng tôi không nhếch nổi lên nữa.

Tôi không thèm! Huynh thực sự cho rằng mình là Thánh đấu sĩ[1] sao?

[1] Thánh đấu sĩ là những người có nhiệm vụ bảo vệ nữ thần hòa bình Athena và chiến đấu chống lại quyền lực của quỷ dữ. Thánh đấu sĩ xuất hiện trong bộ truyện tranh Áo giáp vàng, tên gốc là Saint Seiya và Knights of the Zodiac của tác giả Kurumada Masami người Nhật.

Ai muốn lấy huynh chứ, vì tiền hả? Cho tiền đê chết huynh đi.

“Cảm ơn ý tốt của huynh, nhưng tiểu gia tôi đây không hứng thú.”

Mạch Thiếu Nam mỉm cười, đột nhiên giơ tay ra nắm chặt tay tôi rồi nhìn thẳng vào mắt tôi, tôi nghi hoặc ngược mắt nhìn lại.

Chỉ thấy khóe miệng hắn khẽ nhếch lên một nụ cười thâm tình, ánh mắt đào hoa đó bắn ra hàng vạn tia lửa điện.

“Tiểu Tình, ta đối với nàng là thật lòng mà.”

Xung quanh tựa như có hàng ngàn trái tim màu hồng phấn đang bay lượn đầy trời, con tim tôi lại thổn thức không thôi.

Vù... Phập! Tôi bị trúng rồi... mũi tên tình ái của thần tình yêu Cupid.

Khoảnh khắc đó Mạch Thiếu Nam quyến rũ mê hồn. Tôi đã thực sự cho rằng giây phút ấy mình đã yêu hắn nếu như sau đó hắn không nói một câu: “Chiều này không cô gái nào có thể chống lại được, lợi hại không?”

Phụt!

A ha, a ha, a ha ha! Đã nói rồi mà, ai có thể thích được tên nam nhân kiêu căng ngạo mạn này chứ.

Hu hu, tôi hận tên nam nhân nào có ánh mắt đào hoa như thế.

Giây phút đó nhất định là ảo giác, bởi vì Mạch Thiếu Nam lúc này vẫn với khuôn mặt chẳng khác nào hồ ly, sai khiến tôi phải làm cái này, làm cái khác, tóm lại là không bắt tôi một chết thì vẫn chưa coi là xong việc.

Làm ơn đi, bốn huynh đệ Âu Dương, các huynh mau đến nhanh nhanh chút, cứ tình hình này tôi sẽ chết sớm mất!

Nhưng điều tôi không ngờ tới chính là, ngày hôm sau, người mà tôi cho rằng hoàn toàn không có khả năng xuất hiện, đột nhiên lại xuất hiện ngay trước mắt tôi.

Và lại... không phải một, mà là hai.

Chiều muộn hôm đó, tên đầy tớ đột nhiên bị tiêu chảy nên tôi thay hắn làm người bán hàng, đứng bán bánh trên quầy.

Sau đó, một giọng nói vô cùng thân quen cất lên bên tai: “Cho ta bốn chiếc bánh”.

Tôi lơ ngơ gói bốn chiếc bánh vào túi, vừa cố nhớ ra chủ nhân của giọng nói đó vừa đưa túi bánh ra trước mặt.

Sau đó, lại một giọng nói nữa vang lên: “Cho ta bốn chiếc bánh”.

Tôi ngẩng đầu lên, trên phố người qua lại tấp nập rộn ràng, hai người kia cùng đứng yên, chăm chú nhìn nhau rồi lại quay ra nhìn tôi.

“Thượng Quan Tinh!”

“Tiểu Tình, vương phi yêu quý của ta!”

Phụt, tôi thổ huyết!

Người cần đến thì không đến, tại sao hai tên tiểu tử chết tiệt này lại xuất hiện ở đây cơ chứ!

Giang Tà, Mặc Nguyệt! Thế giới rộng lớn thế này, làm thế nào hai người lại cùng tìm đến chỗ tôi thế hả?

Chết rồi! Nhất định tôi sẽ chết vô cùng thâm đau!

Thượng đế ơi, sao ngài không để con làm một cây nấm hương bình thường cơ chứ?

Q.2 - Chương 25: Ba tên nam nhân – Một đám cầu huyết[1]

[1] Cầu huyết: thường dùng để chỉ những tình huống lặp đi lặp lại nhiều lần hay những tình tiết ngớ ngẩn ấu trĩ trong phim hoặc trong tiểu thuyết.

“Người này là ai?”, hai người cùng lên tiếng.

“Nàng và hắn có quan hệ thế nào?”, hai người lại đồng thanh.

Tôi chán nản ôm đầu, Thượng đế ơi, ngài hãy ban cho con một ruộng nấm hương, một ngôi nhà tranh, để con trồng nấm hương rồi muốn làm gì thì làm có được không vậy? Tại sao ngài cứ bắt con phải chịu đựng nhiều phiền phức thế chứ.

“Chuyện là thế này...”

“Nè! Người là ai? Có quan hệ như thế nào với nàng ấy?”, Giang Tả hỏi Mặc Nguyệt.

“Ha ha! Ta là Mặc Nguyệt. Còn có quan hệ thế nào với nàng ấy, không cần nói cho người biết”, Mặc Nguyệt liền phản pháo.

“Hừ! Nàng ấy là vương phi của ta, đương nhiên có quan hệ với ta!”

“Vương phi?”

Rõ ràng hai người này phớt lờ lời nói của tôi...

Trên đường người qua kẻ lại vẫn đông như mắc cửi, thật lòng tôi không muốn huyết án xảy ra, cũng thật lòng không muốn cuộc sống tươi đẹp của mình phải chấm dứt tại nơi này.

Cho nên, tôi đã làm một chuyện cực kỳ ngốc nghếch. Tôi bực mình hét lên: “Mạch Thiếu Nam, ra đây! Tôi muốn mượn chỗ nào đó để nói chuyện!”.

Sau đó... ba tên nam nhân cùng lên bực diễn trò.

Lúc này, tôi đang ngồi trong phòng, đối diện với bọn họ, bộ dạng chẳng khác một vị đại thẩm là bao, tôi hoàn toàn không hiểu đang xảy ra chuyện gì.

Một sơn tặc vương tử, đối với tôi mà nói vẫn còn có quan hệ tình cảm. Nhưng Mặc Nguyệt đại nhân, chúng ta hình như chỉ có cừ thù, chẳng quan hệ gì cả. Còn Mạch Thiếu Nam, có vẻ giữa chúng ta cũng chỉ là oán hận, sau này cũng còn có thêm chút hợp tác làm ăn.

Nhưng nói cho cùng, hai người vẫn chẳng có quan hệ gì với tôi.

Các vị huynh đài thắc mắc tại sao tôi không hỏi mấy người họ phải không? Tôi hỏi rồi mà.

Tôi hỏi Mặc Nguyệt: “Vấn đề này có vẻ không cần phải báo cáo với huynh nhỉ?”.

Mặc Nguyệt mỉm cười, bóng đen trên mặt càng lúc càng lan rộng: “Cẩn thận ta giết nàng đấy”.

“...”

Tôi hỏi Mạch Thiếu Nam: “Chuyện đâu liên quan gì đến huynh, sao huynh phải tham gia náo nhiệt thế chứ!”.

Mạch Thiếu Nam đáp: “Nàng có đầu óc tính toán như vậy, ta đã quyết định phải lấy nàng, đương nhiên cần hiểu rõ tình sử của nàng. Nhưng, sau này ngoài ta ra, nàng không được trao trái tim cho tên nam nhân nào khác”.

Nói xong còn không quên nháy đôi mắt đào hoa phóng điện về phía tôi.

Dạ dày của tôi quặn lên một cái.

Thượng đế à, ngài mau đem tai họa này đi đi mà.

Cho nên, diễn biến tình hình cuối cùng chính là... tôi bị lôi ra thẩm tra.

“Tiểu Tình, tại sao nàng không ở cùng bốn huynh đệ Âu Dương?”

Tôi quét ánh mắt về phía Mặc Nguyệt và Mạch Thiếu Nam, về mặt hai người đều lộ ý: Nàng mà nói ra thật thì nàng sẽ chẳng có kết cục gì tốt đẹp

đầu.

Tôi sợ hãi, toàn thân toát mồ hôi lạnh: “Tôi... đi... đi lạc”.

“Chúng ta chưa cần để ý những chuyện khác, trước tiên hãy nói xem, ‘vương phi’ rốt cuộc là thế nào?”, Mặc Nguyệt tiếp lời.

Vừa nghe câu đó, Giang Tả lập tức lấy lại tinh thần nói: “Nàng ấy chính là vương phi do bản vương lựa chọn. Vì bản vương tôn trọng ý kiến của nàng nên quyết định để nàng trở lại giang hồ. Nhưng, bản vương cũng có gửi gắm nàng cho bốn huynh đệ Âu Dương. Còn chuyện của các ngươi là thế nào?”.

“Xì! Nói đi nói lại vẫn là chưa thành thân”, Mặc Nguyệt khinh khỉnh nói.

“Hừ! Tiểu Tinh có thể xác nhận ta chính là vương tử của nàng?” Giang Tả kiêu ngạo đáp lại.

“Ha ha, để an ủi ngươi hả. Tiểu Tinh giờ chẳng chạy nổi đâu, vì nàng đã ký kết với ta rồi”, Mạch Thiếu Nam cũng chen vào nói một câu.

“Ngươi nói cái gì?”

“Không có gì, cần bao nhiêu tiền, ngươi nói đi.”

“ Bao nhiêu tiền cũng không đổi.”

“Bản vương ra lệnh cho các ngươi...”

...

Ba tên nam nhân... thực ra chỉ là trò biểu diễn vô cùng cầu huyết trên sân khấu.

Nói cho cùng, chẳng có người nào để tâm đến tôi, các người quá tập trung vào vai diễn của mình đấy!

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 26: Nam nhân, phải chăng đều thích tụ tập?

Tôi đau đầu, thực sự rất đau đầu, mấy tên nam nhân này, tôi phải xử lý sao đây. Không thể cứ cả ngày vỗ về an ủi bọn họ. Tiểu gia tôi đâu có rảnh rỗi đến thế.

Lẽ nào tôi phải dẫn cả đoàn các người cùng đi hay sao?

“Nói tóm lại, tại sao các huynh lại đến Lạc Dương?”

“Nàng còn không biết sao...”, Mặc Nguyệt liếc ánh mắt khinh thị nhìn tôi.

“Là thế này, gần đây ở Lạc Dương xảy ra nhiều chuyện lớn. Phải cử hành một buổi tuyển chọn mình chủ võ lâm mới. Còn phải tổ chức một cuộc thi hoa khôi nữa”, Giang Tả giải thích.

“Cho nên chúng ta đều được mời”, Mạch Thiếu Nam tổng kết câu cuối cùng.

Tôi bỗng nhiên bùng tỉnh. Chẳng trách họ lại đến thành Lạc Dương. Bốn huynh đệ Âu Dương kia lẽ nào vẫn còn đi thăm hỏi người quen sao.

Mấy tên nam nhân lại thung dung ngồi trên ghế, liếc ánh mắt khinh bỉ về phía tôi tựa như muốn nói bốn chữ “Ngu dốt nông cạn”.

...

“Thiếu, thiếu gia! Bên ngoài có bốn người xông vào, nói rằng phải giết ngài”, một tên đầy tớ hoảng hốt chạy vào, kinh hoàng thất sắc nói.

Tôi kích động, bốn... bốn người.

Lẽ nào là bốn huynh đệ Âu Dương?

Mạch Thiếu Nam mỉm cười: “Cho họ vào đi”.

Vừa dứt lời, liền thấy bốn nam nhân hào khí ngút trời xông thẳng vào, tôi lập tức kích động đứng bật dậy.

“Thiếu Nhân, Âu Dương Y, Âu Dương Huyền, Thiếu Nhiên, cuối cùng cũng gặp lại các huynh rồi”, tôi thực muốn chạy đến ôm mỗi người một cái.

Nhưng sau lưng đang có ba đạo quân, ánh mắt mang sức sát thương cực lớn chỉ muốn lao đến bóp tôi chết nghẹt.

Làm cái gì thế hả?

Âu Dương Thiếu Nhân chẳng thèm để tâm, một tay kéo tôi, ôm chặt trong lòng.

“Tiểu Tinh, nàng dọa chết chúng ta mất”, giọng Âu Dương Thiếu Nhân rất mệt mỏi.

Xin lỗi, Thiếu Nhân, hại các huynh phải lo lắng cho tôi.

“Ngươi, ra đây đấu tay đôi với ta”, Âu Dương Huyền lạnh lùng nhìn Mạch Thiếu Nam.

Mồ hôi lạnh túa ra trên đầu tôi.

Âu Dương Huyền à, đừng manh động, người của cái bang nhiều lắm.

“Có gì từ từ nói, có gì từ từ nói.”

“Tiểu Tinh, chính tên khốn này đã ngăn cản chúng ta tìm nàng. Rõ ràng nàng đang ở đây mà hắn lại dám bảo là không có”, Âu Dương Thiếu Nhiên chỉ thẳng mặt Mạch Thiếu Nam mà phẫn trần.

Tôi giương ánh mắt độc ác lang sói trùng trùng nhìn hắn. Tên khốn đó cười phô răng sao giống con chuột bạch của hắn quá.

“Bốn huynh đệ Âu Dương, đã lâu không gặp”, Giang Tả chào hỏi.

“Ý, Giang Tả, ngài cũng đến hả”, Âu Dương Thiếu Nhân cũng chào lại.

“Đúng vậy, Lạc Dương gần đây rất náo nhiệt.”

Đầu tôi đau như búa bổ, choáng váng vô cùng.

Cuối cùng chỉ muốn nói một câu: Các vị đại ca ơi... làm ơn chung sống hòa bình.

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 27: Cuộc thi hoa khôi, bốn nắm hương đến đây!

Tôi ung dung ngồi trên ghế tựa, ngán ngẩm nhìn tám thiếp trước mặt cùng với tay thân tín của mình chủ võ lâm.

Lần thứ hai...

Đại hội võ lâm lần thứ hai.

“Tiểu Tinh, nàng phải mạnh mẽ lên. Nhớ, nhớ, nàng là nữ hiệp, nàng là nữ hiệp”, Âu Dương Y thấy sắc mặt khó coi của tôi, lại quyết tâm thôi miên lần nữa.

Sắc mặt tôi phải gọi là xanh như rau.

Nữ hiệp tôi...

Lại tái xuất lần này.

Cảnh tượng Đại hội võ lâm lần trước vẫn như hiển hiện trước mắt. Bi kịch! Đây chính là bi kịch! Tôi không muốn chết, thật đấy! Lần trước tôi giết người nhưng lần này có khả năng tôi sẽ là người bị giết.

“Tôi không đi!”

“Không được!!!”, đồng thanh vang lên.

“A Y, giải thích cho nàng ấy hiểu”, Âu Dương Thiếu Nhân hạ lệnh.

Tôi hoảng hồn, mặt mày lập tức biến sắc.

Hu hu, bốn nắm hương xinh đẹp đến thế, không thể bị vùi dập ở nơi này.

Tôi đứng bật dậy, xua tay không ngừng, rất khảng khái nói: “Không cần, tôi đi! Nhi nữ chốn giang hồ không câu nệ tiểu tiết!”

Xoay người, tôi quyết định tiến về phía bóng lưng lặng lẽ đầu hiu lâu ngày không gặp kia, sau đó...

“Bịch!”, lâu ngày quá khiến tôi bước hụt.

“Nàng không sao chứ.”

“Không phải ngã đến mức ngất ngờ rồi chứ.”

Khốn kiếp! Đau chết mất! Tại sao tôi lại đen đui thế này?

Màn đêm buông xuống, tôi lén chạy tới bên ao sen tận hưởng chút gió mát lành.

Tôi cũng đi rất lâu rồi, không biết thế giới bên kia giờ này ra sao.

Lòng thầm than vãn: “Thượng Quan Phong, mày đừng quên tưới nước cho nắm hương của chị đây nhé”.

“Khuya thế này còn chưa đi ngủ, ngồi đây đợi ma đến hả?”, giọng nói rất không hài lòng vang lên từ phía sau tôi.

Tôi xoay người nhìn thẳng vào đôi mắt lang sói đào hoa của hắn, tim đập thình thịch: “Bỏn cô nương đang đợi huynh”.

Khốn kiếp, huynh là ma hả, đi đến tận đây mà không phát ra âm thanh nào.

“Hả? Đêm xuân một khắc đáng ngàn vàng, chi bằng chúng ta đổi nơi khác đi?”, Mạch Thiếu Nam lại thuận tay muốn nhổ cây nắm hương là tôi đây mà.

Tôi phiên nào nói: “Không biết xấu hổ”.

Thấy tôi nổi giận, Mạch Thiếu Nam liền giả bộ cười, vẻ mặt như mây bay gió thoảng.

Gió đêm thổi lên y sam của hắn, tôi phải thừa nhận rằng, tên Mạch Thiếu Nam đào hoa chết tiệt này vô cùng đẹp trai.

“Có tâm sự hả?”

“Không có”, tôi cúi đầu khẽ nói.

Mạch Thiếu Nam từ trên lan can nhảy xuống, đi bên cạnh tôi, bắt ngờ gõ vào đầu tôi một cái.

Tôi đau quá, nghiêng răng nghiêng lợi nghe hàm răng trắng muốt, chỉ muốn cắn xé cái gì đó.

Chết tiệt! Tiểu gia tôi phải cắn huynh.

Có vẻ Mạch Thiếu Nam không thấy đau như tôi tưởng, khẽ cười nói: “Cọp giấy, dù cái miệng này lợi hại đến đâu cũng chẳng ăn thua”.

Mặt tôi thoáng đỏ, nhưng miệng vẫn kiên quyết không nhả ra.

Đứng vậy, tôi chính là cọp giấy, thì sao nào?

Tôi sợ tham gia Đại hội võ lâm lắm, sợ phải giết người, càng sợ bị người ta giết! Sao chứ! Ưu điểm của tiểu gia tôi chính là thành thực đấy!

Trong không khí tỏa ra mùi hương dễ chịu, tôi dường như nghe thấy lời than thở của Mạch Thiếu Nam: “Sao có thể... nàng”.

“Huynh nói cái gì thế?”, tôi sững người.

Mạch Thiếu Nam mỉm cười: “Ta bảo, tại sao Đại hội võ lâm lại mời nàng?”.

Tôi tròn mắt nhìn. Làm sao tôi biết được.

“Thế này đi, cho nàng thêm một lời mời nữa, đi tham gia cuộc thi hoa khôi. Như thế có thể chỉ cần lộ mặt, không cần tỉ võ.”

Hai mắt tôi chợt lóe sáng: “Thật sao?”.

Sen đang e ấp nở, chẳng hiểu sao nụ cười của hắn đột nhiên trở nên đáng tin cậy đến thế.

“Ừm, không lừa nàng đâu.”

“Mạch Thiếu Nam, tôi mới phát hiện ra huynh là một người rất tốt. Cảm ơn huynh.”

Vừa nghe thấy không cần phải đánh nhau, tôi liền hưng phấn hào hứng hẳn lên.

Cuộc thi hoa khôi, bốn năm hương đến đây!

Thực ra, tôi đã quên một chuyện lớn, đó chính là tôi lấy tư cách gì để tham gia cuộc thi hoa khôi đó.

Tôi ngốc nghếch như thế đấy, lại tự biến mình thành Như Hoa[1] thứ hai.

[1] Như Hoa: Là tên một nhân vật trong bộ phim hài của Châu Tinh Trì, vô cùng xấu xí, chuyên lấy tay ngoáy mũi liên hồi.

Vậy mà tôi còn cười ha hả, nói lời “cảm ơn” với tên tiểu tử vô lương tâm này nữa chứ.

Mạch Thiếu Nam, là huynh cố tình hay vô ý vậy?

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 28: Như Hoa phiên bản hai chính là tôi!

“Nàng chắc chắn?”

“Nàng thật sự chắc chắn?”

“Nàng thật sự, thật sự, thật sự chắc chắn?”

“Nàng thật sự, thật sự, thật sự, thật sự chắc chắn?”

Các huynh cứ nói đi nói lại câu này khiến tiểu gia tôi muốn ăn thịt người quá. Tôi chẳng qua là tham gia cuộc thi hoa khôi thôi, các huynh có cần phải kinh ngạc thế không?

Ngay khi tôi cam đoan rằng sẽ tham gia cuộc thi hoa khôi, mấy tên tiểu tử này lập tức ném cho tôi một lô một lốc những chuỗi câu hỏi như thế. Tôi cũng biết khả năng của mình đến đâu mà, vẫn không biết, nhảy chẳng rành, nhiều nhất cũng chỉ có thể nhảy phi tiên, hay là bản “Thần bà tử” mà thôi. Sau khi lên diễn, nhất định trở thành Như Hoa phiên bản hai. Nếu may mắn thì cũng sẽ nghe được một lời khuyên từ tể: “Mỹ nhân, tóc của cô cần phải kiểu cách độc đáo hơn một chút”, còn nếu không may mắn, cùng lắm là bị người ta ném cà chua mà thôi. Tóm lại, chỉ cần vượt qua trận cãi vã này, cái gì tôi cũng nhận hết.

Nhưng, tại sao tôi phải nghe các người lên lớp chứ.

Tôi là một cây nấm hương trưởng thành tuyệt đẹp, khuyết điểm của tôi để bản thân tôi tự nói là được, liên quan gì đến các người chứ! Đồ tiểu nhân ném đá giấu tay, ai ai cũng cười cợt không ngừng là sao.

“Thứ nhất: Dung nhan của nàng hoàn toàn không thể gọi là mỹ nhân tuyệt thế, nếu ra ứng thí thì thật xấu mặt”, Mặc Nguyệt nói.

“Thứ hai: Những thứ trong đầu nàng thực sự chỉ khiến người khác chê cười, lại còn muốn xuất hiện để người ta được một phen cười cợt hay sao?”, Âu Dương Thiếu Nhân nói.

“Thứ ba: Lời ca linh tinh, điệu nhảy vớ vẩn của nàng chỉ có thể gọi là vô cùng quái đản, vậy mà còn muốn tham dự, định dọa khán giả chết ngất nữa hả?”, Âu Dương Huyền nói.

“Tiểu Tình, con người cần phải đối diện với bản chất của mình, sau này đừng có mơ tưởng hảo huyền nữa”, Âu Dương Y nói.

“Haizz, Tiểu Tinh à, nàng bị bệnh hả?”, Âu Dương Thiếu Nhiên nói.

“Nàng hãy nhớ lại biểu hiện của mình trong buổi tuyển lựa phi tần đi”, Giang Tà nói.

Cục diện này... một liên minh kiên cố thống nhất thế này là sao?

Các người trở thành bạn tốt từ khi nào vậy?

Đang làm cái gì thế hả? Tôi mới là nhân vật chính cơ mà.

Vừa giận vừa cầu, tôi ra quyết định chắc chắn nhất từ trước đến nay:

Trở thành Như Hoa phiên bản hai!

Lẽ nào tiểu gia tôi lại phải sợ?

Tôi hào sảng vung tay áo, một chân giẫm lên băng ghế, khoát tay hào hùng: “Nói cho các huynh biết, tôi chính là muốn để cho các huynh thấy Thượng Quan nữ hiệp tôi lợi hại đến mức nào. Tôi muốn cải cách, phải cải cách cuộc thi hoa khôi, phải mở mang xu thế thần tượng nữ nhi trong thời đại mới cho các người! A ha ha!!!”.

Cảm xúc trào dâng, tương lai tươi đẹp lộng lẫy mà tôi hằng ao ước đang hiện ra trước mắt.

Tôi đứng giữa đám người, bên cạnh toàn là Như Hoa.

Oạch! Chợt cảm thấy lạnh lạnh sống lưng.

“...”

“Nàng ấy... đang nói cái gì thế?”

“Có thể là bị kích động quá.”

Không thèm để ý đến mấy người đang “có ý tốt” này nữa, tôi ưỡn thẳng lưng, quay người bước về phòng.

Tiểu gia tôi cần phải chuẩn bị chu đáo mọi thứ.

“Thiếu Nhân, chớ có quên thông báo với ban tổ chức Đại hội võ lâm, nói với ông ta một tiếng.”

“Ừm”, Âu Dương Thiếu Nhân đáp lời.

Đêm khuya, tôi lên chuồn khỏi phòng, đầu tóc bù xù đứng giữa sân, chăm chăm nhìn cây cỏ thụ thẳng đứng trước mặt.

Hừ! Cô nhân nói rất đúng: Tiểu nhân và đàn bà là khó dạy bảo nhất, và cũng không thể đắc tội nhất.

Đám nam nhân thoitha các người, giúp đỡ gì mà ban ngày ban mặt lại nói tiểu gia tôi như thế. Tiểu gia tôi nhất định phải để các người thấy sự lợi hại của tôi.

Đêm nay, các người sẽ biết sức cuốn hút và gây chấn động của Như Hoa phiên bản thứ hai là thế nào.

Chú ý cho kỹ, tay tôi bôi bôi trát trát đầy phấn son lên mặt còn quệt cả son đỏ lên y phục trắng toát nữa.

Xong xuôi tôi treo một sợi dây thừng lên cây, trèo lên đó rồi buộc đầu dây còn lại vào bụng, cũng chuẩn bị sẵn một chiếc đàn tỳ bà. Sau đó tôi thả mình xuống, để thân hình treo lủng lẳng trên cây.

Khi đã kìm nén mọi tâm tư, tôi hào sảng gảy đàn, bắt đầu phát ra những âm thanh cao vút động lòng người giống như Vitas[1].

[1] Vitas tên thật là Vitaliy Vladasovich Grachov, sinh ngày 19/2/1981 tại Daugavpils Latvia. Anh sở hữu một khuôn mặt điển trai, một đôi mắt sâu, một nụ cười thiên thần và tài năng thiên bẩm. Anh đã mang lại cho nền âm nhạc thế giới một chất giọng mới lạ, thu hút lời cuốn và đầy ấn tượng.

Ca từ, xin mời tham khảo ca khúc “Tiểu Bạch Thái”.

Tôi thấy ánh đèn các phòng bắt đầu bật sáng, trong lòng xuất hiện một cảm giác vô cùng kích động.

Đám đông chạm đến tiểu gia hả, kết thúc màn biểu diễn kiểu gì cũng có kẻ... tử nạn!

Q.2 - Chương 29: Ma dọa ma, liệu có dọa chết được ma?

Ha ha, tôi lắc lư phiêu động giữa không trung, dọa cho vô số a hoàn và đầy tớ bỏ chạy, nghe thấy tiếng hét kinh hoàng bạo phát từ khắp khu nhà.

Trong lòng xuất hiện một cảm giác vô cùng vui sướng. Dọa chết các người! Dọa chết các người!

Tại sao mấy nhân vật chính vẫn chưa xuất hiện?

Trong lòng kích động, tôi gầm gào mấy tiếng ma mị.

Thấp thoáng có người bước đến.

Nhìn thấy những bóng hình đó, tôi có thể khẳng định họ là bốn huynh đệ Âu Dương.

Tôi “khù khự” mấy tiếng rồi nấp sau thân cây, đợi bốn người kia đi đến.

“Áy, vừa nghe thấy tiếng mà”, Âu Dương Y càng lúc càng đến gần.

“Đừng vậy”, Âu Dương Thiếu Nhiên ngẩng đầu nhìn quanh.

Tôi thấy cơ hội đã chín muồi, tóc tai bù xù từ sau gốc cây lao ra trước mặt đối phương, cất tiếng hát toáng lên.

“Rau cải trắng a... Mọc trong đất a... Hai ba tuổi a... Nàng đã chết a...”

Hiện lên trước mặt bốn huynh đệ Âu Dương là một con ma toàn thân đầm máu, tóc tai bù xù, cái miệng đỏ lòm há to như muốn nuốt chửng mọi thứ.

Cảm giác vui mừng trào dâng trong lòng. Dọa chết các người! Dọa chết các người!

“...”

Hình như bốn huynh đệ Âu Dương vừa nhếch mép cười, sau đó Âu Dương Y cùng bọn họ tiện thể lùi ra sau mấy bước.

Vừa lùi lại, Âu Dương Y vừa mỉm cười cung kính nói: “Đêm khuya đến quá nhiều, tại hạ thực vô cùng xin lỗi. Đã phiền đến nhã hứng của các vị, xin các vị cứ tiếp tục, cứ tiếp tục”.

Tôi vừa nghe đến đó thì liền thấy màn sương dày đặc đang phủ quanh đầu.

“Các vị? Tiểu quý, ở đây chỉ có một mình ta”, tôi cố ý gần giọng trách hỏi.

Âu Dương Y sững người, tiếp đó lại mỉm cười, nét mặt ngập tràn gió xuân khiến tôi nhìn thấy mà hoảng hồn, hồi sau mới nói: “À, vậy sao? Vậy vị đại nhân phía sau ngài là ai thế?”.

Tôi nghe vậy, lông tay lông chân lập tức dựng ngược lên.

Tôi... tôi... tôi chắc chắn vừa... vừa... vừa rồi đúng là chỉ có một mình tôi ở... ở... ở đây thôi mà.

Nhất định họ đang lừa tôi, Âu Dương Y nhất định là đang lừa tôi.

Máy móc quay đầu lại, bắt gặp cảnh tượng trước mắt, trái tim tôi ngay lập tức đình công.

Phía sau tôi, một người toàn thân đầm máu, tóc tai bù xù đang đưa thứ gì đó đến trước mặt tôi.

Trong bóng tối, tôi thoáng cảm thấy đó là trái tim.

Sau đó, bỗng thấy ngực mình băng lạnh, trước ngực tôi xuất hiện một khoảng đen rất lớn.

Kìa là... trái tim của tôi!

“A!!!”, tiếng gào thét thấu tận mây xanh, tôi bất tỉnh nhân sự trong hoa lệ.

Không, tôi không còn tim nữa, có lẽ không phải tôi ngất đi, mà là tôi đã chết.

Khi tỉnh lại, mắt mờ tròn vo, tôi mơ màng nhìn thấy giường, thấy xà nhà.

“Đây là địa phủ phải không? Số phận của tôi được an bài xuống địa ngục nắm hương phải không?”

“Trên đời làm gì có thứ gọi là địa ngục nắm hương.”

“Có chứ, địa ngục nắm hương, có loại độc không mùi vị, giống như nắm hương bình thường, nhưng sau khi ăn xong trái tim liền biến mất”, tôi lẩm bẩm nói.

Người ngồi bên giường cuối cùng cũng không chịu đựng thêm được nữa, liền đứng dậy nhéo vào mặt tôi, chả hiểu sao người đó càng nhìn càng giống Mặc Nguyệt.

“Nàng chưa chết.”

Tôi tròn mắt như hai con ốc nhồi. Xi! Tôi không chết mới lạ. Trái tim tôi đã bị móc ra như thế còn có thể sống được sao, đầu óc huynh có bị làm sao không hả?

“Chỉ là trước ngực của nàng dán một tấm vải đen nên nàng mới bị dọa chết ngất như thế. Có bản lĩnh thì đi dọa người tiếp đi”, Mặc Nguyệt khinh bỉ nhìn tôi.

Một lát sau tôi mới hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Mấy tên xấu xa trời đánh này lại phối hợp nhau để lừa tôi. Tiểu gia tôi nhất định phải báo thù!

“Nàng đừng mơ có thể giả bộ mất trí, chúng ta sẽ dùng gậy nện vào đầu nàng đấy.”

Oạch! Thôi xong đời, tôi sợ đau lắm.

“Cũng đừng mơ giả bộ điên, chúng ta sẽ dội nước tương ớt vào người nàng.”

Oạch! Không cần đâu, cổ họng tôi cũng đang khàn đấy nè.

“Chớ có giả bộ ngủ, chúng ta sẽ ngày ngày mang kim đến chọc cho nàng dậy.”

Hu hu, thật đáng sợ.

Tôi nghiêng đầu, nước mắt giàn giụa nhìn Mặc Nguyệt.

Mặc Nguyệt mỉm cười nhìn tôi.

Tôi cố nuốt nước mắt, mỉm cười dịu dàng với Mặc Nguyệt. “Huynh... có thể ra ngoài không. Tôi phải thay y phục”.

Mặc Nguyệt mỉm cười, cuối cùng đứng lên đi ra.

Tôi đau lòng quét mắt khắp căn phòng, thăm hạ quyết tâm.

Tiểu gia nhất định phải trả mỗi nhục này!

Hu hu, tiểu gia báo thù trăm năm cũng chưa muộn, tôi sẽ đợi!

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 30: Các người làm gì mà náo nhiệt thế hả?

Ngày diễn ra Đại hội võ lâm, tôi trở thành thượng khách, được mời ngồi ghế trên, bên cạnh là cả một đoàn người.

Không cần nhìn cũng biết đó là một liên minh mới xuất hiện gần đây.

Họ là ngũ đại họa hại[1] trên giang hồ, có tên là: Tổ hợp công kích Tiểu Tinh. Mở ngoặc: Liên minh hữu nghị tấn công tiểu thư Thượng Quan Tinh.

[1] Ngũ đại họa hại: Cụm từ dùng để chỉ đám người chuyên gây tai vạ.

Ngay sau vụ ma quỷ lộng hành, bộ dạng đáng thương của tôi được đánh thức vào một buổi sáng đầy hoa lệ.

Con ác mộng khi đó mới thực sự bắt đầu.

Tôi đã trở thành đối tượng bị người người chê cười.

Tôi đã làm gì sai sao? Tôi đâu có giả ma nữa nhưng vẫn bị người ta hiềm khích như thế.

Ma dọa ma, ma chẳng chết, nhưng người dọa người, sẽ có người chết đấy!

Đám tiểu tử hèn hạ vô lương tâm, một ngày đủ ba bữa không thiếu bữa nào là không cười nhạo tôi. So với ăn cơm còn đúng giờ hơn đấy.

Bọn họ tấn công liên hoàn cuối cùng cũng khiến tôi vốn dương dương đắc ý, bụng đầy tự tin, ngôi sao sáng hoạt bát đáng yêu trong thời đại mới đang ngụp lặn trong thành công bỗng dưng lại trở thành một tiểu mỹ nữ sầu muộn.

Nhưng, tôi từ đầu đến cuối vẫn kiên định với kế hoạch vĩ đại “Như Hoa phiên bản hai”.

Tôi sẽ không vì sự chê cười của bọn họ mà buông xuôi quyết tâm của mình.

Tôi tin, sẽ có một ngày họ bị chìm ngấm trong ánh hào quang rực rỡ của tôi mà biến hết thành nấm hương.

Thời khắc này, khi tôi đang đau thương nhìn xuống phía dưới, đăm đăm phân tích mấy nam nhân... của mình, lão mình chủ võ lâm đột nhiên đứng lên.

Lão nói một thôi một hồi những thứ liên quan, một loạt các lý lẽ nào là các vị nể mặt ta, ta cũng nể mặt các vị, đầu võ bắt đầu.

Tuy tôi không thích đánh nhau nhưng lại vô cùng thích xem người khác ẩu đả.

Ngồi ngay ngắn, mắt dán chặt lên võ đài.

Vừa xem, vừa cổ vũ.

“Tên đầu trọc kia, cổ lên, túm tóc hấn!”

Âu Dương Huyền liếc mắt nhìn tôi vẻ coi thường.

“Ấu trĩ!”

“Xì! Có bản lĩnh thì huynh lên đi”, tôi nói vẻ không vui.

Tôi biết Âu Dương Huyền rất giỏi võ công, nhưng huynh ấy không nên làm phiền người khác đang hứng trí như thế chứ.

Âu Dương Huyền chăm chú nhìn tôi, đột nhiên bật cười, nụ cười trên mặt giống như băng tuyết dung hòa, vô cùng hiền dịu.

“Được, ta lên, nếu ta thắng, một nụ hôn.”

Âu Dương Huyền liền nhảy xuống, tôi còn chưa kịp giữ lại thì bóng người tựa gió ấy đã bay lên lỏi đài.

Tôi kinh ngạc nhìn theo huynh ấy.

Làm... làm... làm gì thế?

Âu Dương Huyền, tiểu gia, tiểu gia không đồng ý.

Chỉ thấy Âu Dương Huyền giải quyết từng người từng người, rồi bay lên cầm cờ gắm được gắn trên lỏi đài, lớn tiếng nói: “Hôm nay để nhận được nụ cười của mỹ nhân, Âu Dương Huyền ta nghênh chiến hiệp khách bốn phương. Không biết có vị nào muốn lên đây ứng chiến?”.

Tên tiểu tử này! Cho rằng đây là hậu viện nhà mình chắc, muốn làm gì thì làm há?

Tôi định ngăn tên tiểu tử này nói những lời hoang đường, nhưng lại thấy tiếng xì xầm bốn phía vang lên.

“Thắng thì được cái gì?”

“Thắng, Âu Dương gia sẽ tặng bốn ngàn lượng vàng”, Âu Dương Thiếu Nhân đột nhiên đứng dậy, cười ha hả nói.

Âu Dương Thiếu Nhân vừa đứng lên, cả đám người bên dưới đều nản trông thấy.

Diễn... đến đâu rồi vậy?

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 1: Cổ đại đầy rẫy hiểm nguy

“Nếu thắng, bốn huynh đệ Âu Dương phải nhường Thượng Quan nữ hiệp chứ, mọi người cạnh tranh công bằng phải không?”, tên tiểu tử nào đó không có mặt lại dám nói ra câu đó.

Liên quan gì đến ngươi chứ! Tiểu gia đây còn chưa phát ngôn đâu đấy.

Âu Dương Thiếu Nhân nở nụ cười tựa gió xuân: “Vị huynh đài có dũng khí nói câu này ra thì đừng ngại lên đây tỉ thí. Nếu thắng, nhất định sẽ có cơ hội”.

Tôi trông thấy bộ mặt rạng rỡ của Âu Dương Thiếu Nhân, trong lòng thầm nhủ, tên tiểu tử nào không biết sống chết, liều mạng xông lên, nhất định sẽ bị đánh đến chết rồi róc xương xẻ thịt cho mà coi.

Tất nhiên người người bên dưới đều biết Âu Dương Thiếu Nhân giấu đao sau nụ cười. Cho nên chỉ nhao nhao bàn luận mà chẳng người nào dám bước lên.

Đúng lúc tôi thầm thở phào nhẹ nhõm. Đột nhiên có hai người đứng dậy. Một quãng mây mang theo bóng đen cực lớn đã che đi toàn bộ luồng sáng chói lòa trên đầu tôi.

Từng mạch máu trên người đang rần rần chảy khắp toàn thân.

Tương chừng như rễ cây nấm hương đang bị đem phơi dưới ánh nắng mặt trời chói chang vậy.

Khóe miệng giật giật liên hồi, cuối cùng tôi cũng lấy hết dũng khí ngẩng đầu lên.

“Hai người các huynh...”, tôi gắng gượng để bộ dạng mình tự nhiên thoải mái hơn đôi chút, dù tôi biết sắc mặt mình lúc này nhất định không khác gì lá rau xanh lét mà chúng ta vẫn thường ăn.

Mặc Nguyệt và Mạch Thiếu Nam mỉm cười nhìn về phía tôi rồi dùng ánh mắt ra hiệu cho tôi nói tiếp.

“Hai người các huynh bị đàn độn rồi phải không?”

Hỏi xong câu đó tôi vô cùng hối hận! Tôi chỉ muốn cắn lưỡi tự vẫn luôn cho rồi.

Khốn nạn thân tôi! Đầu tôi đúng là đầu lợn mà, đắc tội với ai không đắc tội, lại đi đắc tội hai tên này.

Một tên là đại phúc hắc còn một tên là đại hồ ly.

Trời cao đất dày ời, rõ ràng là tự chui đầu vào rọ, lao thân vào chỗ chết mà.

Quả nhiên, nụ cười của hai người càng thêm thần bí, sáng khoải đến mức dị thường.

“Tiểu Tình, nếu ta thắng, ta sẽ khiến nàng ba ngày sau không xuống nổi giường”, Mặc Nguyệt mỉm cười tà ác.

“Ta sẽ khiến nàng phải khăn đặc giọng”, Mạch Thiếu Nam nói âm áp.

Chết tiệt! Tiểu gia tôi vẫn còn trinh bạch, hai tên háo sắc đáng ghét kia!

Tôi rất muốn ngăn cản sự kích động của hai tên tiểu tử này.

Nhưng khổ nỗi, vì cơ thể tôi quá gầy yếu nên dù có muốn, cũng chỉ là đưa mình vào chỗ chết mà thôi.

Thoáng thấy một màu trắng muốt đột nhiên lướt qua, trước mặt tôi xuất hiện nụ cười âm áp dịu hiền như ngọc bích.

“Tiểu Tình, ta không để nàng bị quấy rầy đâu”, Âu Dương Y nhẹ nhàng nói.

Tôi bất giác cười khỏ, Âu Dương Y, các huynh không cần tổng động viên toàn gia thế đâu?

Thoáng chốc, lời đài của Đại hội võ lâm nghiêm nhiên trở thành sân sau của bốn huynh đệ nhà Âu Dương.

Đầu tôi đau như búa bổ.

Mình chủ võ lâm có chút khó xử nhìn tôi, tôi cũng lúng ta lúng túng nhìn ông ấy.

Mặt đối mặt nhìn nhau chẳng nói, chỉ thấy trong lòng lệ tuôn rơi.

Chúng tôi đang thăm so sánh xem bên nào mạnh, bên nào yếu, cuối cùng ngược lên ngó xuống, liếc ngang liếc dọc hai bên, vẫn chẳng thể phân định được.

Xi! Các người đúng là vô liêm sỉ, không biết phép Tròi thế nào nữa hả?

Vỗ mạnh tay ghế, tôi đứng bật dậy, hít vào một hơi thật sâu.

“Tất cả dừng tay!”, tiếng thét kinh thiên động địa vang lên, cái đó gọi là phô trương thanh thế.

Tuy tôi vẫn luôn vô cùng hãnh diện và cực kỳ sùng bái tiếng thét có một không hai của mình. Nhưng, đó lại không phải tiếng thét của tôi.

...

Xung quanh trở nên hỗn loạn, chỉ nghe thấy tiếng cười sảng sặc của một người đang đứng trên đỉnh núi. Người đó khoác trên mình bộ y phục sắc vàng tươi rói, trước trăm ánh mắt dõi theo, lớn tiếng nói: “Tất cả dừng tay, nơi đây đã chôn đầy thuốc nổ. Ta chỉ cần châm lửa, các ngươi sẽ mất mạng”.

Tôi chột sững người. Không chỉ riêng tôi mà tất cả mọi người có mặt tại đây đều ngơ ngác nhìn nhau.

Thật không ngờ, giữa ban ngày ban mặt, thiên hạ thái bình, trước rất nhiều nhân sĩ võ lâm trong Đại hội lại gặp phải một tên Nhị Bách Ngũ[1], và lại vận mệnh của tất cả chúng tôi còn nằm cả trong tay tên Nhị Bách Ngũ chết tiệt đó.

[1] Nhị Bách Ngũ chỉ người ngang ngạnh bướng bỉnh không biết điều.

Trong lòng tôi thâm hét lên bị phản.

Cổ đại đúng là đầy rẫy nguy hiểm mà!

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 2: Đồ Vương gia đàn độn, ai bảo huynh đứng ra làm cái gì

Tục ngữ nói: Ra khỏi cửa không xem lịch, nhất định giẫm phải thứ chẳng hay ho.

Về điểm này, bốn tiểu gia có cảm nhận vô cùng sâu sắc.

Chính là vì lúc tôi ra khỏi nhà đã quên không xem lịch, cho nên bây giờ mới phải bi thảm đứng trên bãi thuốc nổ này chẳng.

Tôi phần nộ nhìn tên Nhị Bách Ngũ thân mặc áo vàng kia. Trong lòng không ngừng lẩm bẩm

Chết tiệt, nếu ngươi dám ném ngọn đuốc trong tay xuống, sau khi tiểu gia ta làm ma, nhất định sẽ không đến điện Diêm Vương mà đêm đêm sẽ về tìm ngươi.

Chỉ thấy tên Nhị Bách Ngũ áo vàng kia rút từ ống tay áo ra một tờ danh sách, há miệng đọc lớn.

“Tất cả dừng lại một chút, mọi người, ta đọc đến tên người nào, mời đứng sang bên trái”, Hoàng Nhị nói (Nhị Bách Ngũ mặc y phục sắc vàng, cho nên gọi là Hoàng Nhị).

Trong danh sách dài dằng dặc, tôi nghe thấy có tên mình, tên bốn huynh đệ Âu Dương, Mặc Nguyệt và cả Mặc Thiếu Nam.

Khóe miệng giật giật liên hồi.

Tại sao lại là chúng tôi?

Mạch Thiếu Nam cay độc nhìn tôi, khóe miệng treo nụ cười căm thù siêu cấp, nói: “Người quá nổi tiếng, quả nhiên là không nên chơi”.

Trán tôi nổi đầy gân xanh, giật giật liên hồi. Rõ ràng biết quen người quá nổi tiếng là không tốt, sao huynh còn cười tươi rói như thế hả?

Hoàng Nhị đọc xong, liền sai thủ hạ phát cho chúng tôi mỗi người một viên thuốc. Tôi vốn không muốn uống, nhưng Mặc Nguyệt nói: “Yên tâm, đây chỉ là thuốc tán công bình thường thôi. Sau khi uống xong, trong một khoảng thời gian nhất định sẽ không thể sử dụng võ công. Hoàn toàn không có tác dụng gì khác”.

Tôi nghĩ dù sao mình cũng chẳng có võ công, nên dứt khoát nhét viên thuốc vào miệng. Mấy tên thủ hạ liền đứng tản ra sau khi thấy chúng tôi đều đã uống thuốc.

Hoàng Nhị nói với chúng tôi: “Phải thành thực chút, đi cùng bọn ta”.

Sau đó lại quay đầu nói với đám người không có tên trong danh sách: “Các người, được tự do”.

Tôi vô cùng ngơ ngác, đưa mắt nhìn Giang Tả.

Các người không bị gọi tên thật tốt quá đi.

Giang Tả dùng ánh mắt điềm tĩnh nhìn tôi một cái, sau đó đi thẳng về phía trước, một tay siết chặt nắm đấm, một tay vỗ vai Hoàng Nhị, tỏ vẻ nghiêm trọng đặc nói: “Lẽ nào ta chưa đủ nổi tiếng? Tại sao không đưa ta theo cùng?”.

Phụt!

Khốn nạn thân tôi! Tôi từng gặp rất nhiều tên ngốc, cũng từng trông thấy Nhị Bách Ngũ, nhưng chưa thấy tên nào vừa ngốc lại vừa Nhị Bách Ngũ như thế.

Huynh đang nghĩ bọn tôi xếp hàng để được chia kẹo đấy hả?

Không đưa huynh theo? Tên đầu nhà huynh muốn chết như thế hả, chi bằng đổi cho tôi đi!

Hoàng Nhị trưng bộ mặt ngờ nghệch nhìn Giang Tả rồi cười nói rằng: “Người muốn đi cùng, vậy thì lên đi. Người đầu, cho hắn một viên thuốc”.

Giang Tả uống thuốc xong, cười ha hả sung sướng chạy đến kéo tôi: “Tiểu Tình, chúng ta lại được ở cùng nhau rồi”.

Khóe miệng tôi giật giật, cuối cùng không thể kiềm chế được liền nhấc chân giẫm thật mạnh lên chân hắn.

“Á!!! Đau quá!!!”

“Đáng đời! Sao không đau chết luôn đi!”

Tôi trừng mắt nhìn, nếu không phải bị trói tay, tôi nhất định sẽ xông thẳng tới đá chết hắn luôn.

Âu Dương Thiếu Nhân cố nhịn cười, khẽ giọng nói với Giang Tả: “Tả huynh, huynh quả nhiên rất đặc biệt”.

Giang Tả trở mắt nhìn lại, khề khàng nói: “Chỉ là ta không yên tâm về Tiểu Tình”.

Tìm tôi bỗng nhiên đập thành thịch, muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, tôi chỉ đành cúi đầu bậm môi.

Tôi thầm nghĩ mấy người này, thực ra đều rất vô lương tâm. Nếu tôi không ở đây, có thể họ đã hạ gục đám người này rồi sử dụng khinh công bay đi lâu rồi, tên Nhị Bách Ngũ kia có giết bao nhiêu người, có cho nổ tung nơi này hay không, họ cũng chẳng cần quan tâm.

Cho nên, tôi lơ mờ cảm thấy những người này đều vì mình mới cam tâm tình nguyện giờ tay chịu trói như thế.

Tôi thầm nói một tiếng: “Cảm ơn”.

Nhưng! Tôi thề! Tuyệt đối không cảm ơn tên Vương gia đàn độn kia.

Khốn kiếp! Huynh bị đàn độn hả, lại tự nhiên đòi theo, mấy người chúng tôi đều bị bắt hết ở đây rồi, ai sẽ đến cứu chúng tôi đây hả?

Lẽ nào phải trông mong sự trợ giúp của đám võ lâm hủ bại thối nát kia?

Q.3 - Chương 3: Các người đều không uống được, lại để một mình tôi uống hả?

“Nơi đây đường núi mười tám đoạn rẽ, nơi đây đường sông có chín khúc cua”.

Tôi nghĩ cuối cùng tôi đã biết, câu hát này miêu tả cảnh tượng nào.

Không phải tên chết tiết kia dẫn chúng tôi đi quanh quanh đoạn đường này đấy chứ?

Tôi đã một nhồi không đi nổi nữa, tên chết giẫm đó vẫn còn muốn kéo chúng tôi đi.

Tôi không thể kiềm chế thêm, mở miệng hỏi Hoàng Nhị: “Rốt cuộc người muốn đưa chúng ta đi đâu?”.

“Ngậm miệng! Ta cũng không biết phải đi đâu nữa”, Hoàng Nhị trừng mắt quát.

Tôi vừa nghe thế, lập tức phát hỏa. Hắn đã bắt cóc chúng tôi, lại dám nói không biết phải đưa chúng tôi đi đâu.

Tôi liếc xéo hắn: “Người mù đường phải không?”.

Hoàng Nhị quay lại nhìn tôi, mặt lộ vẻ hờ hững: “Đứng đấy!”.

Máu trong miệng tôi may mà không phụt ra phun lên mặt hắn.

Mù đường đúng là vấn đề cực kỳ nghiêm trọng. Tên đó đã bắt cóc lại không thèm thuê cho bọn tôi một chiếc xe, đã thế còn bắt chúng tôi đi đi lại lại mấy vòng, khiến người nào cũng mệt đến chết đi sống lại, cuối cùng thì hiện ngang thông báo: Lạc đường rồi!

Không chỉ riêng tôi bốc hỏa mà trông Mặc Nguyệt có vẻ còn “Hỏa Diệm Sơn” hơn tôi.

“Người nói chúng ta lạc đường rồi sao?”, Mặc Nguyệt đứng sau tôi, nhẹ giọng nói.

Cơ thể tôi bất giác run lên bần bật, cảm thấy phía sau mình đang phát tán một luồng khí lạnh vô cùng đáng sợ.

Tôi quay đầu lại nhìn, quả nhiên trông thấy nụ cười chói sáng như gió xuân của hắn xuất hiện, nhưng đi cùng với nó là cả khuôn mặt sầm sì.

Thôi xong, tên Hoàng Nhị này, người gặp vận đen rồi!

“Đúng vậy, lạc đường rồi, nhưng không vấn đề gì, dù sao nhiệm vụ cũng đã hoàn thành, cũng không có chuyện gì liên quan đến ta nữa”, Hoàng Nhị vênh mũi nói, vẻ mặt vô cùng thiếu trách nhiệm.

“Nhiệm vụ gì?”, Âu Dương Thiếu Nhân hỏi.

Hoàng Nhị lại lần nữa hếch mũi, vô cùng kiêu ngạo nói: “Đám ngốc này, các người cho rằng mình bị bắt cóc sao. Thực ra chúng ta chỉ muốn đoạt lấy bí thư và bảo vật quý báu nhà các người thôi! Ha ha!”.

...

“Phụt” một tiếng, dây thần kinh lý trí của tôi hình như bị đứt.

Hắn chính vì chuyện này mà đưa chúng tôi đi lòng vòng.

Vô cùng tức tối! Tôi phồng mồm tròn mắt nhìn hắn, đầy nghiến: “Đồ chết giẫm nhà người! Muốn trộm đồ thì cứ trộm, người muốn để bọn ta bề mặt trong Đại hội võ lâm mới thỏa mãn hả. Còn tốn công làm bao thủ tục, người không thấy mệt hả?”.

Hoàng Nhị cúi đầu suy nghĩ giây lát, lộ vẻ bái phục nhìn tôi: “Đúng vậy, người đúng là nhân tài, thế nào, muốn đi cùng bọn ta không?”.

Tôi vừa nghe câu đó, khóe miệng lại giật giật không ngừng.

Hắn... quả nhiên là “Cẩu Nhị”!

Mặc Nguyệt không chịu nổi nữa, xông thẳng tới trước mặt Hoàng Nhị cho hắn một quyền bay xuống sông.

Còn bốn huynh đệ Âu Dương thì nhanh chóng giải quyết mấy tên thù hạ.

Tôi thấy mấy người họ bước đi như bay, võ công xuất quỷ nhập thần, bất giác chỉ biết gục mặt xuống.

“Các huynh không bị trúng độc hả?”

“Chúng ta có nói chúng ta bị trúng độc đâu?”, mấy người đó trả lời.

Sau khi giải quyết đám người kia xong xuôi, nhất loạt bọn họ cùng lấy trong ngực ra một viên thuốc tròn tròn, vẻ mặt không mấy hào hứng.

Khốn kiếp! Tại sao các người ai nấy đều nham hiểm như vậy chứ.

Có điều, hình như trong tay Giang Tà và Mặc Nguyệt đều không có thuốc.

Tôi vui vẻ cười: “Ha ha, có người uống thuốc cùng tôi rồi kìa”.

Giang Tà mặt đỏ lựng đứng sang một bên, khẽ giọng nói: “Ta không cẩn thận nên làm rơi, lại chẳng may giẫm lên, đám người kia không nhìn thấy”.

Nói xong, còn giơ chân lên cho tôi xem.

Quả nhiên có một viên thuốc đen tròn cỡ lớn dính trên đế giày.

Miệng tôi cứng đờ, quay đầu sang Mặc Nguyệt.

Mặc Nguyệt mỉm cười dịu dàng nói: “À, nàng không nhớ sao? Ta tranh thủ lúc nàng uống đã nhét luôn viên thuốc của ta vào miệng nàng rồi”.

Khóe miệng tôi lại giật giật.

Khốn kiếp, Mặc Nguyệt kia quả nhiên là đại ma đầu!

Sau đó Âu Dương Thiếu Nhân lấy tư cách là nhân sĩ võ lâm lên tiếng: “Các vị cũng vừa nghe tên kia nói gì rồi đấy, mau mau trở về xem có mất hay thiếu thứ gì không. Hẹn ngày tái ngộ”.

Xoay lưng, mấy người chúng tôi chuẩn bị bước đi.

Nhưng bất chợt, phía sau có người nói lớn: “Đại hiệp xin dừng bước”.

Cơ thể tôi bất giác run lên bần bật. Dựa theo kinh nghiệm bao năm xem phim truyền hình mà phán đoán thì đám người này có lẽ đang muốn diễn một tiết mục kinh điển.

Toi rồi, tôi cảm thấy cánh cửa địa ngục đang dần mở ra trước mắt.

Tôi quyết định sẽ viết một cuốn nhật ký với tên gọi: “Nhật ký người tốt việc tốt của Thượng Quan nữ hiệp”.

Vì tôi cảm thấy trực giác khốn kiếp của mình đang mách bảo, đám người phía sau gặp chuyện không hay đang muốn cầu cứu chúng tôi.

Ông Trời ơi! Ông Đất ơi! Các ngài chọn tuyến thủ khác, không phải là con có được không ạ?

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 4: Làm đại hiệp, chẳng khác nào làm một con tôm hùm

Trời cao và Đất rộng đều không thể chiều cô lời kêu gào thảm thiết của tôi.

Đám người phía sau tôi tiếp tục diễn trò kinh điển tuyệt thế trong võ lâm.

“Lúc này các vị đại hiệp chính là tất cả hy vọng của võ lâm chúng ta”.

Tôi rất muốn quay đầu lại nói với hắn rằng: “Tôi không phải là hy vọng của võ lâm mà tôi là hy vọng của thế giới nắm hương, muốn Thượng Quan Tinh tôi trở thành hy vọng của các người, vậy các người hãy biến thành nắm hương đi”, nhưng tôi không dám, vì đây không phải là phim truyền hình.

Chỉ cần một câu nói đó thôi cũng sẽ khiến Thượng Quan Tinh tôi trở thành đối tượng bị nhân sĩ võ lâm ngàn đời khinh bỉ.

Sắc mặt bốn huynh đệ Âu Dương rõ ràng cũng vô cùng khó coi, người đứng sau nhìn người đứng trước, chẳng ai quay lại.

Đám người kia lại tiếp tục nói: “Âu Dương thiếu hiệp, Mã gia chúng tôi luôn ủng hộ các vị thiếu hiệp, mong rằng các vị vì võ lâm mà trừ bỏ hậu họa”.

“Đúng, tuyệt đối ủng hộ các vị!”

“Các vị đại hiệp tuổi trẻ tài cao, nhất định sẽ giúp đỡ chúng ta đoạt lại bảo vật. Mọi người yên tâm đi.”

Biết ngay, biết ngay, biết ngay mà, tên đó nhất định là đến mời mọc làm cái gì mà.

Xi! Trừ hại, vô số tai họa trong tương lai ngay đến tôi còn chẳng biết, trừ cái gì mà trừ.

Lại còn yên tâm nữa, khôn kiếp, các người yên tâm nhưng tôi thì chẳng yên tâm chút nào.

Thấy chỗ nào lợi là lập tức xông vào, đến khi gặp chuyện khó khăn lại muốn đẩy cho người khác, các người còn xứng là nhân sĩ võ lâm chân chính không?

Tôi đưa mắt nhìn bốn huynh đệ Âu Dương và Mặc Nguyệt, lặng lẽ lắc đầu: “Không tránh nổi rồi, nhận lệnh đi thôi”.

Ai bảo các người thề dù sống hay chết cũng là người trong võ lâm cơ chứ?

Tại sao lại nói thế? Bản thân tôi cũng là một nhân sĩ võ lâm, sao tôi lại tức giận như thế.

Chính vì tên sơn tặc Giang Tả khi nghe đến chuyện này, lại trưng ra vẻ mặt bi thương mà nói với tôi: “Vương phi của ta, sơn trại của ta còn rất nhiều chuyện phải lo, ta không nên ở lại đây lâu. Chúng ta gặp nhau sau nhé”.

Là ai vừa nói vậy? Thế mà trước đó còn muốn ở lại cùng tôi cơ đấy.

Tôi cười nhạt một tiếng, đưa chân đá hắn rồi nói: “Đừng để tôi nhìn thấy huynh nữa, Giang Tả!”.

Giang Tả nhảy chân sáo, mặt mày hớn hở, bộ dạng vô cùng “hippie”[1], đột nhiên chạy thẳng đến chỗ bốn huynh đệ Âu Dương đang mãi nói chuyện với nhân sĩ võ lâm, rồi lại chạy về chỗ tôi, hôn một cái.

[1] Hippie chỉ thanh niên lập dị, đi ngược lại những quy ước xã hội.

Tôi thì kinh hoàng thất sắc, còn Giang Tả lại cười lớn mấy tiếng rồi chẳng thèm ngoái đầu mà chạy thẳng.

Trên môi vẫn còn chút cảm giác ấm nồng. Hơi ấm ấy dần dần tan đi trong gió, chỉ là lời trên môi Giang Tả vẫn còn in dấu lại.

“Vương phi của ta, nàng phải hạnh phúc đấy, tạm biệt.”

Phấn hoa chẳng biết từ đâu lại rơi xuống, tôi nhìn theo bóng lưng hắn, mắt chột nhoe đi. Tiểu vương tử của tôi, lần này, liệu rằng huynh có được thoải mái? Nếu được như vậy thì tôi thật lòng yên tâm rồi.

“Tạm biệt, vương tử sơn tặc”.

Tôi biết, tiểu vương tử của tôi, tôi biết nguyên nhân vì sao huynh xuất hiện ở đây, là vì huynh biết tôi và bốn huynh đệ Âu Dương bị lạc nhau.

Tôi biết, tiểu vương tử của tôi, tôi biết lý do huynh nán lại đến tận giây phút này, là muốn xác nhận tôi đã thực sự an toàn.

Tôi biết, tiểu vương tử của tôi, huynh yêu tôi, tuy nhiên, huynh không nói.

Tiểu vương tử của tôi, trong đời tôi, huynh mãi là vương tử, không bao giờ thay đổi.

Quệt ngang dòng lệ còn chưa rơi, tôi lặng lẽ hít một hơi thật sâu, xoay người, đối diện với đám nhân sĩ võ lâm khiến người ta đình tai nhức óc kia.

Haizzz, cảm thương chỉ là tạm thời, cuộc sống thì vẫn không ngừng tiếp tục.

Trở thành một nhân sĩ xuyên không, tôi đã vấp phải bao bi kịch, thế nhưng lần nào tôi cũng hăng hái dấn sâu vào nó, hay nói cách khác tôi luôn thẳng thắn tạo cơ hội cho bi kịch trở thành đại bi kịch.

“Tất cả nghe ta nói”, khoát tay đầy khí thế, tôi lớn tiếng hét.

Mọi người nhất loạt nhìn về phía tôi.

Trong lòng cười ha hả, chính là như thế, chính là như thế. Ha ha, hãy nhìn tôi đi, Thượng Quan nữ hiệp tôi thần thông quảng đại, nhất định phải tạo nên kỳ tích bất diệt.

“Mạch Thiếu Nam, bảo tất cả những người này trở về rồi tự mình thống kê những thứ bị mất, nhớ viết rõ tên môn phái và chương môn bị mất đồ. Trong vòng ba ngày tôi phải lập xong danh sách rồi gửi cho chúng ta. Lúc này dù có nói gì cũng không thể nói rõ được”.

Đúng lúc đó, tôi lại nghĩ đến câu danh ngôn “lòng người khó đoán nông sâu”, liền tiếp tục nói linh tinh vài câu: “Hy vọng các vị thành thực kê khai, nếu có chút gian dối, các vị đều biết thực lực của Âu Dương gia và cái bang rồi đấy”.

“Thượng Quan nữ hiệp anh minh quá!”

“Đúng là bóng hồng chẳng lụy đáng mảy râu!”

Tôi đứng ở đó, trông thấy ánh mắt sùng bái của cả đám người, nhếch mép dương dương tự đắc.

Quả nhiên, cảm giác được làm đại hiệp thật tuyệt vời.

A ha ha! Chính xác, thái độ sùng bái này, cứ tiếp tục đi, đừng dừng lại.

Bốn huynh đệ Âu Dương có lẽ không cách nào chịu được bộ dạng hào sảng khiến người khác mắc ói của tôi liền bước đến kéo tôi: “Đi thôi, còn ở đây làm gì nữa”.

“Đừng thế mà, để tôi tận hưởng thêm chút nữa”.

Cuối cùng... hình như tôi bị Âu Dương Thiếu Nhân và Âu Dương Huyền xóc nách kéo ra khỏi đó.

Mấy tên xấu xa này, không thể để trái tim yêu hư vinh của tôi được thỏa mãn một chút sao! Thật chẳng dễ dàng gì tôi mới tìm được cảm giác làm đại hiệp.

Tôi chòng chọc nhìn Âu Dương Thiếu Nhân. Dường như đã nhìn thấu suy nghĩ của tôi, huynh ấy hỏi: “Nói xem, cảm giác được làm đại hiệp thế nào? Thượng Quan nữ hiệp”.

Ngẩng đầu, tôi đem đôi mắt sâu thẳm trông về ánh tà dương xa xa, run rẩy nói: “Thực ra, làm đại hiệp chẳng khác nào làm một con tôm hùm. Khi khuyển đang vui sướng hạnh phúc, thì người khác nói huynh không đủ chín chắn vững vàng. Tới một ngày huynh không còn vui vẻ nữa tức là huynh đã đủ chín chắn vững vàng thì cũng là lúc huynh phải lên thớt, chuẩn bị vào nỏ”.

Mấy người chột sững lại, đưa mắt nhìn nhau rồi phá lên cười ha hả.

Ngẩng mặt đón ánh tà dương, tôi cũng mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 5: Âu Dương Huyền, tôi ghét huynh nhất trên đời!

Thời gian ba ngày, tôi nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy không đủ để thực hiện kế hoạch vĩ đại “Như Hoa phiên bản hai”.

Lần này khó khăn lắm tôi mới được xuyên không, cơ hồ cái gì cũng chạm phải, nhưng đến khi diễn ra cuộc thi hoa khôi thì lại bị mắc kẹt trong chuyện này, khó lòng tham gia được.

Tôi không cam tâm, rất không cam tâm.

Tôi lấy lại tinh thần, quyết định phải rầm rộ đi chuyến này mới được. Trước hết cần dựa vào chút hào quang mới có để thu hút một đội ngũ tình nguyện cho riêng mình.

Như thế gọi là: kiến tạo Tổ chức Như Hoa trong thế giới nắm hương. Cho nên, suy đi tính lại về quyền hành cao quý mà mình vừa may mắn đạt được,

tôi có một quyết định cực kỳ vĩ đại và cũng vô cùng cao minh. Quyết định này trong chốc lát đã giải quyết được mấy tên tiểu tử mà tôi thấy chương tai gai mắt, cũng nhân tiện tìm cho mình một đường lui hoàn mỹ. Chỉ một lần thôi sẽ giải quyết mọi hậu họa sau này.

Ở nơi đây, từ đầu đến cuối tôi đều diễn vai công bằng thông minh, tôi phải dùng tài trí của mình để khiến tất cả mọi người thán phục.

Quyết định của tôi chính là: Mấy người chúng tôi chia thành hai nhóm, một nhóm đi tìm bảo vật, một nhóm sẽ tham gia cuộc thi hoa khôi.

Ha ha! Tôi lúc nào cũng thông minh như thế đấy. Ngay cả chuyện giải thích thế nào trước nhân sĩ võ lâm, tôi cũng đã chuẩn bị tốt rồi: Làm như thế là để khiến đối phương lo lắng cảnh giác, để tránh đánh rắn động cỏ.

Sau khi biên soạn xong, tôi thấy vô cùng phấn khích, thực sự cảm động.

Cơ hồ tôi có thể tưởng tượng ra cảnh đám người kia vừa cảm động bắt tay rồi rít vừa nở nụ cười cùng đôi mắt ngấn lệ nói: “Thượng Quan nữ hiệp không chỉ trọng nghĩa, còn túc trí đa mưu, để chúng ta tham gia cuộc thi hoa khôi. Chúng ta nhất định sẽ ủng hộ Thượng Quan nữ hiệp”.

Tôi không kiềm chế được, vừa lau nước mắt vừa suy nghĩ mông lung. Xi! Sau này trở về thế kỷ Hai mươi mốt, nếu tôi không trở thành nhà văn, không trở thành nhà nghiên cứu lịch sử, nhất định sẽ trở thành một nhà biên kịch.

Tôi đúng là thiên tài mà. Nhưng vấn đề thực tế nhất bây giờ chính là, rốt cuộc nên để ai cùng tôi tham gia cuộc thi hoa khôi, rồi để ai truy tìm bảo vật đây?

Tôi nghĩ ngợi hồi lâu, đương nhiên là phái tên Mặc Nguyệt phúc hắc, tên Mạch Thiếu Nam mang đôi mắt đào hoa tựa hồ ly, và cả Âu Dương Huyền liệt mặt kia đi tìm bảo vật.

Ba tên tiểu tử đó không chỉ khiến tôi không hài lòng, mà nếu giữ họ lại, nhất định họ sẽ là những người chê cười tôi nhiều nhất.

Nếu ba tên đó mà ngoan ngoãn nghe lời định đoạt thì như thế cứ phải gọi là “trời đổ mưa hồng”.

Dù thế nào cũng không thể dừng bước tại đây, tôi phải tiến lên, tiến lên phía trước. Vì thế tôi cố gắng giữ bí mật, và cuối cùng sẽ lặng lẽ xuất chiêu.

Tôi phải để bọn họ “bốc thăm”.

Ai bốc được “Đi” thì người đó đi, ai bốc được “Ở” thì người đó ở.

Đương nhiên, tôi sẽ vô cùng tốt bụng ghi ký hiệu lên đó.

Vì thế...

Lúc này mấy người chúng tôi đang ngồi quây lại, trước mặt là những mẫu giấy đã được gấp nhỏ.

Mấy tên nam nhân lần lượt mỗi người bốc lấy một mẫu giấy.

Tôi vô cùng tin tưởng, đưa mắt nhìn Âu Dương Y và Âu Dương Thiếu Nhiên, rồi lại nhìn Âu Dương Thiếu Nhân, gật đầu chắc chắn.

Chúng tôi đã câu kết với nhau chơi ăn gian, không người nào có thể thoát khỏi sự sắp xếp của tôi! Lần này chắc chắn rồi.

Nhưng, khi tôi nhìn thấy mấy con chữ trên từng mẫu giấy được mở ra.

Tôi thực sự sững sờ.

Khốn kiếp! Khốn kiếp! Không thể nào.

Chỉ thấy Âu Dương Y, Âu Dương Thiếu Nhiên và Âu Dương Huyền bốc phải mẫu giấy có ghi chữ “Đi”. Còn Mặc Nguyệt, Mạch Thiếu Nam, Âu Dương Thiếu Nhân đều cầm mẫu giấy ghi chữ “Ở”.

Tôi loạn choạng muốn xỉu. Trùng mắt nhìn Âu Dương Thiếu Nhân, kéo huynh ấy đến bên cạnh, tỏ ý muốn được giải thích.

Âu Dương Thiếu Nhân cười khò nói: “Hai người họ bốc nhanh quá. Vừa nãy đã viết chữ rất cẩn thận rồi. Không ngờ, chữ của A Y và Thiếu Nhiên lại bị hoán đổi. Đoán chừng kế hoạch của nàng không cẩn thận đã bị người ta phá bĩnh rồi”.

Sau lưng tôi chợt ngứa ran. Sao tôi cảm thấy đang có hai lưỡi kiếm khê đưa dọc sống lưng, chuẩn bị đâm vào trái tim tôi...

Tiểu gia tôi vẫn còn trẻ, chưa muốn chết đâu.

Quay người lại, tôi lập tức trở mặt: “Vậy thì người nào rút được lá thăm “Đi” thì lúc này tự động đi đi. Chúng ta đánh nhanh thắng nhanh, tranh thủ thời gian sớm mang bảo vật trở về”.

Âu Dương Huyền lặng lẽ thu mẫu giấy lại. Xoay người rồi đi.

Không biết tại sao, lúc nào tôi cũng cảm thấy trên người huynh ấy tỏa ra luồng khí băng lạnh như thế.

Cơ hồ chẳng kịp suy nghĩ, tôi vội vàng chạy theo.

Tôi thấy bản thân mình thực sự rất ngốc.

Tầng băng khổng lồ đó tuy không nói, nhưng lại rất thông minh.

Nhất định huynh ấy biết tôi cố ý nhưng lại vẫn thuận theo ý tôi.

Từ trước đến nay, tôi đều tùy hứng sắp đặt bọn họ như thế, đã quên mất việc phải nghĩ cho bọn họ.

Tôi không biết nên nói gì, nhưng trong sâu thẳm trái tim vẫn luôn có một niềm tin sắt đá.

Nhất định phải đi theo huynh ấy.

Đi hết hành lang này đến hành lang khác. Từ đầu đến cuối tôi đều lặng im không nói.

Đi qua khúc cua, trước mặt xuất hiện một hoa viên rất rộng.

Âu Dương Huyền đột nhiên quay người lại, khuôn mặt lạnh băng nói: “Nàng đi theo làm gì”.

Tôi bị khẩu khí của huynh ấy dọa cho tim đập thình thịch, bất giác thấy hơi lo lắng.

Huynh ấy giận thật rồi.

“Tôi... tôi không biết.”

Nói xong câu này, tôi hận không thể tự cho mình một đấm.

Đồ ngốc, bản thân mình không biết, lẽ nào bảo Âu Dương Huyền người ta phải biết sao?

Âu Dương Huyền mỉm cười, không phải nụ cười thẹn thùng quen thuộc mà tôi từng thấy, mà là nụ cười tự giễu lạnh lùng đáng sợ.

“Nàng còn theo ta làm gì? Chẳng phải nàng muốn ta rời khỏi đây sao? Ta sẽ đi ngay, nói không chừng đi khắp chân trời góc biển chẳng về nữa. Chẳng phải nàng ghét ta sao? Ta biến mất trước mặt nàng, biết đâu trên đường đi lần này lại gặp người nào đó, cho một đao tiễn đến tận Tây Thiên, không cần ngày trở thành cái gai trong mắt nàng nữa”.

Không phải, không phải vậy.

Âu Dương Huyền, tôi vốn không phải muốn thế, không phải tôi muốn huynh không trở về.

Tôi biết bản thân mình hay tùy hứng, tôi luôn tạo ra những tình huống dở khóc dở cười, nhưng huynh đừng không để ý đến tôi như thế.

Nhìn ánh mắt lạnh lùng của Âu Dương Huyền, tôi thấy vô cùng tủi thân.

Hít vào một hơi, tôi tức tối hét vào mặt huynh ấy: “Đúng đấy! Âu Dương Huyền, tôi ghét huynh. Cái đồ tự cao tự đại, khuôn mặt giết người, tầng băng khổng lồ này. Tôi ghét huynh, tôi ghét huynh, ghét huynh, ghét huynh. Tôi... thích huynh mà”.

Âu Dương Huyền thoáng sững người nhìn tôi, đột nhiên xông đến kéo tôi vào lòng, ôm rất chặt.

“Xin lỗi, Tiểu Tình, xin lỗi. Ta giận quá hóa hồ đồ rồi, ta sẽ không gặp chuyện gì đâu, sẽ bình an trở về. Ngoan nào, đừng khóc nữa”, mãi đến khi nghe thấy Âu Dương Huyền dỗ dành, tôi mới phát hiện nước mắt mình đã rơi.

Đúng vậy, thực ra, tôi cũng rất sợ.

Thời cổ đại này, không phải thời đại pháp luật. Là thời đại mà người chết là chuyện rất rất bình thường.

Tôi chẳng quan tâm đến chuyện người khác sống hay chết.

Nhưng tôi lại để ý đến chuyện sống chết của đám người này.

“Âu Dương Huyền, tôi ghét huynh”, tôi ngẩng đầu, kiên định nói.

“Ta biết”, hơi giọng gào, Âu Dương Huyền lại nở nụ cười đáng yêu trên khuôn mặt thoáng đỏ.

Tôi thấy đỡ buồn đôi chút, ha ha, đây chính là Âu Dương Huyền quen thuộc, kỳ quặc, đáng yêu của tôi.

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 6: Nụ hôn của Mặc Nguyệt giống như ngọn lửa bùng cháy

Tôi cảm thấy bản thân mình là người cực kỳ vô lương tâm.

Ba người kia vừa mới rời đi, tôi đứng phía sau đã lập tức lao đến nơi ghi danh dự thi hoa khôi.

Vừa đặt chân đến, nơi đây đã vô cùng náo nhiệt.

Tôi đứng ở vòng ngoài, quay người nhìn ba tên tiểu tử mặt mày đau khổ tựa người vào cái cây bên cạnh. Xi! Tại sao tôi thấy ngập trời ngập đất toàn nữ nhân thể này. Phía bên kia là vị đại tỷ thần tình như cảnh đêm sao trời lấp lánh, không phải đại tỷ cũng đến tham gia đấy chứ. Đội chi viện của Như Hoa nắm hương đặc biệt gọi ý đại tỷ, đại tỷ rất xứng với danh hiệu Như Hoa. Bên kia lại có vị tỷ tỷ trông rất ngang ngạnh, tỷ tỷ không về nhà mà chăm lợn đi, tôi nghĩ lợn nhà tỷ tỷ đến lúc cần cho ăn rồi đấy.

Trước cảnh đám nữ nhân chen lấn xô đẩy lao về phía trước, trong lúc nhất thời, tôi không thể không cảm khái.

Haizzz, tôi lớn từng này rồi, đây là lần đầu tiên nhìn thấy thứ sinh vật gọi là nữ nhi lại muôn hình vạn trạng, vô cùng kỳ quặc như thế này đây.

Tôi lùi lại mấy bước, mỉm cười tà ác, lớn tiếng nói: “Âu Dương Thiếu Nhân, Mạch Thiếu Nam, a a... Đẹp trai thế!”.

“A, cái gì, cái gì, đại thiếu gia Âu Dương cũng đến xem ghi danh hoa khôi. Lẽ nào để lựa chọn nữ chủ nhân cho Âu Dương gia tương lai?”.

“Mạch Thiếu Nam, Mạch Thiếu Nam cũng ở đây, cảm động quá”.

Nghe thấy tiếng sư tử gầm của tôi, tất cả đám nữ nhân ngốc nghếch lập tức chuyển ánh nhìn, dòng người như thác, đổ về phía hai người kia.

Tôi mỉm cười gian ác.

Ha ha! Hoa khôi gì chứ, đều là phù vân cả, đối với đám nữ nhân này mà nói, có thể câu được chồng rửa vàng mới là vương đạo.

Mặc Nguyệt bước về phía tôi, thần nhiên mở đường.

Thực ra, tôi cũng rất muốn kéo Mặc Nguyệt vào vòng. Nhưng, nhưng, băng đảng chết tiệt của hắn lại luôn đeo mặt nạ, nên đám nữ nhân kia không cách nào thường lãm được khuôn mặt đẹp chết người đó.

Tôi thầm oán thán bị thương, chỉ hận một nỗi không có cái búa ở đây.

“Rất tiếc phải không?”, Mặc Nguyệt nói.

Tôi có thể cảm nhận niềm phấn khích trong giọng nói đó.

Thoáng run rẩy, tôi cười mĩa đáp lời: “Đâu có, tôi vui mừng còn chẳng kịp nữa là”.

Haizzz, huynh đeo mặt nạ thì tôi vui cái nỗi gì cơ chứ.

“Hả? Nói như vậy, nàng rất vui khi ta chỉ cười với mình nàng đúng không? Vậy thì, sau này ta sẽ chỉ cười với nàng thôi. Khuôn mặt này chỉ để mê hoặc nàng. Tiểu Tình của ta, nàng thích không?”, Mặc Nguyệt đưa tay tóm lấy eo tôi rồi ghé sát vào cằm tôi mà nói.

Mặt tôi lúc này nhất định còn đỏ hơn quả cà chua gấp mấy lần, trái tim bất giác đập loạn nhịp.

Tôi không nén nổi lòng mình, cố gắng tự động viên: Bình tĩnh, Thượng Quan Tình, mày phải bình tĩnh.

Mặc Nguyệt chết tiệt, chó có gạ gẫm tôi! Tiểu gia tôi không bao giờ để ý đến huynh đâu.

“Đừng có lừa người nữa, có bản lĩnh thì cứ chỉ cười với tôi đi”.

Hu hu! Toi mạng rồi! Toi mạng rồi! Sao tôi lại nói thế chứ. Thượng Quan Tinh chết tiệt, mày không thể không bị mỹ nam mê hoặc sao?

“Ha ha, chi cần nàng muốn”, mỉm cười, Mặc Nguyệt điềm nhiên đồng ý.

Đã thế hắn còn cố tình lấy một chiếc mặt nạ lạnh băng đeo lên mặt tôi.

Mặt nạ lạnh lạnh, chạm vào đôi má đang nóng rực của tôi, rất thoải mái.

Tôi mơ màng chạy đi ghi danh, sau đó lại bị Mặc Nguyệt kéo ra khỏi đó.

Bên kia, Âu Dương Thiếu Nhân và Mạch Thiếu Nam vẫn đang bị đám nữ nhân vây chặt.

Nói thực, tôi rất muốn kéo hai người họ ra khỏi biển lửa. Nhưng, tôi bảo rồi, tôi là người rất vô lương tâm. Tôi không thể kéo họ ra được, vì chính tôi cũng đang nhảy vào một biển lửa khác.

Tôi cũng chẳng phải kẻ ngốc, bị bao nhiêu nữ nhân vây quanh như thế, dù sao cũng làm thỏa mãn con tim chuông hư vinh của họ, họ cũng rất vui vẻ đấy thôi.

Tôi thoáng thấy Âu Dương Thiếu Nhân bị một phụ nữ mập ú giữ chặt, gương mặt đang cố khống chế cơn buồn nôn. Cũng thấy hình như Mạch Thiếu Nam vừa bị một người phụ nữ xấu xí vô cùng hôn lên, bộ dạng trở nên dờ dẩn.

Không sao đâu, đó là trường hợp đặc biệt, chỉ hơi bất ngờ một chút.

Bị Mặc Nguyệt kéo đi, bước trên con đường ngập ánh hoàng hôn, tôi chợt thấy khó xử.

Tôi cảm thấy, mối quan hệ với Mặc Nguyệt đã bắt đầu ra khỏi quỹ đạo.

Vô thức tôi cũng chẳng biết tại sao mình và hắn lại vướng vào nhau như thế, trong ký ức vẫn còn lưu lại cảm giác đối địch với hắn rất lâu trước đây.

“Mặc... Mặc Nguyệt”, tôi muốn nói với hắn điều gì đó, nhưng vừa mở miệng tôi chợt phát hiện không biết nên hỏi điều gì.

Mặc Nguyệt bước đi thong dong, điềm đạm nói: “Sao?”.

Tay trái nắm chặt tay phải cho đỡ hồi hộp, tôi không kìm lòng được liền hỏi: “Quá khứ của Mặc Nguyệt thế nào?”.

Ánh tà dương như dát vàng lên cơ thể hắn khiến tôi bắt đầu cảm thấy người trước mặt dường như dịu dàng ấm áp hơn.

“Giết người, phóng hỏa, gian dâm vô độ, không việc xấu nào chưa làm. Quá khứ như thế chẳng phải rất thích hợp với ta sao?”, Mặc Nguyệt mỉm cười nói.

Tôi tròn mắt kinh hãi. Xì! Chẳng đứng đắn chút nào.

“Tôi không tin”.

“VẬY TIỂU TINH, NÀNG CÓ ĐỂ Ý KHÔNG? QUÁ KHỨ CỦA TA ẤY”, Mặc Nguyệt chợt dừng bước, quay người hỏi tôi.

“Tôi không để ý”.

Dù sao từ lúc quen biết hắn, hắn cũng chả có thứ gì tốt đẹp cả.

Ma quân mà, nhất định là một tên đại khôn kiếp.

Huống hồ, Mặc Nguyệt cũng chẳng biết quá khứ của tôi.

Mặc Nguyệt quay người, tháo chiếc mặt nạ ra.

Tôi thấy mái tóc huỳnh ầy rủ xuống, lại bị gió thổi khiến cho rối tung, liền đưa tay chỉnh lại ngay ngắn.

Mặc Nguyệt cười, nụ cười đó khiến mặt tôi đỏ lựng lên.

Xì! Chi là gió tay ra mà thôi.

“Tiểu Tinh, quá khứ ra sao đều không quan trọng, quan trọng chính là hiện tại”.

Ánh tịch dương mang quãng sáng sắc vàng trải khắp thân hình hắn. Khoảnh khắc đó, Mặc Nguyệt đưa tay ra ngắt một bông hoa tím, cài lên tai tôi trong làn gió hiu hiu thổi giữa làng chiều hôm.

Đột nhiên tôi hiểu ra.

Mặc Nguyệt biết thân thể mà tôi nói trước đây là giả mạo.

Nhưng hắn không để tâm tôi đến từ đâu.

Điều hắn để tâm chính là tôi. Tôi là Thượng Quan Tinh, không phải thể thân của bất cứ người nào khác.

Tôi chợt thấy cảm động, đôi tay siết chặt, chẳng muốn khoảnh khắc này biến mất.

Nhẹ giọng nói: “Mặc Nguyệt, cảm ơn”.

Mặc Nguyệt cười: “Vậy thì hôn ta đi”.

“Không được”.

Tôi không muốn hôn tên phúc hắc này.

“Vậy thì, để ta hôn nàng”, nói xong, tên phúc hắc đó không để tôi kịp phản ứng đã ôm lấy tôi mà hôn say đắm.

Nụ hôn như thiêu như đốt đã in dấu trên bờ môi tôi.

Trong mơ hồ, tôi chỉ biết nụ hôn của Mặc Nguyệt...

Giống như ngọn lửa đang bùng cháy.

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 7: Ước định với Âu Dương Thiếu Nhân

Tôi muốn làm nhân sĩ xuyên không thành công nhất từ trước đến nay. Vì thế để trở thành một người được coi là thành công như thế, tôi đã tốn không ít tâm sức cho cuộc thi hoa khôi này.

Tôi cảm thấy, khi lên bục biểu diễn, quan trọng nhất phải tạo được bản sắc, dấu ấn của riêng mình.

Cho nên, tôi quyết tâm phát huy toàn bộ ưu điểm độc đáo của bản thân.

Tôi quyết định hát kinh kịch. Ai cũng biết đêm khuya thanh vắng, người người tĩnh lặng là thời điểm thích hợp nhất để luyện thanh, vì thế một mình tôi đến sân viện, cất vang giọng hát trong trẻo.

“Tô Tam rời khỏi huyện Hồng Động...”[1]

[1] Đây là một trích đoạn trong vở kinh kịch “Tô Tam khởi giải (Tô Tam bị áp giải), hay còn có tên khác là “Nữ khởi giải”, “Hồng Động huyện”.

Chớ có nghỉ ngơi, không nên nghỉ ngơi.

Tiểu gia tôi là con nhà nòi về kinh kịch đấy. Bà của bà của bà tôi là người hát kịch rất nổi danh.

Trong lúc tôi đang khí thế ngút trời thể hiện nhạc khúc bắt hủ thì đột nhiên nghe thấy tiếng “rầm”, cánh cửa căn phòng nọ bị đẩy bật ra, một người ôm ngực đứng trước cửa nhìn tôi ai oán.

“Nàng thể hiện đủ chưa? Nửa đêm nửa hôm còn làm cái gì thế hả?”

Tôi quết mắt nhìn: “Chưa đủ, tôi còn phải tiếp tục luyện tập”.

Âu Dương Thiếu Nhân chết tiệt, to tiếng cái gì chứ, người gây ồn ào chính là huynh đấy. Hừ!

Thấy tôi điềm tĩnh như thế, đối phương lại càng thêm bốc hỏa.

“Thượng Quan Tinh, từ giờ ta thấy không nên gọi nàng là Thượng Quan Tinh nữa mà nên gọi là Thượng Quan Phong[2] thì đúng hơn”.

[2] Phong chữ Hán là 瘋, nghĩa là điên rồ, thần kinh nặng.

“Cảm ơn huynh đã thay tôi chọn tên, nhưng, đó là tên của tiểu đệ tôi rồi”.

Thấy đêm khuya thanh vắng nhường này lại bị giọng ca mỹ miều của tôi tàn phá, Âu Dương Thiếu Nhân vô cùng phẫn nộ, gào thét ầm ĩ. Nhưng bị tôi đốp chất không khoan nhượng, huynh ấy đành hậm hực quay về phòng.

Vung ống tay áo, tôi chẳng thèm để ý đến vẻ mặt tiểu tụy của Âu Dương Thiếu Nhân, lại tiếp tục ngân nga giọng ca lãnh lút.

Hừ! Vì cuộc thi của tôi, dù là canh ba nửa đêm tôi cũng phải chăm chỉ luyện tập, quyết không từ bỏ.

Được, trước mặt ba tên tiểu tử này tôi nói lời dễ nghe, nhưng thực ra trong lòng vẫn muốn đày đọa chết bọn họ.

Cả ngày chỉ biết chê cười, lúc nào cũng kiêu có bắt nạt tiểu gia tôi.

Có điều, rõ ràng tôi đã đánh giá không đúng về Mặc Nguyệt và Mạch Thiếu Nam, hai tên tiểu tử này cực kỳ lanh lợi, lại vô cùng tinh quái. Ngay từ lúc tôi bắt đầu hát, bọn họ đã nhét bông gòn vào tai cả rồi.

Chỉ có một tên đại ngốc, vì không ngủ được nên mới xông ra cãi nhau ỏm tỏi với tôi mà thôi.

Âu Dương Thiếu Nhân đau khổ nhìn tôi, rồi quay người về phòng, không lâu sau lại trở ra với quầng mắt đen xỉ, ôm chần tới ngồi dựa vào lan can.

Tôi liếc nhìn huynh ấy, khó hiểu hỏi: “Tiểu gia tôi ở đây luyện hát, huynh đến ngồi ngẩn ra làm gì. Canh ba nửa đêm rồi đấy”.

“Nàng cũng biết bây giờ là canh ba nửa đêm sao? Nàng gào thét như thế, làm sao ta ngủ được”, Âu Dương Thiếu Nhân tủi thân nói.

“Hả, thế sao người ta vẫn ngủ được kia kìa”, tôi nhếch mép, cười chế giễu huynh ấy.

“Là vì họ đã nhét bông vào tai rồi. Ta thì không thể”.

“Tại sao lại không thể?”, tôi thực sự hoài nghi.

Đại ca à, lẽ nào tai huynh mắc bệnh gì đó, nhét bông vào rồi không lôi ra được hả, phải không?

Âu Dương Thiếu Nhân tròn mắt, nhìn tôi.

“Vi nàng ở bên ngoài, nếu ta không nghe thấy giọng của nàng ta sẽ rất lo lắng. Nhưng khi nghe rồi thì chẳng thể ngủ được. Hai người bọn họ có thể an tâm ngủ như thế là vì họ biết có một tên ngốc là ta sẽ trông chừng nàng, không để nàng xảy ra chuyện gì”, gắp một cái, Âu Dương Thiếu Nhân mặt mũi uể oải ním cười với tôi.

Cặp mắt tôi giương lên như hai con ốc nhồi. Cái này... đồ ngốc!

Bước về phía tôi, Âu Dương Thiếu Nhân tự nhiên dang cánh tay, ôm tôi vào lòng. Tôi nằm gọn trong lòng huynh ấy, rồi lại được huynh ấy quàng thêm chiếc khăn ấm lên người.

Thoáng chốc sau đó, cảm giác ấm áp khoan khoái chạy khắp cơ thể.

Đúng là có người để dựa dẫm mới tốt làm sao.

Dưới ánh trăng đêm, bầu trời ngập đầy các vì tinh tú.

Tôi tựa đầu vào bờ vai vững chắc của Thiếu Nhân, đột nhiên mong ước khoảnh khắc tươi đẹp này có thể dừng lại mãi mãi.

“Tiểu Tình, nàng có nhớ nhà không?”, Âu Dương Thiếu Nhân hỏi.

Tôi chột sững người, đầu cúi gằm xuống.

Tôi nhớ nhà, rất nhớ nhà.

“Thiếu Nhân, tại sao lại hỏi vậy?”

Thiếu Nhân càng ôm chặt hơn, ép đầu tôi vào vầng ngực rắn chắc, cứ như sợ tôi trông thấy biểu hiện của huynh ấy lúc này vậy.

“Ta rất sợ, rất lo lắng. Ta nhận ra mỗi ngày trôi qua Tiểu Tình đều cực kỳ cố gắng. Dường như nàng muốn làm qua tất cả những việc ở thời cổ đại một lần, đi qua mọi nơi nàng muốn đi, làm qua mọi việc nàng muốn làm. Phải chăng sau đó nàng sẽ quay về? Nàng trở về một thế giới khác mà chúng ta vốn chẳng thể tìm được”, mặc dù huynh ấy cố sức che giấu nhưng tôi vẫn có thể cảm nhận nỗi ưu sầu trong từng câu nói đó.

Sống mũi tôi chột cay cay.

Âu Dương Thiếu Nhân nói đúng.

Sở dĩ từng ngày trôi qua tôi đều cố gắng hết mình, sở dĩ tôi luôn nỗ lực như thế để làm từng việc, tất cả đều vì, sau khi kết thúc những chuyện này, tôi sẽ trở về thế giới của mình.

Trở về thế kỷ Hai mươi mốt khoa học kỹ thuật phát triển, trở về trường học của tôi, trở về bên cạnh cha mẹ và em trai tôi.

Tôi có một quê hương không thể chia cắt, nơi đó tuy không khiến tôi cực kỳ hứng thú, vui vẻ như ở đây, nhưng lại là nơi khiến tôi cảm thấy yên bình nhất.

Nơi đây, tôi thấy sợ.

Bởi tôi không thuộc về nơi này. Tôi cũng chẳng biết nữa, lỡ một ngày nào đó, bất chợt tôi bị một hiện tượng siêu nhiên hay một cảnh tượng thần bí nào đó cuốn lấy và vì thế lại phải rời khỏi nơi đây thì sẽ như thế nào?

Tôi không biết, khi con người nơi đây đã khắc sâu vào trái tim khiến tôi chẳng thể nào quên, thì liệu rằng đến khi ly biệt, tôi có cảm thấy sống chẳng bằng chết hay không?

Đưa tay choàng lên đôi vai vững chắc, tôi ôm chặt Âu Dương Thiếu Nhân, khề khàng nói: “Huynh không được quên tôi đấy nhé”.

Âu Dương Thiếu Nhân im lặng không nói, vòng tay càng siết chặt hơn.

Hít sâu một hơi, tôi tiếp tục nói: “Tôi không thuộc về thế giới này, tôi đến nơi đây chỉ vì một sự nhầm lẫn. Gặp được các huynh chính là điều bất ngờ may mắn nhất giữa những sai lầm ấy”.

“Sau khi tôi đi, huynh hãy xem tôi như một lữ khách qua đường. Chỉ hy vọng hình ảnh tôi được cất giữ ở một nơi nhỏ bé trong sâu thẳm trái tim huynh là được. Chỉ cần giấu kín trong đó thôi không cần giữ chặt. Tôi chỉ muốn huynh nhớ tôi, nhớ trong cuộc đời mình từng có một người là tôi”.

Đừng quên tôi nhé, Âu Dương Thiếu Nhân.

Đừng quên tôi nhé, vì... tôi cũng chẳng có cách nào quên được huynh.

Âu Dương Thiếu Nhân vuốt tóc tôi.

Rõ ràng tôi nghe thấy những lời vô cùng bi thương nhưng rất đỗi ấm áp dịu dàng từ huynh ấy.

Huynh ấy nói: “Không kịp nữa rồi”.

Tôi như ngất ra trong lòng Thiếu Nhân, nước mắt không kiềm chế được bất giác trào ra. Tôi đưa tay giữ chặt miệng, nhưng cũng không thể khống chế được những dòng lệ lăn dài trên má.

Huynh ấy vẫn nói, không hề dừng lại.

“Tiểu Tình, ta đã không kịp buông tay rồi, nàng bảo ta phải làm thế nào? Xem nàng là lữ khách qua đường, dễ dàng như vậy sao? Rõ ràng... tình cảm đã sâu đậm như thế...”

Tôi ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt mê hoặc kia, chẳng biết từ khi nào nỗi ưu tư đã ùa về sâu sắc đến thế. Trong lòng đau khổ vô cùng.

Tôi là một con ngốc đáng chết, lúc nào cũng ngốc nghếch như thế, chẳng thông minh hơn chút nào thế này.

Những người này vì luôn lo lắng tôi có thể rời đi bất cứ lúc nào nên tâm trạng mới ưu tư nhiều đến vậy. Nhưng tại sao tôi chẳng hay biết gì cả.

Thiếu Nhân, là tôi đã khiến huynh buồn phải không? Tôi đúng là con ngốc.

“Thiếu Nhân, huynh có thể đồng ý với tôi một điều được không? Trước khi tôi rời đi, chúng ta hãy cùng nhau sống vui vẻ thoải mái”, tôi yêu cầu huynh ấy.

Tôi biết, huynh ấy nhất định sẽ thuận theo ý mình.

“Tiểu Tình, nàng thật tàn nhẫn”, Âu Dương Thiếu Nhân mỉm cười, nói với tôi.

Tôi cắn môi im lặng.

Đúng là tôi rất tàn nhẫn.

Không cho họ kỳ hạn, chẳng để họ nín kéo, nhưng tôi biết, huynh ấy sẽ đồng ý, vì huynh ấy là Thiếu Nhân của tôi.

Huỳnh ấy vuốt tóc tôi, lại nói những lời mà tôi rất muốn nghe: “Ta đồng ý với nàng, Tiểu Tinh, chỉ cần nàng vui vẻ, ta sẽ đồng ý mọi điều”.

Tôi an tâm mỉm cười, đứng lên nói với huỳnh ấy: “Thiếu Nhân, tôi hát cho huỳnh nghe một bài nhé”.

Âu Dương Thiếu Nhân mỉm cười nói: “Được”.

Tôi đứng lên, dưới trăng đêm vắng, giọng hát du dương dịu dàng thể hiện nhạc khúc “Tây sương”.

Có đôi bướm bay lượn xung quanh bụi hoa cô đơn lúc nửa đêm,

Ánh trăng tỏa sáng rộng khắp đang treo trên ngọn cây đung đưa trong bóng nước.

Là ai đang nhẹ vẫy tay trong giấc mộng nửa đêm,

Một tiếng ho khẽ vang lên, màn rèm như chia cắt ánh trăng đêm lạnh lẽo.

Phấn sáp đỏ thấm lan tỏa khắp màn sương trong nháy mắt đã tan biến vì vu theo từng chiếc lá đỏ,

Hoa vàng vương đầy mặt đất chẳng thể giữ chân chàng thư sinh đang miệt mài đọc sách lên kinh ứng thí.

Là ai duyên dáng hòa mình giữa làn gió tựa dòng nước chảy, như cánh mộng dễ phai tàn, như năm tháng dần trôi qua,

Tây sương như rắc đầy bóng hoa hòa cùng ánh trăng lặng lẽ sa xuống.

Giọng hát du dương ngân vang da diết rồi cùng biến mất giữa trời đêm vắng lặng,

Tấm màn trên vũ đài chẳng thể đánh thức được giấc mộng ngàn năm xưa bưng bình.

Oanh Oanh của ngày hôm trước và Trương Sinh của đêm hôm qua,

Phấn sáp đã lau sạch, biết phiêu dạt về chốn nào.

Quan binh đang đứng đông đúc bên ngoài chùa kia sớm đã thành những khán giả cùng thưởng thức kịch hay,

Những tràng pháo tay vang lên không ngừng cũng chẳng thể giữ lại nụ cười duyên dáng của đào kép.

Một lần được làm Oanh Oanh, một lần được trở thành Trương Sinh,

Son phấn đã mờ nhạt, cũng chỉ đắm mình trong màn kịch mà thôi.

...

Trăng lạnh như nước, lúc này tôi thực ra muốn hát khúc nhạc “Hồng đậu” nhất nhưng lại không dám, vì tôi sợ Thiếu Nhân nghe thấy sẽ đau lòng, và tôi cũng sợ chính bản thân mình sẽ khóc.

Tôi nở nụ cười, gắng hát hết mình.

Nếu vì quá đau buồn mà rơi lệ thì tôi không còn là tôi nữa rồi.

Tôi vung ống tay áo, chợt thấy hai bóng đen xuất hiện ở hai vị trí khác nhau, cơ hồ có hai người đang đứng ở đó.

Tôi mỉm cười, kỳ thực, đó cũng là điều tôi muốn.

Sau khi hát xong, đứng dưới vầng trăng sáng, bên tán hoa ngọc lan nở rộ, tôi lớn tiếng nói với Âu Dương Thiếu Nhân: “Nếu một ngày nào đó tôi phải rời khỏi đây, huỳnh hãy giữ lấy tôi. Khi đó huỳnh phải làm cho cây khô lại nở hoa, làm cho cánh diều có thể tung bay trong mưa gió, làm cho cánh hoa bay ngập cả Giang Nam. Âu Dương Thiếu Nhân, nếu muốn giữ tôi lại, hãy làm như vậy”.

Tôi biết, những điều đó là không thể.

Cây khô đã chết, căn bản không thể nở hoa.

Diều được làm bằng giấy và lụa, căn bản không thể bay lên dưới trời mưa.

Giang Nam vô cùng rộng lớn, hoa vốn không thể nở ngập mọi góc ngách được.

Chỉ là, tôi muốn cho huỳnh ấy thêm một chút hy vọng, bởi tôi không muốn nhìn thấy sự bi thương của huỳnh ấy như vậy.

Hơn nữa, trong lòng tôi cũng tồn tại một nguyện vọng nho nhỏ.

Trong mắt Âu Dương Thiếu Nhân đột nhiên ngập đầy ánh sao trời, cười hỏi tôi: “Nàng chắc chắn? Không hối hận?”.

Tôi kiên định nhìn huynh ấy: “Chắc chắn”.

Nụ cười của Âu Dương Thiếu Nhân mỗi lúc thêm nồng ấm, cuối cùng hóa thành tiếng thì thầm cùng ánh trăng tỏa sáng mê hoặc lòng người: “Tiểu Tinh, đây là ước định, không được nuốt lời”.

Tìm tôi đột nhiên rớt nửa nhịp.

Tôi nghĩ, mình đang bị trúng tà rồi.

Thấy nụ cười rạng rỡ của huynh ấy, tôi lại có cảm giác.

Nếu là huynh ấy, nhất định có thể làm được.

Đêm nay, tôi sẽ nhớ mãi. Nhớ lời ước định với nam nhân anh tuấn này.

Dù cho ước định đó có được vẹn tròn hay không.

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 8: Thành lập nhóm “Thiếu nữ Như Hoa phiên bản hai” thời tân cổ đại

Tôi cảm thấy, đúng là mình nên sớm nghe lời mẹ, làm một công dân gương mẫu luôn vui vẻ hòa đồng.

Sai lầm lớn nhất của đời tôi chính là không sớm thích ứng với những tháng ngày không có điện thoại.

Đứng trước cảnh tượng tuyển chọn hoa khô, ngập trong biển người thế này, tôi toát mồ hôi hột.

Tôi thật sự lo lắng sẽ lẫn nữa lạc mất bốn huynh đệ Âu Dương. Lo lắng quá khiến tôi trở nên hồ đồ, mà quá hồ đồ thì tôi hay đưa tay lục tìm điện thoại.

Tìm kiếm một hồi mới phát hiện, chiếc điện thoại của tôi đã sớm giao cho tên Giang Thần kia rồi.

Tên nhóc Giang Thần lúc này chắc đang bị kẻ nào đó truy đuổi khắp nơi cũng nên.

Thực sự lúc này tôi rất muốn gọi điện thoại cho mẹ, nói với mẹ một câu: “Mẹ ơi, cuối cùng con cũng đủ tiêu chuẩn trở thành một công dân gương mẫu chân chính rồi”.

Tôi kéo Âu Dương Thiếu Nhân, nói: “Nhiều người thế này, không được lạc nhau đâu”.

Mặc Nguyệt cười cười: “Yên tâm đi, người ở đây cũng sắp chẳng còn nhiều nữa đâu”.

Nói xong, chỉ thấy trên đài cao cao có một người bước ra, tay cầm chiêng khua lên từng hồi.

Tôi nhìn thấy một khuôn mặt rất giống nhân vật dẫn chương trình nổi tiếng Lý Vịnh, chắc chắn y chính là người dẫn chương trình cho cuộc thi hoa khô này.

Quả nhiên, người đó đứng trên bục gào lớn.

“Các vị khán quan, thật vô cùng may mắn. Hôm nay, tại nơi đây tập trung rất nhiều mỹ nữ đến từ các vùng khác nhau. Chúng ta ở đây để tuyển lựa hoa khô, cô nương nào có vinh dự được chọn làm hoa khô sẽ được thưởng vạm lượng vàng cùng tước vị danh giá”.

Lòng thầm toát mồ hôi. Không ngờ việc tuyển chọn hoa khô thời cổ đại giống cuộc thi hoa hậu thế giới hiện đại đến vậy.

Bạc tiền mê hoặc! Ôi tuyệt làm sao.

Hơn nữa, người dẫn chương trình này lại có vẻ rất quan cách.

“Bây giờ, bắt đầu phần thi đầu tiên. Trước hết chúng ta sẽ tiến hành sơ tuyển vòng loại. Sau khi xướng danh cô nương nào cô nương đó sẽ bước lên thăm dò để ban giám khảo đánh giá. Xin mời tất cả các mỹ nữ tham gia tuyển lựa hoa khôi tới trước thăm dò”.

Tôi sững người.

Cái gì! Lại còn phải qua hải tuyển[1] nữa hả?

[1] Hải tuyển là một cách thức bầu cử ở nông thôn phương Bắc Trung Quốc, do cử tri trực tiếp đề cử, xác định người được đề cử, thường được áp dụng khi bầu cử Chính quyền thôn. Trong trường hợp này có thể gọi là sơ tuyển, sơ loại.

Trước khi đi tôi còn ngoái đầu lại nhìn Mạch Thiếu Nam một cái, không hiểu hỏi: “Tiêu chuẩn đánh giá là gì?”.

Đứng phía sau tôi, ba nam tử đang cố gắng che giấu bộ mặt thật, ánh mắt quét lên người tôi, di chuyển từ cổ rồi xuống dưới một chút.

“Tiểu Tình, nàng phải bình tĩnh”, Âu Dương Thiếu Nhân nói.

“Khi cần thiết nên dùng thủ đoạn”, Mặc Nguyệt nói.

“Tiểu Tình, cố lên”, Mạch Thiếu Nam nói.

Tôi quay người, bước đi đầy phẫn nộ.

Đám mỹ nữ kia kia! Chẳng phải ngực cũng phẳng lý sao! Tiểu gia tôi không tin bọn họ sẽ đánh giá cái đó.

Tôi đứng vào thăm dò, đưa mắt nhìn hai bên trái phải một lượt.

Bất giác tôi cảm thấy, thế giới này thật nhỏ bé.

“Là cô!”

“Là cô!”

Hai giọng nói cùng vang lên một lúc.

Trên trán tôi xuất hiện hàng vạn vệt đen.

Trời ơi! Mộ Dung Tiên! Mạch Vân!

Tại sao không ai nói với tôi hai người này cũng đến tham gia cuộc thi hoa khôi chứ?

“Hai người sao cũng tới đây?”, tôi lau mồ hôi, khẽ giọng hỏi.

“Ta giấu đại ca ta đến”.

“Ta giấu đại ca ta đến”.

Hai người cùng nói.

Tôi tròn mắt kinh ngạc, Mạch Vân, đại ca của cô đang ở đây đây.

Ứng nghẹn trong cổ họng, tôi kinh ngạc phát hiện, thái độ của hai cô gái này đối với tôi tốt đến bất thường.

Mạch Vân không rút dao, Mộ Dung Tiên cũng không lao đến bóp cổ tôi.

Thực ra, từ khi đến thời cổ đại, chung quy lại tôi cũng chỉ quen mỗi hai người này là cô nương.

Cái này có thể gọi là duyên phận được chăng.

Nói ra thì, cả ba chúng tôi đều cùng một thể loại.

Siêu cấp hủ bại, lại siêu cấp khác người.

Oạch! Nói trắng ra là, nếu hai nữ nhân này mà sống ở thời hiện đại, thì một sẽ là nữ minh tinh suy diễn siêu cấp lừng lẫy khó hiểu, một sẽ là nữ bà đồng siêu cấp ác độc.

Toát mồ hôi, tôi sợ.

Mộ Dung Tiên quay sang huých tay tôi rồi khẽ giọng nói: “Nè, gần đây cô vẫn ổn đấy chứ?”.

“Cũng ổn”.

Bỏ qua mấy tên nam nhân luôn cười giễu tôi, bỏ qua chuyện bị người ta bắt cóc, bỏ qua chuyện có người đến cầu cứu truy tìm bảo vật, thì đúng là đều tốt cả.

“Sao cô lại tham gia thi hoa khôi?”, Mạch Vân tiến gần về phía tôi hỏi.

Tôi tròn mắt: “Kể từ khi chạy khỏi Đại hội võ lâm, có rất nhiều chuyện xảy ra, một lời khó nói hết được”.

Tôi quét mắt sang bên, bất giác thấy một nam nhân mặc hắc y đi đến trước mặt, chúng tôi lập tức ngậm miệng.

Người đó tay cầm một cuốn sổ và mấy thẻ bài, quét mắt nhìn ba chúng tôi một cái, nhẹ nhàng nói một câu: “Ngực quá nhỏ, loại”.

Như sét đánh ngang tai, tôi lập tức cảm thấy vô cùng lo lắng.

Khốn nạn thân tôi! Lại bị ba tên nam nhân chết tiệt kia nói trúng rồi.

Không được, không thể được, tôi không thể bị loại từ vòng đầu như thế được. Nhất định sẽ bị chê cười chết mất.

Mặt tôi xám xịt, cả Mạch Vân và Mộ Dung Tiên cũng chung cảnh ngộ với tôi.

Khóe miệng giật giật liên hồi, tôi liếc nhìn hai người bên cạnh, thì thầm nói: “Thời điểm bất thường phải sử dụng thủ đoạn đặc biệt”.

Mạch Vân và Mộ Dung Tiên cùng hội ý. Ba người chúng tôi bước lên trước một bước, tôi mỉm cười nhìn nhân vật phụ đang ghi chép gì đó vào cuốn sổ.

“Người nói cái gì?”

Người kia ngẩng đầu nhìn tôi, đang định cúi đầu ghi chép tiếp thì lưỡi đao của Mạch Vân bất giác được rút ra. Lưỡi đao sáng loáng khẽ đưa qua đưa lại.

Cây kim trên tay Mộ Dung Tiên cũng đang lóe sáng.

“Người vừa nói cái gì?”, tôi tiếp tục mỉm cười hỏi lại.

Tên nhân vật phụ chết tiệt, người muốn chết phải không? Dám chặn đường tiến thân của nữ nhân vật chính là ta hả.

Người mặc hắc y kia tay run lấy bầy rút chiếc khăn ra, vừa lau mồ hôi vừa nói: “Bình... bình tĩnh”.

Lưỡi đao của Mạch Vân lại tiến gần thêm chút nữa.

“Xét về tổng thể các vị cô nương đều qua”, tên mặc hắc y vừa tập trung ghi chép vừa lấy ra ba thẻ bài đưa cho chúng tôi.

Ba người chúng tôi mỉm cười dịu dàng, lùi về vị trí.

“Tôi đã nói mà, vị chủ quản này đúng là ‘kim tinh hóa nhân’[2]”, tôi đưa ngón tay lên ngấm ngấm, cố tình nói hiền dịu.

[2] “Kim tinh hóa nhân” là năng lực đặc biệt của Tôn Ngộ Không trong truyện Tây Du Ký. Cụm từ này thường được dùng để chỉ những người có con mắt tinh tường.

“A ha ha, đúng vậy, đúng vậy!”. Mộ Dung Tiên nhe mặt nói.

“Đúng vậy, chủ quản, ngài cứ tiếp tục đi”, Mạch Vân nói xong còn làm động tác xin mời.

Vị chủ quản bị dọa cho tim đập chân run, lập tức tránh xa ba người chúng tôi.

Tôi cười đắc ý, vô thức đưa mắt nhìn đám nữ nhân xung quanh, bộ phận bên dưới cổ của họ, sao mà săn chắc, cân đối đến thế.

Cúi xuống nhìn lại ba người chúng tôi.

Chúng tôi... muốn đốt cháy giai đoạn.

“Chúng ta phải nhanh chóng loại bỏ đối thủ”, tôi cười lạnh.

Hừ!

Thời điểm bất thường phải sử dụng thủ đoạn đặc biệt. Nhớ ngày trước tuyển phi, một đứa ma chê quỷ hờn như tôi, nếu không nhờ Giang Tả xếp đặt, chắc cũng bị loại ngay vòng đầu rồi. Lần này tôi đành mượn tạm chiêu đó vậy.

“Ừm, thành lập liên minh chiến đấu”, Mộ Dung Tiên cũng cảm nhận được áp lực đang đè nặng, gật đầu nói.

“Hừ, ai dám cản đường của chúng ta, ta sẽ giết ả đó”, Mạch Vân khẳng khái nói.

Cơ thể tôi bất giác run lên. Quả nhiên là nữ nhân khí phách hiên ngang. Các phần thi tiếp theo, cần phải có óc quan sát, nhìn xa trông rộng. Thật đúng là thiếu gì thì thiếu chứ không thể nào thiếu nữ nhân. Tôi thờ phào nhẹ nhõm.

Lách mình di chuyển về phía đám Âu Dương Thiếu Nhân đang đứng chờ dẫn, tôi héch mếu cười nói: “Thế nào, tiểu gia tôi đã nói nhất định sẽ thắng mà”.

Âu Dương Thiếu Nhân quét mắt nhìn tôi: “Thế nào, thành lập liên minh trận tuyến tam nữ nhi rồi hả?”.

Tôi há hốc miệng, bái phục nhìn huynh ấy: “Làm sao huynh biết?”.

Trời ơi, huynh ấy là thần thánh phải không?

Không được, không được, rõ ràng huynh ấy đang xem thường mình. Lúc này không phải lúc bái phục.

Mạch Thiếu Nam từ phía sau cốc lên đầu tôi một cái rồi nói: “Đồ ngốc! Mạch Vân tham gia cuộc thi hoa khôi, làm sao qua được mắt ta chứ”.

Trong chớp mắt tôi đột nhiên bừng tỉnh, tên tiểu tử này sớm đã biết mọi chuyện. Nhưng không thành vấn đề, tiểu gia tôi sẽ dùng thực lực để chứng minh tất cả.

Tôi nghển cổ, hiên ngang nói: “Đợi đến khi tôi khai hoàn trở về rồi hãy nói”.

Sau đó quay người, chạy đi tìm bọn Mộ Dung Tiên.

Thực ra, nhóm của tôi, Mộ Dung Tiên và Mạch Vân chính là nhóm nữ nhi hù bại nhất.

Một người đánh đá chua ngoa, một người nhát gan sợ chết, một người ngu si đần độn.

Ôi, Thượng đế ơi, ngài thật vô cùng anh minh, từng thành viên trong nhóm chúng con sẽ hỗ trợ nhau rất nhiệt tình đấy.

Ặc! Gần đây nhất định là tôi bị kích động quá nhiều nên mới tự dung hạ thấp bản thân như thế.

Ba người chúng tôi là ai chứ, chính là nhóm Thiếu nữ Như Hoa phiên bản hai thời tân cổ đại.

Ngồi xổm dưới bóng râm, tôi và Mộ Dung Tiên đối diện nhau vẽ vòng tròn.

“Tiểu Tiên, Vân Vân sao chậm thế”.

“Tiểu Tinh, giải quyết đám nữ nhân kia cũng khá phiền phức đấy, Vân Vân cần thời gian”.

“Vậy thì... tôi e Vân Vân sẽ không làm được Tiểu Tiên ạ”.

“Ta thấy không sao đâu, Vân Vân rất lợi hại đấy Tiểu Tinh”.

Phụ nữ đúng là loại sinh vật vô cùng thần bí.

Sau khi vứt bỏ tình yêu, sau khi cùng chung lợi ích, chúng tôi lại ngay tức khắc trở thành bạn tốt.

Không lâu sau đó, một cô nương tay cầm đao trở về. Tôi nhìn thấy trên đao có máu, bất giác toàn thân run lên bần bật.

“Vân Vân, không phải cô giết người rồi đấy chứ?”

Ông Trời ơi! Tôi chưa muốn động đến mạng người đâu.

Mạch Vân cười gian ác: “Không có chuyện đó đâu, ta phải khiến bọn họ đau đớn trong chính cuộc sống của mình”.

Lời vừa ra khỏi miệng, tôi liền thấy đám nữ nhân từ xa chạy lại, xiêm y xộc xệch, than khóc thấu trời.

Trên trán tôi lại có đầy vết đen. Không phải Vân Vân vô lễ gì với họ đấy chứ.

“Không phải là, lẽ nào cô đánh dấu lên mặt họ?”, Mộ Dung Tiên hỏi.

“Không phải, ta chỉ dùng đao phá hỏng đồ trang điểm và y phục của họ thôi”, Mạch Vân tiếp tục nói.

“Vậy tại sao trên đao lại có máu?”, tôi không hiểu hỏi lại.

Mạch Vân tiếp tục cười, điềm nhiên nói: “Không sao, trên đường trở về ta vấp phải đá nên bị ngã”.

Tôi và Mộ Dung Tiên mặt mày đen xạm nhìn Mạch Vân.

Rốt cuộc, cô nàng này ngốc đến mức nào đây?

Mạch Vân nói xong câu đó thì choáng váng, tôi và Mộ Dung Tiên vội chạy đến đỡ.

“Này, không cần lo lắng, bị thương ở đâu?”, tôi vội hỏi.

Mạch Vân sắc mặt trắng bệch dựa vào tường, mở miệng nói: “Ta không bị thương, máu này không phải của ta, lúc ta vấp ngã, không cẩn thận đã đâm phải một con gà, đó là máu của con gà ấy”.

Vết đen trên trán tôi càng lúc càng dày.

Xi! Thế thì cô còn phờ phạc cái nổi gì chứ.

“Sắc mặt của cô rất xấu đấy”, Mộ Dung Tiên lau mồ hôi trên trán, rồi nói.

“Ta bị choáng vì trông thấy máu”, có người điềm tĩnh trả lời.

Tôi bắt đầu thấy hơi hận vì hiểu quá rõ cô gái này.

Các vị huynh đài có tin được không? Một người rút đao với tốc độ chóng mặt, xử lý cả đám người nhanh gọn, thế mà có nhìn thấy tiết gà thôi cũng phải choáng váng, đề rồi bị đám nữ nhân kia lao đến đánh cho một trận.

Ôi mẹ ơi, đúng là người kỳ quái trên thế gian này có quá nhiều.

Lau đi lau lại những vết máu, tôi không kìm lòng được lại nghĩ ngợi, tại sao cô nàng lại bị nhiều người vây đánh như thế.

Dù có nói những lời khiêu khích gây hấn, cũng không nên đắc tội với nhiều cô nương như vậy.

“Rốt cuộc cô nói cái gì với đám nữ nhân ấy?”

Mạch Vân quét mắt về phía tôi và Mộ Dung Tiên, đột nhiên nở nụ cười gian xảo. Còn tôi và Mộ Dung Tiên đồng thời toát lạnh sống lưng.

Cô nương chết tiệt này, sao lại cười đậm đàng như thế?

“Ta nói, ta đã ăn nằm hết lượt với bốn huynh đệ nhà Âu Dương”.

Tiếng sấm rền vang phía xa xa không ngừng dội lại, rồi bất chợt một tia sét kinh thiên động địa đánh thẳng vào tôi và Mộ Dung Tiên.

Ông Trời ơi! Nữ nhân này có đúng là nữ nhân cổ đại không vậy, không phải cô ta cũng xuyên không tới đây đấy chứ?

Nhưng, dù thế nào đi nữa, cuộc đấu tranh vô cùng gay cấn trong kế hoạch đầu tiên của nhóm nữ nhi hủ bại đã hoàn toàn thắng lợi.

Oh yeah!

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 9: Muốn thành công, trước tiên phải giả điên

Trời nắng chói chang, người đi kẻ lại tấp nập, có ba quái nữ mặc hắc y đang đứng bên đường.

Ba quái nữ này mỗi người cầm một chiếc ô với ba màu khác nhau, lặng thinh đứng dưới gốc cây.

Người đi trên đường trông thấy ba người đều nhao nhao lùi lại.

Dân cư sống trong các ngôi nhà bên đường lũ lượt kéo bọn trẻ về nhà, vừa đi vừa nói: “Về nhanh không bị ma nữ bắt đi bây giờ”.

Bọn trẻ dẫu môi, phản bác: “Các tỷ tỷ ấy xinh đẹp thế, không phải ma nữ đâu”.

Người mẹ không hài lòng đánh vào mũi chúng, tức giận nói: “Con không biết phụ nữ càng xinh đẹp thì càng đáng sợ hả?”.

Tôi lãnh đạm đưa mắt nhìn đứa nhỏ kia.

Trong lòng thầm cảm thán.

Lại thêm một Trương Vô Kỵ[1] sắp xuất hiện rồi.

[1] Trương Vô Kỵ là nhân vật nam chính trong bộ tiểu thuyết Ý thiên Đồ long ký của nhà văn Kim Dung

Cho nên mới nói, khi còn thơ ấu nhất định không được nghe lời mẹ.

Tôi ở đây bởi vì tôi chính là một trong ba quái nữ.

Nguồn cơn của mọi chuyện là thế này.

Kể từ cái ngày hải tuyền kia và sau khi thành lập nhóm Thiếu nữ Như Hoa phiên bản hai thời tân cổ đại, tôi phát hiện ra một điều cực kỳ thú vị, tuy chúng tôi vô cùng ưu tú nhưng nhất định không được phép khinh địch.

Để chắc chắn cho sự thành công vang dội cùng tiếng tăm lừng lẫy tại cuộc thi hoa khôi, chúng tôi quyết định, tốt nhất phải giảm thiểu đối thủ cạnh tranh. Thế là, để thực thi quyết định vĩ đại này, ba chúng tôi lập ra một danh sách.

Thống nhất rằng, ba ngày sau khi chính thức có danh sách những mỹ nữ được tham gia vào vòng tiếp theo, cần phải loại bỏ một số đối thủ.

Khẩu hiệu của chúng tôi là: Chưa trừ khử được, thế không bỏ qua.

Tinh thần của chúng tôi là: Dụng tâm trừ khử, không bao giờ đủ.

Mục tiêu của chúng tôi là: Không có sâu răng!

Ặc! Không phải. Phải là: Không có sâu nữ[2].

[2] Sâu nữ: Ý chỉ những mỹ nữ có thể cản đường trở thành hoa khôi của họ.

Và hôm nay, chúng tôi vẫn kiên trì, cố gắng không mệt mỏi.

“Tiểu Tinh, vị thiên kim của Vương gia kia, sẽ không xuất hiện trong cuộc thi hoa khôi nữa chứ”, Mạch Vân hỏi tôi.

Tôi mỉm cười: “À ta còn phải tiêu chảy ít nhất năm ngày nữa. Không thi nổi đâu”.

Tôi ngoảnh đầu sang hỏi Mộ Dung Tiên bên cạnh: “Mã Gia Hoa gì gì đó của Mã Gia trang, chắc cũng không đến đâu nhỉ”.

“Ừ ha, nghe đâu mấy ngày nay trong nhà đang bận rộn tìm thầy lang cho con chó điên của ả”, Mộ Dung Tiên giờ móng tay đỏ tươi lên ngắm nghía, lộ vẻ vô cùng độc ác.

Dưới cái nắng như đổ lửa, ba chúng tôi nhìn nhau mỉm cười.

Bầu không khí kỳ dị chẳng tan đi.

Trong mơ hồ, tôi nghe thấy tiếng người bên đường đang len lén nói chuyện với nhau.

“Thật đáng sợ, ba người này là ai?”

“Không biết nữa, có thể là ba tỷ muội quái nhân đang bị phát lệnh truy nã trên giang hồ”.

Hừ, đám phạm phu tục tử này, làm sao các ngươi có thể hiểu được lý tưởng vĩ đại của bọn ta chứ.

Đang định nói gì đó thì ba chúng tôi đã thấy mục tiêu của ngày hôm nay.

Một quý công tử có dung mạo không tồi đang đỡ một nữ nhân thông dong bước tới.

Mắt tôi sáng quắc, vồ vồ ra hiệu cho Mộ Dung Tiên và Mạch Vân.

“Đến rồi, đến rồi!”

Nữ nhân kia chính là mục tiêu của chúng tôi lần này.

Đó là con át chủ bài của lầu xanh nọ, cô ta mang tên Tiểu Thiên, và cũng là một trong những đối thủ đáng gờm nhất của ba người chúng tôi. Còn người đàn ông kia, chính là kim chủ lớn nhất của cô ta.

Mộ Dung Tiên vừa nhìn thấy thì lập tức lấy lại tinh thần. Cô ta lột hắc y trên người ra, bên trong là một bộ váy đỏ điểm lệ, bờ vai trần lộ đến một nửa, mỉm cười mê đắm tiến về phía tôi và Mạch Vân.

Tôi thiếu chút nữa thì phun nước bọt.

Nha đầu này không đi biểu diễn thời trang, chụp ảnh ***y thì đúng là một tổn thất cực lớn cho làng giải trí.

Bước đến trước mặt hai chúng tôi rồi gạt đầu kiên định, Mộ Dung Tiên lách qua, rào bước đi thẳng tới chỗ hai người kia.

Tốc độ di chuyển đó khiến tôi phải hoài nghi, liệu có phải cô nương này bị ma nhập rồi không?

Mộ Dung Tiên xông tới rồi lao thẳng đến chỗ Tiểu Thiên, bắt đầu khóc lóc kể lể.

Mạch Vân đầu đầy vằn đen, hỏi tôi: “Tiểu Tiên thực sự không sao chứ? Cô ấy nhập vai thế”.

Tôi cười lạnh: “Muốn thành công, trước tiên phải giả điên, ý chí hừng hực, tiến về phía trước. Cô ấy đã có đầy đủ tư chất của một nhân sĩ thành công rồi đấy”.

Mạch Vân chợt rung mình ớn lạnh, rồi tiếp tục trốn sau gốc cây cùng tôi xem trò hay.

Chỉ thấy Mộ Dung Tiên nắm tay Tiểu Thiên khóc lóc nói: “Tỷ tỷ à, cuối cùng muội cũng tìm được tỷ rồi. Tỷ tỷ đi bao nhiêu năm như thế, chẳng có hồi âm gì cả. Anh rể và hai con nhỏ ở nhà ngày ngày trông ngóng tỷ tỷ trở về đấy”.

Tiểu Thiên vừa nghe thấy vậy thì lập tức sững người, nổi giận nói: “Con đàn bà điên này từ đâu đến đây thế”.

Tiểu Thiên vung tay muốn thoát khỏi Mộ Dung Tiên, ai ngờ Mộ Dung Tiên lại giả bộ ngã vào lòng của quý công tử kia.

Tôi và Mạch Vân ở bên này nhìn thấy mà thẩn cảm thán.

“Trời ơi! Tiểu Tình, Tiểu Tiên rõ ràng có năng lực biểu diễn thiên tài”, Mạch Vân há mồm tròn mắt nói.

Tôi gạt đầu: “Dàng giả ngã kia, thật tuyệt!”.

Thấy Mộ Dung Tiên nép trong lòng quý công tử kia, thuận thế xoay mình ôm vai người đó rồi bắt đầu nói: “Vị công tử này, tỷ tỷ nhà tôi chỉ vì không có tiền nên mới phải đến lầu xanh. Trong nhà tỷ ấy còn có hai con nhỏ và một ông chồng bệnh tật. Mong công tử khai ân, để tôi thay tỷ ấy phục vụ công tử. Công tử hãy thả tỷ tỷ của tôi đi”.

Tôi trông cảnh tượng đó mà liên tục bặm môi.

Anh hùng khó qua ải mỹ nhân, Mộ Dung Tiên, nếu tiểu gia tôi là nam nhân, nhất định sẽ bị cô ấy chôn sống mất thôi.

Quả nhiên, quý công tử kia cũng chẳng phải Liễu Hạ Huệ[3], lập tức đáp lại Mộ Dung Tiên.

[3] Liễu Hạ Huệ tên thật là Triền Cầm, tự là Quý, người đất Liễu Hạ, nước Lỗ thời Xuân Thu, nổi tiếng là một chính nhân quân tử.

“Cô nương cứ yên tâm, ta sẽ không đến tìm tỷ tỷ của cô nương nữa. Thực ra, ta vừa bị trúng mũi tên tình ái của cô nương rồi”.

Tiểu Thiên tức giận hằm hằm, khuôn mặt tái mét.

Tiếp đó cô ta nói với quý công tử kia: “Chàng đang tâm phụ bạc thiếp như thế?”.

Quý công tử với khuôn mặt thấu hiểu lòng người nói: “Là nàng đã giấu giếm thân phận thực của mình. Chẳng qua ta vì thấy nàng bán thân nên mới thương cảm mà thôi. Giờ nàng hãy rời khỏi đây, trở về nhà đi”.

Nói xong liền rút ra rất nhiều ngân phiếu.

Lúc này, chuyện bất ngờ xảy ra.

Mộ Dung Tiên vẫn còn muốn tiếp tục đổ thêm dầu vào lửa khiến cô nương kia đau đớn tuyệt vọng cùng cực.

Không ngờ cô nương kia vừa nhìn thấy tiền, lập tức cười.

“Phí bán thân? Được lắm. Ta còn định mấy ngày nữa tham gia cuộc thi hoa khôi để bán thân cơ đấy. Chỗ ngân phiếu này, cảm ơn chàng. Ngày khác ta

sẽ rời đi. Công tử hãy cứ đắm chìm trong hoan lạc với người mới đi’.

Cầm tiền xong, Tiểu Thiển quay người bước đi.

Tôi và Mạch Vân đưa mắt nhìn nhau.

Mộ Dung Tiên cũng bị hành động vừa rồi làm cho á khẩu không nói được lời nào. Trong chớp mắt vội nhảy khỏi lòng vị công tử kia.

Bộ dạng dũng mãnh đó khiến cảm của quý công tử rớt xuống tận bàn chân.

Đôi mắt Mộ Dung Tiên dán chặt lên nữ nhân Tiểu Thiển, hai tay chống nạnh hét to về phía nữ nhân đó: “Đứng lại!”.

Thực đúng là tiếng sét ầm vang giữa trời nắng.

Nha đầu kia định làm gì thế không biết?

Người ta muốn rút lui, cô còn giữ người ta lại làm gì?

Mộ Dung Tiên thấy nữ nhân kia quay đầu lại nhìn mình, vô cùng nghiêm túc cất lời: “Sao ngươi có thể đem cuộc thi hoa khôi ra làm trò đùa như thế?”.

Tôi suýt chút nữa nghẹt thở vì khẩu khí đó.

Mạch Vân lúc này đã đứng không vững nữa phải dựa người vào thân cây.

“Tiểu Tinh à, ta có một dự cảm vô cùng không hay”.

Tôi nắm chặt tay cô ấy, nét mặt bi thương, mở lời an ủi: “Vân Vân, bình tĩnh. Muốn thành công, trước tiên phải giả điên, ý chí hùng hực, tiến về phía trước...”.

Xi! Mộ Dung Tiên, cô nương nhà người ta đang gấp gáp về nhà ăn tối, không cần phải giữ lại nữa đâu.

Thấy tình hình không còn đường lui nữa, lúc nghe thấy Tiểu Thiển kia hỏi: “Cô là ai?”, tôi liền nhất quyết kéo Mạch Vân xông ra.

Kế hoạch bất thành, không thể để lời thoại kinh điển của tôi không có cơ hội tái xuất.

Tôi xông lên phía trước, nhìn nữ nhân kia nói: “Cô đã thành tâm thành ý hỏi như vậy...”.

Kích động quá, cuối cùng cũng có thể thỏ ra đoạn lời thoại này rồi.

Tôi nháy mắt ra hiệu cho Mạch Vân.

“Chúng ta cũng từ bi hỷ xả nói cho cô biết”, Mạch Vân lấy lại tinh thần, nói tiếp.

“Bọn ta là những nhân vật chủ chốt của đội Như Hoa trong cuộc thi hoa khôi”, Mộ Dung Tiên tiếp lời.

“Vô cùng thành thực và rất mực tự tin”.

“Hoa khôi, ngôi vị hoa khôi đang chờ đợi bọn ta”.

Sau những phát ngôn hiên ngang hào sảng như thế, tôi nhìn thấy khóe miệng Tiểu Thiển và Quý công tử kia giật giật liên hồi.

“Ta chỉ muốn biết, rốt cuộc các ngươi muốn làm gì?”, Tiểu Thiển hỏi.

“Phá hoại, để ngươi không thể tham gia cuộc thi hoa khôi”, Mạch Vân thành thật nói.

Tôi miệng chữ O mắt chữ A: “Vân Vân, cô nói thật”.

“À, không cần thận nên nói ra mất rồi”, cô ấy mỉm cười.

Tôi hối hận quá đi mất, hối hận vì đã gia nhập vào đội của hai người ngoài hành tinh này rồi.

Khốn nạn thân tôi!

“Ta đã nói ta không tham gia nữa mà”, Tiểu Thiển nói.

Mộ Dung Tiên nghe vậy thì chẳng hào hứng gì, nhảy lên trước chống nạnh nói: “Cô không có chí tiến thủ như thế, chúng ta phá hoại còn có ý nghĩa gì cơ chứ”.

Quý công tử bên cạnh cũng len lên trước nói: “Đợi chút, ý của cô nương là, vừa rồi cô nương nói muốn qua lại với ta gì đó đều là lừa dối phải không?”.

Mộ Dung Tiên quét mắt về phía hắn, nói về khinh miệt: “Đương nhiên là lừa ngươi rồi! Tiêu chuẩn của ta chỉ có thể là bốn huynh đệ Âu Dương. Ngươi xứng đáng sao?”.

Mồ hôi lạnh túa khắp người.

Tôi cảm thấy, sắp loạn rồi.

Cục diện xảy ra sau đó hoàn toàn không thể kiểm soát, Mộ Dung Tiên giữ cô nương nhà người ta lại diễn thuyết cho một khóa về chính trị. Quý công tử giữ Mộ Dung Tiên lại để giảng giải đạo lý. Mạch Vân tức đến bốc hỏa, rút đao muốn xử lý công tử kia, cuối cùng là một trận hỗn chiến xảy ra.

Trong lúc chiến sự căng thẳng, tôi lại thấy ba bóng hình chết tiệt đang đứng bên cạnh xem trò hay.

Con tim đắm lẹ, khổn nạn thân tôi, làm gì không làm lại làm ra chuyện này. Tất cả đều trở thành trò cười rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 10: Mặc Nguyệt biến thân thành chủ thành Lạc Dương, bắt nạt cầu hôn

Lúc nhá nhem tối trở về, thấy ba tên tiểu tử chết tiệt đang nhàn nhã ngồi uống trà với nhau.

Cơ thể vô cùng mệt mỏi nên càng lúc tôi càng thấy ba tên kia sao mà chướng tai gai mắt đến thế.

Xông đến trước mặt, đập tay lên bàn, tôi tức giận nói: “Tại sao chúng tôi khổ sở như vậy mà ba người các huynh lại ngồi đây uống trà hả?”.

Mạch Thiếu Nam điềm tĩnh nhìn tôi, nói: “Vi các nàng tham gia cuộc thi hoa khôi chứ không phải bọn ta”.

Tôi chết vì ghen mất thôi, á khẩu không nói được lời nào.

Cũng đúng, tôi vô duyên vô cớ làm náo loạn, có ý tìm đến phiền phức, may mà chưa tử nạn đấy.

Bực bội kéo ghế ngồi xuống, cả khuôn mặt dờ dẩn lên bàn.

Tôi há mồm tròn mắt, ngay đến chút sức lực để lắc đầu cũng chẳng còn nữa.

Khốn nạn thân tôi! Không phải tôi nói gì đâu, nhưng tôi cảm thấy bản thân mình hoàn toàn chẳng thể đấu lại với ba tên tiểu tử nhàn nhã này.

Tục ngữ nói cái gì mà “một cây làm chẳng nên non, ba cây chụm lại nên hòn núi cao”, đúng là lừa người mà.

Ở cùng với hai nữ nhân phiền phức kia, tôi đã một muốn chết từ sáng đến tối rồi.

“Mạch Thiếu Nam, huynh không đến đưa Mạch Vân về nhà sao?”, tôi chẳng thèm ngẩng đầu, cứ thế hỏi.

Mạch Vân nói rằng cô ấy đang bỏ nhà đi. Vì thế cho nên đến tận bây giờ tôi vẫn chưa dám nói với cô ấy là tôi lúc nào cũng kề kề bên ca ca của cô ấy. Hơn nữa, ca ca của cô ấy cũng sớm biết hành tung của cô ấy rồi.

Mạch Thiếu Nam không cười nữa, liền nói: “Ta thấy muội ấy và nàng ở cùng nhau rất vui vẻ. Cứ để muội ấy làm loạn như thế đi”.

Về mặt đau thương, tôi ngẩng đầu lên, ngược mắt nhìn hắn: “Tôi quyết định không làm loạn nữa. Tôi sẽ nói rõ với họ”.

Mặc Nguyệt bắt giác kinh ngạc nhìn tôi: “Sao tự nhiên lại đổi ý thế.”

Tôi đứng bật dậy, một chân giẫm lên ghế một tay nâng ngang trước ngực, ngẩng đầu hào sảng nói: “Bốn tiểu gia cảm thấy, giang hồ thích hợp với mình hơn”.

Trông bộ dạng của ba tên tiểu tử này cũng đủ biết, họ chẳng tin lời tôi nói, cứ chăm chăm nhìn như đóng đinh vào mặt tôi vậy.

Mặt tôi đỏ lựng, miễn cưỡng thu chân lại rồi chán nản ngồi xuống.

“Thực ra, đều có nguyên nhân cả.”

Tôi thực sự không muốn nói ra đâu, nhưng tôi không chịu đựng được Mộ Dung Tiên và Mạch Vân nữa.

Tôi cũng không muốn nói ra.

Nhưng, nhưng...

Thôi được, tôi thừa nhận, tôi không chịu đựng thêm được nữa!

Tôi không muốn tiếp tục tranh đấu nữa. Không phải vì Mộ Dung Tiên hay là Mạch Vân, nguyên nhân thực sự là...

“Tôi muốn cùng hành động với bọn Âu Dương Huyền. Người đông, tôi yên tâm hơn.”

Ít ra, mấy người ở bên nhau, khi gặp phải chuyện gì cũng sẽ có nhau.

Phía trước chẳng biết là kinh sợ, nguy hiểm đến mức nào, để bọn Âu Dương Huyền đi như thế, lúc đầu tôi cũng không nghĩ ngợi gì nhiều, nhưng mấy ngày nay, tôi lại phát hiện mình vốn không cách nào tập trung tinh thần làm việc được.

Là vì tôi lo lắng, sợ họ xảy ra chuyện gì bất trắc.

Đã vậy, tôi chẳng cần tiếp tục những chuyện ở đây làm gì, tôi phải đuổi theo ba tên tiểu tử đó thôi.

Dường như Âu Dương Thiếu Nhân sớm đã biết tôi sẽ làm như vậy, trên môi nở nụ cười tươi rói.

Tôi nắm chặt tay Âu Dương Thiếu Nhân, về mặt thâm tình nói: “Thiếu Nhân, cuối cùng tôi cũng nhận ra nỗi lòng mình. Hóa ra, lúc nào tôi cũng không yên tâm về mấy người các huynh như thế”.

Khóe miệng Âu Dương Thiếu Nhân bỗng giật giật.

Tôi tiếp tục nói: “Haizzz, lúc nào cũng vậy, làm mẹ có khi nào đủ yên tâm cơ chứ”.

Haizzz, làm mẹ ai đó, lúc nào cũng hao tâm tổn sức vậy đấy.

Sắc mặt Âu Dương Thiếu Nhân đã đen lại càng đen, cuối cùng không nhịn nổi liền hạ một quyền lên đầu tôi.

Hu hu, ui da, đau quá!

Mặc Nguyệt và Mạch Thiếu Nam cười cười.

“Vậy, còn muốn tham gia cuộc thi hoa khôi nữa không?” Mặc Nguyệt hỏi tôi.

Tôi cười tươi rói: “Đương nhiên phải tham gia chứ”.

Tôi đồng ý với bản thân, phải làm chán động thời cổ đại này một phen mới được.

Chẳng biết khi nào tôi sẽ bị thế giới khác cuốn lấy mà phải rời khỏi đây.

Cho nên, tôi không muốn mình phải tiếc nuối bất cứ điều gì.

Vì quá đổi mệt mỏi nên tôi hoàn toàn không để ý đến nụ cười nhếch mép của Mặc Nguyệt.

Vì thế, tôi chẳng hề biết, lưới trời lồng lộng đang mỗi lúc một hạ thấp, chuẩn bị úp chụp lên đầu mình.

Ngày hôm sau, tôi đứng bên ngoài nơi diễn ra cuộc thi hoa khôi, quay người ngó nghiêng, nhận thấy Mặc Nguyệt không có ở đó, mới hiếu kỳ hỏi Âu Dương Thiếu Nhân: “Mặc Nguyệt đâu rồi”.

Âu Dương Thiếu Nhân so vai: “Từ sáng sớm đã không thấy đâu rồi”.

“Đợi một lát chắc hẳn đến ngay đó”, Mạch Thiếu Nam nói.

Tôi lắc đầu, thật tiếc quá đi. Tiết mục biểu diễn của tiểu gia tôi mà hẳn không được thưởng thức.

Tôi mỉm cười nhìn về phía Mạch Thiếu Nam, vẫy tay chào rồi đi vào hậu đài nơi tổ chức cuộc thi hoa khôi.

Thực ra cho đến lúc này, đột nhiên tôi chẳng còn hào hứng gì nữa.

Bỗng cảm thấy cuộc thi hoa khôi là cái gì đó vô cùng nhàm chán.

Tìm Mạch Vân và Mộ Dung Tiên, ba người lại ngồi xôm một góc cùng nhau vẽ vòng tròn.

“Tiểu Tình, cuộc thi kết thúc mà ta không thắng thì buồn lắm”, Mộ Dung Tiên nói.

“Đúng vậy, Tiểu Tình, ta cảm thấy giả bộ thực nữ chẳng có gì thú vị cả”, Mạch Vân nói.

Tôi nhếch mép cười gượng gạo.

“Quả nhiên chúng ta là ngư ngu tầm ngư mã tầm mã. Tôi cũng chẳng muốn tham gia nữa.”

Thực ra đâu phải vì tôi quá thiếu tiền, chỉ là tình huống lúc này ép buộc tôi phải tham gia mà thôi.

Bây giờ, hay cứ kệ đi!

Ba người mỉm cười nhìn nhau, thống nhất như thế.

Đứng trên bục, tôi nhìn đám nam nhân giữa biển người bên dưới.

Phất nhẹ tay áo, mỉm cười dịu dàng, nâng đàn tỳ bà, tôi gảy khúc nhạc quen thuộc của mình – khúc “Tây sương”.

Tôi chẳng quan tâm người khác có hiểu gì hay không, tôi chỉ muốn hát hết mình thôi.

Ồn ào náo nhiệt, hi hi, như thế là đủ rồi.

Khúc nhạc kết thúc, điều bất ngờ là không có ai ném cà chua thối cả, thay vào đó, những tràng pháo tay cứ vang lên không ngớt. Tôi thỏa mãn trái tim chuộng hư vinh, vui vẻ bước xuống khán đài.

Không đợi người chủ trì nói gì, sau khi bước xuống, tôi đi thẳng tới chỗ Âu Dương Thiệu Nhân và Mạch Thiệu Nam.

“Chúng ta đi thôi”, tôi mỉm cười.

“Không xem kết quả sao?”, Mạch Thiệu Nam hỏi.

“Không cần.”

Căn bản tôi không để ý đến kết quả.

Xoay người không chút do dự, tôi bước đi cùng Âu Dương Thiệu Nhân và Mạch Thiệu Nam.

Phía sau tôi, tiếng âm ỉ huyền náo vẫn vang lên không ngớt.

“A, hôm nay thành chủ thành Lạc Dương chúng ta dựa vào kết quả cuộc thi hoa khôi này mà chọn ra thành chủ phu nhân tôn quý.”

Tôi cười, ha ha, không biết cô nương nhà nào lại có được may mắn đó. Tôi chân thành hy vọng đó là Mộ Dung Tiên.

Không từ mà biệt hai nữ nhân kia nhưng trong lòng tôi chẳng thấy áy náy chút nào.

Dù sao hai nữ nhân kỳ lạ đó nhất định sẽ hiểu tôi thôi.

Khi người chủ trì nói xong, tiếng gào thét lại vang lên tứ phía.

Khắp nơi, rất nhiều cánh hoa sắc tím đột nhiên bay ngập trời.

Cánh hoa đó, mùi hương đó.

Chính là vào ngày nọ, chàng trai nọ, trong chiều hoàng hôn nọ đã cài lên tai tôi.

Bước chân tôi bất giác dừng lại.

Nụ cười trên môi đột nhiên cứng ngắc.

“Sau đây, xin mời thành chủ bí mật của thành Lạc Dương chúng ta lên bục.”

Hàng loạt đáp án cơ hồ muốn tuôn ra.

Tôi quay người, thấy một nam nhân bước đi khoan thai tiến lên bực.

Trên mặt là một chiếc mặt nạ màu bạc.

Hàng vạn cánh hoa sắc tím bay lượn ngập trời.

Nam nhân đó tháo chiếc mặt nạ xuống, ánh mắt xuyên qua đám người lao thẳng về phía tôi.

Mặc Nguyệt...

Tại sao lại là hắn?

Tất cả những lời tán thưởng ca ngợi, cảm thán ngưỡng mộ xung quanh cơ hồ đều trở nên yếu ớt.

Tôi không biết cảm giác của mình lúc này là gì. Chỉ thấy kinh ngạc, vô cùng kinh ngạc.

Ngoài ra còn có một dự cảm vô cùng chẳng lành xuất hiện.

Hắn ta muốn chọn thành chủ phu nhân.

Âu Dương Thiếu Nhân dường như bắt đầu lo lắng, nắm chặt tay tôi, sẵn sàng bỏ chạy.

“Thượng Quan Tình, ta ở đây để tuyên bố, nàng là thành chủ phu nhân do ta lựa chọn.”

Giọng nói thâm trầm mê đắm lòng người vang lên, tôi vẫn dờ dẩn đứng im.

Xoay người, hắn từ trên bực bước xuống, đi về phía tôi. Tôi nhìn thấy nét cười trong mắt hắn.

...

Mặc Nguyệt trước mặt rất nhiều người, cầu hôn tôi.

Dùng thân phận thành chủ Lạc Dương thành, để toàn bộ người trong thành Lạc Dương làm chứng.

Khốn nạn thân tôi! Mặc Nguyệt ơi là Mặc Nguyệt! Huynh đang làm cái gì thế hả?

Con tim tôi lúc này đã chết.

Thoát khỏi Giang Tà, lại đến Mặc Nguyệt.

May mà trong tình cảnh này, ít ra tôi vẫn còn có quyền cự tuyệt.

Người này, người này, phúc hắc vô cùng, võ công cũng cao cường vô địch.

Nếu tôi cự tuyệt, liệu có bị chết thê thảm trong tay hắn không.

Đời tôi đúng là bi kịch mà.

Tôi cảm nhận được rõ ràng điều đó.

Tôi thực sự không muốn trở thành nữ nhân vật chính xuyên không phải chịu cảnh bi thảm như thế đâu.

Hiện giờ tôi rất muốn bỏ chạy.

Nhưng, cơ thể tôi đã hoàn toàn bất động.

Tôi nhìn Mặc Nguyệt, đột nhiên rất muốn nói một câu: Huynh thích tôi ở điểm nào, tôi sẽ thay đổi điểm đó có được không vậy?

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 11: Cô gái mà ta yêu thương nhất muốn đi đến chân trời góc biển, nên ta cũng quyết đi cùng nàng

Tôi cảm thấy, con người phải trải qua một vài phong ba bão táp mới có thể giác ngộ hết cuộc đời.

Giang hồ gì chứ, nhiệt huyết gì chứ, làm đại hiệp gì chứ, tất cả đều là phù vân.

Chỉ trong quãng thời gian ngắn Mặc Nguyệt đi về phía tôi, đột nhiên tôi đã hiểu.

Tôi sai rồi, tôi thật sự sai rồi, ngay từ đầu, tôi không nên xuyên không! Nếu không xuyên không, tôi cũng sẽ không gặp phải hắn.

Đáng tiếc, quá muộn rồi.

Trong tiếng hoan ca của toàn bộ cư dân thành Lạc Dương, đám nữ nhân kia vừa phóng ánh mắt chết người về phía tôi, khóc mắt vừa lấp lánh lệ nhòa giữa khung cảnh ngập đầy hoa tím. Mặc Nguyệt giẫm trên từng cánh hoa bước đến bên tôi.

Lọt vào cặp mắt cực kỳ nghiêm túc kia, tôi bất giác thấy vô cùng hoảng hốt, cảm thấy bản thân mình bị trúng ma pháp rồi.

Ma pháp của số mệnh.

Kể từ lần đầu gặp gỡ cho đến nay, mọi chuyện giữa tôi và Mặc Nguyệt đều là cảnh buồn nối tiếp cảnh bi thương. Mỗi lần như thế, tôi đều có tình lẫn trốn, tôi sợ hãi mỗi khi bên cạnh hắn, chưa từng dám chủ động kiếm tìm ánh mắt của hắn.

Dù là hòa trong đám người hay lạc giữa chốn lầu xanh tôi đều ngóng theo bóng hình hắn.

Sự xuất hiện của hắn khiến tôi lo sợ, nhưng cũng làm tôi yên lòng.

Còn nhớ chuyện hắn đã dùng mười vạn lượng để mua một đêm với tôi.

Rồi cảnh tượng cách một tờ giấy viết đầy ca từ, tôi đã nhẹ nhàng hôn lên môi hắn.

Thực ra, khoảnh khắc ấy vô cùng lãng mạn.

Dù tôi cự tuyệt hay đồng ý, giữa tôi và hắn chỉ có thể có một trong hai khả năng: hoặc là câu chuyện tình yêu hoàn mỹ, hoặc là mối tình đau đớn thê lương.

Nhưng, hiện tại, khóe miệng tôi đang giật giật không ngừng.

Mặc Nguyệt, hắn biết Mạch Vân đang ở đây, là hắn đang cố ý phải không?

Tôi loạng choạng lùi ra sau một bước, hai tay bịt chặt tai.

Quả nhiên, tiếng sư tử gầm thấu tận trời cao, một cô gái lao tới, trên tay cầm thứ gì đó sáng loáng.

“Thượng Quan Tinh, nộp mạng đi!”

Huhu, cô gái chua ngoa đánh đá này nhất định đã hoàn toàn mất nhân tính rồi.

Thế nào! Thế nào! Đến giết tôi đi!

Mạch Vân rõ ràng vô cùng tức giận. Tay cầm đao lao thẳng về phía tôi.

Mạch Thiếu Nam lặng lẽ đứng bên cạnh tôi thần thờ nãy giờ đột nhiên xoay người chạy đến chắn trước Mạch Vân rồi điểm huyệt đạo.

Mạch Vân tức giận trừng mắt nhìn: “Đại ca! Tại sao huynh lại giúp người ngoài?”.

Mạch Thiếu Nam mỉm cười: “Mạch Vân! Những thứ không phải của muội, dù có cưỡng ép chiếm lấy cũng không phải của muội. Hơn nữa, muội sao có thể chắc rằng Tiểu Tinh sẽ đồng ý Mặc Nguyệt?”.

Sắc mặt tôi khi bắt gặp ánh mắt đào hoa đang phóng tia lửa điện của hắn thì đột nhiên xanh lét.

Trời, Trời! Ông Trời ơi! Tên hồ ly có cặp mắt đào hoa chết tiệt này lại ném tất cả phiền phức lên người tôi là sao?

Hơn nữa, lại còn nói một câu không nên nói như vậy là thế nào.

Tôi quét mắt nhìn Mặc Nguyệt, bất ngờ thấy trên mặt hắn, một bóng đen lại dần xuất hiện.

Tiêu rồi, tiêu thật rồi, Mặc Nguyệt sắp nổi cơn thịnh nộ!

Mặc Nguyệt ngẩng đầu, nụ cười khác lạ, nét mặt như tỏa hào quang.

“Tiêu Tinh, ta sẽ cho nàng tất cả những gì nàng muốn, sẽ đối xử tốt với nàng, chắc chắn sẽ một lòng một dạ với nàng. Làm thành chủ phu nhân của ta nhé.”

Tôi rung mình ớn lạnh, cái gọi là “miệng thon thót, dạ ột ngậm” chính là biểu hiện lúc này của hắn.

Tiêu gia đây thực sự bá phúc, từ trước tới nay tiêu gia chưa từng thấy ai có vẻ ngoài rạng rỡ nhất và cũng lạnh lùng nhất, mà lại kết hợp được hoàn mỹ đến thế đâu.

Mặc Nguyệt quả là nhân tài!

Cánh hoa bay lượn trên trời không ngừng lướt xuống, tôi đưa tay hứng lấy. Cánh hoa sắc tím thoáng lạnh, nhưng rất mềm mại.

Tôi mỉm cười, biết rằng lần này dù thế nào cũng không thể trốn tránh.

Tung những cánh hoa lên cao, tôi nắm lấy tay Mặc Nguyệt, khẽ nói: “Mặc Nguyệt, tôi không thể đồng ý”.

Tôi cười, dù thoáng buồn.

Tôi sợ, sợ Mặc Nguyệt bị tổn thương.

Thực ra tên ma quân thối tha này, kiêu căng ngạo mạn, phúc hắc vô cùng, nhưng trên mặt lúc nào cũng lộ vẻ kiên cường và mạnh mẽ như thế.

Tôi muốn hắn luôn vui vẻ, không muốn hắn phải buồn, nhưng càng không muốn lừa dối hắn.

Nếu tôi vì sĩ diện của hắn mà giả bộ đồng ý, thì sự đồng ý đó chính là đòn đau nhất đánh vào lòng tự tôn của hắn.

Không thể đồng ý được, tôi không muốn lừa dối Mặc Nguyệt.

Mặc Nguyệt, huynh ngồi tí trên cao nên tôi không xứng đâu, chẳng thể đuổi kịp được đâu.

Tôi nhìn thẳng vào đôi mắt ấy, trong tiếng khóc lóc sụt sùi của con dân thành Lạc Dương, tôi nghiêm túc nói: “Mặc Nguyệt, huynh biết không? Huynh chính là vầng trăng sáng trên trời cao. Nếu có kẻ nào phản bác chê bai sự ưu tú của huynh, tôi sẽ là người đầu tiên không tha cho hắn. Mặc Nguyệt, không phải tôi không thích huynh. Chỉ có điều, suốt đời bên nhau, tôi không làm được và cũng không thể làm cho huynh được”.

“Tôi vẫn chưa chắc chắn về suy nghĩ của mình, bởi từ trước đến nay tôi chưa hề yêu ai, tất cả đều chỉ dừng lại ở giai đoạn thích mà thôi, sợ dĩ vì thế mà tôi không cách nào hứa hẹn với bất kỳ ai được. Tôi còn rất nhiều việc phải làm, còn phải phiêu du, phải đi khắp nam bắc giang hồ. Hơn nữa, tôi không chỉ cần một người, mà là một vài người cùng đi. Những người đó, thiếu một cũng không thể được.”

Tôi rất muốn nói với Mặc Nguyệt, trong số những người đó, có một người là huynh. Nhưng tôi không thể, giống như tôi không thể giữ Giang Tà vậy, tôi cũng không thể giữ Mặc Nguyệt trên hành trình tươi đẹp của mình nữa. Nếu là trước đây, tôi có thể chẳng kiêu ngạo mà nói với hắn rằng: Mặc Nguyệt, có bản lĩnh thì cứ đi khắp chân trời góc biển mà bắt tôi về.

Nhưng hiện tại, đối mặt với thân phận của hắn, tôi hoàn toàn không có dũng khí để nói câu đó.

Cảnh tượng này thật giống trước đây, khi tôi từ biệt tiểu vương tử trong một buổi chiều tà. Tiểu vương tử ấy vừa phải trông coi sơn trại, vừa phải thường xuyên lui tới hoàng cung. Thế mà lão Hoàng đế lại quá ư hoang đường, không chịu an bài cho nhi tử của mình được ở yên một chỗ. Cho nên, tuy rất buồn khi phải chia tay với hắn, nhưng tôi vẫn mỉm cười nói lời từ biệt.

Lúc này, tôi lại phải từ biệt ánh trăng^[1] của lòng mình.

[1] Ánh trăng ở đây ám chỉ Mặc Nguyệt.

Tôi không thể ngồi trên thuyền, bình thân gầy gò bà khúc nhạc “Tây sương” vì hắn nữa.

Cũng không thể nắm tay hắn cùng bước đi dưới ánh hoàng hôn.

Có lẽ đến một ngày, hắn sẽ nắm tay cô gái nào đó bước đi trên sơn lộ nhỏ ngập đầy hoa tím, ngắt một bông hoa cài lên tai cô gái.

Tôi hy vọng cô gái đó có thể khiến hắn cả đời vui vẻ chẳng bao giờ phiền muộn.

Chẳng còn nhận ra được suy nghĩ thầm kín sau ánh mắt Mặc Nguyệt, chỉ có điều hắn vẫn luôn nhìn tôi như vậy.

“Nàng chắc chắn không muốn làm thành chủ phu nhân của thành Lạc Dương?”, Mặc Nguyệt lại hỏi tôi.

Tôi kiên định gật đầu: “Quyết không hối hận”.

Mặc Nguyệt đột nhiên cười lớn, khoe miệng khê nhướn lên một đường cong tuyệt mỹ.

Tôi chợt sững người.

Mặc Nguyệt ôm tôi vào lòng, lớn giọng nói với tất cả con dân nơi đây: “Kể từ hôm nay, Mặc Nguyệt ta không còn là thành chủ thành Lạc Dương nữa”.

Tôi dờ dẩn trong lòng Mặc Nguyệt.

Huynh... huynh nói cái gì.

Tất cả đều bị câu nói kia làm cho dờ dẩn, giống như sét đánh ngang tai giữa trời quang mây tạnh, ai nấy đều kịch liệt phản đối.

“Thành chủ hãy suy nghĩ lại.”

“Nữ nhân trong thiên hạ nhiều vô số, thành chủ không cần phải hạ mình như thế.”

Mặc Nguyệt cúi đầu, mỉm cười rạng rỡ nhìn tôi, trên mặt viết đầy hai chữ “kiên định”, nói: “Nàng nói không muốn làm thành chủ phu nhân, vậy ta cũng không làm thành chủ nữa. Nàng nói muốn đi đến chân trời góc biển, vậy ta sẽ đi cùng nàng. Chuyện Mặc Nguyệt ta đã quyết, không ai có thể thay đổi được”.

Nắm chặt tay tôi, hướng mặt về phía con dân thành Lạc Dương. Mặc Nguyệt cao giọng tuyên bố: “Con dân của ta, cô gái mà ta yêu thương nhất muốn đi khắp chân trời góc biển, nên ta cũng quyết đi cùng nàng. Ta hy vọng các người sẽ ủng hộ quyết định của ta”.

Sau giây phút trầm lặng, bốn phía đột nhiên rộ lên những tràng pháo tay vang dội cùng tiếng cổ vũ không ngừng vọng lại.

Lạc Dương, một ngày thật ồn ã.

Từ trước đến nay tôi chưa từng nghĩ chính miệng Mặc Nguyệt lại nói ra những lời như thế.

Trái tim tôi bất giác tan chảy.

Tên nam nhân này, thật quá ngốc nghếch.

Chỉ vì một câu nói vu vơ của tôi mà nữ vĩ bỏ cả tiền đồ huy hoàng.

Nước mắt tôi như muốn trào ra.

Tôi nghĩ, mới qua có mấy ngày mà nơi đây đã trở lại thành Lạc Dương chỉ quý[2] rồi, vị thành chủ từng làm mưa làm gió, phong hoa vạn đại bỗng chốc trở thành một tên điên, kiên quyết hành tẩu giang hồ.

[2] Đất như giấy Lạc Dương (Lạc Dương chỉ quý): Ý nói tác phẩm lưu truyền rộng rãi, nổi tiếng một thời. Câu thành ngữ trên bắt nguồn từ câu chuyện sau khi Tả Tư người đời Tây Tấn viết xong Tam đô phú, giới quý tộc tranh nhau sao chép, người sao chép nhiều đến nỗi giấy ở Lạc Dương tăng giá.

Tôi không dám tin mình lại may mắn quen biết tên điên này.

Chẳng biết từ lúc nào mà huyết đạo của Mạch Vân đã được giải, tôi thấy cô nàng đưa tay lên, ánh mắt đầm lệ, lại mỉm cười nhẹ nhàng nói với tôi: “Từ trước đến nay ta chưa từng thấy ai cố chấp như huynh ấy, cũng chưa từng thấy huynh ấy cười như vậy. Tiểu Tinh, cảm ơn cô”.

Tôi quay người, phía sau đã không thấy bóng hình Mạch Vân đâu nữa.

Tôi nghĩ, mình bắt đầu hiểu rõ Mạch Vân rồi.

Có lẽ cô ấy hoàn toàn không giống như vẻ bề ngoài, chắc cũng vì bị bức hôn nên mới trở nên đánh đá chua ngoa, cuồng bạo như thế.

Nguyện vọng lớn nhất của cô ấy chính là hy vọng người cô ấy yêu được hạnh phúc.

Tôi phì cười, sao thế này...

Sao gặp nhiều tên ngốc thế này chứ...

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 12: Bạch mã nam tử Mịch Thiếu Nam, cùng đi chứ!

Ra khỏi cổng thành, tôi và Mặc Nguyệt cùng Âu Dương Thiếu Nhân lặng lẽ từ biệt thành Lạc Dương trong một đêm trăng sáng.

Giây phút bước ra khỏi cổng thành, tôi còn ngoái đầu nhìn lại nơi chỉ dựa vào bán giấy mà phát tài này, mỉm cười rạng rỡ.

Trong suy nghĩ của tôi, đây chính là nơi thịnh thế, khói hoa chẳng dứt, ca vũ thăng bình.

Đêm qua tôi và Mặc Nguyệt đã đi dạo một vài chỗ trong thành Lạc Dương.

Hình ảnh của Mặc Nguyệt đêm đó chưa từng xuất hiện trong ấn tượng của tôi.

Khi đó tôi mới phát hiện ra, huynh ấy phải hạ quyết tâm thế nào mới có thể đưa ra quyết định cùng tôi phiêu bạt chân trời góc biển.

“Mặc Nguyệt, huynh biết không? Tôi vốn không thuộc về nơi này. Tôi đến từ một nơi sau thời này rất nhiều năm. Ở đó có những thứ mà các huynh chưa bao giờ nhìn thấy, có phong cảnh mà các huynh chưa bao giờ tưởng tượng ra. Tôi đến nơi này, với bản thân tôi cũng là một việc ngoài ý muốn. Chẳng biết từ khi nào, tôi lại có một cảm giác quái lạ sẽ được trở về thế giới của mình. Vì vậy tôi chẳng thể làm gì cho huynh được. Có lẽ đến một ngày, tôi sẽ phải để huynh một mình phiêu bạt chân trời góc biển. Như thế, huynh có còn nguyện đi cùng tôi không?”, trên con đường đêm ngập đầy hoa tím, tôi ngược mắt hỏi huynh ấy.

Trong khoảnh khắc huynh ấy và tôi mặt đối mặt giữa ngập tràn tiếng hoan ca bắt diệt của thành Lạc Dương. Tôi biết, con dân Lạc Dương đang lặng lẽ chúc phúc cho thành chủ của họ. Còn tôi lại chẳng thể đem đến cho huynh ấy bất cứ niềm vui nào.

Mặc Nguyệt nắm tay tôi, tựa như nhìn thấu suy nghĩ của tôi khẽ khàng lắc đầu: “Bất luận là ai cũng không thể quyết định thế nào mới là hạnh phúc của ta. Thượng Quan Tĩnh, nàng phải nhớ, ta đã nói sẽ đi cùng nàng, vậy thì, dù là chân trời góc biển, từng giây từng phút ta đều không hối hận, tất cả là quyết định của ta. Còn nàng cũng không cần phải hồ thẹn trước bất cứ điều gì”.

Tôi lặng lẽ cúi đầu, dòng lệ nơi khóe mắt chực trào ra.

Mặc Nguyệt của tôi là vầng trăng sáng trên trời cao, thanh lạnh mà thuần khiết.

Mặc Nguyệt của tôi là ưu tú nhất, tôi không xứng đâu, chẳng thể nào đuổi kịp.

Mặc Nguyệt của tôi, tại sao huynh lại nói những lời như vậy, vì một đứa ích kỷ và nhất gan như tôi.

Tôi bước đến gần, trong khoảnh khắc đó, tôi muốn hôn huynh ấy.

Kiểm chân lên, tôi nhẹ nhàng đặt nụ hôn lên má Mặc Nguyệt.

Phía sau, pháo hoa thành Lạc Dương bùng sáng.

Tôi muốn mình chính là khoảnh khắc chói lòa nhất, tôi đến đây nhất định là để gặp các huynh rồi.

“Mặc Nguyệt, cảm ơn.”

“Đồ ngốc.”

Mặc Nguyệt, chân trời góc biển, từng giây từng phút, chúng ta đều sẽ không hối hận. Đây là ước định.

...

Ngoái nhìn thành Lạc Dương lần nữa, tôi quay người bước đi, đầu không ngoảnh lại.

Tạm biệt, Lạc Dương!

“Thật sự không cáo biệt hán sao?”, Âu Dương Thiếu Nhân hỏi tôi.

Tôi lắc đầu: “Không cần, chỉ là hồ ly thôi, huynh nên hiểu tôi chứ”.

Tôi không nói lời cáo biệt với Mịch Thiếu Nam, tôi nghĩ, hán là người không thích ly biệt.

Cái bang còn cần hán lãnh đạo, hán cũng còn rất nhiều chuyện buồn bán cần làm.

Hắn biết cân nhắc lợi hại như thế, vậy cứ để hắn an phận trong thành Lạc Dương đi.

Nguyên nhân không nói lời cáo biệt với hắn, đầu tiên là tôi không muốn có quá nhiều nỗi thương cảm.

Thứ hai là tôi vẫn còn có một hợp đồng đã ký với hắn.

Tiểu gia tôi không muốn bị chỉ trích, cho nên, cách tốt nhất là bỏ trốn.

Mặc Nguyệt bên cạnh lạnh lùng hừ một tiếng: “Tự cho mình là đúng”.

Trán tôi bắt đầu nổi gân xanh, giật giật liên hồi như muốn vọt ra ngoài.

Quả nhiên, tất thảy mọi thứ ngày hôm qua đều là giấc mộng. Cái gì mà Mặc Nguyệt rất mực đáng yêu, cái gì mà Mặc Nguyệt vô cùng ưu tú, tất cả đều chỉ là ảo giác.

Tôi không thèm! Hắn vẫn chỉ là tên nam nhân phúc hắc trong băng đảng mặt nạ mà thôi.

...

Ánh trăng nhạt dần, mặt trời lóe ra những tia nắng đầu tiên. Bước đi trên con đường nhỏ không một dấu chân người, tôi hít thật sâu, tận hưởng bầu không khí tươi mới trong lành của buổi sớm yên bình.

Đột nhiên thấy hứng trí: “Tôi hát cho các huynh nghe nhé”.

Khỏe miệng dễ thương của Âu Dương Thiếu Nhân rõ ràng có xu hướng hơi xệ xuống: “Ta không muốn nghe bài ca nắm hương đâu”.

Tôi tròn mắt nhìn: “Tôi nói nghiêm túc đấy”.

“Thôi được, nàng cố gắng hát bài nào cho bình thường một chút”, Âu Dương Thiếu Nhân chẳng sợ chết, tiếp tục nói.

Hừ, tâm trạng của tiểu gia tôi đang tốt, không muốn tranh cãi với các người.

Âu Dương Thiếu Nhân, tôi phải tóm chặt huynh, đợi đến khi tâm trạng của tôi bất ổn, sẽ cho huynh toi đời luôn.

Mặc Nguyệt chẳng tiếp lời, chỉ lặng lẽ bước đi.

Tôi cất cao giọng, bắt đầu hát:

Con đường lớn a thông a thông với nhà của ta.

Nhà ta ở a dưới a dưới chân núi.

Dưới núi đất tốt a đất a đất năm mẫu.

Năm mẫu ruộng tốt a trồng trọt a...

Đúng lúc tôi đang hào hứng hát, quay đầu lại, bất giác nhìn thấy không xa phía trước có một con tuần mã đang chạy đến.

Con tuần mã trắng phau như tuyết, khí phách hiên ngang dưới ánh mặt trời.

Tôi há hốc miệng: “Bạch Long mã đến đón sư phụ hả?”.

Một giây sau, tôi dính ngay một chưởng của Mặc Nguyệt.

“Nàng không nhìn thấy trên đó đang có người nằm hả?”, Mặc Nguyệt nói.

Xi! Huynh không biết tiểu gia tôi bị cận thị sao?

Tôi hí hóp mắt lại quan sát thật kỹ, mơ hồ có thể nhìn thấy trên lưng con tuần mã là một người đang nằm rất thư thái.

Tìm tôi chùng xuống một chút, lại chùng thêm một chút nữa.

Đôi chân không thể khống chế liền bước nhanh về phía trước, hướng thẳng tới con tuần mã trắng phau như tuyết kia.

Người nằm trên lưng tuần mã đang khẽ ngân nga một khúc nhạc.

Là khúc nhạc tôi vừa mới hát.

Gần đến nơi, hai mắt tôi đã ngấn lệ.

Nam nhân đó quay người, vẫn chưa xuống ngựa, chỉ nghiêng đầu nhìn tôi mỉm cười.

“Ta hát có hay không?”

“Ừm, rất hay.”

“Vậy, ta dạy nàng hát nhé.”

“Ừm được.”

Tôi đưa tay lên, chỉnh lại lọn tóc đang rối trước trán, khẽ hỏi: “Tại sao lại đến?”.

Cặp mắt đào hoa đáng yêu của nam nhân kia khẽ nhướng lên, hiện ra nét cười mê hoặc lòng người: “Vì muốn ở bên nàng”.

Tôi bất giác thất thần, tiếp đó mỉm cười: “Chiều này đã lấy đi trái tim của bao nhiêu cô gái rồi nhỉ”.

“Ha ha, bị nàng nhận ra rồi. Ta không tới sớm đi cùng mọi người, chỉ vì ta không thích đi đường ban đêm, ta thích xuất phát vào buổi sáng hơn”, Mạch Thiếu Nam nói, sau đó quay người nhảy xuống, đưa tay về phía tôi, “Nhân tiện chuyến này, ta kết hợp xem xét sự phát triển của cái bang Tiểu Tinh, lên đi”.

Tôi đưa tay ra rồi được Mạch Thiếu Nam nhẹ nhàng đỡ lên ngựa.

Khoảnh khắc đó, cuối cùng tôi cũng nhận ra, mình không có tư cách để phê bình hay phá rối bất cứ hành vi nào của những nam nhân này.

Vì họ không cần sự áy náy của tôi, họ chỉ cần nụ cười và sự tán đồng của tôi mà thôi.

Dựa vào lòng Mạch Thiếu Nam, tôi không khỏi cảm thán.

Thượng Quan Tinh tôi đây có gì hay mà gặp được những nam nhân tốt bụng thế này chứ, lại được họ yêu mến đến vậy.

“Tiểu Tinh, chúng ta cùng cười ngựa, thưởng lãm cảnh đẹp trên đường, nàng để những người khác đường ai nấy đi đi”, Mạch Thiếu Nam “thì thầm to nhỏ” bên tai tôi.

Tôi sững người, nghiêng đầu nhìn tên đàn ông đen tối, lòng dạ hẹp hòi.

“Mạch Thiếu Nam, hôm nay cho huynh xuống địa ngục luôn, ngày này năm sau sẽ là giỗ đầu của huynh.”

Phụt!

Vừa rồi có người nói họ đều là nam nhân tốt bụng mà, ảo tưởng, đúng là quá ảo tưởng.

Nhưng, ha ha, thế này vẫn còn tốt chán.

Nắng vàng rực rỡ, thung dung bước đi trên con đường lớn.

Có tiếng hát văng vẳng vọng lại:

Sông lớn a thông a thông với nhà của ta.

Có vợ có con a có a có phòng rộng.

Gà béo ngan béo a dê a dê khỏe mạnh a.

Trồng đậu trồng lúa a trồng rau cải.

Con đường trước mặt cứ kéo dài tít tắp.

Cho tới khi tìm được đám Âu Dương Huyền, nhất định mấy người chúng tôi sẽ cùng đi bên nhau.

Đến khi, tôi không thể đi trên con đường này nữa.

Đến khi, thời cổ đại này không còn Ô long nữ hiệp Thượng Quan Tinh nữa.

* * *

Bảng lảng chiều hôm ấy, mấy người chúng tôi nhanh chóng tìm được một khách điểm. Lần này, tôi thấy mình vô cùng may mắn vì đã không đi riêng với

mấy huynh đệ Âu Dương.

Vô cùng vui sướng, khỏi bị lạc đường nữa rồi, Mạch Thiếu Nam đứng là một chiếc la bàn.

Mạch Thiếu Nam thấy tôi luôn dùng ánh mắt vô cùng kích động nhìn mình như thế thì cười, hớn hờ nói với tôi: “Thế nào? Muốn lao đến lắm phải không? Tôi nay ta sẽ để cửa đợi nàng”.

Tên đại háo sắc này.

Tôi tròn mắt kinh ngạc: “Cảm ơn, tiểu gia tôi sẽ không tới đâu”.

Bà chủ của khách điểm lúc này đột nhiên thần bí xuất hiện sau lưng tôi, nói: “Ha ha! Vị đại gia này đẹp trai hào hoa như vậy, tôi nay tự khắc sẽ có quý háo sắc đến gõ cửa thôi”.

Tôi quay người, nhìn thấy toàn thân bà ta y phục sắc đỏ, giắt mình tim đập thành thịch.

Từ khi đặt chân vào khách điểm này tôi đã có cảm giác rất không thoải mái.

Lại thêm toàn thân nữ chủ nhân đều màu đỏ tựa máu chẳng khác oan hồn quỷ quái là bao.

Tiểu nhị cũng mang bộ mặt u ám nặng nề.

Tất cả quan khách dùng bữa tại đây đều sắc mặt âm khí, ngay cả ngọn đèn cây đang cháy trên bàn cũng mang màu đỏ như máu tươi.

Xi! Không phải là đang cử hành hôn lễ đấy chứ!

Mạch Thiếu Nam nhìn bà chủ điểm lệ kia, điềm nhiên nói: “Ha ha, vậy cứ để lát nữa đi, đêm nay nếu không có tiết mục hứng thú nào thì thật là chán chết”.

Dưới ánh đèn mờ ảo, tôi dựa người vào Âu Dương Thiếu Nhân và Mặc Nguyệt.

Giác quan thứ sáu linh hoạt nhạy bén đáng chết của tôi đang thăm dò đoán... lại có chuyện không hay sắp xảy ra rồi.

Khóc! Tôi thực sự không thể có được những dự cảm tốt đẹp hơn thế.

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 13: Con đường vào hắc điểm của Thượng Quan nữ hiệp, trình tiết gặp nguy hiểm

Từng xem Thủy hử truyện[1] chưa? Có biết Long Môn khách điểm là nơi nào không?

[1] Thủy hử hay Thủy hử truyện, nghĩa đen là bến nước, là một tác phẩm trong bốn tác phẩm lớn của văn học cổ điển Trung Hoa, thường gọi là “Tứ đại danh tác”. Tác giả Thủy Hử thường được ghi là Thi Nại Am, cũng có người cho là của La Quán Trung. Truyện được viết dựa theo sách Đại Tống Tuyên Hòa di sự. Cốt truyện chính là sự hình thành và những thành tích của một nhóm người chống triều đình, trở thành giặc cướp, thường gọi là “Một trăm lẻ tám anh hùng Lương Sơn Bạc”.

Không sai, Long Môn khách điểm được miêu tả trong truyện là một nơi vô cùng kinh điển, đó chính là hắc điểm.

Trong mấy bộ phim truyền hình cổ trang võ hiệp, cái gọi là hắc điểm, chính là nơi nhân vật chính bắt buộc phải đi qua, phải ở lại và phải chiến đấu với những thế lực đen tối.

Hắc điểm chính là một trong những thử thách cần thiết khi bắt đầu hành tẩu giang hồ.

Hiện giờ bốn tiểu gia cũng đang dừng chân lại cột móc vĩ đại trong lịch sử xuyên không lưng lầy ấy.

Ghé thăm hắc điểm!

Tôi thực sự không thể không bái phục hắc điểm này.

Tạm thời không kể đến chuyện món ăn khó nuốt, tiền trọ quá cao, phòng ốc ở đây lâu năm chẳng hề được tu sửa, vi phạm luật bảo vệ an toàn nhà cửa quốc gia, cây cối trong hoa viên đều đã khô héo, chẳng biết đã khô héo như vậy mấy trăm năm rồi nữa, lượn qua lượn lại trong hắc điểm, bất ngờ còn gặp một vài sinh vật mà hoàn toàn có thể liệt vào những loài động vật có nguy cơ tuyệt chủng. Càng quá quắt hơn chính là, ngay cả giường và cửa sổ đều lung lay không chắc chắn, cơ hồ có thể đổ sập xuống bất cứ lúc nào.

Tuy luôn tự nhắc mình, khi hành tẩu giang hồ, cái gì nhìn được thì nhìn, nhưng cái kiêu này, có nhìn cũng khó mà ngủ được.

Tạm thời cứ qua một đêm ở đây cũng không sao. Người ta làm ăn buôn bán chẳng dễ dàng gì, hắc điểm cũng có cái khó khăn của hắc điểm.

Nhưng!

Không quan trọng! Những thứ đó đều không quan trọng!

Điểm mấu chốt là, khi được dẫn đến trước cửa phòng mình, tôi bất giác cảm thấy âm khí xung quanh vô cùng nặng nề.

Tôi liền hỏi tiểu nhị: “Tiểu nhị, tại sao nơi này lại âm u lạnh lẽo như thế, không phải có ma quỷ lộng hành đấy chứ?”.

Tiểu Nhị này rõ ràng đây thần kinh cười bẩm sinh đã không phát triển, chỉ khề nhếch mép nói với tôi: “Ma quỷ lộng hành ư? Sao có thể vậy chứ?”.

Đợi khi tôi bình tâm trở lại, tiểu nhị lại tiếp tục cười nói: “Ma ở chỗ chúng tôi đều tương đối yên tĩnh, không làm ồn đâu. Nhớ lại chàng trai bị chết ở đây trước kia, cũng là một tú tài, vô cùng nhã nhặn đấy”.

Ngữ khí bình thản kết hợp với nụ cười trên khuôn mặt như bại liệt kia khiến mọi suy nghĩ trong đầu tôi ngay tức khắc dừng lại. Giờ nào bộ của tôi chỉ có thể vọt ra hai chữ: Độc ác!

Hu hu, nghĩ đến tuổi xuân phơi phới của bốn tiểu gia lại phải qua đêm với ma, tôi lập tức phát hoảng.

Giữ chặt tay tiểu nhị, tôi khe khẽ nịnh nọt: “Tiểu nhị, vậy đổi cho ta phòng khác được không?”.

Tiểu nhị dù sao cũng là kẻ thấu tình đạt lý, rất vui vẻ đồng ý: “Được thôi”.

Tôi kích động đến mức suýt chút nữa nhảy vọt lên. Tiểu nhị à, người thật tốt bụng. Tôi vội vàng hỏi: “Thật không?”.

Tiểu nhị nói: “Tất nhiên là thật, cô nương xem căn phòng có ma nữ không đầu từng ở hay là phòng của ma chết đói kia. Hay là chết vì treo cổ, moi tìm? Hay là...”.

Cuối cùng, tôi cũng ngoan ngoãn ở lại căn phòng của tú tài.

Dù sao cũng thấy, thư sinh sẽ nhã nhặn, lịch sự hơn.

Nhưng, nhưng, sự thực là... tôi không thể ngủ được.

Bật dậy, tôi mò đi tìm Âu Dương Thiếu Nhân.

Hu hu, dù sao ngủ cùng một tên háo sắc vẫn tốt hơn ngủ cùng với ma.

Tôi bước xuống giường, lay trời khấn đất một hồi, mới từ từ rời khỏi gian phòng đó.

Trên đường, tôi cứ thầm tụng niệm trong bụng: “Tạ ơn Trời Đất, Bờ Tắt chở che”.

Vừa đi được mấy bước, tôi liền thấy một bóng người mặc áo đỏ cứ phiêu động trong bóng tối, tựa hồ đang muốn xông tới phòng Mạch Thiếu Nam.

Tôi giật mình kinh hãi.

Khốn nạn thân tôi! Đúng thật là có quỷ háo sắc gõ cửa hay sao.

Đi nhanh mấy bước, tôi đến trước phòng Âu Dương Thiếu Nhân. Ngay cả cửa cũng chẳng dám gõ, chỉ lách người qua mà vào phòng.

“Âu Dương Thiếu Nhân”, tôi khẽ giọng gọi huynh ấy.

Không có động tĩnh, tôi lần mò đi đến bên giường. Vừa đi vừa căng mắt ra nhìn.

Tên tiểu tử thôi, ngủ như chết thế này, bị người ta phi đao ám toán thì sao phát hiện được. Thật không biết tên tiểu tử này quan niệm thế nào là bình yên trong cuộc sống giang hồ nữa.

Sờ đến cạnh giường, tôi không khách khí bỏ xuống một quyền.

“Âu Dương Thiếu Nhân, huynh dậy ngay cho tôi!”, tuy vẫn nhẹ giọng nói nhưng tôi tin, câu vừa rồi nhất định rất có uy.

“Đau! Mũi của ta bị nằng đâm phải rồi!”, Âu Dương Thiếu Nhân khẽ giọng, gào lên oan ức.

“Tại sao huynh lại không có ý thức phòng bị như thế, tôi gọi huynh bao nhiêu câu như vậy mà huynh vẫn không thèm dậy”, tôi nhỏ giọng trách.

Trong lòng còn thêm một câu: Haizzz, ai bảo huynh đẹp trai như thế cơ chứ.

Nhận ra huynh ấy không hề động dậy, tôi cảm thấy đang có gì đó rất bất thường.

Xuyên qua ánh trăng mờ ảo, sắc mặt Âu Dương Thiếu Nhân thoáng đỏ, thờ hờn hờn.

“Huynh... không phải bị trúng độc đấy chứ.”

“Ừm, ta thử dùng lực rồi nhưng không cách nào cử động được.”

Quả nhiên là... hắc điểm mà!

Một tiếng sét rung chuyển trời đất từ trên cao đánh xuống xoẹt qua đầu tôi.

Một cây nấm hương bé nhỏ mới mọc lên đã bị cháy đen xì.

Bùm bùm!

Tình tiết vô kịch kinh điển gì thế này?

Trúng độc! Trúng độc! Lại là trúng độc!

Hu hu, sự trong trắng của tôi, trinh tiết của tôi. Lẽ nào trong đêm nay, khi tôi còn chưa biết chữ yêu viết thế nào, thì đã phải rơi vào cảnh ngộ đau thương thế này rồi.

Tôi còn chưa biết yêu thăm thiết, nồng cháy là gì mà.

Tôi chăm chú nhìn Âu Dương Thiếu Nhân, lại chăm chú nhìn lần nữa.

Thấy bộ dạng đau khổ của huynh ấy, tôi bắt đầu bi tráng cõi y phục.

“Thôi, trông thấy huynh đau khổ như vậy, tôi sẽ nhắm mắt, chịu đựng một chút, xem như vì nghĩa mà cống hiến vậy.”

Mấy giây sau đó, Âu Dương Thiếu Nhân hoàn toàn sững sốt.

Tôi tròn mắt nhìn. Con tim đập lẹ.

Hu hu, tiểu gia tôi quá ư khổ nạn!

Một lát sau, chữ O cực đại trên miệng Âu Dương Thiếu Nhân mới khép lại được, khẽ nhếch mép hỏi tôi: “Nàng làm gì đấy hả?”.

Tôi cơ hồ muốn nhảy xổ đến xoa tái huynh ấy.

“Tôi giúp huynh giải độc!”

Tôi giận! Chết tiệt! Tiểu gia tôi đã hạ mình như thế, huynh không thể im lặng được một lát à. Nếu huynh không phải một mỹ nam tuyệt thế thì dù có đánh chết tôi, tôi cũng không thèm giúp huynh giải độc đâu nhé.

Âu Dương Thiếu Nhân lại há hốc miệng.

“Giúp ta giải độc, thế nàng cõi y phục làm gì?”

Tay tôi lập tức dừng lại.

Hả? Há???

Phim truyền hình chiếu trên ti vi đều diễn như thế phải không?

Nhân vật nam chính bị trúng độc, sau đó biến thành cảm thú, rồi “qua lại” với nữ chính.

Hoặc là nữ chính chủ động giúp đỡ nam chính, dùng cách “qua lại” này để chữa trị.

Tuy vậy nhưng tôi cũng không nhập vai đến mức quên quai đầu tranh tư tưởng như vẫn thường thấy trong phim đầu.

Không có cách nào thể hiện các tư thế bút rút, dằn vặt trước khi quyết định “qua lại”, nhưng tôi cảm thấy, tiểu gia tôi cũng có chút đầu tranh vật lộn đấy chứ.

Lẽ nào...

Tương tượng và thực tế lại cách nhau mười vạn tám ngàn dặm?

Không, không phải đâu.

Cơ thể tôi bất giác cứng đờ nhìn Âu Dương Thiếu Nhân.

Khóe miệng giật giật, hỏi: “Ý của huynh là...”.

“Ta bị trúng độc tán công.”

Con tim vẫn kiên cường vùng dậy, tôi tiếp tục truy vấn: “Nhưng bộ dạng của huynh vừa rồi trông rất đau đớn”.

“Vì lưng ta bị rấn cấn, nên lúc này ngứa quá không sao chịu nổi.”

Tôi cơ hồ vừa bị sét đánh.

Ông Trời ơi! Sự trong trắng của tôi ơi!

Chỉ vì hấn ta bị rấn cấn, không thể gãi ngứa được nên mới có bộ dạng đau đớn như vậy, và đó là nguyên nhân trực tiếp dẫn đến suy nghĩ sai lệch của một thiếu nữ là tôi đây, khiến tôi suýt chút nữa đã hy sinh thân mình.

Tôi hối hận về việc đó vô cùng, sau này tôi cũng không dám lấy những chi tiết trong phim truyền hình để tham khảo nữa đâu.

Hu hu, phim cổ trang cái gì chứ, tôi ghét nhất...

Âu Dương Thiếu Nhân trông thấy bờ vai tôi lộ ra một khoảng trắng như ngọc thì nuốt nước bọt ừng ực.

Tôi lùi lại phía sau một chút, tên tiểu tử này, muốn làm gì thế hả?

Chỉ thấy Âu Dương Thiếu Nhân thoáng cười, nói: “Có điều, ta thích cách chữa trị của nàng, chúng ta tiếp tục nhé. Chắc hẳn nàng sẽ mệt đấy”.

Hóa ra hấn đúng là tên háo sắc chính hiệu.

Mặt tôi chợt sa sầm, cười u uất: “Được thôi, có điều, tôi sẽ khiến huynh nửa phần đời còn lại chẳng thể đi được như người bình thường”.

Âu Dương Thiếu Nhân rung mình ớn lạnh, mặt mày khổ sở: “Ta đùa chút thôi mà”.

Tôi hừ lạnh một tiếng, mặc lại y phục.

Xi! Tôi biết huynh sẽ không dám mà.

Đã háo sắc còn nhát gan, đó chính là tật chung của đàn ông.

Có điều, có tật như thế cũng tốt.

“Đúng rồi, tại sao huynh lại trúng độc?”, chợt nhớ ra bóng người vừa đi vào phòng Mạch Thiếu Nam. Tôi lo lắng hỏi.

Âu Dương Thiếu Nhân mặt đen xạm nói: “Ta không cẩn thận uống phải rượu độc. Nàng yên tâm, hai tên tiểu tử chết tiệt kia không uống. Họ bảo ta thử rượu”.

Tôi vung tay nện vào đầu huynh ấy.

“Đồ ngốc nhà huynh, họ đem huynh ra làm chuột bạch mà huynh cũng nhận làm hả?”

Âu Dương Thiếu Nhân cúi đầu nhìn tôi.

“Ta không muốn uống, nhưng bị Mặc Nguyệt nện cho một cái, sợ quá nên mới uống một ngụm, thế là bị trúng độc luôn.”

Tôi nghiêng răng ken két.

Mặc Nguyệt, huynh là âm binh hả. Huynh cứ đợi đấy.

Đang nói, đột nhiên nghe thấy tiếng bà chủ và tiểu nhị bên ngoài vọng vào.

“Người chắc chắn tiền đều ở chỗ tên đó?”

“Tiểu nhân đã qua phòng của hai tên kia nhưng đều không thấy. Chỉ còn phòng này và phòng của ả đàn bà kia thôi.”

“Mau chuẩn bị xong xuôi đi. Đợi lát nữa người của lầu xanh và thanh phong quán sẽ đến. Khó khăn lắm lần này mới có được cực phẩm tốt như vậy. Chúng ta sắp phát tài rồi.”

Tôi rùng mình ớn lạnh.

Quả nhiên là hắc điểm. Hiện tại Âu Dương Thiếu Nhân không còn võ công, tiếp theo đây không biết phải làm sao.

Đang trầm suy tính, đột nhiên có hai người xông vào phòng theo hướng cửa sổ, hai bóng người đó bay lên xà nhà phía trên giường Âu Dương Thiếu Nhân.

Tôi ngẩng đầu, nhìn thấy Mạch Thiếu Nam mỉm cười, còn quảng một chiếc mặt nạ ma xuống.

Trong lòng tôi không ngừng báỉ phục.

Huỳnh áy quả là cao cường, mặt nạ vừa xấu xí vừa kinh dị thế này, không biết huỳnh áy kiếm ở đâu nữa.

Bằng bạc hả?

Tôi gạt đầu tán thưởng, chui vào chăn của Âu Dương Thiếu Nhân.

Hi hi, đêm nay, khách điểm sẽ có ma về náo loạn rồi...

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 14: Đêm khuya thanh vắng, ma tốt dọa người

Tục ngữ nói rất hay: Quanh năm đánh ma, nhất định có lúc bị ma đánh lại.

Tất nhiên, câu tục ngữ này là do bốn nữ hiệp tự sáng tạo ra.

Có kẻ xông vào nhà cướp của rồi lại tự cho rằng mình cực kỳ lợi hại, người mở ra hắc điểm này, cũng tự cho rằng mình sẽ không gặp trở ngại nào hay sao.

Tôi lắc đầu, trong lòng vô cùng cảm thán.

Kỳ thực, lý do vì sao trước đây các người luôn bình an vô sự? Chắc chắn là vì các người chưa gặp phải Thượng Quan nữ hiệp tôi.

Đeo mặt nạ lên, sau đó lại tháo xuống rồi ngắm đi ngắm lại, tôi vô cùng nghi ngờ, không biết “công ty” của Mạch Thiếu Nam có chế tạo thêm thứ gì xấu xa trong mặt nạ này không?

Tôi cố buộc chiếc mặt nạ cho thật chặt rồi chột nẩy ra ý đồ mới, vừa kinh dị vừa xấu xa...

Bà chủ tiến đến bên cạnh Âu Dương Thiếu Nhân, luôn miệng nói: “Mỹ nam đẹp thế này, tôi thật muốn giữ lại bên mình”.

Tiểu nhị lắc đầu về khinh thường, nói: “Đẹp hơn ta không?”.

Tôi đang trốn trong chăn, khi nghe thấy lời đó, chỉ muốn phì cười.

Ha ha, tên tiểu nhị kia sẽ vô cùng thích hợp khi được đưa vào vườn bách thú cho người ta thưởng lãm.

Cá nhân tôi cho rằng, trong số những loài động vật ở vườn bách thú, thì hẳn nhất định sẽ trở thành “thần thú” cỡ đại thứ mười một.

Tôi vỗ vỗ vào tay Âu Dương Thiếu Nhân, dùng hành động để an ủi huỳnh áy.

Thực ra bị so sánh với thần thú như thế, cũng có thể xem là một vinh hạnh cho đại thiếu gia của gia tộc Âu Dương huynh đấy. Có điều, tôi cảm thấy hình như Âu Dương Thiếu Nhân đang cố gắng đuổi chân ra kẹp chân tôi lại.

Haizzz, thôi được rồi, con người mà, dù sao cũng có tâm lý xấu hổ.

Nhưng Âu Dương Thiếu Nhân, tôi biết, thực ra trong lòng huynh đang rất vui phải không?

Giây phút mặt bà kia sờ lên người Âu Dương Thiếu Nhân, tôi bỗng cảm thấy, mình nên trở thành người giám hộ của huynh ấy.

Tôi cần phải bảo vệ sự thuần khiết đang có nguy cơ biến mất của huynh ấy.

Thong dong đuổi thẳng lưng, tôi dùng giọng điệu cảm thán thờ dài nói: “Một cái trăm, hai cái trăm, ba cái trăm, bốn cái trăm...”.

Vừa nói, tôi vừa từ từ ngồi dậy.

Sau khi ngồi ngay ngắn, tôi nghiêng đầu nhìn hai kẻ đang run rẩy lấy bối trước mặt.

Bà chủ đáng thương dung nhan biến sắc nhợt nhạt, còn tên tiểu nhị thì đang trong trạng thái thần thú phát cuồng.

Tôi vui, nhưng phải cố nén, muốn cười toáng lên mà lại không dám cười.

Hai kẻ đáng thương, các người đã sai lại càng sai, không chịu hỏi kỹ càng xem tiểu gia tôi là ai, còn muốn ra tay với người của tôi nữa.

“Á, còn thiếu một cây!”, tôi trừng mắt nói.

Đột nhiên cao giọng hét lên: “Còn một cây trăm của ta!”.

Xì! Tôi diễn rất nhập vai phải không? Ai ngờ đột nhiên có người từ trên xà nhà rớt xuống, dọa cho tim tôi suýt bắn ra ngoài.

Có nhầm lẫn gì không vậy, Mạch Thiếu Nam, không phải huynh muốn để tôi giả ma tự dọa chết mình đấy chứ.

Tiểu nhị và bà chủ đã hoàn toàn khụy xuống, ôm nhau mà hét thất thanh: “Có ma!!!”.

Tiếp sau, hai tên đó vô cùng thần tốc, biến thành chim bay, động tác thống nhất cùng lao ra ngoài, cánh cửa được mở ra cũng thật là đẹp mắt.

Tôi trừng mắt nhìn Mạch Thiếu Nam: “Nè! Huynh nhảy xuống làm cái gì thế hả? Tiểu gia còn chưa diễn xong mà!”.

Mạch Thiếu Nam tháo chiếc mặt nạ xấu xí ra. Dung nhan vẫn cực kỳ khó coi, tỏ cáo: “Ai bảo nàng đột nhiên lại to tiếng như thế?”.

Mặc Nguyệt cũng nhảy xuống, buông một câu: “Ta đi giải quyết bọn chúng”.

Rồi lập tức xoay người rời đi.

Tôi nhất định phải đấu lý với Mạch Thiếu Nam.

Thế là bắt đầu tạo thế cãi nhau.

Lúc này một giọng nói yếu ớt khê khàng vang lên: “Làm ơn đi, hai người có thể xuống khỏi người tôi được không?”.

Tôi và Mạch Thiếu Nam lúc này mới nhớ trên giường còn đang có người nằm.

Vội vàng nhảy xuống, tôi lập tức kéo Mạch Thiếu Nam chạy đi.

“Chạy, chạy, chạy. Nếu không nhanh một chút, thì không có trò hay đâu.”

Và như thế, tôi cứ kéo một người mà chạy.

Nhưng hình như tôi đã quên cái gì đó.

Có điều, cũng chẳng sao.

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 15: Mạch đại bang chủ ngã xuống giếng cạn, đồ bỏ đi nhà huynh!

Trăng đen gió cao, đúng là thời điểm thích hợp để kẻ giết người gây án.

Trên mảnh sân tiêu điều ngập đầy hoa khô, giữa những gian nhà hoang tàn bốn phía, tôi đứng trước một miệng giếng hoang, ngây người trầm lặng.

Bạn hỏi tại sao tôi lại ngây người phải không?

Đó là vì, chỉ là vì.

“Nàng đã suy nghĩ xong chưa?”, từ đáy giếng tối om, một giọng nói mơ hồ vọng lên.

Toàn thân run rẩy, tôi nói: “Chưa, vẫn đang nghĩ”.

Lát sau không thấy dưới giếng phát ra âm thanh gì nữa.

Tôi thoáng sợ hãi, cúi đầu xuống giếng mà hét: “Mạch Thiếu Nam, huynh chết rồi hả? Phải chết rồi không? Phải chết rồi không?”.

“Nàng không thể nói mấy câu mà con người nói được hả?” dưới giếng, giọng nói nọ lại vọng lên.

Tôi chau mày, túi thân vô cùng.

Những lời tôi nói đều của con người mà, chẳng qua huynh nghe không hiểu thôi. Đừng trách tôi nữa được không.

Tạo nên cục diện này, tuyệt đối không phải lỗi của tôi.

Nếu có trách thì trách võ công của Mạch Thiếu Nam kém cỏi đi.

Sở dĩ tôi đứng bên miệng giếng để đối thoại với Mạch Thiếu Nam bên dưới, là vì chỉ mấy phút trước thôi đã xảy ra một sự cố.

Sau khi tôi và Mạch Thiếu Nam ra khỏi cửa, hai người chạy bám theo Mặc Nguyệt.

Chỉ thấy Mặc Nguyệt bay giữa không trung đuổi theo tiểu nhị và bà chủ kia như hình với bóng.

Tôi bất giác sôi sục nhiệt huyết mà cảm thán: “Oa! Cao thủ gặp cao thủ! Úm! Úm! Quả đúng như tôi nghĩ, hai người này đúng là không tầm thường”.

Mạch Thiếu Nam vẻ mặt khinh bỉ nhìn tôi, khẽ hừ: “Nàng chưa nhìn thấy cao thủ bao giờ hả?”.

Tôi tròn mắt, gật đầu: “Đúng vậy, nam nhân bên cạnh tôi đều rất tầm thường”.

Khóe miệng Mạch Thiếu Nam như bị câu nói của tôi rút gân, giật giật liên hồi.

A ha ha! Muốn đấu với tỷ tử đây hả, luyện thêm vài ngàn năm nữa đi.

Không chừng còn phải luyện tới khi tỷ tử chuyển thể rồi ấy chứ.

Mạch Thiếu Nam khinh thị hừ một tiếng, nói với tôi rằng: “Phải để nàng thấy sự lợi hại của thiếu gia ta mới được!”.

Tôi không kìm được, đưa chân đá huynh ấy một cái: “Đừng có nói không như thế, có bản lĩnh thì cho tôi xem đi.”

Rõ ràng Mạch Thiếu Nam vô cùng tức giận trước sự quá đáng và lời lẽ khiêu khích của tôi.

Quảng chiếc mặt nạ trong tay xuống, huynh ấy sử dụng nói: “Đội đấy mà xem tư thế oai hùng của thiếu gia ta đây”.

Nói xong liền lao về phía trước.

Tôi kinh ngạc há hốc miệng.

Oa! Huynh ấy bay lên rồi, bay lên rồi.

Chỉ thấy Mạch Thiếu Nam nhanh nhẹn vọt lên, động tác ưu nhã, sau đó hướng về phía trước mà điềm xuống từng chập.

Oa! Huynh ấy bay! Huynh ấy bay! Huynh ấy rơi xuống rồi!

...

Xin đừng trách tôi vì những lời nói kỳ quái như thế.

Vì lúc đó, đúng là huynh ấy thật sự đã rơi xuống.

Bóng người tạo một tư thế đẹp mắt trong không trung, bỗng nhiên hụt chân một cái, tôi liền mất dấu huynh ấy luôn.

Kết quả, đừng nói là trông thấy đáng vẻ anh hùng, ngay cả bóng hình cũng chẳng thấy đâu nữa.

Tôi cẩn thận bước về phía trước.

Chẳng lẽ đã xuất hiện một con Godzilla[1] lôi huynh ấy đi mất? Hay là huynh ấy gặp phải quái thú?

[1] Godzilla: quái vật khủng long trên lưng có đầy gai nhọn, là nhân vật nổi tiếng trong bộ phim Quái vật Godzilla sản xuất năm 1998.

“Mạch Thiếu Nam, huynh ở đâu?”, tôi dè dặt gọi.

Nhưng bốn phía vẫn yên lặng, chẳng có ai đáp lời.

Lúc này, không biết Mặc Nguyệt đã đuổi hai tên kia chạy đến đâu rồi.

Tôi thấy hơi sợ.

Sờ tay lên mặt, bỗng tìm tôi đập thành thịch.

Mẹ ơi! Mặt con sao lại lồi lõm thế này! Kinh quá đi mất!

Lo lắng một hồi, tôi mới phát hiện, chết tiệt, thì ra là chiếc mặt nạ xấu xa.

Tôi run rẩy gỡ cái mặt nạ xuống, vứt nó sang một bên, ngay đến liếc nhìn cũng chẳng dám.

Đây chắc chắn trở thành con ác mộng của tiểu gia tôi! Chắc chắn!

Nhờ ánh trăng sáng, tôi tiếp tục dò dẫm đi tới, cuối cùng bất ngờ phát hiện, Mạch Thiếu Nam đã biến đâu mất rồi.

Giếng cạn! Lại là giếng cạn! Huynh ấy quả nhiên chẳng làm nổi cao thủ, đáng xấu hổ hơn, còn tự mình rơi xuống cái giếng cạn này.

Trời sấm đùng đùng, tôi chỉ muốn nhảy xuống rồi túm cổ áo huynh ấy mà ọe vào đó.

Thế là, tôi dấn mất xuống dưới, dùng khẩu khí lạnh lùng nói với huynh ấy: “Dù lúc này huynh đã rơi xuống giếng, lại không lên tiếng để giả bộ là mình không ở đây, tôi cũng biết huynh rất mất mặt khi bị rơi xuống đó”.

Mạch Thiếu Nam, tôi thật thất vọng về huynh.

“Chuyện đó, chỉ là một chút sai sót thôi, nàng có thể làm như không thấy chuyện gì mà kéo ta lên được không?”, dưới giếng người nào đó cuối cùng cũng lên tiếng.

Đột nhiên quá kích động, tôi chỉ muốn ném tảng đá xuống giếng cho rồi.

Tôi khinh bỉ nhìn vào cái giếng tối đen thăm thẳm: “Xin lỗi, làm ơn đối diện với hiện thực đi được không?”.

Trên đời cũng có loại cao thủ bị ngã xuống giếng thế này ư?

Thật là...quá cao!

Tóm lại, bốn cô nương thần thờ đứng bên giếng cạn chính là vì tên bỏ đi này.

Tôi đang suy tính.

Thầm nghĩ: Phải làm sao để cứu huynh ấy đây, hay là làm cách nào để giết được huynh ấy?

Oạch, cắt cắt! Đêm khuya trăng đen gió cao đúng là dễ khiến nhân tâm người ta cong vẹo mà.

Khuya quá rồi, làm sao để cứu huynh ấy đây.

Tôi quỳ bên miệng giếng, đề nghị Mạch Thiếu Nam: “Mạch Thiếu Nam, chỉ bằng huynh nhảy lên đây đi”.

“Ta mà nhảy lên được còn cần nàng nghĩ cách làm gì?”, Mạch Thiếu Nam tức giận nói.

“Nếu không được thì thế này đi, huynh đợi ở đây, sớm mai trời sáng, tôi có thể trông thấy rõ ràng, tự nhiên sẽ nghĩ ra cách kéo huynh lên”, tôi lại cho huynh ấy thêm một kiến nghị.

Bên ngoài lạnh lắm, cô nương đây muốn đi ngủ.

“Có quý mới tin nàng”, huynh ấy cự tuyệt.

Tôi nhếch mép: “Huynh không tin à, huynh không tin thì cứ đợi mà xem”.

Mạch Thiếu Nam vẫn kiên trì: “Nàng mau nghĩ cách đi, nếu không cứ coi như ta thuê nàng, ta sẽ trả nàng tiền công”.

Tôi chớp chớp mắt.

“Hay là tìm một tảng đá tiễn huynh lên đường nhé”.

“Đại tỷ, đại tỷ, tỷ bình tĩnh, tỷ bình tĩnh. Thế này đi, ta cho nàng năm vạn lượng, nàng cứu ta lên”, người dưới giếng cuối cùng cũng nói ra câu tiểu gia tôi thích nghe nhất.

Tiền tài quân tử chẳng khinh, chỉ là ham muốn hợp tình mà thôi.

Ha ha! Mạch Thiếu Nam, tôi không bức huynh đâu nhé.

“Nhất trí!”, tôi vui vẻ nhận lời.

Tiểu gia tôi á, nếu không có tiền thì vĩnh viễn không làm.

Mạch Thiếu Nam, tiểu gia sẽ cứu huynh lên.

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 16: Tôi muốn cứu huynh ấy, ai ngờ kết cục lại bi thảm đến vậy!

Kết quả là, dù đã hạ quyết tâm cứu huynh ấy nhưng tôi lại không biết làm thế nào để đưa huynh ấy lên.

Dù sao tôi cũng là một nữ nhi yếu đuối. Muội muội yếu đuối lắm, sao có sức mạnh kéo huynh lên bây giờ.

Đang lúc bí bách, không tìm được cách nào, cứu tinh đã đến.

Chỉ thấy một đám người trông như phường lái buôn đang tiến tới, nhìn ngó khắp nơi.

Nhất định là bà chủ hắc điểm bảo mấy tên này đến bắt người đây mà.

Tôi cúi đầu xuống, lấy đất bôi bôi trát trát lên mặt, sau đó hét lớn: “Ồ đây, ở đây!”.

Đám người kia lao đến, tôi không tránh, cố tình chờ bọn chúng.

Tôi hồ đồ rồi ư?

Đương nhiên là không phải.

Là tôi muốn đón tiếp chúng.

Thực ra, tôi chỉ muốn lợi dụng bọn chúng kéo Mạch Thiếu Nam lên mà thôi.

Tôi nghĩ, Mạch Thiếu Nam một khi lên được mặt đất nhất định có thể dẹp tan đám đòi nợ thuê này.

Tưởng tượng và kế hoạch đều vô cùng hoàn mỹ.

Tôi nói với mấy tên kia: “Các vị đại gia, ở đây có món hàng tốt ta vừa mới bắt được thì chẳng may để hấn rơi xuống dưới”.

Mấy tên kia nhìn tôi, nghi hoặc hỏi: “Mặt nguoi sao lại đen như thế?”.

Tôi hơi luống cuống, trong lòng thầm rủa.

Chết tiệt! Sao mặt nguoi tốt thế cơ chứ, trời tối đen như mực thế này mà nguoi cũng nhìn ra mặt ta đen.

“Vừa nãy lúc bắt cực phẩm kia chẳng may bị ngã, bùn bám cả lên mặt nên dung nhan mới thành ra thế này”, tôi nói.

Tên kia yên trí lùi lại một bước, vẫy tay gọi đám nguoi phía sau: “Các nguoi đến đây, thả dây thừng xuống kéo nguoi bên dưới lên”.

Tôi cúi mặt xuống giếng hét lớn: “Không cần phải vùng vẫy nữa, giờ kéo huynh lên đây”.

Mạch Thiếu Nam dường như đã không còn sức lực, lại như có chút tuyệt vọng, nói: “Được”.

Huynh đó, tôi nghĩ được cách hay như vậy để cứu huynh, vậy mà huynh lại có cái giọng điệu gì thế hả?

Mấy tên kia thả dây thừng xuống, Mạch Thiếu Nam được kéo lên.

Tôi thấy bộ dạng huynh ấy thê thảm như thế, thực sự rất khoái chí.

Không phải chứ! Bộ dạng này thật thích hợp với hình tượng bang chủ cái bang.

Còn Mạch Thiếu Nam vừa được kéo lên liền trừng đôi mắt cá uon nhìn tôi rồi quay sang đám nguoi nói: “Chân ta bị bong gân rồi, không đi được nữa. Phiền các nguoi dùng kiệu đưa ta đến thanh phong quán”.

Khuôn mặt muốn phá lên cười của tôi thoáng chốc nhăn nhúm lại, thật chỉ muốn khóc.

Tưởng tượng và kế hoạch vô cùng hoàn mỹ, vậy mà kết cục lại thê thảm thế này.

Tên ăn mày chết tiệt lại bị bong gân. Tự nhiên lại bị bong gân.

Sớm biết như thế, chi bằng để huynh ấy ở dưới giếng đợi đến sáng cho xong.

A a a! Mạch Thiếu Nam, tôi xin lỗi!

Mấy nguoi kia khề chau mày, lại ngấm nghĩa khuôn mặt cực phẩm Mạch Thiếu Nam, nói: “Haizzz, được, được thôi, xem ra vì món hàng thượng đẳng này, đành phải dùng kiệu mà đưa đi thôi”.

Tôi thực sự muốn khóc, hoàn toàn không biết phải làm sao.

Mặc Nguyệt không ở đây, Âu Dương Thiếu Nhân thì không thể cử động, tôi làm thế nào cứu được huynh ấy đây.

Thế nhưng Mạch Thiếu Nam vẫn rất điềm nhiên. Nhỏ giọng nói với tôi: “Đến thanh phong quán tìm ta”.

Mấy tên kia đã chuẩn bị xong xuôi tất cả, liền quay đầu nói với tôi: “Nguoi thì ta đưa đi trước, nói với bà chủ của nguoi, tự mình đến Phong Nguyệt các mà nhận tiền”.

Tôi cười khan, đưa tay lau mồ hôi: “Được, được!”.

Khóc, tôi sẽ nhớ cái tên này, Mạch Thiếu Nam, huynh đợi tôi nhé.

Mạch Thiếu Nam vừa được đưa đi, tôi liền chạy một mạch về phòng Âu Dương Thiếu Nhân.

Hét gọi: “Thiếu Nhân, Thiếu Nam bị bán vào thanh phong quán rồi, làm thế nào bây giờ?”.

Ông Trời ơi! Tuy tôi rất thích đam mỹ nhưng không có nghĩa tôi sẽ biến những nguoi bên cạnh mình thành tiểu thụ, tiểu công hết.

Không được, tôi nhất định phải đi cứu nguoi!

Q.3 - Chương 17: Chương 17: Kẻ được gọi là cao thủ, nhất định có cái tên không “tầm thường”

Cuộc đời giống như một quả bóng đầy hơi.

Càng muốn nó căng phồng thì cuối cùng sẽ nổ tung. Nếu không đủ căng phồng thì lại bị người ta tùy ý biến thành bất cứ hình dạng nào.

Nếu bạn không thể giữ được trạng thái căng phồng, vậy thì cứ mặc kệ để người ta muốn nhào nặn thành hình dạng nào thì nhào nặn đi.

Cái gì? Không muốn bị người ta nhào nặn.

Thật xin lỗi, nhưng xin hãy hướng thụ đi. Vì người ta sống trên đời, nếu không bị thế giới chà đạp, không bị người khác giầy xéo thì cũng bị vận mệnh o ép, bị những thứ linh tinh hỗn tạp khác giẫm đạp lên thôi. Cho nên chống đối hay hướng thụ cũng đều là một lẽ như nhau.

Kết luận: Cứ thuận theo một chút, có thể sẽ bớt được chút đau khổ.

“Tuy nàng nói như thế...”, Âu Dương Thiếu Nhân ngược mắt, quét ánh mắt nhìn về phía tôi.

Tôi cúi đầu, mỉm cười chờ đợi huynh ấy đồng ý.

“Tuy nàng nói rằng không thể chống đối thì hãy tận hưởng. Nhưng, ta không phải cái vại thuốc, nàng có thể tha cho ta được không?”

Tôi tròn mắt nhìn, vô cùng không hài lòng.

Chuyện này đâu phải lỗi của tôi, Mặc Nguyệt ở bên ngoài đánh nhau với người ta khí thế ngút trời, tôi có thể tìm được thuốc giải độc đã là quá tốt rồi.

“Âu Dương Thiếu Nhân, bốn cô nương đây phải tốn không ít tâm sức mới có thể tìm được thuốc giải, đừng có coi thường tôi như thế”, tôi mở to mắt, âm ức nói.

Âu Dương Thiếu Nhân nhìn tôi chăm chú, ánh mắt có chút rối bời, run rẩy nói: “Vậy thì cô nương à, nàng có thể đừng lần nào cũng bắt ta thử trước có được không?”.

Tôi mỉm cười, nói ngon ngọt: “Không được, đó là vì huynh tốt. Huynh không thử thì làm sao biết cái nào là thuốc giải, dù sao huynh uống cũng chẳng tệ hơn đâu, uống đi”.

“Chưa có ai nói với nàng sao, ngay cả thuốc bổ, nếu uống quá nhiều, thất khiếu[1] cũng trào máu ra mà chết đấy”, Âu Dương Thiếu Nhân lại nói.

[1] Thất khiếu gồm hai tai, hai mắt, hai lỗ mũi và miệng.

Trông thấy khuôn mặt đau khổ của Âu Dương Thiếu Nhân, tôi rất không bằng lòng, lại lần nữa nhét thuốc vào miệng huynh ấy.

“Trước khi thất khiếu của huynh bị trào máu, tôi sẽ tìm được thuốc giải.”

Cách mạng chưa thành công, sao có thể kết thúc như vậy.

Dù huynh có nghe lời hay không thì đây cũng là lần đầu tiên tôi cho người khác uống thuốc, dù chỉ là thuốc viên mà thôi.

“Âu Dương Thiếu Nhân, mạng của Mạch Thiếu Nam giao cho huynh đấy”, tôi vỗ vai huynh ấy, nghiêm túc nói.

Nhiệm vụ vô cùng khó khăn và vĩ đại, nên giao cho người vĩ đại một chút. Tiểu gia tôi cũng hiểu điều đó, cứu người, những việc như thế tôi không làm nổi.

Âu Dương Thiếu Nhân càng thêm đau khổ, run rẩy nói: “Ta có ý kiến, liệu ta có phải bỏ mạng ở đây không?”.

“Đương nhiên là không”, tôi cười.

Việc liên quan đến mạng người, tôi sao có thể tùy tiện để huynh ấy chết chứ.

Trước thái độ kiên định của tôi, Âu Dương Thiếu Nhân không cách nào phản kháng, và tôi đã thử thành công thuốc giải. Thật là trùng hợp, đúng lúc đó Mặc Nguyệt cũng quay lại.

Tôi quay đầu, nhìn về phía Mặc Nguyệt, đằng sau huynh ấy lại chẳng có hai tên chủ hắc điểm và tiểu nhị thối tha. Không nhận được tôi liền hỏi: “Thế nào, xử lý thì thế xong xuôi ở bên ngoài rồi hả?”.

Sắc mặt Mặc Nguyệt rõ ràng rất khó coi, cứ ngồi im trên ghế chẳng nói câu nào, bộ dạng cảm xúc như rất muốn uống nước.

Lần này tôi lại càng hiểu kỳ, không hiểu đã xảy ra chuyện gì mà có thể khiến Mặc Nguyệt trầm lặng như thế, lại còn tái xanh như tàu lá, thế là tôi tò mò hỏi: “Sao thế, họ có cứu viện, rất đông người, huynh đánh không lại à?”.

Không phải tôi không biết câu hỏi đó nhạt nhẽo đến mức nào. Chỉ có điều trong ấn tượng của tôi, Mặc Nguyệt là tên đại ma đầu vô công thâm hậu, cho nên cảm thấy bộ dạng này của huynh ấy rất không bình thường, nên mới hỏi như thế.

Nhưng, Trời xanh ơi, người ta nói sự tò mò có thể hại chết mèo, hoàn toàn không phải là giả.

Vì khi Mặc Nguyệt nghe thấy tôi hỏi như thế, liền dồn hết sức bóp chiếc cốc trong tay vỡ tan tành, khoe miệng giật giật chăm chăm nhìn tôi.

Toàn thân bắt giắc run lên cầm cập.

Cái đó, huynh ấy cứ nhìn tôi chăm chăm...

Nam nhân phúc hắc tuyệt thế này đúng là cao thủ khổng chế dây thần kinh cười trên mặt. Bộ dạng khủng bố nhất mà tôi từng thấy có lẽ chỉ là bóng hình nụ cười của nàng Mona Lisa trên khuôn mặt xám xịt này.

Giờ lại thêm đôi mắt mở trừng trừng!

Hơn nữa ý nghĩa của động tác bóp vụn cái cốc chính là để biểu thị: còn dám hỏi câu nữa, ta sẽ bóp chết nàng.

Tôi run bần bật, vô cùng sợ hãi, thực sự rất sợ hãi. Sợ đến mức lập tức đứng bật dậy, viên thuốc trong tay cũng vô thức bị bóp nát. Trái tim như phải chịu những chấn động quá lớn. Dù là vô cùng sợ hãi nhưng tôi vẫn không kim được mà nhớ đến đôi mắt to tròn, nụ cười lấp lánh của huynh ấy.

Hu hu, tôi không cố ý, thực sự không cố ý mà.

Thấy tôi bị dọa cho phát sợ, nét mặt của Mặc Nguyệt dịu xuống một chút nhưng vẫn cứ xanh lét, nói: “Chúng không có cứu viện. Nhưng hai kẻ đó là cao thủ tuyệt thế, cho nên để chúng chạy mất tiêu rồi”.

Ngay tức khắc sao bay đầy trước mặt.

Nói thực, tôi rất muốn bái hai kẻ đó làm sư phụ. Có thể đánh bại cao thủ Mặc Nguyệt, thật là rất rất rất bái phục!

“Nè, trông bộ dạng của nàng như thế, có vẻ muốn dè bẹp ta lắm phải không?”

“Không, huynh bị ảo giác rồi, chỉ là tôi muốn biết cao thủ lợi hại như thế tên là gì thôi.”

Âu Dương Thiếu Nhân nằm trên giường nghe cuộc đối thoại của chúng tôi liền bò dậy nói: “Cao thủ nhất định có cái tên vô cùng đại hiệp”.

Tôi tròn mắt nhìn.

Những lời đó mà cũng cần huynh nói sao, đúng thật là.

Mặc Nguyệt uống trà vô cùng điềm đạm mà rất mực ưu nhã, mỉm cười nói: “Đúng vậy, không sai đâu, tên của cao thủ đương nhiên phải bắt phàm”.

Tôi mừng rỡ, hào hứng nói: “Mau nói cho tôi biết, gọi là gì, gọi là gì?”.

Tôi bắt đầu cảm thấy bà chủ hắc điểm và tên tiểu nhị kia không bình thường.

Có lẽ giống như phu phụ tiểu diện hồ[2] trong đám hảo hán Lương Sơn Bạc, cũng vì chính nghĩa mà phải làm chuyện xấu.

[2] Tiểu diện hồ: Chỉ người có vẻ ngoài hài hòa, thân thiện nhưng thực ra lại như lão hồ, cực kỳ dữ tợn.

Câu này biết nói thế nào nhỉ?

Anh hùng phản diện vĩnh viễn im hơi lặng tiếng, nhưng kỳ thực họ mới là những người duy trì sự tồn tại của chính nghĩa trên thế giới này.

Quay đầu về phía tôi, Mặc Nguyệt mỉm cười xán lạn nói ra cái tên của mấy vị “anh hùng”.

“Vương Tiểu Hoa, Điền Đại Thạch.”

...

“Mặc Nguyệt, huynh, huynh không phải là quên tên hai cao thủ đó rồi chứ?”, khòe miệng tôi khẽ nhếch, trán nổi đầy gân xanh, hai tay nắm chặt, hỏi lại lần nữa.

Nhất định, nhất định là thế rồi.

Vương Tiểu Hoa?

Cái tên này, sao mà nghe giống mấy cô bé tiểu học, tết tóc hai bên, vừa ảo tưởng về một bạch mã vương tử trong đời, vừa dùng tay ngoáy gì mũi thế nhỉ. Và lại, với hình thể của bà ta, nên gọi là Vương Đại Hoa mới đúng.

Còn cái tên Điền Đại Thạch gì gì đó. Nghĩ thế nào tôi cũng chỉ tưởng tượng đến đôi mắt gà chọi của một đứa trong lớp, một đứa vô cùng dung tục, bỗ bã. Còn nữa, hẳn không nên gọi là Điền Đại Thạch, nên gọi hẳn là Điền Tiểu Thạch, hoặc cứ gọi là Điền Thạch Đầu chắc còn khá hơn.

Tôi chăm chú nhìn Mặc Nguyệt, mong đợi đôi phương nói với mình là huynh ấy nhớ nhầm.

Ai ngờ huynh ấy hoàn toàn không hiểu tâm trạng của tôi, lại kiên định nói: “Đừng có trốn tránh hiện thực. Tiểu Tình yêu quý, đó là sự thật”.

Một cơn gió chẳng biết từ đâu thổi tới bỗng khiến cơ thể tôi gần như hóa đá.

Phía sau, Âu Dương Thiếu Nhân vỗ vỗ vai tôi nói: “Cao thủ đều là những người không đi con đường bình thường”.

Qua chuyện này, tôi lại lần nữa thể nghiệm được cái gọi là tưởng tượng và thực tế cách nhau mười vạn tám ngàn dặm.

Tôi vốn đã ảo tưởng bà chủ và tiểu nhị kia một người là giai nhân phong hoa tuyệt đại, một người là hiệp khách phong lưu, hào phóng. Hai người đó là những anh hùng phản diện, vì bách tính mới phải làm hắc điểm, nguy trang thành kẻ phạm thường.

Thôi rồi, bệnh của tôi nặng quá rồi.

Sau này của sau này, trong một lần say rượu, từ chỗ Mặc Nguyệt, chúng tôi cuối cùng cũng biết được chân tướng của mấy vị cao thủ.

Hóa ra ngày hôm đó, không phải Mặc Nguyệt không đánh nổi hai tên hắc ám kia, mà bọn chúng cũng chẳng phải cao thủ lợi hại gì.

Sự thực của sự thực là, Mặc Nguyệt đại nhân cũng bị rơi xuống giếng cạn...

Đợi đến khi huynh ấy ra được khỏi giếng thì người đã chạy mất tiêu, toàn thân bần thiêu nhếch nhác, lại sợ chúng tôi chê cười cho nên mới tìm một nơi để giải quyết hậu quả.

Sau đó về đến nơi, bị tôi truy hỏi nên huynh ấy phải tìm cách lấp liếm. Còn mấy cái tên liên quan này, hoàn toàn là vì huynh ấy quá tức giận nên mới độc ác gán cho hai kẻ kia những cái tên quê kệch như vậy.

Tôi không kim nổi, trong lòng thầm buồn thay cho bà chủ hắc điểm và tên tiểu nhị, đắc tội với Mặc Nguyệt, sau này các người chỉ còn nước đi đường vòng mà thôi.

Nói thế nào thì giờ Âu Dương Thiếu Nhân cũng đã khỏe lại, Mặc Nguyệt cũng đã trở về.

Muốn việc đủ cả, chỉ thiếu gió Đông[3]. Chúng tôi bắt đầu xuất phát đi cứu Mạch đại bang chủ đáng thương.

[3]Muốn việc đủ cả, chỉ thiếu gió Đông: một điển trong Tam quốc diễn nghĩa, ý nói mọi thứ đã chuẩn bị tươm tất, chỉ cần chờ điều kiện tiên quyết, sẽ lập tức tiến hành theo kế hoạch.

Thiếu Nam, đợi tôi nhé, tôi đang tới đây...

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 18: Chớ có nhầm lẫn giữa vịt và thiên nga

Tuy miệng nói phải đi cứu người, nhưng hình như tôi vẫn chưa nhớ ra chuyện gì đó cực kỳ hệ trọng.

“Thượng Quan Tinh, rốt cuộc Mạch Thiếu Nam ở đâu?”

Chúng tôi đang đứng ở “Khu đèn đỏ[1]” thời cổ đại.

[1] Khu vực có nhiều lầu xanh và thanh phong quán.

Vây quanh bốn phía, đèn lồng xanh đỏ hắt ánh sáng lập lờ, khóe miệng tôi khẽ giật giật, sau lại im lặng không nói.

Hít thở sâu, lại hít thở sâu, tôi quay người, cười áy náy với Âu Dương Thiếu Nhân và Mặc Nguyệt.

“Rất xin lỗi, hình như tôi không nhớ tên của tửu điểm đó. Tên là cái gì ấy nhỉ? Tình Thiên các, oạch, có vẻ không phải, lẽ nào là Tuyết Nguyệt các? Dù sao vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng lắm.”

Gió lạnh phía sau cứ thổi ào ào, tôi dè dặt nhìn về phía Âu Dương Thiếu Nhân và Mặc Nguyệt, thật không ngoài dự tính, hai khuôn mặt kia giờ trông như hai tảng băng vậy.

Ông Trời ơi, con thực sự không cố ý mà.

Âu Dương Thiếu Nhân hoàn toàn bị đánh bại bởi biểu cảm của tôi, liền bước đến, xách cổ tôi lên nói: “Hết cách rồi, mỗi người một đường đi tìm đi.”

Tôi tui thân gật gật đầu.

Hu hu, vẫn chỉ có Thiếu Nhân là xót thương tôi thôi.

Thế là tại khu đèn đỏ, xuất hiện một cảnh tượng như thế này.

Ba vị mỹ nam cứ từ thanh phong quán này bước ra, rồi lại vào một thanh phong quán khác.

Nghe nói họ đang tìm một người, là một quan quán công tử tuyệt sắc.

Oạch! Về điểm này tôi luôn hy vọng nếu Mặc Thiếu Nam có nghe được thì cũng đừng tan nát cõi lòng. Thực sự lúc này chúng tôi chẳng biết phải lấy lý do nào khác.

Vì thế, đám quan quán công tử náo nhiệt hẳn lên, mấy người đẹp chủ chốt đều chú ý chăm chút dung nhan, hy vọng người mà mấy đại mỹ nam vào tìm chính là mình.

Nhìn đám tiểu thụ tuyệt thế muôn hình muôn vẻ kia, mà nước miếng của tôi cứ chảy tong tong.

Tôi thật sự hối hận, tại sao cả người tôi đều được xuyên không đến chỗ này, sao không thể tách hồn ra rồi xuyên vào cơ thể của một tiểu công cơ chứ.

Mặc Nguyệt thấy tôi dán mắt vào đám quan quán công tử thì khinh bỉ nói: “Không phải nàng có hứng thú với đám nam nhân này đấy chứ. Ta cảm thấy họ không cách nào làm cho nàng... bình thường được đâu.”

“Huynh ngậm miệng lại cho tôi! Không thể suy nghĩ trong sáng hơn được hả? Chính vì các huynh lúc nào cũng không trong sáng như thế, cho nên khiến tôi cũng mờ ám như vậy đấy”, tôi trợn mắt nhìn, lập tức cắt đứt vọng tưởng của mấy tên này.

Thôi đi, tất cả đều chỉ dừng lại ở giai đoạn tưởng tượng mà thôi.

Tôi còn chưa quyết định lấy quan quán công tử mà.

Khóe miệng giật giật giây lát, Mặc Nguyệt đuối lý không nói được gì.

Âu Dương Thiếu Nhân chạy hết tửu điểm này đến thanh phong quán khác, rồi lại hồng hộc chạy về, lắc đầu, uể oải nói với tôi: “Đến thanh phong quán tiếp theo đi.”

Thở hắt một hơi, tôi lại lần nữa thể hiện bộ dạng xin lỗi vô cùng thành khẩn về chuyện quên mất tên thanh phong quán nọ.

Đi tiếp được một lát, đột nhiên trước mặt xuất hiện một tửu lâu dát vàng lung linh lộng lẫy.

Tôi ngẩng đầu nhìn tám biển của thanh phong quán này, bất giác tim đập thình thịch, người run lấy bầy.

Phong Nguyệt các...

Phong Nguyệt các...

“A a! Tôi nhớ rồi! Nhớ ra rồi, chỗ bọn bắt cóc nói chính là đây, để tôi vào trong chuộc người!”, tôi kích động hét lớn.

Cuối cùng cũng nhớ ra rồi.

Âu Dương Thiếu Nhân mặt không cảm xúc, quay đầu lại nhìn tôi, thờ ơ nói như mây bay gió thoảng: “À, vậy sao. Trùng hợp thật, chỗ này lại chính là thanh phong quán cuối cùng của con đường này đây”.

“Xin lỗi.”

Tuy rất áy náy nhưng có thể tìm được Mạch Thiếu Nam thì cũng tốt lắm rồi.

Tôi hít một hơi thật sâu nhìn về quyền rũ của quan quán công tử đang đứng ở cửa, ngay tức khắc bị dọa cho phải lùi vội về sau mấy bước đến bên Mặc Nguyệt.

“Nè, làm gì đấy hả, hàng của thanh phong quán này thượng hạng thế sao, ngay cả quan quán công tử đứng ở cửa cũng cực phẩm như thế, hay là những thứ tốt nhất đều bày hết bên ngoài?”

Mặc Nguyệt khinh khinh nói: “Đây là hạng thấp nhất. Thượng đẳng đều ở trên đỉnh lầu. Đó là nơi rộng nhất của thanh phong quán này. Phía hậu đài tuyệt đẹp”.

Tôi trừng mắt nhìn, nhếch mép nói: “Có gì đẹp chứ, liệu có thể đẹp hơn hậu đài của Giang Tả nhà chúng ta không?”

Cả thiên hạ đều là của Giang Tả, hừ, tôi là vương phi của huynh ấy thì còn phải sợ ai cơ chứ.

Haizzz, có những lúc tôi thấy mặt mình cũng dày quá đi mất.

Âu Dương Thiếu Nhân đứng bên cạnh, vừa quan sát xung quanh vừa nói: “Lạ thật, không khí hôm nay có vẻ kỳ lạ”.

“Xi! Bình đến thì huynh ngăn, nước đến thì Mặc Nguyệt chặn, chúng ta cùng vào trong thôi.”

Tôi nhướn mày, sải những bước lớn tiến thẳng vào trong.

Phía sau truyền lại những tiếng bàn tán nho nhỏ.

“Nói đi nói lại cũng là chúng ta phải ngăn. Còn nàng ấy thì làm gì chứ?”

“Đến lúc đó huynh cứ kệ xác nàng ấy đi.”

Sau khi vào trong, tôi mới biết thế nào là khoảng trời riêng.

Lúc ở bên ngoài nhìn vào, tôi thậm chí đoán nhất định bên trong phải được dát vàng sáng chói. Nhưng bên trong lại hoàn toàn không như thế. Một không gian vô cùng điển nhã, thật là đáng vẽ của một nơi phong hoa tuyết nguyệt.

Nhưng, hình như công việc làm ăn ở đây không được tốt cho lắm. Vì khi chúng tôi tới, đám quan quán công tử bên trong đều đang ngồi cắn hạt dưa.

Vừa bước vào, liền có một ổ điện xông tới.

Tranh nhau nói: “Đại gia, cần phục vụ gì nào”.

Trán tôi lấm tấm mồ hôi. Đúng là, thật nhiệt tình quá đi.

“Bọn ta tới tìm người, chỗ này của các người có mỹ nhân tuyệt sắc phải không, mấy ngày trước mới tới”, Mặc Nguyệt đứng chắn trước mặt tôi, vừa nói vừa lấy bạc ra.

Tôi trông theo túi bạc mà lòng dẫmlệ chẳng muốn rời xa. Haizzz, mất tiền mà lại không được hưởng thụ, thật là lãng phí.

Tên quan quán công tử đứng phía trước tỏ vẻ thất vọng, ai oán hờn trách: “Cái gì, lại là đến tìm Tiểu Nam. Y đang ở trên lầu kia kìa, lầu cao nhất. Hôm nay thật xúi quẩy, tất cả khách đều đến tìm Tiểu Nam.”

Mặc dù không ngừng than phiền như thế nhưng tên quan quán công tử đó vẫn nhanh tay nhanh mắt vớ ngay lấy túi tiền. Lúc nghe đến cái tên Tiểu Nam, trước mắt tôi như ngàn hoa bùng nổ, hạnh phúc vô cùng.

Ha ha! Mạch Thiếu Nam, huynh đúng là danh kỹ.

Tôi ngược nhìn thang gác, thoăn thoắt bước lên, thật nóng lòng muốn xem bộ dạng của Mạch Thiếu Nam lúc này ra sao.

A a, hưng phấn quá!

Tưởng tượng đến bộ dạng của tên hồ ly khi biến thành một quan quán công tử, cơ thể tôi trào dâng cảm xúc, hưng phấn không thôi.

Hào hứng thì hào hứng chứ tôi vẫn thấy hơi lo, nếu ở đây Mạch Thiếu Nam bị người ta sỉ nhục gì đó, không chừng huynh ấy sẽ phát điên. Cho nên tôi cảm thấy nhất định phải mau chóng nghĩ cách cứu huynh ấy.

Lên tới lầu cao nhất, trên chiếc giường cực lớn, tôi nhìn thấy Mạch Thiếu Nam.

Khoảnh khắc nhìn thấy ánh mắt của huynh ấy, tôi biết, mình vốn chẳng phải lo lắng cho huynh ấy làm gì.

Vì những người ở dưới lầu, là vịt cỏ chẳng thể bay được. Còn huynh ấy, cho dù biến thành quan quân công tử, thì cũng là thiên nga, con thiên nga ở tít trên cao.

Cho nên mới nói, chó có nhâm lẫn giữa vịt và thiên nga.

Bởi vì sự đả ngộ dành cho vịt và thiên nga là hoàn toàn khác nhau.

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 19: Là nàng thắng rồi, cho nên, đêm nay, ta là của nàng

Cho nên mới nói, tôi hận những tên nam nhân nào mà ưa nhìn hơn cả nữ nhi.

Toàn thân y phục sắc hồng, vai trần lồ lộ, da thịt trắng nõn, ánh mắt đào hoa chớp chớp, mái tóc đen rối bời. Đây đâu phải nam nhân thân cao bảy thước chứ, rõ ràng là yêu tinh mê hoặc, dụ dỗ người ta phạm tội đây mà.

So với nữ nhi thì chỉ hơn chứ không kém. Hàng lệ đang chảy dài trong sâu thẳm cõi lòng, tôi nín lặng hỏi ông Trời: Đã sinh ra một nam nhân như thế, vậy ông còn tạo ra nữ nhi làm gì?

Đứng trước cửa phòng, nhìn lên chiếc giường, một nam nhân với nét mặt nhàn nhã, sao mà tôi hận khoảnh khắc này đến vậy.

Khốn nạn thân tôi!

Mạch Thiếu Nam, chúng tôi chạy đôn chạy đáo khắp nơi tìm huynh, muốn cứu huynh thoát khỏi chảo lửa, vậy mà huynh lại lao vào đó để mà lặn ngụp, vứt bỏ cơ hội của mình, huynh có còn là người nữa không? Huynh quên rằng mình xuất thân từ cái bang hả?

Lúc này Mạch Thiếu Nam đang ngồi trên giường, quây tròn quanh huynh ấy là một đám khách làng chơi.

Có tên mặt mũi bầm dập, có tên bị hất đầy rượu, có tên miệng đang ngậm vỏ chuối, nhưng trong cảnh tượng như thế, điều tôi thấy lạ là, Mạch Thiếu Nam vẫn ung dung trên giường lớn, không hề bấn loạn, y phục trên mình vẫn ngay ngắn, sạch sẽ.

Khẽ nhếch môi, tôi bước lên phía trước, đang định mở miệng nói.

Ai ngờ huynh ấy lại chau mày, ném cho tôi một câu: “Vị đại gia đây đến tìm lạc thú hả, chỗ ta có quy củ, muốn lên giường cùng ta, phải chơi với ta ba ván. Nếu thua, hãy để tất cả ngân lượng trên người lại, tiếp sau đó sẽ do ta quyết định. Nếu thắng, nô gia sẽ thuận theo sai bảo của đại gia.”

Mạch Thiếu Nam nở nụ cười bông đùa, tất cả đám người đều bị bộ dạng đó mê hoặc.

Trừ tôi, Mặc Nguyệt và Âu Dương Thiếu Nhân.

Tâm địa của tên tiểu tử này, tôi hiểu quá rõ mà.

Tôi nhìn quanh tình cảnh thâm thẳm này một lượt, tất cả mọi người đều ngược ánh mắt đồng tình nhìn tôi, cặp mắt như đang nói: “Huynh đệ à, muốn thưởng thức hương thơm mỹ nhân thì phải trả giá đắt đây.”

Tôi run rẩy, nhìn chằm chằm Mạch Thiếu Nam, tôi cảm thấy rõ ràng huynh ấy đang chơi khăm mình.

Ghi hận trong lòng! Huynh ấy nhất định vẫn ghi hận trong lòng!

Hu hu, tôi hoàn toàn không có ý mà, tên tiểu tử này sao có thể nhỏ mọn thế chứ!

Tôi hít sâu, lùi ra sau ba bước, đến bên Mặc Nguyệt và Âu Dương Thiếu Nhân, kéo hai người tùm lại cùng thương lượng: “Hai người các huynh ai lên trước?”.

Hai người nhìn nhau, đều không nói gì.

Tôi lo lắng, khó xử nói: “Mặc Nguyệt, hay là huynh trước đi.”

Mặc Nguyệt mỉm cười, vuốt tóc tôi, dịu dàng nói mấy chữ: “Ta giết nàng bây giờ.”

Sắc mặt tôi nhất định đang tái mét.

Chết tiệt, lúc nào cũng dọa tôi.

Huynh cho rằng tiểu gia tôi sợ hãi?

Hừ, cùng lắm tôi chuyển qua hỏi Thiếu Nhân là được. Tôi quay đầu lại, ánh mắt cầu khẩn nhìn Âu Dương Thiếu Nhân.

Âu Dương Thiếu Nhân sắc mặt tối sầm, liếc nhìn hai bên rồi lại nhìn tôi, ánh mắt thần thò: “Vì uống quá nhiều thuốc nên bắt đầu có tác dụng phụ rồi, ta nghĩ mình không thể xuất chiến.”

Cổ dẫn lồng, tôi nén giọt nước mắt chua xót cho bản thân.

Chết tiệt, Âu Dương Thiếu Nhân cũng đang báo thù tôi. Lúc này tôi rất muốn cảnh báo với đông đảo chị em phụ nữ, chớ có đi tìm loại nam nhân nhỏ mọn như thế.

Gió vi vi hề, sông Dịch Thủy lạnh lẽo[1], tiểu gia tôi một đi không trở lại.

[1] Gió vi vi hề, sông Dịch Thủy lạnh lẽo: đây là một câu trong bài “Dịch Thủy ca” do Kinh Kha sáng tác.

Quay người, khí thế ngút trời, tôi bước về phía đó.

“Được, hôm nay tiểu gia đây vừa hay đang may mắn, ta sẽ cùng chơi với ngươi”, tôi mỉm cười, cúi xuống tháo giày rồi bước lên giường.

Oa, giường mềm quá, cảm giác thật tuyệt.

À, không đúng, không đúng, không phải lúc nghĩ đến vấn đề đó.

Lúc này, tôi phải mau mau thắng để còn lòi Thiếu Nam đi khỏi chỗ này.

Đồ chết tiệt, tự nhiên lại rước thêm phiền phức cho tôi.

Còn vận may của Mạch Thiếu Nam, đương nhiên tôi là người nắm rõ hơn ai hết. Dù sao tên tiểu tử này gặp tôi cũng nhất định thua thôi. Tôi nghĩ huynh ấy nếu muốn thắng được, nhất định phải dùng thủ đoạn đen tối nào đó.

Ánh mắt biết cười quét về phía Mạch Thiếu Nam, tôi nhỏ giọng nói: “Mau thua cho tôi.”

Mạch Thiếu Nam cười: “Không thành vấn đề.”

Tôi sững người, không ngờ Mạch Thiếu Nam lại vui mừng như thế.

Huynh ấy không định dùng thủ đoạn gì đấy chứ.

Đang suy nghĩ mơ hồ, tôi lại bất ngờ thắng cả ba ván.

Chỉ thấy Mạch Thiếu Nam cười, nói với đám người xung quanh: “Các vị đại gia những ai đã thua, xin tiền bước. Đêm nay Tiểu Nam phải tiếp đãi vị công tử này.”

Đám người vừa trừng mắt nhìn tôi về không cam lòng vừa bước ra bên ngoài.

Thấy bọn họ đã đi xa dần, tôi mới thở phào nhẹ nhõm.

May sao Mạch đại bang chủ còn biết kịp thời không chế bản thân.

Khi tôi vẫn còn chưa hoàn toàn thư thái trở lại, Mạch Thiếu Nam đột nhiên ngoái đầu nói với Mặc Nguyệt và Âu Dương Thiếu Nhân đang ở sau tôi: “À, thật không phải, hai vị có thể lui ra được không? Đêm xuân một khắc đáng giá ngàn vàng, ta không thích bị người khác thương lãm.”

Sắc mặt Âu Dương Thiếu Nhân và Mặc Nguyệt bỗng trở nên vô cùng khó coi. Tôi quay đầu lại, thấy hai người muốn phản bác gì đó, nhưng hình như có kẻ còn phản ứng nhanh hơn họ.

“Đúng vậy, đúng vậy, không nên làm trái chủ ý của Tiểu Nam, mau đi đi.”

“Khốn kiếp, đến đâu cũng đụng phải tên mặt dày thế này là sao?”

Mặc Nguyệt và Âu Dương Thiếu Nhân mặt mày đem xam đi, còn tôi thì bị dọa cho sồn cả da gà, tôi có một dự cảm, nếu tôi không nhanh chóng hành động thì chỉ một lát nữa thôi, nơi đây nhất định sẽ biến thành biển máu.

Mẹ từng dạy rằng, sát sinh là không tốt.

Tôi vội quay đầu nói với hai người: “Hai huynh ra ngoài trước đợi tôi.”

Sắc mặt hai người kia lại càng khó coi, tôi thề, lúc đó bộ dạng của Mặc Nguyệt nhất định là đang muốn nói: Ta muốn giết chết nàng.

Trời ơi, tại sao tôi lúc nào cũng phải hành động cùng mấy nhân vật nguy hiểm thế này chứ.

Dù vậy, kết quả cuối cùng là, hai người kia đành ngậm đắng nuốt cay dất nhau ra ngoài.

Trong phòng trở nên trống trải, chỉ còn lại tôi và Mặc Thiếu Nam.

Tôi đưa tay quạt mồ hôi trên trán, mắt mở trừng trừng ai oán: “Thật là, huynh đang làm cái gì thế hả? Mau thay bộ y phục huynh đang mặc ra, chúng ta lập tức rời khỏi đây.”

Mặc Thiếu Nam giờ tay ra ngắt một trái nho trên bàn, cười híp mắt, khuôn mặt tràn trề gió xuân.

“Đi? Không nhầm lẫn chứ, ta nói với nàng là ta muốn đi sao?”

Tôi cảm thấy, trên trán mình đã có thêm mấy vệt gân xanh.

“Cái gì? Không đi? Thế huynh định ở đây làm quan quán công tử thật đấy hả? Đường đường là Mặc đại bang chủ cơ mà.”

“Hả? Nàng còn biết ta đường đường là bang chủ cơ đấy? Thế mà còn hại ta thành ra thế này. Nếu tin này truyền ra bên ngoài, thì danh dự của Mặc Thiếu Nam ta nàng có chịu trách nhiệm được không?”, Mặc Thiếu Nam trừng mắt nhìn tôi, gằn giọng cay độc hỏi.

Mồ hôi lạnh sau lưng ủa về như cuồng phong bão tố.

Tên tiểu tử này cho rằng tôi vui về lắm hả?

Tôi cũng sợ, nếu chẳng may để đám nữ nhân thích huynh ấy, hoặc là muội muội hung ác của huynh ấy biết chuyện, thì đừng nói là xuống địa ngục, ngay cả muốn bảo toàn thi thể, e rằng cũng khó mà làm được.

“Mặc đại bang chủ, tôi biết tôi sai rồi, được chưa, tiểu nhân biết tiểu nhân sai rồi, thành khẩn kính mong Mặc đại bang chủ thứ tội. Giờ bang chủ muốn tôi phải thế nào đây?”, tôi thấp giọng nói.

Lắc đầu, tôi thừa nhận mình rất không có khí tiết, ai bảo tiểu gia tôi chỉ là một cây nấm hương nhỏ bé chứ.

Đôi mắt đào hoa tuyệt đẹp của Mặc Thiếu Nam chớp chớp, đột nhiên dịu dàng nói: “Tiểu Tình, là nàng thắng rồi.”

Tôi nghiêng đầu, ngơ vờ nhìn Mặc Thiếu Nam đang nhẹ nhàng cời y sam, khoe môi khê nhếch tạo nên vẻ đẹp cực kỳ hoàn mỹ, tiến gần về phía tôi.

“Ý, ý gì đấy hả...”, tôi dồn toàn bộ sức lực, hỏi một câu ngốc nghếch như thế.

Tôi không thể suy nghĩ được gì, hoàn toàn không thể suy nghĩ được gì.

Hơi thở của tôi dần dần trở nên gấp gáp.

Ai để cái gì trong phòng, sao mà nóng thế này. Máu giởng này, tại sao lại ấm áp như thế! Tôi nghĩ mặt mình bây giờ có lẽ còn đỏ hơn cả cà chua.

Đôi môi của Mặc Thiếu Nam đã áp sát trong gang tấc, khàn giọng nói: “Là nàng thắng rồi, cho nên, đêm nay, ta là của nàng. Nô gia... tùy ý ngài hưởng dụng.”

Ma lực, huynh ấy đang thi triển ma lực với tôi, khiến tôi không thể suy nghĩ, không thể hành động.

Có người nói, trên thế giới này có một loại người, loại người này tựa như yêu tinh vậy, bất luận là nam hay nữ, chỉ cần hấn nhả ra tín hiệu mê hoặc, nhất định bạn sẽ trầm luân trong đó, chẳng thể thoát ra được.

Tôi nghĩ, Mặc Thiếu Nam nhất định là loại người đó.

Đúng vậy, nếu không, sao tôi có thể bị huynh ấy mê hoặc được, làm sao mà trái tim tôi lại đập nhanh đến vậy.

Mạch Thiếu Nam đột nhiên nâng cằm tôi lên, thế cường hôn dần tiến sát. Chiếc lưỡi mềm mại tiến thẳng vào trong, mang theo hương vị trái cây ngọt ngào vẩn vút. Chỉ yêu tình mới có đôi tay hùng lực thiếu đốt mà quán lấy tôi như vậy, trong chớp mắt, y phục nóng rực được trút ra, luồng khí ấm nồng đã thấm cả vào da thịt.

Mọi ý thức của tôi đều đã bị thiêu rụi trong khoảnh khắc này.

Não cơ hồ muốn nổ tung.

Nhất định có chỗ nào đó đang rối bời, nếu không tại sao đúng vào lúc này, tôi lại cảm thấy vô số luồng sáng nhỏ lấp lánh tung bay tứ phía như vậy.

Tôi và Mạch Thiếu Nam được bao quanh bởi vô số đốm sáng, tươi đẹp như thế...

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 20: Chạy khỏi Phong Nguyệt các của đám gian thương

Những thứ gọi là tươi đẹp đều rất ngắn ngủi.

Hầu hết con người đều có một điểm chung, đó là phải đợi tới khi ý thức đã hoàn toàn chìm đắm trong hư ảo mới có thể cảm nhận được khoảnh khắc tươi đẹp, và mỗi khoảnh khắc đó đều sẽ chẳng thể quên được. Đến khi thời khắc tươi đẹp qua đi, giống như những người sau khi tỉnh rượu, họ sẽ đều phát hiện ra, bản thân mình lại hoàn toàn không giống như ảo tưởng đẹp đẽ mà họ hằng mong muốn.

Bản thân tôi chính là loại người vô cùng bất hạnh như thế. Khi ánh hào quang tươi đẹp dần dần biến mất, tôi mới bất ngờ phát hiện ra rằng mình đang bị Mạch Thiếu Nam đè lên người.

Tôi trợn mắt kinh ngạc, chăm chăm nhìn cặp mắt ngập tràn ham muốn của Mạch Thiếu Nam. Cơ hồ như có một chậu nước lạnh đột nhiên dội thẳng xuống, từ trạng thái mê man trong ảo cảnh hoa lệ, tôi giật mình bừng tỉnh.

Tình... tình huống này!

Khốn kiếp! Trình tiết của tiểu gia tôi.

Khóe miệng tôi cong vút lên, đột nhiên hét lớn: “A, a! Mạch Thiếu Nam, đứng dậy, đứng dậy mau.”

“Tại sao phải đứng dậy? Tiểu Tình, nàng cũng có cảm giác phải không? Chẳng phải ta đã nói rồi sao, nàng thắng, cho nên đêm nay ta là của nàng”, Mạch Thiếu Nam nắm chặt bàn tay đang ngọc ngậy của tôi, giữ chặt hai cổ tay ở trên đỉnh đầu tôi, cười gian tà và nói.

Lúc này mặt tôi đã hoàn toàn biến sắc. Nên biết nửa thân dưới của bọn đàn ông đều là cảm thú, lúc này đây căn bản đã chẳng còn lý trí để nói chuyện nữa rồi. Bốn nắm hương đây vẫn còn xuân xanh phơi phới, chưa từng nói đến chuyện yêu đương. A a a!!! Tôi không muốn!!!

“Khốn kiếp, Mạch Thiếu Nam! Huynh nói đêm nay huynh là của tôi phải không? Huynh là quan quân công tử, cho nên tôi muốn làm gì huynh thì làm. Tiểu gia tôi ra lệnh cho huynh lập tức xuống ngay”, tôi vẫn cố sức vùng vẫy, hét lớn.

Khóe mắt khóe miệng Mạch Thiếu Nam đều nhướng hết cả lên, đôi tay rắn chắc đang nắm chặt tay tôi từ từ trượt xuống, bông đùa nói: “Hả? Ta thấy tư thế này là thích hợp nhất. Yên tâm đi, ta sẽ mang đến cho nàng khoái cảm vô cùng.”

Tôi thật muốn mình vỡ thành trăm ngàn mảnh.

Lúc này, tôi chỉ có thể gào thét kêu cứu: “A a! Mặc Nguyệt, Thiếu Nhân, Mạch Thiếu Nam điên rồi!!! Mau vào cứu tôi!”

Hu hu, các huynh mau lên đi.

Khoảnh khắc tiếng hét thất thanh của tôi vang lên thì bên ngoài cửa đám khách làng chơi đã chia năm xẻ bảy. Chỉ thấy Mặc Nguyệt và Âu Dương Thiếu Nhân vác bộ mặt đàng đàng sát khí như muốn giết người xông thẳng vào.

Mạch Thiếu Nam nhìn hai người họ, sau rồi lại cúi đầu nhìn tôi. Nói một câu: “Nè, nàng thật là nhất gan. Lúc này phải gọi người đến giúp mới được hả.

Nàng nói xem nếu chẳng may gọi đúng đám người xấu thì làm thế nào?”.

Cảnh tượng đột nhiên biến chuyển chóng mặt khiến đại não của tôi cơ hồ không theo kịp.

Thực ra, tôi rất muốn chẳng màng đến thể diện mà nói với huynh ấy một câu: “Bởi vì là huynh nên tôi chẳng sợ chút nào.” Đúng vậy, đúng là tôi không sợ, sự khủng hoảng này so với nỗi sợ hãi khi bị người khác xâm hại là hai cảm giác hoàn toàn khác nhau.

Tôi quá hiểu trò chơi khăm của Mạch Thiếu Nam. Tôi cũng hiểu quá rõ, chỉ cần tôi không muốn thì bất kỳ người nào trong bọn họ đều không thể ép tôi. Tôi quay đầu, trông thấy bộ dạng hung hãn của hai người kia thì cơ thể bất giác không kiềm chế được mà run lên bần bật.

Tôi trừng mắt nhìn, câu véo Mạch Thiếu Nam: “Tên tiểu tử chết giàm, đều tại huynh, lát nữa họ có phanb thây huynh thì đừng trách tôi không báo vệ nhé.”

Mạch Thiếu Nam chẳng mấy hào hứng, nói: “Không phải lỗi của ta.”

Cũng chẳng liên quan gì đến tôi!

Tôi nghiêng đầu, nói với Mặc Nguyệt và Âu Dương Thiếu Nhân: “À, là hiểu lầm, hiểu lầm, chúng ta mau đi thôi.”

Mặc Nguyệt và Âu Dương Thiếu Nhân thu kiếm, vác bộ mặt khó coi bước ra ngoài.

“Về đến nhà hãy thuật lại chuyện vừa xảy ra.”

“Nhất định sẽ giải thích rõ ràng.”

Tôi cười xòa, liên tục gạt đầu.

Chết tiệt, mình già đời thế này rồi vẫn còn bị sỉ nhục như vậy.

Đúng lúc chúng tôi đang muốn nhảy ra ngoài theo hướng cửa sổ. Sau lưng lại có người hét lên: “Thả Tiểu Nam ra!”.

Tôi thật sự muốn lặng lẽ rời khỏi nơi đây, nhưng đám người này có vẻ không muốn để bọn tôi ra đi trong bình lặng thì phải.

Tôi ngoái đầu lại, trông thấy phía sau là cả đám người, trên tay toàn là vũ khí.

Khóe miệng tôi không kim được mà cứ giật giật.

Tôi hận cổ đại! Hận tất cả những người mang binh khí thời cổ đại.

“Xin lỗi nhé, không phải bọn ta muốn cuỗm Tiểu Nam của các người đi đâu, là Tiểu Nam thực sự muốn rời khỏi đây”, tôi mỉm cười, nói với đám người kia.

“Hả? Kẻ nào đã vào Phong Nguyệt các của ta, chưa được sự cho phép của ta mà lại dám đi hả?”, một giọng nói trầm thấp vang lên, đám người kia tức thì rẽ sang hai bên, bóng người cao ráo từ giữa bước thẳng ra, đeo chiếc mặt nạ bằng đồng để hờ nửa khuôn mặt.

Tôi không kim được, nghiêng đầu hỏi Mặc Nguyệt: “Người thân của huynh hả?”.

Mặc Nguyệt mỉm cười nhìn tôi, một bóng đen cực lớn xuất hiện trên mặt.

“Ta giết nàng bây giờ.”

Tôi run lấy bầy, không dám mở miệng nữa.

Theo quan sát của tôi, người kia chắc chắn là lão đại trong Phong Nguyệt các.

Âu Dương Thiếu Nhân quay lại nhìn, con giận vừa nãy khiến hỏa khí trong người vẫn còn hừng hực, liền nói với người kia: “Đường đường là Phong Nguyệt các vậy mà lại mua người từ hắc điểm ra. Bây giờ còn dám giờ trò lý lẽ hả?”

Đối phương nhìn Âu Dương Thiếu Nhân giây lát.

Tôi thầm nghĩ, giờ hẳn đang đuối lý, có thể sẽ thả chúng tôi đi, không ngờ hẳn lại nói một câu: “Như thế có là gì? Thiếu gia ta bằng lòng.”

May mà tôi không uống nước, nếu không nhất định đã phun thẳng vào mặt hẳn rồi.

Tên tiểu tử chết tiệt này từ đâu đến mà lại tự tin thế cơ chứ.

Vương pháp ở đâu đây.

Tôi hóp bụng, trừng ánh mắt phần nộ nhìn hắn, rồi nhấn mạnh từng câu từng chữ: “Nếu ngươi đã nói như vậy, thiếu gia ta đây cũng thông báo với ngươi rằng, lúc này ta phải đưa người của ta đi, ngươi muốn giữ cũng không có cửa đâu.”

Mim cười nhẹ tựa mây bay gió thoảng, người kia chăm chú nhìn thẳng vào tôi mà nói: “Không định ngồi lại thương lượng chút hả? Thấy vẻ quỵến rũ của vị công tử đây cũng rất được, ở lại chỗ ta làm con át chủ bài, ta có thể thả hắn đi.”

Miệng tôi cơ hồ đã méo xệch.

Khốn nạn thân tôi! Dù đã mặc y phục của nam nhân thì tôi cũng tuyệt đối là tiểu công, không phải là tiểu thụ. Muốn bốn cô nương đây thành con át chủ bài của ngươi hả, vậy ngươi hãy nhìn lại bản thân mình đi.

“Ta e ngươi không có cái đẳng cấp đó, ngươi không đủ bản lĩnh để thiếu gia ta ở lại Phong Nguyệt các của ngươi làm con át chủ bài đâu”, tôi không khách khí nói.

“Hả? Khẩu khí thật anh hùng. Xem ra phải sử dụng thủ đoạn đặc biệt rồi”, tên nam nhân kia nói, nhẹ nhàng phát tay, chỉ thấy sau lưng hắn, một đám người hoa chân múa tay cùng vài tên “ái mộ Tiểu Nam” biết võ công, tất cả đều nhất tề xông lên.

“Rút lui!”, tôi hét lên một tiếng, kéo Mạch Thiếu Nam tiến đến cửa sổ.

Trong khoảnh khắc tung mình xuống dưới, tôi quay đầu, đưa tay vẫy tên kia: “Gian thương, hẹn gặp lại nhé.”

Tên gian thương kia chẳng biết đang nghĩ gì mà lại điềm nhiên nói với tôi: “Ngươi phải nhớ tên của ta, ta tên là Triều Lư.”

Lúc bay xuống, tôi chăm chú nhìn kỹ chiếc mặt nạ của hắn.

Chiếc mặt nạ bằng đồng xanh, một bên mặt vẽ hình nửa con bướm đang dang cánh.

Triều Lư, Triều Lư.

Tên nam nhân tựa như ánh trăng sáng ấy, thực ra tôi cũng chẳng nhớ nổi.

Nhưng tôi nhớ rồi.

Chỉ có điều lúc đó tôi không biết, cũng vì tôi nhớ được hắn, cho nên sau này mới vướng phải một chuỗi những chuyện dài dòng rắc rối như thế...

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 21: Bí mật của yêu tinh, chỉ thuộc về riêng tôi mà thôi

“Cái đó, sao tôi cứ cảm thấy vị trí của chúng ta có gì đó không ổn nhỉ?”

Bốn phía cuồng phong gào thét, mấy người chúng tôi tháo chạy điên cuồng khỏi Phong Nguyệt các trong đêm tĩnh lặng không một bóng người.

Âu Dương Thiếu Nhân bảo phải chạy càng xa càng tốt, vì lão bản của Phong Nguyệt các nuôi rất nhiều chó săn thánh mũi.

Nhưng, vấn đề không phải ở việc chúng tôi bỏ chạy, mà vấn đề là vị trí của tôi lúc này.

Tôi... đang nằm trong lòng Mạch Thiếu Nam.

Mạch Thiếu Nam cúi đầu nhìn tôi, chẳng mấy bình thân nói: “Chớ có kiếm chuyện, lúc này ta không rảnh chơi đùa với nàng đâu.”

Lúc này không rảnh để chơi đùa cùng tôi?

Mạch đại bang chủ à, đừng nói là huynh đã quên, chính tiểu gia tôi đã cứu huynh đấy nhé.

Khó khăn lắm tôi mới có thể anh hùng cứu mỹ nhân đầy hoa lệ như thế, kết quả, “tiểu mỹ nhân” vừa cứu được lại hung hãn với tôi vậy đấy.

Có điều, thôi bỏ đi, dù sao nếu bảo tôi cãi với Mạch Thiếu Nam lúc này, tôi cũng cãi không nổi nữa.

Chạy được một lát, khi phát hiện đối phương không đuổi theo nữa, chúng tôi mới tìm một chỗ để nghỉ ngơi.

Một hàng người tức thì xếp ngay ngắn bên dòng sông nhỏ, tôi không kiềm chế được liền hỏi: “Mất bao lâu nữa chúng ta mới tìm được bọn Âu Dương Huyền, tôi rất nhớ họ.”

Âu Dương Thiếu Nhân tròn mắt nhìn tôi, nói: “Nếu cứ theo tiến độ hiện tại thì có lẽ cả đời này cũng chẳng đuổi kịp.”

Tôi nghe thấy vậy, lập tức nhảy dựng lên.

“Thế không được, chúng ta phải nhanh chóng đuổi theo bọn họ mới được.”

Mặc Nguyệt trừng mắt, nói: “Đuổi theo hay không đuổi theo cũng không quan trọng nữa, vấn đề lớn lúc này chính là thể lực của kẻ chúng ta vừa đắc tội.”

Tôi chau mày, nhớ lại lời người kia: “Người phải nhớ tên của ta, ta tên là Triều Lư.”

“Người đó, lợi hại vậy sao?”

“Đúng vậy, là một tên lòng lang dạ sói nổi danh trên giang hồ, không việc ác nào không làm. Và lại quan hệ của hắn vô cùng phức tạp, cho tới lúc này, bất luận là triều đình hay nhân sĩ trên giang hồ, không người nào có thể khống chế được hắn. Nghe nói, ngay cả đương kim Thánh thượng cũng phải kiêng dè hắn đến hai ba phần, vì hắn hình như nắm trong tay không ít đầu mối kinh tế quan trọng”, Mạch Thiếu Nam chau mày nói.

Tôi nghe mà há mồm sợ hãi.

Ông Trời của tôi ơi, tiểu gia tôi chỉ là con tép riu, tại sao số phận đưa đẩy lại đắc tội với cái loại đại nhân vật như thế.

“Thôi xong, thế tại sao các huynh còn bỏ chạy, chỉ bằng nhận sai đi!”, tôi gào lên thảm thiết.

Nếu sớm biết thế này tôi đã không ném cho hắn những lời như thế.

Khóe miệng Âu Dương Thiếu Nhân run rẩy nói: “Nàng biết thế nào gọi là ‘lưu niên bất lợi’[1] không? Lão đại của Phong Nguyệt các xuất hiện chỉ ba lần một năm thôi đã được coi là quá nhiều. Chúng ta lại hiện ngang dính phải vận đen như thế, nàng nói xem lúc này nên trách ai?”

[1] Vận khí cả năm không tốt.

Tôi mếu máo, lặng im không nói.

Được, tiểu gia tôi vốn đã biết mình luôn mang vận đen đến cho người khác.

“Tóm lại, chúng ta nên chạy cả đêm”, Mặc Nguyệt nghiêm túc nói.

Hình như đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy huynh ấy có bộ dạng nghiêm túc như vậy.

Con tim loạn nhịp, “thình thịch” liên hồi, dường như tôi có thể hình dung những chuyện phiền phức sắp xảy ra.

Lúc ở trên lưng ngựa, tôi nhìn Phong Nguyệt các đang xa dần, lòng thầm cầu khẩn: Con ước mình sẽ không gặp lại tên nam nhân đó nữa.

Thúc ngựa như bay, chiếu theo những việc được nhắc trong thư bỏ câu đưa tới, chỗ bọn Âu Dương Huyền dừng chân chính là núi Thanh Vân. Bọn họ lấy một tòa biệt viện trên núi làm căn cứ, sau đó tiến hành điều tra truy tìm báu vật đã mất. Trong thư Âu Dương Huyền gửi có nói, chuyện này, cơ hồ có âm mưu nào đó, chứ không đơn thuần chỉ là một vụ trộm.

Khi nhận được tin đó, chúng tôi đang ở một trạm dừng chân trong thành Hoa Vũ. Cách núi Thanh Vân chỉ còn hai trạm.

Tòa thành này, là tòa thành hào hoa mỹ lệ nhất mà tôi từng thấy. Vì... bốn phía quanh thành ngập tràn hoa nở, chỉ thấy toàn hoa là hoa.

Không phải tôi quá quê mùa đâu, nhưng thực sự tòa thành này rất đẹp. Vừa đặt chân vào thành, tôi liền thấy một không gian vô cùng mỹ lệ. Đó là cảnh tượng mà có lẽ cả đời tôi sẽ chẳng thể nào quên được.

Núi non trùng điệp bao quanh thành, từ trên đỉnh núi nhìn xuống sẽ thấy hoa nở ngập không gian. Cành lá xanh biếc khẽ lay trước gió hòa cùng những bông hoa trắng ngần thanh khiết.

Lay động, khẽ lay động, một màu trắng muốt, hoa như rụng ngập tòa thành cao lớn, con gió thổi qua khiến từng cánh hoa khẽ phiêu động rơi lả tả trên đường, rồi cứ như vậy gió lại thổi cánh hoa bay đến nơi nào chẳng biết.

Màu hoa trắng chói lóa, xuyên ánh bạc lướt trên khóe mắt.

Tôi không kiềm chế nổi thầm nghĩ, để màu nào nhuộm lên đó mới lộng lẫy nhất đây...

Dưới ánh mặt trời, tôi xuống ngựa đi vòng quanh núi mà ngắm cảnh. Quả thật, quá đẹp. Đột nhiên, tôi trông thấy một bóng người trên núi.

Bóng hình đó, mặc xiêm y màu đỏ, tay cầm mấy cành hoa sắc trắng, tóc bồng bềnh lay động, đứng trước đình hóng gió.

Người đó có đôi môi thật đẹp, cặp mắt nhỏ dài, dáng hình cao ráo.

Sự kết hợp lạ lùng giữa sắc đỏ của y phục và sắc trắng của những cánh hoa không ngờ lại tuyệt vời, hoàn mỹ đến thế. Chàng là một nam nhân, trên đời còn có người dung nhan hoàn mỹ như vậy mà lại là nam nhân sao. Không đúng, có lẽ chàng vốn không phải người.

Tôi thoáng chút kinh ngạc, đó không phải là người, nhất định không phải người, dung mạo tuyệt trần như thế, cảm giác ưu việt lạ lùng như thế. Lúc này, đôi mắt chàng nhẹ nhàng phiêu động, quay sang nhìn về phía tôi. Rồi chàng mỉm cười, khóe môi cong lên, chàng cười với tôi.

Giây phút đó, ánh dương sắp tàn, vạn vật tĩnh mịch. Gió cũng ngừng thổi, chỉ có hoa vẫn không ngừng rơi, lặng lẽ mà âm thầm rơi xuống. Rơi xuống mọi ký ức trong tâm trí tôi, ngập giữa nơi phồn hoa này, chỉ có bóng người kia, cơ hồ đã trở thành vĩnh viễn... khuyhnh quốc khuyhnh thành.

Trái tim tôi bất giác loạn nhịp, cảm giác này, lần đầu tiên xuất hiện trong đời. Tôi nghĩ, cuối cùng tôi đã hiểu ý nghĩa của cái gọi là “nhất kiến chung tình”.

Sau khi chàng mỉm cười với tôi, liền quay người rời bước. Tôi nhảy xuống ngựa, bắt đầu chạy theo bóng hình đó. Đừng đi nhanh vậy mà, hãy nói cho ta biết tên của chàng.

“Nè, chàng là ai vậy?”

Tôi rất muốn chạy về phía trước hỏi quý danh của chàng. Nhưng thoáng chốc bóng hình đó đã trở nên mờ ảo, tôi vốn chẳng có cơ hội đuổi theo. Rất nhanh sau đó, bóng hình chàng cũng hoàn toàn khuất bóng giữa ngàn cánh hoa rơi.

Chớp chớp mắt, tôi không kịp được liên nghĩ, chuyện vừa xảy ra không phải ảo giác đấy chứ. Lẽ nào trên thế gian này còn có người đẹp đến vậy sao. Có thể chàng là thiên sứ. Không, thiên sứ thường mặc y phục màu trắng, còn chàng lại mặc y phục màu đỏ, vậy lẽ nào chàng là yêu tinh.

Mặc Nguyệt đuổi theo đến nơi, kéo tôi lại hỏi: “Tiểu Tinh, nàng sao vậy?”

Tôi quá kích động liền hét lớn về phía huynh ấy: “Yêu tinh! Tôi vừa nhìn thấy yêu tinh!”

Mặc Nguyệt chau mày hỏi lại: “Yêu tinh? Yêu tinh nào cơ?”

Tôi sờng người giấy lát, đầu thâm suy tính, đột nhiên chỉ muốn giữ bí mật này cho riêng mình.

Hi hi, chỉ thuộc về tôi thôi, bí mật của yêu tinh chỉ là của riêng tôi.

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 22: Lưu Niên, Lưu Niên, tôi bị cái tên này mê hoặc mất rồi

Có người nói: Trên đời này có rất nhiều chuyện đều là đó đây tương hỗ, có thể thiếu đủ bù trừ cho nhau nhưng lại là những thứ vừa vặn trái ngược với nhau...

Thôi được, tôi thừa nhận khả năng nói thành ngữ của tôi chẳng ra sao cả, tôi sẽ nói vào vấn đề luôn nhé.

Chả là đêm qua, chúng tôi nhờ vào mối quan hệ của Âu Dương gia, đã vào được phủ của thành chủ thành Hoa Vũ. Được đắm mình giữa những cánh hoa tình khô và ẩm áp, khi đó tôi liền có một cảm giác. Thật là một ngày tuyệt diệu biết bao!

Đúng là vô cùng tuyệt diệu, bất kỳ lúc nào cũng có thể bắt gặp cảnh tượng tươi đẹp, cứ thế này thật tốt biết bao. Nhưng buổi sáng hôm sau khi tỉnh dậy, cùng với tiếng hét thảm thiết của đám a hoàn trong nội phủ, giấc mơ đẹp của tôi liền biến thành ác mộng.

Thành chủ đã chết.

Tôi nghe được tin này thì vô cùng hoảng loạn, vội vàng mặc y phục rồi chạy đến, giữa cả đám người chen chúc, tôi lên vào xem thi thể của thành chủ.

Trong lòng không ngừng run rẩy, căn nguyên nỗi sợ hãi không phải vì nhìn thấy thi thể của thành chủ, mà vì lúc đó trong đầu bỗng nảy hương tôi đột nhiên lại loáng thấy một tình tiết trong phim truyền hình.

Chúng tôi vừa mới đặt chân tới thì liền xảy ra chuyện liên quan đến mạng người. Tiểu gia tôi dù không thông minh cũng biết trên đời này chẳng bao giờ có chuyện trùng hợp như thế.

Như vậy chúng tôi thứ gì? Chúng tôi điều gì?

Chúng tôi rằng chúng tôi gặp phải vận đen rồi.

Tôi kéo Âu Dương Thiếu Nhân sang bên, khẽ giọng nói: “Việc này có gì đó bất thường.”

Âu Dương Thiếu Nhân gật đầu, kéo tôi nói: “Bình tĩnh chút đi, trước hết chúng ta không cần lên tiếng.”

Chưa nói dứt lời, liền thấy những tiếng bước chân dồn dập từ xa vọng tới, một đám người đang hồng hộc chạy đến, nhanh như chớp đã dồn hết nhóm người ngoài cửa sang một bên, vị quân gia đứng đầu lớn giọng nói: “Tất cả những ai có mặt tại đây nếu chưa được phê chuẩn thì không được phép rời khỏi, bao vây tất cả cho ta.”

Không lâu sau, đám binh tướng trong phủ thành chủ đã bao vây chúng tôi.

Tôi nắm chặt tay Âu Dương Thiếu Nhân, nép mình bên Mặc Nguyệt và Mạch Thiếu Nam, đại não vận động hết tốc lực.

Đúng là “lưu niên bất lợi” mà, đang đường đường chính chính đi trên đường, đột nhiên lại bị trở ngại thế này.

Ngay sau đó, vị quân gia mình khoác y sam màu lam vội vã bước tới, vừa khách khí vừa gượng gạo nói với Âu Dương Thiếu Nhân: “Thành chủ xảy ra chuyện, nguyên nhân còn chưa rõ, những ai có mặt trong phủ đều bị hiềm nghi. Kính mong công tử và chư vị bằng hữu nán lại, đợi đến khi được loại khỏi danh sách tình nghi rồi hẵng rời đi.”

Âu Dương Thiếu Nhân gật đầu: “Có thể giúp được gì tại hạ sẽ hết lòng, chuyện của thành chủ mong quân gia cố nén đau thương.”

Quân gia nghe xong liền quay người rời đi.

Tôi ngẩng lên nhìn Âu Dương Thiếu Nhân, hỏi: “Chuyện này, lẽ nào kết thúc đơn giản như vậy?”

Âu Dương Thiếu Nhân cúi đầu nhìn tôi rồi nói: “Không đâu.”

Mãi cho tới chiều, chúng tôi mới được phép về phòng của mình.

Do thành chủ đã qua đời, toàn bộ binh lính trong thành đều được điều động khắp nơi. Mỗi viện đều được bố trí binh lính canh gác nghiêm ngặt.

Lần đầu tiên trong đời tôi cảm thấy sự tù túng đến tức thở như vậy.

Toàn phủ tựa như bị trùm lấy bởi một đám mây u ám, khiến tôi cảm thấy mình như chú chim non bị nhốt trong lồng vậy.

Mặc Nguyệt định dò la một chút tin tức trong phủ, nhưng có vẻ thông tin đã bị phong tỏa cẩn mật. Điều duy nhất chúng tôi biết được, là thành chủ bị trúng độc mà chết.

Không màu, không mùi, không tìm ra được đó là loại độc gì.

Nhòai người trên bệ cửa sổ, trong đầu tôi tràn ngập những phân đoạn trong các bộ phim. Tôi nhớ trong phim đã từng diễn những tình huống thế này. Người ta còn nhắc đến một số loại độc được đặc biệt, khi dùng phải phối hợp thêm vài thứ gì đó mới có thể phát huy độc tính. Nếu như thế, hung thủ nhất định phải là người thường xuyên bên cạnh thành chủ.

Lại nhớ mang máng phim truyền hình còn kể tới mấy loại thuốc chữa bệnh, nhưng khi thay đổi lượng dùng cũng có thể trở thành độc dược. Nghe nói võ công của thành chủ rất lợi hại, người như thế, có thể bị loại người nào giết chết đây?

Đầu tôi có chút âm ỉ, thầm nghĩ mình thực sự không thích hợp để suy nghĩ những vấn đề cao siêu như thế.

Bên ngoài cửa sổ là một biển hoa rộng lớn, trong biển hoa, đom đóm đang bay lượn dập dờn. Cảnh đêm mờ lẹ ấy thật khiến người ta không muốn ở lại trong phòng.

Tôi trôi qua cửa sổ, bước tới biển hoa kia, giữa không gian ngập tràn hoa ấy, tôi không kìm nổi thầm lẩm nhẩm: “Âu Dương Y, Âu Dương Huyền, Thiếu Nhiên, tôi rất nhớ các huynh.”

Nhắm mắt lại, tôi khẽ khàng cảm nhận cái cảm giác khi làn gió hiu hiu nhẹ lướt qua.

Lại không kìm nổi lòng mình mà ảo tưởng rằng mọi chuyện đều đang rất tốt đẹp.

Cánh đồng hoa tươi đẹp, thế giới côn trùng lộng lẫy đang bao quanh tôi.

Nơi nơi đều biến thành ảo mộng, vô số những đốm sáng lấp lờ.

Sau rồi, khóm hoa bên người mềm mại rũ xuống, có ai đó vừa ngã lưng cạnh tôi.

Ha ha, là ai vậy?

A, người ấy khoác hồng y, dung nhan cực kỳ hoàn mỹ. Có điều đó là nam nhân.

Ha ha, nam nhân giống hệt yêu tinh. Đôi mắt cười giả bộ ngốc nghếch nhắm lại, tôi nghĩ mình chắc bệnh thật rồi.

“Này, chàng là yêu tinh hả, là yêu tinh, cho nên mới có thể xuất hiện trong cuộc đời ta, sau rồi lại đột nhiên biến mất không thấy đâu nữa...”

“Này, chàng tên là gì vậy...”

“A, để ta đoán nhé, chàng có một cái tên cực kỳ dễ nghe, một cái tên cực giống với con người chàng. Hoa Thần? À, không được, không được, tầm thường quá, ha ha, quả nhiên ta chẳng thể tưởng tượng được ra tên của chàng. Thế gian này, liệu có cái tên nào xứng với chàng không đây?”

“Xin chào, ta là Thượng Quan Tinh, có thể... nói cho ta biết tên của chàng được không?”

Độc thoại một mình, tôi biết bên cạnh vốn chẳng hề có người, nhưng bản thân lại không nhận nổi mà cứ tự làm bầm như thế, ước gì người đó thực sự đang nằm bên cạnh, mỉm cười ngốc nghếch, rồi dùng một loại thanh âm hư ảo nào đó đáp lại những câu hỏi của tôi.

Tôi chẳng biết, liệu trên đời này có người nào cũng giống tôi mắc phải chứng bệnh này không.

Ngay khi gặp nam nhân giống hệt yêu tinh đó, tôi đã biết chắc mình bệnh thật rồi, so với căn bệnh tương tự thì chứng bệnh này còn nghiêm trọng hơn nhiều. Biết gọi nó là gì nhỉ? Giống như Alice lạc vào xứ sở thần tiên vậy, tôi cũng đang sống trong những câu chuyện thần thoại.

“Thượng Quan Tinh hả? Ta tên Lư Niên”, đột nhiên một thanh âm nhẹ nhàng ảm áp mang đầy ma lực truyền tới bên tai.

Tôi cố nhịn cười.

“Lư Niên, Lư Niên, ‘Tự thủy lư niên’[1], cái tên đúng là dễ nghe quá.”

[1] Tự thủy Lư Niên: Câu thành ngữ của Trung Quốc, ý nói thời gian cũng giống như dòng nước chảy, đã đi rồi sẽ không thể trở lại.

Chàng tên là Lư Niên, thật dễ nghe quá đi.

Tôi vẫn tiếp tục lãng du trong ảo tưởng ngọt ngào như một kẻ ngốc. Mãi đến khi tiếng cười “khanh khách” của người bên cạnh vang lên, tôi mới chợt nhận ra, những gì trong mộng ảo dường như đã trở thành hiện thực.

Nụ cười trên khóe miệng chợt cứng ngắc, cặp mắt dần mờ to hết cỡ, tôi máy móc xoay người về phía âm thanh vừa phát ra. Khoảnh khắc đó, tôi cảm thấy trong mắt mình, không thể chứa thêm được bất cứ thứ gì khác ngoài chàng.

Nam tử khoác hồng y kia đã bước ra khỏi ảo tưởng của tôi, thực sự đang dịu dàng cười với tôi, khóe mắt biết cười cong lên, rạn rờ, xán lạn, nét cười đó như xuyên qua da thịt chạy thẳng vào tim tôi.

Tôi nghĩ, cả đời này, ngoài người ấy ra, tôi sẽ chẳng thể có cảm giác như vậy với bất kỳ ai.

Nét cười kia tựa như phá hủy tất cả những gì tôi có, trong khoảnh khắc này, tôi chỉ cảm thấy bản thân mình rất muốn giữ lại nụ cười ấy.

Chàng mỉm cười, quay đầu nhìn tôi, nói: “Thượng Quan Tinh, ta là Lư Niên, Lư Niên...”

Lư Niên, Lư Niên, tôi bị cái tên này mê hoặc mất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 23: Chàng trai được gọi với cái tên Lư Niên, rất

cuộc chàng là ai?

Vàng hào quang ảo tưởng đã nhạt dần, nhưng chàng trai kia lại không hòa mình vào vàng sáng đó mà cùng biến mất. Tôi xoay người, chăm chú nhìn chàng.

“Chàng là thật? Hay là giả vậy?”, tôi lưu luyến đắm chìm trong dung nhan tuyệt trần của chàng, ngốc nghếch hỏi.

Chàng khẽ mỉm cười, quay lại nói với tôi: “Vậy nàng hy vọng ta là gì?”

“Ha ha! Ta hy vọng chàng là thật, nhưng thực sự ta không dám khẳng định. Chàng là tiên? Là yêu tinh? Hay là người?”

“Là gì thì bản thân nàng hãy tự cảm nhận đi”, Luru Niên nói xong liền khép mắt lại.

Trái tim tôi bỗng đập loạn lên.

Tự mình cảm nhận?

Phải dùng cái gì để cảm nhận đây? Tôi thích đôi môi quyến rũ của chàng, muốn được hôn lên đôi môi ấy. Tôi cũng thích khuôn mặt anh tuấn của chàng, muốn dùng ngón tay này chạm lên những đường nét ấy.

Hôn lên đôi môi ấy? Tôi đang rơi vào cuộc tranh đấu. Thượng Quan Tinh, mày lười quá rồi, đúng là không nên mất công chiếm lấy những thứ vốn không cần chiếm cũng thuộc về mình. Không, Thượng Quan Tinh, mày nên nhả nhận một chút, nếu không sẽ dọa người ta chạy mất đấy. Đấu tranh một hồi, cuối cùng tôi cũng quyết định đưa tay chạm tới dung nhan của chàng.

Dù sao tôi cũng không có đủ dũng khí để hôn chàng yêu tinh này. Run rẩy đưa tay ra, tôi khẽ kháng chạm lên khuôn mặt kia.

“Là thật...”

Cảm giác ấm áp truyền tới những ngón tay, là người thật, không phải ảo tưởng.

Lúc này đây tôi mới dám khẳng định, người trước mặt mình không phải yêu tinh, mà là một người giống hệt yêu tinh.

Luru Niên mở to cặp mắt hút hồn, chăm chú nhìn tôi, nói: “Có vẻ nàng rất thích những nam tử đẹp đẽ, bên cạnh nàng đều là mỹ nam cả.”

Khóe miệng co giật, trên trán tôi nổi đầy vằn đen.

Họ là mỹ nam mà, thích mỹ nam thì có tội gì chứ, sao chàng lại nói ra những lời như vậy, khiến tôi có cảm giác bản thân mình thích mỹ nam là một trọng tội ấy. Ông Trời ơi, tiểu gia con chỉ là một cây nấm hương bình thường thôi mà.

Tôi mỉm cười rạng rỡ, thành thực nói: “Đúng vậy, mỹ nam được sinh ra trên đời chẳng phải để cho người ta thích, để người ta thưởng thức hay sao?”

Luru Niên bắt giác cười lớn, chớp chớp mắt nhìn tôi rồi nói: “Vậy nàng có thích ta không?”

Tôi bị mê hoặc rồi, gió thổi khiến những cánh hoa bay đi, từng cánh hoa lặng lẽ phiêu phát giữa không gian chỉ có tôi và Luru Niên, cùng lũ đom đóm đêm lập lờ nhảy múa. Dưới ánh trăng sáng, hồng y của chàng càng trở nên chói lóa rực rỡ. Tôi có nên thành thực hay không? Có nên chân thành nói với chàng những suy nghĩ trong lòng mình hay không? Có điều tôi chỉ biết mỗi tên của chàng, những thứ khác liên quan đến chàng, tôi hoàn toàn không thể lý giải.

Trong không gian, bầu không khí thoáng chút bất thường khẽ kháng phiêu động, tôi có một dự cảm, nếu tôi thừa nhận mình thích chàng, sau này chắc chắn sẽ xảy ra chuyện gì đó.

Là chuyện tốt, hay là chuyện xấu? Cuối cùng tôi quyết định sẽ thành thật, neho mắt nhìn chàng, thì thầm nói: “Ta thích khuôn mặt tuyệt đẹp của chàng, thích đôi mắt mê hồn của chàng, thích bộ y sam sắc đỏ chàng mặc trên người, thích cái tên của chàng, nhưng ta không biết thân phận, lai lịch, mọi thứ của chàng.”

Chàng mỉm cười, ngẩng đầu ngược nhìn trời cao.

“Quan trọng vậy sao?”

“Có lẽ vậy, có thể là quan trọng, cũng có thể là không quan trọng, ta không biết nữa.”

Tôi cũng ngẩng đầu, cùng chàng ngắm nhìn thình không.

Quan trọng hay không quan trọng, tôi cũng không biết nữa.

Bỗng nhiên tôi nghĩ đến bản thân mình.

Thân phận, địa vị, lai lịch, liệu có quan trọng không? Đối với đám nam nhân mà nói, những thứ đó liệu có quan trọng không?

Dường như, khi yêu một người thì những thứ đó không còn quan trọng nữa.

“Hôm nay, đến đây thôi”, chàng nói xong liền nhẹ nhàng đứng dậy.

Tôi mỉm cười, lặng lẽ khép mi.

“Ừm, tạm biệt, Lưu Niên.”

Ngào ngạt hương thơm gió thổi về, khóm hoa vừa bị đè xuống bên cạnh đã lại khôi phục dáng vẻ ban đầu. Khi tôi mở mắt ra lần nữa, chàng trai yêu mì đã rời đi lúc nào không biết.

Cứ như từ trước đến nay chàng chưa từng xuất hiện vậy.

Nằm trên thảm hoa một lát tôi mới từ từ đứng dậy.

“A, đói quá, phải kiếm cái gì ăn mới được.”

Đêm đã khuya.

Đắm mình tận hưởng hương thơm tỏa khắp không gian, tôi sử dụng mười hai phần khứu giác để xác định mùi hương của Lưu Niên.

Là thứ mùi hương nhân nhạ, mê đắm, mị hoặc.

Lại một lần nữa không kìm nổi lòng mình, tôi thẳm cảm thán, chàng là thật, biết nói thế nào nhỉ... nhưng sao chàng giống yêu tinh quá.

Sáng sớm, khi tôi thức dậy thì mọi người đã ngồi vây quanh bàn ăn, ai nấy đều nghiêm túc chăm chú nhìn bát com trước mặt.

“Âu Dương Thiếu Nhân, các huynh làm sao thế? Sao ai cũng mang bộ dạng này vậy?”, tôi ngồi xuống, xoa xoa bụng hỏi.

Đói chết mất, đói chết mất.

“Lại thêm một người nữa bị giết”, Mạch Thiếu Nam nhìn tôi, thấp giọng nói.

Bát com trong tay suýt chút nữa thì rơi xuống đất.

“Hà?”

Lại có người chết? Tên khốn nạn kia đang làm cái chết tiệt gì thế. Cứ thế này thì tiểu gia tôi làm sao đuổi theo Âu Dương Huyền được chứ.

“Chỗ chúng ta đang ở đã hoàn toàn bị phong tỏa, vì thế chắc chắn hung thủ đang ở trong nội phủ. Dù sao những người ở đây đối đãi với chúng ta rất tốt, tất cả a hoàn và nô bộc vì thế cũng đều bị liên quan”, Âu Dương Thiếu Nhân nói.

“Người chết là ai?”

“Thành chủ phu nhân, có vẻ thủ đoạn của hung thủ không mấy phức tạp, chỉ là hạ độc, nhưng loại độc này vô cùng kỳ lạ, cho đến lúc này vẫn chưa điều tra ra là loại độc gì. Và lại chúng ta căn bản không được tiếp cận hiện trường, cho nên chẳng thể làm gì được”, Mặc Nguyệt lắc đầu nói.

Bát com trong tay, cơ hồ đã chẳng còn hương vị gì nữa.

Gần đây chuyện xảy ra liên tiếp, thậm chí lúc này tôi còn bắt đầu nghi ngờ có người đang cố tình ngăn cản hành trình của chúng tôi.

“Thiếu Nhân, liệu có nên nói với quản gia, để chúng ta trợ giúp điều tra?”, buông bát com trong tay xuống, tôi hạ quyết tâm nói.

“Tiểu Tình, đây không phải là chuyện chúng ta nên quản”, Âu Dương Thiếu Nhân quay lại nhìn tôi, lắc lắc đầu.

Tôi đương nhiên biết đây không phải chuyện chúng tôi nên quản, nhưng, chúng tôi lúc này không thể không quản chuyện đó được nữa.

“Huynh thấy lúc này chúng ta còn có thể ra về thanh bạch được nữa sao. Thành chủ sớm không chết, muộn không chết, lại chết đúng vào lúc chúng ta tới. Xem ra lúc này họ đối xử với chúng ta vẫn còn khá khách khí, kỳ thực sau lưng e rằng họ đã sớm cho chúng ta là hung thủ rồi. Cho dù đây là trùng hợp thì hành động của hung thủ cũng ảnh hưởng đến chúng ta. Ngày nào chưa bắt được hung thủ thì ngày đó chúng ta chưa thể đi khỏi đây được, không chừng một ngày nào đó chúng ta còn bị bắt rồi tống vào đại lao. Ở nơi đây, chúng ta vốn chẳng có cách nào nhờ người giúp đỡ, đến lúc cam go sẽ không có ai ra tay tương trợ, cho nên tôi nghĩ, chi bằng chủ động xuất kích, để tránh vạn nhất có xảy ra chuyện gì...”

Nói xong một đoạn lê thê như thế, tôi mệt đến mức thờ không ra hơi.

Xì! Những lời đạo lý thế này, thực chẳng giống được nói ra từ miệng tôi chút nào.

Rõ ràng đám tiểu tử này cũng cảm thấy như vậy.

“Thượng Quan Tinh, nàng thoát xác rồi hả?”, Mặc Nguyệt há mồm hỏi một câu như thế.

Tôi trừng mắt, bưng bát com lên, chẳng mấy hào hứng nói: “Ăn com đi, chi là tiểu gia tôi không muốn chết thôi.”

Chính xác, là tôi không muốn chết.

Được hưởng chế độ giáo dục của thế kỷ Hai mươi mốt vĩ đại, tôi trở thành một nhân sĩ xuyên không thành công, nếu chỉ vì chuyện này mà chết oan, đó rõ ràng là mối nhục lớn cho mười mấy năm xem phim truyền hình của tôi.

Tôi thực lòng rất muốn nói, Bao đại nhân[1], xin hãy ban cho con sức mạnh!

[1] Bao đại nhân chính là Bao công, Bao Chửng, Bao Thanh Thiên... là một vị quan thanh liêm, chấp pháp nghiêm minh, không khiếp sợ quyền uy hay vị nể tư tình.

Conan[2] à! Hãy nhường cho tôi cặp mắt có thể phá mọi vụ án đi mà!

[2] Conan là nhân vật chính trong bộ truyện tranh Thám tử lừng danh Conan.

Thần thám Thượng Quan Tinh bắt đầu xuất kích!

Mấy tên tiểu tử kia bị cảm nhiễm bởi thái độ nhiệt tình của tôi, cùng nhát loạt bưng bát ăn com.

Có điều, nếu họ có thể ngậm cái miệng không ngừng lảm nhảm, nói những lời chết tiệt như “Thượng Quan Tinh bất ngờ thay đổi”, “Phát huy thần lực siêu cấp”, “Đầu bị đụng vào cây rồi”, thì nhất định tôi cũng được an ủi phần nào.

Hu hu, nhất định phải cho các người thấy bản lĩnh của bốn nữ hiệp tôi đây!

Vừa dùng bữa xong, tôi liền đánh tiếng liên lạc với người trong phủ thành chủ.

Trên thực tế, tôi vốn chỉ muốn thăm dò tung tích của chàng trai mặc hồng y kia. Nhưng sau khi nghe Âu Dương Thiếu Nhân hoa ngôn xảo ngữ, hùng biện một hồi, cuối cùng tôi đã hiểu.

Trong phủ thành chủ, có một thành chủ, năm vị phu nhân, bốn con trai và ba con gái, trong đó chẳng có người nào tướng mạo giống lão thành chủ cả.

“Ông ấy không có con riêng chứ?”, nằm bò bên thềm cửa sổ, tôi không kìm được liền hỏi.

Âu Dương Thiếu Nhân tròn mắt nhìn tôi, nói: “Con riêng? Nàng đang nghĩ gì thế hả, nếu có thì ông ta đã sớm dẫn về rồi.”

Tôi ưỡn oải ngược nhìn bầu trời, trong lòng cảm thấy bức bối, nóng lạnh cứ chen nhau dấy lên từng hồi.

“Vậy, ở chỗ này có nam nhân nào đẹp tựa yêu tinh không?”

Tôi nghĩ, bất luận chàng có thân phận thế nào, chi cần chàng ở đây, nhất định tôi sẽ yêu chàng.

“Ha ha! Thượng Quan Tinh, không phải nàng bị trúng tà đấy chứ. Nếu thực sự có người như thế, cái tên của Âu Dương Thiếu Nhân ta nhất định sẽ được viết ngược. Nàng phải tin tưởng thông tin tình báo của ta chứ.”

Gió thổi cuốn lên từng cánh hoa sắc trắng.

Tôi đắm mình trong trời hoa vô tận, nhưng con tim đã hoàn toàn giá băng.

Không, người này hoàn toàn không tồn tại.

Nhưng tôi có thể khẳng định, đó chắc chắn không phải ảo giác, chắc chắn không phải.

Chàng từng nói, chàng tên là Lưu Niên, tôi tin rằng mình đã nhìn thấy chàng.

Nhưng nếu nội phủ vốn không tồn tại người này, vậy chàng là ai?

Xuất hiện trong cuộc đời tôi, chàng trai thân mang y phục sắc đỏ, ma mị tựa yêu tinh, rốt cuộc chàng là ai?

Q.3 - Chương 24: Tôi thích tên hung thủ giết người này...

Lặng lẽ ngồi trên bệ cửa, tôi buồn bực vô cùng.

Âu Dương Thiếu Nhân đã thuyết phục được mấy người kia để chúng tôi cùng giúp điều tra phá án. Thực ra tôi hiểu rất rõ cách nghĩ của đám người đó, họ chẳng qua chỉ muốn chúng tôi mau mau lộ ra sơ hở mà thôi. Bất giác tôi lại nhớ khi còn nhỏ, cô giáo cũng chẳng phân biệt trắng đen rõ ràng mà đã kết luận tôi đã đưa trẻ làm chuyện xấu.

Tổng cộng lại cũng chỉ có mấy người này mà thôi, tôi cảm thấy trực giác của mình rất chính xác. Oạch! Tuy tôi cũng là đối tượng bị tình nghi, nhưng trong tiểu thuyết trinh thám chẳng phải đều nói rằng: Không bao giờ được tin những thứ bày ra trước mắt, chỉ có dùng trái tim để quan sát, bạn mới có thể phát hiện những điều kỳ lạ trong đó.

Thực ra tôi lảm nhảm nói những thứ vô bổ như thế bởi vì mỗi khi nhắm mắt tôi chỉ có thể nghĩ đến hai người.

Một là Luru Niên y phục sắc đỏ.

Một là tên hung thủ giết người.

Bóng hình hai người đó cứ chùng chéo lên nhau trong suy nghĩ của tôi.

Tôi cũng rất muốn dùng trái tim của mình để nhìn nhận sự việc, nhưng, trực giác mách bảo tôi rằng, Luru Niên nhất định có vấn đề.

Tại sao?

Vì tôi nghe ngóng được, ở đây ngoài tôi ra, căn bản chẳng có người nào biết Luru Niên là ai, cũng chưa từng có ai gặp chàng cả.

Điều đó chứng tỏ rằng chàng nhất định có vấn đề.

Ngước nhìn biển hoa bên ngoài cửa sổ, tôi không kìm được lại nghĩ.

Đêm nay, liệu chàng có đến không?

Nhảy xuống khỏi bệ cửa, đứng dậy bước tới biển hoa kia, tôi tìm một nơi thoải mái để thả mình xuống rồi khẽ khàng nhắm mắt.

Không kìm được lại nhớ đến bóng hình của chàng.

“Luru Niên, chàng thích hoa gì? Chàng thích ăn món gì? Thích rượu gì? Chàng ghét gì? À, Luru Niên thích màu đỏ, nên màu đỏ của trang phục mới tươi tắn lộng lẫy như thế. Cái gì? Chàng không thích hả? Nhưng chàng mặc nó mà.”

“Luru Niên, chàng... đã giết người phải không...”

Cần môi, tôi lại hồ đồ rồi, cứ tự biên tự diễn, nói chuyện với bóng hình không hề tồn tại.

Có người từng nói, con người ta một khi mắc phải bệnh lạ, ắt sẽ khó chữa trị vô cùng.

Lẽ nào bệnh của tôi cũng không thể trị khỏi?

Kể từ khi gặp Luru Niên, cơ hồ thế giới của tôi lại dấy lên một con sóng lớn, còn bản thân tôi lại không dám tin rằng mình có thể tiếp nhận được con sóng ấy.

“Luru Niên, nói cho ta biết được không? Chàng, đã giết người phải không?”

“Thượng Quan Tinh, nàng đang lẩm bẩm gì vậy?”, bên cạnh đột nhiên truyền lại tiếng cười vô cùng dễ nghe, một giọng nói dịu dàng êm ái hỏi tôi.

Tôi vội vàng mở to mắt, kinh ngạc nói: “Luru Niên?”

“Không phải ta thì có thể là ai chứ”, ngồi xuống bên cạnh tôi, chàng trai mặc hồng y mỉm cười nói.

Trái tim tôi lại bất giác loạn nhịp.

Tôi không kiềm chế được mà tự mắng mình: Đúng là cái đồ không có lập trường. Vừa nhìn thấy chàng, tôi liền cứng họng chẳng nói được câu nào nữa.

Lưu Niên nằm xuống bên cạnh tôi, hỏi: “Nàng vừa hỏi ta chuyện gì vậy? Trong ảo tưởng lại nhớ đến ta hả?”

Hít một hơi thật sâu, lúc này tôi chẳng biết phải làm gì, thực sự tôi đang vô cùng bối rối.

Tôi vừa hỏi vấn đề của chàng sao?

Đúng vậy sao, hỏi rồi hả?

Hỏi chàng có phải là sát nhân không hả?

Nếu, chàng nói đúng là như vậy, tôi cũng không biết khi đó phản ứng của mình sẽ thế nào.

“Lưu Niên, chàng... đã giết người phải không?”, tôi nhắm mắt nghiêng răng nghiêng lợi, cuối cùng cũng quyết định hỏi chàng.

Rốt cuộc “đi đường vòng” vẫn không phải tác phong của Thượng Quan Tinh tôi đây.

Lưu Niên cười khanh khách, nhẹ nhàng đưa tay vuốt tóc tôi.

Tôi nghiêng đầu, nghiêm túc hỏi: “Chàng đúng là vậy sao?”

“Đúng vậy, nếu thực sự cần phải giết người, ta sẽ hạ thủ không thương tiếc”, bàn tay dịu dàng chạm nhẹ lên mái tóc, giọng nói âm áp xuyên thấu vào đôi tai. Đó lại là thứ thanh âm khiến trái tim tôi chấn động.

Chàng nói, chàng đã giết người.

Tôi rất muốn tiếp tục hỏi chàng, vậy chàng có phải là hung thủ?

Nhưng tôi vốn nhát gan mà.

Tôi sợ nếu mình hỏi, chàng sẽ lại thành thực trả lời.

Tôi sợ nếu mình hỏi, chàng sẽ nói với tôi rằng, đúng vậy, ta chính là hung thủ.

Đến lúc đó, tôi không thể không nói lời tạm biệt với chàng yêu tính mà tôi yêu thương nhất. Tôi chỉ mới gặp chàng có mấy ngày thôi, giờ tôi mới thực sự hiểu hết câu “nhất kiến chung tình”.

Đôi mắt của Lưu Niên dường như phát ra ánh nhìn cực kỳ nguy hiểm, nụ cười yêu kiều nói với tôi: “Thế nào? Tiểu Tinh còn câu hỏi nào nữa không? Muốn hỏi ta là hung thủ...”

“Lưu Niên!”, tôi đột nhiên hét lớn ngắt lời chàng.

Bất luận chàng muốn nói gì, đều không cần nói ra nữa.

“Ta... có thể ôm chàng được không?”, tôi ngẩng đầu, nghiêm túc hỏi chàng.

Lưu Niên cười tinh tú, nói: “Được chứ, mỹ nam dù sao cũng là để người khác thưởng thức, chẳng phải sao?”

Duỗi tay ra, Lưu Niên ôm tôi vào lòng.

Trong vòng tay ấm áp của chàng, tôi cảm nhận được làn khí lạnh đậm, lạnh lùng.

Đó là thứ khí tức nguy hiểm, là mùi hương mà tôi cảm nhận được trên người của thành chủ khi đã chết.

Yêu, có thể khiến người ta trở nên sa đọa.

Câu nói này, không hề sai chút nào.

Khi ôm siết lấy thân hình chàng, tôi rõ ràng ý thức được mối nguy hiểm cận kề nhưng lại chẳng cách nào dứt mình ra được.

Lúc này, Thượng Quan Tinh đang có tâm sự, một tâm sự liên quan đến Lưu Niên.

Tôi hiểu rồi, Lưu Niên tiếp cận tôi, đều là có mục đích. Tôi cũng biết, lúc này Lưu Niên chỉ đang trêu đùa tôi, chàng tuyệt vời đến vậy, sao có thể lựa chọn một Thượng Quan Tinh bình phàm như tôi được.

Có thể đam mê, nhưng không thể lưu luyến, là chàng đang đưa ra thông điệp ấy.

“Chàng đã ở đây bao lâu rồi”, tôi khẽ giọng hỏi.

“A, ta không biết. Tiểu Tinh à, nàng sẽ ở lại đây bao lâu?”, Lư Niên hỏi lại.

Trái tim tôi bất giác đập thình thịch. Ngược mắt nhìn những cánh hoa đang phiêu động khắp trời, tôi nói với chàng: “Ngày mai tất cả sẽ chấm dứt.”

“Vậy đi đi, chúng ta phải chia tay rồi”, chàng nhìn tôi, cười nói. Ánh mắt đầy vẻ lãnh đạm.

“Đúng vậy, đi rồi tức là chia tay với chàng. Nhưng chàng vốn là người như thế, chẳng phải sao. Có thể mê đắm trong men say, nhưng không hề lưu luyến”, tôi mỉm cười, rồi khỏi vòng tay ấm áp của chàng. Một mình ngồi lại giữa biển hoa.

Lư Niên rõ ràng có chút thất thần.

“Tiểu Tinh, nàng không thích ta sao?”, Lư Niên ngồi xuống, y phục sắc đỏ khẽ khàng phiêu động trong gió.

Tôi không thể không thừa nhận, dáng vẻ của chàng lúc này khiến bản thân tôi trở nên mơ hồ.

Tôi thích chàng, tôi đối với chàng chính là “nhất kiến chung tình”. Sống bao nhiêu năm trên đời nhưng tôi chưa từng có được cảm giác ấy.

Tôi nghiêng đầu, mỉm cười với chàng: “Không cần tạm biệt nữa.”

Không cần tạm biệt, ta thích chàng rồi.

Chàng đã từng giết người, có thể lúc này chàng cũng đang muốn giết ta.

Nhưng ta chẳng quan nổi nữa rồi. Ta thích chàng, cho dù chàng là kẻ sát nhân, ta cũng chẳng để tâm. Vì ta không thể khống chế trái tim mình được nữa.

Ta có thể cho phép mình thích chàng, có thể mê đắm yêu thương chàng. Nhưng ta chẳng có cách nào cho phép mình xảy ra bất kỳ chuyện gì với chàng, vì điều đó sẽ làm tổn thương những người quan trọng nhất trong cuộc đời ta.

Lư Niên nhìn tôi, đột nhiên mỉm cười rạng rỡ.

Tôi đắm mình trong nụ cười đó, lại một lần nữa không biết đã lạc tới tận phương nào.

Thật nguy hiểm, nụ cười thật nguy hiểm.

Y phục sắc đỏ lay động theo làn gió, từ từ di chuyển về phía tôi.

“Thượng Quan Tinh, ta chính là hung thủ, bọn họ đúng là do ta giết.”

Trái tim tôi như rút xuống hố băng sâu thẳm.

Đừng nói gì nữa, tôi không muốn nghe!

“Thượng Quan Tinh, ta muốn giết sạch tất cả những người ở đây.”

Đôi môi tôi chắc chắn đã vô cùng nhợt nhạt, tôi muốn bỏ chạy, nhưng, nhưng toàn thân không sao động đậy nổi, hoàn toàn không thể cử động.

Dung nhan chàng càng lúc càng phóng đại trước mắt tôi, mỗi lúc một lớn, sau đó đôi môi của tôi cơ hồ lạc vào ảo tưởng, lại dính chặt lên gương mặt chàng.

Bờ môi di chuyển không ngừng.

Đôi tay thon dài tựa yêu tinh kia vòng tới, chàng kéo tôi vào lòng.

Rõ ràng tôi nghe thấy chàng nói: “Nếu nàng có thể, hãy thử chống lại ta đi.”

...

Tôi biết, lúc này mình thật đáng chết.

Tôi cũng biết, lúc này mình chẳng còn hy vọng gì nữa.

Nhưng tôi cũng không thể bỏ chạy.

Tôi... thích chàng.

Cuộc đời này, lần đầu tiên tôi biết thực sự thích một người là như thế nào.

Người đó, chính là Lư Niên.

Tôi thích tên hung thủ giết người này...

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 25: Thượng Quan Tình: Đúng vậy, ta là hung thủ giết người

Lại có người chết.

Nằm trên giường, ngược nhìn thanh xà ngang trên nóc nhà. Nhắm mắt lại, cơ thể và trái tim đã không còn sức lực.

Bên ngoài cửa sổ chợt có tiếng gào thét vọng lại, ồn ào huyền ảo lại càng khiến lòng tôi thêm muộn phiền.

Khép mi, tôi nhớ tới những lời cuối của Lư Niên đêm đó.

“Nếu nàng có thể, hãy thử chống lại ta đi.”

Tôi... cũng muốn chống lại.

Chỉ có điều, tôi dường như không có được thứ sức mạnh và dũng khí ấy.

“Thượng Quan Tình, ta chính là hung thủ, bọn họ đúng là do ta giết.”

“Thượng Quan Tình, ta muốn giết sạch tất cả những người ở đây.”

Giọng nói cùng bóng hình của chàng cứ mãi vương vất trong tâm trí tôi, dùng sức ôm chặt đầu mình, tôi cố thử xua đi sự tồn tại của chàng.

Nhưng không thể! Không thể! Không thể!

Dần lòng nện mạnh nắm đấm xuống giường, tôi bắt đầu hận bản thân mình không có khí phách đến thế.

Thượng Quan Tình, mày có thể dũng cảm một chút được không?

Nếu mày đủ ác độc, sẽ có thể bỏ đi cùng chàng! Chỉ cần được ở bên chàng, dù chàng có tàn nhẫn bao nhiêu, vì yêu chàng, mày hoàn toàn có thể chấp nhận.

Nếu mày không thể từ bỏ tất cả, vậy hãy kiên quyết bỏ đi tình cảm của mình, thông báo với mọi người rằng chàng chính là hung thủ!

“Tại sao, tại sao mình lại nhu nhược thế này?”, cuộn tròn trên giường, cuối cùng tôi vẫn không có đủ dũng cảm để nói ra những điều đang chất chứa trong lòng.

Bên ngoài cửa sổ, âm thanh càng lúc càng ồn ào huyền ảo, tựa như khác hoàn toàn với mấy phút trước đó, có người vừa mới chạy qua căn phòng này, giờ lại đang chạy lại.

Tôi thoáng sửng người.

Lẽ nào đám Âu Dương Thiếu Nhân đã xảy ra chuyện rồi?

Tìm tôi thất lại, vội mặc y phục, đẩy toang cửa nói lớn: “Xảy ra chuyện gì thế?”

Lời còn chưa dứt, đã thấy thanh trường kiếm màu bạc lóe sáng ghè lên cổ.

Trái tim tôi run rẩy kịch liệt, nghiêng đầu nhìn lại, chỉ thấy một đám quan binh khuôn mặt lạnh băng đang chăm chăm nhìn mình.

“Thượng Quan nữ hiệp, đang định đi đâu vậy?”

Tôi có chút sợ hãi.

Dẫu sao đây cũng là kiếm thật, nhưng tình hình lúc này đã nhắc nhở tôi rằng, dù có sợ hãi cũng chẳng giải quyết được gì.

Về mặt trầm xuống, tôi nhìn đám người đó nói: “Chẳng hay các vị huynh đài đang làm gì vậy?”

“Làm gì? Nữ hiệp chẳng lẽ không biết sao?”

“Ha ha, tại hạ thực sự không biết.”

Tôi cười, xí! Biết rồi thì còn hỏi các người làm gì?

“Ai cho phép người kẻ kiếm lên cổ nàng?”, đột nhiên có một giọng nói băng lạnh ngập tràn âm khí từ xa vọng lại.

Tôi dõi mắt theo giọng nói đó, trông thấy đám Mặc Nguyệt đang bước tới.

Ba người đều bình an vô sự, trái tim tôi cơ hồ cũng thư thái hơn chút.

Đám quan binh kia rõ ràng có chút e sợ ba người bọn họ, liền áp sát lấy tôi, lưỡi kiếm càng kề chặt hơn, nép phía sau tôi nói: “Chớ có lại gần, tại hạ cũng là vì việc công mà thôi! Thanh Hâu sắp đến, các vị chớ có manh động.”

Tôi chau mày, không kiềm chế nổi liền hỏi: “Thanh Hâu là ai?”

“Chính là người điều tra vụ án này do Hoàng thượng phái đến. Thượng Quan Tĩnh, lần này cô chạy không thoát đâu.”

Tôi có chút sững người, tròn mắt nhìn. Tên lính tép riu này chẳng lẽ lại cho rằng tôi là hung thủ?

Khốn kiếp! Tiểu gia tôi không có đại bản lĩnh đó đâu.

Mặc Nguyệt thấy đám binh lính đang vây quanh tôi liền nhú mày, mỉm cười tươi tắn.

Tôi thấy trên khuôn mặt ngập tràn nét cười đó có nửa phần đều là vắn đen. Trái tim lại lần nữa run rẩy.

Khốn nạn thân tôi! Mặc Nguyệt hắc hóa rồi.

Quả nhiên Mặc Nguyệt hắc hóa rồi, chỉ thấy huynh ấy chẳng thèm để tâm đến tình hình của tôi lúc này, tiện tay rút kiếm, chỉ thẳng về phía tên lính kia: “Hôm nay tâm trạng ta không được tốt, xem ra chỉ có lấy mạng vài người thì mới thoải mái hơn được.”

Đúng là không ngoài dự liệu của tôi, vừa nói xong, Mặc Nguyệt liền lao thẳng về phía trước.

Trái tim lập tức nhảy dựng lên, tôi sợ hãi hét lớn: “Thôi đi! Mặc Nguyệt! Dừng lại, mau dừng tay lại, tôi sẽ không sao đâu.”

Tên lính quèn kia bị dọa cho run rẩy không thôi.

Tay chân vừa run lẩy bẩy vừa nói với Mặc Nguyệt: “Cảnh... cảnh cáo người, đừng có bước qua đây. Ta... ta sẽ giết ả ấy.”

Đám binh lính xung quanh trông thấy, lần lượt rút đao ra.

Mặc Nguyệt vẫn điềm nhiên mỉm cười, bước về phía trước, vừa đi vừa nhẹ nhàng nói: “Huynh đài à, đừng có run rẩy như vậy, hạ thủ thì phải chuẩn xác, phải làm thế nào để người ta được chết một cách thống khoái chứ.”

Khoảnh khắc đó, tôi vô cùng hy vọng bản thân mình là một tiểu nham hương không có suy nghĩ, thay vì là một cây nham hương thông minh nhưng lại vô dụng.

Giữa thanh thiên bạch nhật, trời quang mây tạnh, lại có tên nam nhân khốn kiếp đang muốn bức chết người!!!

“Âu Dương Thiếu Nhân, mau giữ huynh ấy lại, tiểu gia tôi vẫn chưa muốn chết đâu”, nhận thấy không thể khuyên ngăn được Mặc Nguyệt, tôi đành cầu cứu Âu Dương Thiếu Nhân.

Nhưng lại thấy Âu Dương Thiếu Nhân so vai, cũng đồng thời rút kiếm ra.

Tim tôi “keng” một tiếng hoang lạnh.

Sự tình có vẻ nghiêm trọng hơn tôi tưởng rất nhiều.

Hu hu, Trời muốn diệt tôi sao!

Chính vào lúc đó, đột nhiên từ phía hành lang sâu rộng đằng xa, một giọng nói the thé truyền tới: “Thanh Hâu đến!”

Bốn phía lập tức vọng lại những tiếng rập chân quỳ xuống.

Tên lính quèn đang giữ tôi cũng vội vàng khom người phủ phục.

Tôi vô cùng hiếu kỳ, rốt cuộc Thanh Hài là nhân vật như thế nào?

Bầu không khí khẽ khàng lay động, một mùi hương thoang thoảng lạnh lạnh tỏa khắp, tôi bắt đầu cảm thấy lo lắng.

Tôi không tài nào nghĩ ra hắn là ai. Không muốn biết...

Một người bước tới đứng trước mặt, tôi nhìn thấy lượt y phục đang bông bênh trong gió của đôi phương, đó là hồng y.

Trong ký ức của tôi, hồng y mỹ lệ...

“Thượng Quan Tinh, ngẩng đầu lên”, một giọng nói dễ nghe truyền tới.

Tôi chậm rãi ngẩng đầu, nhìn thấy khuôn mặt kia, con tim dần dần nguội lạnh, vô cùng lạnh lẽo. Tôi nghĩ, bản thân không còn cách nào để duy trì thứ tình cảm trong sáng dành cho chàng nữa rồi.

Thanh Hài, Thanh Hài.

Ha ha, ta còn đang nghĩ xem chàng là ai? Lưu Niên, hóa ra chàng là Thanh Hài, thật lợi hại.

Chẳng hiểu sao tim tôi chợt đau nhói.

Lần xuất chiến này, kết quả thế nào, cơ hồ tôi đã có thể đoán được vài phần.

“Thượng Quan Tinh tham kiến Thanh Hài”, sững sờ giây lát, tôi chấp hai tay, nắm chặt, cung kính hành lễ.

Tham kiến Thanh Hài, khoảnh khắc đó, chàng là Thanh Hài, không phải Lưu Niên yêu tinh mỹ lệ của tôi.

Đôi mắt đẹp của Lưu Niên khẽ nhướng lên, nói: “Thượng Quan Tinh, trăm nghe không bằng một thấy. Quả nhiên là nữ trung hào kiệt, thấy bản hầu[1] ta mà không hề biến sắc.”

[1] Hầu là một tước của chế độ phong kiến Trung Quốc. Bao gồm công, hầu, bá, tử, nam

“Chưa từng làm chuyện trái lương tâm, nửa đêm chẳng sợ ma gõ cửa, Thượng Quan Tinh tự thấy mình không hổ thẹn với Trời xanh”, tôi mỉm cười, lạnh lùng đáp lời.

Châm chậm ngược mắt lên, tôi thấy trên đỉnh của căn viện, cung thủ đã vây kín một vòng.

Lưu Niên vừa nghe thấy, phóng đảng cười, vừa cười vừa nói: “Ha ha! Thượng Quan Tinh, cô thật là thú vị.”

Tiếng cười vang vọng thấu tận trời cao.

Ha ha, tôi thích nụ cười của chàng.

“Thượng Quan Tinh, cô đã giết người, cô biết tội của mình chưa?”, nụ cười vụt tắt, chàng xoay người nghiêm túc chất vấn tôi.

Tôi ngẩng đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt khiến mình say đắm kia. Nghe thấy tiếng thét phẫn nộ của đám Âu Dương Thiệu Nhân phía sau:

“Tên gì gì hầu chết tiệt! Ngươi điên hả, sao nàng có thể là hung thủ giết người được chứ.”

“Chớ có nhiều lời với hắn, cứ đưa hắn đến Tây Thiên cho lành.”

“Tiểu Tinh, chớ có sợ hắn.”

Tôi... đâu có sợ chàng. Là tôi thích chàng.

Các huynh có biết, tôi đang đau khổ đến mức nào không?

Tôi thích tên hung thủ giết người này, lần đầu tiên trong đời tôi thích một người, mà lại thích một cách sâu sắc như thế. Tôi thích chàng, thích đến mức không dám dùng đến chữ yêu nữa.

Tôi sợ nếu mình thật lòng nói rằng mình yêu chàng, tôi sẽ hận vì không thể tự giết mình được.

Lúc này, chàng muốn giết tôi. Nếu tôi phản kháng liệu có tác dụng gì? Trái tim dù sao cũng đã mất rồi, thứ không nên mất cũng đã ra đi rồi. Tôi không

phải nữ nhân vật chính trong phim bi kịch, tôi chỉ là cây nấm hương ngốc nghếch. Nhưng, khi tôi yêu một người không nên yêu, cuộc đời tôi sẽ biến thành tấn bi kịch không hơn không kém. Đây là số mệnh, tôi hiểu điều đó.

“Đúng vậy, ta là hung thủ giết người”, mỉm cười, tôi thân nhiên nói với chàng.

Luru Niên, chàng phải nhớ nụ cười của ta.

Luru Niên dường như không ngờ tôi lại thừa nhận như thế, ánh mắt trầm ổn kia chợt lóe lên một tia kinh ngạc.

“Thượng Quan Tinh! Nàng điên rồi!”

Tôi nghiêng đầu, nhìn bộ dạng kinh ngạc của bọn Âu Dương Thiếu Nhân, nhẹ giọng nói: “Người là do ta giết, tất cả đều không liên quan đến họ. Thượng Quan Tinh ta có một việc muốn thỉnh cầu.”

Luru Niên nhìn tôi, lâu sau mới lên tiếng: “Nói đi.”

“Trả lại cho ta một thứ”, môi tôi nhất định đã tái xanh rồi. Nhưng, dù bản thân có thảm hại thế nào, tôi cũng phải lấy lại đồ vật ấy, nó vô cùng quý giá đối với tôi.

“Tại sao?”

Khép mi mắt lại, tôi mỉm cười nói: “Vì đó là thứ quan trọng nhất với ta, không cần thận đánh rơi mất, ta vô cùng đau lòng.”

Đó là chiếc còi mà Âu Dương Thiếu Nhân tặng cho tôi.

Nhưng đêm qua, đã bị một nam nhân lấy mất.

Khi chàng bước ra, tôi biết, thế nào mình cũng sẽ biến thành hung thủ.

Chàng yêu tình mà ta thương mến, ta vốn không thuộc về thế gian này, cho nên dù chết đi, cũng không là gì hết.

Nhưng chàng yêu tình mà ta yêu kia, trong tình yêu, người nào yêu trước đều là kẻ bại trận. Vì trận thua lần này, ta đã phải trả giá bằng cả mạng sống của mình.

Ta... không muốn yêu chàng nữa.

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 26: Tôi xin các huynh, hãy mau chạy đi!

Cảnh tượng trước mắt tôi dần trở nên mơ hồ.

Tôi nhìn thấy Mặc Nguyệt đột nhiên phát cuồng rút kiếm, vung tay khua tới, một tên quan binh bên cạnh liền ngã xuống đất.

Trước mắt tôi, máu tươi bắt đầu túa ra, chậm chậm, chậm chậm, vũng máu tươi cứ thế lan rộng ra như một bông hoa.

Mặc Nguyệt... giết người rồi...

Ngước mắt lên, tôi đau đớn nhìn nam nhân mặt cứ luôn giả bộ tươi cười kia, lúc này lại đang nhìn mình bằng ánh mắt vô cùng ảm áp, dịu dàng.

“Mặc Nguyệt...”, tôi run rẩy, đau thương gọi huynh ấy.

Ánh trăng của lòng tôi, huynh đang làm gì thế này?

Hắn là Hầu gia, chúng ta đều đã bị bao vây rồi, đừng mạo hiểm nữa, tôi xin huynh đấy, chúng ta đâu không lại hấn đâu. Hắn sớm đã gài bẫy chúng ta rồi, là do tôi không tốt, là tôi ngu ngốc, tự mình chui đầu vào rọ. Tôi không muốn làm liên lụy đến các huynh, mau chạy đi.

“Ha ha, giết người hả? Mặc Nguyệt ta không biết đã giết bao nhiêu người. Muốn bắt thì bắt luôn cả ta đi”, Mặc Nguyệt nói xong liền buông thanh kiếm trong tay xuống.

Lưu Niên lạnh mặt quay người, nói với Mặc Nguyệt: “Người cho rằng bản hầu ta sợ người?”.

Âu Dương Thiếu Nhân tiến tới trước một bước, nói: “Hầu gia, đương nhiên là không sợ rồi”.

Nói xong liền rút kiếm ra.

Lắc đầu, tôi chỉ có thể hét lên: “Thiếu Nhân!!! Không! Mau chạy đi! Chạy đi!”.

Không cần đâu, tôi xin các huynh, hãy mau chạy đi...

“Tiểu Tinh, nàng chờ một chút, giờ ta sẽ đưa nàng đi”, Âu Dương Thiếu Nhân nói xong, kiểm liền chia thẳng về phía Lưu Niên.

Lưu Niên mỉm cười, xoay người đi chuyển.

Tôi không biết gì về võ công, nhưng trong khoảnh khắc đó, tôi thực sự đã cảm nhận được luồng sát khí kinh hồn bạt vía, luồng sát khí đó phát ra từ Lưu Niên.

Khoảnh khắc đó, tôi cơ hồ nhận ra, Thiếu Nhân không phải là đối thủ của hắn.

Thiếu Nhân của tôi, huynh là của tôi, sao huynh có thể không nghe lời tôi như vậy. Từ trước đến nay tôi chưa bao giờ nghĩ bản thân mình có thể chạy nhanh được như thế.

Tôi rất sợ chết, từ nhỏ đã vậy rồi. Ở trường, mặc dù rất muốn tham gia câu lạc bộ kịch nhưng tôi chưa từng có dũng khí đến để ghi danh. Sau khi trở về cô đại, cũng là vì sợ trước sợ sau nên mới khoa trương thanh thế giả làm đại hiệp. Nhưng lúc này, tôi hoàn toàn không còn nghĩ đến chuyện sống chết.

Tôi nghĩ đến lúc này, chỉ là Thiếu Nhân của tôi. Thiếu Nhân của tôi, tôi không thể để huynh chết được. Vì huynh là của tôi, tôi đã nói rồi mà. Tôi chạy tới trước mặt Âu Dương Thiếu Nhân, dang tay ôm lấy huynh ấy. Phía sau, một chương đánh tới, tôi mỉm cười yên lòng, vẫn cứ lao đến vòng tay ấm áp an lành đó. May mà chạy tới rồi...

Khi phía sau bị một chương đánh tới, tôi cảm thấy rất khó chịu. Lực phù ngũ tạng cơ hồ đều lộn tung hết cả. Cảm giác toàn thân nóng như lửa đốt, dòng dịch thể ngọt ngào tanh tanh trào lên, tôi muốn kiềm chế nhưng không cách nào nén lại được.

Đây một miệng máu tươi phun ra, nhuộm đỏ một mảng y phục màu trắng, tôi làm bản bạch y của Âu Dương Thiếu Nhân rồi.

Xung quanh bỗng nhiên yên tĩnh lạ thường, tôi có thể nhận ra Âu Dương Thiếu Nhân đang run rẩy. Huynh ấy run bắn bật ôm chặt lấy tôi, nhưng hai tay lại không dám chạm vào cơ thể tôi.

Tôi không kìm được lại cười trên huynh ấy.

“Thiếu Nhân, tôi làm bản y phục của huynh rồi...”

Đúng vậy đấy, không cần phải lo lắng, tôi không sao đâu.

Tôi rất muốn cười lớn, muốn vỗ vỗ lên vai mà nói với huynh ấy một câu: “Tôi không sao”. Nhưng không hiểu sao cơ thể tôi lại yếu ớt thế này, hoàn toàn không còn chút khí lực nào nữa...

Cơ thể không còn nghe theo sự điều khiển của tôi nữa rồi.

“Tiểu Tinh!”, Âu Dương Thiếu Nhân giọng nói run rẩy cứ thế ôm chặt lấy tôi.

Hai tay nắm chặt y sam của tôi.

Dịch thể ấm nóng lại bắt đầu trào ra, tôi ngẩng đầu, dưới ánh mặt trời rực rỡ chói lọi, bất giác nhìn thấy Âu Dương Thiếu Nhân rơi lệ.

Khóc sao...

Thiếu Nhân của tôi, tại sao huynh khóc? Thực ra, trong lòng tôi, đang có những hai con yêu tinh cơ.

Một người mặc hồng y, yêu tinh tàn nhẫn. Một người mặc bạch y, yêu tinh thuần khiết. Thực ra tôi không dám nói huynh là yêu tinh, vì lúc nào tôi cũng nghĩ, huynh phải là thân tiên mới đúng.

Nhưng, trong lòng tôi, người có thể khiến tôi mê đắm, tất cả đều là yêu tinh.

Thiếu Nhân, không được khóc. Mỗi lần yêu tinh khóc đều sẽ trở nên trong suốt, cuối cùng sẽ biến thành bọt bong bóng. Giờ đây, tôi cố chạm lên khuôn mặt huynh ấy, khẽ mỉm cười, nói: “Thiếu Nhân, đừng khóc mà”.

“Ừm, Tiểu Tinh, ta không khóc”, âm thầm chịu đựng, Âu Dương Thiếu Nhân gượng cười và nói.

Ha ha, hay là đừng cười nữa đi, cười trông xấu lắm.

“Thanh Hài! Ta phải lấy mạng ngươi!”

Tôi nghe thấy thanh âm như cào xé của Mặc Nguyệt.

Mạch Thiếu Nam chạy đến bên tôi, vội nhét thuốc gì đó vào miệng tôi.

Tôi mím chặt môi rồi cố cười nói: “Bang chủ cái bang à, huynh biến thành thân y từ khi nào thế?”.

Mạch Thiếu Nam trầm sắc mặt, nói: “Đừng nói gì cả, mau uống thuốc đi”.

Tôi bướng bỉnh nằm gọn trong lòng Âu Dương Thiếu Nhân, chăm chăm nhìn Mặc Nguyệt.

“Nếu các người còn không đi, hôm nay tôi sẽ chết ngay tại đây, không cần uống thuốc nữa. Mặc Nguyệt, huynh muốn lấy cái mạng này của tôi sao?”

Tôi đang rất đau, đau đến mức muốn ngất đi, thế nhưng không cố chịu thì sẽ hỏng hết. Bởi vì nếu tôi chịu không nổi mà than lên, ba tên tiểu tử này nhất định sẽ gặp nguy hiểm.

Mặc Nguyệt cúi đầu nhìn tôi, thoáng chau mày lại.

Lần đầu tiên tôi nhìn thấy huynh ấy thực sự lo lắng như thế. Mặc Nguyệt của tôi, hóa ra huynh cũng có lúc không thể ngụy trang.

Chuyển ánh nhìn về phía Thanh Hài, tôi cười nói: “Thanh Hài, ngài có thể bắt ta về phục mệnh. Bây giờ hãy thả họ đi đi”.

Sắc mặt Lưu Niên thoáng đổi, quay đầu nhìn đám binh lính, nói: “Để họ đi”.

Khóe mắt Âu Dương Thiếu Nhân vẫn còn ngấn lệ, tôi lắc đầu, đưa tay cầm lấy viên thuốc của Mạch Thiếu Nam cho vào miệng, mơ hồ nói: “Còn chưa nuốt xuống được, mau đi đi, nếu không tôi lại ọe ra bây giờ. Sau khi đi, cố gắng nghĩ cách cứu tôi nhé”.

Âu Dương Thiếu Nhân nán nã một hồi, thấy tôi có vẻ không chịu nuốt viên thuốc xuống thì sắc mặt càng lúc càng tệ, cuối cùng cũng hạ quyết tâm.

Thấy ba người đã đi xa, tim tôi dần chùng xuống.

Ha ha, đi đi, đừng quay lại nữa.

Tôi sợ rằng, mình chẳng sống nổi qua đêm nay, vì đêm nay nam nhân này sẽ giết sạch toàn bộ người ở đây.

Tôi chẳng có cách nào thông báo cho bất kỳ ai, họ phải chết. Tôi có thể cứu được, chỉ là ba người mà tôi quan tâm thôi.

Ngước mắt lên, tôi thấy nam nhân trước mặt đang cúi xuống nhìn mình.

“Tiểu Tình, tại sao nàng không chống cự?”, nghiêng đầu, chàng thoáng nghi ngờ hỏi tôi.

Tôi mỉm cười: “Chẳng có tác dụng gì cả, thân thể có thể phản kháng, lời nói có thể phản kháng, nhưng con tim sao có thể chống cự được đây, có tác dụng gì chứ?”.

Khép mắt lại, tôi quệt ngang vệt máu trên khóe miệng, tận hưởng ánh mặt trời tỏa chiếu trên cao.

Đúng là một ngày tuyệt đẹp. Lúc này tôi mới cảm thấy, ngày ngày được ngắm nhìn ánh mặt trời rực rỡ cũng là một thứ hạnh phúc không gì sánh được.

Cơ hồ chàng đã ngồi hẳn xuống, hơi thở của chàng đang phủ lên gương mặt tôi.

“Bất luận chàng muốn làm gì, cũng đừng chạm đến ta”, tôi dịu giọng nói.

Người đang đứng trước mặt không biết nên tỏ thái độ ra sao, chỉ là không dám tiến lại gần hơn.

“Tại sao?”

Tôi cười, tại sao?

Vì tôi đã trúng một chưởng của chàng, nhưng vẫn không thể dứt khoát ghét chàng và cũng chẳng thể thích chàng được nữa.

“Vi ta không còn chút lưu luyến gì với chàng nữa”, tôi bình thản nói với Lưu Niên.

Nói xong liền nhắm mắt lại, tôi chẳng thể lừa được mình, thì chỉ ít cũng có thể lừa được chàng.

Q.3 - Chương 27: Hóa ra trên đời này, từ trước đến nay chưa từng tồn tại Lưu Niên

Có một bàn tay đang bắt mạch trên tay tôi.

Tôi cười.

“Muốn giải thoát cho ta hả?”

Bất chợt nghe thấy lời than thở mơ hồ tựa như ảo giác. Lời than thở ấy thật ngắn ngủi, nhưng dường như chứa đựng nhiều tâm tư.

“Tiểu Tình, sao nàng phải tự làm khổ mình như thế. Ta không có ý giết nàng”, từ động mạch của tôi chậm chậm truyền xuống một luồng nhiệt.

Tôi khẽ cắn môi, ra sức tự nói với mình không được khóc. Nhưng tôi không kiềm chế được.

“Chàng biết không, trên thế gian có một câu chuyện thế này. Có một tiểu mỹ nhân ngư đã yêu một chàng Hoàng tử bị ngã xuống biển khơi, lúc chàng Hoàng tử tỉnh lại thì người đầu tiên chàng nhìn thấy lại chính là Công chúa của vương quốc nọ. Tiểu mỹ nhân ngư đã yêu chàng Hoàng tử, vì chàng, nàng đã đến tìm mụ phù thủy, đánh đổi giọng nói của mình để lấy đôi chân. Mụ phù thủy nói: Nếu Hoàng tử không yêu nàng, vậy thì nàng sẽ biến thành bong bóng nước. Sau này Hoàng tử muốn kết hôn với Công chúa nọ. Trước ngày tổ chức hôn lễ, các tỷ tỷ của tiểu mỹ nhân ngư đã đưa cho nàng một con dao nhỏ. Nói rằng chỉ cần giết Hoàng tử, dùng máu của chàng nhỏ lên chân mình thì nàng có thể trở lại thành người cá. Thế nhưng, kết cục cuối cùng, tiểu mỹ nhân ngư vẫn biến thành bong bóng nước.”

“Yêu một người, từ trước đến nay ai ai cũng ngốc như vậy, chẳng phải sao? Ta không cảm thấy bản thân mình giống tiểu mỹ nhân ngư, nhưng ta sẽ là bong bóng nước. Lưu Niên, xin chàng hãy giết ta đi.”

Lưu Niên giờ tay ra, khẽ lau dòng lệ đang chảy dài trên khóe mắt tôi, dịu dàng hỏi: “Tại sao? Tại sao nàng nhất định phải tìm đến cái chết”.

Không phải tôi tìm đến cái chết, mà vì tôi biết, nếu tôi không chết, thì âm mưu phía sau kia sẽ càng ngày càng lớn hơn.

Lần đầu gặp gỡ, nam nhân này đã liên giăng thiên la địa võng.

Thượng Quan Tinh tôi chẳng thông minh nhưng cũng không phải kẻ ngốc.

“Là ta đã giết tất cả những người ở đây, sau đó bắt ngờ tự sát. Hoàn toàn chẳng có liên quan gì đến chàng, cho nên, hãy giết ta đi, đừng gây khó dễ cho họ nữa, họ là những người quan trọng nhất đối với ta”, tôi mỉm cười đôi môi nhợt nhạt, chăm chú nhìn chàng.

Vẫn là đáng yêu anh tuấn đó, cho dù là khoảnh khắc này nhưng chàng vẫn mang đáng yêu như vậy, gương mặt vẫn đẹp tựa yêu tinh.

“Tại sao?”, chàng cúi đầu, chau mày lại hỏi.

“Tại sao cứ nhất định phải chết, nàng không thích ta sao? Không thể giúp ta được sao? Ta thực sự thích Tiểu Tình mà.”

Giọng nói mê hoặc ấy khiến lòng tôi bấn loạn, khiến trái tim tôi nhói lên từng hồi.

Dù là giả dối, tôi cũng vẫn thích câu nói đó.

Khép mắt lại, bên cạnh tôi chợt xuất hiện những ảo ảnh về chàng. Chàng mỉm cười, ầm áp nói với tôi: “Ta yêu nàng, Tiểu Tình, ta yêu nàng”.

Nam nhân này đang đứng trước mặt tôi, còn tôi lại đang cố ảo tưởng về một con người khác của chàng.

“Tất cả đều không phải tình cờ, Hầu gia xuất hiện là để ngăn cản hành động của bọn ta, cho nên mới giết những người này. Hầu gia có dã tâm của Hầu gia, đám nhân sĩ vô lương bọn ta sao có thể chen vào nghị luận. Chỉ hy vọng Hầu gia, muốn lấy cái mạng này của Thượng Quan Tinh thì hãy để bọn họ được tự do thanh sạch. Nếu được như vậy tiểu nữ Thượng Quan Tinh vô cùng cảm kích. Điều mà Thượng Quan Tinh muốn, đối với Hầu gia cũng đâu có khó gì.”

Lưu Niên đứng dậy ôm tôi vào lòng, tôi có chút mơ màng, muốn vùng ra, nhưng chẳng cách nào cử động được.

Chàng đã điểm huyết đạo của tôi.

Xoa xoa lên trán tôi, Luru Niên dịu dàng nói: “Tiểu Tình, ta không để nàng chết đâu, qua đêm nay, ta sẽ thả nàng đi. Nhưng, ta sẽ lại đưa nàng trở về bên ta. Đối với ta mà nói, những thứ nàng muốn đều vô cùng đáng giá. Tuy ta không thể khẳng định, nhưng nàng chính là người đầu tiên có thể chống đối ta”.

Cơ thể không cách nào cử động, miệng không cách nào nói được.

Tôi thật lòng muốn nói với chàng rằng: Ta cam lòng vì chàng gánh vác tội danh và món nợ máu này, nhưng ta không chấp nhận để chàng làm thương hại những người mà đối với ta họ cực kỳ quan trọng.

Cuối cùng, tôi kiệt sức nằm một mình trong căn phòng nhỏ, đôi mắt theo ánh tà dương đang khuất sau triền núi.

Trần ngập khắp viện giờ là những âm thanh thống thiết, thấp thoáng sắc đỏ còn như rớt trên bề cửa sổ.

Nước mắt tôi bắt giác trào ra.

Nếu vương tử thân yêu của tôi được cấp báo rằng tôi giết nhiều người như thế, không biết chàng sẽ buồn đến mức nào.

Tiểu vương tử của tôi, tiểu vương tử luôn đối tốt với tôi như vậy, không biết chàng sẽ làm ra những chuyện ngốc nghếch gì nữa.

Cánh cửa được mở ra, tôi thấy Luru Niên thân khoác hồng y bước vào.

Toàn thân sắc đỏ, lọt trong tầm mắt, màu đỏ tươi tựa sắc máu ngoài kia như đâm như chọc vào mắt tôi.

Tôi... tại sao lại yêu một người như thế...

Chàng bước đến, lại giải khai các huyệt đạo trên mình tôi.

Khoảnh khắc đầu tiên có lại tự do đó, tôi liền vùng tay, một quyền thật mạnh giáng lên mặt chàng.

Chàng không né tránh, thần thờ đón nhận.

Đôi tay cùng trái tim dường như đang run rẩy, nhưng tôi vẫn không thể không hét vào mặt chàng: “Luru Niên, hãy giết ta đi! Lúc này hãy giết ta đi”.

Luru Niên mỉm cười, dưới ánh quang mang, mái tóc dài đen nhánh rối bời, nhẹ nhàng, vô cùng nhẹ nhàng, Luru Niên ôm chặt lấy tôi.

“Tiểu Tình, qua đêm nay, trên đời này sẽ không tồn tại người nào mang tên Luru Niên nữa. Giờ nàng đã mang trên mình tội danh của ta, nàng đi đi, nếu có thể, một ngày nào đó hãy quay về tìm ta, tìm ta để đòi lại tất cả.”

“Tại sao, tại sao chàng lại tàn nhẫn như vậy!!!”

“Tiểu Tình, hãy nhớ tên của ta, tên thực của ta là Triều Luru, Triều Luru, mà thôi không cần nữa... quên đi.”

Khoảnh khắc đó, cơ hồ tôi đang bơi trong biển máu, ngẩng lên ngắm nhìn vô vàn cánh hoa trắng muốt phiêu phát khắp tòa thành.

Phiêu phát, bông bèo, ngập đầy trong đôi mắt ngẩn lẹ.

Đây, phải chăng là một buổi tang lễ.

Mai táng rồi, yêu tinh mà tôi thích nhất, có tên Luru Niên.

Từ nay về sau, yêu tinh mang nụ cười yêu kiều đó, sẽ chỉ thực sự xuất hiện trong ảo tưởng của tôi mà thôi.

Luru Niên, hóa ra người con trai mà tôi yêu thương không chỉ là một người tàn nhẫn mà còn là một ảo tưởng.

Trên đời này, từ trước đến nay chưa từng có Luru Niên.

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.3 - Chương 28: Chàng trao xiềng xích, ép tôi mãi mãi chẳng thể

quên

“Tiểu Tinh! Thượng Quan Tinh! Nàng đang ở đâu?”, giọng Âu Dương Thiếu Nhân từ xa vọng đến.

Ba tên tiểu tử chưa từng nghe lời tôi đã đến rồi.

Khắp nơi lập lòe ánh lửa, tôi đứng trước cửa phòng, lạnh lẽ chờ đợi.

Chàng trai ấy từ phía sau vòng tay ôm lấy tôi, khẽ giọng nói: “Đêm nay thật đẹp”.

Tôi ngẩng đầu, nhìn lên vầng hồng nguyệt.

Ánh trăng không tỏ, màu sắc lại dị thường. Bờ vai tôi giờ đã tê dại. Tôi không biết tại sao mình phải chịu đựng nỗi đau này. Chỉ biết khoảnh khắc ấy, khi cây kim nhỏ dài đâm vào da thịt, trái tim tôi còn đau đớn hơn vạn phần nỗi đau đến từ bờ vai.

Đêm nay, đôi môi tôi ngập tràn hương vị của chàng, thoang thoảng nhàn nhạt như thế, nhưng lại không thể nào tan biến. Trên bờ vai này, vẫn còn vương lại một cánh hoa rơi, là nam nhan tàn nhẫn kia đã từng kim từng kim xăm cánh hoa lên đó.

Tôi vĩnh viễn không cách nào quên được cái đêm ác mộng ấy.

Vầng trăng đỏ vẫn treo trên cao, dưới sắc trắng đêm ấy, tên ác ma vừa hôn tôi nồng nhiệt, vừa mang đến cho tôi nỗi đau đớn nhất đời.

Bộ y sam sắc đỏ miến cường được cời ra.

Tôi quay đầu, trốn tránh đôi môi chàng.

“Chớ có xuất hiện trong cuộc đời ta nữa, nếu không ta sẽ giết chàng, nhất định chính tay ta sẽ lấy mạng chàng.”

“Đôi môi nàng đã nhuộm mùi hương của ta, cơ thể nàng cũng đã lưu lại sắc màu của ta, ta đã gắn xiềng xích lên người nàng. Mọi thứ của ta, nàng sẽ không cách nào quên được. Tiểu Tinh, ta sẽ đợi nàng đến giết ta. Đợi nàng đến. Ha ha ha ha!”

Cảm giác ấm áp sau lưng cứ thế bay đi, trái tim cùng đôi mắt khô cạn giờ đã đều đau đớn run rẩy.

Giết chàng? Ta sẽ làm như vậy, ta quyết tâm phải giết được chàng, đúng vậy. Chàng vốn không phải Lưu Niên của ta, Lưu Niên của ta không chút bụi trần, là một chàng yêu tinh thuần khiết. Còn chàng lại là một hồn thể ma vương, chàng đeo xiềng xích lên người ta, thì đến một ngày ta sẽ bắt chàng phải đích thân tháo bỏ nó.

Cách đó không xa, có ba người đang vội vã chạy tới.

Âu Dương Thiếu Nhân sắc mặt nhợt nhạt ôm tôi vào lòng, lo lắng hỏi: “Tiểu Tinh, nàng không sao chứ?”.

Tôi cảm thấy, khoảnh khắc được ngã mình trong vòng tay ôm siết này, mọi kiên cường của tôi liền tiêu tan hết.

Tôi khóc, khóc như một đứa trẻ, gom hết mọi nỗi lo lắng sợ hãi mà khóc cho nhẹ lòng.

“Đưa tôi đi, đưa tôi đi đi, Thiếu Nhân”, tôi khóc lóc thỉnh cầu huynh ấy.

Âu Dương Thiếu Nhân vừa vỗ về an ủi, vừa cẩn thận tỉ mỉ ôm tôi vào lòng.

Đêm đó, tôi ngủ thiếp đi trong vòng tay Âu Dương Thiếu Nhân.

Bôn ba suốt chặng đường dài, ba người đưa tôi chạy khỏi nơi kinh hoàng đó.

Mãi tới khi đến bên một dòng suối nhỏ, ngẩng đầu ngắm vầng dương đang le lói, chúng tôi mới dừng lại.

Âu Dương Thiếu Nhân vẫn luôn ôm tôi thật chặt, chưa hề buông tay, cảm nhận được hơi ấm đó, tôi thầm muốn cảm tạ Trời cao.

Cảm tạ Trời cao đã cho con gặp được những người này.

Chỉ cần có được sự ấm áp này, dù phải chết, con cũng cam lòng.

Mặt trời chói lọi đã lên cao, một ngày tươi đẹp lại bắt đầu, tôi ngẩng đầu dịu dàng nói với Âu Dương Thiếu Nhân: “Thiếu Nhân, các huynh hãy đi đi”.

Âu Dương Thiếu Nhân ôm tôi, oán hận nói: “Nàng nói linh tinh gì thế hả?”.

Tôi cười: “Tên sát nhân kia, không buông tha cho tôi. Lúc này trên người tôi đang phải gánh một vụ án mạng cực lớn, dù là Giang Tả cũng chẳng thể cứu được. Đi theo tôi, các huynh nhất định sẽ bị triều đình truy sát”.

“Thượng Quan Tinh, chúng ta không phải những tên ngốc, ai cũng hiểu được tính nghiêm trọng của chuyện này, cho nên càng không thể rời xa nàng được”, Mạch Thiếu Nam chạy đến, nói với tôi.

“Không cần đâu, tôi vốn không thuộc về nơi này, tôi có thể trở về rồi”, tôi nắm tay Mạch Thiếu Nam, an ủi nói.

“Muốn đi đâu cũng không được, nếu nàng lên bỏ đi, ta sẽ lập tức tự vẫn”, Mặc Nguyệt nghiêm túc nói.

“Mặc Nguyệt, đừng làm loạn nữa, ngày mai sẽ có hàng ngàn hàng vạn lệnh truy nã được ban ra để tìm tôi”.

“Nàng muốn thử không?”

Lắc đầu, tôi chỉ có thể im lặng, ngắm nhìn bóng hình mình trong làn nước.

“Thôi được, tôi đồng ý ở lại, nhưng tôi muốn học võ công, phải đạt đến mức thâm hậu, tôi không thể lúc nào cũng để các huynh bảo vệ được.”

Trong nước xuất hiện thêm một bóng người, bên cạnh tôi giờ là một dáng hình sắc đỏ.

Có người nói, tâm bệnh là ma, mắc rồi sẽ rất khó chữa trị. Trước đây tôi không tin nhưng lúc này thì tôi đã tin.

Không biết bọn Âu Dương Huyền giờ sao rồi?

Sau này, con đường tôi phải trải qua sẽ như thế nào đây.

Bờ vai lại chột đau nhói. Tôi bấm môi, cố sức nén chịu. Con đau này tựa như bị con côn trùng nào đó gặm nhấm dần dần trong cơ thể, nó chui sâu vào trái tim tôi, đau đớn vô cùng.

Âu Dương Thiếu Nhân thấy vẻ bất thường của tôi, lo lắng hỏi: “Tiểu Tinh, nàng sao vậy?”.

“Tiểu Tinh, Tiểu Tinh, nàng thấy không khỏe chỗ nào?”, Mạch Thiếu Nam cũng quỳ xuống, vội vàng hỏi tôi.

Tôi ôm chặt bên vai, lắc đầu, rất muốn an ủi họ một câu, muốn nói rằng tôi không sao.

Nhưng thực sự quá đau đớn.

“Á! Á!”, tôi không kìm nổi nữa, hét lên thảm thiết.

Mặc Nguyệt thấy tôi như thế, liền nhanh tay cời y phục của tôi. Trên bờ vai trắng ngần, có một cánh hoa sắc đỏ đang nhàn nhạt phát ra luồng sáng.

Mặc Nguyệt trợn mắt kinh ngạc, thoãn thoắt điểm mấy huyệt đạo, tay tôi co giật liên hồi, nhưng cơn đau dội về cũng đã giảm đôi chút.

Âu Dương Thiếu Nhân ôm chặt tôi, đau lòng hỏi: “Tại sao lại có thứ này?”.

Tôi yếu ớt đồ gục lên ngực huynh ấy, đáp lời: “Là hấn để lại, khi hấn xăm cánh hoa này lên, trên kim có độc. Hằng ngày, cánh hoa này đều đau đớn trong vòng nửa canh giờ”.

Hắn nói, mỗi lần tôi chịu đựng đau đớn thì sẽ nhớ đến hắn.

“Ta muốn giết tên ác ma chết tiệt đó!”, Mạch Thiếu Nam đứng bật dậy, vẻ đau thương nhuộm đầy trên mặt khiến tim tôi lại nhói đau.

“Thiếu Nam, chớ có kích động, tôi không sao, thật sự không sao mà.”

“Rốt cuộc hắn là ai?”, Mặc Nguyệt quỳ xuống lau mồ hôi trên trán cho tôi, thâm trầm hỏi.

Tôi ngược nhìn bầu trời màu lam nhạt, con tim đau đớn.

Tôi không biết vì sao vai của mình phải chấp nhận cánh hoa kia, hay nguyên nhân chính từ bản thân tôi? Tôi chỉ cảm thấy rất đau, đau đớn vô cùng.

“Triều Lư, hắn là Triều Lư.”

Không phải là ai của tôi cả, cũng chẳng phải Lư Niên, hắn là Triều Lư. Một nhân vật hoàn toàn chẳng liên quan gì đến tôi, Triều Lư.

“Chúng ta xuất phát ngay bây giờ, sẽ sớm gặp được bọn A Huyền thôi”, Âu Dương Thiếu Nhân ôm tôi nói.

“Trước tiên, tốt nhất nên cải trang đã”, Mạch Thiếu Nam nói.

Tôi được ngồi yên ổn trên chiếc xe ngựa do Mạch Thiếu Nam tìm được, chúng tôi cải trang vào thành.

Ba ngày sau, tôi nhìn thấy cáo thị truy nã mình.

Kẻ đã giết mệnh quan triều đình, tám mươi quan binh và một trăm ba mươi mạng người của phủ thành chủ thành Hoa Vũ đang bị truy nã.

Khi thấy những thứ này, tôi bình thản như người ngoài cuộc.

Triều Lư, đây chẳng phải là xiềng xích mà hãn dành cho tôi sao?

Thượng Quan Tinh tôi không bỏ chạy, lần này nhất quyết không trốn tránh.

Kể từ khi trở về cổ đại đến nay, tôi chưa từng thắng thần đối diện với bất cứ chuyện gì, nhưng lần này, tôi chắc chắn phải đích thân giết hãn. Hơn nữa khi tôi nhìn xuống bên dưới tờ cáo thị, đôi mắt cùng trái tim tôi cơ hồ đã chịu sự đả kích quá lớn.

Tả Thân vương nhận lệnh, sẽ đích thân đi bắt phạm nhân Thượng Quan Tinh trở về chịu tội.

Tiếng ồn ào huyền ảo vang lên không ngớt. Tôi nghe thấy đám người này bàn tán xôn xao.

“Tả Thân vương lần này thật dũng cảm.”

“Chẳng thêm hỏi ý chỉ của triều đình, Tả thân vương tự nhiên lại muốn đích thân đi bắt phạm nhân về quy án, phải chăng khi trở về sẽ lập tức lên ngôi.”

“Có lẽ là vậy, dù sao vị trí của Thái tử vẫn luôn để trống vì ngài mà.”

“Nói ra thì Thượng Quan Tinh này, đột nhiên lại nổi điên lên như thế...”

“Thế mà lúc nào giang hồ cũng phong a làm đại hiệp, thật là ngu dốt, rõ ràng a chẳng bằng loài chó lợn.”

“Người đó đúng là nữ nhi hã? Tại sao lại độc ác như thế.”

“Hừ, rắn rết cũng chẳng độc bằng, lòng dạ phụ nữ là nham hiểm nhất.”

Tay Âu Dương Thiếu Nhân ghi chặt lên vai tôi, nhưng chẳng hiểu sao tôi không hề cảm nhận được chút hơi ấm.

Người đời bàn luận, tôi chẳng quan tâm, cũng chẳng quan nổi. Nhưng, rốt cuộc là tại sao?

Tiểu vương tử của tôi.

Tiểu vương tử thân yêu của tôi, tại sao lại là huynh?

Tại sao người đi bắt tôi trở về quy án, lại là huynh?

Huynh cũng... không tin tôi phải không? Huynh cũng giống tất cả đám người trong thiên hạ, cũng chẳng hề tin tưởng tôi phải không?

Vào thời điểm đó, dù có nghĩ thế nào tôi cũng không ngờ được, Giang Tả lại đến với một mục đích chân chính như thế. Tôi chỉ cảm thấy mùi vị đau thương tuyệt vọng, cho rằng tiểu vương tử của tôi đến để bắt tôi về quy án. Mà sau này, rất nhiều năm, rất nhiều năm về sau, mỗi khi nhớ đến giây phút tuyệt vọng đó, tôi đều không thể kiềm chế nổi mà phải tự cho mình một cái tát.

Vì, lúc đó, người không tin tưởng đối phương nhất, lại chính là bản thân tôi.

Tôi như thế thì có tư cách gì mà chỉ trích tiểu vương tử của tôi chứ...

Xoay người, tôi loạng choạng bước về phía ánh mặt trời, không biết mình sẽ phải đi đâu, nhưng tôi cũng nhất định phải chạy khỏi nơi này.

Cứ đi cứ đi, tôi đi như một kẻ vô hồn, không cần thận trọng phải mấy người đi lại trên đường.

Tôi cúi đầu, thấp giọng khẽ nói: “Xin lỗi”.

“Lại vác cái bộ dạng này để gặp ta hả?”, giọng nói lạnh lạnh của người mới đến truyền tới, bỗng nhiên khiến trái tim tôi trở nên âm ảm.

Tôi rung rung nước mắt ngẩng đầu, thấy một khuôn mặt thân quen ẩn dưới chiếc nón rộng.

“Huynh huynh...”, cơ thể run lên, tôi không dám tin mình vừa gọi huynh ấy.

Tên tiểu tử này có nụ cười vô cùng dễ thương. Nụ cười ngọt ngào âm ảm có thể hòa tan cả băng tuyết, dịu dàng nói: “Cười lên chút nào, không cần phải giữ bộ dạng xấu xí đó gặp ta đâu”.

Âu Dương Huyền, Âu Dương Huyền của tôi, cuối cùng cũng gặp lại rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 29: Các huynh đều là anh hùng của lòng tôi, tôi phải bảo vệ anh hùng của mình

“Đáng ghét, huynh mới vậy đấy, cười rõ ngố.”

“Nàng nói vậy nhé, vậy ta không cười nữa.”

“Không phải, không phải, huynh cười tiếp đi, nếu không cười trông lại càng ngố hơn.”

Tôi biết, bộ dạng lúc này của mình mới thật là ngốc nghếch, vẻ mặt cứ dờ khóc dờ cười.

Nhưng hiện tại, tôi thực sự không biết phải làm thế nào.

Trái tim tôi đang nhức nhối, nó như đang gào thét trong lồng ngực, muốn nói với tôi rằng: Ta đau khổ lắm, nhưng ta cũng rất vui.

Đúng vậy, tôi đang đau khổ, đau khổ vì người mà tôi yêu say đắm lại mang đến cho tôi ký ức kinh hoàng nhất cuộc đời. Tôi đau khổ vì tiểu vương tử mà tôi yêu quý nhất lúc này lại là người đến bắt tôi về quy án.

Nhưng tôi cũng đang rất vui, vui vì chính lúc tôi hoang mang, mất phương hướng nhất lại gặp được những người mình yêu quý.

Nhiều khi con người không cách nào thể hiện cảm xúc của mình chỉ bằng những biểu cảm thông thường.

Khi cười, có thể con tim cũng đang khóc.

Nhưng khi khóc, lại cũng có thể là khoảnh khắc cảm động nhất, vui mừng nhất.

Giống như bản thân tôi lúc này, chẳng biết là nên khóc hay nên cười, bộ dạng không cách nào biểu đạt hết thứ tình cảm trong sâu thẳm trái tim mình.

Nhưng, bạn có biết không, biết tất cả về tôi?

Vươn tay ra, vương tử núi băng ôm tôi vào lòng, dịu dàng ấm áp thì thầm bên tai tôi: “Ta băng lạnh thế này, chẳng biết có thể cho nàng một chút ấm áp hay không nữa”.

Giây phút đó, cơ hồ xung quanh đã chẳng còn bất cứ thứ gì, trong thế giới của riêng tôi, chỉ tồn tại chàng Hoàng tử lạnh lẽo như băng tuyết này mà thôi.

Tôi ôm chặt lấy huynh ấy, vùi tất cả những giọt lệ trong sâu thẳm trái tim lên ngực huynh ấy.

“Lạnh quá, ôm chặt thêm chút nữa.”

Thực ra, tôi không lạnh, vì đứng bên tôi lúc này còn có cả Âu Dương Y, Âu Dương Thiếu Nhiên. Còn sau lưng tôi là Âu Dương Thiếu Nhân, Mặc Nguyệt và Mặc Thiếu Nam.

Tôi là nữ nhân vật chính đen đui nhất, ngu ngốc nhất trong lịch sử xuyên không.

Tôi cũng là nữ nhân vật chính hạnh phúc nhất, may mắn nhất trong lịch sử xuyên không.

Thời khắc này, nỗi bi thương cùng niềm hạnh phúc như hòa quyện vào nhau, khẽ khép đôi mi lại, tôi thể hội được bản thân mình đích xác là đang ở nhân gian. Không phải là thiên đường hạnh phúc, cũng không phải là địa ngục đau khổ, mà chính là nhân gian, nơi tồn tại cả hạnh phúc và khổ đau.

Vì đang ở nhân gian nên tôi phải chấp nhận gánh lấy những đau thương và cũng sẵn sàng đón nhận những niềm vui, hạnh phúc tốt cùng.

Tôi cười lớn, hiên ngang ngẩng cao đầu, hần học lau đi những giọt nước mắt, hùng hồn tuyên bố: “Được rồi, bốn nữ hiệp trở lại rồi đây”.

Triều Lư, ta sẽ tới tìm ngươi.

Ta biết, cho dù bản thân ta không đi, ngươi cũng sẽ ép ta phải về bên ngươi.

Ta phải tìm người, vì tất cả mọi chuyện đều bắt đầu từ cái ngày diễn ra cuộc gặp gỡ sai lầm đó.

Bắt đầu từ đâu thì sẽ kết thúc ở đó, chúng ta cuối cùng đều sẽ trở về điểm khởi đầu, được không?

Một ngày nào đó về tới thành Hoa Vũ, ta nhất định sẽ tự tay bóp chết tình cảm dành cho người. Nhưng trước khi điều đó xảy ra, ta phải trốn chạy, phải tận hết khả năng của mình để cùng những người quan trọng này sống thêm nữa cuộc sống mà ta hằng mong muốn.

Đón ánh mặt trời rạng rỡ, tôi mỉm cười nói: “Đi thôi, tôi nghĩ các huynh đã chuẩn bị xong xuôi một hoa viên bí mật tuyệt vời dành cho tôi rồi. Tôi muốn đến đó học võ công, không biết mấy vị sư phụ liệu có thể bồi dưỡng đệ tử thành một cao thủ hay không?”.

Mặc Nguyệt bước lên trước vỗ vỗ đầu tôi, nói: “Nàng không tin tưởng vào khả năng của bản thân, hay là không tin vào năng lực của bọn ta vậy?”.

Âu Dương Thiếu Nhân mỉm cười nói: “Ta thì sợ nếu đào tạo ra một tuyệt thế cao thủ, đến cuối cùng, người phải chịu khổ lại chính là mấy huynh đệ chúng ta”.

Tôi trừng mắt lườm huynh ấy một cái rồi quay người kéo Âu Dương Thiếu Nhiên rời đi.

“Thiếu Nhiên nhà chúng ta sao chẳng nói câu nào thế, này, cảnh cáo huynh không được chảy nước mũi.”

“Hu hu, Tiểu Tinh à, người ta rất nhớ nàng mà.”

“Âu Dương Y, mau kéo tên nhóc phiền phức này đi thôi.”

“Tiểu Tinh à, chào mừng nàng trở về bên cạnh chúng ta”, Âu Dương Y mỉm cười rồi kéo Âu Dương Thiếu Nhiên ra, dịu dàng nói với tôi.

Trong khoảnh khắc, tôi không thể tự định thần khi nhìn thấy nụ cười như tiên giáng trần đó.

“Âu Dương Y, huynh không nói thành ngữ khiến tôi có chút không quen.”

“...”

“Ha ha ha ha!!!”

Nếu trên đời này thực sự có ai đó được gọi là Thượng đế, vậy thì con chân thành khẩn cầu người, xin hãy ban cho con một phép màu.

Chính trong buổi hoàng hôn, ánh tịch dương chỉ còn le lói này, xin hãy ban cho con phép màu “Thời gian vĩnh hằng”. Con muốn giữ lại khoảnh khắc này mãi mãi, khoảnh khắc có đủ bóng dáng và nụ cười của những người đang đồng hành cùng con.

Trong trái tim tôi, những chàng trai này, đều là anh hùng, là những chàng Hoàng tử mà tôi muốn bên cạnh mãi mãi, dù tôi có yếu đuối hay hèn nhát, tôi cũng quyết phải bảo vệ họ.

Không biết ai đã từng nói, người anh hùng chân chính sẽ lưu lại bóng hình cho toàn thế giới, lưu lại nụ cười cho người mình yêu thương.

Trên con đường dài dang dẵng, vui cười hạnh phúc cùng những người đồng hành bước về phía trước, phải chăng như vậy cũng được gọi là anh hùng chân chính?

Tôi tình nguyện biến thành một kỵ sĩ phù thủy bảo vệ cho Hoàng tử, tôi phải sử dụng toàn bộ dũng khí mình có được từ những người thân thương nhất để chống lại tên Triều Lưu kia.

Trên giang hồ, đầy ắp những thứ liên quan đến tôi.

Ai ai cũng đều chỉ trích Thượng Quan Tinh là nữ ma đầu lòng lang dạ sói nhưng lại khoác trên mình tấm áo chính nghĩa, là sự ô uế đối với thanh danh của nhân sĩ giang hồ.

Ngồi trong phòng uống trà, tôi trầm lặng nhìn tờ cáo thị truy nã, cáo thị treo giải do quan phủ thông báo, còn có cả rất nhiều lệnh truy nã của các bang phái giang hồ lớn nhỏ nữa.

Mười vạn lượng vàng để mua cái đầu của Thượng Quan Tinh.

“Tôi còn không ngờ bản thân mình lại đáng giá đến vậy, phụ thân của Giang Tà đúng là một cây bút lớn”, vung tay tung đồng cáo thị lên trời, tôi cười mỉa mai nói.

Xung quanh lặng ngắt như tờ, không ai dám cười. Thật đúng là, đừng để tôi phải tự biên tự diễn như thế chứ. Cười cho tôi chút thể diện cũng được mà. Cười đi.

Ngoáy ngoáy lỗ tai, tôi nghiêng đầu hỏi Âu Dương Y: “Y huynh, giờ hãy nói tình hình cụ thể đi”.

“Khắp nơi trên giang hồ, đâu đâu cũng có cáo thị truy nã nàng, còn có rất nhiều nhân sĩ chính nghĩa tự nguyện thành lập đội truy kích để tìm nàng. Thậm chí, họ còn thuê cả sát thủ ám toán nàng. Mấy tên tiểu tử từng đi tìm bảo vật do nàng thuê, cũng đã lưu lạc khắp nơi, nói này nói nọ, nói rằng bảo vật là do nàng trộm lấy.”

“Dừng!”

Khoanh tay trước ngực, tôi không thể không ngắt lời Âu Dương Y.

Sắc mặt Âu Dương Y có chút khó coi, nhìn tôi chăm chú.

“Tiểu Tinh, nàng không cần để tâm những chuyện đó”, huynh ấy nghiêm túc nói.

Tôi tròn mắt nhìn.

Tên tiểu tử này, rốt cuộc có hiểu cái gì gọi là “tình hình cụ thể” không vậy.

“Âu Dương Y, huynh cho rằng huynh cố tình tránh không nói tới tình hình của các huynh thì tôi sẽ không biết phải không?”.

Âu Dương Y nghe tôi nói vậy thì cứ thế dờ người ra.

Tôi chau mày hỏi: “Các huynh phải chịu bao nhiêu áp lực trên giang hồ? Cụ thể là bị bức ép đến mức nào? Là bắt các huynh phải giao nộp tôi hay cái đầu của tôi?”.

“Tiểu Tinh, chúng ta sẽ không làm như thế”, Âu Dương Thiếu Nhiên chạy đến, ôm chặt lấy tôi, nói như một đứa trẻ.

Tìm tôi đau nhói, đưa tay vuốt lên mái tóc huynh ấy.

“Ngốc ạ, sao huynh lại nghĩ tôi không tin tưởng các huynh chứ. Chỉ là tôi muốn biết, các huynh phải chịu những áp lực lớn đến thế nào. Cứ bảo bọc tôi như thế, không phải là sự giúp đỡ tốt nhất đối với tôi. Tôi muốn cùng các huynh đón nhận tất cả chứ không phải cứ nằm trong sự bảo bọc của các huynh giữa lúc nước sôi lửa bỏng thế này”, tôi nhẹ nhàng an ủi.

Thiếu Nhiên của tôi, nếu tôi không gây chuyện phiền phức, có lẽ huynh cũng không phải buồn cùng tôi như vậy.

Mạch Thiếu Nam đang ngồi một bên, bắt chéo hai chân, mân mê tờ cáo thị, đột nhiên nói chen vào: “Thượng Quan Tinh, lúc này ta chính thức thông báo với nàng một tiếng, cái bang dưới sự lãnh đạo của ta, từ lâu đã trở thành một bang phái lưu manh rồi, cho nên cái bang sẽ bỏ cho nàng một phiếu”.

Trái tim tôi run rẩy.

“Huynh điên rồi hả, cái bang có bao nhiêu người hả, đừng có làm loạn lên được không”, tôi lo tới mức không kiểm soát nổi cơn giận dữ.

Tôi thực sự rất sợ, Mạch Thiếu Nam, không được đẩy những người vô tội vào chỗ chết nữa.

Mạch Thiếu Nam mở to cặp mắt đào hoa tuyệt đẹp, quyết liệt nhìn tôi.

“Quyết định của bản bang chủ, không cần người khác quản họ.”

“Huynh!”

Tôi vô cùng tức giận, đứng bật dậy, chỉ muốn xông thẳng đến trước mặt mà cho huynh ấy một chưởng nhưng lại bị Mặc Nguyệt ngăn lại.

Mái tóc đen của Mặc Nguyệt rủ xuống, cọ cọ lên má tôi.

“Thượng Quan Tinh, chẳng phải nàng muốn học võ công sao?”

Tôi gật đầu, lặng lẽ cắn môi.

Tôi không có bản lĩnh, vốn chẳng thể giết nổi tên nam nhân độc ác đó.

Tôi nhất định phải giỏi võ công mới có thể giết chết được hắn.

Mặc Nguyệt gật đầu, vỗ nhẹ lên vai tôi rồi nói: “Vậy thì, bây giờ chúng ta sẽ truyền nội công cho nàng”.

Tôi sửng ngờ, cứng ngắc ngẩng đầu nhìn huynh ấy.

“Ý... ý gì vậy?”

Truyền nội công? Là lấy nội công của các huynh truyền cho tôi. Nếu truyền cho tôi, chẳng phải võ công của các huynh sẽ suy giảm hay sao?

Tôi không muốn! Không muốn dùng tới cách này.

“Tôi không muốn!!!”, tôi hét lên thất thanh, lời còn chưa dứt, đã thấy Mặc Nguyệt mỉm cười nhìn mình.

Sau đó, mọi thứ trước mắt tôi cứ thế mờ đi.

Tôi nghe thấy Mặc Nguyệt nhàn nhạt nói: “Biết là nàng sẽ không đồng ý, cho nên, ta chỉ có thể nghĩ ra hạ sách này. Nếu muốn đánh ta, cứ đợi đến khi tỉnh lại, bao nhiêu bức tức, nàng cứ dùng tất cả sức mạnh mình có mà giáng vào lỗ tai ta đi. Là ta đang ép nàng”.

Đồ ngốc, Mặc Nguyệt, huynh là kẻ ngốc nhất trên thế gian này.

Tên ngốc này, sao lại có thể dịu dàng ảm áp tới mức khiến tim tôi phải đau nhói như thế, sao có thể...

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 30: Tôi muốn phá tan tất cả, Mặc Nguyệt, huynh phải giúp tôi

Khi tôi tỉnh lại, tia nắng cuối ngày đã tắt từ lâu.

Ngoài khung cửa sổ, bầu trời tối đen như mực, trong phòng chỉ còn leo lét một ánh đèn.

Trước khi xuyên không, tôi chưa từng tưởng tượng bản thân mình lại có thể vượt nóc băng tường. Đúng là chỉ đến khi tỉnh lại, tôi mới cảm nhận được rõ ràng, cơ thể mình đã không còn như trước nữa.

Mặc Nguyệt đang ngồi bên cạnh, đợi tôi tỉnh dậy sẽ cho huynh ấy một chưởng.

“Huynh biết không? Loài sinh vật di cư đó”, tôi nhìn đường nét hoa văn chạm trổ trên xà nhà, nhẹ giọng hỏi người bên cạnh.

“Là một loài chim phải không?”, Mặc Nguyệt vừa lau mồ hôi trên trán cho tôi, vừa dịu dàng hỏi.

“Đúng vậy, là một loài chim mà tùy theo thời tiết chúng sẽ di trú đi nơi khác, chúng thích những nơi ấm áp, dù là ở giữa trời cao. Hết bay về phương Nam lại chạy về phương Bắc. Khi phương Nam ấm áp, thì chúng bay về Nam. Khi phương Bắc ấm áp, chúng lại quay về Bắc. Chúng sẽ không dừng lại cố định ở một nơi nào, sẽ chỉ chạy về những nơi ấm áp mà thôi. Loài chim đó có phải rất vô tình không? Dù có bao nhiêu lưu luyến, cũng không cách nào giữ những chú chim đó ở lại, chỉ cần xuất hiện nơi ấm áp trên trái đất này, chúng sẽ không hề do dự mà bay thẳng đến đó. Thật là, quá vô tình...”

Những hạt nước mắt mặn trong suốt bỗng nhiên trào ra.

Trong lòng xuất hiện một khoảng không trống rỗng, tôi hoàn toàn không biết đó là thứ gì.

Nước mắt của tôi sao?

Tôi đang khóc? Tôi đang hạnh phúc như thế, tại sao phải khóc cơ chứ?

Mặc Nguyệt thờ dài một tiếng, nhẹ nhàng đỡ tôi dậy, nắm chặt tay tôi rồi nói: “Tiểu Tinh, có muốn cho ta một chưởng không?”.

Tôi mím chặt môi, đau khổ lắc đầu.

“Tôi không có tư cách.”

“Nàng có, chỉ vì nàng tự cảm thấy mình không có thôi. Tiểu Tinh đã quên rồi, chim di trú thích di chuyển đến mọi nơi, không ngừng bay đi bay lại. Có điều những nơi ấm áp, sẽ mãi ấm áp. Nơi đó vẫn luôn tồn tại một trạm dừng chân. Khi đàn chim bay mỏi cánh, chỉ cần ngoái đầu lại, sẽ có thể trở về nơi ấm áp ấy.”

Tôi ra sức đánh lên người Mặc Nguyệt, nước nỡ ghen ngào.

“Không cần phải đối tốt với tôi như thế, tôi là loài chim di trú tàn nhẫn, một khi đã bay đi sẽ không bao giờ ngoái lại.”

“Nhưng ta luôn ở phía sau đợi nàng, bất luận nàng có ngoái lại nhìn hay không”, Mặc Nguyệt ôm lấy tôi, mỉm cười nói.

Ánh trăng ngoài khung cửa tựa như dòng sông bạc lững lờ trôi giữa không gian.

Cảm giác đau đớn âm ỉ lại tấn công bờ vai, nhưng chẳng hiểu tại sao, tôi không còn cảm thấy khó chịu như trước nữa.

Lúc này, dường như khi chữ “yêu” hiện ra trước mắt, tôi đã có một cách nhìn hoàn toàn khác.

Tôi trầm nghĩ, trái tim mình có lẽ không đơn thuần chỉ dành cho một người.

Trong số những chàng trai này, tôi không thể phụ bạc ai cả.

“Mặc Nguyệt, mọi người đều không vấn đề gì chứ?”

“Ừm, chỉ là xuất ra chút nội công thôi, chẳng có gì to tát cả, chúng ta đều luyện công từ nhỏ, không đáng sợ như nàng tưởng tượng đâu, nghỉ ngơi chút là khỏe lại thôi.”

Tôi gật đầu, không ngăn nổi tiếng thở dài.

Mặc Nguyệt điều chỉnh lại vị trí cho thích hợp, vuốt ve mái tóc tôi rồi hỏi: “Thờ dài gì thế?”.

“Mặc Nguyệt, dù tôi có làm chuyện quá đáng mức nào thì cũng đều được mọi người tha thứ phải không?”

“Nếu không phải chuyện gì làm tổn thương đến bản thân nàng, ta nghĩ chúng ta nên làm như vậy.”

“Vậy sao, Mặc Nguyệt à, huynh sẽ giúp tôi làm bất cứ chuyện gì phải không?”, nghiêng đầu, tôi mỉm cười hỏi huynh ấy.

Mặc Nguyệt thoáng thất thần.

Ánh mắt sâu thẳm chăm chăm nhìn tôi, cơ hồ soi thấu trái tim tôi.

“Tiểu Tình, nàng muốn làm gì?”, huynh ấy hỏi.

Tôi cười: “Tôi muốn người trong thiên hạ đều nằm trong bàn tay tôi, tôi muốn đảo lộn tất cả những gì thuộc về số phận. Tôi phải bảo vệ những điều vô cùng quan trọng đối với tôi. Huynh sẽ... giúp tôi phải không?”.

Dưới ánh trăng, mái tóc tôi buông xõa đung đưa theo gió, cùng làn tóc êm mượt của Mặc Nguyệt cơ hồ như quấn quện vào nhau.

Đột nhiên bộ dạng huynh ấy giống như vừa mất mát thứ gì, đau khổ ôm chặt tôi vào lòng.

Tôi luôn biết nét cười trên khuôn mặt đó tồn tại là vì tôi, biểu cảm đau khổ này, giờ như mũi dao nhỏ đâm vào tim tôi đau đớn.

“Tiểu Tình, không cần phải vậy, ta đồng ý với nàng, nhất định ta sẽ bảo vệ nàng thật tốt, ta sẽ đưa nàng đi có được không, đi càng xa càng tốt, không ai tìm thấy, chỉ có hai chúng ta, không vương bận bất cứ điều gì, có được không?”

Lúc này, ánh đèn trong phòng khẽ lay động.

Tôi thấy một con thiêu thân đang lao mình vào ngọn lửa bập bùng đó.

Tôi cắn chặt môi, cố gắng kìm nén cơn đau đang dấy lên từng hồi, gắng sức kiềm chế nỗi kích động khi bản thân mình lại rất muốn đồng ý với Mặc Nguyệt.

Nhắm mắt lại, cơ thể run lên, tôi hỏi: “Mặc Nguyệt, huynh sẽ giúp tôi chứ”.

“Tại sao? Tại sao nàng không đồng ý với ta?”, Mặc Nguyệt đột nhiên gào lên như một người điên, giữ chặt lấy tôi mà chất vấn.

Tôi không thể ngăn nổi những giọt nước mắt không ngừng tuôn ra, hai tay bưng lấy khuôn mặt đau khổ của mình, bi thương nhìn huynh ấy.

“Mặc Nguyệt, tôi không được lựa chọn, tôi không còn sự lựa chọn nào khác.”

Cầu xin huynh, cầu xin huynh đồng ý với tôi đi, Mặc Nguyệt.

Trầm mặc, tựa như khung cảnh âm ỉ đang từ từ ập đến.

Ánh đèn lay động, vào khoảnh khắc tôi cho rằng huynh ấy sẽ cự tuyệt, thì Mặc Nguyệt bỗng nhiên mỉm cười.

Ánh trăng mềm mại kia không cách nào sánh nổi nụ cười ấm áp dịu dàng ấy.

Và tôi đã thấy, sắc màu ánh trăng lúc này sao lại thê lương mà hoàn mỹ đến thế.

“Tiểu Tình, ta đồng ý, ít nhất thì người mà nàng chọn là ta, như thế cũng đủ rồi”, huynh ấy nói với tôi như thế.

Ánh mắt bi thương cùng tấm lòng ấm áp bao dung đó như khiến trái tim tôi vỡ vụn.

Mặc Nguyệt, ánh trăng mà tôi yêu thương nhất, xin lỗi, từ đầu đến cuối đều là tôi đã lừa huynh.

Vì tôi không lựa chọn bất kỳ ai, bao gồm cả huynh...

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 31: Tôi muốn đi khắp giang hồ, đảm nhiệm trọng trách giết Thượng Quan Tình

Đã ở lại chỗ khi họ cò gáy này mấy ngày rồi. Những ngày qua, tôi chẳng nói chẳng rằng, cũng chẳng tò mò hỏi han gì hết, chỉ nỗ lực tập luyện võ công do các huynh đệ chỉ dạy.

Đến cả chiêu thức nội lực quang học, đối với tôi mà nói cũng không còn là chuyện khó khăn nữa. Mấy ngày nay, tôi cũng học được bản lĩnh vững vàng, hóa ra võ công còn lợi hại hơn tôi tưởng rất nhiều.

Thời gian nghỉ ngơi, tôi không kìm được lại thầm nghĩ, liệu mình có phải người đầu tiên sau khi xuyên không học võ công không? Cảm giác tự hào cứ thế dâng lên trong lòng.

Ba ngày sau, tôi quyết định đi làm một vài chuyện mà tôi nhất định phải làm.

Tôi gọi tất cả mọi người vào phòng, mở một cuộc họp.

“Tôi có một vấn đề muốn hỏi các huynh”, ngồi nghiêm trang trên ghế, đối diện với đám nam nhân này, tôi nghiêm túc hỏi.

Mấy người đưa mắt nhìn nhau, ra hiệu mời tôi nói tiếp.

“Hiện tại các huynh muốn cùng tôi làm những gì?”

Âu Dương Thiếu Nhân vén mái tóc đen nhánh lên, ánh mắt thâm thúy nói: “Có hai con đường, chỉ còn chờ xem nàng muốn đi con đường nào. Nếu nàng muốn rời khỏi đây, phiêu bạt chân trời góc biển, bọn ta sẽ bảo vệ nàng đi đến bất cứ nơi nào. Nếu nàng muốn bảo thù, muốn lấy lại sự trong sạch và danh dự của mình, vậy chúng ta sẽ dọn đường cho nàng. Thế nào, nàng thấy đường nào tốt hơn?”.

Tôi mỉm cười, giả bộ thản nhiên cầm chén rượu. Thực ra tôi không cách nào đối diện được với tia sáng trong mắt huynh ấy.

Mọi thứ lấp lánh đều gây chói mắt khiến cho người ta không cách nào nhìn rõ được.

“Phải chăng các huynh cũng đều đã nghĩ qua, muốn phối hợp với tôi?”, tôi hỏi.

Không gian bỗng nhiên yên tĩnh trở lại.

Về trầm mặc cơ hồ đang trải khắp căn phòng không quá rộng này.

“Tiểu Tình, nàng muốn làm gì?”, Âu Dương Y lo lắng hỏi.

“Cái bang sẽ vì nàng mà xử lý mọi chuyện, đây là chuyện của nam nhi, nàng cứ ở đây đợi mấy ngày, đợi đến khi tất cả kết thúc là được”, Mạch Thiếu Nam ngang ngược nói.

Đặt chén rượu trên tay xuống, hít thật sâu, tôi muốn nói ra suy nghĩ của mình một cách bình thản nhất.

“Mọi chuyện đều do tôi mà ra, cũng nên để tôi kết thúc nó chứ. Tôi muốn cùng chiến đấu với các huynh, chứ không phải muốn các huynh nhận trách nhiệm bảo vệ tôi. Có thể luôn ở bên các huynh, cùng khóc cùng cười, cuộc sống như thế mới là điều tôi muốn. Đừng cãi lý với tôi, các huynh nên hiểu, chẳng có tác dụng gì đâu. Lần này, tất cả đều phải nghe theo tôi, các huynh hãy nói một câu đồng ý đi.”

Mặc Nguyệt ngồi bên cạnh tôi, cúi đầu nói: “Ta đồng ý”.

Sau đó, bốn huynh đệ Âu Dương cũng đưa mắt nhìn nhau, Âu Dương Thiếu Nhiên mơ hồ hỏi lại tôi: “Vậy thì, Tiểu Tinh, nàng phải đồng ý với ta, không được mạo hiểm”.

Tôi cười dịu dàng.

“Đồ ngốc, không có chuyện đó đâu, tôi không muốn chết sớm như thế. Tôi còn muốn sống cùng các huynh nữa mà”.

Nghe tôi nói như thế, mấy người mới gật đầu đồng ý.

Cuối cùng, tôi quay người về phía tên hồ ly Mạch Thiếu Nam.

Trong mấy người có mặt ở đây, huynh ấy là người khó đối phó nhất.

“Thiếu Nam, ý của huynh thế nào?”

“Không đồng ý có được không?”

“Vậy huynh cảm thấy có được không?”

“Thượng Quan Tinh, nói cho ta biết, nàng đang lừa gạt chúng ta phải không?”

Tôi cười nói: “Cũng có thể, ngày nào tôi cũng nói dối rất nhiều, chính vì như thế nên huynh không tin tưởng tôi nữa phải không?”.

Ở đây, người thông minh nhất chính là Mạch Thiếu Nam, bởi vì huynh ấy không tin tưởng tôi.

Huynh ấy đủ tinh táo để có thể đặt mình vào vị trí của tôi, nhất định huynh ấy phải xác định tôi chắc chắn an toàn thì mới đồng ý. Cho nên hiện tại, chỉ có huynh ấy phản bác lại.

Tôi chăm chú nhìn cặp mắt đào hoa của Mạch Thiếu Nam rồi lại nhớ đến phủ trách của huynh ấy, nhớ về ngày xuân hoa đào chẳng rụng lá.

Từng làn gió nhẹ nhàng thổi tới, mái tóc huynh ấy khẽ phiêu động, nhưng chẳng thể làm tan đi ánh mắt đầy ma lực đó.

“Thượng Quan Tinh, ta đồng ý với nàng. Không phải vì ta tin tưởng nàng, mà vì ta tin chính bản thân mình”, huynh ấy quay đầu nhìn ra cửa sổ, mỉm cười thoải mái, tán cây bên ngoài khẽ rung rung, huynh ấy u buồn nói với tôi.

Trái tim tôi lại bất ngờ thổn thức.

Tôi... bị huynh ấy nhìn thấu rồi.

Không kiềm chế được, tôi muốn tự cười giễu chính bản thân mình.

Kẻ nào nói dối, cuối nhất định sẽ dài ra.

Mạch Thiếu Nam, huynh đã hứa bảo vệ tôi rồi đấy nhé.

Lại nâng chén rượu trên tay, tôi nói với tất cả mọi người: “Các huynh vui vẻ lên nào. Bây giờ tôi sẽ truyền đạt mệnh lệnh. Bất luận cuối cùng thành hay bại, những điều chúng ta sắp làm tới đây nhất định phải thật oanh oanh liệt liệt, đây chính là phương cách của tôi. Nếu không thoải mái có thể đập vỡ chén, nhưng tuyệt đối không được phản bác”.

Mấy người chúng tôi cùng nhau uống cạn chén rượu.

Rượu này là loại rượu mạnh nhất mà tôi từng uống, khiến lục phủ ngũ tạng đảo lộn hết cả, mới uống một chút mà đã thấy choáng váng. Tôi cố kiềm chế... muốn biết tên loại rượu này.

“Ha ha, rượu này đúng là mạnh thật”, Âu Dương Thiếu Nhân bông đùa, khẽ cười nói.

Tôi gật đầu, lặng lẽ nhìn huynh ấy.

“Đúng vậy, là loại rượu mạnh nhất mà tôi từng uống, tên nó là gì thế hả?”

Âu Dương Huyền tung chén rượu lên không trung, rồi đột nhiên bình rượu trong tay cũng được vung ra, cứ thế rót đầy rượu vào chén.

“Rượu, chỉ là rượu mà thôi”, uống một ngụm rượu, Âu Dương Huyền nói với tôi như thế.

Tôi vén lọn tóc trước trán sang một bên, nhẹ nhàng tung chén rượu trong tay cho Âu Dương Y.

“Rượu không tên, thật đáng buồn. Y huynh, chúng ta hãy đặt cho loại rượu này một cái tên đi.”

Âu Dương Y rót đầy chén rượu, ngón tay thon dài đưa đi đưa lại chén rượu trước mũi, khẽ nghiêng đầu, tựa như một thư sinh hiền hòa nói: “Tiểu Tinh thích gọi tên nó là gì?”.

“Văn Dương đi. Ánh chiều tà vào thời khắc hoàng hôn, mang đến cảm giác nồng đậm không thể xóa nhòa.”

Loại rượu này thực sự rất mạnh, tôi không biết đó là ảo giác của mình hay là cái gì nữa. Ngày hôm đó, tôi ngẩng đầu nhìn trời cao, vạn dặm chẳng một gợn mây, ánh mặt trời chiếu rọi ngay trên đỉnh đầu, xuyên thấu tất cả mọi thứ, rồi tôi lại trông thấy ánh trắng đêm nào, tựa như giọt máu treo giữa chân trời.

Văn Dương, Văn Dương, thực ra là, Huyết Nguyệt (trăng máu).

Mạch Thiếu Nam đột nhiên mỉm cười, rồi lại phá lên cười ha ha.

“Ha ha ha ha! Tên hay! Văn Dương, Văn Dương.”

Tại sao, Thiếu Nam, tại sao trong tiếng cười của huynh, tôi chỉ nghe thấy những thanh âm khóc than thê thiết?

Nỗi bi ai trong lòng mỗi chúng tôi, tới thời khắc này cũng nên dừng lại thôi, tôi muốn cùng họ vui vẻ hạnh phúc đi đến giây phút cuối cùng. Đừng để nước mắt tôi rơi xuống, đừng để tôi phải đau buồn, tôi đã tuyên bố rồi, tôi nhất định phải kiên trì đến cùng.

“Thoải được rồi, bây giờ tôi nói vào chuyện chính, mọi người cũng đều chuẩn bị tâm lý cả rồi”, đập bàn bôm bốp, tôi lớn giọng nói.

Mấy người đồng loạt đặt chén xuống, đưa mắt về phía tôi.

Tôi vô cùng mãn nguyện về khả năng hiệu triệu của mình, mỉm cười nói: “Thanh Hài già chết, chắc chắn có mục đích. Nếu tôi muốn rửa sạch tội trạng của mình, nhất định phải dẫn dụ được hắc xuất đầu lộ diện. Tôi muốn điều tra người này, Thiếu Nam, huynh để người của cái bang điều tra tất cả về người này, tôi muốn biết tường tận từng nơi hắc đến từng tiểu điểm hắc đặt chân vào. Nhân sĩ giang hồ hiện đang lùng tìm tôi rất gắt gao, cứ thế này, tôi thực chẳng thể hành động gì được. Tôi cần phải thoát khỏi sự chú ý của họ”.

Âu Dương Thiếu Nhân chau mày nói: “Thoát khỏi sự chú ý của họ? Bằng cách nào đây?”.

Tôi cười mờ ám. Được sinh ra ở thế kỷ Hai mươi mốt, điều tốt đẹp nhất mà tôi cảm nhận được đó chính là có thể xem phim truyền hình. Tục ngữ nói rất đúng, nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất.

Giờ này tất cả đám nhân sĩ võ lâm đều cho rằng tôi đang lẩn trốn, nếu tôi bất ngờ xuất hiện giữa thanh thiên bạch nhật, nhất định không ai có thể ngờ tới đó lại là tôi.

Vậy thì, hà tất tôi phải lẩn tránh, cứ hiên ngang xuất hiện thôi.

“Thiếu Nam, hãy cài trang cho tôi, tôi phải xông pha chốn giang hồ, đích thân đi bắt Thượng Quan Tinh”, tôi mỉm cười, tươi rói như hoa nở.

Tôi nghĩ lúc này, chính là thời điểm oai hùng nhất trong cuộc đời. Vì sau khi nói xong câu này, cảm tất cả những tên nam nhân có mặt trong phòng đều rớt xuống tận chân.

Mạch Thiếu Nam nhìn tôi, nói: “Thượng Quan Tinh, nàng điên rồi sao?”.

“Điên!”, Âu Dương Huyền chòng chọc nhìn thẳng vào mắt tôi.

Tôi lắc đầu, nghiêm túc đáp lại: “Tôi không điên, chính vì tôi không điên, nên mới nói như thế. Trên giang hồ có rất nhiều bang phái, nếu như họ đều tới giết tôi, chỉ có mấy người các huynh và tôi cộng lại, sao đủ để chống trả cơ chứ. Nhưng nếu võ lâm chỉ phái đi một người để giết tôi? Vậy thì sẽ dễ đối phó hơn rất nhiều. Đã thế, nếu người được phái đi đó lại chính là tôi, tôi chẳng phải sẽ tuyệt đối an toàn hay sao?”.

Mấy nam nhân kia bắt giác sững người, không dám tin bộ não của tôi lại có thể nghĩ ra phương cách mới lạ đến thế.

“Vậy nàng muốn làm thế nào?”, một lát sau Mặc Nguyệt mới hỏi.

“Rất đơn giản, các huynh hãy chi viện tiền cho tôi, tôi cần mấy chục vạn lượng vàng, tất cả phải đổi thành bạc vụn với mệnh giá nhỏ nhất. Mỗi khi đêm xuống tôi sẽ xuất phát, đi đến những nơi nghèo khổ để phát bạc. Trước tiên phải tạo nên tên tuổi của một hiệp khách chính nghĩa. Sau bảy ngày nữa, thành Giang Hoa sẽ tổ chức một buổi đấu võ, chúng ta sẽ đến đó dạo một vòng, tiếp tục nhiệm vụ giết Thượng Quan Tinh. Mọi kế hoạch đều đã tính toán kỹ lưỡng, nắm chắc trong lòng bàn tay. Còn riêng với Giang Tà, tuyệt đối chúng ta phải tránh xa.”

Âu Dương Y bị chấn động không nhẹ bởi những lời này của tôi, có thể vì một cách thức kỳ lạ như thế, họ chẳng làm sao mà nghĩ ra được, vậy mà tôi lại có thể nhanh nhẹn tính toán một cách kỹ lưỡng như thế.

“Sẽ không bị phát hiện chứ?”, Âu Dương Y do dự hỏi.

“Tôi vốn không phải nữ hiệp Thượng Quan Tinh, vũ khí, võ công đều không giống, ngay đến tính cách cũng khác cô ấy một trời một vực, cho nên tôi rất có niềm tin.”

Lát sau, Mạch Thiếu Nam nói: “Cách này, cũng được”.

Tôi cười cười, thờ phào nhẹ nhõm, tôi biết là sẽ được mà.

Giang hồ ơi, ta trở lại rồi đây, lần này, không phải bị ép buộc, là ta tới để khuấy động dông bão trong người.

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 32: Tôi... lại yêu kẻ khô khan là huynh thế này sao?

Mới sáng ra, lượn lơ mấy vòng trên không, khi đáp xuống mặt đất, tôi có chút cảm khái, vận động viên thể thao của thế kỷ Hai mươi mốt nếu chỉ cần biết khinh công thôi thì nhất định sẽ trở thành huyền thoại của thế giới.

Hít thở nhẹ nhàng khoan khoái, quỳ bên một khóm hoa, tôi không kiềm chế được khẽ khàng khép mi lại, từ từ đắm chìm vào thế giới của riêng mình.

Nơi đây, sắc trời rực rỡ, sông núi tươi đẹp, hoa cỏ lại càng tuyệt mỹ.

Khi mặt trời chỉ còn lấp ló, tựa hồ như lại xuất hiện một bóng hình sắc đỏ, từ phía sau tôi, bóng hình kia phủ xuống, khóe miệng khẽ nhếch tạo thành nét cười mê hoặc lòng người, đáy mắt thăm sâu như nước hồ thu chớp động, giao hoạt nén xuống hơi thở, không muốn để tôi phát hiện.

Thực ra, tôi đã sớm biết hắn đang ở đây. Hắn sẽ nói gì đây? Liệu có hỏi: “Bông hoa này có đẹp hơn ta không?”.

Liệu có nói: “Tiểu Tinh, nàng có muốn bay lên không? Tại sao ta nhìn thấy đôi cánh sau lưng nàng?”.

Khóe miệng không kiềm chế được, khẽ cong lên một nụ cười.

Tôi đang nghĩ xem mình sẽ trả lời thế nào.

“Hoa không đẹp bằng chàng đâu, nhưng chàng ở sau lưng ta, ta không thấy được chàng. Chàng hãy bước lên đến trước mặt ta đi.”

“Đúng vậy, ta muốn bay lên, cho nên chàng phải ôm chặt ta mới được.”

Trên bờ vai, cảm giác đau đớn như thiêu đốt lại trào lên, nhói buốt tựa kim châm, khiến tôi không cách nào quên được.

Tôi không dám mở mắt, vì sợ rằng nếu mở mắt thì ảo giác ngọt ngào kia sẽ mau chóng biến mất.

Phía sau, đột nhiên có tiếng bước chân vọng lại, tôi chăm chú lắng nghe âm thanh nhẹ tựa cơn gió ấy.

Tôi không cách nào phân biệt được đó là ai, vừa định mở mắt ra, liền bị người mới đến ngăn lại.

“Có những khi, nhắm mắt sẽ hạnh phúc hơn là mở mắt.”

Nghe thấy người kia nói như thế.

“Những lời này được thốt ra từ miệng núi băng thì thật hiếm thấy trên đời. Thế nào, núi băng cũng đa sầu đa cảm thế sao?”

Huynh ấy khẽ khàng bước đến phía sau tôi, xuyên thấu bóng hình sắc đỏ trong ảo tưởng của tôi, tới bên cạnh, nhẹ nhàng bịt lên mắt tôi một dải lụa, sau đó ôm lấy tôi rồi ngồi xuống.

Mỉm cười, Âu Dương Huyền vuốt tóc tôi rồi nói: “Núi băng không phải đa sầu đa cảm, nhưng nước của núi băng lại rất đa sầu đa cảm”.

Dựa vào huynh ấy, tôi bắt đầu cảm thấy khó thở. Cánh hoa trên vai, lúc này nhất định đã biến thành màu đỏ tươi như máu rồi. Trên trán, từng giọt mồ hôi không ngừng nhỏ xuống.

Nửa canh giờ, ngày nào cũng sẽ phải chịu sự giày vò trong nửa canh giờ như thế. Tôi thử dùng nội lực để khống chế cơn đau, nhưng có vẻ càng nghiêm trọng hơn.

Ngày này qua ngày khác, tôi phải vì sự ngây thơ của mình mà phải trả giá bằng con đau thấu trời này.

Cái tên Triều Lưu giống y vết thương mà hấn để lại cho tôi, trở thành một vết sẹo chẳng bao giờ liền trong trái tim tôi, một ngày nào đó tôi sẽ tự tay giết hấn, đến khi ấy có thể vết thương cũng sẽ lành.

“Không cần phải ở bên tôi, tôi sẽ nổi điên lên đấy”, tôi cảnh cáo Âu Dương Huyền.

“Núi băng nào lại sợ con điên.”

“Huyền huynh, tôi nói thật đấy, tôi sẽ mất hết lý trí.”

“Yên tâm, nếu mất lý trí như nàng nói, ta sẽ tìm lại cho nàng, cứ ở yên trong lòng ta thế này. Núi băng sẽ dần nóng lên, cũng có lợi chứ, đúng không?”

Tôi không phản bác lại, chỉ có thể yếu ớt nằm trong lòng huynh ấy.

Mạch suy tư cứ từng chút từng chút đắm chìm trong con đau, tôi cố nén chịu cảm giác đau đốn, đau đốn quá.

Tôi muốn hét lên, thực sự muốn hét lên để đẩy bật nó ra.

Mọi chuyện sau đó cứ từ từ trở nên mơ hồ trong tâm trí tôi.

Hình như có thứ gì đó được nhét vào miệng, tôi cắn chặt môi, sau rồi con đau giảm dần giảm dần.

Trong mơ hồ, tôi nghe thấy tiếng hát.

Ánh nắng thu dần về phía chân trời, hình như tôi nhìn thấy một người, người đó đứng trên thềm cỏ cất giọng hát vang.

Ta cười bạch mã,

Ngàn dặm trái nắm cát vàng.

Nàng phiêu bạt nơi chân trời góc biển,

Mong kiếm tìm một cảnh hoa lê chẳng rụng.

Trong lòng ta còn quá nhiều kỷ niệm,

Chỉ có bạch mã cùng ta đến nơi chân trời.

Nàng đâu còn mấy phần lưu luyến,

Nên mới bảo hoa lê vô tình rơi.

Ta rất muốn được bên nàng như thế,

Nguyện vì nàng trái cát vàng khắp thế gian.

Nàng chẳng hiểu lòng ta nhưong ấy,

Chỉ có ngạt trời hoa lê rơi xuống như đang đau thương.

Lại một lần nữa,

Thêm lần nữa hãy nhìn ta,

Vì nếu không sẽ chẳng còn kịp nữa.

Ta chẳng mang cát vàng trái khắp tòa thành được,

Lần này nàng còn đến hay chẳng?

Thêm lần nữa,

Thêm lần nữa ta nhớ đến nàng,

Vì nếu không sẽ chẳng còn bắt kịp nữa.

Nàng chẳng mang ráng hồng trên gương mặt,

Giấc mộng này có phải dài quá chẳng?

Oa, một ca khúc thật tuyệt. Tên bài hát là gì vậy? Là ai đang hát vậy? Còn nữa, là cánh tay ai có thể khiến mọi đau thương trong lòng tôi được ngủ yên thế này?

Đang suy nghĩ mông lung, trước mắt tôi mọi thứ đã dần sáng rõ trở lại.

Thấy Âu Dương Huyền mang khuôn mặt băng tuyết trước mắt, tôi không cách nào định thần lại được liền nói: “Tôi nghe thấy có người đang hát, là huynh sao?”.

Âu Dương Huyền tròn mắt nhìn tôi, nói: “Làm gì có ai hát, đã xác định rõ ràng rồi thì đừng có làm biếng nữa, còn có đại sự cần giải quyết đây”.

Rõ ràng tôi nghe thấy mà, lẽ nào tôi bị ảo tưởng nghiêm trọng đến thế?

“À, không có gì, chúng ta đi thôi.”

Tôi đứng dậy, phui phui đám bụi trên người rồi tươi cười nói.

Vừa đi tôi vừa hỏi Âu Dương huyền: “Huynh nói xem tôi tái xuất giang hồ lần này, nên lấy tên là gì cho hay?”.

“Gọi là một cành hoa ngốc nghếch đi”, Âu Dương Huyền lạnh lùng nói.

Tôi bốc hỏa lên đầu, tên tiểu tử chết tiết lại đùa giỡn tôi.

“Chết tiết, tôi đang nói nghiêm túc đây”, tôi phẫn nộ hét lớn.

“Ta cũng nói rất nghiêm túc, thế nào, nàng không thích sao, vậy thì gọi là Đẩu Kê đại hiệp đi.”

“Xì, tại sao lại là Đẩu Kê đại hiệp?”

“Vi trông bộ dạng hiện tại của nàng chẳng khác nào con gà đang nhảy vào sới đấu cá.”

Nghe xong câu này, trán tôi xuất hiện đầy vằn đen.

Tôi chợt nhớ đến Bản Sơn đại thúc[1], nói cho huynh biết, huynh làm như vậy là bất chúc, Bản Sơn đại thúc sẽ không tha cho huynh đâu.

[1] Bản Sơn đại thúc, tức Triệu Bản Sơn, sinh năm 1957 tại Liêu Ninh, là một danh hài danh giả nhất Trung Hoa.

Khi đó, tôi hoàn toàn không biết, người con trai đang hăng say đấu khẩu với tôi kia, trên mình đã mang vết thương do chính tôi để lại, một vết thương lòng khắc sâu.

Chàng trai ấy ở nơi mà tôi chẳng thể thấy, vừa hát vì tôi vừa cam tâm nhận lấy nỗi đau tôi trao cho chàng. Chỉ là tôi quá ngốc nghếch tri độn, luôn không cách nào nhìn ra điểm tốt của chàng.

Có nhiều khi, người ta phải mất đi thứ gì đó tốt đẹp thì mới có thể nhận ra sự tốt đẹp của nó. Nhắm mắt lại, tâm trí tôi cơ hồ vang lên một cái tên.

“Tên mới của tôi sẽ là Lê Sa”, mỉm cười, tôi vui vẻ nói với Âu Dương Huyền.

Âu Dương Huyền chau mày, hỏi: “Tại sao nàng lại nghĩ ra cái tên quái dị như thế chứ?”.

Tôi nói với huynh ấy: “Tôi vừa nằm mơ. Trong giấc mơ có một người đang hát. Đại ý của ca khúc đó là: Một chàng trai yêu một cô gái. Đồng ý vì cô gái đó mà đem cát vàng trải khắp tòa thành, nhưng người con gái lại một lòng muốn có một bông hoa lê không rụng. Cho nên, chàng trai kia vạn dặm xa xôi cứ trải cát vàng, còn cô gái thì mãi góc biển chân trời đi tìm hoa lê. Sau này chàng trai không cách nào trải cát vàng khắp tòa thành được, cô gái cũng chỉ còn lưu lại trong suy tưởng của chàng trai. Hai người mỗi người đều có bí mật riêng của mình, nhưng cũng là một câu chuyện tình yêu thê lương mà hoàn mỹ. Tôi rút ra một từ trong mỗi từ ghép hoàng sa (cát vàng) và lê hoa đó mà thành tên của mình. Không muốn chia tách chúng, cũng không muốn chàng trai trong ca khúc phải một mình đơn độc nữa”.

Âu Dương Huyền ngăn người nhìn tôi, một lúc sau mới quay đầu về hướng khác, giọng nói vẫn lạnh lùng như thường lệ: “Tùy”.

Ngày hôm đó, tôi lặng lẽ bước theo huynh ấy, đi xuyên qua đình viện ngập tràn cỏ cây hoa lá.

Tôi ở phía sau huynh ấy, ngắm nhìn bộ y sam màu xanh, mái tóc buộc cao nhẹ nhàng phiêu động trong làn gió, đôi môi phớt hồng óng ánh long lanh.

Khuôn mặt cười như có như không ấy, đẹp như tạc ra vậy.

Tôi yêu... yêu khoảnh khắc này, chàng trai tựa như bức tượng băng điêu khắc lấp lánh lại cũng mỏng manh yếu đuối đến thế.

Chạy lên phía trước, nắm tay huynh ấy, tôi cảm thấy một luồng hơi ấm chạy dọc cơ thể.

Vương tử núi băng của tôi, tôi mãi mãi không nói với huynh rằng, tôi... lại yêu một kẻ khô khan là huynh như thế này đâu.

Ngồi trên giường, Mạch Thiếu Nam nắm tay tôi lo lắng hỏi: “Có sợ không?”.

Tôi lắc đầu, cũng nắm chắc tay huynh ấy, nói: “Thiếu Nam, đừng lo, không có chuyện gì đâu”.

Mạch Thiếu Nam lắc đầu, nhẹ nhàng nói: “Hãy để ta nhìn thêm chút nữa, sau này sợ rằng sẽ không còn được thấy nàng”.

Cọ cọ tay huynh ấy, tôi nói: “Không sao đâu, tôi sẽ đổi thành dung nhan mà huynh thích nhé”.

Huynh ấy lắc đầu, đôi mắt đào hoa tuyệt đẹp khẽ nhướng lên, thu tay lại.

“Ta sợ mình sẽ lại biến nàng thành bộ dạng của Thượng Quan Tinh. Nhắm mắt vào đi, Tiểu Tinh, đừng sợ, có ta ở đây.”

Tôi tròn mắt nhìn. Đúng thật là, tôi đâu phải đứa trẻ, chỉ đâm mấy mũi kim, sao mà chết được chứ.

Khoảnh khắc khép mi lại, trong cơn mê suy tư của tôi đột nhiên lại hiện ra cái ngày đó, chàng trai thân mặc hồng y, dáng vẻ yêu mị lẩn khuất trong biển hoa.

Trái tim bỗng nhiên đau nhói, chẳng thốt nổi thành lời.

Hắn, sẽ không còn được thấy dung nhan này của tôi nữa, vì tôi đã quyết định, không để cho hắn lại thấy khuôn mặt này, dáng vẻ này nữa.

“Thiếu Nam, huynh... rất lợi hại. Huynh hãy biến tôi trở thành người có dung mạo phù hợp nhất với y sam sắc đỏ.”

Con tim, đau đớn như đã chết.

Nếu là chết thật, có lẽ cũng chẳng đau đớn như vậy.

Vậy mà cứ nửa sống nửa chết thế này, lại không phải thực sự đã chết.

Tôi muốn mang nhan sắc của hắn để đi tìm hắn, sau đó, hắn cùng với nhan sắc này, đều sẽ bị chôn vùi trong cuộc đời tôi.

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 33: Lê Sa và đám kỵ sĩ của nàng

“Thế nào, vừa lòng chưa?”, Mạch Thiếu Nam đứng phía sau, hỏi tôi.

Tôi đắm đuối nhìn người trong gương, rất lâu sau vẫn không cách nào định thần lại được.

“Thiếu Nam, huynh biến tôi trở nên đẹp thế này sao”, khẽ thờ dài, tôi đưa tay sờ lên mặt mình.

Đó là một cảm giác vô cùng kỳ lạ, thấy dáng vẻ bao nhiêu năm nay của mình như thế đột nhiên có ngày lại biến đổi trở nên thế này. Một cảm giác vừa chân thực lại vừa hư ảo cứ vây lấy xung quanh.

Trên cổ tôi còn đeo một bình thuốc nước, sau khi uống xong, dung nhan tuyệt thế mỹ miều hiện tại sẽ lại biến thành bộ mặt của Thượng Quan Tinh chưa từng thay đổi trước đây.

Mim cười dịu dàng, tôi nghĩ thế này là tốt rồi.

Như thế cũng đủ hoàn mỹ rồi.

Từ giây phút đó, tôi bắt đầu mang thân phận hoàn toàn mới. Tôi không còn là trọng phạm triều đình phải gánh trên vai mấy trăm mạng người, mà đã biến thành chủ nhân của một bang phái mới thành lập trên giang hồ.

Tôi tên gọi Lê Sa, chương môn Lê Quý môn, là nhân sĩ chính nghĩa của tân phái. Thủ hạ là Lục Quý tướng quân, đương nhiên đều là bọn Âu Dương Thiếu Nhân giả trang mà thành.

Do vậy, tôi lại vô cùng đắc ý nhờ và Mặc Nguyệt làm thêm mấy cái mặt nạ.

Mãi đến lúc này, tôi mới phát hiện, luôn mang theo một băng đảng mặt nạ bên mình, thật là rất rất rất có lợi.

“Thiếu Nam, mấy ngày này tôi luôn cố gắng nghĩ ra một loại võ công mới, dùng võ công để tái xuất giang hồ, thực thi chính nghĩa, như thế sẽ không còn ai trên giang hồ nghi ngờ nữa”.

“Tiểu Tinh, sao nàng cứ phải lo toan tất cả như thế, rõ ràng những thứ đó có thể giao cho bọn ta làm”, Mặc Thiếu Nam ở phía sau, vừa chải tóc cho tôi vừa nói.

Tôi biết huynh ấy lo lắng cho tôi. Nhưng thực sự là, tôi không thể không làm như vậy.

“Từ khi tôi đến nơi này, chưa có bất cứ chuyện gì tôi tự tay làm cả, hầu như lúc nào cũng dựa dẫm vào người khác, luôn luôn là kẻ thụ động. Vì thế mới gây nên tình cảnh của ngày hôm nay. Khi toàn bộ thế giới đều là kẻ địch của tôi, các huynh luôn vì tôi mà giải quyết mọi chuyện, lẽ ra các huynh nên bỏ mặt tôi nhưng các huynh đã không làm như vậy. Vì mỗi giao tình đẹp đẽ này, tôi nhất định phải làm chuyện gì đó mới được”, mỉm cười, tôi nói với huynh ấy như vậy.

Có lẽ họ sẽ chẳng bao giờ hiểu được.

Tôi được sinh ra và trưởng thành trong thế kỷ Hai mươi mốt, là người vô cùng thấu hiểu nhân tình thế thái. Trong ấn tượng của tôi, chẳng có người nào lại vô duyên vô cớ ở bên cạnh một người rồi cùng gánh chung hoạn nạn với người ấy cả.

Con người là loài động vật ích kỷ, tôi luôn nghĩ như thế.

Nếu chẳng phải vì xuyên không, nếu không phải gặp được họ, tôi nghĩ, cả đời này, tôi sẽ chẳng bao giờ thay đổi cách nhìn của mình.

Yêu một người cần phải dùng mấy phần chân tâm mới có thể nguyện ý đồng cam cộng khổ cùng người ấy?.

Yêu một người, cần phải có dũng khí lớn đến mức nào mới có thể nguyện lòng cùng sống cùng chết với người ấy?

Cả thế giới quay lưng lại với tôi, nhưng họ lại quay lưng với cả thế giới.

Chính vì mối thâm tình ấy, Thượng Quan Tinh tôi dù phải vứt bỏ sinh mạng cũng phải qua được cửa ải này.

Là sống hay chết, đối với tôi chẳng còn quan trọng. Thế gian đâu có cách nào để vẹn cả đôi đường, chẳng phụ Như Lai chẳng phụ khanh[1].

[1] Chẳng phụ Như Lai chẳng phụ khanh là tên tác phẩm của tác giả Tiểu Xuân – Trung Quốc. Cụm từ này cũng được dùng khi biểu thị sự khó xử, không biết làm thế nào để vẹn cả đôi đường.

Tôi không phụ được tình nghĩa của những người này, dù còn cách bằng lòng đón nhận.

Nhưng tôi cũng chẳng thể gánh vác nổi tội trạng đó.

Cho nên lần này hãy để tôi kiếm tìm một cách vẹn cả đôi đường.

Kết thúc cuộc bàn luận, tôi và Mặc Thiếu Nam rời khỏi căn phòng.

Hàng người đứng thẳng tắp trong sân nhà.

Ai nấy đều đeo mặt nạ, vừa thấy tôi bước ra, nhất loạt đều quỳ xuống.

Tôi có chút sững sốt, Mặc Thiếu Nam nhìn tôi cười, đưa tay đeo chiếc mặt nạ lên, cũng quỳ xuống nền đất.

Sau đó, mấy người đồng thanh hô lớn: “Lục Quý tướng quân của môn phái Lê Quý tham kiến chương môn nhân Lê Quý môn”.

Hôm đó, ráng chiều đỏ ối như máu, không gian còn mang mấy phần âm đạm.

Khắp nơi, hoa chẳng còn rơi, chỉ thấy mặt đất một màu lá vàng.

Tôi đứng trước cửa, trong mắt ngập đầy hình ảnh những chiếc mặt nạ cùng những dáng hình cao lớn chỉnh tề.

Trong lòng đột nhiên dấy lên một cảm giác không thể diễn tả.

Mộng say mộng tỉnh, mọi thứ đều như có như không, chúng tôi hừng hực khí thế lao vào trận chiến của chính mình, thế nhưng đó chỉ là bức hình thu nhỏ trong giấc mộng mà thôi. Cuối cùng cảnh tượng hoa trong gương trắng trong nước cũng chẳng còn lưu lại được chút gì.

Chúng tôi rõ ràng luôn ở bên nhau nhưng lại tựa hồ đang phải phân ly.

“Ha ha, những lúc như thế này, phải chăng nên có một chút rượu”, cố gắng lấy lại nụ cười, tôi hào hứng nói.

“Sớm đã chuẩn bị rồi”, Âu Dương Thiếu Nhiên bật dậy, hưng phấn nói.

Tôi đưa tay ra nhận lấy chén rượu.

Hương rượu nồng đậm ngập tràn khắp không gian, mắt tôi chăm chú nhìn chén rượu màu đỏ, lại nhìn ánh tà dương sắc máu kia, không kìm lòng được bất giác cảm thán: “Rượu ngon. Nào, hôm nay, chúng ta nâng chén tiễn ánh tà dương, cùng nhau ngắm mặt trời lặn, ngày mai sẽ là cảnh tượng phồn hoa”.

Ngửa cổ, tôi uống cạn chén rượu.

Vân Dương, Vân Dương.

Vị rượu quá mạnh...

“Đêm nay, chúng ta sẽ xuất phát, đi phát chẩn ngân lượng.”

“Tuân mệnh, Lê Sa chường môn.”

Tôi cười, ẩn sau ánh tà dương giọt lệ mơ hồ nào đó chẳng rơi, để ánh nắng vàng dần hong khô hạt nước long lanh trong suốt đó.

Có lẽ, tất cả mọi thứ đều là trò lừa bịp không cách nào quay lại. Đây là cục diện mà tôi bày ra, đây là trò chơi lời nguyền của vương quốc, là cuộc chiến của nàng Công chúa lọ lem cùng Quốc vương độc ác. Triều Lư, là vị Quốc vương mà tôi phải giết trong trò chơi này. Còn tôi chính là nàng Công chúa lọ lem không nơi nương tựa. Những người này... đều là kỵ sĩ dũng cảm nhất trong trò chơi đó.

Tôi nhớ về sân đình phẳng phất ánh tà dương đỏ ối như máu, nhớ đám lá vàng rơi đầy dưới chân, nhớ những người xếp thành hàng dài trước mặt, nhớ tư thế quỳ tựa những kỵ sĩ trong câu truyện cổ tích.

Khiến tôi hạnh phúc, cũng khiến tôi buồn đau, chính là những kỵ sĩ mà tôi trân quý nhất này.

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 34: Kỳ nữ đột nhiên xuất hiện trên giang hồ

Những chuyện kỳ lạ trên giang hồ ngày nào cũng có, dạo gần đây lại đặc biệt nhiều. Nghe nói mấy ngày này, trên giang hồ đột nhiên xuất hiện một cô gái đẹp như tiên giáng trần, cài một chiếc trâm hoa lê trên tóc, toàn thân khoác y phục sắc đỏ, tay cầm cây quạt mang hình mặt quỷ ngũ sắc, đàm tiếu chuyện nhân gian, ống tay áo phất lên, hoa lê bay ra khắp trời, khi vung tay, tãi ra ngàn vàng, nổi danh thiên hạ, thật sự là một kỳ nữ trên thế gian.”

Hỏi thế gian, người nào có thể nắm được nhân tâm thiên hạ, nếu không phải kẻ dùng vũ lực để khống chế nhân tâm thì trước hết phải nói đến người nhân đức.

Một người mang trái tim thất khiếu linh lung[1] như vậy, lại còn là nữ nhi, người đó chắc chắn phải là bậc nữ anh hùng chẳng nhượng mày râu.

[1] Trái tim thất khiếu linh lung: Là trái tim nhân hậu, trung kiên, chính trực mà Quan Âm Bồ Tát ban cho Tỳ Can – một nhân vật trong truyện Phong Thần.

Trong những ngày này, người thuyết thư[2] trên giang hồ không thể bỏ qua truyền kỳ về một nhân sĩ kỳ lạ, đó là một nhân vật hoàn toàn mới, nàng chính là... chường môn Lê Sa của Lê Quý Môn.

[2] Thuyết thư là cách gọi khác của nghệ thuật hát nói Trung Quốc, bao gồm các thể loại như bình sách, bình thoại, đàn từ..., người thuyết thư là người biểu diễn các tiết mục hát nói trước đám đông.

Hành tẩu khắp nơi, điều duy nhất nàng làm trên giang hồ, chính là nửa đêm thanh vắng, mang theo thủ hạ là Lục Quỷ tướng quân, phân phát hàng chục vạn lượng bạc cho dân đen nghèo khổ. Chưa từng sử dụng võ công để tiến bước, vị kỳ nữ này trước tiên dùng nhân nghĩa để thu phục nhân tâm, cảnh tượng mấy ngày gần đây trên giang hồ thật không ngòi bút nào có thể miêu tả được.

...

“Nghe nói vị Lê Sa...”

Trên đường cùng bọn Âu Dương Thiếu Nhân thúc ngựa tới thành Giang Hoa, tôi tình cờ ngang qua một chỗ đang có thuyết thư.

Trong một quán trà có chút cô độc đằng kia, người thuyết thư đang hùng hực khí thế, vui vẻ hân hoan kể chuyện về tôi, đám người xung quanh yên lặng mà chuyên tâm lắng nghe.

Vó ngựa dừng lại, tranh thủ thời gian nghe được một đoạn như thế. Đột nhiên tôi phát hiện, cảm giác làm một nhân vật truyền kỳ đúng là tuyệt diệu vô cùng.

Lần đầu tiên trong đời tôi có cảm giác chân thực rằng bản thân mình đang thật sự hòa vào chốn giang hồ này.

Cách trang điểm và ăn mặc của tôi lúc này hoàn toàn giống với những lời người thuyết thư đang kể.

Trâm cài tóc là một bông hoa lê màu đen, Âu Dương Y đã làm riêng thứ đó cho tôi. Y phục là do Mạch Thiếu Nam lựa chọn. Thứ mà tôi thích nhất, đó chính là chiếc quạt năm phiến lông vũ thần kỳ, do mấy người đó, mỗi người chế tạo một phiến để tặng tôi, cũng chính tay mấy người đó vẽ mặt quỷ lên từng phiến lông vũ.

Trên mặt quạt, trong mỗi phiến lông đều ẩn một loại kỳ dược. Màu đỏ, màu nâu, màu vàng, màu tím, xanh lục, xanh lá cây, xanh da trời. Trong đó có độc dược, cũng có thuốc giải. Đây là vũ khí bí mật mà mấy người đó đã làm cho tôi, có ngày tôi sẽ phải dùng đến nó.

“Tiểu Tinh, đi thôi”, Âu Dương Thiếu Nhân nói.

Tôi không kìm được, lườm huynh ấy một cái.

“Vào trong thành Giang Hoa, không được phép gọi như thế nữa.”

“Ha ha, biết rồi.”

Quay người, tôi đang định rời khỏi đó, nhưng nghĩ đi nghĩ lại thế nào tôi lại bước vào.

Trông thấy vẻ mặt diễn thuyết đầy sinh động của người thuyết thư, người đó đáng vẻ thư sinh, và còn rất trẻ, dung nhan thuần khiết rạng ngời.

Cài một chiếc trâm hoa lê trên tóc, toàn thân khoác y phục sắc đỏ, tay cầm cây quạt mang hình mặt quỷ ngũ sắc, đàm tiếu chuyện nhân gian, ống tay áo phất lên, hoa lê bay ra khắp trời, khi vung tay, tãi ra ngàn vàng, nổi danh thiên hạ.

Đoạn văn này, tôi nhớ rồi. Mãi mãi không bao giờ quên, trên giang hồ, từng có một nữ nhi truyền kỳ như thế.

Tôi rất thích đoạn vừa rồi của người thuyết thư, quyết định lưu giữ lại chút gì đó.

“Nè, người thuyết thư, lời nói của ngươi, ta rất thích. Hôm nay chỗ bạc này, bốn chương môn tặng cho ngươi, vì ngươi đã nói những lời rất tuyệt vời. Thấy ngươi thích những câu chuyện giang hồ như thế, chi bằng cũng nhập vào giang hồ đi. Nếu còn có duyên gặp lại, ta hy vọng ngươi sẽ trở thành nhân vật trong những câu chuyện đó”, tôi mỉm cười nói với người thuyết thư, vung tay ra, thôi bạc theo một đường vòng cung bay vào chén trà của người đó.

Sau rồi quay người, cùng với bọn Âu Dương Thiếu Nhân thúc ngựa đi tiếp.

Giữa đám bụi mù mịt, tôi nghe những tiếng hò hét huyên náo phía sau.

“Là chương môn nhân của Lê Quỷ môn.”

”A! Quả nhiên giống hệt những gì từng nghe.”

Mãi mãi sau này, tôi nghe tin rằng trên giang hồ xuất hiện một nhân vật truyền kỳ gọi là Bạch Diện thư sinh. Cũng thầm suy đoán không biết đó có phải là người thuyết thư này không nữa. Nhưng, đó là chuyện của sau này.

Lúc này, tại Hội quần võ mỗi năm một lần của thành Giang Hoa, nhân sĩ khắp nơi đã lũ lượt đổ về.

“Tiểu Tinh, nàng đang nghĩ gì thế?”

Đột nhiên xuất hiện một tên đeo mặt nạ lò dò đến bên cạnh tôi, hỏi.

Tôi giật thót mình, tim đập thình thịch.

“Oa a! Ngươi là ai?”

Người vừa đến tròn mắt nhìn, hét lớn: “A! Thật là, sao nàng có thể không biết được cơ chứ. Rõ ràng bảo là đeo mặt nạ rồi vẫn nhận ra được cơ mà”.

“Thôi được rồi, được rồi, tôi biết, huynh là Thiếu Nhiên chứ gì”, thở dài một hơi, tôi đành đồ dành tên nhóc này.

Chuyện đó thực ra không thể trách tôi được.

Kỳ thực, từ lúc họ đeo mặt nạ, tôi cũng rất bức bối khó chịu.

Mấy ngày rồi mà vẫn chẳng phân biệt được họ là ai với ai. Tuy có làm ký hiệu nhưng thực ra vẫn rất khó nhận biết.

Cũng chính vì như thế, nên trong lời kể của người thuyết thư có nói chương môn Lê Sa và thủ hạ Lục Quỷ tướng quân tựa như ánh hào quang vô hạn phân phát tiền vàng trong đêm, kỳ thực họ hành sự lại vô cùng hỗn loạn, rối rắm.

Vì đêm nọ, tôi vô số lần gọi nhầm tên, hạ nhầm mệnh lệnh. Dẫn đến bọn tôi đêm đó, đều mệt rũ xác vì chạy ngược chạy xuôi không ngừng, tìm người này kiếm người kia.

Cho nên, vẫn là câu nói, truyền thuyết và hiện thực dù sao cũng có sự chênh lệch không lớn cũng chẳng nhỏ. Đương nhiên, sự sai lệch đó chẳng ảnh hưởng gì đến toàn cục.

Tôi đang nghĩ, có thể dùng cách nào để dễ dàng nhận ra họ.

Hay là xếp theo số thứ tự, viết lên mấy số ba, bốn, năm, sáu, bảy.

Không, không nên như thế, tôi chưa muốn chết.

Ngước mắt trông về phía trước, cổng thành đang mở rộng.

Tôi hít một hơi thật sâu, thúc ngựa nhanh hơn, lớn tiếng nói với đám người bên cạnh: “Lục Quỷ tướng quân nghe lệnh, Hội quân vô lần này trong thành Giang Hoa, nhất định phải tham gia”.

Phía sau, một tràng cười đùa rộn lên: “Tuân lệnh, chương môn”.

Tròn mắt nhìn, tôi không kiềm chế được liếc mắt mở.

“Không nghiêm túc gì cả...”

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 35: Trước lầu Phong Vân, bất ngờ giết thiệp anh hùng

Tôi! Cuối cùng với sứ mệnh trọng nghĩa giúp người, đã nghĩ ra được một vài cái tên rất tuyệt.

Kết tụ tất cả tâm tư của mình để thành lập Quân anh hội, cả một đêm ròng, bốn nữ hiệp đã dùng trí tuệ của thế kỷ Hai mươi mốt, để tặng cho bọn họ những cái tên mà từ trước đến nay họ chưa bao giờ nghĩ tới.

Đó chính là:

Nhất Nguyệt Quỷ, Nhị Nguyệt Quỷ, Tam Nguyệt Quỷ, Tứ Nguyệt Quỷ, Ngũ Nguyệt Quỷ, Lục Nguyệt Quỷ.

Thứ tự sắp xếp lần lượt là Âu Dương Thiếu Nhân, Âu Dương Y, Âu Dương Huyền, Âu Dương Thiếu Nhiên, Mặc Nguyệt, Mặc Thiếu Nam. Mấy cái tên này chẳng hề phân biệt hơn kém.

Sao vậy? Sao vậy? Sao xưng người ra thế kia, cũng chỉ có nữ hiệp vĩ đại là tôi mới có thể nghĩ ra những cái tên nặng trĩu như thế đó.

Oạch, được thôi, tôi thừa nhận mình không được phép chọn nhầm tên, những cái tên này không chỉ thứ tự trước sau mà còn thể hiện cả sáu tháng trong năm nữa. Haizzz, ai bảo tôi vốn không thể nghĩ ra được những cái tên độc đáo hơn chứ.

Đi đến đâu cũng cố sức giống trống khua chiêng, thu hút sự chú ý của người đi lại trên đường, tôi vung quạt rồi cùng bọn Âu Dương Thiếu Nhân đến trước lầu lớn nhất trong thành Giang Hoa.

Đây là Phong Vân lầu nổi tiếng ở thành Giang Hoa, với tổng cộng ba tòa lầu cao vút, đây là nơi hằng năm các anh hùng võ lâm tụ lại để tham gia tỉ võ, cùng nhau luận bàn võ học, chia sẻ những điều tâm đắc.

Hội quần võ mời hào kiệt thiên hạ đến đây, bởi vì thiệp mời của hội luôn rất khó khăn trong việc quyết định mời ai, không mời ai, nên như người ta vẫn nói, dù có cẩn thận tỉ mỉ đến mấy cũng không tránh khỏi sai sót, vẫn sẽ có những chuyện không thể ngờ tới xảy ra. Và lại, có những người được mời nhưng lại chẳng muốn đến, cũng có người không được mời thì trong lòng thầm oán hận. Cho nên mỗi lần mở Hội quần võ, minh chủ võ lâm thế nào cũng phải đắc tội với một vài hào kiệt giang hồ. Vì chuyện này cũng gặp phải không ít bất lợi.

Vì thế năm nay, đại hiệp kỳ lạ xuất hiện trên giang hồ tựa như gió thổi tuyết bay đột phá quá nhiều điều kỳ quái, toàn bộ thiệp mời của các vị anh hùng đã được treo trên biển lớn trước lầu Phong Vân, thông báo cho nhân sĩ võ lâm khắp thiên hạ, chỉ cần người có thể bay vọt lên lầu ba của lầu Phong Vân lấy thiệp xuống đều có thể tham gia tỉ võ.

Sau này, Đại hội anh hùng hằng năm cũng đều quyết định số người tham gia theo cách ấy.

Lúc này, tôi ngẩng đầu liền có thể nhìn thấy thiệp anh hùng đang khẽ lay động trên biển hiệu ở lầu ba.

Thoáng chau mày, nhìn tấm bảng lớn rắn chắc treo đầy thiệp anh hùng màu đỏ, tôi có chút sùng sốt. Nếu lúc này tôi không phải Lê Sa mà là Thượng Quan Tinh, tôi sẽ làm như thế nào? Ha ha, nhất định sẽ bị chuyện đầu rơi máu chảy dọa cho chạy mất dép rồi.

Chính lúc tôi đang thất thần, đám người xung quanh đã quây lại thành một vòng lớn.

Tôi nghe thấy bọn họ bàn luận: “Vị cô nương này thanh tú như thế, không phải là muốn giật thiệp anh hùng đấy chứ?”

“Không được đâu, không được đâu, cô ta gầy như thế, sao có thể được chứ.”

“Ôi dào, năm nay, lựa chọn nhân sĩ đầu dựa vào tướng mạo chứ. Mấy ngày trước còn có đứa trẻ bay lên giật thiệp anh hùng đấy thôi.”

Trước cửa có một lão ăn mày mái tóc bạc phơ, đột nhiên mở miệng nói với tôi: “Nha đầu, đây không phải chỗ cô nên chơi, còn không mau về nhà đi”.

Đi tới trước mặt lão nhân đó, tôi ngồi xuống hỏi: “Lão là cao thủ?”.

Lão ăn mày sùng người, hỏi lại tôi: “Tại sao lại nói thế?”.

“Chỉ là cảm giác, thường người mở miệng nói lúc này, chắc đều là cao thủ”, chớp chớp mắt, tôi nghiêm túc phân tích cho lão nghe.

Không phải tôi ngốc đâu, các diễn viên trên tivi đều diễn như vậy mà.

Đúng lúc đó tiểu nhị cầm chổi ra trước cửa, vừa nhìn thấy lão ăn mày liền mắng: “Lão ăn mày chết tiết, đã nói rằng đây không phải chỗ để ăn mày kiếm cơm, không muốn chết thì mau cút ngay”.

Lão ăn mày nghe thấy, đưa tay gạt chiếc chổi ra rồi run rẩy lui sang bên cạnh.

Tôi trừng mắt lên, tên tiểu nhị chết tiết này, ta còn chưa đàm luận xong với cao thủ, nói chen vào cái gì đấy hả.

Đưa tay ra, tôi giữ chặt cây chổi tiểu nhị đang vung tới: “Ở đây không có chuyện của ngươi, ta có việc cần thỉnh giáo vị lão bá này”.

Tên tiểu nhị có vẻ không nhượng bộ, tôi liền quét mắt sang Âu Dương Y, Âu Dương Y hiểu ý liền ném bạc cho hắn, khi ấy tiểu nhị mới quay người rời đi.

Lão ăn mày thăm thờ dài cảm thán: “Lão ăn mày cũng chỉ là kẻ ăn xin, không tiền bạc, càng chẳng biết võ công gì”.

Nói xong, lão đứng dậy định rời đi.

Tôi vội giữ lão lại, nói: “Lão bá, ta cũng không biết rốt cuộc bản thân mình được mấy phân lượng, chúng ta hãy thử đánh cuộc đi. Nếu hôm nay ta có thể bay lên đỉnh lầu ba giật thiệp anh hùng xuống, vậy mời lão bá hãy vào lầu Phong Vân, dùng chung bữa cơm với ta, được chăng?”.

Lão ăn mày chợt rúng động, ngược mắt nhìn tôi, cảm thán nói: “Cô nương, chớ có miến cưỡng như thế”.

Tôi lắc đầu, quay người nói với Âu Dương Thiếu Nhân: “Nhất Nguyệt, ngươi nói xem ta có thể giật được thiệp anh hùng xuống chăng?”.

Tôi cơ hồ có thể cảm thấy đôi mắt Âu Dương Thiếu Nhân đang trợn trừng lên.

Tôi nghĩ, có lẽ huynh ấy vô cùng căm ghét cái tên Nhất Nguyệt này. Chẳng còn cách nào khác, dù sao tôi cũng chẳng thể gọi huynh ấy là “Rau cải trắng”[1] phải không nào?

[1] Rau cải trắng: Người Trung Quốc thường dùng từ này để chỉ những người ngốc nghếch.

Âu Dương Thiếu Nhân khề khom người xuống đáp: “Chương môn, công phu nơi miệng lưỡi không phải công phu thật, thực hiện ngay trước mắt mới có thể thấy được tuyệt chiêu”.

Những phiến quạt khẽ đưa qua đưa lại, tôi cười lớn.

Ngay bản thân tôi cũng không ngờ được âm thanh đó lại hào sảng đến thế.

“Ha ha ha ha! Ta chính là đang đợi lời khiêu khích này của ngươi.”

Quét chân xuống đất một cái, cơ thể khẽ ngã về phía sau, khi cảm thấy từng lọn tóc phát ngược lại, tôi cuối cùng cũng đã bay lên.

Điểm điểm từng nhịp, lạ lùng tựa bướm bay. Võ công của tôi chẳng phải quá tốt, nhưng tôi đã vận dụng toàn bộ năng lượng của cơ thể.

Lúc này cơ thể đã được thả lỏng, kỳ thực khi này mới bắt đầu dụng lực, cơ thể tôi bị kéo căng quá mức, đến giờ mới thấy mềm mại hơn một chút. Cho nên, khi vừa vút lên khỏi mặt đất, tôi đã kịp trông thấy mọi người ai nấy đều há mồm tròn mắt, kinh ngạc vô cùng. Bởi, tôi thực sự đã bay lên rồi.

Tôi cười, cúi nhìn chúng nhân dưới lầu, và cả đám người võ lâm đang ở trong tòa lầu này nữa, ánh mắt khẽ phiêu diêu. Khi bay đến lầu hai, tôi đã thấy một vài khuôn mặt quen thuộc từng gặp qua trong đại hội võ lâm, còn cả Mộ Dung Tuyết và Mộ Dung Tiên đã lâu không gặp, con tim bất giác ầm ập vô cùng.

Có thể gặp lại, đúng là rất tuyệt.

Cơ thể lướt nhẹ trên không, tôi xoay người hướng đến tấm bảng treo thiếp trên lầu ba. Sau đó, ánh nhìn của tôi khi dừng lại tại lầu ba, vô tình đã chạm phải ánh mắt một người.

Đã nhiều đêm trôi qua, mỗi khi khép mi, tôi lại nhớ đến người này.

Hắn đang ngồi bên cửa sổ, nhìn tôi, mặt nạ hình nửa con bướm khúc xạ ánh sáng chiếu thẳng lên mặt tôi. Làn gió nhẹ thổi qua, là mùi hương bạc hà, từng lọn tóc hắn cũng chột phát phơ.

Giống như ngày ấy, trước trăm ngàn loài hoa, trong khoảnh khắc, tôi chỉ muốn bay đến bên bóng hình ấy. Dù chỉ có thể thấy một nửa dung nhan, tôi vẫn nhận ra được.

Đôi mắt này, chính đôi mắt ru hồn này.

Là hắn, là tên yêu tinh đó...

Tôi thoáng thất thần. Mặc dù đã bao lần luyện tập trong mơ tôi cũng không cách nào khống chế nổi kích động trong lòng khi gặp lại hắn.

Chứa đầy sợ hãi cùng những xung động kịch liệt, trái tim tôi cứ dội thình thình.

Tôi cố nhắc nhở bản thân, ta là Lê Sa, ta là Lê Sa, mới có thể giấu đi biểu tình mãnh liệt của mình lúc này. Nhưng, mọi chuyện có vẻ không dễ dàng như tôi tưởng.

Làn gió nhẹ đưa, lại lần nữa hương bạc hà kia phảng phất ủa đến.

Tôi thấy những ngón tay thon dài của hắn đang nhẹ lướt trên viền chén nước, một giọt nước chột bắn ra, mang theo sát khí.

Không xong rồi!

Thủ đoạn quá hèn hạ, lại dùng ám khí này. Không phải, cũng không thể gọi là ám khí, người ta chỉ sử dụng nước thôi mà.

Thật độc ác!

Nhẹ nhàng vận lực, tôi xoay người tránh giọt nước kia.

Thoáng chau mày, tôi biết, lúc này nếu mình rút lui, sẽ chỉ còn đường chết.

Hừ, bọn cô nương không rút lui, tiếp tục phi thân hướng đến người kia.

Người kia cũng rất bất ngờ, đầu mày khẽ chau lại.

“Nghe danh Âm Dạ Thanh Điệp, Triều Lưu có một đám thủ hạ cực kỳ lợi hại. Hôm nay, Lê Quỷ môn bất tài mới được thỉnh giáo”, phi thân đến trước mặt hắn, tôi khom người, mỉm cười nói.

Trong làn gió, từng lọn tóc buông xõa xuống, tôi trông thấy bóng hình trâm hoa lê phản chiếu trên chiếc mặt nạ hình bướm kia.

Triều Lưu, trận chiến giữa chúng ta, bắt đầu ngay lúc này!

“Lục Quỷ tướng quân nghe lệnh, hôm nay sẽ gặp các cao thủ của Âm Dạ Thanh Điệp đại nhân.”

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 36: Thiệp anh hùng, bốn cô nương nhất định lấy được!

Quý, tại sao cứ phải gọi là Quý?

Tôi cũng từng nghĩ đến vấn đề này.

Ngày hôm đó khi ngồi trong hoa viên, con đau từ vết sẹo trên bả vai lại bắt đầu dấy lên. Gió thổi cuộn khởi những cánh hoa, hoa bay lên lại càng bay càng xa, giữa bốn bề không gian tĩnh lặng, có một người vẫn đang suy nghĩ vấn đề này.

Tôi của hiện tại, chính là quý.

Quý, là vật thể được kết tinh từ tâm tưởng của nhân loại, là di vật oán hận của con người khi chết đi.

Không có bóng hình cụ thể, mềm nhẹ tựa gió, chỉ có thể lặng lẽ trong bóng đêm, âm thầm phiêu bồng trong làn gió, trở thành linh hồn trong tâm tưởng.

Dù tôi đã nghĩ đến hấn cả ngày sáng lẫn đêm đen, bóng hình hấn vẫn cố tình tiến nhập nốt hoa viên bí mật của tôi, chiếm cứ nơi vốn chẳng rộng rãi là bao này.

Rốt cuộc, vẫn còn oán hận.

Vì yêu, cho nên oán hận, oán hận, tại sao lại là tôi chứ.

Tại sao tôi phải đón nhận mọi nỗi oán hận này, tại sao tôi phải gánh lấy cái vận mệnh vốn chẳng thuộc về mình.

Chỉ là tôi không cần thận đã yêu hấn. Vì lẽ gì mà phải biến thành hung thủ giết người, vì lẽ gì lại bị cả thế giới này ruồng bỏ.

Tôi biến thành quý, lần này, tôi nhất định bắt hấn trả hết mọi thứ.

...

Nhưng trên thực tế, tôi đã không dám thừa nhận, khi cùng hấn trùng phùng trên không trung của tầng ba lầu Phong Vân, tâm tình tôi bỗng nhiên lại nhẹ bay theo gió, giống như ngày hôm đó tôi đã động lòng vì hấn.

May thay, trước một giây khi Triều Lưu ra thêm một chương, tôi đã kịp thời ngã người ra sau.

Tôi đã quá quen với sự nguy hiểm của hấn.

Cái đầu đó, trầm ổn mà hung hấn như báo tuyết. Về ngoài mỹ lệ là dùng để mê hoặc kẻ địch. Con người thâm sâu là để thu hút kẻ địch. Bờ môi khẽ lay động là muốn dùng răng nanh sắc nhọn để xé nát kẻ địch. Bàn tay giấu sau ống tay áo chỉ dùng để bóp kẻ địch đến chết. Hấn lúc nào cũng tĩnh lặng, bởi hấn có niềm tin, con vật hấn săn nhất định sẽ bị mê hoặc, tự chui đầu vào rọ.

Nhất định không thể gần gũi con người này, bị bắt lại chắc chắn sẽ chết. Cách chiến đấu tốt nhất là tránh xa hấn. Trong chớp mắt cơ thể tôi đã đổ nhào về phía sau.

Đám người Âu Dương Thiếu Nhân đang ở bên dưới cũng đồng loạt bay lên.

Tựa như những chiếc lá, nhẹ nhàng vây quanh cửa sổ lầu ba.

Tôi vẫn chăm chăm nhìn Triều Lưu, tóc bị gió thổi bay lên tứ tung, y sam cũng phiêu động hướng lên trên.

Tôi cười với hấn, khoe miệng nhếch lên một góc tạo thành nét cười kiêu căng ngạo mạn.

“Nên để người xem một chút, vũ điệu của quý.”

Cho nên mới nói, thể kỷ của tôi dành cho tôi không phải là một cơ thể cường tráng khỏe mạnh, cũng chẳng phải một tay võ nghệ cao cường, mà là một

cái đầu với chỉ số IQ vượt trội.

Tôi tuy chẳng thể có thành tựu võ công gì, nhưng sử dụng cái đầu thông minh vĩ đại của thế kỷ Hai mươi mốt, tôi lại có thể trở thành một thần thoại không hề nhỏ bé trong võ lâm này.

Trình độ của Lê Quý môn, chính là ở sự “nhẹ”. Nhẹ nhàng như quỹ lượn, mềm mại tựa lê hoa, nhưng không hề thua kém bất kỳ chiêu thức võ công nào.

Khẽ mỉm cười, xoay người trở lại.

Cửa sổ lầu ba, đúng như tôi dự liệu, rèm cửa đã rách tan thành từng mảnh.

Tôi thờ phào khoan khoái. May mà đây là lầu Phong Vân, Triều Lưu sẽ không đến mức bất chấp tất cả để giết mình.

”Lê Quý môn xin thỉnh giáo”, ngẩng đầu, tôi cười lớn nói.

Bốn huynh đệ Âu Dương, Mặc Nguyệt, Thiếu Nam, trầm sự nhờ các huynh.

Để họ từ từ xem xét tình hình một lượt, nhìn đi nhìn lại kỳ tích mà tôi sáng tạo ra.

Bốn phía lặng ngắt, gió ngừng thổi, lá cũng ngừng bay, sát khí bốc lên đằng đằng.

Tôi có thể cảm nhận nộ khí của Triều Lưu. Ha ha, thật đáng giận. Dù sao tôi cũng trở thành người sống sót đầu tiên sau khi kích nộ hắn, mà lại là nữ nhân nữa chứ.

“Ha ha, mới nghe Lê Quý môn là dị quân đột khởi trên giang hồ, tại hạ cũng thực lòng muốn tận mắt chứng kiến một lần. Ám Dạ môn nhân, các ngươi hãy đi lĩnh giáo chút đi. Nhân tiện nói luôn, trong lúc đánh nhau hỗn loạn, Lê Sa chương môn nếu chưa giết được thiệp anh hùng mà đã rơi xuống, thì cũng đừng trách Triều Lưu ta không nhắc nhở”, trong lầu, giọng nói nhẹ nhàng khoan thai vọng lại, sau đó, bốn năm bóng người mặc y phục đen tuyền tức tốc lao ra.

Tôi mỉm cười, đáp lại hắn: “Đa tạ Thanh Điệp đại nhân đã nhắc nhở. Nói như thế, ta cũng phải nắm bắt cơ hội này mới được. À đúng rồi, Lục Quý, không cần dùng vũ khí đâu, chỉ cần gạt mồi rửa tí ti thôi, cũng chỉ thử sức chút xíu, dùng lá cây là được rồi”.

Những lời thốt ra trên môi tựa như mây bay gió thoảng, nghe tiếng cảm thán của đám hạ nhân, vẻ mặt tôi vẫn tựa như không chút dao động. Kỳ thực... chương môn tôi đang lo lắng muốn chết đây này.

Cái gì mà “không cần dùng vũ khí, chỉ cần gạt mồi rửa tí ti thôi, cũng chỉ thử sức chút xíu, dùng lá cây là được rồi”, xỉ, vốn phải dùng lá cây, nhất định phải dùng lá cây.

Nói trắng ra, là tôi cố ý nâng cao trình độ võ công của phe mình đây. Thôi được, đứa trẻ nói dối không phải đứa trẻ ngoan, tôi là người xấu, tôi cũng nhận ra từ lâu rồi.

Nhưng bốn chương môn tôi đã nghĩ lâu lắm rồi mới nghĩ ra được loại tuyệt thế võ công này đây. Tóm lại, thời đoạn này có thể nói là thời đoạn làm xức động lòng người nhất trong lịch sử võ thuật.

Lá cây là vật nhẹ vô cùng, nhưng cũng chính là vật nặng vô cùng.

Tôi tin, những người này sẽ đánh bay cái mặt đẹp đẽ kia.

Nói ra thì, tôi vẫn chưa tới lấy được thiệp anh hùng, những người này rõ ràng... là muốn giết tôi.

Xem ra, tôi đã đánh giá chúng hơi thấp. Nhất là tên Triều Lưu báo tuyết vừa hung ác lại vừa tàn nhẫn, tuy thông minh nhưng lại sợ phiền phức này.

Thật sự muốn cào nát cái mặt sáng bóng kia ra mà nhìn thấu, xem trái tim bên trong rốt cuộc mang màu gì.

“Ám Dạ và Du Quý, thật là sự phối hợp tuyệt vời”, đội quân sắc tối xông đến liền bị Mặc Nguyệt ngăn lại.

Mỉm cười, tôi giơ ngón tay lên nói: “Làm tốt lắm, Ngũ Nguyệt”.

Mặc Nguyệt như đang cười, nói với tôi một câu: “Lão đại, lần này khá tốt, không gọi nhầm người”.

Tôi lè lưỡi, tựa như chẳng hề căng thẳng chút nào, toàn thân ngập tràn năng lượng sau khi nghe từ “lão đại” kia.

Tôi lại vút lên, đối mặt với tên nam nhân trên lầu ba, ngẩng đầu hiên ngang, mỉm cười kiêu ngạo.

Triều Lưu, cứ nhìn ta như thế đi, lần này, không phải ta để ý đến ngươi, mà là ngươi cần phải thật chú tâm mà nhìn ta.

Trong chớp mắt, con ngươi hắn như bị co rút lại.

Tôi không kịp nghĩ ngợi, chẳng kịp suy tư về ẩn ý trong đôi mắt đó.

Tôi bay vọt lên, khi bàn tay chạm tới tấm thiệp anh hùng, con tim cơ hồ ngập tràn kiêu hãnh.

Dưới chân, tựa như vừa có một bóng đen vọt tới, vọt thẳng vào quãng sáng hạnh phúc của tôi.

Tôi tròn trố mắt nhìn.

Khốn kiếp! Bốn cô nương đang bận! Đang bận sung sướng đấy. Từ đâu lại chui ra một tên nhóc chết tiệt cản đường tiến thân thế này.

Tôi vốn còn muốn giữ lại chút phong phạm mỹ nữ, dấu sao hiện tại cũng ở chức vị chương môn, nhưng lúc này tôi thực không cách nào kiềm chế được, gót chân tôi tựa như bị co giật, lập tức đạp thẳng xuống.

Chính là đạp lên đỉnh đầu bóng đen kia.

Khi bóng đen đó dần rơi xuống, tôi cũng đã cầm chắc tấm thiệp anh hùng trong tay.

Bốn phía ngập tràn hoa nở.

Lần đầu tiên tôi có cảm giác chân thực đến vậy.

Giang hồ, tôi thực sự đã trở thành một nhân sĩ giang hồ! Phiêu du giang hồ!

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 37: Không lỗi đời một chút, sao sống nổi đây

“Chương, chương môn, bước chân cao lên một chút, nếu không sẽ bị dơ.”

Đứng giữa biển hoa, đúng lúc tôi đang muốn tạo dáng một chút thì tức khắc liền có một âm thanh xen vào. Tôi cúi đầu, nhìn thấy thi thể dưới chân mình, phải kiềm chế lắm mới không hét toáng lên.

Âu Dương Y đang đứng bên cạnh lau mồ hôi, tôi giọng gao giọng mấp mép tạo nụ cười rồi từ từ đặt chân xuống.

Khốn nạn thân tôi, hạ thủ tàn độc quá mất rồi, lẽ ra nên nương tay một chút để cho người ta có đường lui chứ. Dù sao tôi cũng không phải đến đây để làm Mẫu Dạ Xoa, phải ra dáng chương môn mới được.

Cuộc chiến giữa không trung cơ hồ đã kết thúc, chẳng biết Triều Lưu tự nhiên nghĩ ngợi gì, lại ra lệnh cho đám thủ hạ trở về.

Phải thế chứ, phải vậy chứ, thủ hạ của tôi đều tinh anh, nếu không phải đích thân hấn ra tay thì làm sao thắng nổi.

Không gian trở nên trầm lắng, tất cả đều chăm chú nhìn tôi. Lúc này, cảm giác của tôi giống như một minh tinh đang đứng trên sân khấu vậy.

Không, không phải, lúc này, tôi còn rục rỏ chói lòa hơn minh tinh rất nhiều. Khẽ mỉm cười, tôi giơ cao tấm thiệp anh hùng trong tay. Gió thổi khiến tấm thiệp không ngừng phiêu động.

Thiệp anh hùng đỏ chói, lầu Phong Vân sừng sững. Ngược nhìn bầu trời trong vắt không một gợn mây, chỉ thấy nắng vàng rục rỏ đang tỏa khắp. Khoảnh khắc đó, tôi thực sự là nhân vật chính tại nơi này.

“Ta là Lê Sa, chương môn Lê Quỷ môn, tất cả mọi người ở đây ngày hôm nay xin hãy ăn uống no say, ta mời.”

Khắp nơi bùng lên tiếng vỗ tay rầm trời, xung quanh bắt đầu trở nên chen chúc, chật chội.

Được sự hộ vệ của đám Âu Dương Thiếu Nhân, tôi đi xuyên qua đám người, hướng thẳng phía cửa lầu Phong Vân, liếc mắt nhìn quanh, đưa tay kéo vị lão bá ăn mày đang ở phía sau.

“Haizz, lão bá à, chẳng phải đã nói nếu ta lấy được thiệp anh hùng sẽ mời lão bá ăn cơm sao. Lão bá sao có thể đi như vậy chứ.”

Không đợi lão ăn mày phản kháng, ngay tức khắc tôi đã kịp tóm lão lại.

Sẽ có người không thể nào hiểu được, tại sao tôi nhất định phải xoắn xuýt với lão ăn mày này. Kỳ thực, tôi cũng đâu muốn vậy. Nhưng, biết nói thế nào nhỉ, trên thế giới này vĩnh viễn chẳng có tên ăn mày nào là ừ ừ cạc cạc cả.

Nếu bên cạnh tôi xuất hiện một tên ăn mày chẳng ra làm sao, điều đó chỉ có thể chứng tỏ một điều, điều này chẳng phải là may mắn thì nhất định sẽ là xúi quẩy.

Mới vừa rồi, khi tôi bay lên lấy thiệp anh hùng, tên tiểu tử phá đám khi ở dưới chân tôi đã tung ra một thứ vũ khí lợi hại. Từng sợi nhỏ dài tua ra, trước tình hình hiện tại, nếu tôi không lập tức phản kích trả đũa, những sợi tơ nhỏ dài kia nhất định sẽ quấn chặt lấy tôi, kéo tôi rơi xuống.

Đương nhiên, đó chỉ là tình huống giả thiết. Trên thực tế, tôi hoàn toàn không bị những sợi tơ kia quấn chặt mà còn có thể giẫm bẹp cái tên tiểu tử đó, cũng chính nhờ lão bá ăn mày này đã chớp nhoáng ra tay.

Nếu tôi nhìn không lầm, thì đã có hai viên đá được bắn ra, một viên bắn về phía đám tơ mảnh dài kia, viên còn lại kích thẳng vào tên thủ hạ của Triều Lưu.

Không nghi ngờ gì nữa thứ tôi chờ đợi chính là lão ăn mày cao thủ này, ha ha ha ha, quả nhiên là cao thủ.

Ngập trong một mớ âm thanh hỗn độn, tôi cúi đầu nói với lão ăn mày: “Tiền bối, tại hạ đã nhìn thấy rồi, cao thủ vẫn là cao thủ mà”.

Lão ăn mày chợt sững người, mỉm cười tựa mây bay gió thoảng, khẽ giọng nói với tôi: “Chuyện này tạm thời cần phải bí mật, sau này có thời gian, ta sẽ nói kỹ càng với ngươi, hiện tại ngươi nên cẩn thận với tên Triều Lưu kia”.

“Rõ rồi”, tôi vui mừng.

Hắn là lão muốn dạy tuyệt thế võ công cho tôi? Đương nhiên, đương nhiên rồi, đây là điều hay gặp trên giang hồ mà.

Tay vẫy vẫy, trong lòng kích động vô cùng, tôi lớn tiếng gọi tiểu nhị: “Tiểu nhị, mang rượu lên”.

Tiểu nhị vội vàng vàng bụng rượu đến. Tôi ngẩng đầu, nhìn chén rượu tiểu nhị mang tới, nhếch mép nói: “Ồ đây đều là nhân sĩ giang hồ, lẽ nào ngươi muốn dành cho ta cái chén nhỏ xíu thế này để kính các vị tiền bối?”.

Tiểu nhị bị ánh mắt của tôi dọa cho run cầm cập, lập tức nói ngay: “Nữ hiệp chó giận, nữ hiệp chó giận, để tiểu nhân đổi bát lớn hơn”.

Tranh thủ lúc tiểu nhị đi lấy bát, tôi hành lễ với tất cả nhân sĩ giang hồ trong đại sảnh, cung kính nói: “Lê Sa yết kiến các vị tiền bối”.

Tôi cảm thấy bản thân mình đang được người khác đề cao, ai nấy đều vui vẻ đón tiếp.

Người trong đại sảnh nhao nhao nói: “Lê chương môn khách khí rồi, sớm đã nghe danh Lê chương môn thân là nữ nhưng lòng gan dạ sắt chẳng kém cạnh nam nhân, hôm nay được gặp mặt quả nhiên là phong thái đại gia”.

“Tiền bối quá khen, võ lâm chúng ta dù sao vẫn phải dựa vào các vị tiền bối cao thủ để chấn hưng, Lê Sa nhỏ nhoi chẳng qua cũng chỉ thêu hoa trên gấm mà thôi.”

“Lê Sa chương môn chuyên làm việc thiện, chúng ta đều đã nghe danh, thật là nữ trung hào kiệt.”

“Đâu có, đâu có, so với các vị tiền bối, Lê Sa cũng chỉ có thể làm chút chuyện kém cỏi vì dân như vậy mà thôi.”

Tôi rõ ràng cảm thấy sáu người phía sau mình đang chờ người ra.

Kích động đến thế sao? Tôi đâu phải chỉ trong chớp mắt đã trở nên uyển chuyển như vậy.

Thôi được, tôi thừa nhận, tôi như thế gọi là lời đời, gọi là khéo đưa đẩy. Xí, nếu không như thế, liệu chúng ta có thể sống được ở thế giới này không?

Nhận rượu từ tiểu nhị, tôi nâng bát lên cao, trước mặt mọi người nói lớn: “Lê Sa kính tất cả các vị tiền bối”.

Rượu vừa chảy vào cổ họng, liền dấy lên cảm giác mơ hồ.

Tôi bất giác nhớ đến Văn Dương, cảm giác như thiêu đốt cháy cổ.

Trên bờ vai, cơn đau chợt ủa về không đúng lúc.

Tìm đội thỉnh thình, như không kiềm chế được mà nấc lên thảm thiết.

Khăng khăng, một mực, nhất định phải vào lúc này.

“Lê Sa chương môn đúng là trăm nghe không bằng một thấy, vừa rồi có chút mạo phạm, không biết Lê Sa chương môn có nể mặt ta mà lên lầu ngồi chăng?”

Tôi không kiềm chế nổi, toàn thân thoáng run rẩy. Nếu không phải có đám Âu Dương Thiếu Nhân bên cạnh, tôi sợ rằng mình đã ngất xỉu rồi.

Con đau trên vai lại nhói lên, mọi ký ức kinh hoàng trước đây cơ hồ đều quay trở về.

Tôi nhìn thấy nam nhân kia, chậm rãi bước đến trước mặt mình, nụ cười trên khóe môi dần hé mở, dù cách nửa chiếc mặt nạ, vẫn mê mị đến ngây người.

Phải chăng, đối diện với tất cả nữ nhân hắn đều mỉm cười như thế? Tôi, hóa ra không phải là thứ gì đặc biệt. Trước giờ đều không phải như thế. Nụ cười đó cũng chỉ là một loại vũ khí của hắn, tôi đã sớm quên đi rồi.

Hắn khom người, đưa những ngón tay thon dài về phía tôi.

Tôi biết, lúc này không còn đường lui nữa.

Những phiến lông vũ trong tay khẽ phiêu động, tôi cố gắng xốc lại tinh thần đôi chút, đặt tay mình lên bàn tay đó.

“Lê Sa chương môn nóng quá nhỉ, có vẻ ra rất nhiều mồ hôi”, tên nam nhân đó khẽ cười, ánh mắt lấp lánh lưu chuyển, hỏi.

Tôi cười, mọi thứ trước mắt kỳ thực có chút mơ hồ, nhưng trong tình cảnh hiện tại, sáu người đang đứng phía sau tôi hình như cũng đang muốn giúp tôi chết nhanh một chút.

Tôi... thảm bại rồi.

“Tự nhiên ra mồ hôi? Dẫu sao, nữ nhi có thể được Triều Lưu đại nhân để tâm tới, e rằng thiên hạ chẳng có mấy người. Trong lúc chờ đợi vinh hoa giáng xuống, tôi cũng phải cố gắng trấn tĩnh chứ, nếu không chẳng phải sẽ chứng tỏ tôi không biết cân nhắc hay sao?”

Triều Lưu chột sững người, chẳng nói chẳng rằng, kéo tôi lên lầu ba.

Tìm đập thạch thạch, tôi biết đấu với tên nam nhân này cũng tức là đấu với cả giang hồ.

Đây chẳng phải điều tôi mong chờ sao? Chính tôi cũng chẳng rõ nữa.

Lúc này tôi chỉ biết rõ một điều, đó là cuộc chiến với Triều Lưu, đã chính thức bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 38: Tiểu đệ đáng yêu, cùng thiếu nữ thuần khiết? Là giả đấy!

Tầng ba lầu Phong Vân, so với bầu không khí của hai tầng dưới hoàn toàn khác xa.

Ở đây, là nơi các cao thủ chân chính nghỉ chân. Cái gọi là cao thủ không chỉ là thân thủ phi phàm, mà hơn thế là địa vị, thân phận cao quý.

Cùng ngồi với Triều Lưu bên cửa sổ.

Tôi điềm nhiên như không nhìn quanh một lượt.

Hoa Bất Khuýt tới từ Bách Hoa lầu.

Bảo Chủ Thượng Vân Thiên của phái Vô Nhai cũng tới.

Đại diện Nam Triều điện đã có Lâm Thanh.

Đại diện Nhục Thủy các lại là Thiên Thủy.

...

Con tim chột chân động. Nơi đây, thật chẳng thiếu gì cao thủ võ lâm, tốt nhất không nên gây chuyện.

Từ khi ngồi xuống, tôi luôn hướng mắt ra ngoài cửa sổ. Thực ra, không phải tôi muốn ngắm nhìn cảnh trí bên ngoài, mà là vì vai tôi đau quá, tôi đang cố

gắng trì hoãn độc tố phát tác.

Trong phòng không quá ồn ào cũng chẳng mấy yên tĩnh, ai nấy đều tập trung vào câu chuyện của mình.

Tôi đến đây không phải để giao lưu bằng hữu, cũng không phải đến để đắc tội với ai, cho nên tôi nghĩ cũng chẳng cần thiết phải nói dài bời với hân.

Dường như Triều Lưu cũng không định trao đổi gì nhiều, không, hân ta không phải không muốn nói chuyện với tôi, hân chỉ đang quan sát, quan sát tất cả mọi thứ của tôi.

Xoay đầu nhẹ nhàng tựa bên cửa sổ, tôi cố ý nhắm mắt lại nói: “Ta thấy hơi mệt”.

Khép mắt lại, cơn đau tựa như cũng giảm bớt khá nhiều. Làm như thế, ít ra Triều Lưu cũng biết đường đợi đến lúc tôi mở mắt ra rồi mới trò chuyện tiếp. Hân rất có phong thái của một người quyền thế, điều này tôi không thể không thừa nhận.

“Xin hỏi, nàng tên Lê Sa phải không?”, có một giọng nam non nớt vọng lại.

Nếu không phải vì tôi đang nhắm mắt, chắc chắn khi nghe được lời này sẽ trợn trắng mắt lên nhìn chòng chọc cho mà xem.

Tại sao lão nương phải chịu đựng những thứ này chứ, lão nương ta đối với mấy tên nhóc con, rất không có hứng thú.

Ngước mắt về phía tên tiểu tử vừa nói kia... Thiện Thủy của Nhục Thủy các.

Lấy lại tinh thần, treo nụ cười trên môi, tôi cố gắng giữ giọng dịu dàng ấm áp đáp lời: “Là ta, người là Thiện Thủy hả?”.

Ngửa mặt lên trời, Thiện Thủy phá lên cười sáng khoái.

“Ừm, ta là Thiện Thủy, ta rất thích cô nương, muốn làm bạn với cô nương.”

Nụ cười này, tựa như nhuộm màu cầu vồng bảy sắc đáng yêu đến thế, sao người ta nỡ lòng từ chối cơ chứ.

Tôi xốc lại tinh thần, hào hứng tươi cười nói: “Được thôi”.

Cơ hồ tôi đã thấy được cảnh tượng tươi đẹp trước mắt.

Tiểu đệ hồn nhiên đáng yêu, cùng với thiếu nữ dịu dàng ấm áp trở thành đôi bạn thuần khiết. Viễn cảnh như thế, thật không tồi chút nào.

Nhưng, Trời xanh chứng giám. Trên thế giới này, ở đâu mà chui ra một tiểu đệ đáng yêu thế này cơ chứ, ở đâu mà xuất hiện thứ quan hệ tự nhiên như thế được hả?

Với kinh nghiệm bao năm nay của tôi mà nói, thằng nhóc chết tiệt này, căn bản không đơn giản như vẻ bề ngoài của hân.

Đến ngay bản thân, tôi cũng phải vô cùng thành thật thú nhận rằng, tôi đang giả bộ. Tiểu tử à, lão nương vốn không có cái thứ quan hệ tự nhiên đó đâu. Mà cái sự ấm áp dịu dàng là lúc nào cũng có trong ta chứ chẳng phải đến lượt người ta mới cố tình đối xử như vậy.

Con người chuyển động, tôi quyết định phải thám thính hân một chút, nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, nheo mắt lại liếc nhìn hân.

“Thiện Thủy có thích con báo không?”

Thiện Thủy chột sững người, trong mắt lấp lánh luồng sáng mờ hồ nhìn thẳng vào tôi, lát sau, tựa như hiểu ra điều gì đó, liền nói: “À, thích. Thích nhất là báo tuyết”.

Tay tôi không kìm được mà run lên bần bật.

Báo tuyết.

A, quả nhiên đúng như tôi đoán.

Tên tiểu tử này, cái vẻ đáng yêu hồn nhiên gì gì đó đều là giả. Đứa trẻ thích báo tuyết mang tính cách tàn nhẫn, sao có thể đơn thuần ngây thơ như thế. Nói vậy có nghĩa là mục đích tiếp cận của hân không hề đơn giản.

“Đúng vậy sao, ta không thích báo tuyết lắm. Ta vẫn thích mèo hơn, một loài động vật cực kỳ đáng yêu. Ta thấy hơi mệt, xin thất lễ, Thiện Thủy. Đợi lát nữa sẽ cùng người nói chuyện tiếp”, tôi cười cười, xoay người nhìn về phía Âu Dương Thiếu Nhân.

Nhất định Thiện Thủy biết tôi đang nói gì. Bởi vì tôi thoáng nhìn thấy nụ cười mờ ám trên môi hân, đại khái cũng trong khoảng mấy giây gì đó, sau rồi hân liền ngẩng đầu chớp chớp mắt, lại biến thành bộ dạng đáng yêu vô cùng, thốt ra giọng nói ngọt ngào ấm áp: “Lê tỷ tỷ hãy nghỉ ngơi đi, ta đợi tỷ tỷ tỉnh dậy sẽ nói chuyện tiếp”, rồi liền quay người rời đi.

Báo tuyết được thuần phục sẽ trở thành mèo.

Thần trí uể oải, vốn không muốn cử động chút nào, khẽ nghiêng đầu, tôi đành cầu cứu Âu Dương Thiếu Nhân.

“Nhất Nguyệt, ôm ta một chút.”

Không phải tôi không biết suy xét hoàn cảnh, thực ra tôi cảm thấy bản thân mình không thể không tìm ai đó để nương tựa, lúc này tôi sắp ngã gục rồi.

Con đau trên vai đã lan khắp toàn thân, vô cùng đau đớn, đau đến chết đi sống lại.

Vì không muốn sắc môi trắng nhợt, tôi cố nén không cắn lên môi mình. Gắng không để con đau bùng phát, tôi sợ mình sẽ phải chôn thây ở chốn này.

Triều Lưu ngược mắt nhìn tôi, khoe môi khẽ nhướng lên, mơ hồ tạo thành nét cười.

“Lê Sa chương môn đối xử với thuộc hạ thật thân thiết.”

Tôi tròn mắt. Ý người muốn nói là ta không biết xấu hổ phải không?

Xi, lão nương đây bằng lòng!

“À, mấy người này đều lớn lên cùng ta từ nhỏ nên không thể gọi là thuộc hạ, chỉ có thể là ứng cử viên cho đức lang quân tương lai của ta mà thôi.”

Triều Lưu nhấp một ngụm trà, mỉm cười ưu nhã.

“Ồ, hóa ra là vậy, tại hạ thật muốn xem xem, đức lang quân tương lai của chương môn có đáng về ra sao?”

Tôi mỉm cười nghênh đón ánh dương buổi chiều tà chiếu rọi lên đôi vai Âu Dương Thiếu Nhân, dựa vào lòng huynh ấy, dịu dàng hỏi đáp: “Được, ta biết rồi”.

Đến hôm ấy, cũng chính là ngày mà ta đích thân tiễn người lên đường.

Trong cơn mê, tôi ngủ thiếp đi lúc nào không biết.

Đến khi tỉnh lại, đã là hoàng hôn. Tôi đang nằm trong phòng. Nếu tôi đoán không nhầm, nơi đây vẫn là lầu Phong Vân.

Thấy Âu Dương Thiếu Nhân ngồi bên cạnh, tôi gượng dậy, đang muốn nói gì đó liền bị ngăn lại, Âu Dương Thiếu Nhân dùng khẩu hình mấp máy nói: “Chớ nói gì cả”.

Tôi nghiêng đầu, nhìn về cửa sổ phía sau huynh ấy, chợt thấy bóng dáng của Thiện Thủy.

Thiện Thủy gửi nụ cười ngọt ngào về phía tôi, nói: “Lê Sa tỷ tỷ, ta đến chơi với tỷ”.

Trái tim bất giác cười khỏ, tìm ta chơi? Không phải là đến đây giày vò ta đến chết đấy chứ.

Tôi có một dự cảm, đại họa phiền phức sắp ập xuống rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 39: Thiện Thủy, chúng ta hợp mưu đi, không từ thủ đoạn

Phiền phức à, quả nhiên là phiền phức mà. Thiện Thủy đến tìm tôi, điều đó chứng tỏ chúng tôi đã đến lúc lật bài.

Dáng vẻ đáng yêu trong sáng cuối cùng đã lộ mặt thật, thiếu nữ thuần khiết cũng khôi phục lại bản tính ác nữ của mình. Phát triển như thế mới là chuẩn chứ.

“Nhất Nguyệt, người ra ngoài trước, ta muốn ở lại với Thiện Thủy một lát.”

Ngồi dậy, chỉnh trang lại y phục, ánh mắt tôi bất giác đụng phải Thiện Thủy đang ngồi trên bệ cửa sổ. Giữa ánh nhìn đó, Thiện Thủy thoáng nghiêng đầu, một nửa khuôn mặt khuất bóng cùng với nửa khuôn mặt đang đón luồng sáng tạo nên một ảo ảnh thần kỳ. Hai chân hẩn khẽ lắc lư, vốn là một cách thể

hiện sự đáng yêu dễ thương, nhưng theo tôi thấy, mỗi lần hấn đung đưa chân như thế thì không hề thoải mái, cơ hồ lần sau lại nặng nề hơn lần trước.

Đan xen giữa sáng và tối đã tạo nên một Thiện Thủy như thế.

Vừa giả bộ đáng yêu lại vừa trầm tư suy nghĩ, khoảnh khắc ấy, Thiện Thủy đang nghĩ gì?

Âu Dương Thiếu Nhân đứng thẳng dậy, nhưng vẫn chưa rời đi.

Tôi ngước mắt, sắc mặt lạnh lùng chất vấn: “Thế nào? Ngươi định chống lệnh hả?”.

Âu Dương Thiếu Nhân chấp tay hành lễ, ngập ngừng lui ra.

“Chương môn, tiểu nhân ở ngay bên ngoài, nếu có chuyện, chỉ cần gọi một tiếng, tiểu nhân lập tức có mặt.”

“Nhiều lời, còn không mau lui ra”, tôi nói giọng giận dữ.

Thiếu Nhân, hãy tin tưởng tôi, lần này, xin huynh hãy tin tưởng tôi. Bản thân tôi đã lựa chọn con đường này, tức là tất cả kẻ địch cũng nên để tôi tự mình đối phó.

Thiện Thủy cười khanh khách: “Lê tỷ tỷ thật là quá hiền dịu, đối xử với hạ nhân chẳng phải nên nghiêm túc, quyền uy hơn chút nữa sao”.

Bên trong ống tay áo, hai tay tôi chợt run rẩy, nghiêng đầu, tôi cố ra vẻ thờ ơ, không tỏ tâm trạng.

“VẬY sao, xem ra đúng là ta quá điềm đạm rồi.”

Lúc đó, ánh dương đã trải đầy lên bóng hình Âu Dương Thiếu Nhân, hòa với bóng đèn tạo thành một khối thống nhất, tôi cơ hồ nhìn thấy cơ thể Âu Dương Thiếu Nhân bắt gặp căng cứng.

Trái tim tôi đột nhiên loạn nhịp.

Thiếu Nhân, xin lỗi, tôi không muốn làm tổn thương huynh. Chỉ vì huynh không phải đối thủ của Thiện Thủy, và tôi cũng sẽ không để huynh đấu với hắn.

Tôi nghĩ, điều duy nhất tôi có thể làm được với những người này, đó là dùng nhãn quang của thế kỷ Hai mươi mốt để soi thấu tất cả âm mưu, lường trước tất cả nguy hiểm có thể xảy ra.

Võ công của Âu Dương Thiếu Nhân, không phải kém cỏi so với Thiện Thủy, nhưng Thiện Thủy sau khi tự xông vào phòng, luôn ngồi trước cửa sổ, khi Âu Dương Thiếu Nhân ở bên cạnh tôi hắn cũng không hề cử động, tay hắn cuộn chặt trong ống tay áo, mới vừa rồi, khi tôi ngồi dậy, đã thoáng nhìn thấy ống tay áo kia càng lúc càng cuộn chặt hơn.

Y phục của Thiện Thủy cũng không quá rộng, có thể dễ dàng nhận ra hắn đang giấu thứ gì đó. Tôi cũng chẳng dám nghĩ đến một món quà tốt đẹp mà hắn giấu để tặng mình.

Không cần nghĩ nhiều, nhất định là độc rồi, còn là độc gì, điều này tôi không dám nói. Nhưng nắm mặt quý trên chiếc quạt trong tay, nhất định so với thứ độc này cũng là một chín một mười.

Trước khi bắt đầu kế hoạch, không thể để xảy ra bất cứ sai sót nào. Đó là một đứa trẻ thông minh, chắc chắn hắn đang uy hiếp tôi.

Đáng tiếc, đáng tiếc, tỷ tỷ không dễ dọa thế đâu.

Ngược lại ta đang cố tình sắp xếp như thế. Trước tiên ta cần biết mục đích cụ thể của ngươi xem có thể lôi kéo được không, nếu không lôi kéo được thì đừng trách tỷ tỷ ta độc ác. Tỷ tỷ ta sẽ khiến ngươi chết bất thành linh. Thật lòng xin lỗi, phàm ta đã xem rất nhiều, mượn dùng chút xiu chắc cũng không bị tính là vi phạm bản quyền đâu nhì.

Sau khi Âu Dương Thiếu Nhân rời đi, trong phòng trở nên tĩnh lặng hơn nhiều.

Tôi ngồi trước giường, khẽ khàng nghiêng đầu dựa vào cột trụ, Thiện Thủy cũng chẳng bước lại, giống như tôi, cũng nhẹ nhàng dựa vào cửa sổ, bên ngoài cửa sổ, từng cánh hoa trắng muốt phiêu động theo làn gió.

“Hiện tại, chúng ta nên làm gì? Nói gì đây?”, mỉm cười tươi rói, Thiện Thủy hỏi.

“Điều này, phải xem Thiện Thủy thế nào. Thiện Thủy, cái tên Thiện Thủy, có phải mang ý nghĩa thiện lành như nước phải không?”

“Lê tỷ tỷ nghĩ như thế sao?”, hắn chớp chớp mắt giao hoạt, nói mấy lời đầu lười.

Tôi bật cười nói: “Ta cũng chẳng biết. Nước nhiễm màu của vạn vật, ta không biết Thiện Thủy có bị nhiễm màu gì không. Có thể nói, xé tan bề mặt của nước, chúng ta sẽ thấy những gì chất chứa bên trong”.

Ngước mắt, tôi nghiêm túc nhìn hắn.

Hắn cười ngặt nghèo, giống như vừa nghe câu chuyện cười nào đó.

Tôi căm ghét ai cười kiểu đó, căm ghét, cực kỳ căm ghét.

Đúng thật là, không cần ta phải vạch trần. Nếu người thực sự thích, tỷ tỷ sẽ tiếp đãi người tới cùng.

“Lúc nào cũng giả bộ đáng yêu, không cảm thấy đáng ghét sao?”, tôi mỉm cười, phẩy khẽ chiếc quạt trong tay, luồng khí phát ra khiến toàn bộ cốc trên bàn bay lên, lao thẳng về phía Thiện Thủy.

Thiện Thủy vùng tay làm đám cốc vỡ tan, nước bắn tung tóe hết lên mặt hắn.

Hắn không cười nữa, cúi thấp đầu, nhỏ giọng than thở: “Đáng ghét...”.

Tôi chậm chậm ngẩng đầu, khoe miệng nhướn lên tà ác: “Người nói cái gì? Ta không nghe rõ”.

Hừ, phải thế mới đúng, dù sao cũng là đứa nhóc con, hắn mang dáng vẻ của một thằng nhóc cũng chẳng sai! Đáng chết! Tôi ghét nhất những tên tiểu tử vất mũi chưa sạch mà bụng đã đầy âm mưu đen tối. Đề cập đến mấy thằng nhóc như thế, tôi chợt nghĩ đến tên đệ đệ đáng chết – Thượng Quan Phong.

“Ta nói cô thật đáng ghét! Nữ nhân khôn kiếp lại giả bộ sắp chết!”, vén lọn tóc trên trán, tựa như một con dã thú nhỏ, Thiện Thủy mang vẻ mặt hung ác cười rống lên với tôi.

Tôi cười, nộ khí bốc khắp toàn thân.

“Ta cũng căm ghét người, tên nhóc đáng chết mang bộ dạng dễ thương ạ.”

Trong lúc nhìn nhau, cánh tay Thiện Thủy khẽ lay động.

Tôi chau mày, hỏi: “Trong ống tay áo đang giấu độc? Hay là ám khí? Ta khuyên người nên suy nghĩ kỹ trước khi hành động, ta không dễ đối phó như người tưởng đâu”.

“Hừ, cô cho rằng ta sợ cô?”

“Thật không phải, ta cũng không sợ người. Đã đánh bài giữa, thì chớ nín đông kéo tây nữa. Ta không phải con ngốc, và tin rằng người cũng không phải. Trong lâu Phong Vân này mà dám giết người, thì dù là ai cũng sẽ không có kết cục tốt đẹp”, chính trang lại y sam, tôi cố không so bì với hắn. Nhưng kỳ thực tôi hận không thể xông lên mà chôn sống hắn được.

Cái gì, cái gì? Nữ nhân khôn kiếp lại giả bộ sắp chết? Lão nương ta nếu không phải vì làm chuyện đại sự giang hồ thì đâu cần giả bộ vậy chứ?

Thiện Thủy cũng hiểu lúc này mà uy hiếp sẽ chẳng có tác dụng gì, khoanh tay trước ngực, vẻ mặt thô bỉ hỏi tôi: “Thế nào? Muốn lôi kéo ta sao? Phải xem tâm trạng của thiếu gia ta đã”.

Tôi tròn mắt nhìn.

Xi, sau khi bị bóc mẽ, lại trở nên đức hạnh ngồi ngồi thế này sao, chi bằng cứ giả trang đáng yêu như trước còn tốt hơn.

“Được, vậy thì nói luôn mục đích của hai bên đi. Ta đến đây lần này là muốn thành danh, giải quyết vụ án của Thượng Quan Tĩnh để vươn tới đỉnh cao nhất trong đám đại hiệp giang hồ”, tôi ngẩng đầu, kiên định nói.

Nói ra những lời này, tôi vẫn cảm thấy có gì đó kỳ lạ, mặc đã luyện tập rất nhiều lần, nhưng khi phải nói bản thân muốn đi bắt chính mình thì vẫn thật kỳ quặc, chẳng sao quen được.

“Nữ nhân quả nhiên là loài động vật vô tri, ngu ngốc tới nỗi người ta phải bá phục”, Thiện Thủy khinh thường nói.

Tôi so vai, dù sao thì tất cả trẻ con trên thế giới này đều đơn thuần như thế, dù là đứa trẻ chẳng đơn thuần thì cũng chỉ đến thế mà thôi. Trẻ con đứa nào cũng cho mình là thông minh, mà dù đứa trẻ đó có khá thông minh đi nữa. Thì lại càng dễ dàng hơn cho người lớn mỗi khi phải đối phó với nó.

“Được rồi, đến lượt người nói đấy”, tôi khoanh tay trước ngực, chuẩn bị cười giễu hắn.

Thiện Thủy nhếch mép cười, ánh mắt chớp chớp tỏ vẻ tà ác nói: “Tiểu đệ muốn một người”.

“Ai?”

“Triều Lưu”, hắn nhìn tôi, kiên định nói.

Con tim tôi bỗng nhiên gấp gáp đập thành thịch.

Triều Lưu...

Thằng nhóc này, không bị làm sao đấy chứ.

Sắc mặt trầm xuống, tôi hỏi hắn: “Tại sao?”.

Hắn mỉm cười, nói: “Vì hắn chính là con báo tuyệt đẹp nhất mà ta từng gặp. Ta từng nhìn thấy dung mạo của hắn, vẻ đẹp đó khiến người ta mê mẩn đắm say, một vẻ đẹp hủy diệt. Tỷ tỷ không cảm thấy, tự tay mình hủy hoại vẻ mỹ lệ đó, rất ý nghĩa sao. Cho nên, ta muốn có được hắn, không từ thủ đoạn”.

Trước mặt tôi, tuyệt đối không phải một cậu thiếu niên mười mấy tuổi.

Hắn là hóa thân của ma quỷ.

Ha ha, ha ha ha ha, đây là nụ cười đáng buồn cười vô cùng.

Một con quỷ, đang âm mưu tiêu diệt một con quỷ khác.

Nhưng khoảnh khắc đó, tôi không sao cười nổi. Tôi không thể không thừa nhận, hắn nói rất đúng, vẻ đẹp của Triều Lư khiến người khác không kiềm chế được mà muốn tự tay mình hủy diệt hắn.

Yêu sẽ sinh ra hận. Giống như tôi lúc này, tôi đang rất muốn hủy diệt Triều Lư.

Không từ thủ đoạn.

“Thiện Thủy, chỉ bằng chúng ta hợp mưu đi. Hợp mưu... sẽ có thể đạt được thứ mình muốn, không từ thủ đoạn...”

Thời khắc đó ánh mặt trời không thể chiếu tới cơ thể tôi. Khi đứng trước Thiện Thủy đưa ra đề nghị này, tôi cơ hồ bị cuốn vào bóng đêm vô tận.

Trong suy nghĩ, đêm đó, Triều Lư giống như con yêu tinh, dịu dàng ảm áp nói với tôi: “Đến... giết ta đi”.

Ta rất muốn kéo người vào vở hài kịch của cuộc đời ta, ta sẽ trả lại cho người tất cả.

Chỉ cần như thế mà thôi. Triều Lư, chỉ cần như thế thôi.

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 40: Nếu không thể ôm chặt tôi trong lòng, thì hãy luôn mở rộng vòng tay với tôi

“Người dựa vào cái gì mà nghĩ rằng ta sẽ hợp mưu với người?”

“Người từng nhìn thấy dung mạo thật của Triều Lư, vậy chắc cũng biết bí mật lớn nhất của hắn. Nếu bây giờ ta thông báo với Triều Lư rằng người từng nhìn thấy dung nhan của hắn, vậy người đoán xem điều gì sẽ chờ đợi người phía trước?”

Trong nháy mắt, tôi đã thấy bộ dạng mồm môi mồm lợi của Thiện Thủy.

Về chuyện Triều Lư không muốn để người khác nhìn thấy dung nhan của mình, thực ra tôi cũng chỉ đoán thôi.

Hắn đã từ bỏ thân phận Thanh Hài, vì thế tuyệt đối không muốn người trên thế gian này nhận ra chân diện của mình. Cho đến khi Thiện Thủy lộ ra dáng vẻ này, tôi lập tức dự cảm rằng... mình thắng rồi.

Nhưng tôi vẫn không hiểu, tại sao, tại sao Triều Lư lại để tôi sống. Nếu đã muốn tìm người chịu tội thay, tại sao không dứt khoát tìm cơ hội giết tôi, tôi chết rồi sẽ không thể đối chứng, hắn cũng sẽ yên tâm làm chuyện của mình, chẳng phải sao.

Tuy rất muốn tìm hiểu cho rõ, nhưng có vẻ hiện tại không phải lúc nên nói chuyện này.

Tay Thiện Thủy chậm chậm vươn ra, trong tay từ lúc nào đã giấu sẵn ba cây kim đen sì.

“Giết người ở đây, không phải việc tốt, nhưng nếu người đó chết ngoài ý muốn, thì cũng chẳng ai có thể nói được gì.”

“Ha ha, ta thật sự muốn xem sự lợi hại của Thiện Thủy. Liệu có thể nói cho ta chăng, ngươi sẽ dùng cách chớp nhoáng nào để giết được ta, sau đó lại an toàn ra khỏi căn phòng này mà không bị thuộc hạ của ta phát hiện?”, tôi châm biếm, cười nhạo hắn.

Thiện Thủy, rút cuộc ngươi thông minh hay ngốc nghếch đây.

Thiện Thủy cười “hi hi” một tiếng, đứng đưa cây kim trong tay sau đó lại lấy từ trong ống tay áo ra một thứ khác. Nói với tôi: “Nếu ngươi bị bọ cạp cực độc cắn, trúng độc mà chết, chẳng phải không ai phát hiện ra sao? Sau khi ta đi, ngươi sẽ không cách nào cử động được, đợi đến nửa canh giờ sau, độc tố mới phát tác, không người nào dám nói ta hạ độc đâu. Giờ trời cũng đã tối, ta rời khỏi đây, nói với thuộc hạ của ngươi là ngươi ngủ rồi, thuộc hạ của ngươi ở ngoài gọi vào, không nghe thấy ngươi hồi đáp, đương nhiên cũng nghĩ rằng ngươi đã ngủ. Nữ nhân chết tiệt, ngươi thật sự cho rằng ta không giết nổi ngươi?”.

Bốn bề tĩnh lặng như tờ, tĩnh lặng đến mức chính bản thân tôi cũng có thể nghe thấy tiếng thở cùng nhịp tim đang dội thành thình.

Lòng bàn tay túa đầy mồ hôi.

Nếu lúc bình thường, tôi đương nhiên tự tin sẽ có Âu Dương Thiếu Nhân tiến nhập vào phòng. Nhưng hôm nay, tôi đã nói những điều hơi quá.

Đúng là tôi đã đánh giá quá thấp tên Thiện Thủy này, hắn đến đây, không đơn thuần chỉ nói chuyện hay là uy hiếp, hắn thực sự đã hạ quyết tâm, tùy cơ giết tôi.

Tôi không dám bảo đảm võ công của mình mạnh hơn Thiện Thủy, cũng chẳng dám chắc mình nhanh hơn hắn.

Cúi đầu, tôi nhanh chóng suy xét, khi Thiện Thủy bước đến trước mặt, tôi có thể chớp lấy thời cơ phi ra mấy chiếc lông vũ tiêu diệt hắn.

Kết quả...

Dù kết quả thế nào, tôi cũng chẳng thể toàn thân mà chạy. Không đẩy hắn vào chỗ chết thì chính tôi sẽ phải chết.

Tôi thật là một tấn bi kịch! Đúng là tấn bi kịch khổng lồ! Kế hoạch còn chưa bắt đầu, đã bị tên tiểu tử chết tiệt này làm rối lên rồi.

A a a! Không đâu!

Cố giữ lấy thanh âm dịu dàng êm ái nhất, tôi nắm chắc cây quạt trong tay, khẽ nghiêng đầu, tạo dáng vô cùng bình thản nói với Thiện Thủy: “Ta không phải cho rằng ngươi không giết được ta, mà là ta có niềm tin, ta giết được ngươi”.

“Hả? Sự tự tin này đến từ đâu thế, mong tỷ tỷ hãy chỉ dạy cho Thiện Thủy.”

“Là cây quạt giấy trong tay ta, trong cây quạt này có chứa các loại độc được mà ngươi không bao giờ ngờ tới. Ngươi có thể xê dịch thời gian, sắp xếp một kết cục bất ngờ hoàn mỹ, còn ta lại không thể sao? Ngươi cho rằng ta vô duyên vô cớ để ngươi vào đây, lại bảo thủ hạ của mình ra ngoài mà không có gì phòng bị sao”, tôi thờ dãi một hơi: “Thiện Thủy, hiện tại ta đã nắm được điểm yếu của ngươi, chắc chắn có thể giết chết ngươi, còn ngươi thì sao? Khả năng ngươi có thể giết ta chỉ có một. Và lại, ta cũng không phải không biết võ công. Ngươi cảm thấy ba cây kim đen của người có thể đâm chính xác vào huyệt đạo mà ngươi muốn không chế trên người ta sao. Ba cây kim, một cây có thể không chế giọng nói của ta, hai cây có thể không chế hành động của ta. Ngươi có chắc chắn ta sẽ bị trúng cả ba cây sao? Chỉ cần một cây kim rơi vào không trung, ngươi biết hậu quả thế nào rồi chứ”.

Bàn tay Thiện Thủy vô chặc nắm đấm, do dự nhìn tôi chằm chằm như muốn tìm trong mắt tôi một chút sơ hở.

Sự thực, tôi hoàn toàn không có khả năng né được cây kim nào của hắn, nhưng, mọi người vẫn nói đầy thôi, vua cũng phải thua thằng liều.

Tỷ tỷ đây không thắng được ngươi, nhưng cũng phải dọa cho ngươi bỏ chạy. Dù sao cũng phải liều một phen.

Bộ dạng Thiện Thủy càng lúc càng dữ tợn, đúng lúc tôi cho rằng hắn sẽ phát điên mà lao tới, thì đột nhiên hai cánh tay hắn chớp động, ba cây kim đen sì đã đâm hết lên con bọ cạp độc, bọ cạp độc không kịp ngo ngoáy liền chết ngay tức khắc.

Toàn thân tôi túa đầy mồ hôi.

Nói hơi mất thể diện chút xíu là tôi bị dọa. Tôi nói thế nào cũng là người đến từ thế kỷ Hai mươi mốt, thực sự đối mặt với cảnh tượng hung sát thế này, có quý mới không sợ.

Nghiêng nghiêng đầu, trông thấy sắc mặt nhợt nhạt của tôi, Thiện Thủy cười cười, nói: “Được rồi, trải nghiệm hoàn tất, ta cho rằng cô nương là người thích hợp để hợp tác”.

Tôi khẽ cười, nhẹ nhàng gạt đầu: “Vậy thì, vinh hạnh vô cùng”.

Thiện Thủy bĩu môi đứng lên bước về phía cửa, lúc đến trước cửa, quay lưng hỏi tôi: “Ta nói nè, ngươi sẽ không ra tay với hắn chứ”.

Tôi ngược mắt nhìn ánh tà dương đang dần khuất bóng, lãnh đạm nói: “Ta không hứng thú với hắn”.

Hoa rơi ngập trời, cánh hoa trắng muốt lặng lẽ phiêu theo làn gió, bóng người kia lại mờ ảo hiện ra.

Tà dương mang lời nói dối của tôi cuốn vào màn đêm tăm tối.

Luôn là như vậy, cứ đeo bám mãi, khiến tôi trở thành người bệnh vô phương cứu chữa.

Tôi... không có hứng thú với hắn thật ư?

Sau khi Thiện Thủy rời đi, trong phòng trở lại yên ắng vô cùng, ánh mặt trời đã khuất sau rặng núi, đêm đen cũng đã giăng khắp căn phòng.

Nhắm mắt, sau lưng lại mơ hồ xuất hiện bóng người đó, nam nhân mặc hồng y kia ôm tôi vào lòng, cũng giống như hằng đêm hắn nói với tôi: “Đôi môi nàng đã nhuốm mùi hương của ta, cơ thể nàng cũng đã lưu lại sắc màu của ta, ta đã gắn xiềng xích lên người nàng. Mọi thứ của ta, nàng sẽ không cách nào quên được. Tiểu Tình, ta sẽ đợi nàng đến chết ta”.

Run lên lấy bối, tôi co quắp nằm một góc giường.

Trước cửa, một bóng người mơ hồ chớp động.

“Tiểu Tình, nàng vẫn ổn chứ?”

Tôi khép mắt lại, nhỏ giọng nói: “Vào đi”.

Âu Dương Thiếu Nhân mở cửa bước vào, vừa nôn nóng lại vừa do dự đi đến trước mặt tôi.

Tôi thấy sự ngập ngừng của huynh ấy.

Thoáng thấy đau lòng.

Có phải đều là lỗi lầm của tôi, tôi đã đẩy huynh ấy rời xa mình, để đến bây giờ huynh ấy không còn có thể giống như trước đây, mạnh mẽ ôm tôi vào lòng.

Cúi đầu, tôi nghẹn ngào, nhỏ giọng nói với huynh ấy: “Xin lỗi”.

Xin lỗi, tôi thực sự không muốn đẩy huynh đi. Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi.

Xin lỗi, Thiếu Nhân.

Âu Dương Thiếu Nhân chợt sững người, đột nhiên cúi xuống, vòng tay ôm lấy tôi, giam chặt trong lồng ngực.

Càng lúc càng chặt, tựa như sợ mất tôi vậy, huynh ấy ôm tôi, điên cuồng nhưng lại như run rẩy.

Tôi chợt thấy mọi thứ trở nên mơ hồ, mắt ngẩn lệ hỏi: “Thiếu Nhân, huynh... sao thế?”.

Âu Dương Thiếu Nhân vùi mặt trong tóc tôi, cơ thể nặng nề, bộ dạng chán nản, khiến trái tim tôi như bị siết chặt.

Rốt cuộc huynh ấy bị làm sao? Có phải tôi lại làm sai chuyện gì?

“Việc đầu tiên mỗi khi ta tỉnh dậy, chính là nghĩ xem liệu nàng có chạy đi mất mà tự mình đối mặt với tất cả hay không. Trước khi đi ngủ, việc cuối cùng ta nghĩ tới cũng là sợ nàng sẽ lại mơ thấy những điều đáng sợ. Ta muốn làm mọi việc theo ý nàng, muốn luôn ủng hộ nàng, nhưng lại sợ rằng như thế liệu nàng có tự ý làm chuyện gì ngốc nghếch. Ta chỉ muốn giữ nàng trong tay, bảo vệ cho nàng, nhưng lại lo nàng sẽ vùng vẫy quyết liệt. Không dám đến gần sự tĩnh lặng của nàng, sợ chạm đến nỗi lòng của nàng. Không dám chọc đến sự ồn ã của nàng, sợ rằng chỉ một giây thôi, nàng sẽ lại trở nên yên lặng. Vô số lần ta dùng dằng như thế, chẳng cách nào ôm chặt nàng trong tay, liệu đó có phải điều kém cỏi nhất? Rõ ràng, rõ ràng là nàng cần ta. Tiểu Tình, ta nên làm thế nào đây? Ta cứ sợ được sợ mất như thế, rốt cuộc nên làm thế nào đây?”

Trên khuôn mặt ấy, xuất hiện những hạt nước lấp lánh trong suốt như thủy tinh.

Giữa màn đêm đen kịt, tất cả những gì tôi có thể thấy, chính là có một yêu tinh đôi mắt nhỏ dài thăm thẳm cùng nỗi thống khổ khắc sâu.

Trái tim tôi lại đau đớn, nhói lên từng hồi.

Thiếu Nhân của tôi, tôi như thế, rốt cuộc đã để huynh chịu đựng bao lâu rồi.

Vùi sâu trong lòng huynh ấy, tôi cắn chặt môi, nhắm mắt lại ngăn những giọt lệ chỉ chực trào ra, tôi kiên định nói: “Thiếu Nhân, nếu không thể ôm chặt tôi trong lòng, thì hãy luôn mở rộng vòng tay với tôi. Những lúc buồn đau, mỗi khi vui vẻ, những lúc muốn khóc nhưng lại phải cười, những khi muốn cười nhưng lại phải khóc, huynh hãy đều mở rộng vòng tay với tôi nhé. Tôi sẽ nhào tới và ôm huynh thật chặt”.

Giữa màn đêm ấy, mọi thứ cơ hồ đều ngưng lại.

Tôi muốn được ở trong vòng tay này, quên đi tất thảy lo phiền về những điều sắp tới.

Trước khi bước vào chốn thâm sơn, xin hãy cho tôi cảm nhận một chút làn gió trong lành mà ấm áp này.

Tôi không hề mải mê lưu luyến, chỉ cần thời khắc này, huynh ấy ở bên cạnh tôi đã là quá đủ.

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 41: Thân phận thực của ta chính là...

Đêm ấy, tôi ngủ thiếp đi trong lòng Âu Dương Thiếu Nhân. Vòng tay người con trai ôm tôi không khi nào rời lỏng. Tôi nghĩ mình thực sự rất cần hành động đó, bởi lúc này, nó là điều an ủi tốt nhất cho cả hai chúng tôi.

Tuy rằng ngày hôm sau sẽ không tránh khỏi bị cả đám người quây quanh truy vấn nhưng tôi vẫn hết sức bình tĩnh, vì dù cho tất cả đều đã đeo mặt nạ nhưng dấu sao họ cũng chỉ là những anh chàng “rau cải trắng” mà thôi.

Cả đêm đó, tôi chỉ mơ một giấc mộng.

Trong mộng, có chàng nam nhân mặc hồng y cứ đứng mãi bên cửa sổ phòng tôi. Dưới ánh trăng vắng vạc, chàng khẽ nghiêng đầu, những lọn tóc rối phất phơ theo gió, khóe miệng trễ xuống mang theo vẻ cô liêu, lại tựa như đang cười giấu chính mình.

Chàng ở chỗ đó, đứng suốt từ đêm cho tới khi trời sáng.

Trong giấc mộng, cứ vương vấn mãi một khúc ca, là khúc ca khó nghe nhất tôi từng thường thức.

Người con gái trong giấc mộng cũng cất lời đáp lại: Câu chuyện của chúng ta, yêu cũng phải cho ra yêu, sai cũng phải sao cho rành rọt.

Đúng là như vậy.

Tất cả chuyện này đều giống như ca từ trong khúc nhạc kia. Là cố chấp, là cời mờ, chỉ có thể lưu lại rồi nói cho người ấy mà thôi.

Đêm đó, tôi thực sự rất muốn tỉnh giấc để có thể đến trước cửa sổ, nhìn thật kỹ xem liệu có phải tên yêu tinh ấy đang đứng bên ngoài không.

Đến bình minh, choàng tỉnh dậy, ánh mắt tôi bắt gặp đưa tới, nơi đó trống không chẳng có gì, chỉ còn vương lại ánh sáng ngập tràn của buổi sớm mai.

Khép mi lại, mỉm cười tự giấu chính mình.

Tôi phát hiện, bệnh của mình quả thật không nhẹ. Đến nằm mộng cũng chỉ mơ đi mơ lại một giấc mơ, hẳn có lý do gì mà phải đứng ở đó cả đêm chứ.

Có nhiều khi, người ta phải trải qua vài sai lầm thì mới có thể nhận ra một điều gì đó.

Điều tôi không hề biết là, cảnh tượng đêm đó không hiểu sao lại giống y chang trong giấc mộng, cứ lặng lẽ diễn ra bên ngoài song cửa.

Mãi sau này của sau này, khi chẳng tìm được chút manh mối nào liên quan đến người ấy, tôi mới tình cờ đứng trước cửa sổ này ngắm nhìn hoa rơi như tuyết ở phía sau lầu Phong Vân, phát hiện dấu chân rất rõ ở bên dưới. Và cả cây kẹo nhỏ bé không mấy bắt mắt trên bệ cửa sổ kia.

Chỉ có điều đó là chuyện của rất lâu, rất lâu sau này.

“Dậy rồi à?”, cánh tay ấm áp nhẹ nhàng ôm lấy tôi, Âu Dương Thiếu Nhân khẽ nói.

Tôi cười: “Ừm, huynh chuẩn bị xong xuôi hết chưa?”

“Xong đâu vào đấy rồi. ‘Chết dưới hoa mẫu đơn, làm quý cũng phong lưu’[1] mà”, Âu Dương Thiếu Nhân nói xong liền bước xuống giường, dịu dàng hôn lên trán tôi, tiếp tục nói: “Có điều, ta còn muốn hoa mẫu đơn ở bên cạnh mình thêm chút nữa, cho nên trước khi bị phát hiện, ta phải trốn thôi”.

[1] Câu này xuất phát từ vở kịch ‘Mẫu Đơn đình’ của Thang Hiền Tổ. Trong vở kịch có đoạn nàng Đỗ Lệ Nương nằm mộng thấy chàng thư sinh tay cầm cành liễu yêu cầu nàng đề thơ, sau đó thì ôm nàng đưa tới đình Mẫu Đơn, hai người ở đó cùng nhau ân ái. Sau này, khi nói đến đoạn kịch trên, người ta thường dùng câu “Chết dưới hoa mẫu đơn, làm quý cũng phong lưu” để hình dung. Người Trung Quốc từ đó cũng thường dùng câu này để ám chỉ rằng, chỉ cần được ở bên nữ nhân mình thương mến, người ta có thể tình nguyện vứt bỏ tất cả.

Tôi bật cười.

Chàng yêu tình dễ thương này.

Đợi sau khi Âu Dương Thiệu Nhân rời đi, tôi nằm lại bên giường một lát, chỉnh đốn lại tất cả tâm tư. Sau đó tôi ngồi bật dậy, nhảy xuống giường, chạy đến bên cửa sổ, mở toang cánh cửa ra rồi khép mắt lại. Tôi chấp tay, cầu khẩn: “Mặt trời lên cao, ngày mới bắt đầu, thần Apollo[2], hãy ban cho con sức mạnh ánh sáng, để con có thể xua tan màn đêm tăm tối, xin ngài hãy ở bên con”.

[2] Apollo là thần ánh sáng, chân lý và nghệ thuật trong thần thoại Hy Lạp, thường được thể hiện dưới dạng một chàng trai tóc vàng, đeo cung bạc và mang đàn lia, là con ngoài giá thú của thần Zeus và nữ thần Leto. Em song sinh của Apollo là nữ thần săn bắn Artemis. Trong các tác phẩm của Homer, Apollo thường được gọi là vị thần bắn xa muốn dậm. Trong thời kỳ sau Apollo thường được đồng nhất với thần Mặt Trời Helios.

Kỳ thực, điều tôi muốn cầu không hẳn là vậy, chính xác phải là: “Bùng cháy lên đi, tiểu vũ trụ này!” Nhưng, khẩu hiệu ấy muốn dùng thì phải đặt vào một hoàn cảnh nhất định, chuẩn bị sẵn sàng tư thế, khi đó tiếng hét hào khí ngút trời phát ra thì mới có hiệu quả.

Vì vậy để người ta có thể dễ dàng hiểu được ý tứ của mình, tôi quyết định không dùng khẩu hiệu đó nữa.

Lời cầu nguyện của tôi rất “kịch” vừa rồi là tôi mới sáng tạo ra.

Hy vọng một ngày nào đó, ai đọc được lời cầu nguyện này sẽ có thể tóm lược nó trở thành câu thần chú biến thân ma pháp

Lắc đầu, tôi chuẩn bị hoàn thành buổi cầu nguyện.

“Ừm, ta cũng ở bên cô”.

...

Giọng nói này hình như hơi kỳ quặc.

Khỏe miệng co giật, tôi do dự không biết có nên thò đầu ra ngoài xem xét hay không.

Không phải chứ, không phải chứ. Giọng nói vọng vào từ cửa sổ! Bên ngoài cửa sổ thật sự có giọng nói truyền đến mà!

Ông Trời ơi, giờ đầu phải nửa đêm, rốt cuộc là ai đang ở ngoài đó vậy.

Tôi... toàn thân ướt đầm mồ hôi, không cách nào kiềm chế được.

Chẳng lẽ tôi vừa cầu phải điều gì không nên, khiến những chuyện đen đui lại ùn ùn kéo đến?

Cái gì mà “Ừm, ta cũng ở bên cô?”

Ở bên cái đồ khốn kiếp nhà người ấy à?

“Láo toét, ra đây cho ta” quờ tay vợ lấy mấy chiếc cốc trên cái bàn cạnh cửa sổ, tôi dùng lực ném ra bên ngoài.

Tên lão toét nào giữa thanh thiên bạch nhật lại đi dọa người khác, đều đáng chết, đều đáng chết.

“A! Cô định mưu sát ta hả?”, ngoài cửa sổ quả nhiên có người nhảy ra, nghiêng răng nghiêng lợi hét về phía tôi.

Người đó thân mặc hắc y gọn gàng, tóc tết khá đẹp, dung nhan như ánh mặt trời, màu da bánh mật khỏe mạnh, nói tóm lại đó là mẫu hình mỹ nam tỏa ánh hào quang.

Nhưng! Tên tiểu tử chết tiệt, chạy đến trước cửa nhà người ta, tự tiện chen vào lời khẩn cầu của người ta, dọa người ta sợ chết ngất, cho dù là mỹ nam hay thể nào đi nữa cũng không thể tha thứ được.

Tôi trừng mắt, phe phẩy chiếc quạt, nộ khí bùng bùng nhìn hán: “Muốn sống thì mau nói, người đã thấy cái gì, nghe thấy điều gì, đến đây với mục đích gì?”

Nếu hán nhìn thấy vẻ mặt và nghe thấy những lời của Âu Dương Thiệu Nhân thì tôi cũng chỉ có thể thành thật xin lỗi vì đã khiến huynh ấy tự làm mất hình tượng của mình.

Người mới đến nhún vai nói: “Chẳng thấy gì cả, có điều phát hiện Lê Sa chương môn và Quý thuộc hạ thân mật, còn nghe thấy những lời lẽ kỳ quặc của Lê chương môn nữa”.

Tôi bốc hỏa, tên tiểu tử khốn kiếp này đúng là đang yên đang lành lại tìm đến chỗ chết mà.

“Ha, vậy sao, vậy lúc này ta đành phải giết người, để người không tiếp tục phát hiện ra gì nữa, không nghe được gì nữa”.

Cây quạt khẽ phe phẩy, tôi phi thân lên bệ cửa sổ, hai tay cuộn lại, sẵn sàng tư thế phóng độc trên phiến lông về phía hắn.

Người đó đột nhiên tiến sát lại, gần như chạm cả vào mũi tôi, hai tay ghì chặt bệ cửa sổ, mỉm cười xán lạn nói: “Cho ta mấy giây, đảm bảo sau mấy giây này cô nhất định sẽ không muốn giết ta nữa”.

Khốn kiếp, hắn quá nhanh! Mình có lẽ chẳng phải đối thủ của hắn.

Tôi cười lạnh, lùi về sau mấy bước.

“Vậy thì nói mau, trước khi ta nuốt lời, lại muốn lấy cái mạng của ngươi”.

Ông Trời ơi, lão nương đạo gần đây nếu không bị uy hiếp kiểu này thì là bị uy hiếp kiểu khác. Ngay cả một thằng nhóc nhãi nhép cũng đến uy hiếp ta, giờ lại đến lượt ngươi.

Nói cho ngươi biết, tỷ tỷ đây nhất định không chịu lép vế đâu.

Trước khi lui tới chân bàn, tôi một cước đá bật chiếc bàn lên, chiếc bàn xoay tròn, lao thẳng về phía hắn, toàn bộ cốc trên bàn cũng được vận công đẩy thẳng tới.

Nếu một mình đánh không lại, tôi sẽ kéo huynh đệ đến xử lý tiếp!

“Oái!!! Cô dù sao cũng là chương môn, cũng nên độ lượng chút xíu chứ. Trước tiên hãy nghe lời ta nói đã”, người kia vừa thông thả né đòn vừa mặt dày nói tiếp.

Điều đáng hận là, tôi ở bên này thì đã tức đến nổi mắt, còn người ta bên ấy thì vẫn cứ nhàn nhã bông đùa.

Tiếng động cực lớn đã thu hút sự chú ý của Âu Dương Thiếu Nhân.

Chớp mắt họ đã tề tựu đông đủ trước cửa, hét gọi: “Chương môn, người không sao chứ. Chúng tiểu nhân xông vào đây”.

Tôi không kìm lòng được, bỗng cảm thấy vui mừng không xiết.

Có bọn họ ở đây, tôi còn sợ không làm gì được tên tiểu tặc này sao?

Tôi cao hứng bắc loa tay lên miệng hét lớn: “Ta...”.

...

“Ta không sao, các người lui trước đi. Không có lệnh của ta, không được phép tùy tiện xông vào”.

“Thật sự không sao chứ?”

“Ha ha, thật sự không sao. Ta đang tắm, không cần thận làm rơi đồ ấy mà”.

“À, vậy chúng thuộc hạ xin cáo lui”.

Bên ngoài phòng, thoát cái đã yên tĩnh trở lại.

Trong lòng tôi, nước mắt tuôn rơi.

Quay lại đi! Quay lại đi mà! Đó không phải là những điều tôi muốn nói đâu. Hu hu!

Bạn hỏi tôi tại sao lại nói thế phải không? Xì! Đó không phải tôi nói.

Hiện tại! Lúc này! Tôi đang bị điểm huyết, không thể nói, không thể cử động, chỉ có thể đứng im một chỗ.

Đưa mắt sang, tôi vừa kinh ngạc, vừa tàn độc trừng mắt nhìn người bên cạnh.

Tên tiểu tử này đúng lúc tôi đang chuẩn bị hét lên thì đột nhiên bay đến điểm huyết đạo của tôi. Tôi cũng không quá kinh ngạc, bởi dẫu sao võ công người ta cũng cao hơn mình một bậc. Thế nhưng, điều khiến tôi thực sự bất ngờ là, tên tiểu tử chết tiệt này lại có thể bất chú ý chang giọng nói của tôi!

Không tham gia cuộc thi bất chú ý thần tượng thật là đáng tiếc cho hắn quá.

Tên nam nhân đó chau mày, vẻ mặt hớn hở lượn quanh tôi một vòng, sau đó vỗ vỗ vai tôi nói mấy lời ý tứ sâu xa: “Thế gian rộng lớn, không điều gì không có, cô cũng đến tuổi hiểu được rồi”.

Tôi suýt chút nữa hụt hơi mà ngất xỉu.

Hiếu cái đồ khốn kiếp nhà người ấy.

Không thể cử động được đúng là đau khổ vô cùng.

Kéo ghế lại gần, nam nhân đó ngồi trước mặt tôi, tay bưng cốc trà, cười nói: “Vì thế để ngăn cô lại tiếp tục gây chuyện, ta quyết định phải nói rõ mọi chuyện rồi mới giải huyệt đạo cho cô. Sự tình là thế này, ta, chính là lão ăn mày hôm qua”.

Mắt tôi tròn trũng như hai chiếc chuông đồng cỡ lớn.

Không phải chứ! Hắn ta biết cái lão hoàn đồng sao? Thuật Dị Dung thật cao siêu quá!

“À, đã nói rồi mà, thế gian rộng lớn, không điều lạ gì không có. Chớ kinh ngạc, chớ kinh ngạc, ha ha. Ta đến tìm cô, thứ nhất là muốn nói với cô một chuyện; thứ hai là muốn cho cô biết thân phận thực sự của ta”, giọng hắn đột nhiên nghiêm túc hẳn lên.

Tim tôi không hiểu sao lại đập dồn dập.

Mơ hồ có một dự cảm chẳng lành.

Dự cảm này thường rất chính xác. Mỗi khi dự cảm này đến, chuyện xảy ra tiếp sau đó, chắc chắn sẽ khiến tôi phải cười chẳng được mà khóc cũng không xong.

Trái tim băng lạnh.

Xong rồi, chắc chắn tôi sẽ già nhanh, sẽ chết sớm mất thôi.

Người kia chỉnh lại vạt áo cho ngay ngắn, nhìn thẳng vào mặt tôi, cổ kìm giọng nghiêm túc nói: “Thực ra thân phận thực sự của ta là một trong tam đại danh bổ trong thiên hạ, Hoàng Phủ Hiểu Minh. Ta làm như thế này cũng không vì mục đích gì khác, chỉ là muốn âm thầm truy bắt Thượng Quan Tinh cùng đám bè đảng của ả”.

Tôi cảm thấy, vầng thái dương vừa bùng sáng khi nãy trong chớp mắt đã khuất bóng sau màn đêm.

Hoàng Phủ Hiểu Minh...

A a a a! Người lại dám sao chép tên của Hoàng Hiểu Minh[3] cơ đấy! Tên tiểu tử khốn kiếp này.

[3] Hoàng Hiểu Minh là một diễn viên, ca sĩ Trung Quốc, sinh ngày 13 tháng 11 năm 1977 tại Thanh Đảo, Sơn Đông, Trung Quốc.

Còn nữa, có ai không, cứu tôi với!!!

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 42: Chuột gặp mèo

Tôi phát hiện, bị kịch luôn trút xuống một cách bất thành linh.

Rốt cuộc chuyện này là thế nào?

Một trong tam đại danh bổ đứng đầu thiên hạ, tự nhiên lại ngồi ngay trước mắt, vẻ mặt nghiêm túc nói là muốn bắt tôi.

Vấn đề của tôi rốt cuộc nhiều đến mức nào mới có thể đụng tới mấy chuyện chẳng hay ho này vậy? Không phải là thần Đen Đùi lúc nào cũng phải bám riết lấy tôi đấy chứ?

Thực tình lúc này tôi vẫn cảm thấy mình có chút may mắn khi bị điểm huyệt, bởi vì nếu không như vậy, tôi cũng không biết bản thân mình sẽ lộ ra bộ dạng ngốc nghếch đến thế nào nữa.

“Hiện tại, nếu cô hứa với ta không gào thét, không làm loạn, ta sẽ lập tức giải huyệt đạo cho cô”, nam nhân trước mặt từ tốn nói với tôi.

Tôi lại liếc xéo hắn.

Hoàng Phở Hiếu Minh, người đứng là thần bổ thật sao? Hay chỉ là thăng ngọc?

Hoàng Phở Hiếu Minh cau mày, mồm môi nói: “Chuyện này đúng là không dễ, cô không đồng ý, ta không thể giải huyết đạo được”.

...

Tôi tròn trừng mắt, lòng thâm khinh bỉ hân.

Xin hỏi, người điểm huyết đạo khiến ta không thể cử động, không thể nói năng, người bảo ta làm cách nào để trả lời câu hỏi của người đây.

Hoàng Phở Hiếu Minh trông thấy ánh mắt khinh bỉ của tôi, thì cuối cùng cũng tỉnh ngộ, giọng gao nói: “Xin lỗi, ta quên mất là cô không thể nói. Thế này đi, nếu cô đồng ý chỉ cần chớp chớp mắt là được”.

Nghe thấy thế, tôi liền ngoan ngoãn chớp chớp mắt.

Xi, còn không giải huyết đạo, cả người ta cứng ngắc rồi đây này.

Trong khoảng thời gian bị điểm huyết đạo, cơ thể tôi như phải chịu cực hình, cứ lần lượt chuyển từ căng cứng sang thả lỏng rồi lại căng cứng, lại thả lỏng, quá trình cứ tuần hoàn như thế không ngừng.

“Lúc này cô có thể nói rồi”, tên nam nhân chết tiết mang tên Hoàng Phở Hiếu Minh bước đến bên cạnh, giải huyết đạo cho tôi.

Tôi vừa được giải huyết đạo, người liền mềm nhũn ra, thuận thế nằm luôn xuống giường, chẳng còn cách nào khác, tôi ra quá nhiều mồ hôi, mắt nước nghiêm trọng.

Sau vô số lần tự cảnh báo rằng: Hiện tại mình là Lê Sa, không phải Thượng Quan Tinh, tôi mới dứt khoát chìa cây quạt trong tay về phía hân, hung tợn nói: “Tại sao lại nói với ta những chuyện này? Không sợ ta sẽ làm hỏng việc của người sao?”

Hoàng Phở Hiếu Minh cười nói: “À, ta không có ác ý gì. Sở dĩ ta nói với cô thân phận thật của mình là bởi qua chuyện hôm qua, ta phát hiện cô là một người vô cùng chính nghĩa”.

Tôi hất tóc ra sau, nói: “Thật ngại quá, khi ấy đã giữ người lại, hoàn toàn là vì cảm thấy người là cao thủ”.

Hoàng Phở Hiếu Minh lắc đầu, kiên định nói: “Không, ta không phải nói chuyện đó. Mà là chuyện cô dám đối đầu với Triều Lưu”.

Tôi nhếch mép: “Đó là vì ta không ưa gì hân”.

Đại ca à, chắc người không biết đấy thôi, hiện tại việc ta muốn làm nhất chính là giết chết người. Người nên hiểu rõ, mọi sự đều có nguyên nhân. Người mở to mắt ra mà nhìn cho kỹ, ta chẳng phải người có lòng yêu nước giống như người đâu.

Hoàng Phở Hiếu Minh mỉm cười rạng rỡ, giọng nói lên trước mặt tôi: “Ngược lại, ta cảm thấy cô là người rất tốt”.

Trời xanh của tôi ơi! Rốt cuộc hân có bao nhiêu mong mỏi tôi là người tốt vậy hả?

Tôi tròn mắt nhìn hân.

Ta là người tốt, nhưng chúng ta thực sự không hợp nhau. Mọi người hãy xoay người lại, đi thẳng đến cửa, đừng cảm xông ra ngoài.

Hu hu! Bộ dạng của hân thế này thật khiến tôi chỉ muốn giết chết hân luôn thôi. Nhưng tôi không có được cái dũng khí đó. Còn nữa, còn nữa, tại sao tôi lại có cảm giác mình là tên trộm đang đứng phải cảnh sát thế này.

“Thôi được, ta thừa nhận mình là người tốt. Nhưng thế thì sao? Đại ca à, người có thể nói thẳng vào vấn đề chính luôn được không?”, cố ý dựa vào thành giường, ngửa mặt nhìn lên xà nhà, tôi chán nản nói.

Lúc này tôi đột nhiên quên mất mình là chuột còn hân là mèo, như thế biết đâu lại có thể thuận lợi quẳng hết những phiền phức này đi.

“Cô không nhắc ta cũng quên khuấy mất. Là thế này, ta muốn mời cô làm trợ thủ cho ta”, Hoàng Phở Hiếu Minh xông đến, ánh mắt chờ đợi, nói.

“Trợ... trợ thủ cái gì?”

Thứ lỗi cho tôi, vì đột nhiên tôi cảm thấy não mình hình như vừa ngừng hoạt động? Trợ thủ? Tên tiểu tử này, hân có ý gì thế nhỉ?

Hoàng Phở Hiếu Minh đi qua đi lại, khoa trương nói: “Đứng về chính nghĩa, ta và cô đồng hành. Lê Sa, hiện tại chúng ta nên về chính nghĩa mà nhanh chóng xuất kích, bắt Thượng Quan Tinh về quy án”.

Ánh mặt trời chói lóa xuyên qua khung cửa rơi vào gian phòng. Ở giữa quảng sáng ấy, chỉ có một tên thần bổ ngu ngốc thối tha, ngược ánh mắt lấp lóa hừng hực khí thế chỉ muốn bắt người, phát ngôn bừa bãi, nói xằng nói bậy.

Khóe miệng tôi bắt đầu co gập, lông mày chau lại, tiếp đến cơ thể không kiềm chế được cũng run lên bần bật.

Diễn biến thần kỳ này thật khiến tôi vô cùng kinh ngạc, tinh thần tôi không chịu đựng nổi những thứ lớn lao thế đâu.

Lần thứ một trăm tôi muốn hỏi, tại sao ném tôi vào cái chỗ này?

Tên thần bỏ chết tiết này, phải chăng khi tới chiều mộ tôi, hấn không cẩn thận lại khiến thần Đen Đùi nổi giận rồi?

Tôi muốn lớn tiếng từ chối, nhưng nghĩ đi thì cũng phải nghĩ lại.

Đó chẳng phải chính là... mục đích mà tôi đến đây hay sao chẳng phải tôi đến đây là để giải quyết vụ án Thượng Quan Tinh hay sao.

Ây da, tình cảnh của tôi lúc này đúng là mèo mù đồng thời đụng phải cả chó lẫn chuột chết mà.

Suy đi nghĩ lại kỹ càng, cuối cùng tôi quyết định.

Chết thì cũng chết rồi, bản thân mình thực sự không còn đường nào khác.

“Kỳ thực, ta đến đây cũng là muốn tìm hiểu vụ án Thượng Quan Tinh, hợp tác cùng người không phải không thể, nhưng ta có điều cần nói.”

“Điều gì? Điều gì?”, Hoàng Phổ Hiểu Minh hào hứng hỏi.

“Chính là ta sẽ luôn hành động đúng với phong thái và cách nghĩ của một nhân sĩ giang hồ. Điều đó có nghĩa, nếu ta có đột nhiên biến mất hay đột nhiên xuất quỷ nhập thần thì đều không liên quan gì đến người. Người phải tin tưởng ta, nếu không chúng ta không thể hợp tác được”.

“Không thành vấn đề”, Hoàng Phổ Hiểu Minh lập tức đáp ứng.

Tôi lau mồ hôi trên trán, sau rồi bắt giác hỏi: “Người... có phải không có thuộc hạ...”.

Hoàng Phổ Hiểu Minh bỗng nhiên giống như một con chó nhỏ vô cùng đáng thương nói: “Người của Lục Phiến môn đều rất bận. Hơn nữa họ còn nói, thần bỏ không cần phải có thủ hạ”.

Khóe môi tôi bắt giác gập gập.

Đứa trẻ đáng thương này, quả nhiên bị người ta lừa rồi.

“Người làm bỏ đầu cũng thực chẳng dễ dàng!”, tôi lắc đầu, cảm thán nói.

Làm người thật không đơn giản chút nào.

Có lẽ là bởi vì vị bỏ đầu này đầu óc hơi không bình thường nên tôi đột nhiên cảm thấy mọi thứ cũng không quá khó tiếp cận như thế.

Sau khi tiễn Hoàng Phổ Hiểu Minh, việc đầu tiên tôi làm là gọi tất cả mọi người vào phòng.

Miệng thì nói những chuyện chẳng liên quan, nhưng sau đó liền viết lại chuyện của Hoàng Phổ Hiểu Minh lên giấy cho mọi người xem.

Chẳng còn cách nào khác, tai vách mạch rừng, thận trọng vẫn hơn.

Bọn họ khi nghe được chuyện này thì như sét đánh ngang tai.

Thôi được, tôi thừa nhận chuyện này vô cùng chấn động. Nhưng ở cùng bốn cô nương, họ cũng nên quen dần đi là vừa. Bởi sau này, chắc chắn còn xảy ra lắm chuyện chấn động hơn thế nhiều.

Thế giới rộng lớn, không thiếu điều lạ.

“Xử lý hấn cho xong đi”, Mặc Nguyệt lạnh lùng nói.

“Không, cứ chiếu theo cách của tôi mà tiến hành”, tôi lắc đầu, kiên định nói.

Lúc này không phải thời điểm để cự tuyệt hấn, bởi tôi vẫn cần dùng đến hấn.

“Cần làm chuyện gì, hãy nói với bọn ta”, thấy Mặc Nguyệt vẫn còn muốn phản bác, Mạch Thiếu Nam liền ngăn lại rồi nói như thế.

Tôi gật đầu.

Ba ngày sau sẽ chính thức khai mạc Hội quần võ.

Đến lúc đó, trên lầu Phong Vân sẽ treo ba tấm ảnh hùng lệ.

Đó là lệnh bài, ai có được chúng, trong thời điểm cấp bách sẽ có thể hiệu triệu quần hùng một lần.

Một, phải là bậc cao thủ; hai, phải là người không hám lợi.

Chỉ cần người nào phù hợp hai điều trên, một khi có được anh hùng lệnh, bất kỳ ai cũng đều phải tuân theo, nếu có kẻ dám chống lại, nhân sĩ giang hồ sẽ lập tức loại bỏ kẻ đó.

Đây cũng là lý do quan trọng nhất khiến tôi muốn tham gia Hội quần võ.

Tôi muốn nhân cơ hội này, cơ hội có thể triệu tập cả nhân sĩ, cao thủ giang hồ. Chỉ một lần thôi cũng tốt lắm rồi.

Nhất định tôi phải lấy được.

Hay tay chống lạnh, tôi nói với mọi người: “Khó khăn lắm mới được một ngày nhàn nhã, chúng ta đi tắm nắng thôi”.

“Không được, suốt mấy ngày nay cứ phải ngồi yên một chỗ rồi, hôm nay chúng ta nên ra ngoài vận động một chút”, mọi người cùng nói, thi nhau lắc đầu.

Vẫn đen bầm đầy trên trán.

Tôi đương nhiên biết họ thực chất là muốn ra ngoài do thám tin tức, nhân tiện ngụy truyền thông tin liên quan đến Thượng Quan Tinh. Nhưng, cũng nên nghỉ ngơi thoải mái chút chứ.

Thật chẳng biết là do tôi đứng đỉnh nghi ngại thái quá hay là do đám người này đã quá sốt ruột muốn khẩn trương giúp người nữa.

Lắc đầu, tôi quyết định kéo Âu Dương Thiếu Nhiên ở lại cùng mình.

Dẫu sao ở đây, Thiếu Nhiên là nhỏ nhất, tôi sợ huynh ấy ra ngoài sẽ làm chuyện rối tung lên.

Sau khi ăn uống qua loa, tham gia hàn huyên với mấy vị đại hiệp nhằm tạo chút cảm giác dễ gần, thân thiện, tôi liền kéo Âu Dương Thiếu Nhiên đến nằm dài trên thảm cỏ. Ngả mình dưới một bóng râm, xung quanh cánh hoa rơi không ngừng, cảnh sắc tươi đẹp, tôi úp cuốn sách lên mặt ngủ thiếp đi lúc nào không biết.

Trong mộng, rất yên bình, chỉ có mùi hương hoa cỏ cứ vấn vít quanh mình.

Mùi hương này chính là mùi hương trên người Triều Lư.

Đột nhiên tôi giật mình bừng tỉnh, Âu Dương Thiếu Nhiên không hiểu hỏi tôi: “Sao vậy?”

Tôi cầm cuốn sách trong tay, bình tĩnh ngước nhìn lên.

Thì thầm nói với Âu Dương Thiếu Nhiên: “Tứ Nguyệt, ta muốn uống nước lê, giúp ta đun nước nóng, đợi sau khi nguội mang cho ta”.

Âu Dương Thiếu Nhiên gật đầu, đứng dậy rời đi.

Còn tôi từ đầu đến cuối chỉ chăm chăm nhìn vào cái cây kia, ở đó hoa không ngừng rơi, thấp thoáng có bóng người, tay cầm nhánh hoa, nụ cười phảng phất khoe miệng.

Người đó thân mặc hồng y, như hòa với màu áo của tôi.

Tại sao lại... là hắn...

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 43: Đáng ra tôi nên làm nhà bảo tồn, nhưng lại cố đâm ăn xôi làm nhà thám hiểm

“Sao vậy? Cảm thấy khuôn mặt này vô cùng quen thuộc? Hay là đã say mê ta rồi?”, giọng nói dịu dàng như làn gió vọng đến, người kia mỉm cười nói với tôi.

Ánh mắt, đôi môi tuyệt đẹp, nụ cười mê hoặc tựa yêu tinh.

Ánh sáng khắp nơi như hòa vào những cánh hoa bồ công anh giữa không trung. Luồng sáng lại như chảy ngược, là bởi người kia đang đi xa dần.

Một người với đôi mắt ngời sáng, luôn thu hút mọi ánh nhìn.

Khỏe miệng nhướn cao, tôi nhìn hắn nói: “Chỉ là hơi kinh ngạc chút thôi, từ khi nào lâu Phong Vân lại xuất hiện nam nhân tuyệt sắc thế này. Trước khi ta ra tay, các hạ phải chăng nên cho người về báo với gia môn một tiếng?”

“Ha ha, cô nương quả nhiên không nhận ra ta?”, Triều Lưu mỉm cười, nhìn tôi.

Ánh mắt sáng trong như thủy tinh, chăm chú dò tìm sơ hở.

Không nhận ra? Sao có thể.

Khuôn mặt đó dù có hóa thành tro tôi cũng nhận ra.

Tuy không biết tại sao hắn lại nghi ngờ mình, nhưng lúc này tôi thật sự cảm thấy, hắn đang do thám tôi.

Nghi ngờ tôi chính là Thượng Quan Tinh.

Khốn kiếp, giác quan của hắn thật nhạy bén, lúc nào cũng bí ẩn như thế, lại bị hắn nắm được đuôi rồi. Có điều, tôi không còn là Thượng Quan Tinh chỉ biết trốn tránh trước đây nữa.

Đúng, Lê Sa ta chuẩn bị chu toàn mọi thứ, đều là để đối phó với người đấy.

Cảnh tượng này, lão nương ta đã tập đi tập lại hàng trăm lần rồi.

“Xem ra các hạ thực sự muốn tỉ thí với ta? Trước khi ta giết các hạ, nói! Người là ai?”, vận công chấn mạnh xuống đất, trong màn hoa ngập giữa không trung, tôi xoay người bay về phía hắn.

Hắn từng tìm hiểu qua võ công của tôi, cũng biết tôi chẳng có nhiều nội lực, chính vì thế hắn vô cùng tự tin, tin chắc rằng tôi không phải Lê Sa.

Khép mắt lại, tôi cảm thấy đau đớn âm ỉ như bị nội thương.

Phí lời! Có thể không dự cảm trước được sao! Tên này còn lợi hại hơn cả bọn Âu Dương Thiếu Nhân, chỉ dính một chiêu thôi, không biết tôi sẽ phải thổ ra mấy lít máu nữa.

Nam nhân trước mặt vẫn mang dáng vẻ vô cùng ưu nhã nửa nằm nửa ngồi bên gốc cây, một chân duỗi thẳng ra, trên tay cầm mấy cánh hoa rơi, từng sợi tóc khẽ bay theo làn gió, nửa khuôn mặt lộ ra, nghiêng nước nghiêng thành.

Khi tôi phi thân đến, người đó hoàn toàn không né tránh, ngược lại càng tiến tới gần hơn.

Trong chớp mắt, mặt tôi dừng lại ngay trước mặt hắn, cơ hồ như đã chạm tới.

Nhìn thấy đôi mắt ấy lộ ra vẻ hài hước dí dỏm, nhìn thấy đôi môi kia đang khẽ nhướn cao một góc.

Thoáng chốc, hồng y vụt bay lên.

Tôi có chút mơ hồ, trước mắt tôi lúc này rõ ràng là Lưu Niên hay Triều Lưu vậy.

Cổ lẽ, cả hai đều không phải, chỉ là yêu tinh mà thôi.

Tên yêu tinh này nhẹ nhàng giơ những ngón tay thon dài, nhặt từng cánh hoa rơi trên mái tóc tôi.

Hắn cười, nói với tôi: “Gài lên những bông hoa này sẽ càng đẹp hơn nữa. Ta đã từng gặp nàng, người con gái thứ hai thích hợp với sắc đỏ”.

Tôi rất muốn không chế sắc mặt mình nhưng hoàn toàn không thể, vì khuôn mặt tôi thoáng chốc đã đỏ lựng như quả cà chua.

Tôi không nên trầm luân đắm chìm như thế phải không? Vì hắn... sẽ dùng vẻ đẹp này để mê hoặc bấy kỳ người con gái nào.

Và lại, tôi cũng chẳng để tâm, người con gái thứ hai kia là ai.

“Đặng đồ lăng tú[1], còn không mau báo danh!”, gấp mạnh cây quạt mặt quỷ trong tay, tôi bị thứ tình cảm phức tạp này ép buộc, tức giận nói.

[1] Đặng đồ lăng tú: cụm từ chỉ những người ham mê nữ sắc.

Người kia lại chỉ mỉm cười, bật dậy đập lá bay lên, uyển chuyển như hoa rơi, càng lúc càng rời xa tôi.

“Tạm biệt, chúng ta sẽ thường xuyên gặp mặt”, hắn nói xong liền bay đi, trong chớp mắt đã biến mất giữa không trung.

Chỉ còn lại mình tôi, trái tim cơ hồ bị thứ gì đó đè lên nặng trĩu, khiến ngay cả thở cũng trở nên khó khăn.

Rốt cuộc, rốt cuộc tại sao lại mang khuôn mặt Lưu Niên xuất hiện trước mặt ta?

Người là Triều Lưu! Là Triều Lưu! Không phải Lưu Niên cứu ta, không phải chàng yêu tinh của ta! Không phải! Không phải!

Tôi thần thờ như người mất hồn bước đến bên gốc cây, lặng lẽ ngồi xuống.

Đáng ghét! Đáng ghét! Tại sao bắt kẻ ta là Thượng Quan Tinh hay là Lê Sa, người đều không buông tha ta.

“Chường môn, nước lê của người”, Âu Dương Thiếu Nhiên vui vẻ chạy tới, hào hứng nói.

Vân đen trên trán xuất hiện ngày càng nhiều, tôi một hơi uống cạn.

“Người... khát lắm sao?”

“Ừm, hôm nay nóng thật đấy”.

Tôi khát, hơn nữa lúc này lại cảm thấy hơi ngứa răng, chỉ muốn gặm vỏ cây thôi.

“Người, người không nên nhìn thuộc hạ như thế, nếu người muốn ăn lê hãy nói với thuộc hạ”, Âu Dương Thiếu Nhiên mở miệng, ngơ ngê nói.

Tôi trong mắt, nhếch mép nói: “Ăn đi, ăn đi, ta không muốn ăn nữa. Nhớ là lúc ăn phải cầu nguyện đấy, cảm tạ người nào đã chế tạo ra chiếc mặt nạ bán tự động[2] này”.

[2] Chiếc mặt nạ bán tự động, ý nói chiếc mặt nạ này có một nửa bên dưới có thể tháo ra tháo vào hay đẩy lên đẩy xuống để tiện cho việc ăn uống.

Thật là phụ bạc mặt nạ của Mặc Nguyệt quá.

“Bán tự động nghĩa là gì?”

“Nghĩa là, ta muốn đi ngủ”.

“Nhưng, chuyện đó với việc người muốn đi ngủ chẳng có liên quan gì cả”.

“Im ngay!”, nổi giận đùng đùng, tôi quay người tìm tư thế thích hợp, chuẩn bị đắm mình vào giấc ngủ.

Âu Dương Thiếu Nhiên ngồi bên cạnh ăn lê, không gian tứ phía tĩnh lặng vô cùng, đợi một lát sau mới rầu rĩ nói: “Ta nhìn thấy hết rồi”.

Tôi không đáp lại, mặt mày nhắm mắt.

Thiếu Nhiên của tôi, từ khi nào lại dùng lời lẽ nặng nề như thế để nói chuyện với tôi vậy. Trẻ con vốn chẳng nhiễm bụi trần, lẽ nào huynh bị tôi đẩy vào chốn trần ai rồi sao.

“Nàng để tâm đến hắn phải không? Thích hắn, không, thậm chí còn hơn cả thích. Ta đều biết, nàng thường tỉnh giấc giữa đêm là vì mơ thấy hắn; nàng thích nhắm mắt giữa thềm hoa, là vì muốn ảo tưởng rằng hắn đang nằm bên cạnh; mỗi khoảnh khắc khi nàng thức dậy, người đầu tiên nàng nghĩ đến cũng là hắn. Bất luận nàng làm gì, ở đâu, gần hay xa hắn. Bên cạnh nàng lúc nào cũng có bóng hình của hắn, không sao tan biến được. Ta... biết tất cả, vì ta cũng thường xuyên như thế”.

Mắt đã khép chặt nhưng lại cứ như đang mở trừng trừng.

Dường như tôi nhìn thấy nụ cười của Âu Dương Thiếu Nhiên, ở bên cạnh tôi, dựa vào gốc cây, khẽ khàng đứng đưa quả lê trên tay, nụ cười còn khó coi hơn cả khóc.

“Những thứ con người ta muốn quên đi thì lại nhớ rất rõ. Khi chúng ta muốn thực sự quên một người đã xa, chúng ta sẽ luôn cảm thấy người đó vẫn đang ở bên cạnh mình. Bởi vì các huynh luôn cảm thấy người đó vẫn đang ở bên cạnh mình. Bởi vì các huynh luôn ở bên cạnh tôi, cho tôi mới thường quên đi những thời khắc đáng nhớ. Đó phải chăng chính là mối quan hệ giữa tôi và các huynh? Tôi biết chắc rằng mình rất quan tâm đến các huynh nhưng lại chẳng cách nào nhớ tới các huynh như nhớ tới hắn cả. Chẳng không thể gần gũi, cũng không thể thù địch, tình cảm nồng đậm tới nỗi không thể thoát ra nổi, lại càng lúc càng mãnh liệt khắc sâu trong tâm trí. Có người nói, những thứ không có được, vĩnh viễn là thứ tốt đẹp. Còn những thứ đã đạt được, dù sao cũng chắc chắn nên chẳng còn lo lắng được nữa. Tôi, cũng là loại người như thế.

Tôi chẳng dám hỏi Âu Dương Thiếu Nhiên, dù tôi có như thế, bọn họ phải chăng vẫn muốn ở bên cạnh tôi? Dù người tôi nghĩ đến không phải là họ, dù tôi chẳng hề nhớ đến họ trong bất cứ giây phút nào.

Có người nói, tình yêu giống như một canh bạc.

Tôi là một con bạc đã thắng rất nhiều.

Trước mắt tôi có hai con đường.

Một là nhà bảo tồn, bảo vệ rất nhiều những thứ đồ quý báu mà mình đã giành được.

Hai là thám hiểm, bất cứ lúc nào cũng phải chuẩn bị tinh thần đón nhận thất bại của chính mình.

Tôi nên làm một nhà bảo tồn, đáng tiếc tôi lại lựa chọn làm một nhà thám hiểm.

Từ đám cỏ bên cạnh, bỗng nhiên vang lên những tiếng động khe khẽ.

Một bàn tay chậm chậm nắm chặt tay tôi.

Tôi đột nhiên phát hiện, tay của Thiếu Nhiên, lớn hơn tay tôi rất nhiều. Từ khi nào, chàng thiếu niên hồn hậu đã trở thành một nam tử chân chính rồi.

“Cho dù nàng không thể thường xuyên nhớ tới ta, ta vẫn muốn giữ nàng bên cạnh. Chỉ ít, ánh mắt ta có thể thấy được dáng vẻ nàng. Không phải bóng hình, không phải ảo ảnh, mà là nàng thực sự. Cho nên, ta muốn mình cũng luôn đọng lại trong đôi mắt nàng, không phải là bóng hình trong ảo tưởng mà là con người chân thực của chính ta. Bờ vai ta không rộng, nhưng lúc nào cũng có thể làm chỗ dựa cho nàng. Bàn tay ta chẳng lớn, nhưng nếu nàng cần, ta cũng sẽ mãi mãi như thế này, nắm thật chặt bàn tay của nàng”.

Nước mắt tôi trào ra, như đã chảy ngược vào tim, như đã thấm sâu trong huyết mạch.

Dòng máu đang chảy rần rần trong cơ thể, cơ hồ ẩn chứa rất nhiều rất nhiều nỗi bi thương, ngay đến bản thân cũng có thể cảm nhận được từng góc ngách của nó.

Mà đó lại không phải là nỗi bi thương của mình tôi.

Nỗi buồn đau của tôi, nỗi thương tâm chất chứa trong lòng tôi? Chính là khi tôi cảm nhận được con bi thương này, tôi mới giật mình phát hiện ra, hóa ra tất cả những đau khổ ấy đều không phải của tôi, mà chính là của đám người bọn họ.

Ở trước mặt tôi, Mặc Nguyệt như sụp đổ, Âu Dương Y chẳng nói nên lời, Âu Dương Huyền mỉm cười gượng gạo, Mạch Thiếu Nam nổi trận lôi đình, Âu Dương Thiếu Nhân chỉ biết run rẩy ôm tôi vào lòng. Âu Dương Thiếu Nhiên lại nói những lời như thế.

Sáu người bọn họ, ở bên cạnh tôi, chỉ có sáu người bọn họ đã vì tôi mà làm mọi chuyện.

Còn tôi, những việc tôi làm đều như chĩa sâu vào vết thương trong lòng họ.

Tôi rất muốn tặng cho mình một cú bạt tai. Nhưng khoảnh khắc chiều tà, ánh mặt trời phẳng phất phủ lên thân mình, sức lực của tôi đã hoàn toàn cạn kiệt, không còn đủ để nâng cánh tay lên nữa.

Những bông hoa trên tóc dường như quá nặng nề, chúng như muốn thiêu đốt tôi vậy.

Tôi giờ tay, run rẩy muốn gỡ xuống nhưng lại bị Âu Dương Thiếu Nhiên ngăn lại.

“Rất đẹp”.

Tôi lắc đầu yếu ớt: “Quá... nhức mắt”.

Xin lỗi... tôi có lẽ cũng không thể thích huynh. Dù chỉ một chút, cũng không.

Lưu Niên cũng thôi, Triều Lưu cũng dừng, tôi có lẽ không nên tồn tại bất cứ tình cảm nam nữ nào ở trên thế giới này nữa.

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 44: Một khi Thượng Quan Tình chưa chết, Triều Lưu vĩnh viễn không thể trở thành kẻ thắng cuộc

Đó là buổi chiều bi thương, cũng là buổi chiều vô cùng ấm áp.

Bên cạnh, chàng thiếu niên hồn nhiên đáng yêu cứ lặng lẽ nắm chặt tay tôi.

Tôi thích, thích tâm hồn trong sáng không hề bị nhuộm màu của huynh ấy, thích sự đáng yêu của huynh ấy. Tôi chỉ là con chim nhỏ bay qua bên huynh ấy, đã được định trước phải bay mãi nơi chân trời góc biển để kiếm tìm sự chân chính.

Từ trước đến nay, tôi chưa từng mong đợi một ngày Thiếu Nhiên sẽ trưởng thành thế này, vì tôi luôn muốn được cưng chiều sự hồn nhiên của huynh ấy. Nhưng Thiếu Nhiên của tôi cuối cùng vẫn là vì tôi mà thay đổi, chín chắn rất nhanh, không còn biết kiêu dè.

Tôi làm thế nào mới có thể không thích chàng trai như thế? Làm cách nào mới có thể không thích huynh ấy đây?

Đưa tay vén lọn tóc trước trán huynh ấy, tôi mỉm cười.

Sao tôi lại có thể thích một Thiếu Nhiên như thế này.

A, a, ông Trời ơi, hãy đánh một tia sét giết chết con đi. Con không nên nhận được nhiều sự sủng ái thế đúng không? Hiện tại tất cả những thứ con có được đều là một giấc mộng. Có lẽ thêm một lần nữa cũng tốt, thật đấy, chỉ cần thêm một lần nữa chắc sẽ tốt hơn. Nhất định sau khi con đền bù tất cả, con sẽ không tham lam như vậy nữa, tham lam muốn có được sự ấm áp dịu dàng của tất cả bọn họ.

“Sa Từ, Sa Từ”, tiếng gọi vọng đến, trong lúc nỗi thương cảm đang dâng trào, thanh âm đó đã dập tắt chút tình cảm mới được nhen nhóm trong lòng tôi.

Khốn kiếp! Không có mắt hả? Không thấy lão nương đang ưu tư hả?

Âu Dương Thiếu Nhiên nghe thấy tiếng gọi đó, lập tức bật dậy, nói: “Tên gốc[1], làm gì có tên gốc nào?”

[1] 沙子 (shā zi) nghĩa là hạt cát, cũng là cách gọi thân mật của Lê Sa trưởng môn, từ đó đồng âm với từ 傻子 (shǎ zi) nghĩa là tên gốc, tên đàn, vì thế nhân vật hiểu nhầm.

Tôi cau tiết: “Huynh mới là tên gốc đấy!”

Hoàng Phủ Hiểu Minh chết tiệt! Ta muốn giết ngươi, giết cái tên tiểu tử đi ăn cắp tên của người khác.

“Hoàng Hiểu Minh! Ta cảnh cáo ngươi lần cuối, ngươi còn dám gọi ta là Sa Từ nữa, ta sẽ giết ngươi”, quay đầu nhìn tên chết già đang chạy tới, tôi lửa giận ngàn ngút nói.

Kích động là ma quỷ, kích động là ma quỷ. Lúc nào tôi cũng tự cảnh báo bản thân mình như thế, nên mới không xông lên tặng cho hắn một quyền.

Tên tiểu tử này, quen biết chưa được hai ngày đã lôi lôi kéo kéo tôi làm bạn, nói cái gì mà mọi người đều là bằng hữu tốt. Sau này cũng thân thiết một chút, muốn gọi tôi là Sa Từ.

Tôi không phải là nhân sĩ ngoại tịch mà phải dùng cái cách gọi Từ, Từ gì gì đó đâu. Còn nữa, cái gì mà Sa Từ (Tên đàn thì có), là cách biến tướng để chê bai người khác thì phải, hẳn cho rằng tôi không nhận ra ý đồ của hắn sao?

Hoàng Phủ Hiểu Minh tỏ vẻ đáng thương, nói “Chẳng phải cái tên cô gọi ta cũng rất quái dị đó sao, ai là Hoàng Hiểu Minh. Ta là Hoàng Phủ Hiểu Minh, Hoàng Phủ Hiểu Minh, nghe chưa hả?”

Tôi trợn mắt, gọi hắn như thế, ít ra trong lòng tôi cũng được an ủi phần nào. Có thể để bản thân tự tưởng tượng, mình đang được đứng bên cạnh một mình tỉnh.

Xì, lẽ nào lúc này tôi phải tự nói với mình, hẳn chính là bỏ khoái tìm đến bắt tôi sao?

“Gọi tên như thế là để cho người chút thể diện thôi, ngươi phải biết rằng, người này là một nhân vật có tiếng tăm ở chỗ chúng ta”, tôi nghiêm túc nói.

Ta không nói dối đâu, ngươi có thể đi kiếm Hoàng Hiểu Minh mà làm đối chất, đó là sự thật đấy.

Hoàng Phủ Hiểu Minh vừa nghe xong, ánh mắt bùng sáng, hỏi: “Hả? Là đại hiệp vô cùng lợi hại hả?”

“Cái gì chứ, hẳn ta là...”, tôi vừa mở miệng, lại lập tức kìm lại.

Ôi thôi, tôi đột nhiên nhớ ra, diễn viên thời cổ đại hình như giống với người diễn xướng. Cổ đại gọi họ là con hát. Nhưng con hát thời cổ đại có vẻ là cách gọi không mấy ca ngợi cho lắm.

Không được, không được, tôi không phải nhân cư vi bất thiện, không nên tự chuốc phiền phức và ánh nhìn không mấy thiện cảm của đám người cổ đại này, vì thế đương nhiên tôi không nên nói ra từ đó.

Chỉ có điều sắc mặt Hoàng Phủ Hiểu Minh vẫn ngập tràn sự chờ đợi, hiếu kỳ chăm chú nhìn tôi, hỏi: “Là gì, là gì?”

Tôi nghĩ ngợi giây lát, đầu mày chau lại. Cuối cùng cũng nghĩ ra một từ kinh thiên động địa, quý khóc thần sầu.

Tôi liền vở vai Hoàng Phủ Hiểu Minh, vừa nghiêm túc lại vô cùng trịnh trọng nói: “Hắn là một học giả chuyên nghiên cứu tâm lý và tính cách con người”.

Tôi không nói sai đâu, cũng không hề nói láo! Chính xác là anh ấy làm cái đó mà.

Diễn viên chẳng phải đều là những nhân vật phải gọt giũa tâm lý và tính cách sao. Hiểu được như thế, tôi quả nhiên là thiên tài.

Tuy tôi nói rất rõ ràng nhưng Hoàng Phủ Hiểu Minh có vẻ vẫn ngu ngơ không hiểu. Lại còn vô cùng kích động nói với tôi “Vậy sau này cô gọi ta là Hoàng Hiểu Minh đi nghe có vẻ rất lợi hại đấy”.

Khóe miệng tôi giật giật liên hồi, lắc đầu chán nản: “Ta không muốn bị đám “fan” của người ta đến tìm gây chuyện đâu. Hay gọi người là Hiểu Minh đi”.

Tại sao tôi lại nhớ đến câu chuyện cười kinh điển liên quan đến “Tiểu Minh”[2] thế nhỉ.

[2] Tiểu Minh: Ở Trung Quốc, người ta thường lấy tên gọi Tiểu Minh để đặt cho các nhân vật nam chính (thường là các học sinh nam tuổi nhi đồng, thiếu niên). Nhân vật mang tên Tiểu Minh xuất hiện khá nhiều trong các bài văn của bậc tiểu học, trong các đề toán hoặc các truyện cười. Cái tên Tiểu Minh này vốn đã mang khí chất gây cười, cho nên đã trở thành tên của nhân vật chính trong rất nhiều chuyện hài hước.

“Fan? Tên người nhà hắn cũng thật kỳ lạ nhỉ. Lại có người tên là Fan”, Hoàng Phủ Hiểu Minh truy vấn tôi.

Tôi lập tức đứng dậy, kéo Âu Dương Thiếu Nhiên rời đi.

Lúc này tôi bắt đầu ngờ vực cái tên Hoàng Phủ Hiểu Minh này rốt cuộc có phải là thần bô hay không rồi đấy.

Cả buổi chiều, chẳng nhìn thấy Triều Lưu ở đâu, tôi đành vui thú với sự thanh nhàn. Hoàng Phủ Hiểu Minh được tôi phái đi tìm kiếm thông tin về Giang Tà.

Nói một cách văn hoa thì là hạ thủ trước một bước. Trên thực tế, tôi chẳng qua chỉ muốn biết thông tin của huynh ấy mà thôi.

Vương tử của tôi, tôi từng là vương phi mà huynh yêu thương nhất. Tôi cũng rất muốn biết, lúc này tôi là gì của huynh.

“Nữ nhân chết tiết, người đang làm gì đấy hả?”, tôi đang nằm bò bên bậu cửa sổ ngắm phong cảnh, đột nhiên thanh âm chói tai ngắt đứt tâm trạng đang nhẹ nhàng bay bổng.

Quay đầu lại nhìn, khuôn mặt Thiện Thủy đang cười giả tạo.

“Không thấy gì hả? Ta đang ngắm cảnh”, tôi nhếch mép, cũng treo nụ cười giả tạo nói.

“Phong cảnh của thành Giang Hoa này có gì đẹp đâu”, Thiện Thủy chau mày, mỉm cười châm biếm, ngồi đối diện với tôi.

“Phong cảnh chỗ này không đẹp, vậy phong cảnh như thế nào mới có thể lọt vào mắt của Thiện Thủy đây?”, tôi nghiêng đầu nhìn khóe miệng đang cong lên của hắn, hỏi về khinh thị.

“Thiên hạ”, tên thiếu niên đó đáp ngắn gọn, tựa như mây bay gió thoảng, lại mang ý vị kiên định vô cùng.

Trong khoảnh khắc, mọi thanh âm cơ hồ biến mất, không gian trở nên tĩnh lặng.

Chén trà trên tay thoáng run rẩy.

Tôi mới phát hiện ra, tôi nên xem xét lại cách nhìn về tên thiếu niên này. Mới có chút tuổi đã ôm ấp dã tâm, sau này nếu không phải trụ cột của nước nhà thì chắc chắn sẽ là gian hùng.

“Từ trước đến nay ta chưa hề hỏi người, người muốn dùng cách nào để có được Triều Lưu”, ngoảnh mặt ra ngoài cửa sổ, tôi chuyển chủ đề.

Tuy rất muốn hỏi hắn, nhưng tư tưởng trong đầu hắn là của chính bản thân hắn hay là do người khác tiêm nhiễm vào. Tôi thực sự rất muốn biết đáp án, nhưng, tôi luôn hiểu, dù hiểu kỹ đến đâu thì cũng phải có mức độ, nếu không sẽ rất nguy hiểm. Bất luận hắn trở thành trụ cột hay gian hùng, đều chẳng liên quan gì tới tôi, lịch sử của triều đại này, không phải thứ tôi có thể thay đổi được.

Thứ tôi phải thay đổi chính là vận mệnh của mình.

“Ta cần một người, chỉ cần bắt được người đó, Triều Lưu nghiễm nhiên sẽ bị ta tiêu diệt”, rót cho tôi một chén trà, Thiện Thủy mỉm cười nói.

“Mất đi con báo lợi hại thì có tác dụng gì với người?”, tôi không hiểu hỏi lại.

“Có tác dụng gì với ta? Có lẽ căn bản cũng chẳng có tác dụng gì với ta. Nhưng ta thích vẻ mỹ lệ của hắn, thích nhìn hắn từ một con báo biến thành con mèo nhà. Rất thú vị, người không cảm thấy sao?”, khóe miệng Thiện Thủy lại nhướng lên có chút gì đó nanh ác.

“Thật là một sở thích xấu xa.”

Tôi chẳng biết làm cách nào khi nhận ra rằng, thằng nhóc này lại có tâm địa tà ác xấu xa đến thế. Rốt cuộc là trong hoàn cảnh nào mới có thể tạo nên một thiếu niên tàn độc như vậy.

Việc này, tôi cũng không nên tìm hiểu sâu kỹ, dầu sao, mỗi người đều có những chuyện đã qua của riêng mình.

“Vậy người ngươi muốn là ai?”, tôi nhấp một ngụm trà.

Bên ngoài phòng, gió thổi hàng liễu rủ phát phơ, trong phòng lọ hoa nhài tỏa ngát hương thơm. Tôi nhìn vào ánh mắt như rực sáng kia, chờ đợi cái tên hần sắp nói ra. Trở thành đồng minh, tôi cũng sẽ giúp hần bắt được người đó.

“Ta muốn bắt Thượng Quan Tinh”.

Lời nói vừa ra, tựa như có tảng đá từ đầu đáp xuống mặt nước, khuấy tung làn sóng.

Tôi không thể ngờ, cái tên đó lại được nói ra từ chính miệng của Thiện Thủy, lại chính là như thế. Khoảnh khắc đó, tôi cơ hồ không thể không chế được tâm trạng của mình. Tôi cũng thực sự không biết, bản thân mình lại được hoan nghênh như thế, tại sao ai ai cũng muốn bắt tôi đến vậy.

Xem ra, tôi không thể không một lần nữa phải tệ bạc với chính mình.

Ánh tà dương dần khuất sau đỉnh núi, buông chén trà xuống, mỉm cười sáng khoái, hai tay xoa xoa thân chén, tôi hỏi hần: “Lý do”.

“Ta sẽ không trả lời ngươi, chỉ cần ngươi giúp ta bắt được ả là được”, hần mỉm cười, ngẩng cao đầu nói.

“Danh tiếng của ta còn phải nhờ vào ả, cho nên, ta có quyền được biết lý do ngươi muốn bắt ả”, tôi cười, cũng ngẩng cao đầu nói.

Trên thế giới này, cho đến hiện tại người có thể tìm được Thượng Quan Tinh cũng chỉ có ta và người của ta. Tiểu tử, ngươi cũng nên thức thời một chút đi.

“Nói cho ngươi cũng không vấn đề gì. Nhưng ngươi phải thế, không được để kẻ thứ ba biết được. Ta không muốn người khác tham dự vào chuyện này”.

“Nếu trái lời thế, Trời chu Đất diệt”.

Cổ nhân thật thích thế, cho rằng chỉ cần thế thì lời của người đó sẽ là sự thật. Trên thực tế, ở thế kỷ Hai mươi mốt vĩ đại, thứ không đáng tin nhất lại chính là những lời thế như thế này.

“Vị, Thượng Quan Tinh là điểm yếu của Triều Lưu. Cho dù Triều Lưu vừa dùng kế ‘ve sầu thoát xác’, lại vừa giờ trò vu oan giá họa, tưởng rằng vô cùng kín kẽ chẳng chút sơ hở, nhưng chỉ cần ép hần lộ ra chân diện, cùng với người tên Thượng Quan Tinh xuất hiện trước mặt Hoàng thượng, như thế tất cả đều chẳng cần đánh mà tan. Một khi Thượng Quan Tinh chưa chết, Triều Lưu vĩnh viễn không thể trở thành kẻ thắng cuộc”.

Một khi Thượng Quan Tinh chưa chết, Triều Lưu vĩnh viễn không thể trở thành kẻ thắng cuộc.

Câu nói này cứ văng bên tai tôi, vẩn vơ chẳng thể xua tan.

Tuy sau khi hần nói xong những lời này, tôi nghe không hoàn toàn hiểu hết. Nhưng trên thực tế, tôi đều biết.

Tất cả điều này, tôi đều đã biết. Lời của Thiện Thủy, đã nói trúng tim đen của tôi.

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 45: Vương tử núi băng của tôi, tôi không cách nào mở miệng nói với huynh được

Tại sao không giết ta?

Tại sao còn để ta sống?

Ngược lại, người không giết ta, vậy thì ta sẽ giết người.

Quan hệ giữa chúng ta chính là như thế.

“Tiểu Tình, nếu có thể, nàng hãy giết ta đi”, trong mộng, hắn vẫn nói những lời như thế.

Dường như tôi lại thấy bên ngoài cửa sổ, bóng hình màu đỏ của hắn khẽ phiêu động, giống như cánh bướm đêm dập dề.

Người ở đó phải không?

Người ở bên ngoài cửa sổ phải không?

Ta không thể ra ngoài, không thể ra ngoài được.

Ta đã không còn thích người nữa, cho nên, không cần phải xuất hiện trong giấc mộng của ta nữa, có được không?

Lập tức mờ trùng mắt, tôi cảm thấy trán mình đã ướt đầm mồ hôi.

Ngoài đầu, lập tức nhìn thấy bóng người màu đen ngồi bên cạnh.

“Á! Ôi mẹ ơi!”, tôi hét lên thất thanh, bóng đen bất giác nhảy chồm tới, với tốc độ chóng mặt đã lao đến trước giường.

Tôi nhắm mắt khẩn cầu: “Bách quỷ lui đi, bách quỷ lui ngay, tôi không làm chuyện gì xấu xa, đừng đến tìm tôi nữa!”.

Tôi gặp phải chuyện xui xẻo gì thế này, ban ngày đụng phải thần Đen Đùi, đêm về nằm mộng thấy Quỷ, đã hết hay chưa vậy.

“Chớ làm ồn, ta đang mệt”, sau khi nghe thấy giọng nói ử oải cất lên, tôi thấy bóng đen ấy nằm xuống giường mình.

Tôi nhận ra đó là giọng của Âu Dương Huyền.

Tôi hận không thể cho huynh ấy một cái bạt tai, lại có cách dọa người chết khiếp như thế sao. Không bình tĩnh được nữa, tôi nói: “Đi về phòng của huynh đi”.

Chẳng lẽ các người lại nghiện cái trò này rồi, cả đêm hét người này lại đến người khác cứ phải quay vòng tiến nhập phòng tôi mới được hả.

Nói thế nào đi nữa tôi cũng đường đường là một nhành hoa thơm, là một trang kiều nữ đấy.

Âu Dương Huyền lắc đầu, rầu rĩ nói: “Hôm nay đến lượt ta trực ban, ở đây lúc nào cũng nguy hiểm. Và lại, chúng ta cần phải coi sóc nàng”.

Tôi chán nản. Đám người này rốt cuộc có bao nhiêu phần trăm tin tưởng tôi đây?

Trùng mắt lờm một cái, coi như Âu Dương Huyền là chiếc chăn ấm áp, tôi lại nằm xuống giường.

“Thần kinh”, lằm bằm trong miệng, tôi xoay người vào trong không thèm đếm xỉa đến nữa.

Một bầu không khí trầm lắng sau lưng rồi bỗng chốc trở nên căng thẳng vô cùng. Mồ hôi trên mình vừa mới vì Lưu Niên mà túa ra đầm đìa, giờ cũng đang dần khô.

Nhắm mắt lại nhưng không sao ngủ tiếp được nữa. Tôi muốn nói chuyện với Âu Dương Huyền, nhưng chẳng biết phải nói gì.

Bất chợt, một giọng nói nhẹ truyền đến, Âu Dương Huyền chậm chậm áp sát cơ thể tôi, hơi nóng hằm hập cứ từ từ phả vào tai tôi.

Mặt lập tức đỏ bừng, khóe miệng không kiềm chế được liền giật giật liên hồi.

“Nè! Nè! Tôi cảnh cáo huynh, không được làm tôi lung lạc, tôi sẽ phản kháng”, tôi hồi hộp nói.

Tìm đập thỉnh thỉnh.

Tên Âu Dương Huyền này! Còn không buông tay ra.

“Nàng nói như thế là hy vọng ta khiến nàng lung lạc ý chí phải không?”, Âu Dương Huyền dường như đang cười, áp sát mặt tôi mà nói.

“Không, không phải như thế! Khốn kiếp! Buông ra”, tôi hét lên, muốn thoát khỏi vòng tay huynh ấy, ai biết được là tên tiểu tử này lại cứng đầu như vậy, tôi càng cố gỡ ra, huynh ấy càng ôm chặt.

Tên tiểu tử này, định lạt mềm buộc chặt hả.

“Đừng cử động, cứ để thế này đi, nếu không lát nữa thực sự có xảy ra chuyện gì, ta không dám đảm bảo sẽ không làm gì nàng đâu”, trong lúc tôi ra sức

giây giũa, Âu Dương Huyền đột nhiên nói một câu.

Dạ tôi ngay tức khắc im bặt.

Hu hu! Nam nhân quả là loài động vật đáng sợ.

Tôi buồn bã rúc trong lòng huynh ấy, không vùng vẫy nữa.

Thực ra vầng ngực của huynh ấy rất ấm. Tôi thích tư thế ôm như thế này, nói chuyện như thế này, lưng tôi dính chặt vào vầng ngực ấm áp ấy, mang lại cảm giác vô cùng an toàn.

“Ta ôm nàng như thế này, có cảm thấy thoải mái hơn chút nào không? Lúc này hãy vì ta mà gây rối có được không? Nếu có thể hãy cứ vì ta mà gây rối một chút, như vậy sẽ không cần lại nhớ đến hấn nữa. Trong mơ, xin hãy chất chứa bóng hình của ta. Đêm nay ta ở bên cạnh nàng, mong nàng hãy toàn tâm toàn ý vì ta mà xả hết nỗi lòng đi”, Âu Dương Huyền nói.

“Huynh cũng là vì tôi nên mới làm loạn sao?”, tôi dịu dàng hỏi người phía sau, lời vừa thốt ra, tôi lập tức hối hận.

Thượng Quan Tinh à, không phải nào mày bị hỏng rồi chứ, người ta tại sao phải vì mày mà làm loạn cơ chứ?

“Làm loạn à? Nàng cảm thấy bản thân nàng có tư cách khiến ta phải làm loạn không?”, Âu Dương Huyền ở phía sau hỏi tôi.

Trái tim đột nhiên sững lại, tôi bỗng cảm thấy mình lạc lối. Âu Dương Huyền có phải đang trách tôi? Nhất định là thế rồi.

Vì tôi tự ý làm những chuyện này, ích kỷ lại tham lam.

“Không...”, tôi cúi đầu khẽ nói.

“Đúng vậy, nàng chẳng phải tuyệt sắc giai nhân. Xét về dáng người, nàng được xếp vào loại ‘trước sau như một’, ngốc nghếch vô đối, buông thả, nhất gan, phiền phức, nàng là một mớ hỗn độn những thứ tạp nham. Từ trước tới nay ta chưa từng thấy nữ nhân nào ngô chẳng ra ngô khoai chẳng ra khoai như thế”, Âu Dương Huyền nói.

“Này! Huynh nói đủ chưa?”, tôi tức giận, hăm hăm muốn thoát khỏi vòng tay huynh ấy.

Mặt tảng băng chết tiệt này, khuôn mặt bại liệt chết gấm kia, sao mà kẻ ra lăm khuyết điểm của tôi thế hả?

Âu Dương Huyền miệng không ngừng nói, tay lại càng ôm tôi chặt hơn, mặt vui trong tóc tôi.

“Nhưng tại sao?”, Âu Dương Huyền thì thầm hỏi.

Tôi không hiểu, hỏi lại: “Cái gì tại sao?”

“Tại sao dù ta đã luôn tâm niệm rằng mình sẽ không yêu bất kỳ người con gái nào trên đời, nhưng cứ mỗi khi nhắm mắt lại, liền nghĩ ngay tới cô gái lúc nào cũng gây phiền phức là nàng. Ta cũng từng nghĩ, nàng như thế, có lẽ chỉ là một điều gì đó mới lạ mà ta nhất thời tìm thấy, vì hiếu kỳ nên ánh mắt mới không cách nào rời đi được. Nhưng càng sau này ta càng không thể thoát ra, nàng giống như tia nắng, không ngừng chiếu sáng mọi nơi. Cho nên giữa đám người đông đúc, ta vẫn chỉ nhìn thấy một mình nàng. Sau này nghĩ lại, à, cô gái chẳng ra làm sao này, lại tỏa sáng đến vậy, ta rất muốn, rất muốn bước vào ánh hào quang ấy, khi đã bước vào rồi, nhất định sẽ có một tình yêu ấm áp vô cùng”, giọng nói của Âu Dương Huyền tựa như tiếng gió giữa đêm hè, nhẹ nhẹ mà khoan khoái, thổi miên tôi.

Tôi cười khỏ: “Tôi không phát sáng được”.

Âu Dương Huyền của tôi, người tỏa sáng chính là các huynh, tôi chỉ men theo ánh sáng của các huynh mà thôi.

“Ta cũng từng tự nói với mình như thế, đáng tiếc là chẳng có tác dụng gì. Đại khái là, mắt ta có vấn đề rồi. Có lẽ là nghiêm trọng lắm rồi, cũng có thể trái tim ta có vấn đề. Nó hiện tại, không còn thuộc về ta nữa”.

“Hôm nay sao huynh nói nhiều thế?”

“Ừm, có lẽ vì đêm nay, nàng hoàn toàn thuộc về ta”.

Khép mắt lại, duỗi tay nắm chặt bàn tay của Âu Dương Huyền, từng ngón tay đan xen nhau.

“Đêm nay, trái tim tôi cũng thuộc về huynh”, tôi nghiêng đầu, khẽ kháng hôn lên trán huynh ấy, dịu dàng nói.

Đêm đó, trong giấc mộng của tôi, trên thảo nguyên tươi xanh, gió thổi hiu hiu, đàn cừu đang thẩn thơ gặm cỏ, giữa biển hoa thơm ngát, người đang ở bên cạnh chính là vương tử núi băng của lòng tôi.

Tôi nằm bên cạnh huynh ấy, cùng nhau nói rất nhiều chuyện, kết thúc chỉ còn vương lại nụ cười tươi tắn.

Vương tử núi băng của tôi, vương tử núi băng của tôi, tôi chẳng thể mở miệng để nói với huynh một câu: “Tôi không thể trở thành nàng công chúa của huynh được, chỉ có thể trở thành nàng tiên cá của huynh mà thôi”.

Pháp sư đã trao lời nguyện lên cơ thể, khiến tôi không cách nào mở miệng nói, nói với huynh chân tướng mọi việc.

Tôi... chỉ có thể biến thành bong bóng.

* * *

Ngày hôm sau, Hội quần võ chính thức bắt đầu.

Ngon núi phía sau lầu Phong Vân có một lối đài. Vị trí lối đài đó ở bên ngoài nhưng lại thông với lầu Phong Vân ở trong thành.

Quy định của Hội quần võ như sau, đầu tiên là vòng hỗn chiến, tất cả sẽ cùng đánh cho tới khi trên lối đài chỉ còn lại mười người, sau đó mới bắt đầu tiến hành đơn lối, tức là từng đôi một lên tỉ thí.

Sau vòng đấu đơn lối sẽ chọn ra năm người xuất sắc nhất, ba người trong số đó có thể bay đến lầu Phong Vân giành được anh hùng lệnh đầu tiên, chính là những người chiến thắng trong Hội quần võ.

Mỗi môn phái chỉ được tối đa hai người tham gia.

Vốn tôi muốn mình sẽ đích thân đăng đài, nhưng thấy các vị chương môn phái khác đều không tham gia, tôi cũng không tiện lên đài nữa.

Suy đi nghĩ lại mấy lần, tôi chọn Âu Dương Thiếu Nhân và Mặc Nguyệt, hai người có võ công giỏi nhất tham gia tỉ thí.

Hai người bọn họ võ công cao cường, lại đủ bình tĩnh. Một người yểm trợ, một người tấn công, chắc chắn có thể giành được anh hùng lệnh.

Trước lối đài của Hội quần võ, tôi cùng bọn Âu Dương Huyền ngồi đối diện với nhóm của Triều Lư.

Triều Lư mỉm cười với tôi, tay nâng chén lên.

Tôi mỉm cười, hồi kính một chén. Sau khi uống hết chén rượu, tôi mới phát hiện rượu này cũng có sắc đỏ như máu, tim bắt gặp lại đập thình thịch.

Tại sao trong tôi lại xuất hiện một dự cảm không lành thế này.

Nhìn hai người đeo mặt nạ trên lối đài, trong lòng thầm hết lần này đến lần khác tự cảnh báo mình: Không phải suy nghĩ lung tung! Không có chuyện gì đâu, không có biến cố gì xảy ra đâu.

Trống trận trên lối đài đầu tiên đã vang lên, xung quanh ồ ồ tiếng hò reo, đám người ngay ngắn đứng phía sau tôi cổ vũ vang trời dậy đất, tiếng hét đinh tai nhức óc, tôi không kiềm chế được đưa tay lau những giọt mồ hôi trên trán.

Nè, các ngươi không be bé cái mồm được hả. Còn kích động hơn cả người đứng trên lối đài thế hả?

Hoàng Phủ Hiểu Minh tự nhiên cứ đi qua đi lại như con thoi, sau đó hót hơ hót hải chạy đến chỗ tôi. Tôi đang định hỏi hắn xem đã xảy ra chuyện gì, tại sao lại cuống cuống lên như thế.

Hoàng Phủ Hiểu Minh mặt mày lo lắng ghé sát bên tai, thì thầm nói với tôi: “Anh hùng lệnh, ít nhất đội của Triều Lư cũng có thể lấy được hai cái. Hai thủ hạ của hắn nổi danh máu lạnh. Tất cả những người đấu với bọn chúng đều sẽ chết thảm. Triều Lư cố tình phái chúng đến Hội quần võ lần này”.

Dòng máu chảy trong cơ thể tôi bỗng trở nên băng lạnh.

Sao có thể? Sao có thể như vậy?

Như thế Thiếu Nhân và Mặc Nguyệt, chẳng phải sẽ gặp nguy hiểm hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 46: Ta đồng ý để người đả ba chương, đều là vì huynh ấy

Tiếng trống trên lôi đài âm vang, tôi vốn không kịp thông báo với Mặc Nguyệt và Âu Dương Thiếu Nhân là họ không thể đấu lại được với người của Triều Lư. Càng không kịp ngăn cản, trận đấu đã bắt đầu.

Trên lôi đài, sống chết có số.

Trong Hội quần võ, đây là quy định cơ bản nhất.

Tôi lo lắng, thực sự lo lắng, lòng bàn tay túa đầy mồ hôi, nhưng hoàn toàn không biết phải làm thế nào.

Vì người trên lôi đài, đã bắt đầu hỗn chiến.

“Tại sao Triều Lư lại phái những kẻ đó đến, lẽ nào không sợ đắc tội với người khác sao?”, tôi ngồi như đóng đinh vào ghế, không thể xông lên lôi đài được, cúi đầu nhẹ giọng hỏi Hoàng Phủ Hiểu Minh.

Sắc mặt Hoàng Phủ Hiểu Minh cực kỳ khó coi, khẽ hỏi: “Cô cảm thấy hấn sợ đắc tội với ai?”

Chỉ một câu hỏi đó thôi cũng khiến tôi im bật.

Đúng vậy, Triều Lư chính là loại người như thế!

Ngước mắt nhìn về phía xa, tôi phát hiện Triều Lư đang nhìn mình, đột nhiên hấn nở một nụ cười, mặt nạ hình nửa con bướm kết hợp với một nửa khuôn mặt kia, tạo nên sắc màu quái dị.

Trái tim tôi lại đập loạn lên, mọi suy tư trở nên rối bời.

Tôi không hiểu Triều Lư định làm gì?

Đột nhiên lại nhớ tới lầu Phong Vân, là nơi đầu tiên tôi và hấn trùng phùng.

Tôi đau buồn nghĩ đến một khả năng, đó chính là, tôi đang bị báo thù, vì hôm đó đã dùng lời lẽ cay nghiệt, không kiêng dè làm mất mặt hấn, cho nên ngày hôm nay hấn muốn ăn miếng trả miếng tôi.

Không xong rồi, bọn Mặc Nguyệt chắc chắn phải đấu với thủ hạ của Triều Lư, tôi phải ngăn cản cuộc tỉ thí này.

Đứng bật dậy, tôi đang định xông lên võ đài hét vang, ngay tức khắc bị Âu Dương Y kéo lại.

Tôi phẫn nộ nói: “Ta phải đi ngăn họ”.

“Người hồ đồ rồi sao, đây là Hội quần võ, không phải hậu viện nhà chúng ta”, Âu Dương Y hấn giọng nói.

Tôi cũng nổi trận lôi đình, hét lên: “Nhưng họ đang gặp nguy hiểm”.

Tiếng hoan hô khắp nơi, tiếng gào thét như sấm vang đã át đi cả giọng nói của chúng tôi.

Tay Âu Dương Y run rẩy, đột nhiên giọng cao, dọa tôi ngay tức khắc nhắm mắt lại.

Trong lòng thậm chí không muốn đón nhận. Có lẽ đây là lần đầu tiên Âu Dương Y vung tay định đánh tôi như thế.

Cái bạt tai trong dự liệu không hề giáng xuống. Tôi len lén mở mắt ra, nhìn người trước mắt từ từ quy xuống.

Trước mắt tôi, giống như ngày đó, chàng kỵ sĩ đang quỳ trước mắt tôi, nhưng không hề ngang ngạnh cao đầu.

Huỳnh ấy dịu giọng nói: “Mong trường muôn hãy suy nghĩ lại”.

Người này, trong ký ức của tôi là chàng trai thanh bạch như tờ giấy trắng, thích cười nhạt, thích dùng thành ngữ khiến tôi phải đau đầu chóng mặt, nhưng hiện tại, huỳnh ấy lại không hề nói ra bất cứ câu thành ngữ nào.

Tôi rất buồn, rất buồn.

Âu Dương Y, tôi đã làm tổn thương huỳnh, có phải không?

Tôi như tiểu nha đầu xấu tính ương bướng, tại sao huỳnh không thể mặc kệ tôi, đừng quản chuyện của tôi nữa.

Đôi môi nhất định đã rất nhợt nhạt, rung động, tôi giờ tay kéo huỳnh ấy dậy, rầu rĩ nói: “Ta không đi, ta không hét, ta sẽ ngồi lại đây, được chứ. Người đứng dậy đi”.

Âu Dương Y ngẩng đầu lên, nói: “Người đồng ý với thuộc hạ? Chắc chắn?”

Lúc này tôi thực sự chỉ muốn khóc. Bởi vì đã thay đổi dung nhan, huynh ấy nhất định không thể xác định chính xác tâm trạng của tôi. Bởi vì đã đổi thân phận, huynh ấy cũng không thể gọi tôi một tiếng Tiểu Tinh nữa.

Cho nên, tôi không biết nên thể hiện tâm trạng của mình lúc này thế nào.

Âu Dương Y, tôi không thể buông xuôi được, tôi chỉ là, chỉ là, lo lắng cho họ mà thôi.

Tôi rất muốn gọi tên huynh ấy, chỉ cần được gọi một lần thôi cũng tốt. Như thế có thể huynh ấy sẽ hiểu được tâm trạng của tôi.

“Ừm, ta chắc chắn, đứng đây đi.”

Đúng lúc tôi ngồi trở lại vị trí, Hoàng Phủ Hiểu Minh đột nhiên tiến đến thăm thì bên tai: “Thù hạ của cô thật lợi hại”.

Tôi tức giận trừng mắt nhìn hắn: “Người còn nói mấy điều thừa thãi đó, ta sẽ giết người”.

Hoàng Phủ Hiểu Minh rút cổ lùi lại.

Ánh mắt lại lần nữa hướng lên võ đài. Lúc bắt đầu, rất nhiều người trên đài đã rút lui, thậm chí có người còn không thở được.

Đột nhiên tôi nhớ tới đấu trường La Mã. Ngày đó và bây giờ, người và sư tử quyết đấu có khác biệt gì chứ? Vận mệnh của đấu sĩ thời La Mã chẳng qua cũng giống như những người trong võ lâm lúc này, người trước ngã xuống, người sau tiếp tục, chỉ với hy vọng chiếm được danh vị mà thôi.

Chết là niềm vinh hạnh. Chỉ duy nhất lần này thôi.

Cũng chẳng có thời gian mà nghĩ đến chuyện sống chết của người khác, hiện tại tôi đang cố gắng tìm kiếm bóng hình Âu Dương Thiếu Nhân và Mặc Nguyệt.

Khi tôi tìm thấy thì cũng là họ đang đấu với người của Triều Lư.

Tôi căng mắt quan sát, không dám chớp dù chỉ một giây.

Ông Trời ơi, cầu xin ông, cầu xin ông chớ để họ xảy ra chuyện gì.

Miệng tôi thầm lẩm bẩm khẩn cầu như thế.

Cầu cho trên võ đài rộng lớn này, nhanh nhanh chỉ còn lại mười người thôi.

Nhưng hiện tại, trên võ đài vẫn còn tận mười mấy người. Cho nên, Mặc Nguyệt và Âu Dương Thiếu Nhân vẫn phải quần đấu với họ.

Có vẻ không phân cao thấp.

Kiểm của Âu Dương Thiếu Nhân và kiếm của đối phương không ngừng có những va chạm nảy lửa.

Võ công của Mặc Nguyệt so với đối phương dường như có cao hơn một bậc, nhưng huynh ấy cũng không được thoải mái cho lắm, vì đối thủ là một kẻ cực kỳ đeo bám.

Cục diện thế này, tôi cũng thấy an tâm phần nào.

Chỉ ít, họ vẫn còn chống đỡ cho đến khi trên võ đài chỉ còn lại mười người. Như thế khi đến lời chiến thứ hai sẽ có thể dốc sức giành được chút thắng lợi.

Nhưng tính toán của tôi sâu xa trời biển thế nào, trăm phương ngàn kế ra sao, vẫn thiếu một nhân tố, đó chính là Triều Lư.

Buổi chiều nay, ánh dương vẫn tươi đẹp giống như mấy ngày trước, cây cột trụ trên lời đài sắc đỏ, lá cây xanh thẫm tung bay ngập trời. Đám người huyên náo, nhiệt tình cổ vũ. Trên lời đài là cuộc giao đấu võ và võ.

Rõ ràng hôm nay là một ngày rất đẹp.

Rõ ràng là như thế.

Nhưng xuyên qua ánh dương rực rỡ đó, tôi lại cảm thấy tên nam nhân kia đang dịu dàng mỉm cười nhìn mình, nụ cười ngọt ngào trên nửa khuôn mặt của hắn. Đằng sau chiếc mặt nạ, chắc chắn lộ rõ niềm vui. Sau đó hắn hành động rất nhanh, nhưng trong mắt tôi, động tác ấy cơ hồ như một cảnh quay chậm.

Tôi thấy hắn duỗi tay, nhẹ nhàng phóng ra một chiếc lá, chiếc lá kia tựa như đôi cánh dài, bay rất nhanh về phía Âu Dương Thiếu Nhân.

Tôi ngay đến cơ hội phản ứng cũng không có, tức khắc đã nhìn thấy chân Thiếu Nhân bị lá cây đâm trúng liền khuỵu xuống. Nhân lúc sơ hở, kiếm của đối phương ngay lập tức đâm thẳng về phía huynh ấy.

Tôi nhìn thấy, nhìn thấy máu chảy ra.

Âu Dương Thiếu Nhân từ từ ngã xuống, còn ở phía đằng kia khi chứng kiến cảnh đó, nụ cười liền treo trên gương mặt Triều Lư.

Tay run lên bần bật, đầu như muốn nổ tung.

Nếu, nếu tôi không đưa ra cái chủ ý ngu ngốc đó.

Nếu, nếu Âu Dương Thiếu Nhân không phải đem nội lực truyền cho tôi.

Nếu, nếu tôi không gặp gỡ Triều Lư.

Nếu, nếu tất cả đều không hề xảy ra, nếu tôi không xuyên không đến nơi này, nếu tôi không gặp họ.

Thì có lẽ, Âu Dương Thiếu Nhân sẽ không trở nên như thế.

Tôi xin lỗi, Âu Dương Y.

Tôi... không thể không đi.

Chẳng còn chút khí lực để tiếp tục suy nghĩ, tôi nhìn thấy mũi kiếm thứ hai của tên kia đã sẵn sàng đâm về phía Âu Dương Thiếu Nhân. Mặc Nguyệt định lao đến cứu nhưng không sao thoát được sự đeo bám của đối thủ.

Lập tức phi người lên cao, trong ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người, tôi lao thẳng đến bên Âu Dương Thiếu Nhân.

Tôi nghĩ, mình đã vận hết toàn bộ công lực cùng nội khí khi tung ra một chiêu về phía thuộc hạ của Triều Lư.

Tên đó bị dính chiêu lực quá mạnh, liền thổ huyết, bay ra rất xa rồi ngã quỵ trên đất.

Tôi vòng tay ôm lấy Âu Dương Thiếu Nhân, lo lắng hỏi: “Huynh sao rồi?”

Âu Dương Thiếu Nhân thờ hồn hèn nói: “Nàng... nàng không nên ra đây”.

Trái tim yếu đuối của tôi lại như tan chảy.

Huynh chết đến nơi rồi còn bảo tôi đứng dưới mà nhìn được sao.

Tiếng bàn tán vang lên bốn phía, người trên võ đài đều ngưng chiến. Tôi biết, tất cả bọn họ đều đang đợi để xem trò hay.

Hội quần võ thật sự đã ngột ngạt quá lâu rồi, cũng nên để tôi hoạt náo một chút.

“Không biết Lê chương môn có ý gì đây?”, có người nói, chính là kẻ đã đánh lên Âu Dương Thiếu Nhân.

Là kẻ tôi đã từng yêu say đắm.

Thực ra tôi đã biết từ lâu, biết rằng mình đã yêu một người không nên yêu. Nhưng tôi lại cứ ngốc nghếch cho rằng, yêu hắn là chuyện riêng của bản thân mình, chẳng hề liên lụy đến người khác.

Tôi thực sự không ngờ, mình đã vì hắn mà làm tổn thương những người bên cạnh, mọi nguồn cơn đều bắt nguồn từ hắn.

Hắn vẫn giống như ngày ấy, giống như bông hoa sắc đỏ tựa máu.

Rất đẹp, nhưng... quá nặng nề.

Triều Lư, người đang bức ép ta, là người ép ta phải hận người.

Chính từ khoảnh khắc người ra tay, ta đã quyết bản thân mình phải hận người.

“Ta không muốn thuộc hạ chết như thế này. Hắn có lý tưởng và tham vọng cao đẹp, còn phải cống hiến nhiều cho võ lâm. Chỉ vì thể lực không tốt mà phải chết ở đây thì thật đáng tiếc. Cho nên, ta lên đây để thay hắn tí thì”, quay người, tôi nói với Triều Lư.

Âu Dương Thiếu Nhân nắm chặt tay tôi, không muốn để tôi tiếp tục nói.

Đôi mắt huynh ấy như hai viên thủy tinh trong suốt vậy, tôi dịu dàng nói với huynh ấy: “Yên nào, lát nữa sẽ ổn thôi, chỉ lát nữa thôi, tôi sẽ đưa huynh khỏi chốn này”.

Để huynh ấy ngồi chắc chắn, tôi đứng thẳng người, nói lớn: “Hôm nay, ta vi phạm quy củ, cũng nên chịu trừng phạt tương ứng. Ta đã làm trái quy định,

đa thương thuộc hạ của Thanh Diệp đại nhân. Vậy ta xin nhận ba chương của Thanh Diệp đại nhân, sau đó đảm nhiệm vị trí của thuộc hạ tiếp tục thi đấu”.

Triều Lư, ta bằng lòng nhận ba chương của ngươi, chỉ vì Âu Dương Thiếu Nhân. Dù ngươi có nhận ra hay không, có dễ tâm hay không.

Tôi nghe thấy giữa thâm sơn cùng cốc vọng lại giọng nói của chính mình. Rồi lại nghe thấy tiếng huyền não rộ lên.

Tôi mỉm cười.

Náo nhiệt chính là thứ các ngươi cần, tôi sẽ hoàn thành tâm nguyện của các người.

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 47: Ta chẳng cách nào bay qua biển rộng, cho nên chỉ có thể hóa thân thành người

“Chương môn đã yêu quý thuộc hạ như thế, vậy thì tại hạ cũng cung kính chẳng bằng tuân lệnh. Ba chương phải không, nếu Lê chương môn có thể tiếp nhận, tất nhiên mọi điều sau đó sẽ đều theo lời cô nói. Nhưng tại hạ cũng xin nói trước, nếu Lê chương môn chẳng may không chịu nổi ba chương này...”, Triều Lư mỉm cười, nói đến đó liền dừng lại.

Mặt không biến sắc, tôi chăm chăm nhìn hấn, đáp lời: “Sinh tử hữu mệnh, phú quý tại thiên. Lê Quý môn nhất định sẽ không gây phiền toái cho ngài”.

Âu Dương Thiếu Nhân toàn thân hự nhựt, vẫn cố gượng dậy hét lên: “Không, không được!”

Tôi quay người, nghiêm khắc nói: “Lệnh của chương môn, ngươi dám chống sao? Nằm yên đó cho ta”.

Quay lại lần nữa, tôi nhìn về phía đám người trên khán đài, một lũ chương môn các môn phái già nhân già nghĩa.

“Không biết mọi người thấy thế nào? Phải chăng cũng nên cho Lê Sa chút thể diện?”

Chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không, là điều tất cả mọi người đều không ai phản đối.

Đây chính là cái gọi là giang hồ sao. Hóa ra bất luận là ở đâu, người ta cũng không thể tránh được trần ai.

Tôi, chẳng qua cũng là một người phạm tục mà thôi.

Tôi mỉm cười, quay người bước về phía Triều Lư.

Phía trước đột nhiên xuất hiện thân hình nhỏ bé của Thiện Thủy.

Tôi cười cười, nói: “Thế nào? Ngươi tự nhiên lại thay đổi rồi sao? Lại muốn làm một đứa trẻ tốt để ngăn cản ta sao?”.

Thiện Thủy nghiêng đầu, nghi hoặc hỏi tôi: “Ta không hiểu, tại sao?”

Tôi hiểu hấn đang nói gì.

Lần đầu tiên, tôi nửa quỳ trước mặt hấn, vỗ về hấn như một đứa trẻ thật sự.

Tôi nhẹ nhàng sờ lên mái tóc mềm mượt của hấn, tuy tôi không biết có phải hấn rất ghét hành động đó hay không, nhưng hấn đã không né tránh, điều ấy khiến tôi cảm thấy rất dễ chịu.

Tôi thở dài một hơi, mỉm cười chân thành: “Có rất nhiều nguyên nhân, nếu ta có thể tiếp tục sống, sẽ nói cho ngươi biết”.

“Nếu ngươi chết thì sao?”

“Vậy ngươi sẽ mãi mãi không biết, như thế ngươi có thể sống được rất lâu”, đứng dậy, tôi nói xong câu đó, ngay tức khắc lao về phía trước.

Tôi không biết Thiện Thủy đang ở phía sau có phải vẫn mang khuôn mặt ngờ vực hay không, nhưng chỉ nghe thấy giọng nói phẫn nộ của hấn hét về phía mình: “Còn có chuyện cần làm, ngươi chớ có chết trước”.

Ha ha, thằng nhóc này, không phải bắt đầu thích tôi rồi đấy chứ, việc đó lại càng khiến tôi thêm khó xử.

Đang nghĩ vớ vẩn gì thế không biết, thằng nhóc chết tiệt nhất định là muốn tôi sống để giúp hắn bắt Thượng Quan Tình. Xin lỗi nhé, nếu ta chết rồi thì trên thế giới này sẽ chẳng còn bất cứ người nào là Thượng Quan Tình nữa đâu, như thế, Triều Lư thắng rồi.

Bước đến trước mặt Triều Lư, tôi sửa sang lại chiếc trường sam sắc đỏ, mỉm cười với hắn, bình thản nói: “Sẽ rất đau đấy nhỉ, có thể cho phép ta kể một câu chuyện để quên đi cơn đau này không?”

Triều Lư đứng dậy, bóng hình hắn che lấp mọi tia sáng, chắn đi ánh mắt của tất cả mọi người, hỏi tôi: “Không sợ sao?”

“Con người dù sao cũng phải chết, sao phải sợ chứ, và lại lúc này chưa chắc ta sẽ chết mà”.

Triều Lư cúi đầu, khề khàng nói: “Nàng... nhận ra ta không? Ta đã từng để mất một nữ nhân, một nữ nhân có thể thay thế cho tất cả nữ nhân khác. Nếu nàng là người ấy, ta sẽ tha mạng cho nàng”.

Là hắn đang nhớ đến tôi sao? Bộ dạng nghiêm trọng như thế, chỉ một giây này thôi, tại sao tôi lại cảm thấy hạnh phúc bị ai thế này kia chứ.

Giống như sét đánh ngang tai vậy.

Ta nghĩ, thế là đủ rồi.

Ta đã từng yêu người, đúng vậy, Triều Lư, ta từng thực sự yêu người. Lúc này người đang đối diện với dung nhan khác của ta, người đang nghi ngờ về thân phận của ta. Khi người nói ra những lời này, ta thấy an lòng. Chỉ ít người còn chút để tâm tới ta, như thế là đủ rồi.

Chỉ có điều, ý tốt của người, Thượng Quan Tình không có phúc được hưởng.

Tôi ngẩng cao đầu, mỉm cười tươi rói nói với Triều Lư: “Không ngờ Triều Lư đại nhân lại lăng mạn như thế. Đáng tiếc tại hạ không hứng thú giả thành người khác, mong đại nhân ra tay sáng khoái”.

Hai mắt mở to, tôi ngẩng đầu nhìn hắn, một nửa chiếc mặt nạ bướm màu xanh, tựa như đang khiêu vũ.

Ánh chiều tà đang từ từ in bóng hình tôi sâu trong mắt hắn, mong hắn hãy nhớ thật kỹ... đừng quên có được không?

Chương thứ nhất của Triều Lư giáng xuống, đám đông phía sau dường như có chút rối loạn.

Tôi biết, là Mặc Nguyệt vừa xông tới.

Trong lúc khí huyết trào dâng, tôi cần phải kìm nén dòng dịch thể đang tán loạn trong người.

“Chớ động thủ! Ai bước đến đừng trách ta không khách khí”, không ngoái đầu lại, cũng chẳng dám ngoái đầu, tôi cố gắng khống chế để huyết dịch trong miệng không trào ra ngoài, mỉm cười về phía Triều Lư.

“Ta muốn kể một câu chuyện. Người cứ từ từ rồi động thủ. Câu chuyện đó kể về một con bướm. Từng có một con bướm, lúc nào cũng muốn bay qua biển cả rộng lớn, vì nó nghe nói, trên biển lớn sẽ có ngập tràn hoa, rất đẹp”.

Đúng lúc tôi đang nói, Triều Lư chậm chậm ra chương thứ hai, đau đến mức suýt chút nữa không chịu đựng nổi.

Lục phủ ngũ tạng cơ hồ đều đã lộn tung. Nhưng, tôi không thể ngã, tôi muốn kể xong câu chuyện này cho hắn nghe.

Tôi hy vọng hắn nghe được nó.

Lá rơi xào xạc, lướt qua khuôn mặt lạnh lùng của Triều Lư, hướng về phía ánh mặt trời, tôi tựa như nhìn thấy một con bướm lộng lẫy vừa bay qua.

Năm màu sắc, cánh bướm tuyệt đẹp.

“Nó đang bay, hướng thẳng về phía biển lớn, nhưng biển rộng lớn quá, nó sao vượt qua nổi, chẳng thể nào vượt qua được biển cả mênh mông như thế. Cuối cùng, nó đã chết trên biển. Trong thời khắc cuối cùng khi nó ra đi, nó đã gặp vị thần của biển cả. Thần hỏi nó rằng: Con có còn tâm nguyện gì không? Con bướm mỉm cười, người đoán xem tâm nguyện của nó là gì?”, tôi ngẩng đầu, vừa đón nhận chương thứ ba, vừa hỏi hắn.

“Bay đến để làm bạn với hoa trên biển? Một con bướm không biết tự lượng sức mình”, Triều Lư thu tay lại, lạnh lùng nói.

Tôi cảm thấy cơ thể mình lúc này đã không còn là của chính mình nữa. Máu từ trong miệng cứ thế trào ra, tôi cười, thế nhưng nỗi bi thương vẫn không ngăn nổi, cứ hiện lên trên khuôn mặt nhợt nhạt.

Tôi thật sự muốn cười với hắn sau khi đã kể xong câu chuyện, nhưng tôi không kiềm chế được nỗi đau đớn trong lòng.

Vì, tôi chính là con bướm gốc gác đó.

Là con bướm mơ tưởng hảo huyền có thể bay qua biển rộng mênh mông.

Có lẽ bộ dạng của tôi khiến Triều Lư quá kinh ngạc, tôi thoáng thấy vẻ sững sờ trên gương mặt hắn, hắn cúi đầu nhìn tôi, đưa tay về phía cơ thể tôi đang loạng choạng.

Tôi từ từ sụp xuống: “Con bướm cuối cùng có nói: Hãy để con biến thành hoa trên biển. Con không bay được qua biển rộng mênh mông, vậy hãy để con được trầm mình trên biển, nở thành đóa hoa mà con yêu thích nhất”.

Đóa hoa mà ta yêu thích nhất, từ đó về sau, ta đều là vì người.

Lời nói thì cay nghiệt như thế, nhưng nước mắt chẳng thể kìm lại, cứ thế tuôn rơi.

Tôi cảm thấy, trong khoảnh khắc đó, Triều Lư dường như đang run rẩy. Chỉ là tôi đã không muốn kiểm tìm lý do ẩn chứa đằng sau đó.

“Ta không chết, thật may mắn”, tôi nói với hắn.

“Nàng chính là nữ nhân thứ hai vượt khỏi tay ta”, Triều Lư nhìn tôi, nghiêm túc nói.

“Thế thì sao?”

“Không, nếu có cơ hội, ta rất muốn nói cho nàng biết những chuyện liên quan đến người ấy, đó cũng là một cô gái giống như nàng”.

“Ta không muốn nghe.”

Phong cảnh xung quanh phút chốc biến mất, chỉ còn lưu lại tôi và tên yêu tinh kia.

Chăm chú nhìn hắn, nhìn nửa khuôn mặt mỹ lệ kia, trong khoảnh khắc, tôi cảm thấy thế giới như đang ngừng quay.

Hãy để giây phút này dừng lại, dừng lại được không, đây là ánh mắt cuối cùng của chàng trai mà tôi yêu.

Hồ điệp chẳng bay được qua biển khơi, sẽ phải biến thành hoa trên mặt biển, phiêu bồng giữa trùng khơi. Tôi đã vì hắn như thế thì đến lúc này cũng chẳng cần phải nhớ đến hắn nữa.

Kìm nén cơn đau, tôi cố không để mình bị ngã, lau vết máu nơi khóe miệng, tôi xoay người đi về phía lối đi.

Triều Lư vẫn ở phía sau tôi, khẽ nói: “Tại sao một tên thuộc hạ lại đáng giá hơn ta như thế?”

Tôi lắc đầu, nói: “Đây không phải vấn đề giá trị hay không giá trị”.

Âu Dương Thiệu Nhân đã được đưa xuống khỏi lối đi, chỗ đó là một khoảng sắc đỏ, nhức nhối trước mắt tôi. Kiên định bước lên đó, trong tiếng vỗ tay cổ vũ của mọi người, tôi vẫy tay, nói: “Lúc này, xin tiếp tục thi trên lối đi”.

Khắp nơi lại vang lên những tiếng vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Tôi thầm đoán, là ai sẽ tiếp tục cho mình một đòn đấy. Tôi rất muốn cùng với Mặc Nguyệt vượt qua cửa ải này, nhưng có vẻ sẽ gian nan lắm đấy.

Tôi đã trọng thương, những người ở đây cơ hồ đều đang muốn hạ gục tôi, họ đã sẵn sàng giải quyết tôi cho thật gọn gàng.

Bóng người sáng rực, Mặc Nguyệt với mái tóc đen phiêu bồng, lao đến bên tôi.

Tôi mỉm cười, lớn tiếng hạ lệnh: “Ta cần anh hùng lệnh này! Ngũ Nguyệt, ta muốn anh hùng lệnh!”

Bước chân đang lao về phía tôi bất giác khựng lại.

Sau đó, tôi nhìn thấy Thiện Thủy bay người tiến đến, nói với huynh ấy gì đó, Mặc Nguyệt nghi hoặc dừng lại giây lát.

Chiếc roi trong tay Thiện Thủy đột nhiên vung ra, đánh về phía mấy tên trước mặt, như yêu ma quỷ quái di chuyển đến bên cạnh tôi.

Tôi cúi đầu, mỉm cười: “Cảm ơn đã giúp ta”.

“Vẫn còn chuyện phải làm, chớ có chết ở nơi này”, Thiện Thủy bình tĩnh nói, sau đó nhẹ nhàng cho tôi một chưởng.

Khi ngã xuống, tôi tựa hồ nghe thấy hắn nói: “Còn nữa, phải nói cho ta đáp án”.

Tiếp đó bóng tối dần bao trùm tất cả.

Tại sao?

Thiện Thủy, nếu có một ngày, người gặp được thứ gì đó quan trọng, thì người sẽ hiểu.

Quan trọng đến mức người phải liều mạng mình, quan trọng đến mức người không thể kiềm chế được mình, cơ thể không kiềm chế được, con tim cũng chẳng kiềm chế được.

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 48: Có lẽ là yêu nàng ấy rồi, yêu cô gái chính tay ta đã làm tổn thương

Đến khi tôi tỉnh lại, tất cả mọi thứ dường như đã kết thúc.

Mở tròn hai mắt, người đầu tiên tôi nhớ tới chính là Âu Dương Thiếu Nhân.

“Thiếu Nhân, huynh ấy sao rồi?”, tôi vội ngồi dậy, hỏi người bên cạnh.

Trong ánh sáng mờ ảo, người kia lặng lẽ chẳng nói câu nào, gờ tay tát nhẹ vào má tôi.

Lòng bàn tay nóng rực áp lên khuôn mặt tôi.

“Nàng đã đồng ý với ta là sẽ không tùy tiện cơ mà”, người ngồi ở đó, thật không giống như thường ngày, lại âm trầm dọa nạt người khác như thế.

Tôi co rúm lại, nhỏ nhẹ nói: “Xin lỗi”.

Âu Dương Y không tiếp lời, đưa tay ra vật mấy quả quýt.

Chỉ một tay thôi, nhưng cảm được những mấy quả, rồi lặng lẽ bóc vỏ.

Nhìn Âu Dương Y như thế, tôi thấy rất đau lòng.

Thực ra, bàn tay huynh ấy không hề bị đau. Tôi biết, huynh ấy không dùng lực đánh tôi, bởi vì huynh ấy không nỡ.

“Thiếu Nhân không sao đâu, anh hùng lệnh, bọn ta lấy được một chiếc, Triều Lư lấy được một, chiếc cuối cùng là Thiện Thủy lấy được. Sợ nhiều người ở đây sẽ làm phiền đến nàng, bọn họ đều đã rời đi. Hiện tại cơ thể nàng không khỏe, mấy ngày tiếp theo, cố gắng đừng gây phiền phức nữa”, quả quýt đã được tách làm đôi, Âu Dương Y đưa đến trước mặt tôi.

Trái tim thất lại, tôi hé miệng nhận lấy miếng quýt, cũng chẳng biết oan ức nỗi gì mà nước mắt cứ trào ra như suối.

Vừa nhai quýt, tôi vừa nghẹn ngào nói với Âu Dương Y: “Xin lỗi”.

Tôi nghĩ da mặt mình nhất định phải dày lắm, lúc này còn khóc lóc gì nữa chứ.

Tĩnh tình ngang ngạnh ương bướng, tự do buông thả, tự cao tự đại, thích chuốc phiền phức, tôi tôi tệ như thế, dựa vào cái gì để Âu Dương Y phải lo lắng vậy chứ.

Âu Dương Y lặng lẽ đút từng múi quýt vào miệng tôi, cảm thán nói: “Đau không?”

Tôi lắc đầu, bối rối lau nước mắt.

“Không đau”.

Âu Dương Y sát gần thêm chút nữa, vòng tay kéo tôi vào lòng, cẩn thận lau từng giọt lệ đang lăn trên má tôi, vừa lau vừa nói: “Nha đầu, đến khi nào nàng mới không để người khác lo lắng nữa đây. Thực ra ta cũng biết, ở vào hoàn cảnh đó, nàng chắc chắn không thể không quản, không nói, không biết. Ta cũng biết, nàng chẳng làm gì sai cả. Nhưng vì ta quá lo lắng cho nàng, đó là cảm giác mâu thuẫn. Nếu không để nàng đứng lên, ta có lẽ sẽ bị trách là đồ nhát gan. Còn nếu để nàng đứng lên thì ta lại lo nàng sẽ bị thương. Bản thân ta như thế, có phải rất kém cỏi không?”

Tôi lắc đầu, vòng tay ôm huynh ấy.

“Y huynh, nếu tôi là huynh, cũng sẽ có những mâu thuẫn như thế. Huynh quan tâm tôi, tôi biết”.

Không gian tĩnh lặng như tờ, tôi nép mình trong lòng Âu Dương Y, an lành ngủ thiếp đi.

Tôi luôn nghi ngờ, Âu Dương Y dường như mang tính cách của một ca ca vậy. Giống như người ca ca đang yêu thương muội muội, yêu thương tôi, đó là tình cảm huynh muội.

Rất lâu rất lâu sau đó, màn đêm dần buông, khi tôi tỉnh lại lần nữa, đã không thấy Âu Dương Y đâu cả.

Có lẽ là về rồi.

Bị thức giấc nửa đêm nên tôi xoay qua xoay lại, không cách nào ngủ tiếp được, chẳng biết tại sao, chợt tôi cảm thấy có bóng người ngoài cửa sổ.

“Là ai đang ở đó?”, tôi không kiềm chế được liền mở miệng hỏi, trái tim rung lên, hồi hộp lo lắng.

Một tiếng thờ dài như có như không bất giác vang lên bên cửa sổ, có người dịu giọng nói: “Ta ngang qua chỗ này thôi, đã khỏe hơn chút nào chưa?”

Lòng tôi chợt rồi bời.

Đó là giọng nói của Triều Lư. Là giọng nói vô cùng quen thuộc, giọng nói của Lư Niên.

Tôi rất muốn xuống giường, lao đến mở toang cửa sổ để nhìn thấy hắn. Nhưng cảnh tượng lúc ban ngày vẫn còn như vẫn vút trái tim tôi.

Tôi chẳng thể bay qua được biển lớn, hắn cũng chẳng thể đi đến được bên tôi, chúng tôi cách nhau ngàn dặm biển, tôi chẳng biết làm thế nào mới có thể đối diện được với hắn.

“Ngang qua ư? Vậy thì tiếp tục đi đi”, khép mắt lại, tôi giả bộ hờ hững nói.

Người ngoài cửa sổ khe khẽ thờ dài, sau đó lại có chút quanh quẩn nói: “Ánh trăng đêm nay, dường như chỉ ở trước song cửa của cô nương mới là đẹp nhất. Tại hạ đứng ở đây chỉ là muốn thưởng lãm thêm một chút”.

Tìm tôi cơ hồ bị giọng nói kia cào xé, con đau trên vai theo đó cũng càng thêm mãnh liệt.

Triều Lư, rốt cuộc ta phải làm thế nào mới có thể tự cứu bản thân mình, mới có thể cứu rồi được người.

Ta dần hiểu rõ người hơn rồi.

Dù cho người cố chấp đến thế nào, nhưng đó cũng chỉ là bi thương mà thôi. Người có quá nhiều thứ không nỡ từ bỏ, nhưng lại có thể lạnh nhạt buông tay.

Con thiêu thân, người cũng chỉ là con thiêu thân sắc vàng lao mình vào đốm lửa mà thôi.

Kiều ngạo, hào nhoáng, liêu lĩnh cố chấp. Rõ ràng biết trước mặt là biển lửa, nhưng người vẫn lao đầu vào.

Nếu người ngoái đầu nhìn lại thì thật tốt, quay đầu nhìn lại, sẽ có thể trông thấy bầu trời cao rộng phía sau người.

Dưới vòm trời này, ta đang đứng.

Người đã quên rồi sao, người làm ta tổn thương, cũng chính tại nơi này.

“Cô nương, cô có thích ăn kẹo không? Trong lòng ai đó đang vô cùng đắng chát, khi ăn kẹo vào cũng sẽ thấy trở nên ngọt ngào”, người ngoài cửa sổ nói như thế.

Tôi thấy bóng nam nhân đứng trước cửa sổ như một bức phác họa thanh tú, dáng người cao ráo.

Trăng lưỡi liềm treo trên cao, gió thổi hiu hiu, cành lá hoa cỏ lung lay sống động.

Cơ hồ tôi có thể tưởng tượng được giữa muôn ngàn cánh hoa rơi, nam nhân đó mỉm cười tựa yêu tinh, làn tóc tung bay. Lọt giữa hai hàng mi là vẻ ưu sầu buồn bã.

“Kẹo chỉ có thể làm miệng ngọt, còn người có trái tim đắng chát thì trong tim vẫn đắng chát mà thôi”, tôi lắc đầu, khẽ giọng hỏi đáp.

“Không thích sao?”

“Thích, dù chỉ là sự ngọt ngào trong ảo tưởng, trong khoảnh khắc ấy, cũng vẫn là ta tự để mình chìm trong mê hoặc. Nhưng sau những ảo tưởng đó, con tim vẫn đắng chát như vậy”, tôi gượng cười đau khổ nói.

Cho nên, không cần trao cho tôi bất kỳ ảo tưởng nào nữa. Giống như lúc này, ba chương kia rõ ràng đã đánh lên người tôi, nhưng tại sao người trao cho

tôi ba chương đó lại đang đứng trước cửa sổ phòng tôi như thế.

“Cô nương, điều ta có thể trao cho cô nương, chỉ là một cây kẹo”, người bên cửa sổ nói.

Nước mắt của tôi cứ tuôn rơi là chảy. Cố kìm những chua chát đầy ắp trong lòng, tôi nghiêng chặt răng nói: “Công tử, tại hạ cũng không cần kẹo”.

Bên ngoài cửa sổ bất giác trở nên trầm lắng, sau rồi, nam nhân đó nói tiếp: “Hồ điệp chẳng bay qua được biển rộng, nhưng cũng không nên biến thành hoa trôi trên biển mà hãy biến thành chim hải âu. Có thể tự do bay lượn, tốt biết bao nhiêu. Tại hạ không muốn nói chuyện khác, chỉ muốn hỏi cô nương một câu, tại hạ muốn có Thượng Quan Tinh, cô nương thì sao?”

Bên ngoài, gió bắt đầu nổi lên, không phải gió nhẹ mà là cuồng phong mỗi khi mưa xuống. Gió này sẽ nhanh chóng dừng lại thôi.

Tôi bịt miệng, nỗi đau khiến lòng quặn thắt, nước mắt giàn giụa không sao ngăn nổi.

Hóa ra từ đầu đến cuối ta đều không thể biến thành người.

Hoa trên biển, người có thực sự là hoa trên biển? Còn ta chỉ là bất chúc theo dáng vẻ của người mà thôi.

Ta chẳng thể biến thành người, muốn ở trong thế giới của người, truy tìm chính bản thân mình.

Triều Lư, Triều Lư, tại sao người lại muốn có được ta? Người cũng biết, ta không thể tự nộp mình cho người.

“Đó là chuyện riêng của ta”, tôi cố nén lòng, gằn giọng nói.

Người bên ngoài thoáng chút ngập ngừng, sau đó tựa như cười, nói: “Cô nương, cô biết không, cô là người thứ hai thoát khỏi bàn tay ta”.

Trong khoảnh khắc đó, nhất định tôi bị điện rồi. Đột nhiên lại vọt ra hỏi một câu: “Người thứ nhất là Thượng Quan Tinh? Công tử yêu cô ấy sao?”

Sau khi hỏi xong, tôi lập tức thấy hối hận.

Yêu thì sao chứ?

Chúng tôi cần phải hủy diệt đối phương mới có thể tồn tại.

Gió thổi khiến bóng hình ngoài cửa sổ phiêu động, tôi thấy hần tiến sát tới gần khung cửa.

“Ta, có lẽ là yêu nàng ấy rồi, yêu cô gái chính tay ta đã làm tổn thương”.

Ta, có lẽ là yêu nàng ấy rồi, yêu cô gái chính tay ta đã làm tổn thương.

Ta, có lẽ là yêu nàng ấy rồi, yêu cô gái chính tay ta đã làm tổn thương.

Hắn nói xong câu này, ngay cả tiếng gió bên ngoài cơ hồ cũng bị cuốn phăng đi.

Mọi thứ huyền ảo ồn ào đột nhiên tĩnh lặng, tiếp đó mưa lớn liên đổ xuống.

Tiếng khóc bật lên tức tưởi.

Tại sao tôi có thể hỏi như thế, tại sao tôi lại hỏi?

Rõ ràng tôi đã nhìn thấy, nhìn thấy đêm đó huyết nguyệt bất tan, ngập trong mắt hắn là màn sương tuyệt đẹp nhẹ nhàng phảng phất của một ngày thu khi ánh mặt trời còn chưa hé lộ, bông bành trở thành nỗi buồn cuối ngày chẳng thể tiêu tan.

Thực ra, ngay đến bản thân tôi cũng biết, chúng tôi không cần thiết phải nói đến chuyện này.

Vì ai cũng đều có con đường riêng của mình, một khi đã bước đi thì chẳng thể quay đầu lại.

Hơn nữa, càng không thể tiến lại gần, càng chẳng cách nào chạm nhẹ, chúng tôi càng đau khổ để yêu đối phương như thế, chẳng phải rất ngốc nghếch sao, tôi hoàn toàn không hiểu.

Lau khô nước mắt, tôi biết bản thân mình không thể khóc tiếp. Cho nên tôi đã quyết định.

Tay cầm ô, tôi bước ra ngoài, đi thẳng đến phòng Mặc Nguyệt, xung quanh không một bóng người, tôi mở cửa bước vào.

Mặc Nguyệt lập tức nhận ra có người vào phòng, trường kiếm trong tay đã sẵn sàng, âm trầm nói: “Là ai?”

Tôi vội xua tay: “Là tôi”.

Mặc Nguyệt nghe thấy, vội kéo tôi lại. Cầm chặt bàn tay tôi nói: “Bên ngoài mưa lớn như thế, đến đây làm gì? Gặp ác mộng phải không?”

Tôi lắc đầu, cắn chặt môi rúc vào lòng huynh ấy.

“Mặc Nguyệt, tôi nghĩ rồi. Ngày mai chúng ta sẽ điều tra vụ án Thượng Quan Tinh. Tôi muốn kéo hấn đi cùng”.

Mặc Nguyệt sững người, trầm giọng hỏi: “Ai?”

Tôi nằm gọn trong vòng tay huynh ấy, kiên định đáp: “Triều Lưu”.

Ta không thể để người khác hủy diệt người, vì người nói đã từng yêu ta.

Ta cũng từng yêu người, cho nên như thế mới công bằng.

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 49: Những lúc người ưu phiền, ta sẽ tươi cười rạng rỡ thay người

“Tại sao phải kéo hấn đi cùng, như thế chẳng phải vẽ thêm chuyện sao? Mang hấn theo bên cạnh, chỉ càng khiến nàng thêm nguy hiểm”.

“Tại sao Mặc Nguyệt không dùng kiếm, nhưng vẫn mang theo kiếm bên mình”.

“Điều đó không giống nhau”.

“Đương nhiên tôi biết không giống nhau. Nhưng phạm là con người làm bất cứ chuyện gì cũng đều có lý do, chẳng phải sao. Huynh mang kiếm vì kiếm có nhiều điểm hữu dụng. Tôi cùng Triều Lưu hành sự, vì muốn sớm tìm được sơ hở của hấn”.

Bên ngoài cửa sổ, mưa gió điên cuồng. Tôi bình thần nhìn Mặc Nguyệt trong lòng có chút lo lắng.

Tôi sợ Mặc Nguyệt cuối cùng sẽ không chấp thuận yêu cầu của mình.

Tôi đang tính toán một âm mưu rất lớn. Tôi không nói cho bất kỳ người nào, không báo cho bất kỳ ai. Nhưng tôi cần sự giúp đỡ, tôi muốn Triều Lưu cùng với mình đi tìm Thượng Quan Tinh.

“Đến lúc này, ta bắt đầu hoài nghi mục đích của nàng”, Mặc Nguyệt nhìn tôi, đáy mắt ánh lên vẻ thâm trầm.

Tôi mỉm cười, chớp chớp mắt, thì thầm bên tai huynh ấy, “Mặc Nguyệt, Thượng Quan Tinh đang ở trên đỉnh Thanh Mông cách xa ngàn dặm”.

Mặc Nguyệt sững sờ.

“Chỉ cần đi thẳng tới đó, thì có thể tìm được cô ta”, tiếng cười khanh khách của tôi hòa trong tiếng mưa rơi rả rích.

Đúng vậy, Thượng Quan Tinh đang ở đó.

“Nàng muốn làm gì đây?”, Mặc Nguyệt hỏi tôi.

Tôi cười, nói: “Tôi hả? Tôi chỉ muốn sống thôi. Huynh đã từng nghe một câu này chưa? Chết là con đường duy nhất để đạt tới trùng sinh. Để được trùng sinh, tôi cần phải chết trước đã”.

Tôi, rốt cuộc như thế nào mới có thể sửa lại án sai cho mình đây. Tôi nghĩ, nếu chỉ nắm được thân phận của Triều Lưu không thôi, thì căn bản không thể thực hiện được.

Tôi cần thiết lập một thế trận mà Triều Lưu cũng không thể không cảm thán.

Chết chính là con đường duy nhất để đạt tới trùng sinh.

Tôi không muốn sống trong mịt mù tăm tối, cho nên, tôi cần phải trùng sinh.

“Huynh từng nói sẽ giúp tôi, tôi muốn huynh giúp tôi xây dựng một cơ quan bí mật trên đỉnh núi Thanh Mông. Tôi không đánh lại Triều Lư, cho nên tôi chỉ có thể thiết lập một cơ quan bí mật nhằm bắt hấn”.

Mặc Nguyệt nghĩ ngợi giây lát, lắc đầu nói: “Không được, nếu ta rời đi, nhất định sẽ có người nghi ngờ”.

“Không, huynh không cần phải rời đi, mà là huynh chết”, mỉm cười dịu dàng, tôi khe khẽ nói với huynh ấy.

...

Lúc từ phòng Mặc Nguyệt bước ra, mưa cũng đã ngớt. Tôi cầm chiếc ô màu đỏ bước đi chậm chậm.

Trước cửa phòng tôi, một bóng hình nho nhỏ đang đứng yên lặng.

“Nhóc ngoan, sao lại đứng sững ở đây thế này”, bước đến, tôi vừa đẩy cửa vừa nói.

Thiện Thủy phui phui y phục, khinh mạn đáp lời: “Nhóc ngoan? Thằng nhóc đã giết người thì không còn là nhóc ngoan nữa đâu”.

Tôi nhếch mép nói với hấn: “Thật không biết nguoi bao nhiêu tuổi nữa”.

“Kẻ kém cỏi này mới mười hai tuổi”, Thiện Thủy nói xong liền bước vào phòng, đóng cửa lại.

Thằng nhóc chết tiệt này thật lắm lời.

Rót chén trà nóng đưa cho hấn, tôi ngồi xuống hỏi: “Đến đây làm gì?”

“Đến xem nguoi đã chết hay chưa?”, Thiện Thủy uống hớp trà, khuôn mặt chột đỏ bừng rất đáng yêu, nhưng lời vừa thốt ra lại không hề đáng yêu chút nào.

“Nhìn thấy rồi đấy, ta chưa chết”, tôi trừng mắt đáp lại.

“Đi đâu về vậy?”

“Chuyện người lớn, trẻ con chớ quản”.

“Chúng ta hiện tại đang là liên minh, ta cũng cần biết nguoi đang làm gì để tránh nửa đường đứt gánh chứ”.

“Đi tìm thuốc hạ của ta bàn chút chuyện. Ta đang bày mưu tính kế để làm sao cho vừa lợi cho ta cũng lợi cho nguoi, lợi cả đôi đường”, buông chén trà xuống, tôi mỉm cười nói.

Thiện Thủy cau mày, khoe miệng khê nhưống cao. Tôi cơ hồ cũng đoán được hấn đang muốn nói gì, lập tức lắc đầu, ngăn không cho hấn nói.

“Tốt hay không, nguoi nghe xong rồi cho ý kiến. Ta điều tra ra Thượng Quan Tinh đang trốn trên núi Thanh Mông cách đây ngàn dặm. Chúng ta có thể đưa Triều Lư cùng đi để bắt Thượng Quan Tinh. Nguoi nghĩ xem, nếu trên đường tất cả đám nguoi có mặt cùng với nguoi của Triều Lư đều tử nạn, cuối cùng hấn lại chạm mặt Thượng Quan Tinh, như thế chẳng phải trăm cái miệng cũng chẳng cãi nổi sao”.

Tôi nghĩ, thời cổ đại này sao lại có thể khiến tôi nảy ra được những chủ ý cao siêu, phức tạp như thế cơ chứ.

Khoảng thời gian này tôi luôn phải tẽ bạc với chính mình

Dù có suy nghĩ kín kẽ đến đâu cũng không thể sánh nổi với những tính toán rối rắm của tôi.

Có điều, một người mà cả chỉ số IQ và EQ[1] cộng lại vẫn chưa đủ một trăm tám mươi như tôi lại có thể nghĩ ra những thứ cao siêu đến thế.

[1] IQ là chỉ số trí tuệ, EQ là chỉ số cảm xúc.

“Nguoi nói, nguoi muốn gài bẫy Triều Lư?”

Tôi mỉm cười: “Đúng vậy”.

“Vậy nguoi có thể nói cho ta biết, cuối cùng nguoi sẽ làm thế nào để hoàn thành mưu đồ của mình?”, Thiện Thủy chau mày suy nghĩ rồi nói.

“Đương nhiên là thần phán quan Lê Sa hoàn mỹ sẽ lại chuyển mình, hoa lệ vạch trần mọi thứ”, phe phẩy cây quạt, tôi đắc ý nói.

Nhưng trong lòng, lại chẳng có được dù chỉ một phần thoải mái.

Vì bước cuối cùng, căn bản không hề có.

Bởi Lê Sa chính là Thượng Quan Tinh, còn tôi cũng không thể giao nộp Triều Lư cho Thiện Thủy được.

Cùng với Thiện Thủy vạch ra từng chi tiết, kế hoạch bước đầu đã được định hình.

Bất tri bất giác, mưa bên ngoài cũng tạnh hẳn. Con mắt mỗi bắt đầu vầy tới.

Cuối cùng Thiện Thủy cũng rời đi, trước khi đi còn nói với tôi: “Trời sáng người phải nói cho ta biết nguyên nhân”.

Tôi cười, ngáp một cái rồi nói: “Người thật sự muốn biết? Thực ra, cũng chẳng có gì. Nếu một ngày, người gặp được một người khiến tâm hồn người treo ngược cành cây, gặp người có thể khiến con tim người trở nên âm áp, thì lúc đó người cũng sẽ giống như ta mà thôi. Ta không hề ngốc, cũng không muốn chết. Chỉ là đến lúc đó, cơ thể ta, con tim ta, hoàn toàn không cách nào không chế được”.

Đêm ấy, không hiểu sao tôi lại ngủ được, lúc Thiện Thủy nói gì gì đó, tôi đều chẳng nhớ gì hết.

Nhưng dường như tôi nhớ rất rõ những gì mình nói: Tốt nhất là không nên gặp người đó, sẽ mất mạng đấy.

Đúng vậy, tôi là con ngốc mà.

Bản thân mình rõ ràng đã gặp rất nhiều người như thế, lại còn khuyên người khác không nên gặp hay sao. Nếu những chuyện đó mà có thể tự quyết định thì làm gì có ai lại muốn chết cơ chứ.

Ngày hôm sau Âu Dương Y ép tôi uống rất nhiều thuốc, sau đó mới cho phép đi mở cuộc họp võ lâm gì gì đó.

Bản chuyện, đương nhiên là trùng trị ma nữ Thượng Quan Tinh đang hoành hành trên giang hồ rồi.

Chúng nhân thi nhau phỉ nhổ, oán trách hành vi của Thượng Quan Tinh, duy chỉ có mấy người chẳng ai nói câu nào.

Mấy người đó đương nhiên là... tôi, Thiện Thủy và Triều Lư.

Mình chủ võ lâm lặng lẽ giơ hai tay lên để ổn định mọi người, sau đó dùng giọng già nua hỏi: “Vậy thì, chúng ta nên làm thế nào?”

Tiếng bàn tán to nhỏ vang lên từ phía, tôi đoán họ đang suy nghĩ đến chuyện cùng nhau liên kết để tấn công.

Đám nhân sĩ chính nghĩa trong võ lâm thích nhất mời gọi kiểu như thế.

Cùng nhau đánh người mới là đạo lý kiên cố nhất.

Tôi nhìn về phía Triều Lư lạnh lùng kia, hắn đang nhàn nhã uống trà, khẽ thở dài một tiếng, xem ra đội hắn mở miệng là điều hoàn toàn không có khả năng, hay là cứ để tôi đi.

“Các vị tiền bối trong võ lâm có đại sự cần làm, chỉ một kẻ hèn mọn như Thượng Quan Tinh, vẫn bối bất tài chỉ muốn nhận nhiệm vụ này, chi là chẳng hay các vị tiền bối có đồng ý hay chẳng?”, tôi đứng lên, đi tới giữa đám người, chấp tay nói.

Tôi nghĩ, họ nhất định rất muốn thoái thác sự phiền phức này, chắc chắn ai cũng sẽ đồng ý thôi.

“Nếu Lê chương môn đã nói như thế, vậy thì giao cho Lê chương môn đi”.

“Thân là chương môn, chúng ta đều thấy nên như vậy, giao việc này cho Lê chương môn, chúng ta vậy là đã được yên tâm rồi”.

Quả nhiên, xung quanh vang lên tiếng cổ vũ, khen ngợi không ngớt.

Mình chủ võ lâm nghe xong cũng vui mừng gật đầu hài lòng.

Đột nhiên tôi nghĩ, mấy tháng trước thôi, tại Âu Dương gia, lão nhân này cũng mang dáng vẻ tươi vui y như thế.

Cái gọi là vật thì còn đó người ở nơi đâu, chẳng qua cũng là đạo lý đơn giản như thế mà thôi.

Tôi thực sự muốn cười lạnh vài tiếng.

Lời cảm thán như được giấu trong nụ cười, tôi đang định tiếp tục những điều muốn nói, lại thấy có người đứng dậy lên tiếng: “Thật may tại hạ cũng có hứng thú với Thượng Quan Tinh, cho nên sẽ đồng hành cùng Lê chương môn”.

Nhân sĩ võ lâm ngồi tại đây thấy người vừa nói là Triều Lư, lập tức rầm rập đồng tình.

Đúng vậy, dẫu sao hắn cũng chẳng phải người tốt đẹp gì, đột nhiên phát lộ thiện tâm, ai dám khinh mạn mà ý kiến nữa chứ.

Tôi bất giác mỉm cười, chính là thế này. Phải như thế mới có hiệu quả. Nếu hắn là người tốt, tự nhiên sẽ có người đến bảo vệ hắn. Nhưng nếu hắn không phải như thế, chỉ cần làm sai một chút, người khác nhất định sẽ cho hắn là kẻ xấu.

“Đây đầu sao cũng là chuyện đang mừng, người càng đồng hành sự cũng sẽ dễ dàng hơn”, tôi nói, thay hân giải thích với mọi người xung quanh.

Vốn là định mời hân cùng tham gia, xem ra hân còn vội vã hơn mình chút xíu.

Như thế cũng bớt được phiền phức cho bốn cô nương.

Giữa đám đông ồn ào huyền ảo, ánh mắt tôi và Triều Lưu bất giác chạm nhau giữa không trung.

Đôi mắt hân, chẳng biết tại sao lại như phù sương. Nhìn hân như thế, tôi cũng nở nụ cười rạng rỡ.

Tôi đâu phải muốn nở nụ cười tự giễu, chỉ là khi tôi đối diện với nụ cười bi thương ưu sầu của hân, điều tôi muốn làm nhất đó là, mỉm cười rạng rỡ thay hân.

Ta không thể chịu đựng nỗi bi thương thay người, cho nên những lúc người buồn, khi người không thể cười được, hãy để nụ cười của ta thay thế cho nỗi buồn của người.

Ta giống người đến thế, người nhìn thấy ta cười, nhất định cũng cảm thấy bản thân mình đang cười như vậy.

Cuối cùng, mọi chuyện đã định. Chỉ có Thiện Thủy là không có mặt trong danh sách tham gia chuyến đi này.

Ba ngày sau, chúng tôi sẽ bắt đầu hành trình... truy bắt Thượng Quan Tinh.

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 50: Là mộng cũng tốt, là thực cũng mất, tất cả đều đã qua rồi

Dù là giật mình thức giấc giữa cơn mộng mị, dù là sau khi tỉnh lại rồi tôi vẫn tiếp tục mơ đi mơ lại một giấc mơ.

Cơn mộng ấy, cứ như đang tua đi tua lại một cảnh quay, tôi không ngừng quần quai giữa cái chết của chính mình và Triều Lưu.

Tôi thấy hân chạy ra từ biển hoa, mỉm cười rạng rỡ. Tôi thích nụ cười đó, thậm chí còn không dám dịch chuyển ánh nhìn, nhưng chỉ vừa chớp chớp mắt, nụ cười đó đã trở nên gượng gạo. Tôi lại thấy lưỡi kiếm đang hung hãn đâm thẳng lên ngực hân.

Toàn thân đầm máu, hân từ từ đổ xuống, rồi khi sương mù tan đi, tôi thấy chính cánh tay mình đang cầm cây kiếm ấy.

Hân mỉm cười, dịu dàng ấm áp chạm lên khuôn mặt tôi, cuối cùng chết trong vòng tay tôi.

Tôi kinh hãi tỉnh dậy, phát hiện đó chỉ là giấc mộng, lại xoay người cố gắng ngủ tiếp.

Lần này, cảnh mộng đã thay đổi, đổi thành tôi chạy ra từ biển hoa, mỉm cười rạng rỡ chẳng chút e dè. Sau rồi cũng giống như vậy, cây trường kiếm đâm thẳng vào ngực tôi.

Người cầm kiếm là Triều Lưu, hân mỉm cười, tay cầm cây kiếm đâm thẳng lên cơ thể tôi rồi lại tự đâm vào ngực mình.

Bên ngoài cửa sổ, mưa nhỏ đã rả rích suốt 3 ngày, còn tôi cũng đã ngủ li bì trên giường chùng ấy thời gian, tóc tai rối tung, lúc nào cũng đắm mình trong giấc mộng, lặp đi lặp lại những chuyện đáng sợ như thế.

Khi phải chứng kiến cảnh chính tay mình đâm chết hân trong giấc mơ, tôi cảm thấy còn đáng sợ hơn khi thấy cả mình và hân xuống suối vàng.

Có lẽ tình cảm giữa chúng tôi vẫn còn tồn tại, chúng tôi dần dần đã không còn sợ sự tàn nhẫn của nhau nữa, nhưng lại càng sợ hãi, dù chỉ là một chút dịu dàng từ đối phương.

Chúng tôi yêu đến mức không còn dám yêu nữa, thật quá bi ai.

Đến đêm ngày thứ ba, tôi đột nhiên khỏe lại.

Bên ngoài, mưa vẫn không ngừng rơi.

Tôi nhớ đến lầu ba của Phong Vân lầu, nơi đó có Thính Vũ các. Đột nhiên tôi muốn đi một mình tới nơi đó uống chút rượu.

Cầm chén rượu trên tay, một mình lên lầu cao, tôi cho rằng chỉ có một mình mình, nào ngờ nơi đây vẫn còn một người nữa, người đó không biết đã đứng đây từ bao giờ.

Là người mà tôi không muốn nhìn thấy nhất.

Tôi đột nhiên nghĩ tới nhân vật Chí Tôn Bảo[1].

[2] Chí Tôn Bảo là nhân vật trong phim ‘Tân Tây du ký Đại thoại Tây du’ (Tên tiếng Anh là A Chinese Odyssey) là một cặp gồm hai bộ phim Hồng Kông của đạo diễn Lưu Trấn Vĩ phỏng theo tiểu thuyết kinh điển ‘Tây du ký’ của nhà văn Ngô Thừa Ân, cả hai bộ phim đều được công chiếu năm 1995 và nhận được phản ứng tích cực từ công chúng và giới phê bình. Cặp phim chia làm hai phần: phần 1 là ‘Nguyệt quang bảo hợp’, phần này xoay quanh nhân vật Chí Tôn Bảo, hậu thân của Tôn Ngộ Không và là bang chủ bang Lữ Búa, trong một lần tình cờ anh ta có được ‘nguyệt quang bảo hợp’, một bảo vật giúp đưa con người trở về quá khứ, nhờ bảo vật này anh ta dần nhận ra số phận kiếp trước của mình là Tôn Ngộ Không bị Quan Âm trừng phạt vì bội nghĩa thầy trò với Đường Tăng.

Nhớ tới một câu hán từng nói: “Đêm dài đằng đẵng, không sao ngủ được, cứ tưởng rằng chỉ mình mình mới thế, hóa ra Tinh Tinh cô nương cũng không ngủ được sao”.

Chí Tôn Bảo từng yêu Bạch Tinh Tinh[2], nhưng đó là yêu lầm. Tôn Ngộ Không yêu Từ Hà[3], nhưng không thể yêu được.

[2] Bạch Tinh Tinh hay Bạch Cốt Tinh là nhân vật trong phim ‘Tân Tây du ký’, người đem lòng yêu Chí Tôn Bảo (Tôn Ngộ Không).

[3] Từ Hà là nhân vật trong phim ‘Tân Tây du ký’, là một tiên nữ vì vi phạm phép tiên nên bị đày xuống trần gian, cô có lời thề là bất cứ ai rút được thanh kiếm của mình thì sẽ trở thành chồng của cô. Từ Hà tiên tử quyết định đổi tên động thành Bàn Tơ động, còn bản thân cô trở thành Bàn Tơ đại tiên. Cô và Chí Tôn Bảo gặp nhau tại trước Thủy Liêm động.

Cuối cùng tôi đã hiểu, cái gọi là tình yêu, không phải bạn yêu đối phương, đối phương cũng sẽ yêu lại bạn rồi có thể ở cùng nhau.

Trước cửa, tôi đang định lặng lẽ rời khỏi nơi này. Người kia lại đột nhiên lên tiếng: “Lê Lê chương môn phải không? Đã đến rồi, chi bằng vào trong ngồi một lát”.

Giống như lần đầu tiên, tôi không kịp trốn tránh, lại bị hắn phát hiện ra rồi.

Ánh đèn chao động, trong luồng sáng bất định đó, bóng hình hắn cô đơn đến dị thường.

Tay cầm chén rượu, tay cời gảy, tôi nhẹ tiến vào.

Trước mặt hắn có đặt một chén lục trà, làn hơi vương vất chẳng tan, như đón chờ cảm giác mát lạnh khi những giọt mưa rơi xuống, hắn cứ lặng lẽ ngồi yên.

Tôi cũng ngồi xuống bên cạnh hắn, đặt chén rượu của mình bên cạnh chén trà.

Rót một chén, lặng im không nói, tôi uống liền một hơi, vị cay nồng tỏa khắp. Đạo gần đây, dường như tôi đã ngày càng thích cái cảm giác đó.

Lê nào bị nhiễm khí chất giang hồ rồi sao?

Nghe nói một vài đạo khách, kiếm sĩ cũng thích loại rượu mạnh như thế. Trong rượu là cảm giác bẻ đầu ê chề.

Thành Giang Hoa ngập trong màn mưa không dứt, đẹp mê hồn, chẳng khác nào thành thị của chốn nhân gian.

“Triều Lưu đại nhân có lẽ không thích cảnh sắc ảo não thế này”, tôi ngẩng nhìn màn mưa trước mắt, hỏi người bên cạnh.

Triều Lưu mỉm cười, nói: “Không, ngược lại, tình cờ có thể nhìn thấy cảnh sắc thế này, sợ rằng cũng là phúc mà Trời cao ban tặng”.

Lời nói của hắn như nhuốm nỗi ưu tư, hoàn toàn khác với thứ ta khi lúc nào cũng thường trực trên mình hắn. Triều Lưu của lúc này, vẫn nhả như một thư sinh.

Tôi không kiềm chế được, mỉm cười, một thư sinh yêu nghiệt thế này, nhất định sẽ chẳng bao giờ giành được công danh.

Dung nhan tuyệt sắc, tồn tại là họa của quốc gia.

“Tại sao cô lại cười?”, hắn không hiểu liền hỏi.

Tôi cầm chén lên, rót rượu cho hắn.

“Ta cười, bởi hai lý do. Quốc gia có ngài, tất sẽ qua một cơn sóng gió. Còn ta gặp phải ngài, tất cũng sẽ bị ảnh hưởng”.

Triều Lư nhận chén rượu, cúi đầu cười, tiếp đó ngẩng lên uống cạn.

Tôi lại đưa tay rót đầy chén rượu cho hắn.

Khoảnh khắc này, chúng tôi chẳng cần nói cũng đã thấu hiểu lòng nhau, cứ như hai người bạn tri kỷ, cùng ngồi nơi đây, cùng uống rượu mạnh.

“Liệu có phút giây nào, cô từng nghĩ gặp ta là một điều tốt đẹp hay không?”

“Không có. Vì ta chưa gặp người được mấy lần, mà cho dù gặp đi chăng nữa cũng chẳng phải chuyện tốt lành”.

“Ha ha, chẳng biết ta nên vui vì điều đó hay nên buồn đây?”

“Đâu cần như thế, vì ngài đâu có quan tâm?”

“Tại sao cô biết ta không quan tâm?”

“Ha ha ha ha, ta biết chứ, biết chứ...”

Không khí ngập hương rượu. Rõ ràng tôi đâu uống nhiều, vậy mà tại sao đã choáng váng thế này rồi. Tiếng chuông gió đột nhiên vang lên.

Tôi lơ đãng nhìn về phía nam nhân vẫn đang uống rượu bên cạnh.

Tên nam nhân đeo chiếc mặt nạ cánh bướm bằng đồng xanh.

Kỳ thực, tôi biết rõ.

Ha ha ha ha, tôi biết rất rõ.

Tên nam nhân này, làm bất cứ chuyện gì cũng đều có nguyên nhân.

Nhất định là, nguyên nhân ấy có liên quan tới đất nước này, tới mưu đồ to lớn trong hắn.

Tôi đều hiểu được, cho nên việc tôi muốn làm lúc này nhất, đó là hát.

Nếu lời ca có thể xua tan mọi sầu muộn trong lòng tôi, vậy đêm nay tôi sẽ để tâm hồn mình phiêu theo điệu nhạc.

Tôi cầm một cây đàn đến trước mặt Triều Lư.

“Hiếm lắm mới có được niềm vui như vậy, hãy để ta hát một khúc nhạc trước cảnh xa vắng đêm nay nhé”.

Ngón tay bắt đầu gảy đàn, tôi cất lên lời ca từ khúc nhạc “Thương hải nhất thanh tiếu”[4].

[4] Bài hát này có tên dịch tiếng Việt là ‘Biển xanh một tiếng cười’, là ca khúc trong bộ phim ‘Tiếu ngạo giang hồ’.

Mỉm cười thê lương, tôi đang hát khúc ca này vì hắn. Hóa ra đây lại chính là những lời tôi muốn nói với hắn.

Biển xanh cười ngạo nghễ,

Đôi bờ sóng triền miên.

Đời bồng bênh trôi nổi, vui hiện tại an nhiên.

Trời xanh kia mỉm cười,

Sóng cuồn cuộn ngập thế gian.

Chuyện thắng thua thế sự, hoàng thiên đã rõ ràng.

Giang sơn đang mỉm cười, mưa khói bay cuối trời.

Khi cuồn cuộn sóng tận, bụi trần thế biết bao nhiêu.

Gió mát đang tươi cười, trêu kiếp sống cô liêu.

Mảnh tình xưa còn lại, bơ vơ áng mây chiều.

Tôi lặng lẽ cất cao lời hát, còn Triều Lư cũng điềm tĩnh lắng nghe.

Lời ca vang vọng xa xôi đến những vùng đất tươi đẹp.

Chỉ còn sót lại áng mây chiều bơ vơ.

Câu hát cuối cùng chất chứa bao nỗi bi thương.

Ngày mai ta bắt đầu hành trình, trận địa của ta, sẽ mở ra đường xuống suối vàng cho người.

Cuối cùng dù người chết hay ta chết, khi qua cầu Nại Hà[5], chúng ta sẽ chẳng ai quên được ngày hôm nay.

[5] Trong quan niệm của Đạo giáo Trung Quốc, cầu Nại hà là nơi hồn ma nhất định phải đi qua sau khi đã vượt qua hành trình của Thập điện Diêm Vương, chuẩn bị đầu thai. Ở đó sẽ có một vị thần là Mạnh Bà, cho mỗi hồn ma uống một bát canh Mạnh Bà để quên đi mọi ký ức của kiếp trước, đầu thai vào kiếp sau. Nại Hà là một từ có nguồn gốc từ tiếng Phạn, có nghĩa là Địa ngục.

Tôi chỉ muốn lúc này mình được say thực sự, trong mơ hồ, tôi dường như cảm thấy một đôi tay ấm áp đang vòng qua ôm lấy cơ thể và trái tim lạnh giá của mình

Vẫn là mùi hương ấy, vẫn là thứ cảm giác mà mỗi chiều hoàng hôn tôi đều kiếm tìm.

A, tôi vẫn còn nhớ. Buổi hoàng hôn ấy, tôi đã mỉm cười rạng rỡ, ánh mắt tìm kiếm chàng yêu tinh mỹ lệ.

Chàng ẩn mình trong màn hoa rơi, mỉm cười rồi nhanh chóng biến mất.

Đừng đi...

Đừng đi mà...

Ta còn muốn... nhìn chàng thêm lần nữa.

Nhưng sao chàng, chẳng quay đầu lại...

“Nàng đã quên rồi phải không? Nàng vẫn hành sự như chúng ta đã ước định đúng không? Nàng biết không... ta chẳng thể ngủ được... ta đợi nàng đến bên ta... Có phải nàng cũng như vậy? Chờ đợi, lại lo lắng... Xin nàng hãy dừng cảm bước tiếp, đừng sợ hãi. Hãy luôn nhớ rằng... có một bông hoa xinh đẹp nở trên nền đất, đó là ta dành tặng nàng, lễ vật duy nhất. Còn nữa, cuối cùng ta muốn hỏi nàng, nàng...?”

Là ai?

Là giọng nói ai ấm áp ngọt ngào như thế?

Chàng đang nói sao? Lớn tiếng lên chút đi? Ta không nghe rõ.

Trong mơ hồ, ai đã nói nhiều đến vậy.

Tôi âu sầu, rất muốn chàng hãy thôi đừng nói nữa, nhưng cổ họng như bị chẹn cứng, mắt như bị soi thấu, tay như bị khóa chặt.

Cho nên, tôi không thể ngăn chàng.

Cuối cùng, không gian bốn phía tĩnh lặng. Tôi chẳng còn nghe rõ bất cứ điều gì nữa.

Ngày hôm sau tỉnh lại, đầu tôi đau như búa bổ, phát hiện ra mình đã trở về phòng.

Đầu óc mê man ngay tức khắc bừng tỉnh, tôi vội bật dậy chạy ra mở cửa.

Bên ngoài, ánh dương chói mắt khiến trong khoảnh khắc, tôi không cách nào mở mắt ra được.

Khi đã quen dần với ánh sáng, tôi thấy Âu Dương Thiếu Nhân đang đứng trước mặt mình, vội hỏi: “Đêm qua là huynh đưa tôi về sao?”

Âu Dương Thiếu Nhân lắc đầu nghi hoặc, hỏi lại: “Hôm qua nàng đã ra ngoài hả?”

Tôi thoáng sửng người.

Xoay mình lại, bình rượu vẫn ở trên bàn, vẫn tại vị trí cũ.

Tôi bước tới mở nắp bình, phát hiện rượu bên trong vẫn còn đầy ắp.

Phút chốc, tôi không còn biết nói gì.

Mộng?

Là mộng hay sao?

Tôi vốn không hề uống rượu cùng Triều Lư? Cũng không nghe thấy hắn nói bất cứ điều gì?

Âu Dương Thiếu Nhân lo lắng chạy đến: “Có phải nàng thấy không khỏe chỗ nào không?”

Tôi lắc đầu, lẩm nhẩm hồi đáp: “Không, tôi hoàn toàn khỏe mạnh, chỉ nằm mơ một giấc mơ rất kỳ lạ thôi”.

“Mơ gì vậy?”

“Quên rồi”.

Những ngày mưa dầm đã trôi qua.

Là mộng cũng tốt, là thực cũng mặc, đều đã qua rồi.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa mọi thứ, tôi cùng bọn Âu Dương Thiếu Nhân đến từ biệt đám nhân sĩ võ lâm tại lầu Phong Vân, cùng Triều Lư bắt đầu hành trình truy bắt Thượng Quan Tĩnh.

Ánh mặt trời trước mắt như khai mở đường lớn. Tôi hít thật sâu, thúc ngựa chạy nhanh, tiến thẳng phía trước.

Lúc này, trò chơi chính thức bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 51: Người chết trong đêm đầu tiên, là Ngũ Nguyệt

Ngày đầu của hành trình, chúng tôi đã đi tới đồi Vô Vân. Ở đó mây mù thường tích tụ dày đặc. Điều kỳ lạ là nơi đây chẳng có ngày nắng vàng rực rỡ cũng chẳng có ngày mưa rơi xối xả, không khí mang hương vị mây mù đè nén, chầm chậm phiêu bồng.

Nhân sĩ giang hồ qua lại đều không thích dừng chân tại đây, cảm giác ảo não đến kỳ lạ, nhưng tôi lại đặc biệt thích cái nơi chết tiệt này.

Tại sao ư? Đơn giản thôi, vì những nơi quái dị thích hợp nhất để làm chuyện giết người kỳ quái.

Tôi đương nhiên không phải biến thái, chỉ là vào những thời điểm bất thường, tôi cần phải lựa chọn những thủ đoạn đặc biệt.

Tôi không biết việc mình đang làm là đúng hay sai nữa.

Suy cho cùng, âm mưu của tôi cũng liên quan đến một thứ rất quan trọng, đó là... mạng người.

Tôi không thể bỏ mặc sự sống chết của các huynh đệ Âu Dương, cho nên chỉ có thể tìm một người vô tội để thay thế.

Biết bao đêm dài tôi suy nghĩ, mình phải làm thế này, chẳng phải sẽ giống với Triều Lư sao? Chẳng phải tay tôi cũng nhuộm đầy máu sao?

Nếu là ở thời hiện đại, tất cả những việc tôi làm, ngay cả xử bắn hàng vạn lần cũng không đủ để đền tội.

Khi vấn đề này cứ quanh quẩn dần vật trong suy nghĩ, từ chỗ Mạch Thiếu Nam tôi đã nghe được một bí mật động trời.

Kinh thành có biến.

Người trong cái bang của huynh ấy đến báo tin.

Đạo gần đây bầu không khí ở kinh thành trở nên vô cùng căng thẳng, nhân tâm hoảng loạn, bách tính đều truyền tai nhau phải đánh, phải đánh.

Chuyện này xảy ra đều có nguyên nhân, qua điều tra sơ bộ là vương tử Nam Quốc đột nhiên mang theo rất nhiều người, ngựa, cải trang vào thành để thăm dò. Trấn thủ kinh thành là Trương tướng quân nắm trong tay mười vạn binh quyền, nhưng lại chẳng phát hiện những người này tiến nhập, cửa thành cứ thế điềm nhiên mở rộng.

Thủ vệ cửa thành phát hiện có vấn đề lại qua mặt Trương tướng quân ngầm cấp báo lên thân tín của Hoàng thượng.

Hoàng thượng truy cứu, thẩm vấn tại hiện trường. Trương tướng quân đột nhiên vung đao, giết tên thủ vệ thông báo tin đó.

Hoàng thượng nổi cơn thịnh nộ, lập tức điều Trương tướng quân rời kinh, ép ông ta giao nộp binh quyền. Nhưng hôm sau ông ta viện cớ sức khỏe không tốt mà thoái thác, trì hoãn đến tận sáng sớm hôm sau nữa.

Hiện tại đang có rất nhiều người Nam Quốc trà trộn ở kinh thành, đều giả dạng bách tính thường dân. Hoàng thượng không dám liều lĩnh manh động, trước tình thế vạn bất đắc dĩ, đành đóng cổng thành.

Lúc đầu, tôi không nghĩ ngợi quá nhiều, mà chỉ nghĩ đến Giang Tả. Hoàng đế kia, là phụ thân của Giang Tả, tôi sợ nếu thật sự xảy ra chuyện gì, huynh ấy sẽ không chịu đựng nổi.

Bản thân không kiểm chế được tự rửa mình. Người ta hiện giờ còn đang muốn đến bắt mày, vậy mà mày còn ngốc nghếch nhớ nhung đến người ta.

Nhưng sau này, tôi nghe được một câu, chính là một câu nói mang tính quyết định.

“Triều Lư, là người của Trương tướng quân, Trương tướng quân là Trương Văn Thiên, còn Triều Lư chính là thuộc hạ mà Trương Văn Thiên tin nhiệm nhất. Hiện tại, nàng cũng biết kinh thành đại loạn thế nào rồi chứ”, Mạch Thiếu Nam đau lòng vỗ về tôi.

Trái tim chợt run lên.

Biết, tôi biết.

Đầu tiên là giang hồ mất bảo vật, sau đó mà đầu giang hồ giết người của triều đình, tiếp đó là nhi tử mà Hoàng đế ưng ý nhất tự nguyện truy bắt hung thủ, cuối cùng là kinh đô đại loạn.

Tất cả những thứ này, nếu đem xâu chuỗi lại thì chỉ có một mục đích... khiến quốc gia đại loạn.

Từng sự việc xảy ra, từ đầu đến cuối đều chứng tỏ, có kẻ muốn tạo phản.

“Trương Văn Thiên đang âm mưu đoạt vị...”, môi tôi trắng nhợt, run rẩy hồi đáp.

Đêm đó, tôi cứ thao thức tới tận hừng đông. Dù trong mắt giăng đầy tia máu đỏ, dù đầu tôi đan đến nỗi chỉ muốn nổ tung.

Nhưng tôi không sao ngủ được, cũng chẳng dám chợp mắt lấy một giây.

Tôi sợ một khi nhắm mắt lại, sẽ nhìn thấy chàng vương tử ấy toàn thân đầm máu trách móc tôi, chỉ trích sự lầm lỗi của tôi đã hủy diệt quốc gia này.

Nếu lúc đó, tôi nhận ra được Triều Lư chính là hung thủ, lập tức vạch mặt hắn, tất cả mọi chuyện sẽ không tồi tệ đến mức này.

Suốt một đêm trần trọc đau đớn, tôi sớm đã chẳng thể khóc nổi nữa rồi.

Tôi muốn giết người, tôi chẳng phải kẻ vĩ đại gì, chẳng cách nào gánh vác nỗi trọng trách bảo vệ quốc gia.

Tôi cũng không đủ dũng cảm, chẳng có năng lực.

Nhưng lúc này, tôi không thể không gánh chịu tất cả, vì đây là những sai lầm của tôi. Hơn nữa, tôi chẳng có cách nào chống mắt nhìn Triều Lư chết dưới tay kẻ khác.

Nếu hắn bị triều đình bắt đi, tôi không biết hắn sẽ phải chịu đựng sự giày vò thế nào.

Nếu nhất định phải có người giết hắn, vậy tôi hy vọng người đó chính là mình.

Như thế, tôi có thể dành cho hắn sự ảm áp đau thương nhất.

Người mà ta yêu thương nhất, sự tồn tại của người là tội nghiệt thấu trời, nhưng sự tồn tại của người không hề vô nghĩa. Ta tự tay giết người, chỉ vì, ta yêu người, không thể cho phép người tiếp tục tạo ra nghiệp chướng. Chỉ vì ta yêu người, không thể để người chết khi thân hình nhuộm đầy ô uế.

* * *

Dừng chân trước khách điểm, nhìn đường xa tiêu điều, người người lặng lẽ, tôi chần chừ nói: “Nơi này thật nhiều hơi khí^[1], chúng ta nhất định phải ở lại sao?”

[1] Hơi khí: Không may mắn, rủi ro, xui quẩy.

Mặc Nguyệt ngược mắt nhìn trời nói: “Chường môn, trời đã tối, trên đường nhiều sơn tặc, để tránh chuyện bất ngờ, chúng ta đành ở lại thôi.

Tôi gật đầu gượng gạo rồi cùng đám người xuống ngựa bước vào sân khách điểm.

Hoàng Phở Hiểu Minh thấy tôi buộc một sợi dây thừng màu đỏ trên lưng ngựa, cười ha hả nói: “Sa Từ, dây thừng cô buộc trên lưng ngựa thật quái lạ đấy nha”.

Tôi trợn mắt quát lớn: “Chết tiệt, im miệng cho ta, cái này là để trừ tà đấy, nơi này có vẻ rất xúi quẩy, ta không muốn gặp chuyện gì ở đây đâu”.

Triều Lư cười, mở miệng nói: “Sao thế? Cô sợ chết ư? Cũng đúng thôi, ở đây thường xuyên xảy ra thảm án”.

Tôi trừng mắt hằm hằm nhìn hấn.

“Ngài không thể kiểm chuyện gì hay ho hơn để nói được à?”

Ăn xong bữa tối, chúng tôi ai về phòng người nấy nghỉ ngơi.

Nằm trên giường nhắm mắt lại, bên ngoài cửa sổ, tiếng mèo kêu khe khẽ vang lên.

Tôi ngồi dậy, thổi tắt nến, sau rồi tiếng mèo kêu cũng tức khắc biến mất.

Nheo mắt lại, nhìn làn khói nhạt nhòa trên ngọn nến, tôi mỉm cười roi lệ.

Bắt đầu rồi, đêm nay, tội ác và chính nghĩa, cùng nhau giáng xuống.

Ngày đầu tiên, người bị “giết” sẽ là Ngũ Nguyệt.

Về chuyện này, người tôi cần cảm tạ chính là tên tiểu tử Thiện Thủy.

Tên tiểu tử ấy đã chủ động đứng ra giúp tôi vụ giết người này.

Hấn nói với tôi: “Chuyện giết người, cứ để ta làm. Chỉ cần ngươi nhớ là ta giết thì được rồi”.

Hấn đêm đó, không hề giống một đứa trẻ. Tôi một mực cho rằng có một tên sát thủ máu lạnh đang ẩn trong người hấn.

Nhưng, Thiện Thủy nói câu này, tôi biết, thực ra hấn rất dịu dàng.

Sau rồi, cũng sẽ trở thành một người hiền hòa ấm áp.

* * *

Sáng hôm sau vừa mới thức dậy, tôi đang ngáp ngáp dài thì đụng ngay phải Triều Lư.

Nheo neho mắt, tôi cười: “Triều Lư đại nhân, chào buổi sáng”.

Triều Lư mỉm cười, ngược mắt nhìn trời, thờ dài nói: “Sáng sớm còn chưa có mặt trời, ta cũng không rõ là mấy giờ rồi nữa”.

Tôi đang định nói tiếp, Hoàng Phở Hiểu Minh đã lao tới, lớn tiếng hét: “Sa Từ, cô lại nói chuyện với tên tiểu tử không biết liêm sỉ này hả”.

Tôi nghiêng răng, đá hấn một chưởng.

“Đồ chết tiệt, không được gọi ta là Sa Từ”, tôi liếc xéo hấn một cái, ai oán nói.

Triều Lư không nói gì, quay người rời đi.

Tôi nhìn bóng lưng hấn, hít sâu một hơi rồi cũng quay người đi về hướng khác.

Đó là mấy gian phòng của đám Âu Dương Thiếu Nhân.

Đây có lẽ là tiết mục gây chấn động nhất của tôi trong cuộc đời mình, nhất định, nhất định không thể thất bại, nếu không, tất cả đều sẽ phải chết.

Cửa phòng lần lượt mở, mấy người cùng nhau bước tới.

Chào hỏi bọn họ một hồi, tôi cau mày nói: “Ngũ Nguyệt đâu? Hấn bị thương vẫn chưa khỏi sao”.

Âu Dương Thiếu Nhân rất vô lương tâm nói: “Chắc là đêm qua gặp điểm quý rồi”.

Tôi chớp chớp mắt nhìn huynh ấy: “Chúng ta liệu có phải lôi hấn ra phơi nắng không đây?”

Hoàng Phở Hiểu Minh liếc xéo tôi nói: “Oa, như vậy mất công quá”.

Tôi bĩu môi: “Không đi có thể tự động rút lui”.

Hoàng Phủ Hiểu Minh cười gian trá, nói: “Trò hay như thế, ta sao có thể không đi được chứ”.

Tôi cùng mấy người bọn họ cười đùa đi về phía trước.

Nhưng trong lòng cứ luôn thấp thỏm không yên.

Chẳng biết Thiện Thủy đã làm thế nào?

Khi chúng tôi đi đến phòng Mặc Nguyệt, đang định mở cửa thì phát hiện cửa đã bị khóa trái bên trong.

Mọi người liền tranh luận xôn xao, tôi đẩy bọn họ ra, hét lớn: “Người ở bên trong hãy nghe đây, người bị bao vây rồi, mau mau mở cửa, đó là lựa chọn đúng đắn nhất”.

Bên trong không hề có tiếng động, không gian bỗng trở nên vô cùng yên tĩnh.

Một lát sau mới có người nói: “Bên trong không thể không có người được”.

“Phá cửa ra xem thử đi”, Hoàng Phủ Hiểu Minh là người đầu tiên cảm thấy có gì đó không ổn, liền nghiêm túc nói.

Tôi cắn môi, gật gật đầu.

Trong chớp mắt cánh cửa bị đẩy bật ra.

Tôi thừa nhận, ngay cả khi trước đó đã sắp xếp mọi thứ ổn thỏa nhưng cảnh tượng trước mắt vẫn khiến tôi bị dọa đến hồn xiêu phách lạc.

Đôi chân không thể không chế được cứ run lên bần bật, tôi nhìn thấy, nhìn thấy trong phòng, lênh láng một vũng máu lớn, mà người đàn ông trong bộ y phục của Mặc Nguyệt đang nằm yên tĩnh trên giường kia, trên mình là một cành cây khô cắm thẳng xuyên qua lồng ngực.

Chớp chớp mắt liên tục, tôi biết, bản thân cần phải không chế nỗi sợ hãi này.

Vì đây là kịch bản của tôi, và tôi là nhân vật chính.

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 52: Tôi muốn làm người tốt, nhưng lúc này tôi không phải người tốt

Tôi loạng choạng, sắc mặt trắng bệnh nhìn gian phòng trước mặt, thờ dốc không ngừng.

Âu Dương Thiếu Nhân lo lắng ôm chặt tôi, nói: “Chường môn, hãy kiên cường lên”.

Hoàng Phủ Hiểu Minh xông thẳng vào phòng, tay rút kiếm, mắt nhìn tứ phía, còn tôi tâm trạng hoảng loạn bước vào, lao đến bên thi thể.

“Ngũ Nguyệt! Ngũ Nguyệt, người đừng dọa ta, đừng dọa ta mà.”

Tôi giờ tay ra, luống cuống chẳng biết phải làm thế nào.

Trên thực tế, tôi đang kiểm tra xem liệu có thiếu sót gì không.

Hoàng Phủ Hiểu Minh là thần bổ, nếu có sơ suất gì, hẳn nhất định sẽ phát hiện. Như thế vở diễn “gian phòng giết người” của tôi sẽ hoàn toàn bại lộ.

Kiểm tra xong, trong lòng cảm thấy rất đặc ý nhưng hiện giờ lại chẳng dám nói với ai.

Vì những ngày này cực kỳ quan trọng, cho nên tôi phải biểu diễn sao cho chân thực nhất. Tất cả chỉ còn đợi đến thời khắc tháo chiếc mặt nạ kia xuống.

Ôm lấy thi thể, trên người nhuộm đầy máu tươi, vờ che đi những giọt nước mắt, tôi cẩn thận nhét một thứ vào miệng, cái đó khó nuốt tới nỗi thiếu chút nữa thì tôi phun ra ngoài.

“Thứ này có thể khiến người khóc đấy”, Thiện Thủy nói như thế khi đưa cho tôi vật này.

Xí, chính xác là tôi rất muốn khóc, muốn khóc chết đi được.

Đây là thứ thuốc quái gở gì thế, khó nuốt quá đi mất! Thà ăn củ hành tây còn thấy dễ chịu hơn.

Đổ súp lên người “Ngũ Nguyệt”, tôi gắng sức thể hiện thật tốt vai diễn một chương môn vừa mất thuốc hạ. Âu Dương Y hoảng hốt, chạy đến ôm tôi vào lòng, không ngừng an ủi.

“Đừng sợ, đừng sợ.”

Bọn Âu Dương Huyền cũng tiến đến không ngừng vỗ về tôi.

Xung quanh trở nên ồn ã, tôi có chút không kìm được, đưa tay sờ lên chiếc mặt nạ của thi thể.

Âu Dương Thiếu Nhân giật mình, nắm chặt tay tôi.

Giọng nghiêm túc nói: “Chương môn, xin hãy bình tâm”.

Tôi ngược mắt nhìn huynh ấy, lắc đầu nói: “Tôi không tin Ngũ Nguyệt đã chết, buông ra”.

“Chương môn, xin người hãy kìm nén, cố gắng bình tĩnh lại.”

Tôi nghĩ Âu Dương Thiếu Nhân nhất định cho rằng tôi đau lòng quá nên đã lú lẫn mất rồi.

Kỳ thực, đừng nên tin bộ dạng ngớ ngẩn, nước mắt giàn giụa trên mặt của tôi lúc này, hiện tại, tôi đang vô cùng tỉnh táo.

Tôi nắm tay Âu Dương Thiếu Nhân, dùng lực bóp nhẹ, lại gắng nghẹn ngào nói: “Đề ta nhìn, ta muốn nhìn Ngũ Nguyệt”.

Âu Dương Thiếu Nhân sững người giây lát.

Xốc lại tinh thần, tôi tin Âu Dương Thiếu Nhân nhất định sẽ hiểu ý mình. Hai chúng tôi đã rất tâm đầu ý hợp cơ mà.

Quả nhiên, Âu Dương Thiếu Nhân liền nhận ra sự kỳ quặc của tôi, thận trọng buông tay. Những người khác cơ hồ cũng đang dần dần đoán được.

Thượng Quan Tinh là ai. Chẳng phải là kẻ điên chính hiệu sao. Nếu Mặc Nguyệt thực sự chết, Thượng Quan Tinh đâu thể bình tĩnh được như thế, ắt là sớm đã nổi khùng lên rồi. Cho nên bọn họ có thể chắc rằng, hiện tại người này, không phải Mặc Nguyệt.

Hoàng Phủ Hiểu Minh cũng tiến lại gần, tôi run rẩy đưa tay tháo chiếc mặt nạ xuống.

Khuôn mặt đằng sau chiếc mặt nạ kia, là người mà tôi chưa từng nhìn thấy.

Bốn phía lập tức im lặng.

Tôi phủ phục bên thi thể, khóc như xé gan xé ruột.

Hu hu! Thiện Thủy, sao người có thể tìm một người bình thường như thế để sắm vai Mặc Nguyệt. Mặc Nguyệt nhà ta rất đẹp trai, đẹp bùng cháy, đẹp tỏa sáng, còn tên tiểu tử này ngoài ngũ quan sắp xếp đúng chỗ, khuôn mặt cân đối, còn lại ta chẳng nhìn ra được ưu điểm nào khác cả.

Âu Dương Thiếu Nhân tựa hồ mới bừng tỉnh sau cơn chấn động, an ủi tôi, nói: “Chương môn, lúc này chúng ta nên nghĩ cách báo thù cho Ngũ Nguyệt”.

Tôi đưa mắt về phía Âu Dương Huyền, rõ ràng nhìn thấy khóe miệng huynh ấy đang khẽ nhếch lên. Tôi hung hăng đá cảnh cáo huynh ấy.

Tiểu tử đáng chết, để tôi nghiêm túc diễn tiếp xem nào.

Lúc này, bên ngoài cửa xuất hiện bóng hình của Triều Lư.

“Ồ đây có gì náo nhiệt thế?”, Triều Lư đứng bên ngoài mỉm cười nói.

Tìm tôi như căng ra, thêm một nhân vật chính nữa bắt đầu lên sân diễn.

Quay đầu lại, tôi cảm hận nhìn hấn.

Triều Lư mỉm cười điển nhiên, nhìn khuôn mặt đầm nước mắt của tôi, khẽ dùng cây quạt che đi nụ cười, nói: “Bộ dạng này của cô, thật xấu xí”.

Âu Dương Huyền cũng phối diễn rất nhịp nhàng, lập tức rút kiếm. Cây kiếm chìa thẳng về phía Triều Lư liền bị hấn một chiêu gạt phăng xuống đất.

Trong lòng tôi thăm bái phục, Âu Dương Huyền, diễn tốt lắm.

“Tam Nguyệt, mau dừng lại.”

Đứng bật dậy, tôi run rẩy lau nước mắt, nghiêng rằng nói: “Nhân sĩ giang hồ sớm muộn cũng chết vì giang hồ. Hôm nay mai táng giản tiện, ta nhất định phải bắt được hung thủ, đến lúc đó, sẽ hậu táng cho hắn”.

Tôi nhìn Triều Lư, Triều Lư cũng nhìn tôi, tán quạt xòe ra, xoay người rời đi.

Sau đó chúng tôi cùng bước ra khỏi phòng, cùng Hoàng Phủ Hiểu Minh tập trung trong một phòng khác để nghiên cứu sự tình.

Lúc đi ra, tôi đưa cho Âu Dương Thiếu Nhân một tờ giấy.

Trên đó có viết: Hành trình ngày thứ hai, Nhị Nguyệt qua đời.

Không cần giải thích, chúng tôi đều biết bản thân mình đang làm cái gì, nên làm như thế nào.

Trên núi Thanh Mông, Thượng Quan Tĩnh và dư đảng đều đang ở đó. Những kỵ sĩ của tôi sẽ lên núi trước giúp tôi mở đường, sau đó tôi sẽ tới.

Hoàng Phủ Hiểu Minh ngồi trong phòng cùng chúng tôi, thảo luận chuyện liên quan đến “gian phòng giết người”.

“Tất cả chuyện xảy ra đều không hợp lý”, Hoàng Phủ Hiểu Minh nói.

“Đúng vậy, nếu hung thủ sau khi giết người rời khỏi phòng, vậy cửa không thể khóa từ bên trong được”, Âu Dương Y nói.

“Hung thủ tại sao lại dùng cành cây để giết người?”, Âu Dương Thiếu Nhân nói.

“Võ công Ngũ Nguyệt không hề kém cỏi, có thể giết được hắn, nhất định là cao thủ tuyệt đỉnh”, Âu Dương Thiếu Nhân tiếp lời.

Tôi ôm mặt nạ của “Ngũ Nguyệt”, ngồi im không nói câu nào.

Hoàng Phủ Hiểu Minh cho rằng tôi phải chịu kích động quá lớn, nên cũng chẳng dám nói gì với tôi. Kỳ thực, tôi chẳng làm sao cả, chỉ là đang trù tính đại sự thôi.

Tôi nghĩ liệu Triều Lư có đang nghi ngờ?

Không đâu, không đâu, việc tôi làm rõ ràng rất kín kẽ.

Gian phòng bí ẩn giết người, và lại hung thủ cũng không ở hiện trường, cũng chẳng để lại hung khí, càng không nói đến những chứng cứ khác.

“Cô... có đắc tội với cao thủ nào không?”, Hoàng Phủ Hiểu Minh dè dặt hỏi tôi.

Mặt mũi ngóc đầu dậy, tôi lãnh đạm nói: “Không. Bây giờ ta không muốn thảo luận vấn đề này, điều ta thấy lo lắng là, người chết tiếp theo sẽ là ai đây?”.

Hoàng Phủ Hiểu Minh sững người, chợt hiểu ra rồi lại ngồi xuống ghế.

Bầu không khí trở nên nặng nề, tôi đứng dậy bước ra ngoài cửa.

Lúc đến trước cửa, tôi lại nói với hắn: “Người đã quên chúng ta phải làm cái gì rồi sao?”.

Vào phòng của mình rồi nằm xuống, thân tâm hoàn toàn được thư thái.

Đúng là, diễn trò thật mệt quá.

Tự biên tự diễn thì chẳng kể làm gì, còn phải đích thân cung cấp manh mối, đã thế lúc nào cũng phải lo lắng cảnh giác, sợ lộ chỗ này, sợ hở chỗ kia.

“Cô nương, cô nương nếu thấy mệt, hãy ngủ chút đi”, bên ngoài xuất hiện một bóng người, giọng nói ấm áp dịu dàng cất lên.

Tôi sực tỉnh, lòng thăm đề cao cảnh giác.

Là Triều Lư.

“Ngủ? Ta sợ mình ngủ rồi sẽ vĩnh viễn nằm đó không bao giờ dậy nữa”, tôi cố ý gần giọng, cay độc nói.

Không phải có sợ hờ nào chứ, tại sao hắn lại ở đây.

Người ngoài cửa nhẹ giọng nói: “Không, không có chuyện đó đâu. Cô nương, cô mệt rồi, nghỉ ngơi chút đi”.

Tôi cau mày, tại sao hắn lại kỳ lạ như thế chứ.

“Tại sao ngài có thể chắc chắn như vậy? Lẽ nào ngài biết hung thủ là ai?”, tôi lo lắng hỏi, trái tim bất giác đập loạn lên trong lồng ngực.

“Không biết, chỉ là cô nương có đám thuộc hạ rất lợi hại và trung thành, cô nương hoàn toàn tin tưởng họ, chẳng phải sao?”, người kia nói xong liền rời đi.

Tôi nhìn bóng hình ấy dần dần biến mất trước cửa sổ, những lo lắng trong lòng cũng chậm chậm tan biến theo.

Tại sao phải nói ra những lời này, Triều Lư, người càng dịu dàng quan tâm ta, ta càng không dám nhìn về phía người, không dám gần gũi người.

* * *

Chúng tôi quyết định sẽ đi liên tục trong mấy ngày tiếp theo.

Chẳng ai muốn lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, thế nhưng trên đường đi, đột tử trên người tôi lại phát tác. Cánh hoa trên vai nóng bừng lên, tiếp đó, cơn đau kịch liệt lại ủa tôi, đau không sao chịu nổi, cơn đau này không ngờ tới thật đúng lúc, rất phù hợp giúp tôi diễn trò.

Suốt dọc đường, Triều Lư cứ lặng lẽ mỉm cười, dường như mới gặp chuyện vui nào đó.

Hắn càng như thế, càng khiến tôi thấp thỏm không yên, biểu hiện của hắn hoàn toàn khác với người bình thường. Có lẽ cũng vì nguyên nhân ấy, nên tôi chưa thể khiến tất cả những người có mặt cho rằng hắn chính là hung thủ giết người, chỉ có mỗi Hoàng Phủ Hiểu Minh bắt đầu nghi ngờ hắn.

Hoàng Phủ Hiểu Minh nhét vào tay tôi một tờ giấy, nội dung trên giấy là muốn dặn tôi phải cẩn thận với Triều Lư.

Dòng chữ đó trong tay đã bị vỡ đến không còn nhìn rõ nữa.

Người tôi lo lắng, không phải Triều Lư, mà chính là Hoàng Phủ Hiểu Minh.

Mồ hôi túa ra khắp người. Vì người hắn cần dè chừng nhất chính là... tôi.

Dòng chữ đó tựa như có lửa, ngọn lửa bùng cháy xuyên thẳng đến tim tôi.

Tôi muốn làm người tốt, từ trước đến nay tôi luôn cho mình là người tốt, nhưng tôi của hiện tại, không còn là người tốt nữa.

Xin lỗi, Hoàng Phủ Hiểu Minh, đành phải phụ tâm chân tình người dành cho ta rồi

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 53: Hoàng Phủ Hiểu Minh, đời này được làm bằng hữu với người, cũng đáng lắm

Ngày hôm sau, lại có người chết.

Thi thể của Nhị Nguyệt nằm sõng soài giữa vũng máu. Lần này, so với lần trước còn thảm hơn rất nhiều. Tôi cơ hồ bị dọa cho đứng không vững nữa.

Quả nhiên, một người chỉ quan sát hiện trường vụ án trên tivi, tuyệt đối không thể có cảm nhận sâu sắc như thế.

Thiện Thủy à Thiện Thủy, cô nương ta chỉ là nhờ người làm một chuyện giống như thế thôi, đâu phải muốn người ra tay tàn độc vậy chứ.

Thấy sắc mặt của tôi tái nhợt, Hoàng Phủ Hiểu Minh lập tức bịt mắt tôi lại.

Tôi đứng ngoài cửa, không dám bước vào.

“Nhất Nguyệt, đi, đi xem thế nào, có phải Nhị Nguyệt không?”

Âu Dương Thiệu Nhân lặng lẽ bước về phía trước.

Lát sau huynh ấy gỡ mặt nạ ra.

“Chường môn...”

Tôi nhìn về phía chiếc mặt nạ trong tay huynh ấy, run rẩy giờ tay ra.

“Không cần nói gì nữa, ta hiểu rồi.”

Tôi cho rằng lần này hiện trường không như lần trước, là vì Thiện Thủy không muốn tôi lại thấy thể thân mà hắn tìm được. Nhất định cũng là vô cùng xấu xí.

“Tất cả tán ra, để Nhị Nguyệt nằm lên giường cô, các huynh đệ hãy cẩn thận.”

Có lẽ đây chính là biểu hiện của tôi, vô cùng nghiêm túc, cực kỳ chán chường, rất không có cốt khí?

Hoàng Phủ Hiểu Minh đột nhiên kéo tôi lại.

“Cô đi theo ta.”

Gió thổi bay những lọn tóc, tôi cùng hắn chạy ra ngoài.

Quay đầu lại, nhìn thấy vẻ đau khổ của đám nam nhân kia.

Họ không còn tâm trạng nào mà nhìn mình bị kéo đi nữa. Sân diễn này, bản chường môn không hề sắp xếp. Tôi rất không tự tin khi phải đối diện với một thân bồ, tuy là một thân bồ không có não.

Mấy tên nam nhân kia nhìn tôi, nhất loạt đều gật đầu.

Ý tứ rất rõ ràng: Chường môn, phía trước hiểm nguy, vai diễn cực nhọc, người nên tự cầu phúc cho mình đi.

Đám nam nhân thối tha.

Bị Hoàng Phủ Hiểu Minh kéo chạy điên cuồng, điều tôi cảm nhận được lớn nhất, câu muốn nói với hắn nhất chính là: Đại ca, cánh tay của ta sắp bị người giật đứt rồi đấy.

Tại sao tên nam nhân này lại kích động như thế còn đám thù hạ của tôi thì không?

Tại sao mấy tên nam nhân mỗi khi kích động, đều chỉ nói một câu: Hãy theo ta.

Hiện tại, lúc này, rốt cuộc tôi cũng hiểu tại sao nữ nhân trên ti vi rất hay hét lên rằng: Người làm đau ta.

Hoàng Phủ Hiểu Minh, tên tiểu tử nhà người làm ta đau chết mất.

Đến hoa viên, Hoàng Phủ Hiểu Minh cuối cùng cũng dừng lại, tôi tức giận, hung hăng giằng khỏi tay hắn, hét lớn: “Người làm cái gì thế hả?”.

“Ta muốn làm cái gì ư? Ta còn muốn hỏi cô đang làm cái gì đấy hả, cô nhìn lại bản thân mình đi, mấy thuốc hạ chết rồi, cô lúc này biến thành bộ dạng người hay quỷ vậy hả. Có phải không có họ nên cô không cần sống tiếp nữa phải không?”, Hoàng Phủ Hiểu Minh nhất thời tức giận hét thẳng vào mặt tôi.

Tôi thật chỉ muốn trợn mắt lên, hét to với hắn rằng: “Tỷ tỷ đây đang trát đầy phấn lên mặt, cố tình sắm vai Lâm muội muội[1] đấy”.

[1] Lâm muội muội: ý chỉ Lâm Đại Ngọc, một nhân vật nữ đa sầu đa cảm trong truyện ‘Hồng Lâu Mộng’.

Có điều, hiện tại tôi vẫn phải tiếp tục diễn trò.

Tôi đẩy Hoàng Phủ Hiểu Minh ra, vừa đi vừa gào thét: “Ta không cần người quan tâm, đúng vậy, người nói rất đúng, ta không có họ thì không thể sống tiếp, không có họ ta chẳng làm được việc gì”.

“Nhu nhược”, Hoàng Phủ Hiểu Minh nắm chặt vai tôi, phần nộ hét lên.

Tôi bị giọng nói của hắn làm cho chấn động, sững sờ không thốt nên lời.

Giọng nói quá lớn, lần đầu tiên tôi thấy Hoàng Phủ Hiểu Minh lớn giọng như thế để nói với mình.

Hoàng Phủ Hiểu Minh hít thở nặng nề, tựa như đã bình tâm trở lại.

Nhìn trong mắt tôi, chất chứa bao nỗi niềm đan xen phức tạp.

“Lê Sa mà ta từng gặp, là người dám nghĩ dám làm. Mỗi đêm dài ngàn vàng, hai lới chống Triều Lưu, ba chường vì hộ tướng. Cô ấy chỉ làm những việc mà mình muốn, dù bản thân phải đối mặt với bất cứ kẻ nào. Giữa lời đàm tiếu, tự tin trước mặt bản dân thiên hạ nói ra những điều mình muốn. Là nữ

nhân có chấp nhất mà ta từng gặp, là nữ nhân không giống nữ nhân nhất mà ta từng gặp. Là đồ ngọc giăng nghĩa khí, là đồ ngọc trọng ân tình, nhưng cô ấy tuyệt đối không phải cái xác không hồn, không phải sau khi thuộc hạ chết rồi, lập tức trở thành kẻ yếu hèn nhu nhược như thế. Nếu cô có nước mắt, ta có thể cho cô mượn vai. Nhưng sau khi khóc rồi, cô phải trở về làm một Lê Sa, một Lê Sa tràn đầy bản sắc trước đó.”

Tôi thấy khuôn mặt Hoàng Phủ Hiểu Minh ửng đỏ.

Tôi không biết bản thân mình ở trong trái tim hắn đã lưu lại những dấu ấn sâu đậm như thế.

Tôi chỉ là một kẻ lừa đảo.

Mọi thứ của Lê Sa đều là giả, Hoàng Phủ Hiểu Minh nguoi rớt cuộc tại sao lại tin nhiệm ta như thế.

Tôi nắm chặt tay hắn, nghiêm túc nói: “Hoàng Phủ Hiểu Minh, trong mắt ngươi, ta là người tốt hay người xấu?”.

“Đương nhiên là người tốt”, Hoàng Phủ Hiểu Minh cũng nắm chặt tay tôi, kiên định nói.

“Cho dù biển lớn đổi thay trong chớp mắt, cho dù trời là đất, đất là trời, tất cả đảo điên, ngươi cũng tin ta là người tốt sao?”, tôi chăm chú nhìn vào mắt Hoàng Phủ Hiểu Minh, lớn tiếng hỏi.

“Đúng vậy, cho dù trời là đất, đất là trời, tất cả đảo điên, ta Hoàng Phủ Hiểu Minh vẫn tin tưởng cô là người tốt”, Hoàng Phủ Hiểu Minh mỉm cười, hào sảng nói lớn.

Giống như lời thề thốt thấu tận mây xanh, khiến trái tim tôi chấn động sâu sắc.

Đó là một loại hạnh phúc đau khổ.

“Hoàng Phủ Hiểu Minh, nếu có ngày, ta trở thành một kẻ tội nhân với tội ác tày trời, vậy thì, hãy dùng kiếm của ngươi giết chết ta.”

“Ta tin, ngày đó sẽ không bao giờ đến.”

Tôi buông tay hắn, mở chiếc quạt ra, khoảnh khắc đó nụ cười tựa như hoa nở.

“Hoàng Phủ Hiểu Minh, đời này được làm bằng hữu với ngươi, Lê Sa ta thấy cũng đáng lắm.”

Xoay người, tôi vờn mình đón gió, sáng khoái bước đi.

Tôi nghĩ, đúng là đáng lắm.

Có thể chết dưới tay Hoàng Phủ Hiểu Minh, cũng là cái chết sạch sẽ nhất của Thượng Quan Tinh tôi.

Ngày hứa hẹn đó sẽ đến.

Sau này bất luận tôi bị người của thế giới này đối xử như thế nào, bất luận tôi bị bao nhiêu người mắng chửi là nữ ma đầu, bất luận có bao nhiêu người không hiểu tôi, tôi cũng sẽ không hối hận khi đã làm như thế.

Từ trước đến nay tôi luôn cho rằng mình là người tốt, nhưng tôi lại chưa từng nghĩ, làm người tốt khó đến vậy. Có nhiều khi, con người chỉ cần không phạm sai lầm, thì đã là người tốt rồi.

Có lẽ đây mới thực sự là cuộc đời.

Khi bạn đang là người tốt, bạn sẽ không cảm thấy được mình lại may mắn đến thế. Chỉ khi bạn không thể tiếp tục làm người tốt nữa, mới phát hiện ra rằng, được làm người tốt thật may mắn biết nhường nào.

“Sa Tử, hãy cẩn thận với Triều Lư, ta nghi ngờ hắn chính là hung thủ”, Hoàng Phủ Hiểu Minh đứng phía sau tôi nói như vậy.

Tôi nghiêng đầu, đón lấy những tia nắng, nói với hắn: “Không, người phải cẩn thận chính là ngươi”.

Hoàng Phủ Hiểu Minh sững người, giống như một chàng trai, ngại ngần gãi đầu, cười nói: “Ta... ta sẽ không sao... không sao đâu”.

Buổi sớm hôm đó, lòng quyết tâm lấy mạng Triều Lư lại càng cháy bỏng trong tôi.

Nếu như hắn không chết, trên mảnh đất này ngày ngày sẽ mất đi rất nhiều người lương thiện, nghĩ đến đó tôi lại cảm thấy trái tim đau nhói.

Nhưng, điều tôi vĩnh viễn không thể ngờ tới đó là, trong kế hoạch có vẻ như rất hoàn mỹ này, tôi đã vô tình bỏ rơi một người.

* * *

Những vụ án giết người liên tiếp được tiến hành vô cùng thuận lợi. Một đêm sau đó, Tam Nguyệt cũng đột ngột qua đời.

Thời gian này, Hoàng Phủ Hiểu Minh cũng khẩn trương tổ chức truy bắt hung thủ, nhưng đều thất bại trở về.

Kết quả điều tra như thế, đương nhiên bởi vì tôi là nội gián.

Tôi nhắm tính, vẫn còn bảy ngày nữa mới đến núi Thanh Mông. Bên cạnh tôi giờ chỉ còn Âu Dương Thiếu Nhân, Âu Dương Thiếu Nhiên và Mạch Thiếu Nam.

Tôi không còn bộ dạng đau thương như những lần xảy ra án mạng trước, vì tôi đã uống hết chén rượu cùng đoàn người.

Hứa rằng: Từ nay về sau, giang hồ hiểm ác, người chết sẽ vui vẻ đi đầu thai, người sống phải điềm nhiên thoải mái.

Đương nhiên, điều đó là giả, vì không được sự cho phép của tôi, không ai được chết hết.

Mọi chuyện phát triển đúng như dự tính.

Tất cả manh mối của Hoàng Phủ Hiểu Minh đều chỉ thẳng vào Triều Lưu, còn Triều Lưu thì chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Nhưng đêm đó, khi tất cả chúng tôi đều ở trong phòng, Triều Lưu đột nhiên nói có một người mới tới, sẽ hỗ trợ truy tìm Thượng Quan Tĩnh, hẳn phải ra ngoài nghênh đón.

Tôi thầm phán đoán, không biết là nhân vật nào trong giang hồ.

Nhưng thực chẳng thể nào ngờ được, người đến lại chính là huynh ấy.

Khoảnh khắc nhìn thấy Triều Lưu mời người kia bước vào, chén rượu trong tay tôi suýt chút nữa thì rơi xuống đất.

Người ấy đã trở nên cao lớn thế này, nhưng lại càng thêm gầy guộc, râu ria lâu ngày không được chăm sóc, càng lộ rõ vẻ mệt mỏi, tiều tụy.

Y phục đoan trang, khí khái bất phàm, huynh ấy hoàn toàn không còn giống sơn tặc nữa.

Tôi thấy ánh mắt huynh ấy ngập nỗi bề dâu, lòng đau như trào nước mắt.

Vương tử của tôi, rõ ràng khi rời xa tôi, huynh ấy vẫn hoạt bát, vẫn hào sảng như thế.

Nhưng lúc này, là điều gì đã khiến ánh mắt đó ngập nỗi sầu ai đến vậy?

Là tôi phải không? Là tôi đã khiến huynh biến thành thế này phải không?

Đây vốn không phải Giang Tả, vốn không phải là huynh ấy.

Triều Lưu dẫn Giang Tả đến trước mặt tôi, sau đó giới thiệu: “Vị này là Tả Thân vương, người được đương kim Thánh thượng sủng...”.

“Được rồi, không cần nói nữa”, Giang Tả khoát tay, ngắt lời Triều Lưu.

Tôi đứng thẳng dậy, định quỳ xuống.

“Tham kiến...”, lời mới thốt ra cũng bị huynh ấy chặn lại.

Giang Tả ngồi xuống, câu đầu tiên huynh ấy nói với tôi là: “Thượng Quan Tĩnh ở trên núi Thanh Mông, ngươi chắc chắn chứ?”.

Trái tim tôi từ từ chùng xuống.

Lúc này tôi mới đột nhiên nghĩ đến, Giang Tả, chàng vương tử mà tôi yêu nhất, cũng đến để bắt tôi.

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 54: Vĩnh viễn chớ có phỏng đoán ai mới thực sự là kẻ địch

“Thượng Quan Tinh đúng là đang ở trên núi Thanh Mông.”

“Có chứng cứ không?”

“Trên người tiểu nhân có một thứ tìm được ở trên núi Thanh Mông. Có người phát hiện vết máu trên sơn lộ, còn tìm được thứ này.”

“Thứ gì?”

“Đôi vòng lông chim tước.”

Mỉm cười, tôi lấy chứng cứ trong người ra.

Đôi vòng lông chim tước này chính là tước đây Giang Tả tặng cho tôi làm khuyên tai.

Khi tôi xuất cung đã lén giấu nó trong túi của mình.

Lúc đầu, tôi lại chẳng biết quý trọng, sau này nghe lời đồn đại trên giang hồ, nói đây là vật vô cùng quý giá, tôi mới biết Giang Tả coi trọng mình đến mức nào.

Lông vũ trên khuyên tai ấy, chính là lấy từ trên thân con khổng tước vàng, qua bàn tay thần y chế tác, có tác dụng cứu mạng. Nhưng việc sử dụng thế nào, đến tận bây giờ tôi vẫn chưa biết.

Có điều, vật này có giá trị tương đương với mấy tòa thành. Có lẽ đó là tín vật quý báu nhất của Giang Tả.

Nếu không phải trong cung lắm kẻ bàn ra tán vào, trên giang hồ tuyệt đối không người nào biết món đồ này đang ở trong tay Thượng Quan Tinh.

Tôi sợ đi bị nhiều người truy sát như thế, dù sao cũng có chút liên quan đến vật này.

Khi Giang Tả nhìn thấy đôi khuyên tai, ánh mắt lay động, bàn tay siết chặt, sau đó nhanh chóng lấy lại vẻ điềm tĩnh.

“Người nói cô ta bị thương, sẽ không chạy xa được?”, uống một hớp trà, Giang Tả lại hỏi.

“Cô ta nhất định ở trên núi Thanh Mông, vật quý giá như thế mà đánh rơi, chứng tỏ cô ta không thể chạy được nữa”, tôi nắm chặt món đồ trong tay, kiên định nói.

Món đồ này, cực kỳ quan trọng đối với tôi.

Nó là tín vật đính ước của chàng vương tử ấy, tôi đã cho rằng mình sẽ mãi mãi cất giấu nó bên người, để luôn cảm nhận được tình yêu chân thành của Giang Tả. Nhưng lúc này, tôi thực sự không biết mình có đủ sức mạnh để tiếp tục cất giấu nó hay không.

Có lẽ, đến lúc phải trả lại rồi.

“Người thì hiểu cái gì? Tiền tài đối với Thượng Quan Tinh mà nói, đều như cặn bã, như rác rưởi. Cô ta nhìn thì có vẻ tham lam, nhưng thực tế lại không phải như thế.”

Tôi cắn chặt môi, không kiềm chế được hỏi lại: “Như vậy tức là Vương gia rất hiểu Thượng Quan Tinh?”.

Nếu huynh hiểu, tại sao còn đến bắt tôi? Tại sao không tin tôi?

Giang Tả xoay qua xoay lại chén rượu trong tay, cười nói: “Cô nương có vẻ muốn hỏi hơi nhiều”.

Tôi lặng lẽ ngậm miệng, không tiếp tục nói nữa. Tôi dù thế nào cũng phải cố gắng khống chế tình cảm, nhất định không để ảnh hưởng tới đại sự.

Giang Tả ngồi đó, tựa như đang suy nghĩ điều gì, ánh mắt hoàn toàn không nhìn về phía tôi.

Triều Lưu đợi chúng tôi nói xong, vội vàng tiếp lời: “Còn một chuyện nữa, tại hạ muốn thông báo với Tả Thân vương”.

“Chuyện gì?”

“Án hung sát”, Triều Lưu đặt chén xuống, nói như thế.

Trái tim tôi lập tức căng như dây đàn.

Tôi lúc này mới nhận ra, bản thân mình đã phạm phải một sai lầm cực lớn.

Tôi đích thực là một con ngốc! Đại đại ngốc!

Triều Lưu dẫn Giang Tả đến đây, vừa hay có thể mượn án hung sát này để giết chết Giang Tả.

Nếu như thế, trong triều sẽ chẳng còn vị Hoàng tử nào có thể uy hiếp được Trương Văn Thiên, vậy là ông ta sẽ rảnh tay giết Hoàng đế, đứng sau nhiếp chính, cuối cùng viện cớ tôn Hoàng đế vô dụng bất tài, tự mình đăng cơ!

Điên rồ, một lũ điên rồ!

“Ha ha, án hung sát? Người muốn nói, người biết hung thủ là ai?”, nhếch mép châm chọc, Giang Tả hỏi Triều Lư.

Triều Lư mỉm cười, nói: “Không, là muốn Vương gia cẩn thận mà thôi”.

Mấy chiếc chén trên bàn bị tôi không cẩn thận làm rơi xuống đất, tiếng đồ sứ vỡ vụn, cuối cùng đã khiến vương tử chuyển ánh nhìn về phía tôi.

Bốn mắt nhìn nhau, sau đó lại rời đi, Giang Tả chau mày, tựa như đang suy nghĩ gì đó.

Tôi quỳ xuống, nhặt những mảnh vỡ vương trên nền đất, thầm nghĩ làm thế nào mới có thể bảo vệ Giang Tả.

Huỳnh ấy chắc chắn không biết bản thân mình đang đối mặt với điều gì. Nếu Giang Tả chẳng may chết trước mắt tôi, tôi sẽ vô cùng đau khổ, nhưng nếu bây giờ đi tìm Triều Lư để đàm phán, vạch rõ thân phận, kế hoạch sau đó của tôi tất cả đều sẽ vô nghĩa.

Thế gian nào có chuyện vẹn cả đôi đường, thế gian nào có chuyện vẹn cả đôi đường. Tại sao tôi phải đối mặt với tất cả những điều này.

Trong ánh đèn mờ ảo, mảnh sứ vỡ lấp lánh phản chiếu ánh sáng nhạt nhòa trên tấm gương trong phòng, rồi lại khúc xạ xuống khoảng nước nhỏ vẫn còn sũng lại nơi mặt bàn, giống như nỗi sâu muộn cứ mãi thăng trầm trong lòng tôi.

Tôi đột nhiên nghĩ tới một điều, đó chính là người tôi cần bảo vệ chỉ có một mình Giang Tả, nhưng trợ thủ giúp đỡ cho tôi thì lại có cả đám.

Cho nên chỉ trong một đêm thôi, tôi sẽ “giết” hết cả mấy người này, sau đó rút ngắn lộ trình lên núi Thanh Mông.

Ba ngày liên tục, đi suốt cả ngày lẫn đêm, dù Triều Lư muốn giết Giang Tả, chỉ cần ở bên ngoài, hẳn nhất định sẽ bại lộ.

Dựa vào sự thông minh tuyệt đỉnh của hắn, hắn chắc chắn sẽ không để mình lòi đuôi ra, cho nên khi đến núi Thanh Mông, hắn ắt sẽ tìm cơ hội hạ thủ.

Đến lúc đó, tôi nhất định không cho hắn cơ hội ấy.

Đứng lên, tôi vội vã cáo lui.

Đi ra bên ngoài, tôi dùng danh nghĩa Thượng Quan Tĩnh gửi một phong thư cho Giang Tả.

Đợi giữa đêm khuya, sẽ giao cho huỳnh ấy.

Trên đó viết rõ ràng: Ba ngày sau, gặp nhau tại núi Thanh Mông.

Sáng sớm ngày hôm sau, Giang Tả cầm phong thư đến, còn tôi cầm mặt nạ cùng Hoàng Phủ Hiểu Minh đi ra.

Khi đụng phải Triều Lư, hắn nhìn mấy chiếc mặt nạ trong tay tôi, hỏi: “Sao vậy? Thuộc hạ của cô chết hết rồi sao?”.

Tôi cảm hận nhìn hắn, nói: “Dường như có ai đó rất không thích có quá nhiều người đi tìm Thượng Quan Tĩnh, cho nên chỉ giữ lại những nhân vật chính mà thôi”.

Triều Lư bình thản mỉm cười, không nói năng gì.

Giang Tả đưa tờ giấy cho tôi xem, nặng nề nói: “Thượng Quan Tĩnh biết hành tung của chúng ta, hẹn gặp chúng ta sau ba ngày nữa. Ta nghĩ, cô ta chỉ muốn bốn chúng ta đi”.

Sáng sớm hôm đó, là buổi sáng tươi đẹp cuối cùng của tôi. Tôi từ trước đến nay đều chưa từng nghĩ tới, ba ngày sau, tôi sẽ bước vào màn kịch hắc ám ấy ra sao.

* * *

Chúng tôi đi liền mấy ngày, đến khu rừng cách núi Thanh Mông không xa lắm.

Rừng Du Quỷ, chỉ cần xuyên qua cánh rừng này, chúng tôi có thể đến được núi Thanh Mông.

Rừng Du Quỷ này vốn được mọi người truyền tai nhau rằng rất đáng sợ, trên thực tế lại không hề đáng sợ như thế, bởi trước đó chúng tôi đã có tìm hiểu qua. Nhưng ngày chúng tôi đến, màn đêm lại giăng khắp mảnh rừng già.

Tôi phản đối việc tiến vào khu rừng, vì tôi như đã cảm nhận được mối nguy hiểm đang cận kề, nhưng Giang Tả nói không còn thời gian nữa.

Tôi đành miễn cưỡng tiến vào.

Trên đường đi, mưa lát phát giăng khắp núi rừng.

Không có chim thú, ngay một con kiến cũng không thấy xuất hiện, tôi có chút lo lắng, hỏi Hoàng Phủ Hiểu Minh bên cạnh: “Người nói xem, liệu có xảy ra chuyện gì không?”.

Hoàng Phủ Hiểu Minh mỉm cười dịu dàng, nói với tôi: “Yên tâm, không có ai chết nữa đâu”.

Tôi vẫn mơ hồ cảm thấy nụ cười kia quái lạ không thể diễn tả nổi. Đúng lúc này, chân tôi hình như vừa giẫm phải thứ gì đó. Có thứ gì mới “keng” lên một tiếng.

Trái tim bất chợt nhảy dựng lên.

Tôi nghe thấy Giang Tà hét lớn: “Cẩn thận!”.

Lá trúc xung quanh đột nhiên rơi rụng lá tả, như đao như kiếm phi xuống.

Tôi xoay người bay vọt lên, vội xòe cây quạt đang cầm trên tay, che chắn thân mình khỏi thứ vũ khí sắc bén kia.

Tổng cộng có chín chín tám mươi một mảnh. Tôi chỉ chắn được bảy mươi chín, còn lại hai mảnh suýt qua chân tôi, sâu đến lộ cả xương.

Trong cơn đau đớn, tôi cố kiềm chế, lòng thầm bái phục kẻ đã dùng ám khí tấn công, hai mảnh ám khí này, chỉ là lá trúc, phải xuất ra nội lực cực lớn mới có thể đạt hiệu quả như vậy.

Hoàng Phủ Hiểu Minh chạy đến đỡ lấy tôi, vội hỏi: “Sao vậy, có bị thương không?”.

Tôi cắn môi, đáp: “Không. Còn các người?”.

Ba người không hề bị thương, đứng trước mặt tôi.

Tôi đưa mắt cẩn thận kiểm tra một lượt trên mình Giang Tà, huynh ấy có vẻ rất ổn.

Tôi thoải mái mỉm cười. Huynh ấy không bị thương là tốt rồi.

Nơi hoang vu này không có cách nào trị thương được, tôi chỉ đành xé vải trên y phục của mình để băng bó.

Giang Tà đi đến, lạnh lùng nói: “Ở đây có mai phục, ta công cô, đừng để chậm hành trình, nhanh chóng thoát khỏi nơi đây là tốt nhất”.

Lòng chợt thấy vô cùng hạnh phúc.

Tôi nghĩ tuy bản thân đã trở nên xa lạ thế này, nhưng vương tử của tôi vẫn là vương tử.

Không nhiều lời thoái thác, tôi vui vẻ để huynh ấy công trên lưng.

Trong khoảnh khắc cảm nhận hơi ấm trên mình Giang Tà, tôi không kiềm lòng được, nước mắt lại trào ra.

Đã rất lâu, rất lâu rồi tôi không có ôm huynh ấy như thế.

Giang Tà trong ký ức của tôi, mang nụ cười như ánh mặt trời rạng rỡ.

Tiến về phía trước, tôi tuy có chút mệt mỏi nhưng vẫn chẳng dám chợp mắt đến một giây.

Vì mai phục ở đây, không phải do tôi sắp xếp, chúng tôi thực sự đang bị người khác theo dõi rồi.

Tôi phải bảo vệ vương tử của mình mới phải. Còn Hoàng Phủ Hiểu Minh nữa, trên thế giới này không thể thiếu một bổ đầu tốt như thế.

Triều Lưu lại càng không thể chết, nếu hấn chết, tất cả những việc tôi làm đều phí công vô ích sao.

Khu rừng lại yên tĩnh trở lại.

Một lát sau, có âm thanh khe khẽ từ đâu đó vọng lại.

Phía sau có thứ gì đó vun vút như gió lao đến, lao thẳng về phía tôi và Giang Tà.

Tôi quay đầu, chợt thấy một mũi tên có lông đuôi màu trắng.

Chẳng kịp nghĩ ngợi, trong chớp mắt tôi từ trên lưng Giang Tà lao xuống.

Giang Tà tựa như không ngờ tôi lại làm như thế, chột sững người giấy lát.

Xoay người, tôi mỉm cười với Giang Tà, đang muốn nói gì đó, lại thấy đôi đồng tử huỳnh ấỵ trợn tròn lên như hai con ốc nhồi.

Tôi cứng người, phía sau tôi...

Đã xảy ra chuyện gì... vậy?

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 55: Chỉ không biết, liệu có còn là người xưa ấy hay không

Con đau từ trên vai tôi phủ xuống, khoảnh khắc ấy, tôi thật sự rất muốn kiềm chế tiếng hét chói tai của mình.

Nhưng, thực sự là... đau quá.

“A!...”

Trên mũi tên có tẩm độc, nhất định là tẩm độc. Đó là cực độc, độc tính còn mạnh hơn gấp mười lần loại thông thường.

Máu chảy ra, tôi đã dần cảm thấy mơ hồ.

Giang Tà run lên bần bật chạy đến đỡ tôi, căng thẳng nói: “Ta giúp cô giảm đau”.

Nói xong lập tức xé mảnh y phục đang phủ trên vai tôi, đột nhiên tôi nhớ tới cánh hoa được xăm trên đó.

Sẽ bại lộ mất. Tôi vội giăng tay huỳnh ấỵ nói: “Không cần, để tự ta”.

Đưa tay rút mũi tên ra.

Mồ hôi túa khắp đầu, ảo giác, nhất định là ảo giác, cơ thể tôi tại sao có thể chịu nổi cơn đau thế này. Nhất định là ảo giác.

Ngẩng đầu lên, trong cơn hoảng hốt, tôi nhìn thấy Triều Lưu dường như đang rất đau lòng tiến đến, hẩn cầm chiếc khăn tay, vừa giúp tôi lau mặt, vừa dịu dàng nói: “Xem cô đau đến toát cả mồ hôi ra rồi. Để ta bồng cô đi”.

Vùi mình trong lòng hẩn, trái tim tôi cơ hồ dần bình tĩnh lại đôi chút.

Có thể vì tôi vẫn nhớ cái cảm giác này, nhớ đến cái ôm trước đây của hẩn.

Ấm áp mà an toàn.

Đêm đó, chúng tôi nghỉ lại giữa rừng sâu.

Vì quá đau và kiệt sức, tôi mê man thiếp đi, trong mộng lại vẫn là những nỗi bất an.

Đang mơ màng, tôi dường như nghe thấy những tiếng “phì phì”.

Sau đó, thanh âm đó cứ vọng lại mỗi lúc một nhiều hơn. Đôi mắt mở to, tôi mơ hồ nhìn thấy cảnh tượng kinh hãi vô cùng mà từ trước đến nay tôi chưa bao giờ thấy.

Rắn, rất nhiều rất nhiều rắn.

Những con rắn đó trườn đến trước mặt tôi, có con thậm chí còn cuốn chặt vào chân tôi rồi lồm ngồm bò lên.

Tôi sợ hãi, kinh hoàng thất sắc, bờ môi nhợt nhạt, bật dậy gào thét thảm thiết, đập đập vào những con rắn ấy rồi kinh hãi chạy tới nơi khác.

Trong rừng sâu tối tăm, lá trúc như lưỡi kiếm, tình cờ, ánh trăng lơ đãng xuyên qua kẽ lá rồi rọi xuống, cũng thanh lạnh tựa như dao sắc. Xung quanh

vọng lại những thanh âm rất lạ lùng không phải tiếng quạ kêu, mà chính là tiếng thú rừng.

Tôi rất sợ hãi, vô cùng sợ hãi.

Đột nhiên cảm thấy cô độc, vì bên cạnh tôi lúc này hoàn toàn chẳng có ai.

Âu Dương Thiếu Nhân, Âu Dương Y, Âu Dương Huyền, Âu Dương Thiếu Nhiên, Mặc Nguyệt, Mạch Thiếu Nam.

Tôi rất sợ, thực sự là rất sợ.

“Hu hu, ai đến, ai đến đưa tôi rời khỏi chỗ này đi”, quỳ trên nền cỏ, tôi cố không chế để tiếng khóc không bật ra thành tiếng.

Tôi rơi lệ, nhưng không dám khóc lớn, con đau trên vai càng thêm dữ dội, chân cũng run lên bần bật. Tôi không biết mình có thể thoát khỏi nơi này hay không.

Không, không được, tôi còn chuyện chưa làm, tôi không thể chết, không thể chết ở nơi này được.

Tôi còn chưa nói lời từ biệt với đám Âu Dương Thiếu Nhân, vẫn chưa nhìn thấy nụ cười rạng rỡ của họ.

Khoảng khắc tôi đang kinh hãi vạn phần, đột nhiên có tiếng bước chân vọng lại.

“Ai? Ai đang ở đó? Là Lê Sa phải không?”

Giọng nói đó, dịu dàng như nước, trong khoảnh khắc lại làm tim tôi chấn động.

Tuy chủ nhân giọng nói đó chính là hung thủ giết người không gớm tay.

Tuy chủ nhân giọng nói đó chính là kẻ thù truyền kiếp của tôi.

Nhưng giây phút này, tôi nghĩ đến, không phải những thứ đó.

Tôi chỉ đang nghĩ, người vừa đến kia chính là chàng yêu tinh dịu dàng ấm áp của mình.

Đôi chân và cơ thể đều không cách nào khống chế, tôi lập cập chạy đến, dù không thể trông thấy rõ ràng người ấy, nhưng khi vừa chạm vào lòng hân, nước mắt tôi lập tức trào ra.

Xin người, đừng hà tiện một cái ôm như thế, khoảnh khắc này, ta chỉ muốn được vỗ về mà thôi.

Lưu Niên, Lưu Niên, Lưu Niên ta yêu thương nhất, đêm nay lại khiến ta tham lam thêm một lần nữa. Ta biết mình rất hay thay đổi, ta biết ta hay nói những điều không nên nói, nhưng ta rất nhớ người, thực sự rất nhớ người.

Tay của Triều Lưu, lúc đầu vẫn buông thõng bên người, một lát sau mới ôm lấy tôi, khẽ khàng an ủi.

“Không sao, không có chuyện gì đâu.”

Có lẽ đêm đó là đêm đẹp nhất mà tôi và Triều Lưu đã từng trải qua. Để vỗ về an ủi nỗi kinh hãi của tôi, hân đưa tôi đến một nơi bí mật trong khu rừng này.

Ở đó có cảm giác tươi mới, hoàn toàn khác với sự u ám đáng sợ của khu rừng.

Hoa rơi nhẹ nhẹ, lãng đãng trôi trên mặt hồ, xung quanh đom đóm bay ngập khắp nơi.

Tôi và Triều Lưu ngồi dựa bên nhau, vết thương tuy vẫn còn đau, ý thức tuy vẫn mơ hồ, nhưng đây là lần đầu tiên tôi nghe được những lời thẳng thắn từ Triều Lưu như thế.

Hân ôm tôi thì thầm nói: “Ta vốn xuất thân gia đình giàu có, từ khi sinh ra đã được hưởng phúc. Trong sách có nói rằng: Nhân chi sơ, tính bản thiện[1]. Ta nghĩ đến bản thân mình lúc đó, có lẽ cũng đúng là như vậy. Nhưng chính là lúc ta sinh ra trên đời, có một thầy bói đã nói với phụ thân ta rằng sự tồn tại của ta sẽ mang đến đại họa cho gia tộc. Phụ thân ta vì thế liền vứt bỏ ta. Sau đó là nghĩa phụ đã nuôi dưỡng, chăm sóc cho ta. Sinh phụ như hổ, dưỡng phụ như sói. Đời người, không còn đường quay đầu, chính là như thế”.

[1] Con người lúc mới sinh, tính tình vốn thiện lương.

Tôi nắm chặt tay hân, ánh mắt mờ lung ngược lên nhìn hân: “Đường trở về ở phía sau người, quay đầu sẽ nhìn thấy, nhưng từ trước đến nay người chưa từng quay đầu lại nhìn”.

Nếu, ta nói là nếu, nếu người quay đầu lại, ta nhất định sẽ đứng ở phía sau người.

Những điều người mất mát thiếu thốn bao năm nay, ta sẽ từ từ bù đắp cho người.

Chúng ta chẳng cần gì nữa, cứ cùng nhau lang bạt góc biển chân trời, không người nào có thể ngăn cản chúng ta được.

Tôi nhìn hấn, một thứ ảo giác ngây ngô xuất hiện.

Lúc này, trái tim tôi đã ngập tràn bóng hình chàng trai ấy, có lẽ thực sự chỉ cần một câu nói.

Tôi lập tức có thể buông xuôi tất cả.

Tôi không phải một kẻ điên, nhưng lần này, dù tất thấy người trong thiên hạ đều mắng chửi tôi, tôi cũng bằng lòng điên rồ một lần.

Chỉ một lần này thôi.

Triều Lư vuốt tóc tôi, khẽ lắc đầu.

“Ta đã không còn tham vọng gì nữa, nhưng cũng chẳng thể quay đầu lại. Dòng máu trong ta đã trở nên băng lạnh, nếu có ngày nó đột nhiên sôi sục, ta sẽ bị thiêu đốt. Người ta thường nói “nhân tại giang hồ, thân bất do kỷ”[2], nếu cô đã từng trải qua một chút sẽ thấy điều đó rất đúng. Kiếp sau, chỉ mong được thấy non xanh trước mặt, nước biếc sau lưng, điền viên một mẫu, phòng ốc một gian, ánh mặt trời hòa cùng tiếng côn trùng, trăng sáng chiếu trùm tiếng ếch kêu, chỉ là không biết, ở đó liệu có còn là người xưa ấy hay không”, hấn than nhẹ một tiếng, ánh mắt nhìn tôi ngập nỗi bi ai.

[2] Nhân tại giang hồ, thân bất do kỷ: Người sống trong giang hồ, nhiều khi không thể tự quyết định chính những việc làm của mình.

Tôi biết, lúc này đã chẳng thể nén lại được nữa, là nỗi đau khổ của hấn, còn cả nước mắt của tôi.

Khép mắt lại, cổ họng tôi nghẹn đắng, sợ rằng chỉ cần tôi mở miệng, nước mắt sẽ lập tức tuôn rơi.

Kiếp sau, chỉ mong được thấy non xanh trước mặt, nước biếc sau lưng, điền viên một mẫu, phòng ốc một gian, ánh mặt trời hòa cùng tiếng côn trùng, trăng sáng chiếu trùm tiếng ếch kêu, chỉ là không biết, ở đó liệu có còn là người xưa ấy hay không.

Chỉ là không biết, ở đó liệu có còn là người xưa ấy hay không.

“Nếu chỉ đợi đến kiếp sau, vậy thì đời này ngươi cứ làm Triều Lư của ngươi đi. Mọi âm áp dịu dàng, mọi tâm tư tình cảm, đều phải đến kiếp sau mới tiếp tục được. Máu của ngươi nếu nóng lên sẽ thiêu đốt tất cả, vậy thì cứ để nó nguội lạnh đi”, tôi cố kìm nước mắt, nắm chặt tay hấn nói.

Mọi cảm xúc đang dần dần bay xa.

Tôi nghĩ những mệt mỏi tích tụ lâu nay đang cùng vết thương nơi bà vai phát huy tác dụng, tôi cảm thấy rất muốn ngủ.

Triều Lư tựa như đang cười, khe khẽ nói với tôi: “Thượng Quan Tinh, nàng còn nợ ta”.

Hấn nói rất khẽ, nhưng trong mơ hồ, tôi dường như nghe thấy hấn gọi mình là Thượng Quan Tinh.

“Ngươi nói... cái gì?”, khỏe miệng cứng đờ, tôi không dám tin, hỏi lại lần nữa.

Triều Lư ôm chặt lấy tôi, khẽ giọng nói: “Ta nói, Lê Sa, cô còn nợ ta”.

“Ta nợ gì ngươi?”

“Sau này, cô sẽ biết cô nợ gì ta, đợi đến khi cô hiểu ra, cô phải nhớ, nợ này nhất định phải trả. Ta là người rất so đo tính toán đấy.”

Đồ đen tối, lại dám chụp mũi tôi như thế.

Tôi không rõ đêm đó, có phải Triều Lư đã gọi mình là “Thượng Quan Tinh” hay không.

Ngoài câu đó, lời của hấn, từng câu từng chữ tôi đều nhớ rất rõ.

Đến khi tôi tỉnh lại lần nữa, hình như đã là giữa trưa của ngày hôm sau. Tôi đang nằm trên một chiếc giường cỏ.

Bọn Triều Lư đang nướng cái gì đó.

Giang Tã thấy tôi tỉnh lại, chia cho tôi một chiếc chân thỏ, tôi xua tay, từ chối: “Ta không thích”.

Vì bị thương, tôi hình như đang lên cơn sốt. Mọi thứ trước mắt cứ mờ mờ ảo ảo.

“Chúng ta còn bao lâu nữa mới đến nơi?”, tôi cắn môi, hỏi.

“Sao thế, không đợi được nữa hả?”, Hoàng Phủ Hiểu Minh mang nước đến cho tôi, hỏi.

Đúng là có chút không đợi được nữa, càng chôn chân ở đây bao lâu thì sẽ càng cảm thấy đau khổ.

Hoạt động cơ thể một lát, tôi chợt phát hiện chân mình dường như đã mất cảm giác rồi.

Trợn mắt kinh hoàng, tôi gào lên thảm thiết: “Chuyện gì thế này? Chân của ta sao thế này?”.

Triều Lư chạy đến an ủi tôi: “Không sao đâu, chỉ là độc dược phát tác mà thôi, kiên trì chút nữa, đợi chúng ta rời khỏi đây, tất cả mọi chuyện sẽ ổn thôi”.

Tôi gật gật đầu, sau rồi quay lại nhìn, Hoàng Phủ Hiểu Minh giờ đã không còn bên cạnh nữa.

Chẳng biết tại sao, tôi cứ cảm thấy, từ khi tiến sâu vào khu rừng, đám người này có chút gì rất kỳ quái.

Nhất là Hoàng Phủ Hiểu Minh, thái độ của hắn đối với tôi đã hoàn toàn thay đổi.

Siết chặt bàn tay, tôi thầm an ủi mình.

Hy vọng chuyện này đều là do tôi suy nghĩ quá nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 56: Là Thượng Quan Tình phụ bạc Vương gia, Vương gia không cần niệm tình cũ nữa

Ngày thứ ba, chúng tôi cuối cùng cũng ra khỏi khu rừng. Màn sương giăng khắp chốn cũng đang dần tan biến.

Lúc này, khắp người tôi trên dưới đều là vết thương.

Kỳ thực, cây quạt trong tay tôi có kỳ được giải được bách độc chữa được bách thương, chỉ là để hoàn thành kế hoạch, trước khi rời khỏi khu rừng này, tôi tuyệt đối không thể sử dụng.

Tôi nhìn màn sương đang dần tan biến, lau mồ hôi túa đầy trên mặt, khóe miệng không ngăn được khẽ mỉm cười.

Sáng sớm sương tan, là lúc chân tướng lộ rõ giữa trời.

Bỏ câu đưa thư đã gửi thông tin đi từ ba ngày trước, bí mật thông báo với mình chủ võ lâm rằng Triều Lư ác hành, mời ông ta đưa nguyên lão chính phái giang hồ, mời thêm cả bát phủ tuần án cùng đến đây xem trò hay.

Tôi tin, hôm nay chính là thời gian cuối cùng còn lại giữa tôi và Triều Lư.

Tôi cố vùng vẫy thoát khỏi lòng Triều Lư thì liền ngã xuống đất. Ngước mắt lên nhìn hắn, tôi trông thấy một nụ cười nhàn nhạt, giống như rượu hoa quế nồng đậm chẳng thể tiêu tan, làm say lòng người.

“Non xanh trước mặt, nước biếc sau lưng, điện viên một mẫu, phòng ốc một gian, ánh mặt trời hòa cùng tiếng côn trùng, trăng sáng chiếu trùn tiếng ếch kêu, ta có lẽ cũng chẳng phải người đó, nhưng đời này, chỉ cần người nói một câu quay đầu, ta sẽ có thể cùng người thực hiện tất cả. Người, có thể đồng ý quay lại được không?”, tôi chăm chú nhìn vào mắt hắn.

Có lẽ tôi đang mong chờ điều gì đó, có lẽ tôi đã sớm biết hắn căn bản không thể đáp ứng. Bất luận ra sao, đây cũng là sự cố chấp của tôi.

Qua những lời này, tôi lại càng không hy vọng hắn sẽ quay đầu lại. Tôi không thể thay đổi, không được hối hận. Dù khi bàn tay tôi chém xuống, máu đỏ ngập mắt, tôi cũng không thể được mềm lòng.

Tôi cho bản thân mình thêm một cơ hội, cũng là cho Triều Lư thêm một cơ hội. Là yêu hay không yêu, chúng ta đều phải giải quyết cho dứt điểm.

Triều Lư nhếch môi, đột nhiên lại phá lên cười, nhẹ giọng nói với tôi: “Từ trước đến nay ta chưa từng muốn quay đầu lại”.

Tay tôi đột nhiên run rẩy.

Không phải vì câu nói của Triều Lư, mà vì một lưỡi dao lạnh, bất giác ghè lên cổ tôi.

“Lê Sa, cô trù tính giết hại nhân sĩ vô lâm vô tội, lại tự biên tự diễn vụ án ‘gian phòng giết người’, ta thay mặt triều đình, lúc này bắt cô.”

Trái tim tôi đột nhiên lạnh giá.

Nhắm mắt lại, tôi thở dài một tiếng về phía Hoàng Phủ Hiểu Minh.

“Cho dù trời là đất, đất là trời, tất cả đảo điên, ta Hoàng Phủ Hiểu Minh vẫn tin tưởng cô là người tốt”, hắn đã từng thề thốt với tôi như thế.

Trời vẫn là trời, đất vẫn là đất, dù cho tất cả mọi thứ đảo điên, chuyện này cũng không thể đảo lộn được. Hắn có chính nghĩa của hắn. Chỉ là lời thề tôi muốn đã quá khoa trương, lỗi là ở tôi.

Đời người được một tri kỷ, chết không hối tiếc. Chỉ đáng tiếc, tri kỷ đã không hiểu cho đến nơi đến chốn, sợ rằng, tôi chính là nỗi tiếc nuối lớn nhất đối với cuộc đời Hoàng Phủ Hiểu Minh.

Nếu kiếp sau, tôi còn có may mắn được đến nơi này, hãy để tôi vào thời điểm bản thân mình trong sạch nhất, được quen biết hắn.

Mở to đôi mắt, nhìn gương mặt không cách nào đoán được cảm xúc của Triều Lư, tôi bình tĩnh nói: “Hắn không thông minh đến vậy. Tại sao ngươi lại phát hiện ra?”

“Chuyện này e rằng phải nói rất dài”, Triều Lư khó khăn nói.

“Hả, vậy sao? Ta thực sự không biết, ngươi vốn từ lúc bắt đầu đã phát hiện ra rồi.”

“Tả Thần vương đang ở đây, cô nương phát ngôn xin hãy thận trọng.”

Giang Tả tựa hồ không hề thấy phiền phức trước cuộc tranh cãi của chúng tôi, lại lên tiếng chen vào: “Nữ nhân này, các ngươi muốn giết, hay muốn áp giải trở về, bản vương không quản, hiện tại bản vương phải đi bắt Thượng Quan Tĩnh, tự các ngươi hãy xử lý đi”.

Ngước mắt, tôi nhìn Giang Tả hỏi: “Chuyện ở trong rừng đều là kế hoạch của ngài?”

Giang Tả lạnh lùng nhìn tôi, nói: “Giống như ma nữ giết người là ngươi mà thôi, chỉ một chút đau đớn như thế, ngươi có thể chịu đựng được mà”.

Trong khoảnh khắc, làn gió lướt qua mái tóc ấy, thổi qua bóng hình ấy, nhưng tôi chẳng tài nào tìm được hình ảnh chàng tiểu vương tử của buổi chiều hôm đó, dưới hàng liễu rủ phát phối trước công thành, trái tim thổn thức cổ kim đồng lệ.

Nước mắt thoáng chốc đã dâng đầy.

Tôi có thể không để tâm đến sự bức hại của Triều Lư, vì tôi nhất định sẽ rơi vào tay hắn.

Tôi có thể không để tâm đến sự bội ước của Hoàng Phủ Hiểu Minh, vì tôi cảm thấy hắn không hiểu tôi.

Nhưng Giang Tả gọi tôi là vương phi, Giang Tả nói tôi phải hạnh phúc, lúc này huynh ấy lại đang nói gì?

Ma nữ giết người, ngay đến huynh cũng nhìn tôi như thế?

Ngay đến huynh... cũng rời bỏ tôi...

Tôi đột nhiên cảm thấy bản thân mình giống như một vai hề trong vở kịch.

Kỳ thực tôi đã sớm nhận ra, tôi không phải kẻ ngốc, sao có thể không nhận ra được.

Trên đường đi, chỉ có tôi là người duy nhất bị thương.

Không thể trách được tất cả đám lá cây, những chiếc lá như sắt như thép găm chặt lên xương thịt, là vì có người đã sử dụng nội lực ở khoảng cách rất gần.

Mùi tên đó vốn chính là có người cố tình bắn thương tôi, cho nên mũi tên mới đâm thẳng vào da thịt như thế.

Những con rắn kia, nếu không phải nó cảm nhận được mùi vị gì đó, thì tại sao lại vây đến xung quanh tôi, chính là đã có người ở bên cạnh tôi cố tình để lại thứ gì đó để dẫn dụ chúng, chỉ có đám người bên cạnh tôi.

Tôi vốn cho rằng khi đã ra khỏi nơi này, sẽ không còn gì có thể gây thương tổn cho Giang Tả và Hoàng Phủ Hiểu Minh nữa.

Rõ ràng tôi không phải người cổ đại, vậy mà lại tin vào cái gọi là một lời hứa đáng giá ngàn vàng.

Vung tay, tôi trao một chương cho Hoàng Phủ Hiểu Minh.

Chắc hẳn không thể ngờ tôi sẽ ra tay, Hoàng Phủ Hiểu Minh theo bản năng liền né tránh, lưỡi đao trên cổ tôi vô tình miết xuống để lại một vết máu, còn may, vẫn chưa chạm tới xương.

Tôi rút phiến lông vũ trên chiếc quạt, uống thuốc rồi xoay người chạy ra khỏi khu rừng.

Phát tín hiệu, tôi gọi đám Âu Dương Thiếu Nhân đến cứu.

Kế hoạch tuy đã loạn, nhưng chỉ cần tôi có thể dẫn đám người này lên núi Thanh Mông, cùng lắm là sẽ chết chung với Triều Lư mà thôi.

Vốn tôi cũng không còn muốn sống mà rời khỏi đây. Nhưng, kẻ ngăn cản tôi, lại chính là Giang Tả.

Giang Tả như thiên thần đáp xuống trước mặt tôi, chỉ một chương đã phá vỡ tất cả.

Khí huyết phun trào, tôi dính một chương, ngã gục trên đất mà thổ huyết.

Tôi đột nhiên chẳng còn biết giờ đang là lúc nào. Chẳng biết mình đang phải bảo vệ thiên tử của ai, thiên hạ của ai.

Tôi mỉm cười, cười thê lương.

Giang Tả, Giang Tả, quen biết huynh, đúng là quá đen đui với Thượng Quan Tinh tôi.

Thôi đi, nếu tôi chết ở nơi này, chỉ có thể nói là do số mệnh.

“Yêu nữ, sắp chết đến nơi, còn muốn bỏ chạy”, Giang Tả ánh mắt băng lạnh, căm hận nói.

Tôi cười: “Yêu nữ, hóa ra ta là yêu nữ. Nước mắt nhà tan, tất do có yêu nữ. Không ngờ yêu nghiệt lại chính là ta”.

Giang Tả vung tay, phần nộ nói: “Ăn nói hàm hồ, đến điện Diêm Vương, để Diêm Vương gia phán tội của ngươi”.

Nhắm mắt lại, tôi quyết định chờ chết dưới bàn tay Giang Tả.

Chỉ cần thân phận của tôi không bị bại lộ, vậy thì tất cả sẽ đều trở lại đúng quỹ đạo của nó. Tôi tin, không thấy tôi lên núi, đám người Âu Dương Thiếu Nhân nhất định sẽ thay tôi lấy mạng Triều Lư.

Giang Tả, sau khi tôi chết, nếu một ngày nào đó huynh biết tôi là Thượng Quan Tinh, xin hãy nhỏ một giọt lệ khóc thương cho tôi, tôi sẽ tha thứ cho huynh.

Vì có người từng nói, yêu, chính là một giọt nước mắt ở trong tim, sạch sẽ vô cùng.

“Ha ha ha ha, trò hay, trò hay, thật là một trò diễn vô cùng đặc sắc.”

Tiếng vỗ tay vang lên, vào lúc máu chốt đột nhiên có âm thanh vang lên, Triều Lư cười lớn tiến lên.

Tôi liếc sang, Giang Tả cũng ngơ vờ nhìn hẳn.

Triều Lư bước đến, rút khăn tay lau vết máu trên khóe miệng tôi, khề khàng nói: “Vì ta mà làm nhiều chuyện thế này, có đáng không? Thượng Quan Tinh”.

Đôi mắt tôi lập tức trợn lên, kinh ngạc không thốt nên lời.

Giang Tả cùng Hoàng Phủ Hiểu Minh cũng kinh hoàng thất sắc, không nói được lời nào.

Hóa ra, hẳn vốn đã biết tất cả.

Trong rừng cây bắt giác lá rụng, gió vi vu.

“Ngươi đã biết từ lâu rồi?”

“Về cơ bản là thế. Dầu sao ngoài Thượng Quan Tinh, chẳng có nữ nhân nào dám hỗn láo như thế trước mặt ta cả.”

“Chỉ căn cứ vào điều đó hay sao?”

“Còn nhiều thứ khác nữa.”

Giang Tả đột nhiên lao đến trước mặt tôi, kích động vô cùng, hét lên: “Nói cho ta biết, ngươi không phải là Thượng Quan Tinh, hẳn ta đang nói dối phải không?”.

Tôi thấy nổi kinh hoàng trong đôi mắt ấy, ngay đến cánh tay cũng run rẩy không thôi.

Trái tim đột nhiên như vừa rơi vào bình ngũ vị, vô cùng hỗn tạp. Đáng về sợ hãi của Giang Tà, là thế này sao?

Bộ dạng này, là lần đầu tiên tôi thấy, cũng là lần cuối cùng đấy nhé.

Tôi cũng mơ hồ hiểu được, Giang Tà, nguyên nhân huynh đến, tôi cũng hiểu được đôi chút, thế là đủ rồi.

Tôi mỉm cười, giữ chặt tay huynh ấy.

Cũng chẳng cần phải nguy trang nữa, tôi đưa tay lấy ra một lọ thuốc nước. Đó là Mạch Thiếu Nam đã chuẩn bị cho tôi.

Huynh ấy nói khi tôi muốn khôi phục lại dung mạo, chỉ cần uống hết lọ thuốc nước này. Sau khi uống thuốc, dung mạo của tôi đã dần dần trở lại như trước.

Tôi nhìn về mặt tuyệt vọng, bi thương của Giang Tà, khẽ nói: “Từng nhận ân huệ của ngài dưới tán liễu trước cổng thành, nhưng nay một sớm một chiều đều đã trôi theo dòng nước. Là Thượng Quan Tình phụ bạc Vương gia, Vương gia không cần niệm tình cũ nữa. Quan là quan, phạm nhân là phạm nhân, sao có thể không chiều theo phép nước, thuận theo lẽ Trời”.

Giang Tà nắm tay tôi, lo lắng nói: “Tiểu Tình, nàng nghe ta nói, nghe ta giải thích, kỳ thực ta...”.

“Không cần nói bất cứ điều gì nữa, ngài là Vương gia, Hoàng thượng cần ngài, thiên hạ bách tính cần ngài, ngài hãy nhớ, một ngàn Thượng Quan Tình cũng chẳng thể đổi được giang sơn này.”

Nhẹ nắm bàn tay Giang Tà, tôi nghĩ những điều mình có thể làm cho huynh ấy thực sự không nhiều, tôi vì huynh ấy mà làm chuyện này cũng chẳng có gì to tát. Nhưng chỉ cần tôi có thể làm được, tôi chắc chắn sẽ làm vì huynh ấy. Chính là buổi chiều, trước cửa hoàng thành tôi đã đón nhận ơn huệ của huynh ấy, chính là cái ngày huynh ấy vì tôi mà tới giang hồ. Giang Tà, tôi vì huynh làm những chuyện này, huynh không cần phải biết rõ. Vì những gì huynh làm cho tôi, có nhiều thứ, tôi cũng chưa từng biết.

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 57: Kiếp này được tương ngộ cùng huynh, Thượng Quan Tình tôi không hề hối hận

Đoàn kiếm sắc lạnh được giấu trong ống tay áo, tôi dịu dàng ảm áp mỉm cười nhìn Giang Tà.

Kiếp này được tương ngộ cùng huynh, Thượng Quan Tình tôi không hề hối hận.

Tôi đẩy Giang Tà ra, rút kiếm, nhanh chóng kê lên cổ Triều Lưu.

Triều Lưu mỉm cười, ngược mắt nhìn tôi, dịu dàng nói: “Dung nhan đang mị hoặc là thế, sao lại trở thành như vậy rồi”.

“Chớ nhiều lời, đừng có cho rằng ta không biết ngươi còn muốn diễn trò gì.”

Đoàn kiếm ghi sát trên cổ Triều Lưu, tôi không chế hấn như thế rồi nói với Giang Tà câu cuối cùng.

Có lẽ đời này đây là những lời cuối cùng tôi nói với huynh ấy.

“Vương gia, mau chạy đi.”

Lướt qua phía sau Giang Tà, tôi trông thấy đám lá trúc rơi xuống rợp trời. Còn nhớ rất rõ lần đầu tiên, khi huynh ấy buông tay để tôi rời khỏi kinh thành, hoa cũng bay ngập trời như thế, chỉ là khoảnh khắc như tình lãng mạn đó, mắt huynh ấy ngăn lệ nói với tôi, “Vương phi của ta, nàng đi đi, đi tìm tất cả những gì nàng muốn. Nếu một ngày nào đó nàng thấy mệt, thì hãy trở về. Nàng mãi mãi là vương phi của ta”.

Lần thứ hai, huynh ấy cũng buông tay lại nói rằng, “Vương phi của ta, nàng phải hạnh phúc đấy”.

Tôi thực không muốn gọi huynh là Vương gia, có điều tôi phát hiện mình chỉ có thể gọi huynh như vậy mà thôi. Như vậy mới có thể chứng minh huynh và kẻ tội nhân này không có bất kỳ quan hệ nào.

Nếu có thể, tôi thực sự muốn hét lên một câu cuối cùng “Vương tử son tặc”.

Tựa hồ bốn chữ này, có thể bao hàm tất thảy mọi tình cảm giữa tôi và huynh ấy.

Vương tử son tặc của tôi, lần này, đến lượt tôi phải buông tay rồi.

Tiếng bước chân cứ mỗi lúc một gần, có người đang thần tốc di chuyển đến chỗ này.

“Hoàng Phủ Hiểu Minh, đưa Vương gia chạy đi, sát thủ đến rồi.”

Hoàng Phủ Hiểu Minh kể từ lúc bắt đầu cho đến khi kết thúc đều im lặng không nói một lời. Hắn còn chưa thoát ra khỏi sự kích động đầu tiên vì phát hiện tôi là “hung thủ”, lại lập tức rơi vào một nỗi kích động khác khi biết tôi chính là Thượng Quan Tĩnh, nhất định là đang phải chịu những đả kích quá lớn. Nhưng hiện tại, thủ hạ của Triều Lư đã đến, chứng rõ ràng là muốn lấy mạng Giang Tả.

Mắt Giang Tả ầng ậng nước, vùng vẫy nói: “Tiểu Tĩnh! Ta có thể bảo vệ nàng”.

“Tôi và ngài không còn quan hệ gì nữa. Mau chạy đi!”, tay tôi nắm chặt đoản kiếm, hét lớn về phía đám người vừa đuổi đến: “Tất cả lui xuống cho ta, nếu tiến thêm một bước, ta sẽ giết chủ nhân của các ngươi”.

Đoản kiếm mỗi lúc một ghì chặt, tôi uy hiếp Triều Lư nói: “Bảo chúng lui xuống mau”.

Triều Lư mỉm cười: “Nàng quả nhiên là biết ta muốn giết Giang Tả”.

“Chớ nhiều lời, món nợ của chúng ta, hiện tại ta có thể tính toán với ngươi. Nhưng nếu ngươi muốn giết Giang Tả, trừ phi giết ta đi.”

Hoàng Phủ Hiểu Minh tựa như vừa tỉnh lại sau một mớ hỗn độn liền rút đao bảo vệ Giang Tả.

Sát thủ hắc y đã nhanh chóng bao vây bốn phía, chỉ còn đợi lệnh của Triều Lư.

“Tất cả lui xuống”, Triều Lư khoát tay, nói.

Hoàng Phủ Hiểu Minh nhìn tôi một cái, quay lại nói với Giang Tả: “Vương gia, chúng ta mau đi thôi”.

Giang Tả nhìn tôi, rút kiếm ra khỏi bao.

“Muốn chạy thì ngươi tự chạy đi, ta phải đưa vương phi của ta đi cùng.”

Tôi cười với Giang Tả, nói: “Nơi này không có vương phi của ngài, chỉ có một phạm nhân Thượng Quan Tĩnh. Hôm nay ngài ở đây, chính là phải dùng cả giang sơn để trao đổi. Một tên tội nhân Thượng Quan Tĩnh tôi không gánh vác nổi, và chắc cũng chẳng sống sót qua được kiếp này. Nếu ngài có thể giữ thiên hạ không loạn lạc tôi nhất định sẽ dùng tâm sức cả đời để vượt qua kiếp nạn này. Đến khi thái bình, thiên hạ rộng lớn, tự khắc có ngày chúng ta được trùng phùng”.

“Đã nói thì phải giữ lời”, kiếm trong tay Giang Tả vung lên, cuối cùng buông một câu như thế rồi xoay người chạy đi.

Chắc hẳn huynh ấy hiểu sự quật cường của tôi.

Dõi theo bóng hình đang xa dần, trái tim tôi cơ hồ chùng xuống. Trong thời gian huynh ấy trở về, Mạch Thiếu Nam sẽ tìm cách loan tin tới kinh thành về mọi thứ liên quan đến Triều Lư và Trương Vân Thiên. Vương tử của tôi nhất định sẽ cứu được thiên hạ này, tôi tin tưởng điều đó.

Phía xa xa, Hoàng Phủ Hiểu Minh vẫn đang do dự.

“Đi bảo vệ Vương gia mau, mạng ta, tự sẽ có chính đạo đứng ra phán quyết.”

Tôi không phải muốn nói những lời dễ nghe, từ khi bắt đầu, tôi đã lựa chọn con đường như vậy.

Tôi hy vọng mình được chết trong tay một người thanh sạch như Hoàng Phủ Hiểu Minh. Thế gian khó cầu sự hoàn mỹ, tôi cũng biết chuyện này là không thể.

Hoàng Phủ Hiểu Minh chấp tay bái biệt, sau đó chẳng nói chẳng rằng, xoay người rời đi.

Tôi lắc đầu, tri kỷ thật khó đoán.

Hắn khác chúng tôi, cho rằng tất cả chính nghĩa đều sạch sẽ. Là chúng tôi quá phức tạp, trong khi hắn lại quá đơn thuần, khiến chúng tôi không cách nào nói rõ được.

“Thượng Quan Tĩnh, nàng mắc nợ ta”, người đang bị đoản kiếm kề cổ đột nhiên lại nói với tôi như thế.

Đoản kiếm trên tay chợt rung lên, suýt chút nữa thì rơi xuống đất. Giống như đêm đó, hắn cũng nói câu này.

“Ta nợ gì ngươi chứ?”, tôi hoang mang, càng gí sát đoản kiếm, bức hỏi.

Hắn cười nhẹ: “Nàng biết ta có thừa khả năng để thoát khỏi sự khống chế của nàng”.

Đúng vậy, tôi biết chắc điều đó. Chỉ vì tôi cố chấp, nên mới hy vọng mình có thể thắng hắn, trên thực tế là hắn nhường tôi mà thôi. Chỉ vậy mà thôi.

Bước chân phía sau đang vọng lại, tôi nói với hắn: “Ngày hôm nay, chuyện giữa chúng ta đã hoàn toàn kết thúc. Trên đỉnh Thanh Mông, ta đợi ngươi, ngươi có dám đến không?”.

“Ta đã từng nói rồi”, Triều Lư trong chớp mắt thi triển quyền cước thoát khỏi đoản kiếm của tôi, quay lại mỉm cười, đưa tay tháo mặt nạ xuống rồi nói: “Ta đợi nàng đến tìm ta. Nàng vì ta mà đến, vì ta mà đạo diễn toàn bộ kế hoạch này, há ta lại không tới để mở rộng tầm mắt hay sao?”.

Tôi lại được trông thấy hắn cười.

Một con người lạnh lẽo cô độc, sao có thể cười rạng rỡ như thế.

Đẹp khuynh quốc khuynh thành như hắn, bất kỳ ai cũng không được phép mê đắm.

Ngắm nhìn dung nhan đó, tôi cũng mỉm cười, đưa tay lên lau máu trên khóe miệng, tôi nói: “Ta đợi ngươi”.

Tôi rất đổi vui mừng, trong lòng dấy lên cảm giác được giải thoát.

Tất cả cuối cùng cũng sẽ kết thúc tại đây, chúng tôi sẽ đều có thể đường đường chính chính đối diện với thế giới này.

Xoay người lại, tôi lao vào lòng Âu Dương Thiếu Nhân, để huynh ấy đưa mình rời đi.

Khi thân hình vọt lên không trung, tôi cúi đầu nhìn Triều Lư, hắn cũng ngẩng lên nhìn tôi.

Đó là khoảng cách giữa hai chúng tôi, một lần đưa mắt nhìn nhau vô cùng ấm áp.

Không buồn không vui, không yêu không hận, chỉ đơn giản trao nhau ánh nhìn thuần khiết.

Thoải mái, thấu hiểu, giải thoát.

Một ánh nhìn tựa ngàn thu.

* * *

“Tại sao lại là gương mặt này?”, Âu Dương Thiếu Nhân hỏi, “Nàng bị vạch trần rồi sao?”.

Tôi gật đầu.

“Ngay từ khi bắt đầu Triều Lư đã nhận ra thân phận của tôi.”

“Vậy tại sao hắn vẫn giả bộ ở cùng nàng cho đến tận lúc này.”

“Ai biết được... Có lẽ hắn không muốn tôi rời khỏi tầm kiểm soát của hắn, hoặc cũng có thể có nguyên nhân khác.”

Trong mơ hồ, tôi dường như đoán được lý do Triều Lư luôn ở sát bên mình. Chỉ là tôi không dám nghĩ, tôi sợ mình sẽ trở thành một nữ nhân vô dụng. Sẽ trở thành nữ nhân vì cái gọi là ái tình mà phản bội cả thế giới này.

Tôi nghĩ, đó chính là chuyện tôi tuyệt đối không được làm.

Nữ nhân yêu đến điên cuồng, tôi đã làm hai lần rồi.

Trước rừng cây kia, tôi cũng đã đủ dũng khí để điên lần cuối cùng với hắn, hiện tại, tôi phải loại bỏ phần nữ nhân yếu đuối trong mình, phải đánh một trận thật hay.

“Thiếu Nhân, đừng nói về tôi nữa, các huynh chuẩn bị thế nào rồi?”

Âu Dương Thiếu Nhân đáp: “Đã sắp xếp ổn thỏa”.

“Vậy thì tốt, đợi khi Triều Lư chết, huynh hãy để Mạch Thiệu Nam giả trang làm hắn, nhanh chóng trở về kinh thành loan tin, để tất cả biết rõ mối quan hệ giữa Triều Lư và Trương Vân Thiên. Có hắn ở đó, công thành sẽ lập tức được mở. Huynh và Mặc Nguyệt đi vận động thêm một vài nhân sĩ võ lâm cùng cái trang làm thủ hạ của Triều Lư rồi trà trộn vào thành ngầm điều tra những người dân Nam Quốc đang náu mình trong đó. Kinh đô sẽ đón nhận một cơn đại biến, Âu Dương Y và Thiếu Nhân, còn Âu Dương Huyền nữa, cả ba người cùng đến chi viện cho Giang Tả, lộ tuyến thế nào Thiếu Nam sẽ giao cho các huynh.”

Âu Dương Thiếu Nhân cau mày, oán trách: “Nói những thứ đó lúc này làm gì, nàng bị thương đến mức này, trước tiên phải điều trị cẩn thận, những chuyện khác để sau sắp xếp cũng chưa muộn”.

Tôi lắc đầu, nói: “Phải nói cho xong, tôi mới yên lòng được”.

Xin lỗi, Thiếu Nhân, những kỳ sĩ mà tôi chân quý. Đại khái tôi chỉ có thể cùng các huynh đến chỗ này mà thôi.

Thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn, tôi cũng không thể ở mãi bên các huynh được.

Tôi không thấy hối hận khi đã hành trình đến thế giới này, tôi đã không tới đây vô ích.

Vì chỉ mới ở đây một thời gian ngắn ngủi, nhưng tôi đã được trải nghiệm rất nhiều điều, những điều mà mười bảy năm qua tôi chưa từng biết tới.

“Thật vui quá”, tôi cố kìm nén, cảm thán thốt lên.

Âu Dương Thiếu Nhân ôm tôi vào lòng, ngồi xuống nền đất khẽ giọng hỏi: “Vui gì vậy?”.

“Thời gian. Chớp mắt, tôi đến đây cũng đã một năm rồi, quen biết các huynh cũng từng đó thời gian, có lẽ thời gian vui vẻ quá nhiều, nhưng khi đó lại hoàn toàn không cảm thấy được.”

“Vậy sao? Thế cũng vui sao, không phải sau này năm nào nàng cũng cảm thán như thế chứ.”

“Hằng năm...”

“Khó lắm mới thấy nàng đa sầu đa cảm một lần, sau này hằng năm, đều cảm thán một lần đi, hằng năm đều nói ra câu đó, đều bảo thời gian vui vẻ quá nhiều, nhưng không cảm thấy được”, cúi thấp đầu, ánh mắt yếu tình của Âu Dương Thiếu Nhân phát ra tia sáng cực kỳ ảm áp.

Tôi cuộn mình trong vòng tay huynh ấy, đau lòng nói: “Thiếu Nhân, sau này hằng năm, tôi đều sẽ nói”.

Xin lỗi, sau này hằng năm tôi đều sẽ nói. Nếu tôi còn sống năm nào tôi cũng sẽ nói. Nếu tôi trở về, năm nào tôi cũng sẽ nói. Nếu có kiếp sau, năm nào tôi cũng sẽ nói...

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 58: Hắc nói: Ta chỉ là kẻ qua đường...

Bốn phía đỉnh Thanh Mông, chúng tôi đã trồng thêm rất nhiều cây, những cái cây này dùng để che mắt bát phủ tuần án và người trong võ lâm.

Tôi sắp đặt những thứ này ở đây còn có một nguyên nhân khác, vì lưng núi Thanh Mông này vốn không có sơn lộ đi xuống chỉ là một vách núi dựng đứng, phía dưới vách núi là một sơn cốc. Trong sơn cốc có động Thanh Đàm, nếu nói chuyện tại đây, thanh âm sẽ được phóng to cực đại, phát rộng từ phía, đủ để truyền đến tận tai những người xung quanh.

Tôi cần họ nghe thấy những điều tôi nói, cần nghe được những điều Triệu Lưu nói. Hoàng thành hiện tại có lẽ đã bị mai phục khắp nơi, Trương Vân Thiên e rằng đang chờ đợi thời cơ. Ông ta phải giết Giang Tả nên chắc hẳn đã sớm giam lỏng quân thúc Hoàng thượng rồi. Chỉ chờ đến khi Giang Tả chết, ông ta sẽ mượn cơ người Nam Quốc đang nhiễu loạn nước nhà, thay Giang Tả diệt trừ mối họa, rồi lại đưa người Nam Quốc rời đi, tự mình đăng cơ lên ngôi Hoàng đế.

Nhưng làm như thế, vừa tổn tâm sức, lại rất phiền phức, và lại nếu làm không tốt, cái mạng ông ta không chừng cũng đi tong, đâu còn có thể trở thành Vương gia nào nữa.

Hồi đầu, tôi cũng nghĩ ông ta rất có thể sẽ làm nhiếp chính vương. Nhưng nghe Mạch Thiếu Nam nói, Trương Vân Thiên này ý thế văn võ song toàn, tuy đối với người khác thủ đoạn hiểm độc, lòng lang dạ sói, nhưng ông ta cũng tự cảm thấy bản thân mình vẫn mang một chút tư tưởng chính nghĩa, từ trước đến nay luôn coi thường việc chiêu nạp những Hoàng tử yếu hèn của hoàng cung, duy chỉ có Giang Tả là còn có chút yêu thích, nhưng đáng tiếc huynh ấy lại là người không ưa gì thân phận hoàng tộc.

Với tính cách của một kẻ thông minh quật cường, trừ khi là người Trương Vân Thiên cảm thấy thực sự tài giỏi, nếu không ông ta nhất định không để kẻ khác ngồi lên đầu mình. Vì ông ta luôn tin rằng, thiên hạ này sẽ biến đổi trong lòng bàn tay ông ta.

Cho nên, ông ta cần phải có một trái tim dứt khoát.

Xét cho cùng, từ xưa đến nay, mỗi một loạn đảng nổi dậy rồi thất bại đều vì cho rằng như thế, cho rằng bản thân mình mới là chân mệnh thiên tử do trời tạo ra, vì thế chỉ bản thân mình mới có tư cách thống trị thế giới này.

Tại đây, tôi chôn những ống thuốc nổ khắp xung quanh, trước đó tôi đã nhờ Âu Dương Y làm ẩm số thuốc nổ này rồi, giờ chỉ còn chôn chúng xuống đất thôi.

Không thể không đề phòng nhân tâm của người trong võ lâm, khó mà nói được bọn họ có phải đồ ngốc hay không? Nếu sau khi Triều Lưu bị giết, lại có kẻ nào đó muốn truy sát bộ Âu Dương Thiếu Nhân, vậy thì tất cả đều phải dựa vào đồng thuốc nổ này rồi.

Tôi rửa sạch sẽ thuốc nổ trên tay rồi vào một bụi trúc thay y phục, trang điểm nhẹ nhàng.

Đến lúc bước ra, tôi lại là Thượng Quan Tinh thương ngày.

Lê Sa, là một bông hoa quỳnh, hôm nay nở, nhưng cũng sẽ tàn ngay.

Bên ngoài, có người khách không mời mà đến.

Trên đường đi, là Thiện Thủy đã giúp đỡ tôi, nhưng cũng vẫn bị tôi lừa dối.

Đứng trước mặt tôi, Thiện Thủy bước tới, dáng vẻ bình tĩnh tựa như một vị đại nhân.

“Cô rốt cuộc là Lê Sa, hay là Thượng Quan Tinh”, Thiện Thủy không lộ cảm xúc, nhìn tôi hỏi.

Tôi mỉm cười, nói với hắn: “Ta là Thượng Quan Tinh, từ trước đến nay ngươi chưa từng thấy qua dung nhan của ta. Lúc này hãy nhìn đi, thấy thế nào?”.

Thiện Thủy sắc mặt vẫn không chút biểu cảm, nói: “Vậy Lê Sa là ai?”.

Tôi bước đến, ngồi trên chiếc xích đu trong viện, nhẹ nhàng lắc lư.

“Ta chính là Thượng Quan Tinh, Thượng Quan Tinh chính là Lê Sa. Là ta dụ dung để diễn trò, mục đích là muốn dẫn dụ Triều Lưu đến. Hiện tại người đã biết tất cả, ngươi đến giết ta sao?”

“Thượng Quan Tinh, đã có người nào nói qua với ngươi chưa, mắt ngươi rất đẹp”, Thiện Thủy ngồi xuống trước mặt tôi, nói.

Chiếc xích đu phát ra âm thanh khe khẽ, ánh dương chói lọi rực rỡ, trời cao trong xanh muôn dặm không gợn mây, tôi ngẩng lên, khẽ lầm nhảm: “Hình như cũng có nhiều người nói như vậy. Ngươi muốn có đôi mắt này sao?”.

“Không, ta muốn nói với ngươi, mắt ngươi rất đẹp, tuy ta rất ghét ngươi, nhưng ta rất thích đôi mắt đó. Có người từng nói với ta, mắt chính là con đường dẫn tới trái tim. Con người chỉ có một trái tim, một đôi mắt. Bất luận người đó biến đổi dung mạo thế nào, trở thành bộ dạng ra sao, chỉ cần nhìn qua đôi mắt, sẽ có thể tìm thấy con đường dẫn tới trái tim người đó. Mắt của ngươi quá đẹp, nó khiến người ta hiểu được trái tim ngươi, không hề nhầm lẫn”, Thiện Thủy nói xong liền đứng dậy.

Tôi vẫn lặng lẽ ngồi trên xích đu, rồi lại khẽ khàng lắc lư.

Ánh mặt trời chói lọi, mây trắng trôi lững lờ, trời cao xanh thẳm, tất cả cảnh tượng đó đã trở nên mơ hồ trước mắt tôi.

“Nói cho ta biết, người đó... là ai...”, run rẩy, đôi môi nhợt nhạt trắng bệch, tôi khó khăn hỏi Thiện Thủy.

Thiện Thủy cười cười, nói: “Ta không thể nói cho ngươi biết hắn là ai. Ta chỉ thông báo cho ngươi biết hai điều. Thứ nhất: Ta giúp ngươi, từ trước đến nay đều chẳng phải vì mong muốn đạt được điều gì, tất cả chỉ là để đổi lấy nhân tình, những thứ ta nói trước đây đều là lừa ngươi. Thứ hai, người kia nói với ta, nếu một ngày nào đó gặp được Thượng Quan Tinh, hãy nói cho nàng biết, ánh mắt nàng rất đẹp, khi nói đến chuyện này, nàng sẽ hỏi người nói là ai, hãy trả lời rằng ta chỉ là kẻ qua đường. Một kẻ qua đường mà trong mộng mị vẫn luôn chẳng biết mình là khách”.

Tôi cắn chặt môi, nhắm nghiền hai mắt, trái tim cứ từng hồi cuộn lên đau đớn. Tất cả huyết dịch trong cơ thể dường như đều biến mất. Thay vào đó là nỗi bi thương cứ thế trào ra, tôi không cách nào khóc được thành tiếng.

Trong mộng chẳng biết mình là khách.

Trong mộng chẳng biết mình là khách.

Rốt cuộc, tôi là khách trong giấc mộng của người ấy, hay người ấy là kẻ lang du trong giấc mộng của tôi. Người ấy nói bản thân mình là kẻ qua đường, vậy thì khi đó tại sao còn cô tình gặp tôi.

Lẽ nào đó thực sự là một chuyện tình cờ, lẽ nào tất cả đều là do số mệnh?

Chàng yêu tình mà ta yêu thương nhất, rốt cuộc ta phải lòng dạ sắt đá đến mức nào, mới có thể chống lại được sự dịu dàng ảm áp của ngươi.

Thiện Thủy đi mấy bước rồi dừng lại.

Tôi yếu ớt hỏi: “Còn có điều muốn nói ư?”.

Thiện Thủy gật đầu, nói: “Thượng Quan Tinh, ta không giúp làm người. Người hết lòng vì người khác, ta luôn bội phục”.

Tôi cười: “Thiện Thủy, ta biết người sẽ theo dõi trò hay này đến khi kết thúc, đồng ý với ta một chuyện được không?”.

“Còn cần ta giúp giết người?”

“Không, chỉ là muốn người giúp ta chuyển chút đồ, đến lúc đó, người sẽ biết.”

Sau khi Thiện Thủy rời đi, đám Âu Dương Thiếu Nhân chạy đến.

Tôi xúc lại tinh thần, rót rượu cho họ.

“Cuộc đời không lúc nào không cần đến rượu, khi vui uống, khi buồn uống, khi trùng phùng uống, khi ly biệt cũng uống. Lúc này hãy vì trận chiến cuối cùng của chúng ta mà cạn ly.”

Sau khi uống rượu xong, ánh mặt trời rực rỡ đã tràn khắp.

Tôi vẫn lặng lẽ cầm cây quạt trong tay, mỉm cười, chén rượu tinh xảo trong tay được đặt trở lại trên bàn.

“Đừng quăng đi, cứ giữ lại, sau này chúng ta còn phải uống tiếp.”

Tôi cũng chẳng rõ khi nói ra câu đó tôi là Thượng Quan Tinh hay là Lê Sa nữa.

Phóng khoáng, tự tin, không thuộc về tôi mà thuộc về một nữ nhân mang tên Lê Sa. Còn tôi, sẽ vẫn luôn mỉm cười như thế, dùng nụ cười của Thượng Quan Tinh, và dáng vẻ của Lê Sa.

Sáu nam nhân trước mắt lần lượt gỡ mặt nạ xuống, quỳ trước mặt tôi, lớn tiếng nói: “Vâng, chường môn”.

Tôi nhớ trên đường tới thành Giang Hoa ngày đó, lời kể chuyện của một người thuyết thư: Cô gái đẹp như tiên giáng trần, cài một chiếc trâm hoa lê trên tóc, toàn thân khoác y phục sắc đỏ, tay cầm cây quạt mang hình mặt quỷ ngũ sắc, đàm tiếu chuyện nhân gian, ống tay áo phất lên, hoa lê bay ra khắp nơi, khi vung tay, tãi ra ngàn vàng, nổi danh thiên hạ, thật sự là một kỳ nữ trên thế gian.

Giấc mộng hoa lê đã không còn nữa, lúc này u sầu lo lắng là quá thừa thãi rồi.

Hai tay chống nạnh, tôi lớn tiếng nói: “Các huynh đứng lên hết cho tôi, nói cho các huynh biết, bản cô nương nhất định phải thắng lần này, khi ca khúc mừng công, phải để tôi hát bài nãi hương, nghe rõ chưa. Đi đi, đi đi, đừng làm lỡ đại sự”.

Một Thượng Quan Tinh không tìm không phổi, gan nhỏ, thích gây chuyện phiền phức đã quay trở lại.

Trên đỉnh núi Thanh Mông, Triều Lưu cũng vừa đến, theo sau còn có một đám nhân sĩ gọi là võ lâm chính phái.

Tôi cười lạnh.

Tôi sớm đã biết hắn sẽ làm như thế, chắc chắn như thế.

Thiện Thủy cũng có mặt trong đám người đó, đứng ngay bên cạnh hắn.

Còn chúng tôi, tất cả chỉ có bảy người.

“Thượng Quan Tinh, giờ tay chịu trời đi!”

“Buông đao xuống!”

Tôi mỉm cười, hỏi Triều Lưu: “Người sợ đến một mình sẽ bị ta giết hay sao mà phải kéo theo cả đám phế vật thế này, dù có đưa bọn chúng đến đi nữa, người cũng sẽ không tránh khỏi sự việc tương tự đâu”.

Triều Lưu mở quạt phe phẩy, cười nói: “Đội lạt nữa động thủ, người sẽ biết chuyện đó có xảy ra không”.

Tôi lắc đầu, nói với đám người đang xì xào bên cạnh: “Im lặng, im lặng, ta gọi các người tới đây, không phải để các người mắng chửi hay vung đao múa kiếm, mà là gọi các người đến để xem trò hay. Mặc Nguyệt, ra tay”.

Mặc Nguyệt được lệnh, lao về phía trước mấy bước, một cước chấn xuống, tiếp đó, một vòng lưới sắt bật lên khỏi mặt đất, ngăn hết đám người gọi là võ lâm chính phái ở bên ngoài.

Tôi phe phẩy chiếc quạt, cười ha hả.

“Ha ha ha ha, Triều Lưu, hiện tại ngươi hãy nhìn đi, ở đây rốt cuộc ai an toàn hơn ai?”

Vòng lưới sắt này đều là do Mặc Nguyệt bố trí, căn bản không cách nào chặt đứt được.

Tiếng mắng chửi xung quanh lại bắt đầu rộ lên, nhưng không hề lọt được vào tai tôi.

Đúng đó mà gào thét liệu có tác dụng gì. Nếu những người này biết suy nghĩ một chút thì đã không đến đây, đất nước của bọn họ nói không chừng cũng sẽ chẳng đến bước đường này.

Quốc gia hưng vong, thất phu hữu trách[1]. Cái đám thất phu này, nước nhà sắp mất đến nơi, còn ở đây chỉ tôi mà nằng chửi “nữ ma đầu”.

[1] Quốc gia hưng vong, thất phu hữu trách: Nước nhà có hưng thịnh hay suy vong, là dân thường cũng phải có trách nhiệm.

Trong vòng vây được làm bằng sắt đen kịt, tôi thậm chí vẫn còn một cơ quan nữa, đó là tôi đã vì đám người Mặc Nguyệt mà thiết kế ra, nhưng từ đầu tới cuối tôi luôn lừa dối họ, cơ quan này tôi làm cũng vì cả Triều Lưu nữa.

Tôi nhìn về phía Triều Lưu, hỏi hần: “Ngươi có dám tháo mặt nạ của mình xuống không?”.

“Nếu ngươi dám tự mình bước tới, ta sẽ gỡ mặt nạ của mình ra”, Triều Lưu mỉm cười, nói như vậy.

Tôi ngẩng đầu, lớn tiếng đồng ý: “Được”.

Tôi, chính là đang đợi câu nói ấy của hần.

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 59: Vì, có lẽ ta yêu nàng mất rồi

Quay người nhìn lại, mọi thứ trước mắt đã trở về thời khắc lần đầu gặp gỡ.

Mỗi người, mỗi nụ cười, tôi đều lưu giữ trong ký ức.

Dù sao tôi cũng thấy mình lớn rồi, lớn bằng từng này, cho dù là trên ti vi, tôi cũng chưa từng gặp được nhiều mỹ nam đến thế.

Mấy người này cách tôi cả vài ngàn năm nhưng ai nấy đều vô cùng xuất sắc. Có thể được ở bên họ một thời gian dài như thế, dù sao ông Trời vẫn còn có mắt.

Cuộc đời chẳng qua cũng chỉ trôi đi trong khoảnh khắc.

“Tôi phải đi đây”, tôi mỉm cười, nhẹ nhàng nói.

Chúng tôi đã thống nhất, tôi sẽ dụ Triều Lưu vào trong cơ quan, sau đó bọn họ sẽ ấn chốt vận hành.

Mặc Nguyệt không yên tâm, chạy đến đứng ở ngay vị trí chốt vận hành, nói: “Ta sẽ đứng ở đây, để tránh nàng giờ thủ đoạn”.

Tôi khẽ cười, nói: “Mặc Nguyệt, huynh nghi ngờ tôi”.

Mặc Nguyệt cau mày, gằn giọng, không mấy thoải mái nói: “Không thể không đề phòng”.

Mặc Nguyệt này.

Ánh mắt tôi lay động, nghĩ đến một cách, tôi giơ tay ra kéo Mặc Nguyệt, đột nhiên hôn lên môi huynh ấy, trong khoảnh khắc huynh ấy sững người, tôi liền xuất một chưởng đẩy huynh ấy ra ngoài, sau rồi vọt người giẫm lên cái chốt. Đám trụ sắt cao lớn đột nhiên dựng đứng thẳng tắp trên mặt đất, Mặc Nguyệt cùng mọi người đều bị đám trụ sắt này ngăn lại.

Bọn Âu Dương Thiếu Nhân nhất thời hoảng loạn.

Hét lớn: “Thượng Quan Tinh! Nàng điên rồi sao, mau thả bọn ta ra”.

“Tiểu Tinh! Chớ làm chuyện ngốc nghếch, nàng đã hứa với bọn ta sẽ không manh động mà.”

Tôi lắc đầu, nói với họ: “Tôi không hề manh động, từ trước đến giờ, đây đều là kế hoạch của tôi”.

Tất cả mọi người đều sững sờ, tôi trông thấy ánh nhìn nghi hoặc trong mắt Âu Dương Thiếu Nhân, tôi trông thấy nỗi bi thương trong mắt Âu Dương Y, trông thấy nỗi oán hận của Âu Dương Huyền, đáng vẻ Thiếu Nhiên như sắp khóc cầu khẩn tôi, còn Mạch Thiếu Nam, huynh ấy đang đứng ở đó, sững sờ không động đậy, nhìn thẳng vào mắt tôi, tất cả đều mang trong mình nỗi thất vọng và tình cảm đan xen phức tạp.

Mặt Nguyệt hai mắt trừng trừng, nhìn như đóng đinh vào tôi. Sau đó nước mắt cũng tuôn trào.

Trong lòng chợt thấy hoang mang, Mặt Nguyệt rốt cuộc bị sao thế.

Mặt Nguyệt đi đến trước cột trụ, đột nhiên lớn tiếng thét lên: “Thượng Quan Tinh! Nàng lừa ta! Nàng lừa ta! Ta cho rằng nàng sẽ chọn ta, nàng lừa ta! Tất cả đều là lừa ta! Nàng lừa ta thế này!”.

Đám người xung quanh bị thanh âm kia làm cho chấn động không ai nói được câu nào, lần đầu tiên dung nhan Mặt Nguyệt sáng trong như ánh trăng lại sụp đổ thế này, trong tim tôi tựa như có lưỡi dao đang không ngừng khoét sâu.

Đúng vậy, tôi là kẻ lừa đảo, từ khi bắt đầu tôi đã lừa dối họ, nói cái gì mà cùng họ vào sinh ra tử, đều là lừa gạt cả.

Tôi xuyên không đến đây, vốn là sự tồn tại siêu việt bên ngoài lịch sử, cho nên tôi không thể làm liên lụy đến quá nhiều người, không muốn họ vì tôi mà phải chết.

Hai tay phui phui đầu gối, tôi thở dài một tiếng, sau đó quỳ sụp xuống đất. Giống như vào buổi chiều tà của ngày đó, họ quỳ gối trước mặt tôi.

Lần này, các chàng kỵ sĩ của tôi, tôi cũng có thể dùng tư thế của người bảo hộ, quỳ như thế này trước mặt họ.

“Thượng Quan Tinh được các huynh thực lòng yêu thương, đời này e rằng không có duyên báo đáp, mắc nợ, lừa dối, sai lầm, cũng không cách nào có thể đền bù được. Nếu có kiếp sau, Thượng Quan Tinh nhất định sẽ làm chút gì đó cho các huynh.”

“Chết tiệt, Thượng Quan Tinh, ta cần nàng của kiếp này”, Âu Dương Huyền hét lớn.

Tôi cười, cần tôi của kiếp này, nhưng tôi không còn kiếp này nữa.

“Để tôi... làm nốt việc mà tôi phải làm...”

Đứng lên, tôi bỏ qua mọi âm thanh phía sau, xoay người đi thẳng về phía Triều Lưu.

Sải bước đến trước mặt hắn, tôi thân nhiên nói: “Có thể tháo mặt nạ của ngươi xuống rồi chứ”.

Triều Lưu mỉm cười, chiếc mặt nạ vút bay đi, sau đó trong tay xuất hiện một thanh đoản kiếm sắc nhọn, giơ thẳng vào cổ tôi.

Tất cả mọi người đều nhìn Triều Lưu, ai ai cũng bị dung mạo của hắn ta mê hoặc, tôi lặng lẽ ngoái nhìn xung quanh, ngắm lại cảnh tượng bi tráng này, trong lòng dấy lên niềm tự hào.

Chàng trai mà tôi yêu thương, chính là kẻ khuynh quốc khuynh thành như thế, có ai đứng trước dung mạo thế này nói rằng bản thân mình không động lòng cho được.

“Thượng Quan Tinh, nàng thua rồi, mọi người ở đây, dù nhìn thấy chân diện của ta, cũng không thể biết thân phận thực sự của ta”, Triều Lưu nhếch môi cười, nói.

Tôi lắc đầu, nói với hắn: “Không, Triều Lưu, là ngươi thua. Chúng ta đánh cược đi”.

“Ha ha, đến phút chót, Thượng Quan Tinh nàng lại cố chấp không chịu nhận thua như thế. Được, ta và nàng sẽ đánh cược ván cuối cùng này”, Triều Lưu nói xong liền thu kiếm lại.

Xung quanh, tiếng huyên náo lại rộ lên, có người lớn tiếng nói: “Thanh Đệ đại nhân, mau giết con yêu nữ này”.

“Đúng, ả ta chính là yêu nữ, biết yêu thuật.”

Triều Lưu khoát tay cắt lời đám đông, đồng thời lớn tiếng nói: “Không sao, ta cũng muốn xem xem ả ta còn trò gì nữa”.

Tôi mỉm cười bi thương, Triều Lưu, người thua chính là vì vẻ tự phụ kiêu căng này đây.

Thực ra ngày hôm nay, ta đã chết trong tay ngươi, nếu không phải vì muốn bảo hộ cho những người kia, ta thực sự hy vọng ngươi sẽ sống tiếp.

Đêm đó là đêm đom đóm bay ngập đất trời, tôi dựa vào vai chàng lắng nghe về tình nịch và cô liêu của chàng. Tôi thực sự hy vọng chàng có thể gặp lại phụ thân mình một lần, hy vọng chàng có thể đích thân chất vấn phụ thân lòng dạ lang sói kia, tại sao lại vứt bỏ chàng.

Rõ ràng, rõ ràng chàng là người con hoàn mỹ như thế.

Hoàn mỹ đến mức khiến tim tôi đau nhói.

Hít thật sâu, trước ánh nhìn chăm chú của Triều Lư, tôi đột nhiên quỳ xuống.

Tiếng huyền não lại vang lên, nhưng bọn Âu Dương Thiếu Nhân thì vô cùng tĩnh lặng. Vì họ biết, trò hay đã bắt đầu.

“Tuần án đại nhân, mời ngài xuất hiện để chứng minh thân phận người này.”

Triều Lư bắt giác sững người. Dáo dác nhìn quanh để tìm kiếm vị tuần án đại nhân tôi vừa gọi. Sau đó, xuất hiện một hàng người, đều là các chính phái võ lâm, nào là môn đệ, chương môn các phái Nga Mi, Võ Đang, Thiếu Lâm... lại có cả bát phủ tuần án.

Triều Lư phẫn nộ nhìn tôi, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Thượng Quan Tinh, nằng cổ tinh dụ ta gỡ mặt nạ, là vì đã sớm có trù tính”.

Tôi ngước mắt, mỉm cười nhìn hắn.

“Không như thế, thì sao lật đổ được ngươi.”

Bát phủ tuần án nhìn thấy Triều Lư liền kinh ngạc nói: “Đúng vậy, đúng vậy, ta không thể nhìn lầm”.

Tôi chấp tay trước ngực, nói: “Hoàng thiên ở trên cao, Thượng Quan Tinh con hôm nay cuối cùng cũng thoát được tội này”.

Triều Lư cười lạnh một tiếng, nói: “Thoát tội? Ngoài việc chứng minh ta còn sống, nằng còn có chứng cứ nào khác để thoát tội”.

Tôi mỉm cười, nói với Triều Lư: “Đại nhân, nửa canh giờ sẽ trôi qua nhanh thôi, đừng lo lắng. Tuần án đại nhân, người ở bên cạnh tôi, giờ ngài cũng nên biết, chính là nghĩa tử của Trương Văn Thiên, cũng chính là Thanh Hào. Lúc này, Thượng Quan Tinh tôi không thể thoát được tội của mình, cũng chẳng có gì phải che giấu nữa. Tôi đã cùng người này đồng mưu. Đây là một kế hoạch trong thời gian dài, tôi từ khi bắt đầu đã tiếp cận đám người kia, sau này dùng danh truy tìm bảo vật, vì hắn mà nhiễu loạn giang hồ, lại giúp hắn có cơ thoát thân”.

Triều Lư kinh ngạc nhìn tôi, gằn giọng nói: “Điên rồi, nằng điên rồi”.

Tôi nghĩ đúng là mình điên thật rồi.

Tôi vốn là muốn rửa sạch tội danh của mình, thế mà hiện tại tôi đang làm cái gì thế này.

Sau lưng tôi, tiếng la ó giận dữ vang lên không ngớt.

“Thượng Quan Tinh ngậm miệng.”

“Nằng chẳng phải muốn vì bản thân mình mà kiếm tìm công đạo sao? Lúc này lại lên con khủng gì thế hả, những chuyện này vốn không hề có, nằng thêu dệt ra làm cái gì.”

Tôi cúi đầu, khẽ cười.

Tôi bằng lòng làm bất cứ chuyện gì vì các huynh, giống như các huynh bằng lòng làm bất cứ chuyện gì vì tôi. Cho nên tôi muốn giết Triều Lư, nhưng các huynh có biết không? Tôi cũng đã yêu chính kẻ đó.

Tôi không thể làm gì đối với hắn, chỉ có thể trước tình cảnh này, cùng dắt tay hắn xuống vũng bùn lầy mà thôi.

“Sau đó, tôi lại cải trang thành Lê Sa diễn trò này”, tôi chẳng quan tâm những lời họ nói, kiên định tiếp tục nói cho xong.

Bát phủ tuần án nhìn tôi, hỏi: “Tại sao đến lúc này ngươi lại nói ra, ngươi giúp hắn như thế, lúc này sao lại tự hại chính mình, cũng là vì muốn hại hắn sao?”.

Tôi ngước mắt, nói: “Tôi tuy có lòng đồng cam cộng khổ cùng hắn, nhưng hắn muốn giết Tả Thân vương, giết những người kia, tôi chỉ là một nữ nhi lang bạt giang hồ, nhưng vẫn còn có chút lương tâm, những người này đều là những kẻ chính nghĩa, tôi không muốn tiếp tục tạo nghiệt, cho nên chỉ còn cách ngăn cản, rơi vào bước đường này, là số mệnh đã định. Hiện tại, sự tồn vong của thiên hạ đang ngàn cân treo sợi tóc, kinh thành đang một phen nước sôi lửa bỏng, cho nên tôi hy vọng giang hồ lấy lại bình tâm, không đối lập với triều đình nữa, nếu cứ tiếp tục như thế, quốc gia sẽ chẳng được yên bình. Tôi lần đầu khôi phục lương tri, vì quốc gia nguyện chết”.

Tôi nói xong liền từ ống tay áo rút ra một thanh đoản kiếm, xoay người đi về phía Triều Lư.

Tôi nghĩ hẳn nhất định sẽ tránh được, vì võ công của tôi căn bản chẳng làm gì nổi hắn. Thế nhưng tôi chỉ đoán đúng việc mình không thể tổn hại đến hắn, còn trái tim hắn nghĩ gì, tôi hoàn toàn không thể biết.

Đoản kiếm của tôi không chút do dự lao thẳng tới ngực của Triều Lư.

Hắn mỉm cười, đột nhiên lại vòng tay ôm lấy tôi, cũng là ôm chặt đoàn kiểm sát nhọn tôi đang nắm trong tay.

Cơ thể tôi run lên bần bật.

Triều Lư ôm tôi như thế, mỉm cười dịu dàng, nói với tôi: “Ta biết, nàng là đặc biệt nhất, xuất sắc nhất”.

Nước mắt tôi dâng đầy, chẳng thể nào không chế, cứ lăn tuột rơi.

Dịch thể ấm nóng trên tay, tôi biết, đó là máu, máu của Triều Lư đang nhuốm đầm tay tôi.

“Tại... tại sao phải làm như thế, người có thể tránh được cơ mà”, tôi nằm gọn trong lòng hắn, nghẹn ngào nói.

Hắn cười, vẫn nụ cười đó, nói với tôi: “Đúng vậy, ta có thể tránh, ta còn chưa nói với nàng, trụ sắt này vốn chẳng thể không chế được ta, vì ta có thể bay, bay lên rất cao”.

“Tại sao!”, tôi đau đớn hét vang thấu trời.

Rốt cuộc, là tại sao?

“Vì, có lẽ ta yêu nàng mất rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 60: Ta yêu nàng, chỉ là không còn thời gian để tiếp tục yêu nàng nữa mà thôi

Người kia đang ở trước mặt tôi, cơ thể dần trượt xuống. Tôi ôm chặt thân thể Triều Lư, quỳ mọp trên đất.

Máu tươi cứ thế không ngừng tuôn ra, tôi giơ tay lên giữ chặt nhưng không cách nào ngăn lại được.

Người xung quanh bị bát phủ tuần án ngăn không cho tiến đến. Tôi rất cảm kích ông ta đã cho mình chút thời gian, được cùng Triều Lư yên tĩnh một lát.

Khóe miệng Triều Lư, từ đầu đến cuối luôn nở một nụ cười, trong lòng tôi, cố gắng gượng khẽ nói: “Ta cảm thấy thoải mái hơn rồi, mọi thứ kết thúc rồi. Ta cũng sẽ không bức ép nàng làm bất cứ chuyện gì nữa, ta cũng không cần phải ép mình làm tổn thương nàng nữa. Ha ha, ta cuối cùng vẫn thua nàng nửa hiệp”.

Tôi nghẹn lời, đỡ lấy hắn, không biết nên nói gì.

Trái tim đau nhói, tôi không thắng, vốn không hề thắng, chỉ là hắn nhường tôi mà thôi. Chỉ như thế mà thôi.

Vô số suy tư cứ vụt qua trong biển suy nghĩ này.

Tôi đột nhiên hiểu rõ, hiểu rõ suy nghĩ của hắn.

Từ trước đến nay, hắn đều hy vọng tôi có thể giết hắn, có thể giải thoát cho hắn. Hiện tại tôi đã làm rồi, nhưng không một chút an lòng.

Tôi thả để lưỡi kiếm đó ngược lại là hắn đâm vào mình.

“Tiểu Tĩnh, tại sao nàng cùng ta gánh vác tất cả, việc này rõ ràng không liên quan đến nàng”, đưa tay chạm lên khuôn mặt tôi, Triều Lư đau lòng hỏi.

Tôi nắm chặt tay hắn, đau khổ nói: “Đương nhiên có liên quan, người chính là người ta yêu nhưng ta chuyện gì cũng không thể làm cho người, ngay cả ở bên cạnh người ta cũng không thể, cho nên chỉ ít, ta chỉ có thể cùng người gánh lấy tội nghiệt này”.

Triều Lư cười thoải mái: “Những thứ đó đối với ta chẳng có gì ghê gớm, chỉ là cuộc đời này, non xanh trước mặt, nước biếc sau lưng, điền viên một mẫu, phòng ốc một gian, ánh mặt trời hòa cùng tiếng côn trùng, ánh trăng chiếu trùm trên tiếng ếch, sẽ chẳng thể thực hiện được nữa rồi. Tiểu Tĩnh, còn chuyện cuối cùng ta phải nói với nàng”.

Tôi ngăn từng lời hắn nói ra, khóc lóc thảm thiết: “Đừng nói nữa, ta tìm người cứu người, ta quả nhiên vẫn không cách nào nhìn người chết được”.

Ngẩng lên nhìn trời cao, Triều Lư nhẹ giọng nói: “Ta chính là nhi tử của thiên tử đương triều”.

Con tim run lên, tôi càng ôm chặt lấy người trong lòng.

Tôi hiểu rồi, tất cả những việc Triều Lư làm tôi đều đã hiểu. Chẳng luận phải ôm ấp tâm trạng thế này, đứng trước triều đường, đứng trước mặt phụ thân của chính mình.

Rốt cuộc chẳng phải chịu đựng bao nhiêu nỗi đau khổ, liệu rằng tôi có thể đau đớn giúp chàng.

Ta thích nụ cười của chàng, nhưng tại sao chàng cười lại bi thương đến vậy.

Triều Lư, chàng không được chết, cầu xin chàng không được chết.

“Tiểu Tình, là nàng... mắc nợ ta”, Triều Lư cười thành tiếng, máu lại trào ra từ khóe miệng.

Nước mắt tuôn rơi, tôi gật đầu: “Đúng vậy, đúng là ta đã mắc nợ chàng, ta sẽ đền lại...”.

Triều Lư lắc đầu nói: “Không cần nàng trả lại, chỉ là nếu nàng có cơ hội gặp được Hoàng đế, hãy giúp ta hỏi ông ấy một câu, có khi nào ông ấy hối hận, dù chỉ một lần... nếu không gặp được ông ấy cũng không sao, tất cả cũng coi như hết rồi”.

Tôi cố kìm tiếng khóc, nói: “Ta sẽ không để chàng chết, chàng hãy đợi, câu này phải để chính chàng hỏi ông ấy”.

Tôi nhóm người muốn đứng lên, Triều Lư liền giữ chặt tay tôi không buông.

Bờ môi nhợt nhạt chạm vào môi tôi, dịu giọng nói: “Khi hoa lạc hồng rơi xuống đất đen, trên đất sẽ nở ra đóa hoa tươi đẹp, đó là ta tặng nàng, lễ vật duy nhất”.

Triều Lư đưa tay cài thứ gì đó lên tóc tôi. Nụ cười khuynh quốc khuynh thành của chàng hiện ra trong chớp mắt như khiến cả thiên địa biến sắc.

Chàng mỉm cười, cuối cùng nói với tôi: “Ta yêu nàng, chỉ là không còn thời gian để tiếp tục yêu nàng nữa mà thôi”.

Tiếp đó chàng trai tựa yêu tinh trước mặt tôi đổ nhào xuống đất, hoàn toàn bất động.

Khóe miệng chàng vẫn còn vương nụ cười khi nãy, nhưng từ nay, tôi vĩnh viễn không thể tiếp tục thấy chàng mỉm cười với mình nữa.

Nỗi đau quá lớn nhưng sao tôi không rơi nổi một giọt nước mắt, tôi từng nghĩ nhất định mình sẽ khóc xé ruột xé gan, nhưng khoảnh khắc này lại không hề có giọt nước mắt nào tuôn ra.

Vượt qua mọi chuyện, những ký ức cứ thế ủa về.

Tôi nhớ đến dung nhan diễm lệ của chàng lần đầu tiên gặp mặt. Tôi đang bay lượn giữa rừng hoa, cố gắng đuổi theo nụ cười của chàng.

Tôi nhớ đến cái đêm huyết sắc ngập trời, màn sương phủ lấy đôi mắt chàng, và nụ hôn ấm áp của chàng trên môi tôi.

Tôi nhớ đến buổi trùng phùng hôm đó, khi chàng run rẩy trao cho tôi ba chương, chàng nói Lê Sa là nữ nhân thứ hai chạy thoát khỏi tay chàng.

Tôi còn nhớ, từng lời chàng nói trong cái đêm mưa ấy. Những gì trong mộng, tôi đều vẫn nhớ, tất cả đều chẳng thể nào quên. Chàng nói: “Nàng đã quên rồi phải không? Nàng vẫn hành sự như chúng ta đã ước định đúng không? Nàng biết không, ban đêm ta lại nhớ đến nàng, ta chẳng thể ngủ được, đứng ngồi không yên, ta đợi nàng đến bên ta nhưng lại sợ phải đối diện với nàng. Có phải nàng cũng như vậy? Chờ đợi, lại lo lắng? Người ta yêu thương nhất, xin nàng hãy dừng cảm bước tiếp, đừng sợ hãi. Hãy luôn nhớ rằng, khi hoa lạc hồng rơi xuống đất đen, trên đất sẽ nở ra đóa hoa tươi đẹp, đó là ta tặng nàng, lễ vật duy nhất. Còn nữa, cuối cùng ta muốn hỏi nàng, nàng có yêu ta không?”.

Ta yêu chàng, yêu chàng, yêu chàng, yêu chàng đến phát điên, đến ngốc nghếch khờ dại.

Ta yêu chàng như thế, nhưng lại muốn giết chàng. Ta yêu chàng như thế, nhưng không cách nào nói cho chàng biết được.

Chàng đã sớm chờ đợi ta như thế, vậy mà ta lại chẳng hay biết gì.

Thiện Thủy lao đến bên cạnh, rút kiếm kề lên ngực tôi, gần giọng nói: “Người có biết ta là ai không?”.

Tôi ngước mắt lên, mơ hồ nhìn hấn.

“Quan trọng sao?”, tôi thê lương hỏi lại hấn.

Hấn có là ai thì cũng đâu còn ý nghĩa gì nữa.

Tôi chẳng còn phân biệt được, rốt cuộc trước mắt mình lúc này là Lư Niên hay là Triều Lư, nhưng điều đó cũng không quan trọng nữa. Đến cuối cùng

dù là Lưư Niên, hay Triều Lưư, đều là người tôi yêu, và cũng đều vì tôi mà chết.

Tôi nợ chàng, chàng nói rất đúng.

“Ta là thù hạ của Trương Vân Thiên”, Thiện Thủy lớn tiếng nói.

Tôi im lặng.

Âu Dương Thiều Nhân hét về phía tôi: “Tiểu Tình, mau chạy đi, hần ta sẽ giết nàng, mau chạy đi”.

Ngước mắt, tôi hỏi hần: “Người sẽ buông tha họ chứ, đúng không?”.

“Đúng vậy, người giết Triều Lưư là cô.”

Tôi gật đầu, khẽ mỉm cười về phía đám người kia.

“Thượng Quan Tình tôi đành nợ các huynh rồi, các huynh hãy xem đây là một giấc mộng, hãy quên Thượng Quan Tình đi.”

Xoay mình, tôi tự lao thẳng tới mũi kiếm trước mặt. Huyết dịch từ trong ngực cứ thế trào ra.

Tôi nghe thấy tiếng hét kinh hoàng vang lên.

Nhược thủy tam thiên, chỉ thủ nhất biểu[1]. Tôi biết sự lựa chọn của mình sẽ khiến rất nhiều người tổn thương, tôi cũng biết mình hoàn toàn có lý do để không phải chết.

[1] Nhược thủy tam thiên, chỉ thủ nhất biểu: Sự lựa chọn duy nhất trong rất nhiều lựa chọn.

Nhưng chàng vì tôi mà chết, tôi sao có thể sống một mình trên thế gian này nữa.

Thiện Thủy rút kiếm ra, lao đến đỡ lấy tôi, vội nói: “Ta không có ý muốn giết ngươi, ngươi đang làm cái gì đấy hả?”.

Tôi thờ gập, nắm chặt tay hần, khuyên: “Trương Vân Thiên nhất định sẽ đại bại, nghe lời ta, Thiện Thủy, tránh xa ông ta”.

“Trên đường đi ta cũng đã xem xét mọi chuyện, tự ta có cân nhắc. Ta đi thả họ ra, ngươi cố gắng chịu đựng một lát.”

Tôi muốn ngăn hần, nhưng không còn đủ sức nữa.

Âu Dương Thiều Nhân lao đến, lập tức cạy miệng nhét cho tôi một viên thuốc, tôi gạt ra, nói với huynh ấy: “Tôi không muốn uống. Các huynh cố gắng cứu sống tôi, tôi cũng sẽ chết mà thôi. Cái chết của tôi đã được định sẵn, các huynh không ai ngăn cản được đâu”.

Âu Dương Thiều Nhân thấy tôi như thế, sâu trong đồng tử, nước mắt cũng bắt đầu trào ra.

“Thượng Quan Tình, liệu có khi nào trong lòng nàng có ta, dù chỉ một lần?”

Tôi thần thờ bên cạnh Triều Lưư, ôm chặt thi thể chàng, lạnh lùng đáp: “Không”.

“Vậy tất cả bọn ta ở đây, rốt cuộc để làm cái gì?”, Mặc Nguyệt xông đến, lớn tiếng chất vấn tôi.

Tôi nhìn huynh ấy, khép mắt lại, cố làm bộ lạnh nhạt nói: “Chỉ là bằng hữu”.

Dù sao cũng có một vài chuyện, chẳng thể vẹn cả đôi đường.

Tôi lựa chọn Triều Lưư, lựa chọn chết cùng chàng. Vì thế phải dứt khoát buông tay đám nam nhân này.

Tôi biết những lời mình nói sẽ khiến người khác rất đau lòng. Nhưng chỉ ít sự tổn thương này vẫn còn khá hơn những tổn thương của chàng trai đang nằm trong lòng tôi đây, chàng đã chẳng còn cơ hội để vết thương có thể lành trở lại.

Biết bao nhiêu đêm, tôi ở bên những người này, còn Triều Lưư chỉ một mình lặng lẽ trong bóng tối nhớ đến tôi.

Họ có được tất cả thời gian của tôi, còn Triều Lưư ngay đến một đêm cũng chưa từng có. Tôi chỉ có thể trên đường đến hoàng tuyền, sánh bước cùng chàng tiếp tục hành trình.

Tôi yêu họ, thậm chí còn có thể khẳng định, hôm nay tôi vì Triều Lưư mà chết thì ngày khác cũng có thể vì bất cứ người nào trong số họ mà từ bỏ mạng sống. Nhưng hiện tại, thứ tôi có thể dành cho họ, chỉ là buông tay mà thôi.

Cố gắng đứng dậy, tôi đỡ Triều Lưư đi về phía vách núi sâu thăm thẳm.

Mạch Thiều Nam lớn giọng: “Quay lại!”.

Tôi không nghe thấy.

Thiếu Nhiên khóc lóc cầu xin tôi: “Tiểu Tinh, cầu xin nàng đừng nhẫn tâm như thế”.

Tôi vẫn điềm nhiên không ngoái đầu lại.

Đi thẳng đến bên vách núi, tôi mới chậm rãi quay đầu mỉm cười nhìn họ.

“Cảm tạ sự thành tâm của các huynh, canh Mạnh Bà[2] tôi sẽ bỏ lại một hộp, để lưu giữ tất cả ký ức về các huynh. Tạm biệt.”

[2] Mạnh Bà tương truyền sống vào thời Tây Hán. Bà đọc sách Nho giáo từ khi còn nhỏ tuổi, sau này lớn lên lại tiếp tục học kinh điển Phật giáo. Mạnh Bà sống một cuộc đời mà quá khứ không truy cầu, tương lai không vọng tưởng. Bà dồn tâm sức khuyên bảo mọi người không sát sinh, ăn chay thanh tịnh. Bà vẫn còn trong trắng cho đến khi đã 81 tuổi. Người thời đó gọi bà là Mạnh Bà. Sau này, Mạnh Bà lên núi tu hành và đắc đạo, được thiên thượng cử làm thần U Minh, phụ trách các linh hồn sắp được chuyển sinh thành người. Món canh Quên Lãng của Mạnh Bà được nấu bằng thảo mộc của thế giới con người. Nó giống như rượu và có 5 vị: ngọt, đắng, cay, mặn và chua. Bất cứ ai muốn chuyển sinh sang kiếp khác cũng phải uống món canh này. Với những linh hồn tìm cách bỏ trốn và không chịu uống canh Mạnh Bà, lập tức sẽ xuất hiện hai cái móc trời lên từ dưới đất giữ chặt chân họ và một cái ống đồng sắc nhọn sẽ cứa vào cổ họng để bắt họ uống món canh. Theo truyền thuyết, canh Mạnh Bà có thể xóa hết ký ức về những đời trước của một người, đó là lý do vì sao người ta đến trong cuộc đời này mà chẳng hề nhớ gì về những đời trước của mình, và bị mê muội bởi danh, lợi và tình trong cõi trần tục.

Khoảng khắc cuối cùng cùng Triều Lư rơi xuống vách núi. Trong mắt tôi còn vương bóng hình sáu người ấy, và tất cả ký ức về họ.

Thứ mà tôi luôn để tâm, từ đầu đến cuối đều là họ.

Còn tôi không nợ gì cả, chỉ nợ một Triều Lư.

Câu chuyện của tôi, đến đây, xin tạm dừng.

Nếu có kiếp sau, tôi hy vọng, có thể gặp lại. Chẳng biết còn có may mắn đó hay không nữa.

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 61: Chuyện hoang đường sau khi chết

Sau khi chết liệu có linh hồn không?

Trước đây tôi không trả lời được câu hỏi đó, còn giờ thì biết rồi.

Hóa ra sau khi chết, thực sự có linh hồn, còn có nơi gọi là địa phủ nữa.

Khi đứng đối diện với cổng địa phủ, ngoài kinh ngạc chấn động ra, trên mặt tôi còn tủa đầy vân đen.

Mắt mở trừng trừng phát hiện bản thân mình đang ở đây mà bên cạnh lại không hề có bóng dáng của Triều Lư, chỉ thấy một đám “người” cứ lặng lẽ lượn qua lượn lại.

Tôi muốn kéo ai đó lại hỏi xem đang xảy ra chuyện quái quỷ gì, đây là đâu, khi đưa tay ra tóm lấy một người, bất giác phát hiện mình vốn chẳng thể giữ người ta lại được.

Đối phương quay lại, hai hốc mắt sâu hoắm dọa người, nói: “Người chết không có tay chân. Mới đến há. Đừng vọng tưởng chạm được thứ gì, người không có thực đâu”.

Tôi đưa tay lên nhìn, suýt chút nữa tự dọa chết mình, quả là không còn tay nữa!

Khốn kiếp, trong ống tay áo chẳng có gì cả! Ông trời ơi, tại sao ông không để con được vui vẻ đi đầu thai kiếp khác, cứ bắt con phải trải qua thời đoạn tự mình dọa mình thế này.

Càng khiến tôi kinh hoàng hơn chính là địa phủ.

Ai đến nói cho tôi biết, địa phủ này là cung điện hiện đại, hay là sản vật siêu lâu đời của thời cổ đại vậy. Tại sao tôi nhìn thấy mấy tấm thẻ cổ đại treo trên

kia, kiến trúc nửa tây nửa tàu thế này.

Khốn khiếp, địa phủ hay là cung điện nghệ thuật vậy hả?

Thôi kệ xác, dù là cái gì đi nữa, tôi cũng không cần ngần ngại ngần thờ ở đây làm gì, tôi phải quay trở về thế giới của mình thôi.

Tiến thẳng về phía trước, hả, không phải, mà là gió thổi tôi bay về trước, tôi xông thẳng đến đám ma quỷ đang đứng trước cửa.

Tục ngữ có câu rất hay: Nước tát theo mưa, cua trôi theo dòng, ở nơi này tôi chẳng quen ai, xông pha đến chỗ đông người tụ tập mới là chân lý.

Tôi mới phiêu chưa được mấy bước, lập tức bị một bóng nam nhân cao lớn thân mặc bạch y giữ lại.

Người này tay cầm chiếc gương, dáng vẻ y chang bác sĩ biến thái thời hiện đại, lạnh lùng hờ hững hét vào mặt tôi: “Dừng lại cho ta, dừng lại” .

Tôi bị dọa cho run cầm cập, nhìn gã toàn thân trắng muốt, chợt nghĩ đến đây nhất định là Bạch Vô Thường[1], vì thế tôi gọi theo bản năng: “Bạch Vô Thường đại nhân, ngài có gì dạy bảo?”.

[1] Bạch Vô Thường cùng với Hắc Vô Thường là hai quỷ sai dưới địa phủ.

Ặc, tôi đúng là kẻ nhát gan mà!

Dù rất không muốn nôn mửa, nhưng tôi không thể ngăn được cơn mửa ói.

Đại ca này ở thời đại nào thế, mặc y phục trắng tinh của thời cổ đại, lại đeo cái gọng không kính đứng làm tiền vệ siêu cấp! Đại ca đang đùa tôi đấy hả?

Đối phương nhìn chằm chằm vào tôi, nói: “Cô từ đâu đến đây?”.

Tôi nghĩ ngợi giây lát, hồi đáp: “Tôi từ trên xuống”.

Bạch Vô Thường nhìn đi nhìn lại tôi rồi nói: “Bên trên không phải người xuống”.

Tôi tròn mắt kinh ngạc, giải thích: “Ý tôi là, tôi vừa mới chết đấy đại ca”.

Đối phương như vừa sức tỉnh, gật gật đầu, nói với tôi: “À, mới đến hả, đi theo ta”.

Đi theo nam nhân to lớn, tôi quay lại nhìn đám người đang đứng ở phía xa.

Có gì đó bất ổn, tại sao người ta đều đi trên đường lớn, còn một mình tôi đơn thương độc mã lại bị kéo đến đây.

“Đại nhân, tại sao, tiểu nhân không đi cùng họ?”, tôi thật thà hỏi.

Đối phương dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn tôi, nói: “Thế nào? Người muốn xuống địa ngục thật hả?”.

Vừa nghe thấy vậy, tôi lập tức phân rõ ranh giới với đám người kia.

“Không, không, tôi là người tốt.”

“Hầu hết những kẻ xấu xa đều nói bản thân mình là người tốt.”

“Tôi thực sự là người tốt mà.”

“Đừng giảo hoạt nữa, đi theo ta đến gặp Diêm Vương.”

Tôi lau mồ hôi hột đang túa khắp trán.

Thế là tôi phải gặp Diêm Vương rồi.

Trong lòng thầm suy đi nghĩ lại, tôi vẫn ngoan ngoãn đi theo người đó đến gặp Diêm Vương.

Diêm Vương ngồi trên chiếc ghế vô cùng hoa lệ, nghiêng người tạo dáng, trong tay cầm sổ sinh tử giờ đi giờ lại khiến nó vang lên những tiếng loạt soạt, sau đó lại một tay cầm bút múa máy rất nhanh.

Tôi vừa nhìn thấy lập tức kinh hồn bạt vía.

Tôi nói này đại ca, huynh cũng biết cuốn sổ trong tay mình lưu giữ không biết bao nhiêu nhân mạng, huynh nên cẩn thận một chút, đừng qua loa đại khái như thế.

“Diêm Vương gia, người đưa đến rồi”, Bạch Vô Thường nhỏ giọng nói.

Diêm Vương nghe thấy, uể oải hỏi đáp: “Ngươi lui đi”.

Bạch Vô Thường nghe vậy, lập tức ra ngoài, để lại một mình tôi.

Tôi đứng bên dưới, thần thờ hồi lâu.

Đối phương cũng chẳng đếm xỉa đến tôi, cứ bận rộn rộn công việc của mình.

Suy cho cùng, đây cũng là lần đầu tiên được trông thấy thần tiên, tuy là thần tiên mà tôi không muốn gặp nhất. Có lẽ dù nói thế nào, cũng là nhìn thấy rồi. Trong lòng tôi chợt dấy lên niềm hưng phấn.

Hồi lâu sau, thấy Diêm Vương vẫn không ngó ngang đến mình, tôi bắt đầu lo lắng.

Nè! Còn tiếp tục chậm trễ sẽ không chọn được thời điểm đầu thai thích hợp cho tôi đâu đấy.

“Tên ngươi là gì?”, cuối cùng Diêm Vương cũng mở miệng.

Tôi lễ độ, cung kính đáp: “Hồi Diêm Vương, dân nữ Thượng Quan Tinh”.

“Há, trước khi đi đầu thai còn có gì muốn nói không? Ta sẽ ghi chép lại.”

Tôi bắt giắc cau mày.

Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra thế, lẽ nào ở địa phủ này không có người, phải cần đến Diêm Vương đích thân ghi chép sao?

Hít thở thật sâu, khép mắt lại, trong suy nghĩ của tôi lúc này là vô số hình ảnh khi ở cùng đám người kia.

Kỳ thực, tôi cũng có chút hối hận khi bản thân mình lại kích động đi tìm cái chết như thế.

Tôi vì muốn trả nợ tình của Triều Lư, nhưng trên thực tế Triều Lư nếu biết tôi vì chàng mà chết, nhất định sẽ rất đau lòng. Vì thế, tôi lại mắc nợ càng nhiều hơn.

Bốn huynh đệ Âu Dương gia trên đường đi vì tôi mà chịu bao rắc rối cũng không một lời oán thán.

Mặc Nguyên vì tôi, ngay cả chức thành chủ thành Lạc Dương cũng không làm.

Mạch Thiếu Nam, đường đường là bang chủ cái bang, không đi hưởng thụ cuộc sống của mình, lại bôn ba chân trời góc biển cùng tôi.

Tất cả, đều do tôi không tốt.

Là tôi ngang ngược, cố chấp, là tôi không hiểu chuyện. Là tôi khi học cách yêu, lại chưa từng học cách đứng trên lập trường của những người yêu thương mình.

Muộn rồi, quá muộn rồi.

“Con có rất nhiều điều muốn nói. Con muốn nói với bốn huynh đệ nhà Âu Dương rằng, tìm bà xã nhất định phải kiếm người hiền đức, đừng tìm nữ nhân nào giống con, sẽ là một tổn thất vô cùng to lớn. Con muốn nói với Mặc Nguyên, thành Lạc Dương mới chính là nhà của huynh, hãy về đi, tôi chỉ là một giấc mộng mà thôi. Con muốn nói với Mạch Thiếu Nam rằng, cố gắng làm ăn mày cho thành thạo, rất có tiền đồ đấy. Con muốn nói với Giang Tà, tiểu vương tử mà con yêu thương nhất, mong huynh ấy được hạnh phúc. Còn nữa, con muốn nói với một người nữa, từ trước đến nay con đều chưa bao giờ nói năng tử tế với chàng cả, con yêu chàng. Nếu có thể, con muốn cùng chàng bắt đầu lại từ đầu. Còn nữa...”

Tôi đột nhiên cảm thấy lúc này mình có quá nhiều điều muốn nói, khóe miệng không cách nào kiềm chế, chữ tuôn ra như mưa.

Nhưng chết tiệt, Diêm Vương lại lên tiếng ngắt lời tôi.

“Ta nói...”

Tôi tròn mắt kinh ngạc.

Vào lúc quan trọng thế này, ngài không cần phải ngắt lời con như thế! Tại sao mỗi lần con đau buồn, liền có người đến cắt ngang vậy.

“Sao thế ạ? Chẳng phải ngài muốn ghi chép sao?”, tôi phẫn nộ mở miệng, không nể nang gì.

Diêm Vương đúng là cái gì cũng làm được, lão lập tức có thể tùy tiện điều chỉnh tâm tình của người khác.

Vị Diêm Vương đang lật sổ kia chợt ngừng tay lại, mặt không cảm xúc nói với tôi: “Máy ghi âm của ta hỏng rồi, ngươi chết từ đâu, quay về chỗ đó chết lại đi...”.

A a a a! Ném cho tôi cái gì đó sắc nhọn, tôi phải đâm chết lão Diêm Vương này.

Lão từ thời đại nào đến vậy trời, tại sao lại dùng máy ghi âm.

Lắc lắc cây bút ghi âm, Diêm Vương có vẻ đang muốn khẳng định rằng, lời của lão nói là thật.

Tôi chăm chú quan sát kỹ càng chiếc máy ghi âm, miệng lập tức há hốc.

“Diêm... Diêm Vương, bút ghi âm trong tay ngài, có thể cho tiểu nhân xem chút được không?”

Diêm Vương chau mày, e dè nắm chặt chiếc bút: “Người chó có làm hỏng đây, thứ này cực kỳ quan trọng đối với ta”.

Tôi tròn mắt kinh ngạc. Chiếc bút ghi âm này có phải hỏng thật rồi không?

Nói đi nói lại, cuối cùng cũng rơi vào tay tôi.

Tôi nhìn đi ngắm lại rồi trả lại lão, cố gắng để bản thân thật bình tĩnh, hỏi: “Chiếc bút này là ai đưa cho ngài?”.

Nghe tôi nói đến đây, Diêm Vương lại mỉm cười, khoe miệng cong lên, nói: “Là đồ vật của người ta yêu thương nhất”.

Sau đó, giữa đại điện thênh thang trống trải, đột nhiên vọng lại tiếng hét lớn: “Khốn kiếp, buông lão tử ta ra. Gọi tên Diêm Vương kia đến gặp ta”.

Diêm Vương vừa nghe thấy giọng nói đó, đột nhiên bật dậy, vẫy vẫy tay nói với tôi: “Người mau đi đi, chạy ra khỏi đây theo lối đằng sau. Ta còn có chuyện phải làm”.

Đợi Diêm Vương đi xong. Tôi lặng lẽ quay người, hướng về phía bên phải đường mà đi.

Vừa đi vừa cảm thán.

Thế giới này, dù là ở đâu cũng có thể phát điên.

Hả, bạn hỏi tôi tại sao hả?

Vì chiếc bút ghi âm kia, chính là vào sinh nhật năm ngoái của thằng em tôi, tôi đã mua làm quà tặng cho nó. Thằng nhóc này nhất định muốn bằng được chiếc bút ghi âm ấy, cho nên còn đặc biệt khắc lên đó tên của mình.

Thượng Quan Phong, không ngờ chúng ta lại có tình tỷ đệ sâu nặng như thế.

Chị mày đen đủi khi phải xuyên không tới thời cổ đại, mày lại càng xui xẻo hơn, lại bị Diêm Vương bắt đến đây.

Haizzz, đúng vào thời điểm cái gọi là sự nghiệp đam mỹ đang trên đường phát triển, mày cần phải nỗ lực hết sức đấy nhé.

Chị mày hiện tại ngay đến bảo vệ bản thân mình cũng khó, mày cố gắng tự cầu phúc cho mình đi vậy.

Là thế này, sau cảnh hoang đường đó, tôi đã vô cùng kỳ tích sống trở lại.

Nhưng, tôi vạn phần không thể ngờ được, sau khi tỉnh dậy, đối diện với tôi lại là một chuyện đen đủi đến thế, khốn kiếp.

Sớm biết thế này, tôi chi bằng nên dứt khoát một chút, khi đó lẽ ra đừng có chết mà cứ về chịu tội luôn còn hơn.

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 62: Bất cứ chuyện bất đắc dĩ nào cũng đều có một lý do bất đắc dĩ

Tôi vốn đen đủi, cho nên..., nửa câu sau tôi thực sự không muốn nói ra.

Tôi xuyên không lần này, nhất định phải được khắc tên trên bia đá.

Nhưng khổn nạn thân tôi, rồi cuộc đời trước, tôi đã tạo nghiệt gì thế này.

“Cuộc đời của cô nương phải tu mấy kiếp mới có phúc phận được gặp lão phu đây”, một vị lão nhân ngồi bên cạnh tôi, vô cùng hào khí phát ngôn.

Tôi tròn mắt, khoe miệng giật giật, bảo: “Lão à, lão buông tha tôi đi. Lão cứ trừng trừng nhìn tôi như thế làm gì. Tôi chẳng định làm việc đại sự gì cả, chỉ là một nữ nhi chốn thôn dã bình thường thôi, còn là loại nữ nhi quê mùa không biết phép tắc. Mẹ tôi bảo, tôi chính là trời sinh ngu đần, chỉ biết làm ruộng mà thôi. Bảo tôi giết người gì gì đó, giả trang thiên kim tiểu thư gì gì đó, tôi không làm được đâu”.

Tôi đứng là tám đời đen đủi mà, lại gặp phải lão đầu này.

Tại sao những chuyện bi thương xúi quẩy còn bám riết tôi đến tận địa phủ thế này.

Khi tôi vừa mới thoát khỏi chốn âm ti, liền phát hiện thân xác của mình đang nằm trên vách núi. Tôi cực kỳ hưng phấn, muốn chui lại vào đó.

Không ngờ từ trong sơn động đột nhiên xuất hiện một lão nhân, kéo thân xác của tôi ném vào trong động.

Thôi được, trên thực tế cũng chỉ là một xác chết.

Nhưng thực sự lúc đó, tôi đã run bần bật vì sợ hãi.

Tại sao còn có người trong sơn động này chứ, đừng nói là tộc ăn thịt người đấy nhé, muốn ăn thịt tôi ư?

Nghĩ ngợi như thế, khiến tôi không dám nhập hồn trở lại, nếu lỡ phải chết thêm lần nữa thực không đáng chút nào. Cho nên tôi đã tiến vào sơn động, quỳ bên cạnh thân xác mình, nhìn lão đầu kia, oạch, giề lau.

Hu hu! Đúng là giề lau, tôi thấy lão nhân đó lau đi lau lại thứ hỗn hợp bùn và máu trên mặt mình, sau đó cảm thán nói: “Cô nương, dù sao chúng ta cũng có duyên, đã rơi xuống sơn động này của ta, ta không thể không cứu cô nương, nhưng có thể sống lại hay không, còn phải xem mệnh số cô nương thế nào”.

Đột nhiên tôi thấy vui mừng trở lại.

Tình cảm tốt thế này, lại gặp được cao nhân ngoại thế muốn cứu mình thế này. Nhưng cảm tạ ý tốt của lão, tôi còn phải chuẩn bị sống lại nữa.

Người xưa nói rất đúng. Việc gì bản thân mình có thể làm, chớ nên cầu cạnh ở người khác.

Ôm ấp phẩm chất tốt đẹp này, khi được lão nhân kia đỡ dậy, tôi lập tức tiến hành “phản công” như trong truyền thuyết, linh hồn tôi tự nhập trở lại thân thể của mình.

Tuy đã được trở lại thân thể, nhưng tôi cũng không thể nói mình vô duyên vô cớ nhập hồn mà sống dậy được.

Cho nên tôi phải giả bộ từ từ tỉnh lại, yếu ớt nói: “Tôi đang ở đâu thế này?”.

Lão nhân kia thấy tôi tỉnh lại, tỏ đức hiếu sinh, nói với tôi rằng tôi là từ trên vách núi rơi xuống, sau đó được lão cứu.

Chuyện này, thực ra đến đây cũng nên kết thúc.

Tôi rất tự tin cho rằng, tôi chỉ là được lão nhân ấy cứu sống cùng lắm sau đó mỗi người mỗi ngã đường ai nấy đi mà thôi. Dù lão nhân ấy phải gánh trọng trách sứ mệnh thần thánh nào, tôi cũng chỉ là một nữ nhân, lão nhân ấy cũng chẳng thể làm khó tôi được.

Ai ngờ, chuyện này lại cách xa tưởng tượng của tôi đến một vạn tám ngàn dặm, chạy tới tận trời cao, lên mãi nơi sao hỏa.

Lão nhân thấy tôi tỉnh lại, nắm chặt tay tôi, hào hứng nói: “Đây là ông Trời ban cho ta. Cô nương, lão phu có chuyện muốn thỉnh cầu, mong cô nương hãy nghe ta trình bày”.

Mồ hôi lạnh túa ra không ngừng.

Bộ phim cầu huyết này đến từ đâu vậy? Có thể đừng mời tôi làm diễn viên có được không.

Chính vì tình huống phát triển quá cầu huyết như thế.

Tôi phải ngồi ở đó, nghe lịch sử đầy huyết lệ của một đại anh hùng.

Đại khái câu chuyện là thế này: Lão nhân đó trước đây từng là ngự tiền thị vệ của triều đình, vì ngăn cản Trương Vân Thiên nên bị hãm hại, mất cha, mất mẹ, vợ con ly tán. Sau đó lão nhân đó vì quá tức giận dẫn đến hậu quả vô cùng nghiêm trọng. Lão đã kết bè kéo cánh gì đó, vượt ngục, bắt con gái của Trương Vân Thiên giao cho một thôn dân không quen biết. Sau rồi, lão bị truy sát, cơ duyên trùng hợp ngã xuống sơn động này sống tạm bợ qua ngày từ đó đến nay.

Câu chuyện cũng khuyên chúng ta rằng, khi chạy trốn chó có chạy đến bên vách núi. Nếu nhảy xuống chết rồi còn may, nếu không chết mà bị mắc ở lưng chừng, cơ thể xuống cũng chẳng được mà lên cũng chẳng xong. Như thế vô cùng thảm hại.

Nói lòng vòng quá, cũng nên nói đến trọng điểm thôi. Đúng vậy, điểm mấu chốt là lão đầu này muốn tôi giả trang thân phận con gái Trương Văn Thiên.

Phải nói rằng tôi không thể không lưu tâm đến vấn đề này. Lão nhân ấy còn bảo sẽ truyền thụ võ công cho tôi, nhưng tôi nhất định phải đồng ý sẽ thay lão giết chết Trương Văn Thiên.

Làm người không thể không có lòng trắc ẩn, tôi không đủ gan giết người, nhưng tôi thực sự rất muốn rời khỏi đây.

Tôi cũng đã nói với lão đầu rằng Trương Văn Thiên sẽ sớm phải chịu hình phạt. Nhưng lão vẫn không nghe, nhất định muốn tôi phải đích thân ra tay.

Chính vì như vậy chúng tôi mới cứ luẩn quẩn mãi ở nơi này.

Cả ngày tôi chỉ nghĩ cách thuyết phục lão, lão cũng cố công nghĩ cách thuyết phục tôi.

Trời tối rồi, tôi ngồi trong sơn động mà bụng réo ầm ầm, nhưng lão nhân kia lại không hề có ý định chia cho tôi một chút đồ ăn nào.

“Nè, hay là để tôi đưa lão lên rồi lão tự báo thù”, tôi thật sự rất đói, nên chỉ có thể bắt đầu ra điều kiện.

“Không được, ta nhất định muốn chính tay cô nương giết hắn”, lão đầu này vẫn vô cùng cương quyết.

“Tại sao lão nhất định muốn tôi giết ông ta?”, tôi nổi giận lôi đình, tức tối hỏi. Lão đầu này đúng là kỳ quái, chỉ cần đối phương chết là được rồi, lại còn đòi hỏi nhiều thế làm gì.

“Ha ha, một tiểu nha đầu như cô làm sao hiểu được cảm giác bị chính người huynh đệ tốt của mình hãm hại chứ. Ta cũng muốn Trương Văn Thiên phải nếm cái cảm giác bị người thân giết hại như thế”, giọng lão đầu đan xen rất nhiều tâm trạng.

Tôi nghĩ tới kết cục của câu chuyện tựa như cầu huyết này của lão, cũng có chút không sao hiểu được.

Đột nhiên lại nhớ tới Triều Lưu.

Tôi cười khổ: “Cảm giác bị người thân giết hại, tôi chưa từng nếm trải. Nhưng cảm giác chính tay mình giết chết người mình yêu tôi đã từng trải qua. Khi ấy dù nước mắt có tuôn trào, con tim có đốn đau, huyết dịch gần như khô cạn, cũng không thể kìm nén được cảm giác đó. Không thể không giết chàng, nhưng cũng không thể không yêu chàng. Thực ra, không có người nào muốn phải ra tay với người thân yêu nhất của mình cả”.

Trong tay là cây trầm cài tóc trước khi chết, Triều Lưu đã trao cho tôi.

Tôi biết chỉ cần mở chiếc trầm ra, uống thuốc ở trong đó, sẽ khiến bông hoa trên bờ vai biến mất, từ nay về sau, con đau đốn sẽ không còn hành hạ tôi nữa. Tôi lúc nào cũng kiếm tìm loại thuốc đó. Nhưng khi đã có thuốc giải trong tay, tôi lại không cách nào sử dụng nó được.

Tôi không muốn, không muốn đoạn tuyệt quan hệ với chàng như thế. Chỉ con đau này là thứ duy nhất chàng lưu lại cho tôi, chỉ có con đau này, sau khi nó mất đi rồi thì tôi sẽ chẳng còn lại bất cứ gì cả.

Tôi... chẳng còn gì nữa.

Sau khi chết đi, tôi đã không gặp được chàng Từ dưới địa phủ trở lại, cũng không thấy thi thể chàng nữa.

Tôi không biết liệu có phải chàng đã sống lại, hay là ngay đến cả một phần thi thể cũng chẳng còn.

“Cô nương đã yêu hắn như thế, vậy tại sao lại giết hắn?”, lão đầu này có vẻ rất hứng thú với lý luận của tôi, lập tức truy vấn.

Tôi mỉm cười.

Ánh lửa chiếu sáng rực cả một khoảng không, tôi tưởng tượng chàng hóa thành những vì sao kia, đang treo lơ lửng trên bầu trời.

“Vi chàng quá mệt rồi, chàng quá đau đốn rồi, trái tim mệt mỏi của tôi cũng đốn đau vạn phần, tôi cũng vô cùng khổ sở. Tôi yêu chàng, tôi cũng muốn làm cho chàng vui, nhưng chàng chẳng bao giờ vui vẻ được. Tôi chỉ có thể trao cho chàng chính là sự giải thoát. Bất cứ chuyện bất đắc dĩ nào, đều có một lý do bất đắc dĩ của nó.”

Không gian xung quanh bỗng trở nên tĩnh lặng. Lão đầu kia rất lâu cũng không nói năng gì nữa.

Rất lâu rất lâu sau, tôi nghe thấy tiếng thở dài nài nỉ của lão, lão nói: “Hy vọng lúc đó, hắn cũng thực sự có lý do bất đắc dĩ”.

Tôi nghe xong lập tức mỉm cười.

Tôi nghĩ, tình cảm không đơn giản như vậy, nếu chỉ là bằng hữu, tại sao tôi có thể hận chàng lâu đến vậy. Kỳ thực trong một khoảng thời gian dài, trong nỗi oán hận ấy đã trộn lẫn cả những yêu thương.

“Nha đầu, đến đây ăn chút gì đi.”

“Không được, ăn đồ của lão, cũng cần phải trả.”

“Thôi được rồi, ta không ép cô nữa, cô đến đây đi.”

Nghe xong câu đó, tôi vui vẻ tiến đến, không ngờ liền bị lão nhân ấy kéo tay, sau đó nhanh như chớp truyền thứ gì đó vào cơ thể.

Tôi há mồm tròn mắt nhìn lão, một hồi lâu sau mới hiểu ra, lão đang truyền công lực cho mình.

Tôi không muốn làm tuyệt thế cao thủ đâu, đây không phải tình cảnh mà tôi hy vọng.

Tôi muốn dừng lại, nhưng không còn kịp nữa rồi.

Khi lão nhân đó buông tay, lặng lẽ nghỉ ngơi, tôi vội đỡ lão dậy, hỏi dồn: “Lão à, lão không sao chứ, tôi sẽ đưa lão lên trên”.

Lão nhân cười cười, nắm chặt tay tôi nói: “Đã bao nhiêu năm trôi qua, nỗi oán hận tích tụ sâu dày trong lòng ta. Vừa mới nghe cô nương nói như thế, tựa như trái tim không còn gì nặng nề nữa. Điều giống như mây khói mà thôi, là ta quá cố chấp. Nhưng, ta vẫn hy vọng cô nương có thể khiến Trương Văn Thiên phải đền tội, đây là kỳ vọng của chúng sinh thiên hạ. Nha đầu, cô không phải người bình thường, ta biết”.

Lão nhân nói xong, mỉm cười rồi đi.

Tôi ngồi trong sơn động rất lâu, run rẩy mãi không thôi.

Nha đầu, cô không phải người bình thường.

Tôi, thực ra chính là người bình thường, chỉ là có quá nhiều chuyện bất bình thường xảy đến với tôi mà thôi.

Tôi biết, tôi không ngăn cản được, cho nên lần này, tôi sẽ vui vẻ nhận lấy.

Nợ rồi cũng phải trả.

Tôi nợ ân tình của sáu người, còn nợ Triều Lưu một câu hỏi.

Nếu Trời cao đã định sẵn cho tôi làm một người bất bình thường, vậy thì Thượng Quan Tinh tôi đành phải làm thôi.

Đời người tựa như phù vân, có thể tự do phóng khoáng oanh oanh liệt liệt cũng không hẳn là một chuyện không tốt.

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 1: Thượng Quan nữ hiệp, loạn thế thành anh hùng

Bạn có thể hiểu được cảm giác trở thành minh tinh sau một đêm không? Hay là thế này, bạn từng xem tivi thấy người nào nổi tiếng chỉ sau một đêm chưa, cảm giác của người đó ra sao?

Đúng thật, thời khắc ấy nhất định bạn sẽ cảm thấy hai chữ: Tuyệt vời.

Ngay khi tôi từ đáy vực nhảy vọt lên, tôi đã có cảm giác: Mình trở thành cao thủ rồi. Là loại cao thủ của cao thủ, tôi nghĩ mình sắp phát tài rồi.

Nói thực lòng, tôi hoàn toàn chẳng cảm hứng gì với khái niệm cao thủ, nhưng khi bản thân có thể từ dưới đáy vực sâu như thế bay lên, tôi chỉ nghĩ được đúng một điều, mình chắc chắn đã trở thành cao thủ rồi.

Chuyện đầu tiên tôi làm khi vừa lên tới nơi, không phải là chạy đến chỗ bốn huynh đệ Âu Dương gia, mà là dùng chút đồ còn lại trên mình đem đi đổi chút tiền, tậu lấy một con ngựa.

Kể ra tôi cũng phải cảm tạ mấy huynh đệ Âu Dương đã không đối xử tệ bạc với mình. Chỉ cần bán mấy cái trâm cài trên đầu, tôi cũng đủ sống hạnh phúc cả phần đời còn lại.

Nếu là trước đây, tôi sẽ nhất quyết cầm tiền bỏ chạy, từ đó về sau tiêu điều nơi cổ đại... Nhưng hiện tại, tôi cảm thấy mình đã hoàn toàn bị đám người

này tẩy não mất rồi.

Tự nhiên lại ngốc đến mức không thể ngốc hơn được nữa, tôi lấy một bộ y phục nam, tìm một con ngựa, chuẩn bị giải cứu thiên hạ.

Nói thực lòng, tôi không phải Người nhện, cũng chẳng phải Siêu nhân, chỉ hy vọng mình có thể trở thành một trong mấy huynh đệ Hồ Lô[1] mà thôi.

[1] Bảy anh em Hồ Lô là những nhân vật anh hùng trong bộ phim hoạt hình Trung Quốc: ‘Huynh đệ Hồ Lô’

Trên thực tế tôi chẳng phải bất cứ nhân vật nào trong đó. Ngay cả việc biến thành hóa quỷ, so với những người trong đó còn hơn gấp mấy lần.

Tại sao nhất định phải biến thân? Tôi chỉ có thể nói rằng, mỗi một người xuyên không, đều có một giấc mộng anh hùng tâm trung bình, không lớn cũng chẳng nhỏ.

Biến thân, chắc chắn không thể thiếu được bước này.

Cho nên ban ngày tôi là bạch mã công tử, đêm xuống lại là tên trộm hắc mã.

Tại sao tôi nhất định phải diễn trò trộm cắp gì đó?

Thực ra, nguồn cơn của mọi chuyện vô cùng đơn giản. Khi Triều Lưu chết đi, đã trao cho tôi một cây trâm. Trong đó không chỉ đơn thuần có thuốc giải, mà còn có một danh sách.

Trương Vân Thiên sẽ dò tìm trong khắp nhân sĩ võ lâm để lấy được bảo vật dâng tặng cho đại thần trong triều, mục đích cấu kết đã hoàn thành, cũng khiến mâu thuẫn giữa nhân sĩ võ lâm và triều đình ngày càng gay gắt.

Danh sách trong tay tôi, chính là tên của mấy vị đại thần đó.

Triều Lưu sớm đã biết mọi kế hoạch đều sẽ đóng băng trong tay tôi. Chẳng biết tất cả, cũng là cố tình để tôi làm mọi việc như thế.

Nắm chặt mảnh giấy trong tay, tôi một mình đứng trên lầu Phong Vân. Nơi bệ cửa sổ gian phòng mà mình từng ở, tôi phát hiện có một chiếc kẹo.

Bóc kẹo cho vào miệng, lặng lẽ đứng đón gió trước cửa sổ, tôi phảng phất cảm thấy bóng mình tựa như đang đan vào bóng dáng Triều Lưu.

Khép mắt lại có thể cảm thấy, đã rất nhiều, rất nhiều đêm đen, chàng thâm lặng đứng bên cửa sổ cùng tôi như thế. Tôi không biết những đêm khuya đau khổ cay đắng đó, khi đứng ở bên ngoài, khi cố gắng kìm nén để an ủi nỗi buồn đau của tôi, chàng ấy có đáng vẻ như thế nào?

Từ trước đến nay, tôi chưa từng có trọn một đêm với chàng, còn chàng đêm nào cũng ở bên cạnh tôi.

Kẹo trong miệng rất ngọt, nhưng nước mắt quá đắng chát.

“Cô nương, cô có thích ăn kẹo không? Trong lòng ai đó đang vô cùng đắng chát, khi ăn kẹo vào cũng sẽ thấy trở nên ngọt ngào.”

Bên tai, giọng nói dịu dàng ấm áp của người ấy.

Tôi gục khóc bên bệ cửa sổ, biển hoa trắng muốt đang bay đầy trời theo làn gió.

Tôi vẫn thấy rất đáng, dù ăn thêm rất nhiều kẹo, nhưng vẫn rất đáng. Có phải bạn cũng thấy đáng như thế không? Dù ăn rất nhiều kẹo cũng vẫn rất đáng phải không?

Chàng là tên lừa đảo, tôi luôn cho rằng chàng sẽ nghiêm túc ân oán giữa chúng tôi. Tôi luôn cho rằng mình có thể cực kỳ nhẫn tâm đối xử với chàng. Nhưng tại sao chàng vẫn ấm áp như thế, lại muốn tôi phải giết chàng như thế.

Ta biết, Triều Lưu tuy chàng không thực sự thừa nhận đối đầu với ta, nhưng lại cực kỳ nghiêm túc dành tình yêu cho ta.

Từ đầu tôi đã cho rằng Trương Vân Thiên tổn nhiều tâm sức thủ đoạn như vậy là vì muốn đảo chính, tự mình lên ngôi Hoàng đế. Nhưng sau này tôi mới hiểu rõ, thực ra khi đó ông ta chỉ mong rằng Triều Lưu sẽ có được ngôi vị ấy. Triều Lưu không phải không muốn phiêu du sơn thủy, chỉ là chàng không thể mà thôi.

Con cháu hoàng thất bị phế bỏ, là nước cờ tốt nhất có thể sử dụng của một phản thần.

Triều Lưu một lòng muốn chết, là vì chàng thấy chán ngán với cuộc đời loạn lạc. Chẳng thể tránh nổi thì thà rằng nên tự mình giải thoát khỏi nơi này.

Tôi vẫn có chút không hiểu, gặp tôi, là kiếp nạn hay là phúc phận của chàng. Chàng vì tôi mà chết, lại vẫn mỉm cười hạnh phúc như thế.

Chạy từ Phong Vân lầu ra, tôi lao thẳng vào màn đêm đen kịt.

Y phục đen, mặt nạ đen.

Tôi trộm lấy một vài thứ của mấy vị đại thần, sau đó gửi về nhà của các nhân sĩ võ lâm. Lấy danh hiệp sĩ yêu cầu bọn họ phản đối Trương Văn Thiên, nếu không sẽ quay lại lấy đầu bọn họ. Hầu hết các phủ đại quan đều đã cắt cử canh phòng cẩn mật, nhưng kể từ khi võ công tôi trở nên lợi hại, đường như chuyện ra vào bất cứ nơi đâu đều chẳng có gì khó khăn, xuất quỷ nhập thần, biến hóa khôn lường.

Dần dần, tôi có chút ái ngại, không dám đến bên bọn Âu Dương Thiếu Nhân nữa.

Vì sau khi rời đi tôi mới phát hiện, khoảng cách giữa chúng tôi đã muôn ngàn cách trở, xa xôi vô cùng.

Cho đến một ngày, ngày kinh thành xảy ra bạo loạn.

Hôm đó, tôi đang uống trà ở một thị trấn nhỏ cách kinh thành không xa.

Đột nhiên có người chạy đến hét lớn: “Kinh thành bạo loạn rồi! Mau chạy đi!”.

Tôi lao ra khỏi quán trà, túm lấy người kia hỏi: “Kinh thành bạo loạn? Sao lại xảy ra chuyện này?”

Người kia kinh hãi gào to: “Đánh nhau rồi, đánh nhau rồi. Vương tử Giang Tả trở về rồi, mang đại binh đến, trong thành đều là người của Trương Văn Thiên, không cho phép mở cổng thành. Đánh nhau to rồi”.

Tôi buông người kia ra, trong lòng bất giác thâm tính toán.

Phải làm sao bây giờ?

Phải làm cách nào mới có thể vào thành, làm cách nào mới có thể liên lạc với Âu Dương Thiếu Nhân.

Điều khiến tôi lo Giang Tả không thể đánh lại Trương Văn Thiên, chính là vì trước đó người của Nam Quốc đã đến chi viện.

Có lẽ đúng như có người nói, Trời không tuyệt đường người bao giờ. Bên cạnh tôi có hai người nữa đang ngồi, nghe câu chuyện của người kia, khẽ khàng nói: “Lập tức thông báo cho vương tử”.

Vì võ công giờ đây đã trở nên thâm hậu, cho nên ngũ quan của tôi cũng đặc biệt nhanh nhạy hơn nhiều.

Vương tử mà họ nói, nếu đoán không nhầm, chắc chắn là vương tử Nam Quốc.

Tôi hiểu rồi.

Tên vương tử kia quả nhiên không phải kẻ ngu ngốc. Sợ đến khi Trương Văn Thiên đột nhiên quay quắt phản bội, sẽ bắt hấn về để lập công, cho nên hấn mới không ở lại trong thành mà đã sớm ra ngoài ẩn náu, để tránh xảy ra bất trắc, có thể bảo toàn mà thoái lui.

Lặng lẽ không lộ thần sắc, nhẹ nhàng đặt chén trà xuống, tôi đợi hai người kia đứng lên rồi lập tức bám theo.

Lượn vòng qua vô số ngõ hẻm, cuối cùng họ cũng dẫn tôi đến trước cửa một đại viện.

Lên vào từ phía sau, tôi thận trọng dò tìm đến gian phòng chính.

Trong phòng, cái vị gọi là vương tử đó, phải chăng đang thương nghị với bộ hạ về vấn đề chi viện.

“Cách Nhĩ Đặc, người thấy với tình hình hiện tại, giúp đỡ bên nào thì có lợi hơn?”

“Bệ hạ, mục đích khi chúng ta đến đây là giúp đỡ Trương Văn Thiên lật đổ triều đình, sau đó sẽ cùng nhau thôn tính. Hiện tại là thời cơ tốt nhất để tấn công.”

“Không, khai bẩm bệ hạ, A Đặc Nhu cảm thấy, sự việc không đơn giản như tưởng tượng. Nếu chúng ta tương trợ Trương Văn Thiên, đến lúc hấn lên làm Hoàng đế, chắc chắn sẽ tìm cách tiêu diệt chúng ta.”

Nghe cuộc đối thoại trong phòng, tôi đã dần hiểu ra mọi chuyện.

Hóa ra thuộc hạ của vương tử này không phải tất cả đều muốn chi viện cho Trương Văn Thiên.

Vậy thì cái tên Cách Nhĩ Đặc gì gì đó đâu phải không có vai trò gì, hấn chắc chắn đã bị Trương Văn Thiên mua chuộc rồi.

Trương Văn Thiên là người thế nào, đã có thể nhân tâm đất người ngoài tới tấn công đất nước mình thì sau này cũng có thể làm những chuyện tàn độc hơn thế. Chỉ có tên ngốc mới tin tưởng ông ta.

“Các người đều nói rất đúng, mục đích của chúng ta chính là mong Nam Quốc giành được lợi ích lớn nhất. Cho nên bản vương quyết định không giúp đỡ bên nào cả, đợi đến khi hai bên đều thương tổn nặng nề, chúng ta sẽ ra tay.”

“Vương tử anh minh, chúng thần nhất định sẽ chết theo vương tử.”

Nghe đến đây, tôi vọt người bay lên đỉnh đình viện, vun vút lao đi.

Trở lại đường lớn, nhìn cảnh tượng đường xá vắng vẻ cô liêu không một bóng người, không một làn khói, tôi lặng lẽ bước đi không mục đích.

Lúc này, nhất định bọn Âu Dương Thiếu Nhân đang nỗ lực trước cổng thành. Có lẽ đã sớm đánh nhau với người của Trương Vân Thiên rồi.

Tôi tin chắc họ sẽ mở được cổng thành, để người của Giang Tà có thể tiến vào trong.

Hiện tại chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Điều không may nhất lúc này là nguy hiểm từ vương tử Nam Quốc quá lớn. Nếu có thể khiến hắn mau chóng trở về, tất cả sẽ được giải quyết ổn thỏa.

Có điều, phải làm thế nào đây?

Nam Quốc gần Ba Tư.

Đúng rồi, đúng rồi! Nếu vương tử Nam Quốc biết được Ba Tư mượn cớ xâm chiếm lãnh thổ Nam Quốc, nhất định sẽ gấp rút trở về bảo vệ quốc gia.

Hắn không phải một tên bất tài vô dụng, nhưng mỗi tên nam nhân đều có một nhược điểm, đó chính là nữ nhân, là nữ nhân mà nam nhân đó yêu thương đặc biệt.

Con người đảo qua đảo lại, tôi liền nghĩ đến một cách.

Được rồi, tôi phải dùng dụng mạo dễ thương đáng yêu của mình để diễn một trò hý kịch mới được.

Bỏ tất che chở, để vai diễn của con được thuận lợi, trôi chảy nhé.

Tôi len trộm một bộ y phục của người phụ nữ Ba Tư khoác lên người, trộm mấy thứ đồ này thật là quá đơn giản.

Tìm một nơi thay đổi y phục, tôi làm cho mình trở nên nhếch nhác rồi nhanh chóng đi đến nơi ở của vương tử Nam Quốc.

Ngã đầy hoa lệ trước cửa, tôi chờ đợi một tên ngọc nào đó chạy đến cứu mình.

Được thôi, tôi thừa nhận mình rất cầu huyết, nhưng có nhiều khi cầu huyết cũng chính là bí kíp cực kỳ hữu dụng.

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.4 - Chương 2: Tương kế tựu kế, ám sát vương tử Nam Quốc

Sự thực đã được chứng minh, thủ đoạn này quả là quá cũ rồi.

Tôi ngã bở nhào xuống trên nền đất, bọn thủ hạ canh cửa đúng thật là lũ ngốc không biết thương hoa tiếc ngọc, mặt vẫn lạnh tanh như tiền thế kia.

Đám người chết tiệt này đúng thực sự chỉ là những tên gác cửa, xem ra tôi phải khiến cho cái cửa này vỡ tan, để bọn chúng tha hồ đứng mà giữ.

Phương án này không khả thi, tôi đành tiến hành phương án khác.

Loạng choạng bò dậy, tôi vội vàng chạy đến trước mặt mấy tên gác cửa, “bịch” một tiếng quỳ xuống.

Trong lòng thầm tự an ủi mình: dưới gối đều là kim chuyên[1], đây là đang quỳ trên kim chuyên, quỳ trên kim chuyên đấy.

[1] Kim chuyên là loại gạch cao cấp được dùng để lát trên đất cho những bộ phận kiến trúc quan trọng, gạch này khi gõ vào sẽ phát ra âm thanh giống như kim loại.

“Đại ca, ngài mau cứu tôi với, cứu tôi với”, tôi nức nở nói.

Đám thủ hạ coi cửa về tức giận nói: “Cút đi, cút đi, đây không phải là trạm cứu dân. Tránh sang một bên”.

Tôi trợn mắt, nếu chỗ của ngươi là trại tị nạn, chắc chắn ta không thèm đến.

“Đại ca à, khó khăn lắm tôi mới trốn được ra ngoài, đã mấy ngày nay chưa được ăn uống gì rồi. Tôi có thể làm rất nhiều việc cho các ngài, vừa nhìn thấy lão gia ở đây rất có lòng hảo tâm, ngài nhất định sẽ giữ kẻ đáng thương này phải không”, tôi tiếp tục diễn trò, khẩn cầu ai oán.

“Người có biết chủ nhân ở đây là nhân vật lớn đến mức nào không, dựa vào bộ dạng của người thế này, ngay đến gót giày, chủ nhân nhà ta cũng chẳng thèm lướt qua mặt người.”

Ta khinh! Cô nương ta không mau chóng giết hần đã là nhân đạo với hần lắm rồi.

Lại còn gót giày?

Đám người này ai nấy đều lòng dạ sắt đá.

Lúc này tôi không thể không xuất chiêu đòn mạt sát.

Ôi mẹ ơi, không ngờ Thượng Quan Tinh tôi lại có lúc phải dùng đến chiêu mỹ nhân kế gì gì đó thế này, có điều không thể không nói chiêu này dù đã cũ kỹ nhưng chưa bao giờ là lạc hậu.

Cái gọi là Trời không tuyệt đường sống của người, chính là khi tôi đang chuẩn bị dùng nhan sắc đối phó với hai kẻ này, nhân vật chính liền lập tức xuất hiện.

“Bên ngoài có chuyện gì vậy, sao ồn ào như thế?”, một giọng nói du dương vọng tới, tôi nhìn thấy đôi hài thêu trăn sắc vàng lấp lánh tiến đến.

Trần rồi đến rồng, nghĩ kỹ thì đây chắc chắn là vương tử của Nam Quốc.

Cuối cùng cũng có may mắn được thấy dung mạo của hần.

Ngẩng đầu, tay tôi khẽ run run, vén lớp vải mỏng trên mặt rồi lập tức trượt ngã.

Ánh mắt tôi chòng chọc nhìn hần.

Tôi thừa nhận mình chẳng có dáng hình tiên nữ, cũng chẳng phải nhan sắc Điều Thuyền. Nhưng là con người, ai lại không muốn có được mối duyên tình cờ mỹ diệu thế này chứ?

Vương công quý tộc, dù ngày ngày được nhìn ngắm kỳ nữ như tiên giáng trần, nhưng chẳng phải ai cũng có mối tình sâu đậm với một kẻ khác xa mình một trời một vực hay sao.

Haizzz, tôi thực sự rất muốn thổ huyết trước tình huống rất kịch này.

Nhưng rõ ràng, tôi luôn đứng.

Vương tử Nam Quốc kia thẫn thờ nhìn tôi giây lát, sau đó liền bước tới.

Hai tên gác cửa đang túm lấy tôi định lôi đi lập tức lui sang một bên.

Thủ hạ của vương tử Nam Quốc liền bước lên, chắn trước mặt hần, thấp giọng nói: “Vương tử, cẩn thận bị lừa”.

Vương tử Nam Quốc cau mày vẻ không vui: “Người không thấy cô ta trói gà không chặt sao? Đâu có thể đến đây lừa gạt”.

Nhìn kỹ vị vương tử này, vẫn là thuộc loại mắt thanh mày tú, cực kỳ ưa nhìn, đáng tiếc với thân phận ấy, tôi thực không thể bên hần được.

Nhẹ nhàng chấp tay, tôi cố kìm nén cơn nôn mửa, giả bộ nói: “Đã có chỗ mạo phạm vị công tử này, tiểu nữ có tội. Nhưng thực sự không còn cách nào khác, tiểu nữ vốn xuất thân quan gia, theo phụ thân làm ăn buôn bán, ai ngờ bị kẻ gian làm hại lưu lạc vào phường trò, bị bức làm ca kỹ. Mấy ngày gần đây, kinh thành loạn lạc, tiểu nữ mới chạy trốn ra được, thực không biết đi đâu về đâu, mong công tử phát chút thiện tâm. Tiểu nữ, nguyện lòng làm bất cứ điều gì”.

Đương nhiên, tôi chẳng có gì là không thể làm.

Haizzz, ai nói nữ nhân thời cổ đại chịu nhiều khổ nạn. Quả nhiên là khổ thật, điển hình như khổ sở khi phải diễn trò thế này, tôi cố nén mọi thứ trong lòng, phải cố gắng kìm nén hết sức có thể.

Vương tử Nam Quốc bước xuống, vẻ mặt từ bi nắm chặt tay tôi, nói: “Cô nương, mau đứng lên đi. Vận mệnh trớ trêu như thế, thật là khổ cho cô nương. Cô yên tâm, sau này cứ ở lại bên ta, hát cho ta nghe, nhảy cho ta xem. Ta sẽ không để cô nương phải chịu khổ thêm nữa”.

Tôi đứng thẳng dậy, xúc động vô cùng, nước mắt như mưa.

Được vào trong dễ dàng thế này, bạn bảo tình hình tiếp theo tôi có chịu nổi không? Còn chịu đựng được nữa không?

“Nô gia sau này sẽ gọi ngài là thiếu gia.”

“Cô tên là gì?”

“An Tĩnh.”

“An Tĩnh, An Tĩnh, đúng là một cái tên hay.”

Trong lúc cùng hắn nói chuyện, tôi lén đưa mắt nhìn xung quanh.

Tên vương tử Nam Quốc này tuy cũng là người dễ làm việc theo tình cảm, nhưng người bên cạnh hắn lại hoàn toàn không phải là lũ ngốc.

Tôi nhận ra, hầu hết đám người đều lăm le nhìn tôi bằng ánh mắt thù địch.

Rất tốt, đây chính là điều tôi muốn nhìn thấy nhất.

Màn đêm buông xuống, có một buổi yến tiệc, vương tử Nam Quốc nói là để chúc mừng vì ông Trời đã ban tặng tôi cho hắn, và cũng nhân dịp này muốn xem tôi nhảy múa.

Việc này rất hợp ý tôi, hành động nhanh một ngày thì vấn đề sẽ được giải quyết sớm một ngày.

Đêm khuya, tôi trang điểm vô cùng lộng lẫy.

Tiếng hát vang vọng khắp buổi yến tiệc, tôi đặc biệt lựa chọn múa kiếm.

Phí lời, không múa kiếm tôi làm sao giả trang làm thích khách được. Oạch, trên thực tế tôi chính là thích khách mà.

Nhìn ánh mắt chân thành của vương tử Nam Quốc, lừa hắn thế này, thực ra tôi cũng có chút không nỡ, nhưng ai bảo phải lấy chuyện quốc gia đại sự làm đầu, nhi nữ giang hồ không bàn chuyện tư tình.

Sau mấy đường kiếm đầy hoa lệ, kiếm của tôi lao thẳng đến trước mặt vương tử Nam Quốc.

Vương tử Nam Quốc kinh hoàng thất sắc, kẻ đứng bên cạnh lập tức nhảy ra chặn lấy tôi.

“Mau, bảo vệ vương tử!”, đối phương hét một tiếng như thế rồi lập tức lao tới tấn công.

“Ha, ta đã sớm nhận ra ngươi chẳng có gì tốt đẹp.”

“Chớ nhiều lời, hôm nay ta phải lấy mạng tên cầu vương này.”

Mới một kiếm vung ra, tôi đã tỏ ra đuối sức. Không phải tôi không đánh lại hắn, mà là tôi phải diễn vai đánh không thắng hắn. Cố gắng không để mình bị thương, nhưng phải chắc chắn cho hắn bất được. Tôi phát hiện, làm cao thủ cũng thật rắc rối.

“Nói! Ai phái ngươi tới đây?”

“Hừ, xuống địa ngục sẽ biết.”

Qua có mấy chiêu, tôi đã ở vào thế “hạ phong”, đối phương chỉ ra thêm vài chiêu, tôi đã nhanh chóng bị đánh bại. Mấy tên thuộc hạ xông lên, cùng kẻ đao vào cổ tôi, ép tôi đến trước mặt vương tử Nam Quốc.

Tôi vùng vẫy, trừng mắt hận học nhìn hắn.

Phải diễn giống một chút, tức giận, phẫn nộ...

“Rốt cuộc ngươi là ai?”, vương tử Nam Quốc băng lạnh nói.

“Ha ha, ta không nói cho ngươi biết đâu”, tôi cười lạnh, hồi đáp.

“Ai phái ngươi đến?”

“Ta không nói cho ngươi biết.”

Vương tử Nam Quốc hỏa khí bốc ngàn ngút, nói với thủ hạ của hắn: “Lôi nó đi, giết!”.

Tôi cười, cười phá lên ha ha. Kỳ thực tôi rất muốn khóc, tôi đang nghĩ nếu mình không thoát được thì sẽ thế nào, sẽ phải chết một cách thảm hại vậy sao.

Nhưng để hoàn thành vai diễn, tôi phải cố gắng!

“Giết ta rồi cũng chẳng có tác dụng gì, muộn rồi, đều muộn rồi, thiên hạ này đã định sẵn phải thuộc về đất nước Ba Tư chúng ta.”

Vương tử Nam Quốc sững người, hét lớn: “Khoan đã! Ngươi vừa nói gì?”

Tôi hiện ngang ngẩng cao đầu, mỉm cười: “Nói cho ngươi cũng chẳng còn tác dụng gì nữa, cho dù ngươi có lập tức trở về cũng vô ích thôi. Ba Tư chúng ta đã sắp trở thành bá chủ của thiên hạ rồi”.

“Yêu nghiệt to gan, nói những lời sàm ngôn!”, một tên thuộc hạ của vương tử Nam Quốc xông thẳng đến ban cho tôi một chưởng.

Tôi tức giận đến nổi nghiêng răng kèn kẹt.

Bổn cô nương ta nếu không phải vì vận mệnh quốc này, chắc chắn đã giẫm chết con lợn khốn kiếp nhà ngươi rồi.

Vương tử Nam Quốc dường như vừa hiểu ra vấn đề, lập tức ngồi lại lên ghế.

“Nam Quốc, e rằng xảy ra chuyện! Người đâu! Đem con nữ tặc này đi cho ta, chớ để ả được chết sạch sẽ!”

Tôi chòng chọc nhìn vương tử Nam Quốc, đột nhiên cảm thấy lạnh người.

Không phải vì sợ hãi, mà là lúc này tôi đã hoàn toàn hiểu được trái tim của những kẻ trong chốn hoàng cung.

Hóa ra, dù là đối với nữ nhân mà bản thân yêu thương say đắm, khi phải đứng trước quyền lợi, bọn họ cũng đều trở nên tàn độc như thế.

Chẳng trách, chẳng trách phụ thân của Triều Lư lại tàn độc vứt bỏ đứa con của mình như vậy.

Tôi không biết Giang Tả lúc này ở bên ngoài thành phải vất vả ứng phó thế nào.

Nếu vì để bảo toàn mạng sống, trước sự uy hiếp của Trương Văn Thiên, vị Hoàng đế kia liệu có hạ chỉ giết Giang Tả hay không?

Trái tim chợt trở nên băng lạnh. Tôi cần phải rời khỏi nơi đây, cần phải rời khỏi chỗ này, phải đến bên cạnh Giang Tả.

Chợt cuộn lòng bàn tay, tôi rút từ trong ống tay áo ra một lưỡi dao nhỏ, vận công, lập tức cắt đứt dây trói.

Tôi vung tay phá tan vòng vây của những cây đao đang kề trên cổ. Thoáng mỉm cười rồi nhanh chóng di chuyển đến bên cạnh vương tử Nam Quốc, kề lưỡi dao nhỏ lên cổ hắn.

Tôi hỏi: “Ngươi vừa nói cái gì? Không để ta chết sạch sẽ?”.

Về mặt vương tử Nam Quốc lập tức trở nên cực kỳ khó coi, sắc lạnh hỏi tôi: “Ngươi muốn gì?”.

Tôi giữ chặt lấy hắn, nói với đám người bên cạnh: “Đứng nguyên tại chỗ cho ta, buông đao xuống, nếu không ta sẽ đưa hắn đến gặp Diêm Vương”.

Đám người lần lượt buông đao.

Tên vương tử Nam Quốc trong tay tôi lại hỏi: “Ngươi muốn gì?”.

Tôi trừng mắt nhìn, khi giết người, người đã nhắm tâm như thế, đến giờ chính bản thân mình bị giết, người lại sợ hãi thế này sao?

Tôi ghì chặt cổ hắn, di chuyển về phía cửa sổ, vừa đi vừa nói: “Thứ nhất, ta phải đi nên giờ cần ngươi làm con tin. Thứ hai, ta muốn nói cho ngươi một chút về đạo lý làm người. Nghe cho rõ những lời bổn cô nương nói, nếu quên, lần sau gặp lại, chính là ngày giỗ của ngươi. Trời cao có đức hiếu sinh, phải trở thành minh quân, lý, nghĩa, nhân, ái, phật chắc chắn không thể thiếu. Lý là đạo lý; nghĩa là đạo nghĩa; nhân là nhân từ; ái là đại ái; phật chính là phật các tội gian trá, ngông cuồng, trộm cắp, phản loạn, trái pháp, vọng cuồng, ngang ngược, nếu sau ngày ngươi làm Hoàng đế, phải nhớ những điều này. Thêm nữa điều ta muốn dạy ngươi chính là, sự trong trắng của nữ nhi còn quan trọng hơn cả tính mạng. Chỉ cần ngươi làm khó một người con gái, vậy thì cả đời này ngươi chỉ có thể làm một tên tiểu nhân thô bỉ, ti tiện, hạ lưu”.

Nói xong những lời này, tôi ném hắn lại, phá cửa mà lao ra ngoài.

Gió bên ngoài thật thoải mái. Nhưng mũi tên lại theo gió mà không ngừng phóng tới.

Tôi nhìn thấy vương tử Nam Quốc đang đứng bên cửa sổ trông về phía mình, quay đầu lại, tôi mỉm cười rạng rỡ với hắn, nói: “Phải nhớ cho kỹ những lời ta nói, lần sau gặp lại, nếu ngươi vẫn còn giữ “đức hạnh” như hiện tại, nhất định ta sẽ xem giết ngươi là hạnh phúc”.

Q.4 - Chương 3: Mũi tên bắn ra, bắn kẻ gian hùng

Suy cho cùng, cái tên thuyết trình hùng hồn chết tiệt kia đang làm cái trò quái quỷ gì chứ.

A a a! Người đầu, đến giết ta đi. Đẹp trai quá! Tại sao tôi lại đẹp trai thế này cơ chứ.

Đẹp trai thế này đầu giống sát thủ, rõ ràng chính là hiệp khách, đúng vậy, là hiệp khách giang hồ.

Được rồi, tôi thừa nhận bản thân không nên xem quá nhiều phim cổ trang đáng ghét kia.

Nhân vật chính là tôi đây đang phải diễn cảnh mà không cách nào tưởng tượng, dự liệu trước được.

Kích động ma quỷ, lời này áp lên người tôi, đúng là quá chính xác.

Lắc đầu quảy quẩy, tôi sắp bị bức cho đến phát điên rồi.

Thực sự tôi cũng có chút sợ hãi vì tên vương tử Nam Quốc này quá thông minh, tôi sợ rằng nếu hành động của mình có chút sơ hở, sẽ mang đến cho bọn Giang Tã hậu họa cực lớn.

Ngồi bên ngoài thành, tôi lặng lẽ chờ đợi.

Trước khi trời sáng mọi thứ sẽ rõ ràng. Nếu trước khi trời sáng, xe ngựa của vương tử Nam Quốc rời khỏi chỗ này, điều đó chứng tỏ tôi đã giúp bọn Giang Tã có thêm chút thời gian.

Nếu khi trời đã sáng mà vương tử Nam Quốc và đám thủ hạ của hắn vẫn không xuất hiện, vậy thì điều đó chứng tỏ, kế hoạch của tôi đã hoàn toàn bại lộ.

Tôi chỉ có thể giết người hàng loạt mới có thể bảo vệ được người và quốc gia mà tôi muốn bảo vệ.

Vì bách tính quốc gia này, vì đám huynh đệ mà tôi yêu quý nhất, cũng vì trọng trách mà vô tình hay hữu ý tôi đã gánh trên vai, tôi chỉ có thể quay đầu khi người đã nhuộm đầy máu.

Thời gian cứ từ từ trôi, phía chân trời lúc này thấp thoáng những ánh sáng trắng, cây cỏ bên cạnh cũng sắp được chiếu sáng, một đoàn xe vun vút lao nhanh ra cổng thành.

Tôi cười, khoe miệng ngoác dài đến tận mang tai.

Thành công rồi! Thành công rồi!

Trở lại kinh đô thôi, tôi nhanh chóng nhảy vọt lên ngựa, chạy thẳng đến cổng thành.

Giang Tã, đợi tôi, nhất định phải đợi tôi.

* * *

Giang Tã dựng lều bạt ở khắp nơi ngoài cổng thành, còn chưa đến cổng, tôi bất giác trông thấy Giang Tã. Tôi lập tức vọt lên cao, bước những bước dài, lao nhanh về phía doanh trại, nhưng không ngờ lại bị đám quan binh chặn lại, lũ lượt vung đao.

Thực sự tôi rất vội nên đã quên mất cả quy củ. Đáng lẽ phải thông báo trước mới có thể được gặp huynh ấy.

“Là ai?”, từ phía sau đám người, chợt có một kẻ giống quan nhân bước tới hỏi tôi.

Tôi chấp tay, lớn tiếng nói: “Vị quan gia này, hãy giúp tại hạ thông báo với Tã Thân vương, tại hạ đến đưa di vật của vương phi”.

Đối phương vừa nghe thấy vậy, lập tức rút kiếm đặt lên cổ tôi, lạnh lùng nói: “Tã Thân vương làm gì có vương phi, di vật đâu?”.

Tôi cau mày, âm trầm nói: “Chỉ cần ngài đi thông báo là được, nếu làm lỡ đại sự, ngài cảm thấy mình còn có cơ hội sống tiếp nữa không?”.

Đối phương do dự giây lát, nói với kẻ phía sau: “Đi bẩm báo Vương gia”.

Người kia cũng ngập ngừng, thì thào nói: “Lâm phó tướng, Vương gia đang tiếp thánh chỉ”.

Trái tim tôi bất giác băng lạnh.

Thánh chỉ? Thánh chỉ?

Quả đúng những gì tôi nghĩ, Trương Văn Thiên ở trong kinh thành, vốn chính là muốn cưỡng ép Hoàng thượng.

Thánh chỉ cái gì chứ, nhất định là hấn giả truyền thánh chỉ!

“Kinh đô thất thủ, thánh chỉ đến từ đâu, đây căn bản chính là cạm bẫy, để ta vào trong!”, tôi cố gắng vùng vẫy thoát khỏi vòng vây, phần nộ hét to.

Vị Lâm phó tướng kia sắc mặt lạnh lùng, rút kiếm xông thẳng về phía tôi.

Tôi thực sự không còn tâm trí mà tranh cãi với hấn, điều đáng tiếc lớn nhất của con người trong cuộc đời này, không phải là hai người yêu nhau không thể ở bên nhau, không phải là yêu mà phải ly biệt, mà chính là kẻ sống người chết.

Tôi còn sống nhưng huynh lại chết.

Những vui buồn, cảm giác của tôi, huynh sẽ chẳng còn cảm nhận được nữa.

Dù đau đớn, khổ sở, chỉ ít còn có thể mang lại cảm giác cho nhau, nhưng chết đi rồi, sẽ chẳng còn gì cả, chẳng còn bất cứ gì hết.

“Tránh ra, ta không muốn giết ngươi”, đoạt lấy vũ khí, tôi đánh bay cây kiếm trong tay Lâm phó tướng, tức giận nói.

“Ngươi đến đây có mục đích gì?”, đối phương vẫn kiên quyết bám riết, truy vấn.

“Ta đến cứu người, nếu Giang Tà chết đi, ta nhất định phải bồi táng ngươi theo”, tôi hấn học hét vào mặt hấn.

Đối phương chăm chú nhìn tôi, tựa như nhanh chóng cân nhắc lợi hại, rồi nói với tất cả quan binh: “Để cho hấn đi, không giữ nữa. Ngươi cứ đi thẳng, căn lều có dải lụa màu đỏ trên đỉnh chính là chỗ của Giang Tà tướng quân”.

Tôi chấp tay, nói với hấn: “Đa tạ”.

“Đợi một lát, thực sự ngươi có thể cứu được Vương gia của chúng ta?”, phía sau có người hét hỏi.

Tôi quay người, gạt đầu.

“Chắc chắn!”

Đối phương sau khi nghe thấy liền giao cho tôi một cây cung và một mũi tên.

“Mũi tên bay ra, bắn kẻ gian hùng, đừng để muộn”.

Nhún người, tôi lao vọt lên, lướt nhanh tới căn lều của Giang Tà.

Không nên chậm trễ, không nên chậm trễ.

Quang cảnh bên ngoài lều vô cùng tĩnh lặng.

Tất cả mọi người đang quỳ trên đất, chỉ có một tên thái giám đang đứng, tay cầm thánh chỉ.

“Tà Thân vương, Hoàng thượng nói, dành cho ngài một cơ hội cuối cùng, những chuyện mưu phản thể này, thực ra cần phải trừng phạt nghiêm minh, niệm tình ngài nắm giữ nhiều quyền hành mà Hoàng thượng giao cho, để ngài tự quyết định. Thượng Phụng bảo kiếm ở đây, tiếp chi đi.”

Tôi nhìn thấy đôi tay Giang Tà thoáng run.

Có lẽ cả đời huynh ấy cũng không thể nào nghĩ tới, có một ngày, bản thân mình sẽ chết dưới thánh chỉ của Hoàng thượng. Vốn là một vương tử thích tiêu dao không liên quan gì đến hoàng thất, nhưng lại được triều đình ban tặng cho cái chết.

Đế vương là kẻ vô tình nhất.

Tôi không biết đạo thánh chỉ này là Hoàng thượng hạ chỉ dưới sự uy hiếp của Trương Văn Thiên, hay là do Trương Văn Thiên tự viết. Cho nên tôi cũng chẳng biết nên an ủi Giang Tà thế nào trong lúc này.

Huynh ấy là một người con hiếu thuận, nhất định sẽ tuân theo thánh chỉ của phụ thân. Chắc chắn Trương Văn Thiên đã biết được điểm này, cho nên mới nghĩ ra cách không cần sử dụng đến quan binh như vậy.

“Nhi thần tạ chủ long ân.”

Tôi nghe Giang Tà nói thế, bất giác không kiềm chế được liền mỉm cười.

Chỉ cần huynh ấy nói là được rồi, như thế huynh ấy cũng không có kháng chỉ.

Giơ tay ra, lấp tên vào cung, nhắm thẳng tên thái giám. Tôi vận khí, lớn giọng nói: “Mũi tên bay ra, bắn kẻ gian hùng!”.

Khi mũi tên rời khỏi cây cung, rít lên trong gió, lao thẳng về phía tên thái giám khi hắn vẫn còn chưa kịp phản ứng.

Mũi tên đâm trúng ngực thái giám nọ, không hề đau đớn, chết ngay lập tức.

Khẽ mỉm cười, tôi thấy tất cả mọi người đều đang kinh hoàng thất sắc ngẩng lên nhìn mình.

Giang Tà sững người, Âu Dương Y, Âu Dương Thiếu Nhiên, cả Âu Dương Huyền cũng vô cùng sững sốt. Sau đó, quan binh phía sau tên thái giám kia phần nọ đứng lên gào thét: “Phản tặc! Mau báo danh tính!”.

Tôi cầm cây cung, cười lớn nói: “Ha ha, Thượng Quan Phong Vân, nhớ đấy, trên đường xuống hoàng tuyền nhớ tới tìm ta, đừng có quên ta đấy”.

Giang Tà kinh hoàng đứng bật dậy, lao về phía tôi như đang muốn gọi, tôi ngoảnh lại, đã trông thấy rồi.

Nắm chặt hai mắt, tôi nghĩ mình lúc này không thể cùng đứng bên huynh ấy.

Vì tôi là phản tặc, còn huynh ấy là Vương gia.

Trên tay tôi đã nhuộm đầy máu, đường này, là con đường tôi lựa chọn. Lần này, tôi không thể dựa vào bất kỳ ai.

“Gian hùng đương đạo, làm loạn quốc pháp, ngụy tạo thành ý. Người xưa có viết, quân bảo thần chết, thần không thể không chết. Nhưng nếu quân không ra quân, thần không ra thần, cần phải loại bỏ. Ta vì nước quên mình, nhưng quốc gia này là thiên hạ của ai. Trong lòng ta chỉ có một chủ, sao có thể nghe ý của kẻ nhọc công sinh tử, làm lợi cho hắn phản quốc gia?”, vung tay múa kiếm, tôi nói với Giang Tà như thế.

Khi máu tươi đã phủ kín cả căn lều, hiện trường lúc này chỉ còn lại tôi, Giang Tà, Âu Dương Y, Âu Dương Huyền và Âu Dương Thiếu Nhiên.

Tôi nghĩ toàn thân mình đầm máu như thế này chắc chắn sẽ dọa cho họ một phen hú vía.

Vì họ đều ngước ánh nhìn phức tạp về phía tôi.

Giang Tà run rẩy đi đến gần tôi, Thượng Quan Phong Vân bảo kiếm trên tay đã rơi xuống đất.

Tôi thấy lệ dâng ầng àng trong mắt Giang Tà, không kiềm chế được lập tức cười nói: “Nam tử Hán đại trượng phu, sao lại khóc vậy chứ?”.

Giang Tà ngập ngừng nhìn tôi, khóe môi run rẩy nói: “Ngươi... là ai?”.

Tôi sững người, huynh ấy không phải bị dọa cho choáng váng rồi chứ.

“Ngươi là ai?”, Giang Tà tiếp tục truy vấn: “Nếu ngươi không phải nàng ấy, vậy ngươi không cần nói với ta. Nếu ngươi chỉ là hồn phách, vậy ngươi có thể cũng không cần nói với ta. Nếu ngươi không phải nàng ấy còn sống đứng trước mặt ta, vậy thì ngươi cũng không cần phải nói với ta, được không? Ta rất sợ, ngày ngày đêm đêm ta đều nghĩ đến nàng ấy, ta cuối cùng cũng trong thấy nàng tới trước mặt mình nhưng sau đó lại bay đi mất. Ta rất sợ, sợ lúc này toàn thân nàng sẽ vương đầy máu tươi, ta sợ máu đó đều là của nàng. Không, hay là ngươi nói cho ta biết đi. Nếu ngươi không nói gì, ta sẽ càng cảm thấy sợ hãi hơn. Sợ hãi ngươi thực sự không phải là nàng ấy”.

Tôi không thích hợp với cảnh tượng bi thảm thế này đâu, mọi người đều nói tôi không thích hợp, nhưng hiện tại, nước mắt tôi lại không ngừng rơi.

Nghẹn ngào, tôi đưa tay nắm lấy bàn tay huynh ấy, áp lên khuôn mặt mình.

“Nếu người mà ngày ngày đêm đêm huynh nhớ đến là Thượng Quan Tĩnh, vậy thì cô ấy hiện tại đang đứng trước mặt huynh đây. Nếu huynh sợ người biến mất tên là Thượng Quan Tĩnh, vậy thì lúc này cô ấy cũng đang đứng bên cạnh huynh đây. Nếu, nếu người huynh muốn nhìn thấy nhất tên là Thượng Quan Tĩnh, vậy thì tôi chính là cô ấy.”

Vương tử của tôi, tôi còn nhớ ngày đó, khi vội vàng tiễn huynh đi xa, đó là chuyện mà tôi nhớ nhất.

Tôi nghĩ, nếu có thể gặp lại huynh lần nữa, nhất định tôi sẽ mỉm cười với với huynh. Nhưng tại sao, hiện tại tôi lại như thế này, tại sao không thể ngăn nỗi nước mắt rơi thế này?

Tại sao? Rõ ràng tôi rất... muốn cười.

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.4 - Chương 4: Thiên hạ đệ nhất minh quân, mong huynh sau này sẽ trở thành thiên hạ đệ nhất minh quân

Hiện trường đã được thuộc hạ thân tín nhất của Giang Tả xử lý.

Tôi không có nhiều thời gian để kể hết toàn bộ sự tình, chỉ có thể nói với họ mấy câu ngắn gọn nhưng “lời ít ý nhiều”.

Tìm một căn lều, dọn dẹp lại đôi chút, tôi khoác lên mình một bộ y phục của thái giám, sửa sang đáng vẻ rồi xoay người bước ra.

Âu Dương Huyền liếc mắt nhìn tôi một cái, gờ tay chặn lại: “Nàng cho rằng nàng có thể rời khỏi chỗ của ta sao?”

Tôi mỉm cười: “Âu Dương Huyền, phải chăng huynh cũng nên biết, giờ huynh đã không còn là đối thủ của tôi nữa rồi”.

“Đương nhiên ta biết, nhưng canh bạc của ta không phải để thắng nàng, mà là mạng sống. Nàng có thể ra tay hạ ta, thậm chí giết ta. Nhưng hôm nay dù nói gì đi nữa ta cũng không muốn để nàng qua mặt mình.”

Tôi ưỡn oải ngược mắt nhìn huynh ấy, kiên định nói: “Ta bảo đảm sẽ không xảy ra vấn đề gì. Hơn nữa, các huynh chẳng phải cũng đi cùng tôi sao, có đến mức phải rồi tỉnh lên như vậy hay không?”.

Âu Dương Y bước tới, cũng nhập vào hàng ngũ khuyên giải tôi.

“Tiểu Tình, lần này không hề đơn giản. Chúng ta không muốn nàng mạo hiểm nữa.”

“Không phải là mạo hiểm, cái chính là tôi bắt buộc phải đi, người là do tôi giết, chỉ có tôi mới giải quyết được tất cả chuyện này.”

“Đi làm gì? Lại đi chết lần nữa, lại để bọn ta trừng mắt nhìn nàng chết lần nữa sao? Thượng Quan Tình, rốt cuộc trái tim của nàng tàn nhẫn đến mức nào, mới có thể hết lần này đến lần khác làm những chuyện như thế?”, Âu Dương Huyền nhìn tôi, ánh mắt bao trùm nỗi oán hận nói.

Tôi há hốc miệng, không tìm được lời nào để phản bác.

Rốt cuộc tôi tàn nhẫn đến mức nào, mới có thể hết lần này đến lần khác đẩy bọn họ đến bến bờ tuyệt vọng.

Người chết, vĩnh viễn không thể hiểu được sự đau khổ của người còn sống, mất đi Triều Lưu, tôi cũng đã hiểu được điều đó.

“Tôi đồng ý với các huynh, lần này, tuyệt đối không phải tôi tự đưa mình đến chỗ chết. Chúng ta nhất định sẽ thắng, tôi đã lừa được tên vương tử Nam Quốc rời đi, dù hẳn có thể suy tính rồi tìm cách quay trở lại, cũng cần có chút thời gian. Chúng ta chỉ có thể dùng thời gian này, tìm cách ngăn chặn Trương Vân Thiên một cách triệt để, mới có thể thắng được. Xin hãy giúp tôi. Tôi chỉ còn cách đưa Giang Tả trở về, để huynh ấy đến bên Hoàng thượng, như thế, kinh đô mới có thể an toàn chiến đấu với bọn phản loạn. Chúng ta mới có thể cứu được tất cả những nhân vật quan trọng trong triều đình.”

Mấy người cứ lặng lẽ, trầm mặc nhìn tôi, trong ánh mắt ngập tràn nghi hoặc.

“Có thể, nhưng những chuyện nguy hiểm nhất đều phải do bọn ta làm”, đoạt lại thanh kiếm trên eo tôi, Âu Dương Y âm trầm nói.

Giang Tả vẫn đứng lạng lạng giờ không hề nói câu nào, chỉ ngược cặp mắt âu sầu dõi về phía trước, điểm nhìn bất định, không thể nào tập trung lại được.

“Thiếu Nhiên, đi chuẩn bị ngựa. Y huynh cùng Huyền huynh chuẩn bị mọi thứ đi.”

Ba người nghe lời tôi nói, gật gật đầu rồi đi.

Xung quanh không một bóng người, chỉ còn lại mình tôi và Giang Tả. Đi đến bên cạnh Giang Tả, tôi và huynh ấy cùng nhìn về phía phương trời xa xăm.

Ở đó, rừng cây bát ngát, trời xanh mây trắng.

Giang sơn dù thế nào cũng sẽ thay đổi, nhưng rừng cây bát ngát kia, trời xanh mây trắng kia vẫn sẽ mãi ở yên đó.

“Huynh đang nghĩ gì vậy?”, tôi hỏi Giang Tả.

Giang Tả thất thần mỉm cười, chẳng còn sức lực, nắm lấy tay tôi.

“Ta đang nghĩ đến rất nhiều chuyện. Tiểu Tình, tại sao, tại sao ta không thể ở cùng một chỗ với đám người các nàng?”, Giang Tả hỏi tôi.

Tôi mỉm cười, nắm chặt tay huynh ấy.

“Huynh đã ở cùng chúng tôi rồi, trước đây và hiện tại lúc này.”

“Không, không phải như thế. Rõ ràng nàng biết, ta ở bên mọi người, nhưng lại ngần ngại xa xôi. Ta không thể vì bằng hữu của mình mà hăng hái tiến lên, ta không thể vì người mình yêu thương nhất mà hy sinh tính mạng, ta thậm chí cũng không thể oanh oanh liệt liệt cùng nhóm của nàng làm bất cứ chuyện gì. Ta... chỉ có thể nhìn, chỉ có thể nhìn...”

Giang Tả nắm chặt tay tôi, không ngừng run rẩy, huynh ấy nói ra những lời như thế, giọng nói cũng như đã run lên bản bật.

Tôi không thể không cảm than.

Tại sao? Vì, huynh là người của hoàng tộc.

Một ngày là người của hoàng tộc, cả đời là người của hoàng tộc.

“Giang Tả, huynh luôn cố gắng trốn tránh hoàng thất, luôn nỗ lực muốn rời xa triều đình, hiện tại cục diện đã bày ra trước mắt, phải chăng huynh vẫn muốn trốn tránh trách nhiệm. Dừng lại đi, con đường trốn chạy sẽ càng lúc càng gian khổ mà thôi.”

Giang Tả đột nhiên quay người lại, cơ hồ dùng toàn bộ sức lực ôm chặt tôi vào lòng, cơ thể lại run lên.

Tôi cảm nhận được dòng lệ ấm nóng đang trào ra thấm ướt tóc mình.

Tôi không có cách nào tưởng tượng được bộ dạng của huynh ấy lúc này, huynh đau khổ đến thế nào, vương tử son tặc của tôi từng vô cùng vui vẻ, từng hạnh phúc mỉm cười với tôi. Dù là ly biệt, cũng chưa từng khiến huynh phải khóc như vậy.

Đưa tay ra, tôi cũng run rẩy ôm lấy huynh ấy.

“Ta rất sợ, Tiểu Tình, ta rất sợ, ta sợ một ngày nào đó nàng sẽ phải quỳ gối trước mặt ta, gọi ta một tiếng Hoàng thượng. Ta sợ tất cả bạn bè của ta đều quỳ gối trước mặt mình, cung kính gọi ta một tiếng Hoàng thượng. Ta sợ ta sẽ phải một thân một mình đối mặt với cuộc tranh quyền đoạt lợi của tất cả triều đình. Ta cũng không cách nào can dự được vào bất cứ chuyện gì. Tiểu Tình, ta sợ ngày đó sẽ đến, cho nên ta muốn trốn chạy. Nhưng hiện tại nó bày ra trước mắt ta. Hóa ra bỏ chạy hay dừng lại, đều mệt mỏi như thế. Ta rất mệt mỏi, vô cùng mệt mỏi”, Giang Tả rưng rưng nói với tôi.

Giọng huynh ấy nghẹn ngào, càng khiến tôi thêm u sầu.

Tôi nhìn về phía xa, nơi có rừng cây bát ngát tận chân trời, đột nhiên cảm thấy, hóa ra điều hạnh phúc nhất trong cuộc đời này, chẳng qua là: non xanh trước mặt, nước biếc sau lưng, điền viên một mẫu, phòng ốc một gian, ánh mặt trời hòa cùng tiếng côn trùng, trắng sáng chiếu trùm tiếng ếch kêu, còn người bên cạnh tôi, mãi mãi chưa từng thay đổi.

Cuộc sống đẹp biết bao nhiêu mà lại xa xôi muôn trùng như thế.

Vương tử son tặc của tôi, xin lỗi, tôi mãi mãi không thể cho huynh cuộc sống như thế.

“Giang Tả, đây là số mệnh, huynh đã được định sẵn phải trở thành Hoàng đế. Còn tôi, tất sẽ có ngày phải quỳ gối trước mặt huynh. Huynh không thể tham dự vào bất cứ chuyện gì, vì huynh chính là người chủ trì vương đạo toàn thiên hạ, tất cả mọi chuyện đều phải đảm bảo sự công bằng liêm chính, cho nên huynh chỉ có thể trở thành người ngoài cuộc trong thiên hạ này.

Từ xưa đến nay vị trí quân vương luôn lạnh lẽo như thế, sự cô đơn của huynh, nỗi cô độc trong huynh, đều không thể chia sẻ cùng bất cứ người nào. Nhưng huynh hãy nhớ, tôi là Thượng Quan Tình, huynh từng nói, tôi mãi mãi là vương phi của huynh. Còn huynh đối với tôi, sẽ mãi mãi là vương tử son tặc thuần khiết. Thời gian không ngừng xoay chuyển, ngày tháng trôi như thoi đưa, vương tử của tôi, tôi không thể ngày ngày bên cạnh bảo vệ huynh, nhưng trong lòng tôi, mãi mãi có huynh. Mong huynh, hãy trở thành một đấng minh quân, cứu giúp dân đen trong thiên hạ này.”

Tôi nói những lời này, nước mắt lăn dài trên má, tôi phải đẩy vương tử son tặc mà mình yêu thương nhất vào vị trí sẽ khiến huynh ấy cả đời cô độc.

Tôi biết mình làm như thế là vô cùng tàn nhẫn. Tôi biết là mình đang bức ép huynh ấy. Nhưng tôi không còn sự lựa chọn nào khác.

Tôi chỉ là một con khổng tước đang nổi khùng giữa sơn lâm này, còn vương tử son tặc của tôi chính là con rồng phiêu lãng khắp nhân gian.

“Tiểu Tình, nàng... có yêu ta không? Trước khi ta đăng cơ, ngồi lên ngai vàng lạnh lẽo đó, có thể nói cho ta biết không? Đừng nói dối, hãy nói thực lòng được không? Vì dù nàng trả lời thế nào, ta cũng mãi mãi yêu nàng.”

Trước mắt tôi như đang phủ sương mù, bỗng Giang Tả ra, tôi run rẩy tiến sát tới đôi môi mỹ lệ của huynh ấy.

Ha ha, tôi đúng là con quỷ háo sắc xấu xa, lúc này còn nghĩ tới chuyện đó, sao lại có thể hình dung đôi môi của huynh ấy như thế chứ.

Tại sao tìm tôi lại đau nhói thế này?

“Tôi yêu huynh, người tôi yêu là huynh, Giang Tả, vương tử son tặc... của tôi.”

Gió thổi từng đám lá xanh biếc phía núi rừng xa xa, tôi nhẹ nhẹ, khe khẽ, giống như đối xử với bảo vật vô cùng quý giá, đặt môi mình lên môi Giang Tả.

Nụ hôn như ngập đầy nước mắt, mang chút vị chua cay, lại có hương vị của táo xanh ngọt ngào.

Giống như tôi đang nhắm nháp từng chút từng chút hương vị của Giang Tả.

Chua cay có, ngọt ngào có.

Lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng, tôi nói yêu huynh, tình yêu của tôi giống như nụ hôn tôi dành cho huynh ấy lúc này.

Sau đó, Giang Tả, quan hệ giữa chúng ta sẽ là quan hệ quân – thần.

Nắm mắt, tôi lại trở về khoảng thời gian rất lâu trước đây trong miền ký ức, cái đêm tôi say bí tỉ nhưng vẫn nhảy ra chặn đường Giang Tả – son tặc.

Mơ mơ màng màng đứng giữa đường, tôi lớn tiếng la lên: “Đường này là ta mở, cây này do ta trồng...”.

Giang Tả vội vội vàng vàng kéo tôi lên, thúc ngựa chạy đi, trên môi chợt nở nụ cười tươi rói.

Tôi vẫn đang say sưa trên ngựa, mờ to đôi mắt mơ màng, khi nhìn thấy nụ cười xán lạn của huynh ấy, tự nhiên lại phần nộ hét lớn: “Cười cái gì mà cười, không thấy tiểu gia tôi đang náo lòng đây hả?”.

Giang Tả cúi đầu hỏi: “Nàng buồn gì thế?”.

Trong thoáng chốc đầu tôi như bốc hỏa, gào lên: “Ultraman[1] còn chưa kết thân cùng tiểu quái thú, tôi sao yên tâm được”.

[1] Ultraman: Những nhân vật siêu nhiên được xây dựng hình tượng từ Nhật Bản.

Giang Tả sững người, phá lên cười ha ha.

“Ha ha ha ha, nha đầu điên này, nha đầu điên.”

Tôi không vui nhếch mép, véo vào mặt huynh ấy, hỏi: “Nha đầu điên? Tiểu nhân to gan, nói tên cho tôi nghe”.

Giang Tả vỗ vỗ vai tôi, ngẩng cao đầu, nụ cười tươi rói còn sáng hơn cả trời sao.

“Nha đầu điên, nghe cho rõ đây, ta chính là thiên hạ đệ nhất minh quân, Giang Tả. Phải giữ bí mật đấy.”

...

Rời khỏi đôi môi Giang Tả, tôi nói với huynh ấy: “Thiên hạ đệ nhất minh quân, mong huynh sau này cũng sẽ trở thành một thiên hạ đệ nhất minh quân, nếu không, sẽ có ngày tôi tố cáo huynh với cả thiên hạ đấy”.

Giang Tả cố kìm nước mắt, kiên định gật đầu.

Xin lỗi, Giang Tả, phải để huynh gánh vác thứ trọng trách mà huynh không muốn gánh rồi, xin lỗi.

Xin lỗi, Giang Tả, tôi không thể chia sẻ bất cứ trách nhiệm nào cùng huynh, xin lỗi.

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 5: Trăng đêm ở kinh thành

Cánh cổng thành to lớn vững chắc vẫn đóng chặt.

Cách xa một dặm xung quanh, đều là khu cấm địa, trong khu vực này, chỉ cần có trên hai mươi quan binh tiến vào, trong thành nhất định sẽ dùng cung tên bắn ra hạ sát.

Khi tôi và bọn Âu Dương Huyền vừa đến, trong thành đều đã bị giới nghiêm, canh phòng nghiêm ngặt.

Tôi giờ cao thánh chỉ trong tay, giả giọng thái giám nói: “Tại hạ phụng ý chỉ của Hoàng thượng trở về phục mệnh”.

Quan binh trấn giữ cổng thành nhìn thấy thánh chỉ trong tay tôi, lúc đó mới mở cánh cổng ra.

“Công công vất vả rồi.”

“Tại hạ chỉ phụng mệnh Hoàng thượng mà thôi.”

Sau khi thuận lợi tiến vào thành, tôi lập tức vội vàng đưa Giang Tà đi, nói thực lòng, lúc này suy nghĩ trong tôi cực kỳ rối loạn.

Với những chuyện của thời cổ đại này tôi hoàn toàn không biết trình tự cụ thể thế nào. Cho nên cũng chẳng hề biết bản thân mình dùng cách này liệu có lừa được đám người kia hay không. Và lại, điểm quan trọng nhất là, tôi hoàn toàn không biết tình hình hiện tại của kinh thành ra làm sao. Có lẽ đầu tiên tôi nên đi tìm Âu Dương Thiếu Nhân.

Tìm nơi nào đó để đổi y phục cho Âu Dương Y đã, tôi nắm chặt tay huynh ấy, lo lắng nói: “Y huynh nghe lời tôi nói, nếu huynh chẳng may không gặp được Hoàng thượng mà trước mặt Trương Vân Thiên lại bị nhận ra, cứ làm đúng như lời tôi. Bất luận ông ta nói gì, huynh cũng đều phải tin tưởng và kiên định nói rằng, con gái ông ta đang ở trong tay huynh. Không còn thời gian giải thích nữa, hãy nhớ lời tôi, huynh nhất định phải bình an”, tôi bước về phía trước, ôm chặt huynh ấy mà dặn dò.

Âu Dương Y cũng vòng tay ôm tôi rồi nói: “Đợi sau khi tất cả kết thúc, chúng ta sẽ lại chu du nam bắc giang hồ nhé”.

Tôi gật gật đầu: “Nhất định như thế”.

Nhất định sẽ có ngày chúng ta cùng nhau đi đến tận cùng

Xoay người, tôi nói với Âu Dương Huyền: “Tảng băng chết tiệt, huynh cũng phải hành động cùng tôi đây”.

Liếc mắt nhìn Giang Tà, tôi nói: “Giang Tà, đêm nay là đêm quyết định, huynh mau đi đi”.

Giang Tà đã hoàn toàn trở thành phản tặc, nếu thân phận bị bại lộ, Trương Vân Thiên sẽ giết huynh ấy.

Giang Tà mặc trang phục quan binh, gật đầu về kiên định.

“Các người cũng phải cẩn thận một chút.”

Tôi gật đầu, rồi đi cùng Âu Dương Huyền.

Chuyện trong hoàng cung đều giao cho nhóm của Giang Tà.

Nếu có thể lấy được thủ dụ của Hoàng thượng trước khi trời sáng, mở toang cổng thành, tất cả sẽ kết thúc.

Trên đường đi, không gian thoáng đặng lặng lẽ u tịch, không một bóng người, tôi bỗng có chút kinh sợ.

Đêm trắng đen gió lớn sẽ dễ xảy ra chuyện giết người, thật đáng sợ.

Âu Dương Huyền cũng lặng lẽ bước bên tôi, chẳng nói câu nào, so với sắc đêm đen còn đáng sợ hơn rất nhiều.

“Này, huynh như thế sẽ dọa chết người đấy.”

“Lúc nào ta cũng thế mà.”

Tôi tựa hồ không còn cách nào hiểu được huynh ấy rốt cuộc đang nghĩ cái gì.

Không, nói một cách chính xác là, tôi luôn luôn không cách nào hòa hợp được với huynh ấy.

“Huyền huynh, chúng ta sẽ thành công chứ?”, tôi chẳng tìm được chủ đề nào thích hợp, chỉ đành hỏi như thế.

“Ừm”, Âu Dương Huyền hồi đáp ngắn gọn.

Tôi nghe thấy câu trả lời của huynh ấy, gật đầu hải lòng.

Ừm, tuy biết cũng chẳng đáng tin cậy cho lắm nhưng nghe được những lời như thế vào thời điểm này cũng cảm thấy tâm trạng thoải mái hơn chút.

“Vì ta sẽ dùng mọi thứ ta có, hoàn thành chuyện mà nàng muốn làm”, đến trước một tòa viện cao lớn, Âu Dương Huyền dừng lại rồi nói như thế.

Thấy huynh ấy rút thanh kiếm trong tay, tôi không hiểu liền hỏi:

“Huyền huynh, huynh định làm gì thế?”

Âu Dương Huyền quay lại, ánh kiếm sắc lạnh phản chiếu nụ cười.

“Không có ai nói cho nàng biết sao, nơi tập trung nhiều ác nhân nhất kinh thành, chính là chỗ này.”

Tôi sửng người nhìn huynh ấy, không phải chứ.

“Chúng ta đang đi tìm đám Âu Dương Thiếu Nhân mà.”

Âu Dương Huyền gật đầu.

“Đúng vậy, người biết hành tung của huynh ấy có lẽ cũng đang ở đây.”

Âu Dương Huyền nói xong liền tiến về phía trước, nhân tiện chặn cửa lại.

Tôi tròn mắt kinh ngạc, tên Âu Dương Huyền này, làm cái gì cũng giương cao chủ nghĩa cá nhân như vậy, cho rằng như thế có thể làm khó được tôi sao?

Tôi đứng thẳng lên, nhún người bay vọt qua tường. Âu Dương Huyền há mồm tròn mắt nhìn tôi đáp xuống ngay bên cạnh mình, ở đúng vị trí trước mặt đám tiểu tử đang vung đao múa kiếm, chúng phần nộ ùng ùng hỏi: “Tại sao ngươi dám vào đây?”.

Tôi nhún vai nói: “So với vách đá cheo leo, dốc cao dựng đứng thì tường này thật là quá thấp, không có tính phòng thủ cho lắm”.

Mỉm cười dịu dàng, tôi lại hỏi đám hung thần giết người không gớm tay: “Phải chăng ta hơi nhiều chuyện, có thể cho hỏi danh tính của môn phái được chăng”.

“Tên tiểu đồ cuồng ngôn, ngay đến danh hiệu Du Long bang cũng chưa từng nghe vậy mà cũng dám xông vào, thật có dũng khí đấy.”

Nói xong, đám người kia lại hùng hực tiến về phía tôi thêm một chút.

Âu Dương Huyền trừng mắt nhìn tôi, nói: “Đều tại nàng, không có cách nào đàm phán dịu dàng hơn hả?”.

Tôi nhếch mép: “Huynh nói thì hay lắm, cầm đao xông vào là huynh, không phải tôi”.

Đưa tay lấy ra một chiếc túi, tôi lật đi lật lại một lát, rút ra nửa cành hoa mai.

Cầm Âu Dương Huyền thiếu chút nữa rớt xuống tận chân.

“Nàng định dùng thứ này để đánh nhau hay là muốn chết một cách xinh đẹp vậy.”

Tôi thật lòng đang cố nén hỏa khí, nếu không phải chỗ này có nhiều người như thế, tôi thực sự muốn nện cho huynh ấy một trận, tại sao chuyện gì cũng chống đối tôi vậy chứ, huynh không thể thuận theo tôi một lần được sao?

“Các vị, tại hạ từng có duyên gặp mặt với bang chủ bang Du Long, tại hạ là Thượng Quan Phong Vân, mong các vị hãy xem tín vật.”

Có người vừa nghe lời tôi nói, lập tức ngấp ngừng bước đến xem xét nửa cành hoa mai, đột nhiên khom người nói: “Không biết Thượng Quan đại hiệp đến đây, đã đắc tội nhiều, mong đại hiệp rộng lòng tha thứ”.

Tôi vui vẻ khoát tay: “Không có gì, không có gì, ta mới đúng là người quấy nhiễu, chỉ là ta đến đây muốn hỏi các vị chút chuyện”.

Đắc ý nhìn ánh mắt Âu Dương Huyền, trong lòng tôi càng mừng khôn xiết.

Nếu sớm nói nhân sĩ võ lâm tương trợ, tôi đã sớm xử lý xong xuôi rồi.

Ai bảo tôi từng là hiệp khách vang danh một thời chứ.

* * *

Sau khi bước ra từ một căn phòng, tâm trạng tôi rõ ràng trở nên cực kỳ trầm lắng.

Thiếu Nam có khả năng bị mắc bẫy, đã không thể hành động cùng chúng tôi nữa. Nhưng có thể vì thân phận bang chủ của mình nên huynh ấy chỉ bị giam lại, ngoài ra không hề hấn gì.

Tôi đột nhiên cảm thấy sức mạnh của đám ăn mày thật là khủng khiếp. Hừ, không phải, hiện tại không phải là lúc nghĩ ngợi mấy chuyện này.

Như thế cũng có thể đoán được, sở dĩ Âu Dương Thiếu Nhân và Mặc Nguyệt chưa mở được cổng thành là vì họ vẫn chưa gặp được Hoàng thượng.

Trương Văn Thiên quả nhiên vô cùng gian xảo. Đã điềm nhiên thay đổi chính sự, lại còn nói Hoàng thượng bệnh nặng, đường hoàng tiến vào trong cung.

Hắn nhất định không thể để người khác tiếp cận Hoàng thượng dù chỉ nửa bước. Có điều xem ra, Hoàng thượng vẫn chưa gặp nguy hại gì. Trương Văn

Thiên muốn sau khi giết Giang Tả sẽ ép Hoàng thượng đích thân nhường ngai vàng cho ông ta.

“Tôi phải vào hoàng cung”, tôi nói với Âu Dương Huyền.

“Đi làm gì?” Âu Dương Huyền hỏi.

Tôi cười cười, chớp chớp mắt nói: “Đi diễn trò, trò ly miêu hoá thái nữ”.

Xem ra tôi nhất định phải nghe lời của vị lão nhân ngày đó sắm vai mơ hồ không tên là con gái của Trương Văn Thiên.

Có người nói, mọi sự gặp gỡ đều mang đến một kết quả nào đó. Xem ra, câu này thật sự rất đúng.

Nhưng sau khi vào cung, tôi lại chẳng thể làm bất cứ chuyện gì.

Phải chăng việc có thể gặp được Hoàng đế, mở được cổng thành hay không, đều phải trông chờ vào đám người của Giang Tả?

Xoay người, tôi nói với Âu Dương Huyền: “Huyền huynh, trăm sự nhờ huynh, nhất định phải cùng họ hoàn thành nhiệm vụ”.

“Thượng Quan Tinh, nàng lại làm chuyện gì nguy hiểm hả?”, Âu Dương Huyền nắm chặt tay tôi. Dưới ánh trăng, dung nhan thanh lạnh, tảng băng lớn không cách nào phá vỡ kia lại như đang nhuốm vẻ phẫn nộ, lửa cháy bùng bùng.

Chỉ cố gắng dùng sức nắm chặt tay tôi.

“Đau quá”, tôi cắn chặt môi.

“Thượng Quan Tinh, nàng nghe rõ chưa, ta không để nàng biến mất một lần nữa đâu.”

“Tôi đảm bảo sẽ không sao.”

“Ta sẽ không tin tưởng nàng thêm lần nữa, nàng là một tên lừa đảo không hơn không kém.”

“Âu Dương Huyền! Vận mệnh quốc gia quan trọng, huynh còn không buông tay!”

“Ta quản quốc gia làm gì chứ, giang sơn ư? Ta hiện tại chỉ cần có nàng! Chỉ cần nàng ở bên cạnh ta! An toàn, mạnh khỏe, ở bên cạnh ta”, Âu Dương Huyền hét lên, vòng tay ôm chặt tôi vào lòng, sống chết cũng không chịu buông.

Mọi cố gắng vùng vẫy của tôi rõ ràng chẳng có tác dụng, tôi hoàn toàn không đủ sức thoát ra.

Tôi cảm thấy bản thân mình đang mắc nợ huynh ấy.

Trong khoảng thời gian tôi giả chết, các huynh đã kiềm chế bi thương, muốn vì tôi mà hoàn thành mọi thứ, tôi không thể hiểu hết tất cả tâm tình và suy nghĩ của các huynh, là lỗi của tôi.

“Xin lỗi, Huyền huynh, xin lỗi, đều là sai lầm của tôi”, tôi ôm huynh ấy, an ủi nói.

“Ta không muốn nàng nói lời xin lỗi, ta chỉ cần nàng mạnh khỏe, nàng có hiểu không? Thượng Quan Tinh.”

Xin lỗi, tôi bảo đảm, không phải sau lần này tôi mới phát hiện ra, chỉ có tiếp tục sống, mới có thể tiếp tục hy vọng.

Mới có cơ hội được đối mặt.

“Hai người còn muốn dây dưa đến lúc nào nữa”, một giọng nói không thấy thoải mái vang tới.

Vẫn đen ngập đầu, khóe miệng giật giật liên hồi.

Giọng nói này, giọng nói này.

“A a a! Mạch Thiếu Nam chết tiết, tên tiểu tử chết tiết nhà huynh sao lại ở đây!”, từ chỗ Âu Dương Huyền nhảy vọt ra, tôi phản kích hét lớn.

Chết tiết, chết tiết, tên nam nhân chết tiết hại tôi lo lắng muốn chết, lại vác khuôn mặt điềm nhiên như chẳng có chuyện gì, một mình ngồi trên tường mà nổi giận.

“A, a, quốc nạn năm nay, lại có người dùng dằng ở chỗ này, thật khổ cho bọn thiếu gia đang phải vào sinh ra tử chiến đấu hết mình.”

“Xin hỏi huynh đang đấu tranh vật lộn, giằng co với ai...”

“Thiếu gia ta mạng số khổ, gắng sức đấu tranh vật lộn, giằng co cật lực.”

“Nói tóm lại! Huỳnh đang đánh nhau với ai!”

Thượng Quan Tinh tôi, lúc này thực sự rất muốn tặng cho huỳnh ấy một chưởng chí mạng.

Mạch Thiếu Nam, huỳnh cứ đợi đấy.

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 6: Hu hu, tôi không thích hành động cùng Mạch Thiếu Nam đâu

Tại sao bảo, nghề “hot” nhất năm nay chính là nghề ăn mày.

Tại sao? Đương nhiên là vì số lao động hành nghề ăn mày chiếm tỷ lệ lớn nhất rồi.

Tổ quốc vĩ đại của chúng ta đã dạy cho chúng ta một bí quyết tất thắng kinh điển chưa bao giờ thay đổi, đó là... đoàn kết.

Đúng vậy, đoàn kết chính là sức mạnh.

Khi tôi nghe Mạch Thiếu Nam kể về tiểu sử thần kỳ của huỳnh ấy, lúc đó tôi nghĩ, sau này mình nhất định phải trà trộn vào đám cái bang làm chức vụ gì đó mới được. Để một khi đi ra ngoài, ai dám bắt nạt tôi, tôi sẽ hô huỳnh ấy gọi đệ tử tiêu diệt hắn.

Ánh mắt tôi chợt lóe sáng rạng ngời nhìn về phía Mạch Thiếu Nam, còn cặp mắt huỳnh ấy lại như đang soi thấu suy nghĩ của tôi.

Mạch Thiếu Nam chớp chớp đôi mắt đào hoa, mỉm cười nhìn tôi nói: “Được, vị trí phụ nhân bang chủ cái bang sẽ mãi mãi thuộc về nàng”.

Tôi tròn mắt, thôi xong rồi, tôi phải chạy thôi. Tiểu gia tôi phải lên nhà cao, vào cung điện chứ, đến chỗ đó có vẻ không thích hợp cho lắm.

Nhưng chuyện ấy, nhất định phải ghi vào lịch sử mới được.

A, quên mất, nói dài dòng như thế mà vẫn chưa nói đến chủ đề chính.

Chuyện là thế này, Trương Vân Thiên đã phát hiện ra Mạch Thiếu Nam không phải là Triều Lưu, ông ta liền nhốt Mạch Thiếu Nam vào thiên lao trong phủ. Nhưng đêm hôm đó, sau khi cái bang nhận được tin chúng tôi đã vào thành, ngay tức khắc nghĩ cách cứu viện. Và công cuộc giải cứu tiểu bang hữu Mạch Thiếu Nam đã thành công rực rỡ, hơn nữa lại chỉ trong một thời gian ngắn mà không hề bị phát hiện.

Tại sao ư? Vì đội cứu viện của cái bang nhà ta đã chia thành từng phân đội nhỏ trà trộn, đóng giả làm người trong phủ của Trương Vân Thiên.

Cho nên mới nói, người nhiều sức lớn, đoàn kết là sức mạnh, một cây làm chẳng nên non, ba cây chụm lại nên hòn núi cao.

Chắc chắn không phải là tán dóc.

Đừng hỏi tôi tại sao họ lại biết bọn tôi đến đô thành, sức mạnh của cái bang quả thực rất lớn đấy.

Tôi cảm thấy chuyện này mang tính lịch sử rất cao. Vỗ vỗ vai Mạch Thiếu Nam, tôi cố giữ chút thể diện cho huỳnh ấy liền khen ngợi: “Không cần lệnh của bang chủ mà có thể làm được những chuyện này, thủ hạ của huỳnh đúng là rất tuyệt”.

“Nàng đang khen ta hả?”, có người tựa như chẳng biết nói gì, vẻ mặt đờ đẫn, khóc không được cười chẳng xong chăm chú nhìn tôi.

Tôi quay đầu, nghi hoặc hỏi Âu Dương Huyền: “Huyền huynh, chẳng lẽ tôi vừa mắng huỳnh ấy sao?”.

Âu Dương Huyền vẫn khoác vẻ mặt núi băng vạn năm bất biến, nói như khẳng định: “Nàng đã đưa ra một đánh giá cực kỳ công bằng”.

Khóe miệng Mạch Thiếu Nam suýt chút nữa lệch hẳn sang một bên. Tôi không hiểu, tôi nói thật lòng mà.

Từ chỗ Mạch Thiếu Nam, tôi nghe được một tin tức vô cùng tin cậy.

Đó chính là, lúc này Mặc Nguyệt và Âu Dương Thiếu Nhân vẫn còn ở trong cung nhưng không hề bị bắt, may mà Mộ Dung Tiên cũng ở trong đó, họ đều đang nấu mình. Nhưng Trương Vân Thiên cũng không hề có ý định buông tha, đã hạ lệnh lùng sục tìm bọn họ khắp nơi. E rằng cũng chẳng trốn được

bao lâu nữa.

Kỳ thực, cả một chuỗi những chuyện đen đui xúi quẩy này đều do tôi gây ra, vì tôi đã thả Thiện Thủy, rớt cuộc hấn vẫn quay trở về bên cạnh Trương Văn Thiên.

Nói đi nói lại cũng đúng, bảo hấn tránh đi, nhưng hấn còn có thể chạy đi đâu được chứ. Tôi không trách hấn, dẫu sao hấn cũng chỉ là một đứa trẻ mà thôi.

Tôi và Mạch Thiếu Nam đã bàn bạc, quyết định hai chúng tôi sẽ cùng trà trộn vào cung để bắt Trương Văn Thiên.

Tôi đem kế hoạch của mình nói cho Mạch Thiếu Nam. Tuy là hành động lần này có chút mạo hiểm, nhưng huynh ấy cũng chẳng nghĩ ra được cách nào tốt hơn.

Âu Dương Huyền lại càng không hài lòng nhưng cũng chẳng nghĩ ra được diệu kế nào cả, huống hồ Mạch Thiếu Nam mới là người hành động cùng tôi, cho nên huynh ấy chỉ đành bằng lòng nghe theo mà thôi.

Lúc chuẩn bị hành động, Âu Dương Huyền rút kiếm chỉ về phía Mạch Thiếu Nam nói: “Nếu nàng ấy xảy ra chuyện gì, ta nhất định sẽ giết ngươi để bồi táng cùng nàng”.

Mạch Thiếu Nam tay cầm quạt nhẹ nhàng đẩy thanh kiếm ra, gằn giọng nói: “Tâng băng trời, ta không thích bị kiếm của ngươi chỉ vào như thế, yên tâm đi, nếu nàng ấy có chuyện gì, tự ta sẽ xuống âm phủ cùng nàng”.

Tôi nghe thấy vậy, khóe miệng không kiềm chế nổi mà cứ giật liên hồi.

Yên tâm đi, chúng tôi sẽ không sao đâu.

Vì tôi cũng không muốn âm phủ lần nữa, tiểu đệ Thượng Quan Phong của tôi nếu biết tôi xuống âm phủ thấy đệ ấy như thế mà không cứu, nhất định xé tôi thành trăm mảnh mất.

Tiểu gia tôi thực sự không muốn nghĩ đến cảnh tượng hải hùng đó.

Kéo Mạch Thiếu Nam lại, tôi khoát tay nói với Âu Dương Huyền: “Nhiệm vụ trọng đại thiên hạ thái bình cứ giao cho chúng tôi. Còn nữa, nhớ là phải quay về sớm, chúng ta ra ngoài đã lâu, sắp tới cũng nên về nhà thôi”.

Trang viên của Âu Dương gia, chờ đợi chúng ta cũng rất lâu rồi, nếu không về, nhất định sẽ có đầy nắm để ăn mất.

Tôi không phải nắm nào cũng ăn đâu, chỉ thích nắm hương thôi.

Xoay người, gió đêm lành lạnh dưới ánh trăng thổi về từng chập, tôi có chút cảm giác quạnh quẽ tựa như một anh hùng cô độc.

* * *

Ở thời điểm bên ngoài, phàm vào những thời điểm tất yếu, ắt sẽ nhận ra được người có điểm cần dùng, hơn nữa vào những lúc trọng điểm thế này, chính là cần nguy trang một chút.

Chuyện tiến cung lần này, kỳ thực nói đơn giản thì cũng cực kỳ đơn giản.

Tôi mặc trên mình bộ y phục thái giám, cầm lệnh bài, thật dễ dàng trà trộn vào cung.

Dựa vào ấn tượng mơ hồ không rõ ràng của Mạch Thiếu Nam mà lần mò về phía trước.

“Sao huynh cho rằng đây là hướng đi đến chỗ Trương Văn Thiên, mà không phải là nơi ở của Hoàng đế?”, tôi nghi hoặc hỏi.

Mạch Thiếu Nam trừng mắt nói: “Nàng cho rằng Trương Văn Thiên là tên ngốc sao? Lại thực sự để Hoàng đế ở yên chỗ cũ? Vạn nhất có kẻ giả trang lên vào, chẳng phải tất cả đều xôi hồng bông không hết sao. Chỗ đó bây giờ thực ra chỉ toàn thù hạ của lão. Ta chính vì mạo hiểm xông vào diện kiến Hoàng thượng, cho nên mới bị bắt, sau này khi áp giải trở về, tình cờ đi qua một cái đình viện tương đối đơn giản, chợt phát hiện chỗ đó được canh phòng nghiêm ngặt dị thường, khi ấy ta mới hoài nghi”.

Tôi khua môi múa mép: “Đúng là không nhận ra được, tên tiểu tử nhà huynh cũng lợi hại thật đấy”.

“Đương nhiên rồi, nàng cho rằng bang chủ cái bang chỉ đến mức đó thôi sao?”, Mạch Thiếu Nam hếch mũi cao ngạo nói.

Tôi nhếch mép: “Nói vào chuyện chính đi, huynh chắc chắn bọn Mặc Nguyệt biết Hoàng đế đang ở đây?”.

“Không, họ không biết”, Mạch Thiếu Nam nói dứt khoát.

Nói thực lòng, tôi cũng không phải loại người hay cáu giận, bạn nói xem người nào khi nghe thấy câu này mà lại vẫn có thể kiềm chế cơn bốc hỏa cơ chứ. Tôi thực sự muốn giáng một chưởng lên khuôn mặt mang nụ cười đào hoa kia.

“Nè! Sao huynh ngốc thế hả! Nếu họ vốn không tìm được Hoàng đế, vậy chúng ta ở đây làm gì?”, tôi cố nén giọng nói với Mạch Thiếu Nam đang áp sát sau ngọn giả sơn, phần nộ chất vẫn.

Mạch Thiếu Nam tung một quyền cào cái đầu đáng thương của tôi, đáp lời: “Nàng thấy lúc này chúng ta nên để tâm đến Hoàng thượng, hay là chú tâm đến thủ dụ hả”.

Tôi xoa xoa cái đầu đáng thương của mình nói: “Nếu không thể đưa Hoàng đế đến trước công thành, đương nhiên cần quan tâm đến thủ dụ rồi”.

“Đúng vậy, chúng ta không ngốc, Trương Văn Thiên cũng không phải, sao hán có thể để tin vật của Hoàng đế là ngọc ti bên người được. Đương nhiên là phải cất giữ ở một nơi an toàn rồi. Cho nên, muốn có thánh chỉ, chỉ còn một cách, đó là tìm Trương Văn Thiên.”

Tôi cắn chặt môi, chau mày, lại lần nữa không xác được, mơ hồ nói: “Huynh chắc chắn bọn Mặc Nguyệt có thể làm được”.

“Không phải mọi người đều ngốc như nàng.”

“Mạch Thiếu Nam, huynh chuẩn bị thật chu đáo, sau khi chuyện này kết thúc tôi nhất định sẽ đánh cho huynh một trận. Yên tâm đi, tôi của hiện tại, chắc chắn huynh không phải đối thủ đâu.”

“Thượng Quan nữ hiệp, tiểu sinh biết lỗi rồi.”

“Không cần.”

“Thượng Quan Tinh, đừng xấu tính như thế.”

“Huynh nên tự mình cầu khẩn trời đất chút đi, cầu khẩn cho đến khi tâm trạng của tôi tốt hơn.”

Lên đông trốn tây trên đường, cuối cùng cũng đến được chỗ của Trương Văn Thiên, lúc này bên trong vẫn còn sáng đèn.

Ngồi xồm trên bụi cỏ, tôi lo lắng nắm chặt tay Mạch Thiếu Nam, hít thật sâu, lại hít thật sâu, run rẩy nói với huynh ấy: “Vị trí kẻ kiếm trên cổ tôi chỉ có một, nếu để người khác đặt lên, tôi chắc chắn sẽ chết đấy. Huynh nhất định không được để chuyện đó xảy ra”.

Mạch Thiếu Nam an ủi nói: “Yên tâm, yên tâm, ta nhất định sẽ là người đầu tiên kẻ kiếm lên cổ nàng”.

Đang nói chuyện thì thấy một tên thái giám từ xa mang nước đến, tôi nhanh chóng buông tay Mạch Thiếu Nam, sau đó điểm huyệt khiến tên thái giám bất tỉnh, tiếp đó đón lấy bát canh trên tay hán. Lại lập tức chạy đến chỗ Mạch Thiếu Nam đang núp sau hòn giả sơn.

Mạch Thiếu Nam sững người nhìn tôi tiến đến bên cạnh, huynh ấy há miệng thật lớn, kinh ngạc nói: “Tại sao ta lại cảm thấy động tác của nàng rất chuyên nghiệp nhỉ”.

Tôi về mặt thể lương nhìn huynh ấy, cảm thán nói: “Chuyện cũ nghĩ lại mà đau đớn lòng, thực sự đã xảy ra rất nhiều chuyện”.

Hệ thống lại một cách cụ thể, rất nhiều chuyện đó chính là... tỷ tỷ tôi đây đã luyện tập để trở thành một Lương thượng quân tử[1].

[1] Lương thượng quân tử: Xuất phát từ tác phẩm Hậu Hán thư của Trung Quốc do tác giả Phạm Diệp biên soạn vào thế kỷ V. Trong đó có đoạn viết, khi Trần Thực nhìn thấy kẻ trộm ở trên xà nhà trong nhà của mình lúc nửa đêm, ông liền gọi hán là Lương thượng quân tử. Lương thượng quân tử nghĩa đen là “Quân tử leo xà nhà”, sau này dùng để chỉ những kẻ trộm cắp.

Lương thượng quân tử làm được những chuyện này đều là nhờ sự rèn luyện khả năng vốn có mà thôi.

Thẳng người bước đi, cuối cùng tôi ngoái lại liếc nhìn Mạch Thiếu Nam một cái.

Hai mắt ngấn lệ, đôi môi mọng đỏ.

“Giúp tôi cầm những thứ này, đừng có làm hỏng, sau này cần phải dùng đến khi hành tẩu giang hồ đấy.”

Mạch Thiếu Nam mặt đầy vân đen, cẩn thận đặt tin vật vào trong chiếc túi, sau rồi vẫy tay chào tôi.

Nghĩa là: Nàng làm ơn đi mau mau một chút, có được không?

Gió vi vu hề, sông Dịch Thủy lạnh lẽo,

Tráng sĩ một đi không trở về.

Các huynh, hãy đợi tôi.

Rảo bước về phía trước, chợt nhìn thấy hai tên vệ sĩ cao thủ đứng ngoài cửa, chúng chặn tôi lại hỏi: “Là ai?”.

Tôi cố ra vẻ lo lắng trả lời: “Nô tài mang bữa khuya đến cho Trương tướng quân”.

Bàn tay run rẩy, chén trà lắc lư, chân cũng lập cập, tôi tin chắc rằng bọn chúng đều không phải kẻ ngốc, tôi như thế này nhất định bọn chúng sẽ phát hiện.

Hai tên thị vệ ánh mắt chợt trở nên lạnh lùng, nói: “Ngươi là người trong cung, lệnh bài đâu”.

Thời cơ đã đến, tôi cố tình để lộ ra ánh sáng bằng bạc của con dao nhỏ đặt dưới chiếc khay đang bê trên tay.

Đôi phương lập tức kinh ngạc: “A, là thích khách!”.

Nói xong liền xông về phía tôi.

Hiện tại, lúc này, trò hay đã chính thức bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 7: Giả trang con nhà khuê các, tôi sẽ bị cha mình đánh chết thôi

Thích khách?

Thế nào là thích khách? Thích khách là mấy tên giết người. Cô nương tôi thuần khiết như thế, sao là thích khách được.

Đúng lúc tên thị vệ không nao núng rút kiếm ra chữa thẳng về phía tôi, theo bản năng, tôi cong người sát đất để né đường kiếm.

Đương nhiên là tôi đang đóng kịch, bất cứ người nào cũng có thể nhìn ra. Nhưng, rõ ràng đầu tôi có chút bị tổn thương, đúng lúc đó tôi lại quên mất phải thực hiện kế hoạch cùng Mạch Thiếu Nam.

Tôi quên mất rằng Mạch Thiếu Nam đang ở cách chỗ mình không xa, tôi quên mất, huynh ấy sẽ giả trang tên thị vệ đầu tiên đi tới.

Bóng kiếm sáng lóa trong chớp mắt, đầu tôi chỉ có một suy nghĩ duy nhất: Mình phải diễn vai con gái của Trương Vân Thiên đã mất tích nhiều năm, được một người nông dân nuôi dưỡng, không phải thích khách.

Đứa con gái do một người nông dân nuôi dưỡng sao có thể biết võ công? Haizzz, cho nên một bước sa chân ngàn năm ôm hận. Tôi không thể không đưa tay ra nắm chặt lưỡi kiếm kia, cố tình run rẩy hết lớn: “Ta, ta không phải là thích khách”.

Đại ca à, huynh tin ta đi, ta thực sự không phải thích khách.

Nói xong, tôi không đợi người kia hạ đao xuống mà lập tức bỏ chạy.

Đám người vội hô vang: “Bắt lấy thích khách”.

Lúc đó miệng tôi cứ như đang có rút, phải chăng tôi nên cảm thấy may mắn khi đầu óc mình đủ ngu ngốc, tại sao lần nào nhân vật mà tôi sắm vai cũng đều chỉ cần búng móng tay một cái cũng liền chế ngay là sao?

Chạy chưa được mấy bước, đám người tứ phía đã nhanh chóng bao vây thành vòng lớn quanh tôi.

Còn Mạch Thiếu Nam cũng trà trộn vào trong đám người đó, vừa nhếch mép thô bỉ, vừa lảng xảng hùng hổ lao đến, ghi lưỡi kiếm sáng loáng lên cổ tôi, thì thầm nói một câu: “Nàng diễn tuyệt lắm”.

Tôi tròn mắt ra vẻ sợ hãi, nếu không diễn như thế thì cũng chẳng còn cách nào. Tôi không thể không diễn tốt lần này. Và lại dù sao diễn nhập vai diễn một chút, chẳng phải cũng sẽ đỡ nguy hại đến tính mạng sao.

Tôi cố tính giả vờ hét lớn: “Đề ta gặp Trương Vân Thiên”.

Lột chiếc mũ thái giám ra, mái tóc dài xõa xuống, Mạch Thiếu Nam bắt gặp cùng đám người hét lớn kinh ngạc: “Là nữ nhân”.

Lúc này, Trương Vân Thiên đang ngồi trong phòng, cuối cùng cũng bị tiếng ồn làm kinh động mà chạy ra, trầm giọng hỏi: “Bên ngoài xảy ra chuyện gì?”.

Mạch Thiếu Nam vội nói: “Đại nhân, chúng tiểu nhân bắt được thích khách, là nữ nhân”.

Tôi cao giọng nói: “Ta không phải thích khách! Ta chỉ muốn đến gặp Trương Văn Thiên”.

Trong phòng đột nhiên phát ra tiếng đập ghế, sau đó có bóng người bước ra.

Cuối cùng tôi đã được nhìn thấy chân diện của Trương Văn Thiên.

Quả nhiên là tên khốn mà dù trong tưởng tượng, tôi cũng không thể nghĩ ông ta là một tên khốn. Sự thực đã chứng minh, trên mặt của những tên khốn không bao giờ viết hai chữ khốn nạn.

Kẻ có tên Trương Văn Thiên bước ra ngoài, đi quanh tôi mấy vòng, sau đó hỏi: “Ai phái ngươi đến đây?”.

Tôi ngẩng cao đầu, hỏi lại: “Ông chính là Trương Văn Thiên?”.

Trương Văn Thiên cau mày, sắc mặt khó coi nhìn tôi.

Mạch Thiếu Nam thấy vậy, lập tức trách mắng: “Nữ tặc to gan, thấy Trương tướng quân lại dám không quỳ. Còn nói những lời hàm hồ...”.

Nói xong lập tức đập gối bắt tôi quỳ xuống.

Khốn nạn thân tôi! Thủ hạ của Trương Văn Thiên thật là uy lực. Tôi thật sự nghi ngờ khả năng diễn xuất của tên Mạch Thiếu Nam này, không biết giả bộ há, hay là từ lâu huynh ấy đã muốn đá tôi như thế.

Vừa nghe “phịch” một tiếng, quỳ gối trên nền đất, tôi đã đau đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Được lắm, Mạch Thiếu Nam, tôi có thừa độc ác, huynh cứ đợi đấy, bản cô nương và huynh vẫn chưa xong đâu.

Ngẩng cao đầu, nhìn thẳng Trương Văn Thiên, tôi cố tình để cái gối đau khổ của mình nhuộm đầy những giọt nước mắt, bộ dạng càng thêm thê thảm.

“Vào một đêm của mười lăm năm về trước, trên đỉnh núi Thanh Mông, ông còn nhớ hay không?”, tôi nói với Trương Văn Thiên.

Trương Văn Thiên chợt sững người, hai mắt mở trừng trừng, âm trầm nói: “Ngươi là ai?”.

Tôi ngược mắt nhìn đám người xung quanh, sau đó lại trông về phía ông ta, nói: “Hiện tại ông có thể đem tôi lại, nhưng tôi muốn nói chuyện riêng với ông”.

Trương Văn Thiên gạt đầu, khoát tay ra lệnh cho đám binh sĩ thoái lui.

Trong lòng tôi chợt dấy lên cảm giác lo lắng. Đám chết tiệt này, ta tranh thủ thời gian của các ngươi, nhiều lắm cũng chỉ một khắc thôi, các ngươi không cần trời ta chặt thế chứ.

Bốn bề lặng thinh, tôi nhìn về phía Trương Văn Thiên, bắt đầu câu chuyện.

Từ chuyện mười lăm năm về trước cho đến chuyện của ngày ấy mười lăm năm sau.

Tôi có chút bái phục chính mình, lại có thể thêu dệt được một câu chuyện hoang đường như thế.

Trương Văn Thiên vẫn giữ nét mặt điềm tĩnh, nghe tôi kể nhưng từ sâu trong đáy mắt ông ta, tôi đã nhận ra một nỗi kích động.

Con gái mười lăm năm không gặp cuối cùng cũng được trùng phùng, có thể không xúc động được sao.

Thực ra tôi cũng cực kỳ xúc động, nhưng cũng căng thẳng không kém.

“Cho nên, ngươi nói ngươi chính là Vân Yên?”, Trương Văn Thiên đi đến trước mặt tôi, nghiêm túc hỏi.

Tôi cố lấy lại tinh thần, tập trung sức lực.

“Đúng vậy, tôi là Vân Yên, hôm nay tới đây, chỉ muốn gặp lại ngài một lần. Phụ thân đại nhân còn sống, xin nhận của Vân Yên một lạy, sau lần này, Vân Yên sẽ không làm phiền ngài nữa.”

Trương Văn Thiên vội vàng cúi trối, run rẩy đỡ tôi dậy, nói: “Con nói gì vậy, khó khăn lắm cha mới tìm được con trở về, không thể để con chịu khổ thêm nữa”.

Tôi lắc đầu: “Trong nhà còn có dưỡng phụ dưỡng mẫu cần chăm sóc. Vân Yên chỉ có thể đến thăm phụ thân một lần, như thế còn phải hối hận gì nữa. Vân Yên không có phúc phận, chỉ có một tấm thân gầy gò vất vả. Vinh hoa phú quý chẳng thể hưởng nổi”.

Trương Vân Thiên chẳng buông tha, nói: “Không, con phải trở về bên cạnh phụ thân. Đường phụ đường mẫu của con, ta sẽ sau người đi đón họ. Vân Yên, con chịu khổ nhiều rồi, đều là cha không tốt, không thể tìm được con”.

Lúc này, trong lòng tôi, mồ hôi tuôn chảy không ngừng.

Dù Trương Vân Thiên là kẻ đại nghịch vô đạo, nhưng tâm tình của người cha, tôi vẫn có thể hiểu được. Chuyện giả trang làm con gái người ta, nghĩ đi nghĩ lại cũng khiến tôi có gì đó không thoải mái cho lắm.

Nửa canh giờ đã trôi qua, tôi nhìn thấy thấp thoáng có ánh đèn phía xa, sau đó liền vụt tắt, trong lòng thầm vui mừng.

Đây chính là ám hiệu của Âu Dương Huyền, sau khi tất cả đã xong xuôi, huynh ấy sẽ đốt đèn làm dấu.

Lúc này tôi đã thấy an tâm hơn nhiều, chỉ còn làm thế nào để thoát khỏi Trương Vân Thiên nữa thôi.

Trương Vân Thiên nắm chặt tay tôi, vẫn đang làm nhảm không ngớt.

Trong lòng thầm tính toán, mình nên giả bộ mệt mỏi, sau đó sẽ chạy trốn khỏi cung.

“Vân Yên, Vân Yên, con có nghe cha nói gì không?”

Tôi định thần trở lại, mỉm cười dịu dàng ám áp: “À, phụ thân, con thấy hơi mệt, cho nên không nghe rõ, cha vừa nói gì vậy?”.

“Cha nói, mẫu thân nhìn thấy con nhất định sẽ rất vui”, Trương Vân Thiên mỉm cười, nói với tôi.

Tôi miễn cưỡng mỉm cười: “Dạ, con cũng rất nhớ mẫu thân”.

Trương Vân Thiên cười cười, đột nhiên khóa chặt tay tôi.

Chợt kinh hãi, trong lòng thầm nhủ không hay rồi, ngay tức khắc tôi đá lên bấp tay ông ta một quyền.

Vội vàng nhanh chóng chạy khỏi chỗ đó.

Trương Vân Thiên mỉm cười lạnh lùng, nói: “Người đâu, bắt lấy ả lại cho ta! Ngươi vốn không phải là Vân Yên! Ngươi là ai?”.

Tôi cười gượng, nói: “Phụ thân đại nhân, cha nói gì vậy, con sao có thể không phải là Vân Yên được”.

Nhìn đám binh lính lũ lượt kéo đến, tôi chợt thấy sợ hãi.

Không phải chứ, tôi phải chiến đấu với từng này người sao? Dù tôi có cực kỳ lợi hại đi nữa, tặc ngữ cũng đã nói rồi, hai đánh một chẳng chột thì què. Huống hồ là bao nhiêu người thế này.

Tôi đoán mình chết thảm rồi.

“Trên cánh tay phải của Vân Yên có một vết bớt, ngươi không có. Và lại mẫu thân của Vân Yên cũng đã qua đời khi mới sinh nó rồi.”

Nửa câu trước rất đúng trọng điểm, ý kiến này, tôi hoàn toàn tiếp thu.

Tôi không hiểu, tài diễn xuất của tôi có điểm nào sai sao?

Nhưng nửa câu sau, tôi không thể không phản bác.

Bạn nói xem, trên đời làm gì có cái chuyện như vậy chứ, ông ta không thể yêu cầu đứa con gái nhỏ bé của mình phải luôn nhớ rằng mẹ nó đã chết, vì như thế chẳng phải sẽ khiến cho đứa trẻ không thể nào thoát khỏi bóng đen tâm lý ngày đêm bủa vây quanh nó hay sao?

Xem ra không thể tiếp tục cải trang được nữa, trong lòng tôi thầm vui mừng, cũng tốt, cứ tiếp tục làm thân phận khuê nữ của người ta thế này, tôi sẽ bị cha mình đánh chết mất thôi.

Nhiệm vụ hoàn thành, tôi đã thành công đánh lạc hướng sự chú ý của Trương Vân Thiên.

Binh đao xung quanh thi nhau chìa tới, tôi khẽ cười.

Bốn huynh đệ Âu Dương, Mặc Nguyệt, Mặc Thiếu Nam, e rằng tôi không thể toàn thân chạy khỏi đây rồi. Dù chuyện đó thực sự quá tàn nhẫn, nhưng rất xin lỗi.

Vung tay đoạt kiếm, tôi dứt khoát nói: “Đã không thể lừa được ngươi, vậy ta sẽ nói rõ cho ngươi biết. Cầu quan, ta đến là để lấy mạng ngươi”.

Được thôi, tôi khẩn cầu cho mình sẽ không bỏ xác lại nơi đây.

Trương Vân Thiên mỉm cười giả hoạt: “Trước tiên cứ bảo toàn mạng của ngươi đã rồi hãy nói”.

Cây trường kiếm trong tay lao đi, quyết định rồi.

Để bảo toàn mạng sống, tôi phải mở đường máu để thoát thân.

Đang lúc ngàn cân treo sợi tóc, đột nhiên từ trong đám người bạo phát tiếng hét lớn: “Á, có phản đồ”.

Xung quanh bất giác hỗn loạn, tiếp đó tiếng gào thét vang lên khắp nơi, đám binh lính cứ lần lượt ngã xuống.

Đám binh lính nằm ngả rạ như tôm hấp trong nồi, bốn phía sợ hãi đưa mắt nhìn nhau.

“Chớ hoảng loạn!”, Trương Vân Thiên hét lên một tiếng, nhưng chẳng tác dụng gì. Vì đám binh sĩ bị thương ngã xuống càng lúc càng nhiều.

Trong lòng thầm hiểu ra vấn đề, viện binh đến rồi, đám tiểu tử này, ai gọi họ đến cứu chứ.

Trương Vân Thiên mặt mày biến sắc, lập tức lao về phía tôi.

Tôi vùng vẫy đánh lại.

Lão tặc, ngươi cho rằng bốn cô nương đây dễ bắt nạt hả, nói cho ngươi biết, trên mình ta lúc này toàn bộ võ công do chính kẻ thù ngàn kiếp của ngươi truyền thụ. Ngươi cứ thử xem.

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 8: Thiện Thủy: Xin lỗi, ta không thể trao huynh ấy cho ngươi.

Giao đấu với Trương Vân Thiên, kỳ thực không hề thông minh, mà chính là lựa chọn ấu trĩ nhất.

Thực ra võ công của tôi cũng chẳng kém hơn ông ta là bao, nhưng có điều, người ta dù sao cũng là tướng quân chôn sa trường, còn tôi thì sao? Tôi chỉ là một bình hoa, có võ công nhưng lại chưa có kinh nghiệm thực chiến.

Cho nên cuối cùng, người thua thiệt vẫn là tôi.

Sau khi mấy tên thù hạ chạy đến, tôi cố gắng giao đấu với Trương Vân Thiên một hồi. Tiếp đó trong ba mươi sáu kế, kế chuồn là thượng sách.

Bọn Mặc Nguyệt cũng nghĩ như thế. Tôi thầm cân nhắc làm cách nào để rút lui an toàn.

Khi Trương Vân Thiên đang bám riết lấy tôi, đột nhiên có người nhảy ra, xông thẳng về phía hai chúng tôi.

Quét mắt qua, nhìn thấy người đến chính là Mặc Nguyệt, tôi lập tức như được tiếp thêm sức mạnh, phi thân sang bên cạnh Trương Vân Thiên, Mặc Nguyệt dùng quạt làm vũ khí tấn công, một hồi sau, Trương Vân Thiên đột nhiên lùi lại.

Thời điểm đó chính là cơ hội để chúng tôi bỏ chạy.

Mặc Nguyệt kéo tôi, nhanh chóng hòa vào đám người, hướng về phía hành lang.

Trương Vân Thiên bị ngăn bởi đám người đó, phẫn nộ hét lớn: “Còn đứng ngây ra làm gì, đuổi theo!”.

Lúc này mới đuổi theo, cũng đã muộn rồi.

Vì Mặc Nguyệt khi kéo tôi đến chỗ rẽ trên hành lang đã ngay tức khắc hoán đổi binh phục, khi đó, có mấy tên lính chạy đến, nhìn thấy chúng tôi vội hỏi: “Thích khách ở đâu?”.

Mặc Nguyệt rất điềm tĩnh đáp: “Vừa mới chạy về phía Nam rồi”.

Tất cả mọi người đều chạy về hướng phía Nam, chúng tôi cũng trà trộn vào đám người đó, cùng hành động như thành viên một đội.

Tôi khẽ giọng hỏi Mặc Nguyệt: “Những người khác đâu?”.

Mặc Nguyệt thì thầm nói: “Đến rồi, đến trước cửa cung sẽ hội hợp với Giang Tà”.

Tôi thầm tính toán một chặp, đợi đến khi Trương Vân Thiên phát hiện ra chuyện kỳ lạ này. Có lẽ chúng tôi rời khỏi cung chưa lâu, chắc chắn có quan binh truy đuổi.

Suy đi tính lại, tôi nắm chặt tay Mặc Nguyệt, nói: “Tôi cảm thấy không ổn”.

Mặc Nguyệt không hiểu, cau mày nói: “Có gì không ổn”.

“Mặc Nguyệt, nếu chúng ta hội hợp cùng họ, sẽ làm trễ mất thời gian, Trương Vân Thiên chắc chắn sẽ phái binh lính truy đuổi, chúng ta có thể chưa đến được trước thành đã bị bao vây rồi, đến lúc đó tất cả coi như xong.”

Mặc Nguyệt đang suy tính, cũng gật đầu nói: “Nàng nói đúng. Thế này đi, nàng đi trước, để ta đến chặn Trương Vân Thiên”.

Tôi giữ huynh ấy lại, phần nộ nói: “Ý huynh là gì hả?”.

Trong đêm đen, ánh mắt Mặc Nguyệt tỏa ra tia sáng kiên định, khuôn mặt thanh lạnh như băng lộ ra nụ cười âm áp, phảng phất như tuyệt vọng.

“Thượng Quan Tinh, lần này, nàng phải chọn ta.”

Trái tim tôi đập loạn nhịp.

Mơ hồ nhớ về ngày trước, trong gian phòng nhỏ, nam tử mang bộ dạng như băng tan tuyết lở xuất hiện trước mặt tôi.

Huynh ấy nói: “Ít nhất thì người mà nàng chọn là ta”.

Tôi từng lừa dối huynh ấy một lần, khi đối diện với huynh ấy tôi đã nói rằng mình chọn huynh ấy, nhưng đến thời khắc cuối cùng, tôi lại buông bỏ tất cả, một mình tìm đến cái chết.

Huynh ấy đã sầu thương như thế, lớn tiếng trách móc tôi: “Ta sẽ không tin tưởng nàng thêm nữa, nàng là một tên lừa đảo không hơn không kém”.

Đưa tay ra, tôi nắm chặt lấy tay Mặc Nguyệt, cười nói: “Mặc Nguyệt, phát tín hiệu để họ chạy đi. Lần này, tôi chọn huynh”.

Từ nay về sau, tôi cũng không để bản thân mình rơi vào tình thế nguy hiểm nữa, tôi không muốn lừa dối họ. Thực lòng không muốn.

Sau lần này, chân trời góc bể, nhất định phải đưa tôi rời xa nơi ồn ào huyên náo này.

Xung quanh náo động, tôi kiên định gật đầu với Mặc Nguyệt. Mặc Nguyệt hướng lên trời cao phát ra tín hiệu.

Tôi tin rằng vì đại cục, Giang Tà nhất định sẽ đến kịp trước công thành.

Quan binh ngoài thành đã chuẩn bị xong xuôi, tất cả đều đã sắp xếp ổn thỏa.

Tôi cùng Mặc Nguyệt xông ra, nhưng chợt có người từ không trung bay xuống. Tôi và Mặc Nguyệt cơ hồ cùng xuất chiêu, vung kiếm chia tới người mới đến.

“Là ta”, đối phương âm trầm mở miệng.

Tôi trừng mắt nhìn, lại là Thiên Thủy.

“Thiên Thủy?”

“Đúng, Thượng Quan Tinh, lâu rồi không gặp”, Thiên Thủy đùa nghịch với cây đoản kiếm trong tay, nhàn nhả nói.

Tôi nhìn bộ dạng của hắn, sau đó lại nhìn cây đoản kiếm dính máu trên tay hắn, từ từ hạ trường kiếm xuống.

“Người định làm gì?”, tôi hỏi.

Nhìn thấy vết máu trên đoản kiếm, chẳng biết tại sao, tôi lại cảm thấy hắn đã làm chuyện gì đó mà mình không thể tưởng tượng nổi.

Thiên Thủy mỉm cười nói: “Thượng Quan Tinh, người thử đoán xem. Đúng vậy, ta đã ra tay với Trương Vân Thiên. Không giết lão, chỉ lưu lại một chút lật phấp trên mình lão mà thôi. Ta chỉ là để lão tạm thời không thể ngăn cản chuyện này. Nơi đây cực kỳ yên tĩnh, chúng ta nói chuyện nhé”.

Tôi liếc nhìn Mặc Nguyệt, ánh mắt đang chia kiếm của huynh ấy xuống.

“Mặc Nguyệt, hắn sẽ không làm tôi bị thương đâu, chúng ta ngồi nói chuyện một lát đi.”

Ngồi xuống phía sau hòn giả sơn, Thiện Thủy dựa vào tảng đá, dịu giọng nói: “Thượng Quan Tinh, ngươi rất kinh ngạc khi ta làm như thế phải không?”.

Tôi gật gật đầu.

Đúng vậy, tôi rất kinh ngạc, tôi không hiểu, Thiện Thủy đã trở về, tại sao đến giây phút cuối cùng lại quay sang giúp đỡ chúng tôi.

“Ngươi không hiểu đâu, giống như ngươi lúc nào cũng cho ta là một đứa trẻ, cho rằng việc ta yêu Triều Lưu cũng giống như một đứa trẻ tàn ác thích chơi những thứ đồ chơi vô cùng đáng sợ.”

“Ban đầu ta cũng nghĩ như thế”, tôi mỉm cười, hồi đáp: “Nhưng sau này thì không phải vậy. Ta đã nhận ra sự âm áp dịu dàng của chàng. Giống như chàng lúc đó, bất luận là ai ở bên cạnh đều sẽ yêu thích chàng”.

Bề ngoài luôn mang vẻ tàn nhẫn, nhưng Triều Lưu thương yêu của tôi, kỳ thực lại vô cùng dịu dàng âm áp.

“Ha ha, cuối cùng ngươi cũng hiểu được sự âm áp của huynh ấy? Nhưng đã muộn rồi, huynh ấy không thể trở về bên ngươi được nữa. Ngươi biết không? Ta, rất rất thích huynh ấy. Huynh ấy dù đeo mặt nạ, người khác đều cho rằng huynh ấy rất đáng sợ. Nhưng khi ta luyện công, luyện đến mức toàn thân đầy thương tích, chẳng có người nào quan tâm đoái hoài thì huynh ấy đã đến bên cạnh ta, chẳng nói câu nào, chỉ có một bình thuốc hoặc một vài chiếc kẹo. Dù huynh ấy im lặng không nói, nhưng ta biết, huynh ấy cực kỳ âm áp”, Thiện Thủy ngồi bên cạnh tôi, lặng lẽ ngắm trông bầu trời, giọng dịu hùi, du dương nói.

Tôi ngẩng đầu lên, giữa bầu trời cao rộng, là một vầng trăng sáng như nước, đẹp dị thường.

Muộn rồi sao? Đúng vậy, muộn rồi. Chàng yêu tinh âm áp dịu dàng thuộc về tôi sẽ không thể nào quay trở lại nữa.

“Thượng Quan Tinh, huynh ấy vì người mà chết. Trước kia không có ngươi, ít ra huynh ấy còn có thể giữ lại được trái tim của mình, nhưng gặp ngươi rồi, ngay cả trái tim huynh ấy cũng không còn nữa.”

“Sau cái ngày thực hiện nhiệm vụ đó, khi huynh ấy ra ngoài trở về, bất ngờ không còn đeo mặt nạ nữa. Huynh ấy khẽ cười với ta, lần đầu tiên ta nhìn thấy nụ cười đáng yêu như thế. Huynh ấy nói: Cô gái đó, thực sự rất đáng yêu. Trong mắt huynh ấy tại sao lại ánh lên nét rạng rỡ vui sướng như vậy. Lần đầu tiên gặp ngươi, ta chưa thực sự nhìn kỹ. Khi huynh ấy nói những lời này, ta cảm nhận được sự nguy hiểm, nhưng không có khả năng ngăn cản bất cứ điều gì huynh ấy muốn. Như con thiêu thân lao vào đống lửa, lại cho đó là một loại hạnh phúc. Tâm trạng huynh ấy vui vẻ như vậy, ta không nỡ lòng tước đoạt đi.”

“Nhưng tại sao... tại sao ngươi lại khiến huynh ấy phải chết? Cuối cùng lại chính ngươi giết chết huynh ấy. Ta biết đều là bất đắc dĩ, ta biết, nhưng ta rất buồn”, Thiện Thủy nói, đột nhiên gục xuống, đầu dựa trên vai tôi.

Trái tim bỗng nhiên lạnh giá, tôi khẽ gọi: “Thiện Thủy...”.

Thiện Thủy gục đầu lên vai tôi, miệng thờ hờn hển, trái tim tôi, cơ thể tôi bắt đầu căng cứng, huyết dịch cũng đã băng lạnh, một dự cảm không lành từ đâu ập tới.

Đưa tay lên, mượn ánh trăng mờ tối để nhìn, tôi bất ngờ thấy trên tay mình, dòng dịch thể màu đỏ cứ thế tuôn rơi.

Trái tim trống rỗng, sắc đỏ không ngừng lan rộng.

“Thiện Thủy!”, tôi cúi đầu nhìn chàng thiếu niên đang phủ gục trên vai mình.

Thiện Thủy khóc, nước mắt không ngừng tuôn, dựa vào vai tôi, lầm bầm nói: “Ta thích huynh ấy, thực sự rất thích huynh ấy. Xin lỗi, ta không thể trao huynh ấy cho ngươi, ta nhất định phải đi cùng huynh ấy”.

Tôi vòng tay tôi, đau đớn ôm chặt cậu ấy.

“Thiện Thủy, Thiện Thủy, Thiện Thủy!!!”, tôi gọi tên cậu ấy, chỉ có thể gọi tên cậu ấy, vì lời của cậu ấy, tôi hoàn toàn không còn nghe thấy gì nữa.

Máu chảy trên nền đất, loang lổ cả một khoảng, chảy xuống dưới chân tôi, tôi tựa hồ cảm nhận được dòng máu đỏ đang từ chân lan tới khắp thân mình tôi.

Đoàn kiếm trên bụng Thiện Thủy, hình như chính tay tôi rút ra. Giống như trên đỉnh núi Thanh Mông ngày đó, chính tay tôi rút ra lưỡi kiếm trên người Triều Lưu.

Thiện Thủy trên vai tôi rẩy không ngừng, rồi sau đó dần chìm vào tĩnh lặng.

Cuối cùng tôi cũng mơ hồ nghe thấy giọng nói của cậu ấy, cậu nói trong hấp hối: “Cảm ơn ngươi đã âm áp dịu dàng thế này, thực ra dù sang thế giới bên kia, không gặp được huynh ấy cũng không sao, chỉ ít, ta cũng không phải sống cô độc một mình trên thế giới này như thế. Kiếp sau, dù là hoa hay là cây, ta cũng không muốn mình phải cô độc nữa...”.

Cơ thể trượt xuống, đột nhiên trở nên bất động, tôi run rẩy ôm cậu bé trong lòng, biết rằng cậu không thể tỉnh lại được nữa.

Thiện Thủy, nghĩ là dịu hiền như dòng nước.

Tôi nhớ này đó, tôi từng mỉm cười hỏi cậu như thế.

Tại sao, đến giờ phút này lại mãi mãi cách xa thế này.

Từ phía xa xăm tôi không nhìn rõ, phải chăng cậu ấy đang mỉm cười đáp lại tôi...

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 9: Đêm nay, sẽ để mọi thứ đều kết thúc

Từ phía sau ngọn giả sơn đứng dậy, tôi bước ra ngoài, cơ hồ không còn đứng vững được nữa.

Mặc Nguyệt chìa tay, vội đỡ lấy tôi,

Mặc Nguyệt cau mày, con ngươi như co lại, lo lắng hỏi: “Nàng bị thương ở đâu?”.

Tôi ngược khuôn mặt trắng bạch nhợt nhạt, khẽ khàng lắc đầu.

“Mặc nguyệt, tôi... đây... không phải máu của tôi”, cơ hồ ngã quỵ trên nền đất, tôi run rẩy nói với huynh ấy.

Mặc Nguyệt, nếu hiện tại, máu này đều là máu chảy ra từ cơ thể tôi. Nếu như thế, món nợ với Thiện Thủy, tôi còn có thể bảo với chính mình, một đao trả lại. Nhưng không phải, máu này đều là của Thiện Thủy, đều là của cậu thiếu niên đáng thương đó.

Tôi cảm thấy rất sợ hãi, lo lắng đến mức toàn thân run lên bần bật, máu này rõ ràng không phải máu chảy ra từ cơ thể tôi, nhưng tại sao tôi lại cảm thấy đó là máu của chính mình, nó không ngừng bám chặt lấy cơ thể tôi.

Mặc Nguyệt lo lắng ôm chặt lấy tôi, lắc lắc người tôi nói: “Kiên cường lên nào, Tiểu Tinh”.

Tôi cũng muốn kiên cường, tôi rất muốn.

Tôi không sợ giết người, đã không sợ giết người nữa. Nhưng Thiện Thủy chết rồi, tôi lại cảm thấy rất sợ hãi.

Nép mình trong lòng Mặc Nguyệt, tôi rất muốn khóc nhưng nước mắt không cách nào chảy ra được.

Đột nhiên có tiếng hét không biết của người nào vọng lại.

“Thích khách ở đây!”

Trong chớp mắt, sau lưng chúng tôi không ngừng truyền tới tiếng bước chân dồn dập.

Mặc Nguyệt cực kỳ khẩn trương, ôm tôi bắt đầu bỏ chạy.

Tôi biết lúc này phải phản chấn lên, nhưng toàn thân đã không cách nào cử động, mọi bộ phận đều đang căng cứng.

Ngay khi chúng tôi bắt đầu hoảng loạn, đứng trước con đường cùng, không cách nào chạy nữa, cánh cửa một gian phòng trên hành lang rộng bỗng nhiên mở ra, tôi và Mặc Nguyệt bị kéo vào bên trong, sau đó có người bước ra ngoài đón đám quan binh.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Thích khách chạy đến chỗ này.”

“Còn chờ người ra đó làm gì, không mau đi tìm đi.”

“Vâng.”

Trong đêm đen như mực, căn phòng không một ánh đèn, tiếng bước chân của quan binh khắp nơi từ xa đến gần vọng lại bên ngoài cửa.

Mặc Nguyệt ôm tôi quý xuống im lặng, mãi đến khi tất cả quan binh đều đã đi xa. Người kia mới xoay người mở cửa bước vào.

Lúc này, tôi mới nhìn rõ khuôn mặt nữ nhân đó.

“Mộ Dung Tiên...”, tôi thì thào gọi.

Mộ Dung Tiên nhếch mép nói: “Thực sự không biết trong đầu cô có dây thần kinh không nữa, rước bao nhiêu là tai họa như thế. Đợi khi ta đưa hai người rời khỏi đây... Đúng rồi, mặc dù ta rất không muốn đem xia tới cô. Nhưng Âu Dương Thiếu Nhân nói, nếu ta gặp được cô, thì chuyển lời giúp huynh ấy: Huynh ấy đợi cô, cùng nhau về nhà”.

Trong lòng bất giác rung động.

Tôi tựa như có thể nhìn thấy nụ cười bi thương của chàng Hoàng tử ấy, ánh mắt rạng ngời lấp lánh như sao, dịu dàng nói: “Ta đợi nàng, chúng ta cùng về”.

Ta đợi nàng, chúng ta cùng về.

Tôi ngẩng đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt đen láy của Mặc Nguyệt.

Vầng trăng sáng này luôn luôn treo nơi khoảng không của đời tôi.

Lần này, sẽ tặng huynh ấy một vầng trăng tròn viên mãn, dù sao cũng mắc nợ quá lâu rồi.

Thiện Thủy, nếu có cơ hội, kiếp sau ta sẽ làm tỷ tỷ của cậu, không để cậu phải cô đơn nữa. Kiếp sau ta sẽ không tước đoạt Triều Lưu của cậu nữa. Cho nên đời này, nỗi hổ thẹn của ta với cậu, ta sẽ mãi mãi cất giữ trong tim.

Đứng thẳng người lên, tôi nói với Mộ Dung Tiên: “Có thể cho tôi một bộ y phục không, bộ này bẩn hết rồi”.

Mộ Dung Tiên cười cười nói: “Đã sớm chuẩn bị cho cô rồi”.

Sau khi thay y phục xong xuôi, tôi nói với Mặc Nguyệt: “Tôi đột nhiên nhớ ra, chúng ta vẫn còn bước hành động cuối cùng công thành lúc này nhất định đã được mở. Trong ngoài hồ Ứng, tôi đã sớm nghĩ đến vấn đề này rồi”.

Mặc Nguyệt cười khò vỗ vỗ trán.

Mộ Dung Tiên đảo đảo mắt liên hồi, nói: “Thực ra, ta hoàn toàn có thể dẫn đường, ca ca của ta đang ở đó đợi chúng ta”.

Xem ra, mọi người đều muốn đi cùng nhau.

Hiện tại, nếu Hoàng thượng ra lệnh sẽ lập tức có tác dụng.

Giang Tà, vương tử của rồi, tôi đang ở chỗ này đợi huynh huy hoàng bước tới, mong huynh hãy nhanh nhanh một chút, hãy nhanh nhanh một chút.

Hoàng cung rất lớn, phải tìm một chỗ nào đó thật không dễ dàng, vất vả lắm chúng tôi mới tìm đến được chỗ của Hoàng thượng, Mộ Dung Tuyết sớm đã mai phục ở đó.

Chúng tôi đã tính, người coi quán chỗ này cũng có đến mấy trăm.

Mộ Dung Tuyết nhìn nhìn tôi, nói: “Thế này đi, nàng và Tiểu Tiên đến cứu người, ta và Mặc Nguyệt sẽ yểm hộ”.

Tôi tròn mắt nhìn, xí, cho rằng bốn cô nương đây vẫn còn “ăn chay” hử, nói cho huynh biết, cô nương đạo này chuyển sang ăn thịt rồi, còn ăn rất mặn nữa đấy.

Ngẩng đầu cười, tôi hào sảng vỗ vỗ vai Mộ Dung Tuyết: “Tiểu tử, Thượng Quan nữ hiệp hiện tại không còn là Thượng Quan nữ hiệp ngày xưa đâu. Nghe nói đến Thượng Quan Phong Vân chưa?”.

Mộ Dung Tuyết cau mày: “Cái gì, người đó là ca ca hay đệ đệ của nàng hử?”.

Tôi nhếch mép, biểu hiện của ta mức đó rồi mà người còn không đoán ra, người cố ý phải không?

“Nói cho huynh biết, đó chính là một thân phận khác của cô nương tôi. Tôi chính là Lương thượng tiểu công tử[1], thường xuyên hoạt động giữa đêm đen, người trong giang hồ đặt biệt hiệu là: Phong Vân công tử, một cảnh...”

[1] Lương thượng tiểu công tử: Tên trộm hào hoa.

“Ngừng lại, ta biết rồi. Mong cô nói xong những lời này rồi vẫn còn nhớ đến phải hoàn thành nhiệm vụ đấy”, Mộ Dung Tiên túm đầu tôi ấn vào đám cỏ, nói như thế.

Mộ Dung Tiên, nha đầu thối, lại dám hạ thủ tôi như thế.

Tôi giận đến phòng mang trợn mắt, vung tay rút kiếm. Khi Mặc Nguyệt cho rằng tôi đang định chém Mộ Dung Tiên, thì tôi lại nhẹ nhàng gạt đám cỏ dại, tiên phong lao về phía trước, vung binh khí dọa người chết khiếp.

Mặc Nguyệt và Mộ Dung Tiên mắt chữ O, mồm chữ A kinh ngạc.

Hừ, nhìn gì mà nhìn, cô nương ta thế thôi nhưng rất coi trọng hình thức đấy.

Mặc Nguyệt lúc này mới phản ứng lại, liền vội vàng chạy tới.

Sau biết bao gian nan vất vả, cuối cùng chúng tôi cũng đưa được Hoàng đế ra ngoài, cuộc chiến trước cổng thành lúc này đã bắt đầu.

Biết kinh đô sắp thất thủ, không còn hy vọng, Trương Vân Thiên dưới sự bảo hộ của đám binh sĩ, tức tốc tháo chạy.

Đúng là không phải oan gia không tụ hợp.

Đám binh sĩ hộ vệ Trương Vân Thiên bỏ chạy chẳng biết làm sao lại đụng phải xe cứu giá của chúng tôi. Tưởng tượng chút xíu, dù sao chuyện này vẫn còn hơn bị kịch một chút.

Rõ ràng đây có thể được gọi là bi kịch đôi đường.

Tôi và bọn Mặc Nguyệt vừa trải qua một cuộc đại chiến, thể lực hiện tại thực không biết có thể đấu được với đám tử sĩ của Trương Vân Thiên hay không. Còn Trương Vân Thiên gặp phải chúng tôi thì cũng không chạy nổi nữa, coi như ông ta đã đen nay càng thêm đen.

Có điều đối mặt với Trương Vân Thiên đang bị thương, tôi đột nhiên cảm thấy mình có chút ngốc nghếch.

“Trương Vân Thiên, ngươi không ngờ Thiện Thủy lại cho ngươi một đao phải không?”, tôi cao giọng hỏi.

Trương Vân Thiên phần uất nhìn tôi, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Rốt cuộc ngươi là ai?”.

Tôi cười phá lên, bất giác nắm chặt cây trường kiếm trong tay: “Ta là Thượng Quan Tĩnh”.

Triều Lư của ta chính vì nằm trong tay ngươi nên không còn đường lùi. Thiện Thủy cũng vì ngươi nên mới không thể tiếp tục sống trên thế gian này nữa.

“Ha ha, hóa ra ngươi chính là Thượng Quan Tĩnh, Triều Lư vì ngươi nên mới phản bội ta, Thiện Thủy cũng vậy. Hay cho một yêu nữ dùng nhan sắc mê hoặc lòng người”, Trương Vân Thiên một tay che miệng vết thương, tay khác chống eo, mỉm cười cay độc nói.

Tôi khẽ cười: “Quốc gia đại loạn, tất có yêu nhân. Trương Vân Thiên, ta mê hoặc người nhưng vẫn còn có thể tiếp tục sống tiếp trên thế gian này. Còn ngươi thì sao, ở đây ai có thể dung nạp ngươi? Dẫu rằng ngươi cực kỳ thông minh, nhưng ngươi cũng không thể làm vậy được. Giang sơn không phải của ngươi, không phải của họ Trương. Ngươi nên nhớ, giang sơn này, mang họ Giang”.

Bất luận là Giang Tả lên ngôi, hay vẫn theo kịch bản của ngươi, Triều Lư đăng cơ Hoàng đế, giang sơn này đều phải thuộc về họ Giang.

Trương Vân Thiên, có lẽ yêu nhân như ta, cũng chỉ có một mà thôi.

Quay người lại, tôi hỏi vị Hoàng đế nhu nhược: “Ta, thay mặt chúng dân hỏi người một câu”.

Vị Hoàng đế tuổi cao kia ngẩng đầu, trong mắt ánh lên vẻ mệt mỏi vô cùng đáng thương.

“Hỏi đi”.

“Dám hỏi bệ hạ, người có từng một lần hối hận chưa, hối hận hai mươi mấy năm về trước đã tin nhầm lời yêu đạo, thái tử sinh ra tuần tú lại bị ném vào chốn nhân gian”, tôi cố nén tình cảm, tôi không được phép quên, vị Hoàng đế này dù sao cũng là phụ thân của Giang Tả.

Dù đó là sai lầm to lớn, dù ông ta chính là hung thủ trực tiếp nhất hại chết Triều Lư, tôi cũng không được phép quên, ông ta vẫn là phụ thân của Giang Tả.

Vị Hoàng đế già nua chợt run rẩy, có chút kích động nhìn tôi.

“Ngươi từng thấy qua nó?”

Tôi mỉm cười rạng rỡ.

Bộ dạng của ông ta, động tác của ông ta, niềm cảm xúc của ông ta, đều nói với tôi rằng, ông ta vẫn còn nghĩ tới nhi tử của mình. Hoặc có lẽ hiện tại vẫn đang hoài niệm đến.

Tôi còn nhớ ngày đó trên đỉnh núi Thanh Mông, khi Triều Lư gục tôi vào lòng nói.

“Hãy giúp ta hỏi ông ấy một câu, có khi nào ông ấy hối hận, dù chỉ một lần...”

Triều Lư, chàng từng nói ta mắc nợ chàng, lúc này ta đã trả rồi.

“Ta từng gặp chàng, người cũng từng gặp, nhưng sau đó chúng ta chẳng ai có thể nhìn thấy chàng nữa. Nếu muốn trách thì hãy trách hai mươi mấy năm về trước, là người đã phụ chàng ấy.”

Tôi không nói cho Hoàng đế biết Triều Lư luôn ở trong triều này, chàng chỉ mang thân phận thần tử, ngưỡng vọng nhìn ông ta trên ngai vàng.

Thanh Hẫu đã theo gió muộn mà bay đi, nhưng chuyện đã qua như phù vân chẳng thể nào giữ lại.

Quay đầu nhìn, tôi lại trông thấy Trương Văn Thiên, hắn vẫn điềm nhiên mỉm cười.

“Này, lão tặc, ngươi chẳng lẽ không có tâm nguyện gì sao?”

Tôi nghĩ ông ta chắc cũng chẳng có tâm nguyện gì.

Hoàng thượng không hề biết nhi tử mình đã được kẻ địch tự tay nuôi lớn, lại luôn ở bên cạnh ông ta. Nếu không ông ấy sẽ ôm hận đến cuối đời.

Hoàng thượng có lẽ cũng thấy đủ rồi.

Trương Văn Thiên phá lên cười lớn, sau lưng ông ta, Giang Tả dẫn theo một đoàn kỵ binh rầm rộ đuổi tới.

Vương tử của tôi thúc ngựa mà đến, dáng vẻ anh tuấn hiên ngang, không còn là chàng sơn tặc trên núi, ngang ngạnh ngỗ ngược ngày đó nữa.

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 10: Huynh là Hoàng đế, tôi là nữ hiệp, sẽ chẳng còn có sau này nữa

Giống như mọi câu chuyện, tà ác không bao giờ thắng được chính nghĩa, Trương Văn Thiên bị bắt, thế lực xấu xa cũng bị đánh bại.

Tôi chính thức từ giây phút này trở thành một vị anh hùng được người đời sùng bái, ngưỡng mộ, giành được vô số những điều tốt đẹp. Nhưng tiền đề phải là, trước đây tôi chưa từng dính phải mấy chuyện rắc rối, vụn vặt, tạp nham.

Sau khi bình an tụ họp cùng tất cả mọi người, tôi chuẩn bị cáo biệt Giang Tả và Hoàng thượng. Không dây dưa trì hoãn dù chỉ một khắc, tôi muốn lập tức rời khỏi hoàng cung này.

Nói thật là, nơi này đã lưu lại trong tôi quá nhiều ấn tượng không tốt đẹp.

Nhưng không ngờ, vị Hoàng đế kia lại mở miệng sớm hơn một bước.

Giữa sự hỗn loạn của đám phi tần, thái giám, cung nữ trong cung, vị Hoàng đế già cỗi trầm giọng nói: “Tả Thân vương nghe chỉ”.

Tiếng huyền não khắp nơi ngay tức khắc yên tĩnh trở lại.

Giang Tả sững người đứng dậy.

Tôi nghĩ chắc huynh ấy dự cảm được Hoàng đế sẽ nói gì, tôi cũng tin rằng huynh ấy đã chuẩn bị tốt tâm lý rồi.

Hoàng đế lần nữa ngược ánh mắt kiên định nhìn Giang Tả, nói: “Tả Thân vương nghe chỉ”.

Ánh mắt Giang Tả trông về phía Hoàng đế, rồi lại nhìn về phía tôi. Tôi mỉm cười với huynh ấy.

Lúc này tất cả mọi người đều đã quỳ xuống, Giang Tả mỉm cười, cũng quỳ theo.

Hoàng đế run giọng, nói: “Truyền ý chỉ của trẫm, trẫm nay tuổi cao sức yếu, muốn an dưỡng tuổi già, lệnh cho thái tử Giang Tả, hiện là Tả Thân vương chọn ngày lành tháng tốt đăng cơ”.

Gió thổi tung bay làn tóc đen ánh của Giang Tả, huynh ấy ngẩng đầu lên, khôi giáp tướng quân trên người tỏa hào quang chói lọi.

Trong về phía tôi, ánh mắt ngập tràn mong đợi.

Tôi biết rõ huynh ấy đang mong muốn điều gì, trong lúc này, chỉ cần tôi trao cho huynh ấy một ánh nhìn kiên định, sẽ liền có thể khiến huynh ấy rũ bỏ hoàng vị, ngày ngày cùng mình dạo chơi chân trời góc biển.

Nhưng tôi chỉ mỉm cười, nụ cười trắng bệch nhợt nhạt nhưng cũng mang hàm ý khích lệ.

Giang Tả của tôi, tôi và chúng dân khắp thiên hạ không cùng đứng trên một cái cân, cho nên không có lý do gì để huynh ấy phải lựa chọn.

Giang Tả cũng mỉm cười như hiểu rõ, đôi mắt chan chứa những hạt lệ nóng hổi.

Giống như ngày đó, trước cổng thành, trong bầu trời không khí tiễn biệt, đôi mắt huynh ấy cũng đầm lệ, nhưng cuối cùng vẫn không rơi một giọt nước mắt.

Giang Tả, khi huynh cố kiềm chế nỗi lòng như vậy, huynh chắc chắn đã được định sẵn phải trở thành một vị Hoàng đế tốt.

Tự cổ chí kim, để vương phần nhiều vô tình, nhưng huynh có tình, lại không rơi lệ.

“Nhi thần tiếp chỉ. Ngõ hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế”, Giang Tả dập đầu, mở miệng nói.

Khoảnh khắc này, Giang Tả trước mắt đã không còn là Giang Tả của tôi nữa, huynh ấy là Giang Tả của cả thiên hạ, một vị Hoàng đế anh minh của bách tính. Đột nhiên tôi như lạc vào một không gian vô định, lòng trống rỗng, trái tim giờ đây chỉ còn là một khoảng không cực lớn, khoảng không vô cùng đó sẽ chẳng ai có thể lấp đầy.

Hoàng đế nghe được câu trả lời mà mình hằng mong mỏi thì gật gù đầu mãi nguyện, xoay người, đưa tay về phía tôi.

Hoàng đế mỉm cười nhân từ, nói: “Trẫm còn nhớ ngươi, ngươi chính là Thượng Quan Tinh, là người Giang Tả lựa chọn”.

Trái tim tôi bất giác đập loạn nhịp, tôi đưa tay nắm lấy đôi bàn tay già nua. Hoàng đế đỡ tôi đứng dậy, dắt đến trước mặt Giang Tả, nói: “Sau này, mong ngươi hãy trở thành vị Hoàng hậu hiền thực, ở bên Giang Tả trọn đời trọn kiếp”.

Âu Dương Thiếu Nhân kích động đứng bật dậy, Giang Tả cũng kinh hoàng thất sắc vụt đứng lên.

Trái tim tôi không thể kiềm chế thêm nữa, không chịu theo điều khiển của tôi, cứ đập thình thịch liên hồi.

Với cục diện hiện tại mà nói, Hoàng đế đã lựa chọn tôi là Hoàng hậu của Giang Tả!

Trên đôi tay già nua hẳn lên những nếp nhăn.

Trọn đời trọn kiếp, lời thề sao mà cảm dỗ người ta đến vậy.

Giang Tả, tôi bằng lòng, tôi hoàn toàn bằng lòng.

Trong ảo tưởng, tôi rất muốn nói với Giang Tả như thế, Giang Tả cũng như đang mỉm cười rạng rỡ với tôi, nhưng cuối cùng lại vùng khỏi tay tôi.

Quỳ gối trước mặt Hoàng đế, tôi lắc đầu, nói: “Không, dân nữ không thể ở bên chàng trọn đời trọn kiếp”.

Cảm ơn người, cảm ơn người đã an bài cho tôi được ở bên Giang Tả.

Hoàng đế cau mày, gắt gỏng hỏi: “Tại sao?”.

Tôi cười nhạt: “Thứ nhất, vì xuất thân của dân nữ, dân nữ xuất thân thấp hèn, không xứng với địa vị cao sang của chàng. Thứ hai, vì dân nữ là khâm phạm triều đình, dù oan khuất đã được tẩy bỏ nhưng vẫn khó tránh người trong triều lời ra tiếng vào bàn tán công kích. Thứ ba, vì dân nữ là người trong võ lâm, trên tay nhuộm đầy máu tươi. Vị trí Hoàng hậu đức hạnh vang khắp thiên hạ như thế, dân nữ không thể đảm đương. Và lại dân nữ chỉ muốn tiêu dao sông núi, không muốn cả cuộc đời phải ở trong cung. Cho nên kính mong bệ hạ, cho phép dân nữ được rời khỏi nơi này”.

Sắc mặt Hoàng đế trở nên cực kỳ khó coi, có lẽ ông ta cũng không ngờ được tôi lại có nguyện vọng như thế.

Giang Tả đang đứng bên cạnh, giờ tay ra đỡ tôi đứng dậy, tôi nhìn huynh ấy, huynh ấy cũng nhìn lại tôi.

“Đủ rồi, vương phi của ta, nàng đã làm đủ rồi. Cuộc đời này của ta, chỉ cần dựa vào ký ức về nàng, đã có thể đứng cảm đứng ở vị trí này đến giây phút cuối cùng”, đưa tay lau những giọt lệ vô tình rơi trên đôi má tôi, Giang Tả âm áp nói.

Tiến lên một bước, Giang Tả thưa với Hoàng đế: “Phụ hoàng, nhi thần thỉnh cầu phụ hoàng để Thượng Quan Tinh rời đi. Hoàng hậu tương lai, nhi thần sẽ lựa chọn khuê nữ danh gia quý tộc”.

Hoàng đế bất đắc dĩ, đành ngậm ngùi gật đầu đồng ý.

Vừa xoay người, liền muốn ban thưởng cho các huynh đệ Âu Dương Thiếu Nhân.

Âu Dương Thiếu Nhân bước lên trước một bước, cười nói: “Hoàng thượng, bảo vệ quốc gia là phận sự của chúng tiểu nhân, quốc gia đại nạn, đương nhiên người người đều phải đứng lên. Nhưng hiện tại tất cả đều đã bình an, chúng tiểu nhân chỉ muốn lui về nơi sông núi, ban thưởng xin dành cho người khác đi”.

Từng cụm mây trắng bồng bềnh lấp ló phía chân trời, ánh trăng đã dần sáng tỏ trên cao.

Đêm dài đằng đẵng đã qua, cuối cùng từ giữa dấu ấn lịch sử vĩ đại, chúng tôi long trọng bước ra.

...

Tôi và đám người Âu Dương Thiếu Nhân bước trên những tia nắng đầu tiên của một ngày mới, âm thầm rời khỏi hoàng cung. Thúc ngựa chạy, tôi quay đầu, nhìn lại lần cuối cánh cửa hoàng cung rộng lớn.

Trước cửa, Giang Tả mặc y phục tướng quân, lặng lẽ đứng nhìn.

Chỉ cách một cánh cửa, nhưng nó lại là cánh cửa phân biệt giữa trời và đất.

Tôi bất giác hào hứng nghĩ đến lần đầu tiên đặt chân vào hoàng cung. Mấy tháng ngắn ngủi, vậy mà tâm cảnh trong tôi đã biến hóa thành ra thế này.

Thế sự xoay vần hóa ra chỉ trong chớp mắt mà thôi.

Ánh dương lấp ló từ đằng đông, chiếu tỏ rạng rỡ dung nhan Giang Tả.

Sau này trên khuôn mặt kia sẽ không còn nụ cười càn rỡ và xác xược trước đây nữa.

Thực vô cùng đáng tiếc, rõ ràng nụ cười đó tươi tắn biết nhường nào.

Quay đầu ngựa hướng về phía Giang Tả, bắc hai tay lên miệng, tôi hét lớn: “Giang Tả, hãy mỉm cười với tôi thêm lần nữa”.

Lần cuối cùng, lần cuối cùng huynh ấy mỉm cười với tôi, vương tử son tặc của tôi.

Giang Tả khua tay, mỉm cười rạng rỡ.

Trước nụ cười chói lòa kia, tưởng như có một luồng sáng xoẹt qua khiến tất cả câu chuyện của hai chúng tôi trở nên vụn vỡ.

Hai bàn tay tôi khum lại ghép thành một khung hình, đặt ở trước mắt. Ân chứa nỗi buồn rầu cay đắng, tôi nhẹ giọng thì thào: “Tách tách...”.

Như thế này, huynh ấy sẽ bị khóa lại trong ký ức của tôi, vĩnh viễn trở thành ký ức tốt đẹp nhất mãi không thể phai mờ.

“Tạm biệt, vương tử son tặc của tôi. Đây là lần cuối cùng, từ nay về sau, khắp nam bắc giang hồ, Thượng Quan Tĩnh theo gió vút bay, không còn liên quan gì đến huynh nữa.”

“Ừm, tạm biệt, vương phi mà ta yêu thương nhất. Đây là lần cuối cùng, từ nay về sau, vui bề oanh yến chốn hậu cung, tình cảm sâu nặng, yêu thương đọng đây, Giang Tả này sẽ dành cho người khác, không liên quan gì đến nàng nữa.”

Chúng tôi đoạn tuyệt cáo biệt đối phương như thế, cả hai đều biết, chỉ có dần lòng rút bỏ đối phương, chỉ có tự nói với bản thân mình chắc rằng không được, mới có thể khiến tất cả trở về đúng quỹ đạo, mới có thể khiến chúng tôi hiểu được một cách chính xác tất cả mọi thứ.

Triều đình và giang hồ cách nhau muôn dặm, Hoàng đế và nữ hiệp cũng trùng trùng cách trở như thế. Kéo cương ngựa quay đi, tôi dứt khoát thúc ngựa chạy miết, rời khỏi hoàng cung.

Ánh mặt trời chói chang đang dần lên cao, buổi sáng ly biệt, mỗi khi nhớ đến tôi đều cảm thấy một nỗi đau âm ỉ trong lòng. Tôi hoàn toàn không muốn nhớ, dường như không muốn nhớ đến chuyện xảy ra ngày hôm đó, để tôi vẫn còn có thể giả vờ như Giang Tả còn đang là một bá vương của son trại nào đó.

Có thể một ngày nào đó, tôi sẽ còn gặp lại huynh ấy trên bước đường ngang dọc giang hồ. Nhưng ký ức quá sâu nặng, khiến tôi luôn nhớ đến mọi thứ về huynh ấy của ngày hôm đó, nhớ nỗi niềm ưu tư trên dung nhan tuấn tú, nhớ khối giáp uy mãnh phủ trên cơ thể trắng kiện. Ánh dương chiếu rọi khắp thân mình kéo bóng hình huynh ấy dài đến vô tận, đằng đằng...

Mãi sau này của sau này, tôi đi qua một quầy sách ven đường. Người thuyết thư đó đang thuật về truyền kỳ của đương kim Thánh thượng.

Hắn nói: “Trong thư phòng của đương kim Hoàng thượng, có treo một bức họa họa lại một nữ nhân. Nữ nhân trên bức họa đó, không phải là bất kỳ mỹ nhân xinh đẹp nào trong hậu cung, mà là một nữ nhân vô cùng đặc biệt. Nghe nói nữ nhân đó, cặp mắt như nước hồ thu, lông mày cong như lá liễu,

khuôn mặt lạnh lợi sắc sảo, vô cùng ưa nhìn. Có điều, điểm đặc biệt không phải ở chỗ đó, điểm đặc biệt là nữ nhân đó mang thân phận nữ hiệp giang hồ, được họa trong tư thế tay cầm thần cung đang giương lên bắn, dáng vẻ cực kỳ hiên ngang. Khuyên tai mà nữ nhân đó đeo, chính là “đôi vòng lông không tước” thất truyền đã lâu. Có truyền thuyết nói rằng, nữ nhân đó chính là người mà đương kim Thánh thượng thương yêu nhất. Hoàng thượng ngày nào cũng ngắm bức họa đó rất lâu, mãi đến khuya mới rời đi”.

Tôi thần thờ đứng nghe người thuyết thư kể chuyện, đột nhiên cảm thấy có một luồng sáng chói mắt xoẹt qua.

Có một đứa nhóc hỏi tôi: “Tỷ tỷ, tỷ sao thế?”.

Tôi khẽ mỉm cười, cúi đầu nói với cậu nhóc: “Cát bay vào mắt tỷ”.

Đúng là cát bay vào mắt, không phải khóc, chắc chắn không phải.

Đó là chuyện của rất lâu rất lâu sau này...

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.4 - Chương 11: Trở về hay ở lại, đã đến lúc phải lựa chọn

Rời khỏi kinh đô không lâu, khi đến trước cổng thành tôi nhìn thấy cáo thị minh oan cho mình.

Trên đó thông báo rõ ràng tôi bị kẻ gian hãm hại, nay triều đình rửa sạch mọi oan tình sâu nặng cho tôi.

Sau khi hạ hê đứng bên đường lăm lăm bảng thông báo, tôi cùng đám Âu Dương Thiếu Nhân rời đi.

Tiếp theo đó, chuyện đầu đầu như ọc lại ập đến.

Chúng tôi nên trở về sơn trang Âu Dương, hay là tiếp tục đi ngao du sơn thủy? Đây là vấn đề rất đáng phải suy nghĩ.

Tôi cứ băn khoăn mãi, khi còn mãi cân nhắc đầu mới là con đường tốt nhất, tôi bỗng nhiên gặp lại Giang Thần cách biệt đã lâu.

Hôm đó, khi đang ngồi ăn cùng mấy tên tiểu tử ở quán rượu, bỗng đâu lại thấy Giang Thần chạy tới, cứ như con châu chấu nhỏ hào hứng đập càn, tung tăng tung tấy, câu đầu tiên cậu ta nói là: “Thượng Quan Tình, tôi nhớ cô chết mất”.

Trái tim chợt thấy băng giá. Tên nhóc này bị sao vậy hả, lại còn nhớ mình muốn chết nữa chứ.

Tách hai tay đang đan chặt ra, tôi hỏi: “Sao thế, tiểu Thần, nhìn cậu hoang mang hoảng hốt như thế, lẽ nào lại bị Vương gia đoạn tỵ[1] nào truy sát hả?”.

[1] Đoạn tỵ: chỉ những người đồng tính, có xu hướng tình dục đồng giới.

Phía sau Giang Thần, một khuôn mặt núi băng đột nhiên xuất hiện, ồ ào chen lời: “Xin lỗi, nàng nói Vương gia đoạn tỵ, lẽ nào là ta?”.

Tôi cười cười, ngoái đầu về phía Âu Dương Huyền nói: “Ây da, Âu Dương Huyền, huynh còn có huynh đệ bên ngoài cơ à”.

Âu Dương Huyền đột nhiên lia tới một chiếc đĩa, may thay tôi kịp thời đón được.

Nói bao nhiêu lần rồi, bỗng cô nương đã không còn là cô nương của trước đây nữa, nữ hiệp sớm đã không còn là nữ hiệp hữu danh vô thực nữa. Lúc này tôi đứng đưa chiếc đĩa trên tay, mỉm cười đắc ý.

Đánh không được, đánh không được, ta sẽ làm người tức chết.

Giang Thần nhìn thấy bộ dạng không mấy đứng đắn của tôi, khuôn mặt như ôm hện ngàn thu nói: “Này, cô tỉnh lại, tỉnh lại đi. Cô có biết giờ đang là lúc nào rồi không?”.

Tôi lắc đầu, nghiêm túc bào chữa nói: “Là khi oan khuất của tôi được tẩy sạch khắp cả nước rồi phải không?”.

“Không phải thế”, Giang Thần tỏ vẻ chán nản, lắc đầu.

Đúng lúc này phía sau cậu ta lại một người nữa bước ra.

Tên này về mặt tàn bạo, chỉ tay về phía tôi hỏi Giang Thần: “Con bé này chính là đứa mà mày nói còn xúi quẩy hơn cả tao hả?”.

Giang Thần gật đầu tỏ vẻ đồng tình.

Tôi cau mày, hỏi người kia: “Chẳng phải cậu là quán quân đấm bốc sao?”,

Người mới đến gật gù đầu.

Tôi tròn mắt kinh ngạc.

Tên tiểu tử này... thật cơ bắp.

Đại hội tập trung những người xuyên không.

Giang Thần lòng đầy hảo ý nói tôi đen đui, tôi đen đui đều là do ai chứ? Chẳng phải đều tại cậu ta hay sao.

Xoay đầu, tôi nói với Âu Dương Thiếu Nhân: “Gặp lại tên tiểu tử này chẳng có gì hay ho cả, tôi nghĩ chúng ta nên đi thôi”.

Mạch Thiếu Nam nghe vậy, lập tức vui vẻ nhảy tung tung.

“Tiểu Tình, chúng ta đến sông bạc chơi đi.”

Mặc Nguyệt mỉm cười, châm chọc: “Vận may của ngươi, chỉ có thể trao cho người ta ngân lượng mà thôi?”.

“Xì, có bản lĩnh thì ngươi đi đi. Ngươi lợi hại thì thắng cho ta xem. Rõ ràng vận may của bản thân cũng tùy thuộc vào số mệnh có tốt hay không”, Mạch Thiếu Nam liếc ánh mắt đào hoa nhìn sang, rất không phục nói.

Giang Thần kéo tôi qua một bên, thì thầm to nhỏ: “Cô chuẩn bị gả vào chỗ này làm vợ hiền hả?”.

Tôi thở dài nãy nê, thực chẳng còn sức lực mà nhếch mép nữa.

Được gả vào chỗ này làm vợ hiền? Vậy cũng phải xem tôi sẽ lấy người nào đã. Cả đồng người thế này, ai cũng có khiếm khuyết, tiểu gia tôi có mắt cả đời để chọn cũng không biết có được nổi một người hay không?

“Sao tôi có thể ở đây làm nàng dâu được chứ, nhà tôi chỉ có một mình tôi thôi, tôi còn phải về để hiếu thuận với cha mẹ.”

Giang Thần sững người giây lát, tiếp đó hỏi: “Không phải chứ, tôi nhớ cô còn có một người em trai mà”.

Khóe miệng tôi như co giật.

Cậu không nhắc đến còn không sao, một khi cậu nhắc đến, tôi càng thấy thương cha mẹ mình nhiều hơn.

Nuôi được một đứa con gái thì nó xuyên không, nuôi được một thằng con trai thì lại bị Diêm Vương bắt đi mất.

Muốn có một chàng rể, con gái mình lại liều mình trong vào xoáy NP[2].

[2] NP: dùng để chỉ mối quan hệ tình cảm cùng lúc giữa một nữ với nhiều nam hoặc giữa một nam với nhiều nữ, có khi còn là giữa một nữ với nhiều nữ, một nam với nhiều nam...

Muốn tìm một người con dâu, khôn kiếp, Diêm Vương hẳn chính là GAY.

Trên thế giới này còn có cặp cha mẹ nào kém may mắn hơn họ sao?

Một tay túm chặt Giang Thần, nước mắt như mưa, tôi nhìn cậu ta.

“Cậu đó, càng nghĩ càng thấy tủi thân, cậu nói xem, khi nào mới đưa tôi trở về.”

“Cô thực sự muốn về nhà sao?”, Giang Thần hỏi lại.

Tôi tức giận: “Cậu đừng nhiều lời nữa! Cha mẹ tôi già yếu còn đang đợi tôi trở về kia kìa”.

Giang Thần thấy tôi kiên định như thế, cũng hạ quyết tâm nói với tôi: “Được, bây giờ tôi nói cho cô biết, chúng ta có thể trở về được rồi”.

Thực ra, khi cậu ta còn chưa nói câu này, tôi thực sự cảm thấy mình rất muốn trở về, nghĩ đến cha mẹ, nghĩ đến mọi thứ ở hiện đại. Nghĩ đến trường học, đến bạn bè, thậm chí ngay đến chậu xương rồng nhỏ bé trên bệ cửa sổ cũng khiến tôi thấy vương bận.

Nhưng khi cậu ta nói đã có thể về nhà, lòng tôi đột nhiên nặng trĩu.

Khoảnh khắc đó, tôi mới hoàn toàn tin tưởng một điều.

Đó chính là, con người ta khi đứng trước một vấn đề, dù bản thân có quyết tâm đến đâu, thế thốt thế nào, thì tới lúc thực sự phải đối mặt với nó, tất cả hành động của họ đều chẳng liên quan gì đến những quyết tâm, thế thốt ban đầu cả.

Tôi chính là điển hình của mẫu người đó.

Vì tôi không thấy vui vẻ khi được về nhà, ngược lại vô cùng chán nản.

Tôi nói mình muốn quay trở về hiện đại, nhưng thực ra tôi vẫn chưa đành lòng rời xa nơi này.

Giang Thần nhìn tôi, hỏi: “Cô cần thời gian suy nghĩ đúng không?”.

“Cậu không cần sao?”, tôi hỏi Giang Thần.

Giang Thần nghiêng đầu nhìn vị Vương gia đang ngồi đợi hẩn phía bên kia, mỉm cười, nói: “Tôi lúc nào cũng suy nghĩ, có lẽ cách nghĩ của tôi như thế này rất ích kỷ. Nhưng tôi cảm thấy nếu cả hai chúng ta cùng đen đui như thế, cùng mất mát, cùng buồn rầu như thế, tôi có lẽ sẽ cảm thấy dễ chịu hơn là phải đau khổ một mình”.

Tôi sững người giây lát, cũng mỉm cười theo.

Nụ cười sao mà khó coi đến vậy: “Cậu nói đúng, tôi cũng cảm thấy hai người chúng ta thật vô cùng đen đui, nhưng so với một mình đen đui thì còn dễ chấp nhận hơn nhiều”.

Lời nói rất đúng, chính là một người sẽ không đủ dũng khí, nhưng nếu là hai người, sẽ có dũng khí cùng nhau bước đi.

Tạm thời cáo biệt Giang Thần, chúng tôi hẹn năm ngày sau gặp lại, hội họp chính tại nơi này.

Bất luận quyết định cuối cùng ra sao, không người nào được hối hận.

Theo tính toán của Giang Thần, cần tìm được khoảng không gian thích hợp, tìm được khe hở thời gian, sẽ có thể thuận lợi xuyên không trở về.

Tôi suy đi nghĩ lại, quyết định sẽ xuyên không trở về thời đại của mình. Giang Thần cũng suy tính nhiều lần và đảm bảo chắc chắn, tôi mới dám tin tưởng cậu ta. Dẫu sao cậu ta luôn là kẻ khiến người khác đau đầu, nhưng năng lực khác người của cậu ta lại khiến người ta cảm thấy rất an tâm.

Bước trên đường ngập tràn ánh tà dương, tôi trầm hạ quyết tâm, nói với Âu Dương Thiếu Nhân: “Chúng ta về nhà thôi. Về sơn trang Âu Dương. Dù sao cũng không còn xa nữa, trở về thăm xem sao”.

Mặc Nguyệt đứng bên cạnh mặt đen sạm nói: “Các người về nhà? Vậy còn ta cùng Mạch ăn mày sẽ đi đâu?”.

Mạch Thiếu Nam bên cạnh chêm thêm một câu: “Không được gọi ta là ăn mày”.

Tôi đưa tay kéo hai người bọn họ, nói: “Đồ ngốc, chúng ta từ lâu đã trở thành người một nhà rồi. Chúng ta, bao gồm tất cả những người có mặt ở đây, không thể thiếu bất kỳ ai”.

Âu Dương Thiếu Nhân xoa đầu tôi, cười nói: “Chỉ cần nàng vui vẻ là được”.

Tôi gật gật đầu, nhìn đôi mắt thâm đẫm ưu sầu kia.

Trái tim bất giác loạn nhịp, tôi dường như có thể cảm nhận, Âu Dương Thiếu Nhân đã bắt đầu phát hiện điều gì đó.

Tôi cũng biết nên nói sự thật với họ, nhưng tôi quả thực không biết phải đối mặt như thế nào với lần ly biệt này.

Cha mẹ sinh ra và nuôi tôi lớn đang ở nhà mong ngóng, tôi không thể không hết lòng hiếu đạo. Chuyến đi này, tôi e rằng sẽ chẳng thể trở lại đây được nữa.

Mất đi sáu người này, tôi còn có thể gặp được những mối tình như vậy nữa không?

Tôi muốn ở bên sáu chàng trai này.

Tôi thích cảm giác khi mình đi lại lại trước mặt họ, đám mỹ nam xếp hàng thành chữ nhát[3] rồi đồng loạt chào đón tôi.

[1] Chữ nhát: —.

Mỉm cười, dịu dàng, xấu hổ, ngượng ngùng, đáng yêu... Mỗi khuôn mặt, tôi đều rất yêu quý...

Dần dần chúng tôi cũng ra khỏi thành trấn, đến khu vực ven đô, tôi xoay người, hướng tới vầng dương đang dần buông xuống, đột nhiên hét lớn: “Tôi vĩnh viễn, vĩnh viễn muốn ở cùng các huynh”.

Đó là lời nói thực, thực lòng tôi muốn ở cạnh các huynh mãi mãi.

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.4 - Chương 12: Tạm biệt giang hồ, không ngày tái ngộ

Khi chúng tôi thúc ngựa về tới, Âu Dương sơn trang đang lặng lẽ đắm mình trong sắc chiều mờ tối.

Đình viện được quét tước sạch sẽ, tinh tươm như mới thực khiến tôi vô cùng nghi ngờ, từ khi chúng tôi rời đi, chẳng lẽ nơi này chưa hề bị tấn công.

Không hợp lý cho lắm, sau khi xảy ra chuyện, đám nhân sĩ võ lâm không rõ nguồn con, nhất định phải chạy đến đây giờ thối ngang ngược mới đúng.

“Âu Dương Thiếu Nhân, tôi muốn véo cho huynh một cái, xem huynh có đau không nhé?”, tôi nhảy xuống ngựa, chạy đến nói với huynh ấy.

“Không cần đâu, ta nghĩ, có lẽ mấy vị nhân sĩ võ lâm đó sợ khi chúng ta trở về sẽ mang đến phiền phức cho họ, cho nên mới nhanh chóng sắp xếp mọi thứ trở lại như cũ”, Âu Dương Thiếu Nhân cười nói.

Âu Dương Thiếu Nhân tiến lên trước mấy bước, dùng đoản kiếm vạch một đường trên tường, sau đó lại quay trở lại, nói: “Không phải phục nguyên như cũ, mà là làm mới hoàn toàn. Trên đây vẫn còn dính đầy ve vàng này”.

Tôi vừa nghe thấy mắt lập tức sáng quắc lên, nắm chặt lấy tay Âu Dương Thiếu Nhân nói: “Thiếu Nhiên, Thiếu Nhiên, như thế tức là chúng ta không cần phải âu sầu lo lắng nữa, chẳng cần phải tiêu tốn tiền bạc nữa đúng không! Tuyệt quá!”.

“Đúng vậy, đúng vậy, chúng ta có thể đi mua kẹo hồ lô rồi.”

Âu Dương Thiếu Nhân tiến tới, cốc đầu tôi và Âu Dương Thiếu Nhân một cái, nói: “Không cần giả bộ giống những đứa trẻ con nhà nghèo khổ như thế, từ lúc nào mà hai người lại không tiêu tốn tiền bạc thế hả?”.

Tôi nhếch mép, ngay đến sở thích của tôi cũng không được sao.

Khi chúng tôi đang mãi nói chuyện, bất giác một con hổ cực lớn từ trong cửa lao ra.

Trong nháy mắt Mặc Nguyệt rút kiếm xông lên.

Tìm tôi suýt chút nữa nhảy vọt ra ngoài.

Khốn nạn thân tôi! Mặc Nguyệt, đó là thú cưng của tôi! Làm tổn thương nó, tôi sẽ bắt huynh chết theo.

“Dừng lại! Đó là thú cưng của tôi! A, Vượng Tài của ta, lâu lắm rồi không gặp! Oa, không đúng, hình như không nên gọi là Vượng Tài”, tôi ngăn Mặc Nguyệt rồi chạy tới.

Vẫn đen đầy đầu, Mặc Nguyệt run rẩy nói: “Sở thích nuôi vật cưng của nàng thật đặc biệt đấy”.

Tôi xoa xoa đầu hổ, suy nghĩ kỹ càng về cái tên của nó.

Hay là đặt tên Tiểu Bạch, gọi là Tiểu Bạch đi. Được rồi, tạm thời tên của nó sẽ là Tiểu Bạch.

“Tiểu Bạch nhà chúng ta khác với hổ thường, vô cùng đặc biệt.”

Tiểu Bạch chạy đến bên tôi, bộ dạng vô cùng vui mừng.

Tôi vỗ vỗ vào đầu nó, cười nói: “Ngoan nào... mấy ngày không gặp, đã lớn thật rồi”.

Còn nhớ trước đây đâu có to thế này.

Chẳng biết Mặc Thiếu Nam đã chạy đến đứng bên cạnh tôi từ lúc nào, dứt tay vào ngực lấy ra một con chuột rồi nhử trước mặt Tiểu Bạch, hai mắt đào hoa chớp chớp không ngừng.

“Đây là Tiểu Hắc nhà ta, làm bạn nhé.”

Vân đen bắt đầu bám đầy trên trán.

Lại gọi chuột là Tiểu Hắc. Huynh ấy thích chuột đến thế sao?

Không đúng, rốt cuộc huynh ấy đã đem theo con chuột đó ở bên cạnh tôi từ lúc nào?

Thật là thần bí quá đi mất.

Lão quản gia vội vội vàng vàng từ trong nhà chạy ra nghênh đón chúng tôi.

Nước mắt lưng tròng, kể lại những chuyện xảy ra từ sau khi chúng tôi rời đi.

Tôi nghe mà ong hết cả đầu, chỉ muốn đi ngủ, thật không dễ gì ngắt lời lão quản gia này được.

Tôi cuối cùng cũng có thể thư thái đi tắm rửa, thay đổi y phục.

Trở về phòng, tôi ngồi một mình trong thùng tắm mà nghĩ ngợi, vẫn là liên quan đến chuyện có nên rời khỏi đây hay không?

Nhắm mắt lại, hình ảnh tôi mặc đồng phục, tung tăng chạy nhảy trên sân vận động, nhìn đám mỹ nam đang chơi bóng rổ lại hiện lên.

Hai mắt mở to, tay nắm trường kiếm, lại là hình ảnh tôi đang hiện ngang đứng giữa chúng nhân, cùng với sáu chàng trai dũng mãnh.

Một bên là cha mẹ hàng ngày bung lên những món ăn ngạt ngào hương thơm, một bên lại là ngồi bên bàn ăn với sáu tên nam nhân không ngừng cãi cọ.

Mọi người đều nói, đã là số mệnh có khi chẳng cầu cũng có, cho nên chẳng cần cưỡng cầu làm chi.

Nhưng hiện tại, tất cả đều có, nhưng lại phải buông bỏ, vậy rốt cuộc nên làm thế nào đây.

Trăm điều thiện lấy nét hiếu làm đầu.

Trong thùng nước tắm, màn hơi vẫn vút xung quanh.

Tôi nhắm mắt, tự cười giễu chính mình.

Còn có thể lựa chọn sao?

Bụi trần dấy lên từ đâu, tất sẽ quay trở về nơi đó.

Cuộc sống ở đây cũng chỉ giống như mình đang du học đâu đó mà thôi, bất luận phiêu du đến biển trời xa xôi nào, cuối cùng vẫn sẽ phải quay về, vẫn còn gia đình mình ở cổ hương.

Cha mẹ sinh thành dưỡng dục, mảnh đất nơi mình sinh ra và lớn lên, vẫn nên trở về nơi chôn nhau cắt rốn.

Lịch sử không thể bị thay đổi, nơi này chẳng biết là đời nào triều nào, tôi và bọn Giang Thần, đều là lữ khách qua đường.

Để tất cả trở lại trạng thái vốn có thôi.

...

Sau khi tắm xong, tôi thay một bộ y phục mới.

Đã lâu rồi tôi không mặc y phục giống như một nữ nhân đúng nghĩa.

Bước ra tới đại sảnh, truyền tới bên tôi là những tiếng trầm trồ kinh ngạc.

Tôi không kiềm chế được mà khịt mũi coi thường với đám người trong phòng.

Xi, cô nương đã sớm nói rồi, bốn cô nương là mỹ nữ mà.

Có cần phải kinh ngạc đến thế không?

Tới trước bàn, tôi chuẩn bị nói rõ tất cả với họ.

“Tôi có chuyện muốn nói với các huynh. Thực ra, chuyện này từ lâu tôi đã muốn nói ra. Tôi từng nói, tôi không thuộc về thế giới này, đến nơi đây hoàn toàn là chuyện ngoài ý muốn”, tôi ngồi xuống nói với bọn họ.

Mặc Nguyệt nhìn tôi, hỏi: “Sau đó thì sao?”.

“Hiện tại tôi muốn trở về”, hít thật sâu, khi dùng tất cả dũng khí nói ra câu này, tôi nghe thấy tiếng trái tim mình hình như đang vỡ vụn.

Tất cả đều sững sờ, lặng im không nói câu nào.

Tôi hiểu được sự im lặng này.

Họ cũng chẳng còn cách nào khác.

Cố gắng giữ tôi ở lại? Họ cũng biết rằng tôi phải về nhà. Không muốn giữ tôi lại? Họ cũng sợ từ nay về sau sẽ mất tôi.

Tất cả bọn họ, không ai nói câu nào.

Tôi cố gắng ngăn dòng nước mắt, vẻ mặt khó coi còn hơn cả khóc: “Chúng ta đã sớm biết sẽ có ngày này mà, chẳng phải sao. Không cần buồn phiền, chỉ là trở về thôi mà, tôi cũng rất nhớ các huynh. Chẳng phải đã nói rồi sao? Muốn ở bên cạnh các huynh cho đến khi không còn cách nào ở bên cạnh nữa. Nhưng giờ tôi phải đi rồi, giây phút cuối cùng, có thể cứ như thế này ở bên cạnh tôi được không?”

Âu Dương Thiếu Nhân đã điều hòa được hơi thở, mỉm cười rạng rỡ nói: “Được, cuối cùng hãy để chúng ta cùng trải qua những tháng ngày vui vẻ nhất”.

Tôi không biết phải dùng hết bao nhiêu dũng khí, mới có thể nở được nụ cười như thế.

Tôi biết huynh ấy lúc nào cũng lo lắng vì ngày đó, thời thời khắc khắc đều lo sợ ngày đó sẽ đến.

Tôi cũng biết, chỉ một câu buông tay cũng khó khăn đến nhường nào.

Nhưng chúng tôi đều hiểu, có nhiều khi cần phải kiên cường bước đi theo những gì đã định.

Xuyên không, cái gọi là xuyên không, chính là giấc mộng về cảnh tượng phồn hoa.

Là giấc mộng nên dù sớm hay muộn cũng sẽ tỉnh lại, cho nên hãy để tôi và các huynh, ở chính nơi bắt đầu, nói lời tạm biệt.

Đêm đó chúng tôi cùng nhau uống rượu, ca hát, cả đêm không ngủ.

Lưu giữ tất cả hồi ức về ngày này.

Nụ cười vui vẻ hạnh phúc, ánh đèn không ngừng tỏa chiếu khắp căn phòng.

Rất lâu về sau, mỗi lần nhớ tới đêm ấy, tôi đều nghĩ rằng đó là một giấc mộng tươi đẹp.

Có lẽ thực sự là giấc mộng cũng không chừng.

Mấy người chúng tôi say xỉn trở về phòng, sáng sớm cùng nhau tỉnh dậy, chẳng khác nào đám chim sẻ huyên náo cả một góc trời.

Ban ngày rong chơi vui đùa, đêm xuống uống rượu ca hát.

Thời gian thế này, chỉ có mấy ngày.

Ngày hẹn gặp Giang Thần, cuối cùng cũng đến.

Đêm trước ngày rời xa, họ vây quanh tôi, nói là ít nhất cũng phải tặng cho tôi vật gì đó làm kỷ niệm.

Tôi lắc đầu, vàng bạc châu báu, bất cứ thứ gì, đều không phải những thứ tôi muốn.

Tôi chỉ cần một bức họa, là một họa sư nổi danh thời này vẽ bảy người chúng tôi.

Phía bên cạnh bức họa có viết bốn chữ lớn: Tạm biệt giang hồ.

Tôi cảm thấy rất buồn rầu, bức bối.

Vì ở thời hiện đại, bốn chữ này cơ hồ đều có trên tất cả những mẫu quạt mà các vị cô nương yêu thích.

Bởi vì nó rất đẹp.

Nhưng ở thời cổ đại, khi đang cầm bức họa trên tay, khi lần lượt sờ lên hàng chữ, tôi cuối cùng cũng không kiềm chế nổi mà nghĩ sau này sẽ không còn được gặp họ nữa.

Nỗi buồn giống như nước biển, trong chớp mắt nhấn chìm tôi xuống đáy đại dương.

Tạm biệt giang hồ, rất trần tục nhưng vô cùng chân thực.

Nén nỗi bi thương, tôi nói với sáu nam nhân trước mặt: “Viết tên của các huynh lên, tôi chỉ cần như thế thôi”.

Chỉ ít như thế, khi không còn được thấy họ, tôi vẫn có thể nhìn vào bức họa này, thầm nói với bản thân, mọi thứ không phải là giấc mơ.

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.4 - Chương 13: Không thể phiêu bạt chân trời góc biển cùng tôi nữa, vậy hãy cùng tôi quên đi giấc mộng giang hồ

Thu dọn hành lý, tôi đứng trước cửa lớn Âu Dương gia, nhìn sáu nam nhân xếp thành hình chữ nhất, tâm lý phức tạp không cách nào diễn tả.

Nước mắt chực rơi, hít sâu, lại hít sâu, tôi phát hiện thì ra cách này cũng có hiệu quả nhất định.

Dù đôi mắt có ngấn lệ thế nào, chỉ cần không trào ra bên ngoài, thì đó chính là kiên cường.

Âu Dương Thiếu Nhân mỉm cười, nói với tôi: “Tiểu Tình, không biết còn có thể gặp lại nàng nữa không. Ta hy vọng nàng nhớ, nơi này, vĩnh viễn sẽ luôn tồn tại nơi này vì nàng. Nàng trở về, hay không trở về, cánh cổng lớn nơi đây lúc nào cũng mở rộng chờ nàng. Nếu thực sự còn có cái gọi là kỳ tích, nếu thực sự nàng có thể trở lại nơi này. Mong nàng hãy nhớ, Âu Dương Thiếu Nhân luôn ở đây đợi nàng”.

Trái tim như bị bóp nghẹt, tôi rất muốn mở miệng nói với huynh ấy rằng: “Không cần đợi, tôi sẽ không trở lại đâu”.

Nhưng không cách nào thốt thành lời được.

Câu nói tàn nhẫn như thế, sao tôi có thể thốt ra nơi đầu lưỡi chứ.

Âu Dương Y nói: “Chỉ như mùi hương thoảng góc áo, tiễn bước nàng vạn dặm đường xa”.

Âu Dương Y, nếu huynh thực sự là hương thơm thoảng thoảng trên góc áo tôi, như thế tôi nghĩ, tôi sẽ luôn cảm thấy mùi hương đó cho đến tận cuối đời.

Âu Dương Huyền nói: “Sau khi rời đi, không cần phải nhớ đến ta”.

Vương tử núi băng của tôi, vẻ mặt lạnh giá, nhưng ánh mắt kia cơ hồ như đang nung chảy cả tảng băng lớn nhất.

“Sau khi rời đi, không cần phải nhớ đến ta.”

Câu nói này, thực sự muốn gửi lại huynh ấy một cách nguyên vẹn.

Âu Dương Thiếu Nhiên nói: “Ta mãi mãi tin rằng nàng sẽ quay trở lại”.

Thiếu Nhiên của tôi, đừng ngốc nghếch như thế, bảo tôi làm sao yên tâm được.

Huynh phải nhớ, sau này nếu có tìm bà xã, nhất định phải tìm một người thông minh hơn tôi, nếu tìm một người như tôi thế này, các huynh sẽ chẳng thể nào sống sót qua những tháng ngày còn lại đâu.

Tựa hồ bốn huynh đệ Âu Dương đã nói hơi nhiều rồi.

Mặc Nguyệt chỉ khẽ mỉm cười, nói với tôi: “Tiếng ca hằng đêm mãi ngân vang”.

Tim tôi đột nhiên chấn động.

Tôi biết, câu nói đó tựa hồ vô cùng bình thản, nhưng nó chất chứa biết bao nhiêu nỗi niềm huynh ấy chưa từng nói ra.

Tôi nhớ đêm đó, làn xuân thủy soi bóng phù dung, ánh đèn từ lâu chìm trong trắng sáng, trên mảnh giấy viết đầy những ca từ ấy, chúng tôi đã khẽ khàng trao nụ hôn.

Đêm đó, tôi cứ ca mãi một khúc nhạc.

Mặc Nguyệt, tôi không biết sau này trong những đêm không ngủ, có phải huynh đều nghĩ đến những ký ức đã qua, nhưng tôi thực sự hy vọng huynh sẽ trở về thành Lạc Dương. Đó mới là ngôi nhà thực sự của huynh. Tôi là người qua đường, chỉ là người qua đường mà thôi.

Mạch Thiếu Nam mỉm cười, híp mắt nói: “Vị trí phu nhân bang chủ cái bang, luôn là của nàng đấy”.

Tôi ghét cái vẻ băng quơ hời hợt của huynh ấy khi nói những lời hứa hẹn thâm tình như thế, nhưng lúc này tôi cũng đành chịu.

Tôi không thể nói thêm lời nào, sợ rằng nếu mình mở miệng nước mắt sẽ tuôn ra mất.

Ánh dương dần dần nhô cao, ngón tay tôi run rẩy không thôi. Chậm chậm nâng tay lên, tôi chấp tay, nói với đám người: “Thượng Quan Tinh đi đây. Không hề oán trách, chẳng chút hối hận. Quảng thời gian được ở bên các huynh, cũng đủ để chiếm lấy ký ức cả đời tôi rồi. Chỉ là Thượng Quan Tinh tôi, e rằng không thể trở lại nơi đây nữa. Cho nên, đã không thể tiếp tục cùng tôi phiêu bạt chân trời góc biển, vậy xin các huynh hãy cùng tôi quên đi giấc mộng giang hồ”.

Xoay người đón gió, tôi nhảy lên ngựa, chẳng dám ngoái đầu, lặng lẽ rời đi.

Chỉ cần quay đầu lại, tất cả những gì tôi chuẩn bị sẽ đều tan thành bọt nước. Bản thân tôi hiểu quá rõ, mình không thể nào điềm nhiên như thế, không thể nào ngoái lại nhìn bọn họ rồi vẫn có thể thoải mái ra đi.

Chạy thẳng đến khách điểm phía trước.

Giang Thần và Giang Tử Hạo đã đợi tôi ở đó.

Ngước nhìn bầu trời, Giang Thần nhếch mép nở nụ cười cực kỳ khó coi, nói: “Tôi còn tưởng cô không đến cơ đấy”.

Nhìn bộ dạng Giang Thần, suýt chút nữa tôi đã cho rằng cậu ta thực sự hy vọng mình không đến, như thế cậu ta sẽ có thêm dũng khí để tiếp tục ở lại.

Tôi lắc đầu: “Chúng ta không thuộc về nơi này, vẫn nên trở về thôi”.

Ngoài ra, tôi không nói nhiều, vì thực chất cũng chẳng cần phải nói gì thêm.

Những đau khổ và lưu luyến bên trong mỗi người, đấu tranh và lựa chọn, nói ra sẽ khiến chúng tôi thêm một mối, chỉ bằng cứ nên giữ trong lòng.

Giang Thần đưa chúng tôi đến chân núi, đợi cho đến đêm khuya, sau khi ánh mặt trời đã khuất, tinh tượng^[1] trên không nhanh chóng thay đổi, Giang Thần kéo tôi, kiên định nói: “Nắm chặt tay tôi, khi tinh tượng biến đổi lần nữa, dưới khe núi này sẽ xuất hiện kẽ hở không gian. Sau khi chúng ta nhảy xuống đó, sẽ có thể trở về nhà”.

[1] Tinh tượng: Là những hiện tượng thay đổi độ sáng, tới và vị trí của những ngôi sao trên bầu trời. Người xưa dựa vào việc xem tinh tượng có thể dự đoán được điềm tốt, xấu.

Tôi nắm chặt tay cậu ta, lo lắng hỏi: “Cậu chắc chắn sẽ không xảy ra vấn đề gì chứ?”

“Tin tôi đi”, Giang Thần nghiêm túc nói.

Thôi được, hiện tại tôi không tin cũng không được. Nhưng nếu cậu ta lại để tôi xuyên không lần nữa, tôi nhất định sẽ giết cậu ta.

Thời gian đã đến, ngay trước khi nhảy xuống, tôi phóng tầm mắt nhìn lại thế giới cổ đại này.

Tạm biệt, những người tôi yêu thương nhất, tạm biệt cổ đại.

Nhảy xuống cùng Giang Thần, tôi nhắm chặt mắt.

Đến khi mở mắt ra, đã phát hiện mình đang nằm dưới gốc một cây đại thụ.

Xuyên không, hóa ra chỉ là chuyện xảy ra trong chớp mắt. Chớp mắt một cái là đã xuyên không, chớp mắt thêm cái nữa, đã lại trở về.

Ngước nhìn khắp cảnh tượng không mấy quen thuộc xung quanh, tôi giận dữ giáng cho Giang Thần đang ngủ say một chưởng.

“Tên tiểu tử này, thức dậy cho tôi, cậu nói xem, đây là chỗ quái quỷ nào?”

Giang Thần bị tôi hung hãn đánh thức, mắt nhắm mắt mở nhìn xung quanh một hồi, uể oải buông tay tôi ra.

“Thượng Quan Tinh, đầu óc cô chứa toàn nước của thời cổ đại rồi hả. Đây chẳng phải là trường học của chúng ta sao?”

Tôi chăm chú nhìn lại xung quanh.

Đúng rồi, đây là trường của chúng tôi, tôi đang đứng dưới gốc cây đại thụ gần sân vận động.

Vào lúc đó, đột nhiên có một cô gái vội vàng chạy tới, nói: “Đội kịch tập hợp, còn không mau đi đi”.

Cô gái đó khoác trên mình một bộ đồng phục.

Lúc này tôi mới hoàn toàn tin rằng bản thân mình đã trở về hiện đại.

Cúi đầu nhìn đi nhìn lại bộ dạng của mình, đầu tôi muốn to ra rồi, thật không biết nên về nhà thế nào đây.

Với bộ dạng thế này mà đi trên đường, người ta nếu không cho rằng tôi đang bị thần kinh, thì cũng tưởng là tôi đang diễn kịch. Bọn họ mà đuổi theo tôi xin chữ ký thì làm thế nào.

Chỉ trách tôi và Giang Thần quá kích động đã quên không thay đổi quần áo trước khi trở về.

Thôi bỏ đi, dù sao cũng xem như một kỷ niệm.

Nắm chặt bức họa trong tay, tôi cũng như Giang Thần và Giang Tử Hạo, chẳng biết tiếp theo phải xoay xở thế nào, bèn nói với họ: “Chúng ta trà trộn vào đoàn kịch để thay y phục bình thường đi”.

Sau khi từ đoàn kịch bước ra,, tôi liền trở về nhà.

Lâu lắm rồi không trở về nhà thế này, trong lòng đột nhiên dấy lên trăm mối tơ vò.

Khoảng thời gian đã qua trong thời cổ đại cũng xấp xỉ quãng thời gian tôi vắng mặt ở thời hiện đại này.

Tôi tìm được một tờ báo, đọc qua, trên đó còn lưu lại mẫu tin thông báo nhà sử học nổi danh đang tìm con gái.

Vừa cảm thán bản thân mình sao vẫn còn sức ảnh hưởng lớn đến vậy, tôi vừa cố gắng sắp xếp xem nên nói những gì với mọi người trong nhà.

Nghĩ đi nghĩ lại, vẫn cảm thấy nói thực vẫn hơn, nếu họ có cảm thấy tôi bị điên, vậy tôi cũng chẳng còn cách nào khác.

Cũng không thể nói là tan học về bị lạc đường nên giờ mới về tới nhà được.

Bước vào nhà, cha mẹ vừa nhìn thấy tôi, lập tức khóc òa lên.

Thế rồi sau đó, một cảnh tượng vô cùng hỗn loạn diễn ra.

Kẻ khổ đủ thứ! Các loại thân tình! Đủ loại cảm khái!

Sau mấy tiếng đồng hồ bom đạn oanh tạc, cuối cùng tôi cũng kể lại được cuộc hành trình của mình.

Chẳng cần nghĩ cũng biết, cha mẹ bắt đầu gạt nước mắt, vừa khóc vừa nói: “Tiểu Tình à, tại sao con lại thành ra thế này, chị em hai con tại sao lại ra nông nỗi này cơ chứ”.

Tôi đang chán nản, đột nhiên cửa bật mở, sau đó có một người từ ngoài bước vào.

Ra là Thượng Quan Phong, đúng là Thượng Quan Phong rồi.

Tôi cực kỳ kinh ngạc, nhảy tung tung đến trước mặt hắn nói: “Nè, chẳng phải cậu bị Diêm Vương bắt đi rồi sao, sao vẫn còn trở về được”.

Thượng Quan Phong cau mày, nói: “Làm sao chị biết! Chị tin chuyện đó không?”

Tôi hớn hỏ, vỗ vỗ vai cậu em nói: “Chị sau khi xuyên không cũng đã chết một lần, ở chỗ Diêm Vương, chị nhìn thấy chiếc máy ghi âm chị tặng cho cậu, còn nghe thấy cả giọng của cậu nữa. Tiểu tử, sự nghiệp đam mỹ rất cần có cậu, hãy cố gắng lên”.

Thượng Quan Phong khòe miệng giật giật, nhảy bổ tới, nói: “Chị thấy chết mà không cứu?”.

Trời xanh ơi, tôi sao có thể thấy chết mà cứu đây. Chúng tôi đều bị Diêm Vương quản chuyện sinh tử, tôi làm gì có cách nào mà cứu được chứ.

Sau này tôi mới biết, Diêm Vương thả hắn ra, chưa đầy mấy tháng sau đã lại đón hắn về.

Tôi có chút oán hận, Diêm Vương lại có thể tùy tiện xuyên không như thế hả?

Khó khăn lắm tôi mới thuyết phục được cha mẹ tin vào hành trình mình đã trải qua. Kỳ thực cuối cùng thứ khiến họ tin tưởng lại không phải tôi, mà chính là bức họa và bộ y phục trong tay tôi.

Nhân lực của nhà khảo cổ học đã chứng minh, đây không phải là thủ bút của người hiện đại.

Cho nên, tôi cũng chứng minh được bản thân mình thực sự đã xuyên không.

Chứng minh hay không chứng minh, thực ra cũng như nhau mà thôi.

Vì tôi lại trở về với cuộc sống trước kia.

Ngày hôm sau, đeo cặp sách trên vai, tôi lại phải tiếp tục đối mặt với “sự nghiệp” học hành. Tôi thực sự không biết mình đến trường như vậy, mọi người trong trường sẽ kích động thế nào nữa.

Sự thực đã chứng minh, tôi cũng không quá quan trọng, trong trường đều là vì Giang Thần và Giang Tử Hạo mà kích động, tôi vốn chỉ là nhân vật phụ mà thôi.

Rốt cuộc có người nào nhớ tôi là nhân vật chính hay không?

Tuy nhiên, lần trở lại này ít nhiều cũng có chút thay đổi.

Cuộc sống ngắn ngủi mấy tháng ở thời cổ đại đã khiến tôi cơ hồ thoát xác hoàn toàn.

Có nhiều người nói với tôi rằng, tôi xinh đẹp hơn trước kia. Cũng có nhiều người nói rằng, tôi không còn hồ đồ ngốc nghếch như trước nữa.

Tình cờ gặp lại một đám chuyên gây chuyện, đại tỷ tôi không nhẫn nhịn được, ra tay giáo huấn bọn chúng một hồi. Từ đó về sau, ai ai trong trường cũng phải nhìn tôi bằng con mắt khác.

Nhưng thời gian này, không hoàn toàn vui vẻ đến thế, vì mỗi đêm, tôi đều nhìn bức họa kia, không sao ngủ được...

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 14: Cổ đại, tôi trở lại đây

Thời gian cứ lặng lẽ trôi qua, từng ngày, từng ngày.

Có lần bạn bè đến nhà chơi, vừa nhìn thấy bức họa tôi treo trong phòng, lập tức hưng phấn hỏi tôi bức họa này lấy ở đâu về?

Tôi nhìn mấy người trên bức họa đó, nói: “Bức họa này, cậu có mắt cả đời cũng không tìm được”.

Đúng vậy, trừ khi cậu cũng xuyên không, cũng gặp mấy người ấy.

“Oa, còn có tên nữa nè, tôi cảm thấy trong đám người này, Âu Dương Thiệu Nhân là đẹp nhất. Mẫu hình tiêu biểu của yêu nghiệt. Còn có Mặc Nguyệt, thực sự rất đẹp trai. Chỉ cần dành cho tôi một trong số họ, cả đời này tôi sẽ chẳng còn tiếc nuối gì nữa.”

Chẳng biết tại sao, nghe thấy câu này, trong lòng tôi chợt dấy lên một cảm xúc mơ hồ không thể diễn tả.

Ngón tay siết chặt mép bàn, tôi đột nhiên hỏi: “Vậy nếu sáu người ấy đều yêu thương cậu, một lòng một dạ với cậu, dù cậu có phải vứt bỏ cả thế giới của mình, cậu cũng bằng lòng sao?”.

Đưa bạn thân chớp chớp mắt, cười nói: “Người như thế này, nếu có thể yêu tôi, thì họ chính là thế giới của tôi”.

Tôi thoáng sững người, đầu cúi thật thấp, trong tích tắc không biết đáp lời thế nào.

Trong lòng tôi, phải chăng họ cũng quan trọng đến vậy, trở thành toàn bộ thế giới của tôi.

Tôi chẳng biết nữa, đúng vậy, tôi không biết nói gì nữa.

Cô nàng thần thờ nhìn người trên bức họa đến chảy nước miếng, sau đó lại đột nhiên xoay qua nói: “Nữ nhân trong bức họa này sao lại giống cậu thế?”.

Tôi mỉm cười không đáp. Vô tình nhìn thấy mấy chữ lớn trên bức họa kia.

“Tam biệt giang hồ”, nét chữ phóng khoáng tự nhiên như mây bay nước chảy, thanh thoát vô cùng.

Hướng nhìn ra bên ngoài cửa sổ, tôi cố gắng kiềm chế nỗi kích động khi bản thân đang rất muốn trở lại nơi ấy.

Ngày ngày tôi cứ trầm hạ quyết tâm với mình, nhưng không ngờ, vào một ngày, tình cờ lại xuất hiện một chuyện cực tốt, làm thay đổi toàn bộ cách nghĩ, khiến tôi có thể đưa ra một quyết định trọng đại.

Ngày hôm đó, trời trong nắng ấm, bầu trời quang đãng, không một gợn mây.

Thôi được, những lời nói vẫn nhả bay bổng như thế có vẻ không giống với tôi lắm.

Tóm lại, ngày hôm đó, bầu trời đầy nắng, giống như bất cứ ngày nắng nào.

Tôi đứng trên hành lang, trầm lặng ngắm nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ.

Đột nhiên từ đâu kia hành lang xuất hiện một tên con trai quần áo trắng toát.

Tôi không để ý lắm, chỉ nghe thấy giọng nói của tên ngốc đó như tiếng rít chói tai, chẳng khác nào chọc thẳng vào màng nhĩ của tôi, rất đau.

Tôi không khỏi trầm nghĩ, định lực của tên ngốc này quả thật là lớn.

Nếu Thiếu Nhân nhà tôi cũng đến đây, mấy tên con trai như thế không biết có đến mức phải ói máu mà chết không nhỉ.

Buồn chán nằm bò ra bệ cửa, tôi không cách nào hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

Sau đó, chuyện bắt đầu phát sinh, tên con trai quần áo trắng toát bên kia đứng lên, dùng một giọng nói cực kỳ dễ nghe để nói với tôi: “Thượng Quan Tinh, tôi thấy hay là cậu giao cho tôi đi”.

Tôi sửng sốt, quay đầu lại nhìn, vẫn đen nỏi đầy trên trán.

Đây hình như là học trưởng tôi từng thầm thương trộm nhớ.

Nói là từng, thực ra trước khi tôi xuyên không đã thầm yêu học trưởng.

Học trưởng có mái tóc nhuộm màu vàng kim, dáng vẻ đằm mỗ hời trên sân bóng rổ đã từng khiến tôi mê đắm mãi không thôi.

Chớp mắt, lại chớp mắt, tôi thầm đánh giá từ đầu đến chân vị học trưởng này.

Đột nhiên tôi cảm thấy trước đây mình từng yêu hắn, thực sự là chuyện quá nực cười.

Học trưởng bị tôi nhìn như thế thì có chút gượng gạo, lập tức hỏi dồn: “Thế nào? Có chỗ nào kỳ lạ sao?”.

Tôi xoay người chăm chú nhìn khuôn mặt hắn, lầm bầm tự nói với mình: “Không có ánh mắt của Âu Dương Thiếu Nhân, không có sống mũi cao thẳng của Âu Dương Huyền, không có đôi môi của Mạch Thiếu Nam, cũng chẳng phải khuôn mặt của Mặc Nguyệt, không có mái tóc đen như Âu Dương Y, càng không có đôi tai của Thiếu Nhiên. Xét về vị trí, thể lực, so với Giang Tả lại càng kém xa. Nụ cười cũng chẳng mê hoặc lòng người, dù là may mắn cũng không thể so với Triều Lưu. Rốt cuộc chẳng có chỗ nào thuận mắt cả, sao trước đây mình lại xem trọng hắn ta vậy chứ?”.

Nghĩ đi nghĩ lại tôi cũng không có cách nào hiểu được, tại sao trước đây mình lại thích hắn ta đến thế.

Bên ngoài cửa sổ, gió không ngừng thổi tới, từng cánh hoa đóng đưa. Làn gió thổi tung bay chiếc váy đồng phục tôi đang mặc.

Tôi cúi đầu, đột nhiên rất nhớ khoảng thời gian mình mặc y phục sắc đỏ khi còn ở thời cổ đại.

Tất cả những gì đã qua đều không còn nữa, nhưng cơ hồ chẳng thể nào rời khỏi tâm trí tôi.

Hình ảnh bản thân run run cầm trường kiếm, nằm đông đưa trên chiếc xích đu trong sơn trại, một mình đàn hát trong thanh lâu, tay cầm cây quạt năm hình mặt quỷ, nâng cao chén rượu rồi một hơi uống cạn, cuối cùng, là hình ảnh sáu nam nhân thân thiết đứng kề bên cạnh tôi.

Tôi bắt đầu hiểu ra, hiểu ra tất thấy rốt cuộc là vì chuyện gì.

Không phải vị học trưởng này không đẹp, không tốt, mà là trong lòng tôi, đã bận tâm tới quá nhiều người, không còn chỗ trống cho hắn nữa.

Tôi chẳng còn cách nào làm một học sinh cấp ba bình thường như bao nữ sinh khác được nữa, không cách nào nói đến chuyện tình yêu một cách bình thản như trước đây được nữa.

Vì, trái tim tôi sớm đã không còn ở đây.

Tôi nhìn vị học trưởng mình từng yêu quý đang đứng trước mặt, mỉm cười dịu dàng.

“Xin lỗi, tôi không thể hẹn hò cùng cậu được.”

“Tại sao?”, học trưởng không hiểu hỏi lại. Nhìn bộ dạng của hắn, chắc cũng biết tình cảm tôi dành cho hắn đã không còn như trước, đã hoàn toàn biến

mất rồi.

Tôi mỉm cười đáp lại: “Cậu biết thế nào là tình yêu không? Tình yêu chính là dù cậu có đi bao xa, trong lòng cậu vẫn có bóng hình người đó. Dù cậu có đầy đủ đến mức nào, thì cuộc sống của cậu cũng không bao giờ hoàn chỉnh. Trong lòng tôi giờ đã tồn tại một người như thế”.

“Hắn tốt hơn tôi sao?”, học trưởng không cam lòng hỏi lại.

Tôi kiên định gật đầu: “Tôi dám nói, trên thế giới này, không có người nào so sánh được”.

Sáu huynh đệ đó, là độc nhất vô nhị.

Đứng thẳng dậy, tôi xoay người chạy đi.

Khoảnh khắc đó, tôi không thể dừng bước chân của mình lại được.

Tôi muốn đi tìm, đi tìm Giang Thần.

Tôi là một tên ngốc, trên bức họa đó rõ ràng đã ghi chữ “Tạm biệt giang hồ”, rõ ràng đã quyết tâm từ bỏ như thế, tôi sao có thể không thực hiện chứ.

Tạm biệt giang hồ, chúng tôi đã hứa với nhau như vậy rồi.

Vừa chạy đến góc cầu thang, tôi lại gặp ngay Giang Thần đang chạy đến.

Dưới ánh mặt trời, Giang Thần và tôi, hai người đều thờ hồng học.

Nhìn nhau mỉm cười, tôi hỏi cậu ấy: “Chạy nhanh thế, định đi đâu thôi sao?”.

Giang Thần lắc đầu, mỉm cười lộ hàm răng trắng muốt: “Không, là tôi chạy đi xuyên không”.

Ở nơi đó dường như có một loại ma lực, khiến những người đã từng đi qua nó, không thể không muốn quay trở lại.

Tôi trở về nhà, cáo biệt cha mẹ lần cuối.

Tuy đau đến xé gan xé ruột, nhưng cha mẹ tôi nói, đây chính là số mệnh.

Cha mẹ nói nhà chúng tôi đời đời nghiên cứu lịch sử, cánh cửa lịch sử giờ đang mở rộng, muốn đi thì cứ đi thôi.

Mẹ nói, sau này, cho dù không có họ ở bên cạnh, tôi cũng nhất định phải sống cho thật vui vẻ.

Tôi đã khóc trong niềm hạnh phúc.

Khi tôi đi tìm Thượng Quan Phong để từ biệt, tên nhóc đó đã nói với tôi, nó nhất định sẽ tới thăm tôi, còn mang tất cả tin tức về cha mẹ tới cho tôi nữa.

Khi ấy tôi thực sự rất đồ kỵ.

Xi, kiếm được thần tiên làm bạn trai đúng là tốt nhất. Khốn kiếp, nó đã không phải chết, lại còn có thể được xuyên không. Tôi bất giác cảm thán, lúc này ước gì có thể xuyên không tới được thiên đình.

Sau khi tất cả đã xong xuôi, hành lý vác lên vai, tôi rời khỏi nhà.

Trước khi đi, Thượng Quan Phong hỏi tôi: “Bức họa này, chị không mang theo sao?”.

Tôi nhìn ngắm bức họa, hình ảnh tôi đang đang đưa cây quạt ngũ quý, ngồi tiêu dao tự tại giữa đám mây nam, bộ dạng cực kỳ phóng khoáng nâng cốc.

Không kiềm chế nổi nhe răng trắng nhòn cười: “Giờ chị sẽ khiến cảnh tượng trong bức tranh này trở thành hiện thực. Tại sao phải mang đi”.

Tôi xoay người đón gió, lớn tiếng hô vang: “Giang hồ, hẹn gặp lại!”.

Tuy tôi biết cha mẹ mình nhất định đang dùng khăn mùi xoa, nước mắt ngăn nước mắt dài.

Thôi được, dù sao con gái cuối cùng cũng tìm được hạnh phúc, cũng không còn quấy nhiễu thế giới của hai người nữa, cha mẹ cũng nên vui vẻ lên chứ.

Con gái bất hiếu, cả đời này chỉ chăm chăm tìm kiếm hạnh phúc của riêng mình.

Nếu có kiếp sau, có thể lại được làm con của cha mẹ, con nhất định sẽ hiếu thuận với hai người.

Hít thật sâu, chân chạy càng thêm nhanh. Tìm đến gốc cây lớn trong trường.

Giang Thần sớm đã đợi ở đó.

Chuông điểm mười hai giờ, chúng tôi lại lần nữa nhảy vào kẽ hở của không gian.

Đến khi tỉnh lại, tôi cùng Giang Thần đã ở trên đỉnh núi. Tôi lo lắng đứng dậy, nhìn đông ngó tây, xác định lại khung cảnh này, đều là những cảnh vật tôi đã từng nhìn thấy.

Hít thật sâu, tôi hỏi Giang Thần: “Kẽ hở không gian mà cậu tìm có chuẩn không đấy. Sau này chúng ta có thể thường xuyên vượt thời gian không?”.

Giang Thần lắc đầu: “Kẽ hở này sẽ không mở ra nữa. Có nói nguyên nhân, e rằng cô cũng không hiểu”.

Tôi nhếch mép cười.

“Cũng tốt, tóm lại là sẽ không thể đi đi về về được nữa, như thế mới có thể hạ được quyết tâm. Đã tạm biệt xã hội hiện đại tươi đẹp, thì cũng không nên hối hận khi đã xuyên không.”

Rảo bước xuống núi, tôi quyết định từ biệt Giang Thần tại đây.

Tiểu tử chết tiệt, kế hoạch muốn đến phủ Vương gia của cậu ta thật là điên rồ.

“Giang Thần, sau này nếu Vương gia nhà cậu có ức hiếp cậu, hãy đến Âu Dương sơn trang. Tiểu Tình tôi ở đó, đến địa bàn của tôi, tôi sẽ chống lưng cho cậu.”

Vừa trở về thời cổ đại, tôi liền cảm thấy bản thân mình lại hoàn toàn mang phong thái của một hiệp nữ.

Ha ha, ở đây vẫn là thoải mái nhất.

Cổ đại oi! Mỹ nam à! Tôi trở lại rồi đây.

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 15: Để vẫn hồi lại thanh danh, tôi nhất định phải tái xuất giang hồ

Làm người, quả nhiên là một chuyện vô cùng phức tạp.

Tại sao tôi lại nói như thế...

Chuyện là thế này.

Lúc xuống núi, vốn là tôi muốn chạy thẳng đến Âu Dương gia.

Nhưng suy đi tính lại, hiện tại đến nhà mấy tên tiểu tử đó thật không tiện cho lắm. Nếu tôi tới chỗ họ, để họ biết từ nay về sau tôi không thể trở về hiện đại được nữa, lỡ sau này mấy người đó ức hiếp tôi thì phải làm thế nào.

Thôi được, tôi cũng biết mình nghĩ quá nhiều rồi, nhưng ai bảo tôi là nữ nhân cơ chứ.

Suy nghĩ linh tinh, tâm trạng rối bời vốn là quyền lợi mà ông Trời ban cho nữ nhân.

Cho nên, tôi đã có một quyết định cực kỳ quan trọng.

Lúc này tôi thực sự vô cùng nghiêm túc, tôi muốn đi hô mưa gọi gió trên khắp giang hồ.

Tuy đã từng gia nhập giang hồ, nhưng chưa ngày nào tôi được làm nhân sĩ giang hồ chân chính cả.

Từ hồi đầu xem bộ phim Đại tiểu giang hồ gì gì đó. Người ta chỉ với một cây kiếm, một bầu rượu, một mảnh thuyền đã có thể tự mình trở thành một tiểu giang hồ.

Còn tôi, nhớ lại con đường giang hồ trải rộng khôn kham kia.

Không phải bị người ta truy sát, thì là bị người ta truy sát, cuối cùng vẫn là bị người ta truy sát.

Làm một hiệp khách thực là chẳng dễ dàng. Thật khó kiếm cho cái nghề danh kia!

Chẳng phải thế sao, người con gái mang áo đỏ thêu trước, cuối cùng cũng chỉ là một nhân sĩ hư ảo trên giang hồ.

Tôi cũng vì quay lại con đường lớn kia nên mới biết, bản thân mình đã được người đời hình dung tới với hình tượng: Nữ hiệp bí ẩn kỳ quái nhất giang hồ.

Đồn rằng: Thực ra tôi là nhi nữ của Hoàng đế đã lưu lạc nhiều năm, lần trước bị vu oan giá họa, là do gian thần hãm hại. Lời đồn này, rõ ràng coi tôi giống như một “Hoàn Châu cách cách”.

Lại có lời đồn rằng: Kỳ thực tôi vốn là nam nhân, nam tử Hán đại trượng phu! Nữ giả nam trang kia chẳng qua là để che mắt người đời, thân phận thực sự của tôi chính là... thần bổ khâm điểm của Hoàng đế, bí mật điều tra việc gì đó, sau này phải chịu nhọc chịu khổ để hoàn thành nhiệm vụ, phá tan một âm mưu cực kỳ to lớn. Tôi vừa nghe thấy mà kích động vô cùng, suýt chút nữa thì đập bàn, hét lên với hân: Trên thế giới này chỉ có một nam tử Hán đại trượng phu đích thực, đó là Xuân ca[1]! Không phải Thượng Quan Tinh!

[1] Xuân ca: Là chi Lý Vũ Xuân, một nữ ca sĩ nổi tiếng của Trung Quốc. Tuy là nữ nhưng cô lại có phong cách ăn mặc, tính cách thẳng thắn mạnh mẽ như một người con trai. Lý Vũ Xuân bằng khả năng ca hát và tính cách đặc biệt của mình đã nhận được rất nhiều sự ủng hộ. Trong mắt mọi người, cô luôn được coi như một người đàn ông đích thực.

Tóm lại, thanh danh của tôi bị hủy rồi, hoàn toàn bị hủy hoại rồi.

Điều duy nhất khiến tôi cảm thấy may mắn là, trong khoảng thời gian tôi vắng mặt, nhân sĩ giang hồ quả thực vẫn không quên tôi.

Với một loạt những mối quan hệ nhân quả, tôi quyết định quay trở lại giang hồ thêm lần nữa.

Lần này, tôi nhất định phải cứu lấy thanh danh của mình.

Sau khi ra quyết định này, tôi lập tức đi sắm cho mình một cây kiếm.

Người thợ rèn vừa rèn sắt vừa dùng khẩu âm Sơn Đông tròn vành rõ chữ, hét lớn về phía tôi: “Tiểu ca, kiếm này của ta vô cùng lợi hại. Huynh nhớ trước đây có vị Tinh Tinh gì đó không, kiếm của người đó là được rèn từ chỗ ta đây”.

Tôi nhận lấy cây kiếm, ngón tay run rẩy không ngừng.

“Ông chủ, chẳng phải ông đang nói đến Thượng Quan Tinh sao?”.

Ông chủ cười lộ hàm răng trắng nhon, càng làm tôn lên khuôn mặt đen sì, hình tượng này lại càng phù hợp với một người thợ rèn sắt, nói với tôi: “Ây da, huynh biết hả? Chính là người đó, chính là người đó. Chàng trai đó, khôi ngô anh tuấn tài trí hơn người”.

Trái tim tôi run rẩy không thôi.

Người sợ nổi danh, lộn lo béo phệ.

Người ta ai ai cũng khen ngợi tôi như thế, bạn nói xem, tôi đâu có mua kiếm bao giờ, nhất định người ông ta nói không thể là tôi.

Chẳng còn cách nào khác, cuối cùng tôi cũng lấy ngân lượng ra, mua một thanh trường kiếm rất đẹp.

Trên đường, khi ngang qua một chỗ vẽ quạt, tôi lập tức dừng lại. Lần trước, cây quạt ngũ quý đã để lại Âu Dương son trang mất rồi. Tôi không thể trở về đó lấy được, cho nên quyết định tạm thời sẽ vẽ lấy một cây.

Tìm ông chủ, tôi nói: “Ông chủ, vẽ cho ta một chiếc quạt, mặt chính vẽ cúc vàng, mặt sau ta muốn đề chữ”.

Ông chủ mỉm cười, cầm lấy cây quạt bắt đầu vẽ, vừa vẽ vừa nói chuyện với tôi: “Huynh đài, huynh thực sự tìm đúng nơi rồi đấy, ở chỗ ta trước đây mấy ngày mới vẽ cho... cho ai ấy nhỉ”.

Tôi tròn mắt, cướp lời: “Thượng Quan Tinh phải không?”.

Ông chủ vỗ vỗ tay nói: “Đúng, đúng, chính là người đó, người đó ấy à, cũng vẽ quạt ở chỗ ta đây”.

Tôi thực sự chẳng còn biết nói gì.

Chẳng lẽ ngày hôm đó, khi tôi xuyên không trở về hiện đại, vì tình cảm mà linh hồn tôi vẫn lưu lại nơi cổ đại này, còn đi tậu kiếm, mua quạt?

Liệu có còn đi đâu quấy nhiễu nữa không?

Ông chủ sau khi trao quạt cho tôi, tôi liền cầm bút, phóng khoáng vùng tay, bốn chữ rất lớn hiện lên: “Tạm biệt giang hồ”.

Thôi được, tôi đợi ngày này không biết đã bao lâu rồi, được viết chữ trên cây quạt chuyên dùng của mình hào khí như thế khiến tôi sung sướng vô cùng, hào hứng sáng khoái vô biên!

Nhưng, hiệu quả rõ ràng cách xa một vạn tám ngàn dặm so với tưởng tượng.

Từ lúc tôi bắt đầu viết, ông chủ dường như đã muốn khen tôi, nhưng khi nhận lại cây quạt, bộ dạng ông ta lại lập tức thay đổi.

Một lúc lâu sau khước miệng ông chủ mới giật giật, miễn cưỡng nở nụ cười khó coi.

“Huynh đài, động tác của huynh thật tuyệt.”

Đôi mày cau lại.

“Chữ của ta thế nào?”, tôi rất không biết xấu hổ, rất không biết điều hỏi lại.

...

“Huynh đài, động tác vung bút của huynh đúng là rất đẹp.”

...

Thôi được rồi, ta đại nhân không chấp kẻ tiểu nhân, không thèm tính toán so đo với người nữa.

Oạch, thôi, tôi thừa nhận, bốn chữ mà tôi viết, hoàn toàn có thể dùng bốn chữ khác để hình dung: Dura xấu táo non.

Sau khi chuẩn bị tất cả xong xuôi, tôi vẫn cảm thấy mình còn thiếu một bước cuối cùng.

Tôi mua mấy bộ y sam từ một cửa tiệm chuyên bán trang phục dành cho nữ hiệp.

Tôi cũng sẽ không còn bị nhầm là nam nhân nữa.

Trước đây cảm thấy bộ dạng nam nhân của mình thực sự rất là đẹp, nhưng hiện tại tôi đã hiểu, làm nam tử Hán, thật chẳng dễ dàng gì.

Khi đang đứng hiên ngang trên đường lớn, ngẩng đầu nhìn ánh dương chói lọi.

Đột nhiên lòng tôi dấy lên một cảm giác kỳ lạ.

Cảm giác, tôi đây chính là vào ngày đẹp trời thế này, đến để gây rối loạn.

Phụt! Phụt! Phụt!

Làm loạn cái gì chứ, tôi đây chính là muốn phiêu bạt giang hồ.

Nhưng phải đi tiếp thế nào đây?

Tuy tôi cũng được tính là người có thâm niên lang bạt giang hồ đã lâu nhưng thực ra, lúc đó cũng chỉ như cưỡi ngựa xem hoa mà thôi.

Khi tôi đã hết đường xoay sở, đột nhiên nghe thấy có người bảo ai với ai đang tỉ võ thì phải.

Tôi bỗng nhiên lạnh lợi hần lên.

Đúng rồi, tôi có thể hạ chiến thư.

Tôi có thể hạ chiến thư, yêu cầu họ tới núi Ngũ Nhạc tỉ võ, như vậy tất cả bọn họ đều sẽ đến. Phải chọc bọn họ một trận mới được.

Ha ha, tôi cười, nụ cười tà ác.

Tôi rất hào hứng với màn kịch này.

Nghĩ thông suốt tất cả, tôi liền tìm một khách điểm, nhờ người chuyển thư cho Âu Dương sơn trang, sau đó ngủ một giấc ngon lành.

Đến tối, hầu hết thời gian tôi cứ chạy qua chạy lại trong đêm đen, tiếp tục làm một tên trộm, hình như đã trở thành thói quen mất rồi.

Lúc ấy, khi còn đang là Thượng Quan Phong Vân, tôi đã nghĩ nhất định ngày nào đó mình sẽ trở thành một hiệp khách chân chính. Trước đây tôi không biết võ công, đành phải lực bất tòng tâm, nhưng giờ thì khác rồi, nữ hiệp tôi đây muốn làm gì thì làm.

Tôi tự dành cho mình một cái tên cực kỳ dễ nghe: Thảo Thượng Phi.

Tôi biết cái tên đó quá bình thường, nhưng càng bình thường thì càng dễ nhận.

Điểm mấu chốt không phải ở đó, quan trọng là phía Âu Dương son trang, chỉ mấy hôm sau đã gửi thư hồi âm đến.

Trong thư có nói thế này: “Chúng ta là người của Âu Dương son trang, đại hiệp nếu thực sự muốn tử thí, xin mời đến Âu Dương son trang”.

Tôi vừa tức giận vừa không biết phải làm thế nào.

Đám người này đã đợi tôi, tôi đương nhiên sẽ mở lòng.

Nhưng...

Ở quá lâu trong nhà, sẽ xảy ra tử trạch[2].

[2] Tử trạch: chỉ hiện tượng một gia đình đột nhiên liên tục phát sinh những tình huống làm chết người mà không rõ lý do, ngay cả gia cầm, heo, chó nuôi trong nhà cũng bị tử vong.

Cuối cùng, tôi vẫn quyết định trở về. Nhưng, trước đó, tôi đã luôn thương nhớ một người, tôi muốn một lần nữa tới thăm tòa thành nơi tôi đã gặp người đó.

Đeo túi gấm trước ngực, tôi cẩn thận dốc ra một viên thuốc.

Dưới ánh mặt trời, viên thuốc bóng loáng thật đẹp.

Đạo gần đây, cánh hoa trên vai đột nhiên lại mờ dần đi, cảm giác đau đớn cũng không còn dồn dập như xưa.

Tôi không biết tại sao, nhưng tôi nghĩ, viên dược hoàn này lẽ nào chẳng liên quan gì tới những cơn đau của tôi?

Có thể khi Triều Lư chết, chàng đã lừa tôi.

Chàng hiểu rõ tôi, cho nên luôn lừa dối tôi. Nhưng dù viên dược hoàn này thực sự không có tác dụng giải độc, tôi cũng chẳng thể nào ném nó đi được.

Đây là thứ Triều Lư để lại cho tôi, tôi sẽ cất giữ nó cẩn thận như báu vật của mình.

Tôi không biết, liệu có ngày cánh hoa trên vai kia hoàn toàn biến mất hay không?

Đem theo câu chuyện giữa tôi và chàng trai nhất kiến chung tình ấy, tôi cứ thế bước đi.

Mỗi người đến với cuộc đời bạn, đều mang tới một câu chuyện nào đó.

Trong câu chuyện đó, bạn sẽ là một nhân vật chính, hoặc cũng có thể bạn chỉ là một nhân vật phụ mà thôi.

Bất luận là loại chuyện nào thì trong khoảnh khắc người đó rời khỏi cuộc đời bạn, câu chuyện giữa hai người sẽ chẳng còn cơ hội tiếp tục nữa.

Đó là một kết cục bi thương.

Tôi và Triều Lư, từng yêu, từng đau, từng làm tổn thương đối phương. Cuối cùng, tôi đã dùng thanh đoản kiếm để trao cho chàng kết cục ấy.

Đoạn kết của một câu chuyện, cũng chính là kết thúc của một sinh mệnh.

Tôi muốn đi xem lại, nơi bắt đầu tất cả.

Tôi đang nghĩ, khi muôn cánh hoa sắc trắng bay ngập tòa thành rộng lớn.

Liệu tôi còn có thể ở dưới ánh sáng mặt trời chói lọi, nhìn thấy cảnh tượng ngày đó, nhìn thấy bóng hình chàng trai tựa yêu tinh ấy nữa hay không.

Chàng tay nâng cánh hoa sắc trắng, mang trên mình y sam sắc đỏ, đứng ở đó, một ánh nhìn tựa như ngàn năm, đợi trông phùng cùng tôi.

Liệu có thể hay không...

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.4 - Chương 16: Bỗng như một đêm gió xuân về, mỹ nam đã đi nay trở lại

Cưỡi ngựa, tôi chậm chậm tiến đến tòa thành hoa rơi không ngớt.

Đến trước cổng thành, tôi liền xuống ngựa, từng bước tiến vào bên trong.

Nơi đây vô cùng tĩnh lặng, chuyện ngày xưa chỉ còn như cơn ác mộng, sẽ không còn bất kỳ tổn thương nào do chàng gây ra nữa.

Nơi đây đã có thành chủ mới, bách tính được an cư lạc nghiệp.

Tôi rào bước tiến về phía trước, dọc đường cảm nhận làn gió mang theo hương hoa tươi mới phả vào mũi.

Chiều nay, cũng tươi đẹp rạng ngời như ngày đó, tôi đi đến nơi trước đây mình đã đứng, tìm đúng vị trí, hướng nhìn về phía rừng cây kết thành biển hoa trước mắt.

Trông về phía xa kia, liền nhìn thấy trên một cây đại thụ những bông hoa sắc trắng đơn nỏ, phủ kín đầu cành.

Tôi ngược lên, ánh mắt dần dần mờ hồ, bóng hình người đó tựa như vừa thoáng hiện về.

Gió thổi hiu hiu, mái tóc đen ánh của chàng phiêu bồng theo gió, khe khẽ mỉm cười, làm khuynh đảo cả thành Hoa Vũ này. Chàng khoác y sam sắc đỏ, có chút thoải mái, những bông hoa màu trắng cứ như đang vẩn vút nhảy múa xung quanh chàng.

“Chàng, đang đợi ta ở đây sao?”, tôi thấp giọng thì thầm hỏi.

Phía kia, trong chớp mắt đã không một bóng người.

Tôi biết, chàng không ở đó, không đứng đó đợi tôi.

Dù chàng có ở đó, tôi cũng chẳng thể nhìn thấy.

Vì Triều Lư của tôi, thực sự đã trở thành yêu tinh rồi.

Ngựa xe như nước nối nhau đi xung quanh, có người hét về phía tôi: “Tránh ra, tránh ra, cô nương phía trước, cẩn thận, tránh ra”.

Tôi quay đầu lại, một cỗ xe ngựa đang rầm rầm lao tới.

Vội vã tránh sang, tôi nhắc bước đi về phía trước, đi tới nơi xảy ra huyết án ngày đó.

Đình viện vẫn như xưa, chỉ có điều lạnh lẽo hơn trước. Tôi bước vào trong, nơi này đã được dọn dẹp sạch sẽ, đáng tiếc chẳng có một bóng người.

Đi đến hậu hoa viên, nơi cỏ mọc um tùm, chính là nơi thăm cô trước đây tôi từng nằm.

Nhắm mắt, bên cạnh tựa như lại mặt mờ xuất hiện một hình bóng.

Chàng khẽ khàng nằm xuống bên tôi, khoe miệng mang nụ cười tà ác.

Nàng tên là gì?

“Ta tên Thượng Quan Tinh.”

Thượng Quan Tinh, Thượng Quan Tinh, cái tên thật hay.

“Chàng tên gì?”

Lư Niên, ta tên Lư Niên.

“Ha ha, Lư Niên hả, cái tên thật hay.”

Ha ha, hay phải không? Nàng thích phải không?

“Đúng vậy, ta rất thích, có điều, chàng đang lừa dối, rõ ràng chàng là Triều Lư, nhưng lại nói mình là Lư Niên. Thực ra ta cũng thích một cái tên khác. Triều Lư, ta cũng thích.”

Vậy sao, nàng thích là tốt rồi.

Hai mắt bùng mở, chàng lập tức biến mất. Cò rậm bên cạnh không hề có dấu tích bị giẫm lên.

Tôi biết, tôi luôn biết. Chàng chưa từng quay trở lại.

Chỉ là vì tôi quá nhớ chàng nên mới xuất hiện ảo giác như thế.

Đó chỉ là ảo giác của tôi mà thôi. Nhưng, có lẽ đây cũng là lần cuối cùng, lần cuối cùng tôi nhớ chàng sâu sắc đến thế.

Người đến không đuổi, kẻ đi chẳng tìm.

Mọi người thường nói, như thế mới có thể nắm giữ được hạnh phúc đích thực.

Triều Lư đã rời khỏi tôi, những người còn lại bên tôi, tôi không thể mất đi bất cứ người nào nữa.

Những gì quan trọng, nên nắm thật chặt trong tay.

Đứng lên rời khỏi căn viện, tôi men theo con đường, đi mãi đi mãi.

Một lúc sau, từ bên cạnh, có người áp sát tới, bắt giác đụng phải tôi.

Người mới đến cúi thấp đầu, nhỏ nhẹ nói một câu: “Xin lỗi”.

Sau đó lại tiếp tục đi về phía trước.

Không trung thoáng chốc vụt biến sắc, trên trời cao vốn là ánh dương chói lòa.

Bỗng chốc nước mưa không ngừng trút xuống

Mọi người nhao nhao tìm chỗ trú, chỉ còn mình tôi sững sờ đứng yên.

Đưa tay ra, tôi run rẩy kéo phần y phục phủ trên vai, chỗ đó vốn là dấu tích cánh hoa, nay đã hoàn toàn biến mất.

Nước mắt tôi bắt giác trào ra. Trái tim đau đớn vô cùng.

Ký ức của tôi và Triều Lư, đã biến mất cùng cánh hoa kia rồi sao?

Chàng sẽ không còn lưu lại bất cứ dấu ấn nào trong cuộc đời tôi nữa sao?

Người đến chẳng đuổi, kẻ đi chẳng tìm.

Mọi người đều nói, nỗi đau trong quá khứ không nên lại mang về cuộc sống mới, như thế mới có thể thực sự quên đi, mới có thể thực sự giải thoát.

Nhưng, phải chăng như thế mới là giải thoát thực sự.

Không cần! Không cần! Đó không phải là tất cả những gì tôi muốn!

Nếu Diêm Vương gia đem chàng đi, đem luôn cả sinh mệnh của tôi đi, như thế tôi chấp nhận.

Nhưng nếu chàng còn ở trên đời này, dù phải tìm kiếm tận nơi chân trời góc biển, tôi cũng quyết tìm chàng để trả nợ tình.

Tôi không sợ phải chịu tổn thương thêm lần nữa, chỉ cần, chỉ cần chàng có thể trở lại bên cạnh tôi là tốt rồi!

Xoay người, tôi chạy trong màn mưa, càng chạy càng xa.

Tôi cố gắng tìm lại người vừa đụng phải mình.

Trên mình người ấy mang một mùi hương quen thuộc, giọng nói của người ấy như mang từ tính, cứ như thể đó chính là giọng nói của chàng.

Ngay đến nhịp thở cũng là của chàng.

Tôi biết, đó chính là chàng.

Triều Lư! Là chàng! Nhất định là chàng!

Cuối cùng, tôi chạy một quãng đường rất dài, khi chạy tới chiếc cầu ngấp cánh hoa rơi thả trôi theo dòng nước, tôi đã tìm thấy bóng lưng quen thuộc ấy.

Chàng mặc trường sam vải gai, tay cầm cây dù màu xanh, một chút cũng không giống với cách ăn mặc của chàng trước đây, nhưng tôi cũng không để ý những điều đó, vì chỉ cần dựa vào dáng hình ấy, tôi đã có thể chắc chắn, đó chính là chàng!

“Đứng lại!”, tôi hét lớn, người trước mặt vẫn không ngừng bước.

Tôi tức tối nhìn theo chàng, la hét toáng lên: “Triều Lư, chàng dừng lại cho ta! Ta biết là chàng, nếu chàng còn tiến về trước một bước, ta sẽ nhảy xuống con sông đang chảy xiết này!”.

Bóng hìn kia do dự giây lát, quả nhiên như tôi dự tính. Tôi biết, chàng lo lắng cho tôi.

Lúc này, bên cạnh hai chúng tôi không có bất cứ người nào, vì mưa càng lúc càng lớn, ai nấy đều vội vã tránh mưa cả rồi.

Chàng đứng trên cầu, không quay người lại, nước mưa khiến toàn thân tôi ướt đầm, nhưng tôi lại thấy vô cùng sáng khoái.

“Tại sao phải tránh mặt ta?”, tôi chất vấn người trên cầu.

Bóng lưng người kia sao mà băng lạnh, chỉ hờ hững nói một câu: “Người đến không đuổi, kẻ đi chẳng tìm, cô nương, chuyện của chúng ta đã viết xong kết cục rồi”.

Tôi liền bước lên cầu, mỉm cười.

“Vậy sao? Nhưng cô nương ta không muốn kết cục như vậy, làm thế nào bây giờ?”

“Cô nương, chuyện cưỡng cầu ắt không được, chỉ bằng không nên ép buộc vẫn hơn.”

Tôi bước về phía trước, đứng ngay sau lưng chàng.

Từ đầu đến cuối chàng không hề quay người lại.

Nước mắt của tôi không ngừng tuôn ra, nhưng lại mang cảm giác hạnh phúc vô ngần.

Dù chàng cự tuyệt tôi như thế, nhưng tôi vẫn cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

“Triều Lư, cảm tạ chàng”, tôi khe khẽ ôm chàng, vừa khóc vừa nói.

Cơ thể Triều Lư căng cứng, tôi có thể cảm thấy lồng ngực chàng đang không ngừng phập phồng.

“Cô nương, sao lại cảm tạ?”, Triều Lư run rẩy hỏi.

Tôi lại cố dùng lực ôm chặt chàng.

Cảm nhận luồng hơi thở thuộc về Triều Lư.

“Cảm tạ chàng đã trở lại bên ta, cảm tạ chàng vẫn còn sống, cảm tạ hiện tại cho ta và chàng có thể trùng phùng.”

“Dù ta không còn là ta của trước kia nữa, dù ta đã không còn vẻ phong hoa trước đây, nàng cũng vẫn cảm tạ sự trùng phùng này sao?”, chiếc dù có chút nghiêng nghiêng, Triều Lư tựa hồ cố gắng kìm nén điều gì đó, hỏi tôi như vậy.

“Đúng thế, dù chàng đã là một người khác, ta cũng vẫn cảm ơn cuộc trùng phùng này”, tôi kiên định đáp lời chàng.

Trong mắt tôi, Triều Lư bất luận biến thành bộ dạng thế nào, chàng vẫn là người đẹp nhất.

Triều Lư chỉ đành thở dài, xoay người lại, nhẹ nhàng chạm tay lên khuôn mặt tôi, lúc sau, dùng tay vén mái tóc đã che mắt một nửa mặt kia ra.

Tôi thấy trên khuôn mặt đó, một vết sẹo thật sâu.

Khuôn mặt mỹ lệ của chàng, một vết sẹo đã hủy hoại tất cả.

Tôi đưa tay chạm lên vết sẹo, sau đó tròn mắt nhìn.

Đây là tình tiết vở kịch ngớ ngẩn nào vậy?

Một nam nhân nguyện chết vì một nữ nhân, nữ nhân này liệu có còn để tâm đến khuôn mặt của nam nhân kia không?

Huống hồ đường đao kia tuy có chút tàn phá phong cảnh, nhưng hoàn toàn không ảnh hưởng đến khuôn mặt của Triều Lư. Ai bảo chàng, sinh ra đã ưa nhìn rồi.

Tại sao tình tiết mỗi vở kịch đều có một vài điểm thô tục như vậy.

Kỳ thực vốn không cần đau khổ như thế, không cần.

Lộ ra vẻ mặt rạn rờ, tôi mỉm cười với Triều Luru, “Tác giả nên đổi đi”.

Triều Luru sững người, tôi đưa tay ra, dùng lực kéo cổ chàng xuống, áp môi chàng lên môi mình.

Từ lâu rồi tôi đã muốn làm như thế.

Muốn ngang ngược một lần như thế, trên môi chàng, đã in dấu nụ hôn của tôi.

Triều Luru của ta, chàng yêu tinh của ta, lần này, ta sẽ hung hăng nắm chặt tay chàng, bẻ gãy đôi cánh thích bay kia của chàng, để chàng không thể rời xa ta được nữa.

Nụ hôn sâu vừa dứt, tôi vòng tay ôm chặt cổ Triều Luru: “Triều Luru, chàng có muốn ở cùng bên ta không”.

Đôi môi của Triều Luru giống như chú chuồn chuồn trên môi tôi, vừa chạm vào nước lập tức bay lên, phản vấn: “Ta hiện tại đã chẳng còn gì, cũng không còn dễ nhìn như trước đây, càng không có cách nào nuôi sống nàng được. Nàng chắc chán cần ta?”.

Tôi mỉm cười: “Trái tim ta mách bảo rằng, dù chàng mù, què, ta cũng vẫn yêu chàng”.

Triều Luru chớp chớp mắt, đột nhiên cúi xuống nhìn tôi, giống như một tên háo sắc khê nói: “Ta cũng yêu nàng. Tiểu Tinh, nàng như thế này, thực sự rất thu hút người khác”.

“A! Yêu râu xanh! Đánh chết chàng bây giờ! Mau đi thay y phục đi!”

“Tiểu Tinh, đây là trên cầu, ta không thể!”

“Xì, muốn đi đâu thì đi, cởi bộ y phục trên người ra cho ta!”

Tôi cố kiềm chế nụ cười ngốc nghếch.

Hi hi, thật đúng là “Bỗng như một đêm gió xuân về”[1], mỹ nam đã đi nay trở lại”.

[1] “Bỗng như một đêm gió xuân về”: Đây là một câu trong bài thơ “Tuyết trắng đưa vũ phán quan về kinh đô”, một sáng tác của tác giả Sầm Tham, thời Thịnh Đường. Nhân vật nữ trong truyện đã lấy câu này, ghép với một câu khác để thể hiện ý tứ của mình.

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.4 - Chương 17: Không phải tôi đang yên đang lành lại muốn gây chuyện, toàn là chuyện phiền phức mò đến tìm tôi đấy chứ

Cuộc đời chính là một bánh xe không ngừng lăn về phía trước, nhiều lúc, sau khi đã lên đến đỉnh một sườn núi, ta liền cảm nhận, cuối cùng đỉnh dốc này ta đã tới được rồi, sau đó thì lập tức lăn xuống.

Thế nhưng, khi vừa ngừng lên, ta lại bất ngờ phát hiện, trên đỉnh đầu của mình, vẫn còn một sườn núi dựng đứng đang chờ đợi.

Cho nên, bạn hiểu ra rằng, cuộc đời thật là khôn kiếp, thực sự không hề đơn giản.

Tôi cảm thấy, cuộc đời mình thế này đã đủ viên mãn lắm rồi.

Trải qua bao chuyện đen đui, trải qua bao lần tranh đấu, nỗi đau và sự ngọt ngào của tình yêu cũng đã trải qua.

Giờ đây, chẳng phải tôi cũng nên vui vẻ thoải mái với đại kết cục này sao.

Chẳng phải tôi nên ôm mỹ nam của mình mà trở về sao, cùng ngồi thưởng thức sơn hào hải vị, cùng hưởng dụng châu báu ngọc ngà.

Hạnh phúc mỹ mãn đại đoàn viên, ai mà không thích sự sắp xếp như thế chứ. Chẳng phải nên làm chút chuyện gì đó để có thể vui vẻ hay sao?

Tôi liền phát hiện, những chuyện đen đui này của mình chẳng qua là ngăn trở này nối tiếp ngăn trở khác, chẳng bao giờ có hồi kết thúc.

Thôi được, than thở hoàn tất.

Giờ nói đến việc chính thôi.

Chuyện phải kể là từ khi tôi và Triều Lư đang trên đường thẳng tiến tới Âu Dương sơn trang. Tôi dự tính trong vòng ba ngày sẽ tới nơi, sau đó bắt đầu cuộc sống tươi đẹp của mình.

Trên lộ trình, chúng tôi có đi qua một nơi gọi là Trương Gia Khẩu.

Đó là một thôn trang nhỏ bao quanh núi. Không có mấy gia đình, trông bộ dạng ai nấy đều là nông dân. Hành trình vất vả, chúng tôi tìm một trà quán đơn sơ uống mấy chén nước.

Sau khi ngồi xuống, chúng tôi liền nghe thấy bàn bên cạnh đang bàn tán xôn xao gì đó. Tôi đánh mắt mấy lần, phát hiện đối phương đều là những nhân sĩ giang hồ.

Về tai lên chăm chú lắng nghe.

“Nghe rõ chưa, Ngọc Tâm kinh và Phi Long song ngọc lệnh tái xuất hiện trên giang hồ rồi đấy.”

“Đúng vậy, đã tìm thấy đứa nhỏ mồ côi, chương môn của phái Ngọc Long rồi, hiện tại võ lâm minh chủ đang phái người bí mật bảo vệ nó an toàn đến biệt uyển của ông ta, chuẩn bị chấn hưng phái Ngọc Long.”

“Có tin tức nói, người được phái đi hộ tống chính là chương môn phái Nga Mi.”

Tôi quay đầu lại, nhìn thẳng và mắt Triều Lư.

Triều Lư mỉm cười, hỏi: “Sao vậy? Nàng muốn tham gia một tay sao?”.

Tôi cười cười, đưa chén trà lên trước mặt, hồi đáp: “Non xanh trước mặt, nước biếc sau lưng, điền viên một mẫu, phòng ốc một gian, ánh mặt trời hòa cùng tiếng côn trùng, trăng sáng chiếu trùm tiếng ếch kêu, nơi đó vẫn được bên người cũ. Cuộc sống chúng ta mong muốn, giờ đây sắp trở thành hiện thực. Lại đi tham dự mấy chuyện trần gian, như vậy chẳng há dung tục lắm sao?”.

Triều Lư gật gật đầu, mỉm cười.

Tôi thích chàng của hiện tại, dù đã mất đi ít nhiều dung nhan, dù đã không còn mang vẻ hút hồn như thuở trước, nhưng tôi vẫn yêu thích dáng vẻ hiện tại của chàng.

Nụ cười như thế, thật vô cùng dễ nhìn. Thế cho nên tôi thường nhìn chàng đến sững người.

Cúi đầu nhìn chén trà xanh trước mắt, tôi đột nhiên cảm thấy, trà này nhất định rất thơm.

Tất cả trước mặt dường như đều trở nên đẹp đẽ vô cùng, có điều, đó chỉ là cảm nhận.

Chính vào lúc tôi duyên dáng nâng chén trà lên, trong lòng thầm nghĩ, những lá trà xanh này khi uống vào sẽ thơm ngon đến thế nào.

Bỗng từ ngoài cửa, một con gió lạnh ào tới, một luồng sáng lóe lên trước mắt tôi, sau đó, tôi nghe thấy một tiếng ầm vang như điện chớp dấy lên.

Thôi được, tôi thừa nhận mình đang tưởng tượng thái quá.

Nhưng đó không phải là trọng điểm? Tất cả đều không phải trọng điểm!

Tôi biết sau lưng mình đang xảy ra huyết án, vốn cũng chẳng muốn chuốc thêm phiền phức.

Nhưng, vị huynh đài này, thân thủ không được tốt thì không nên đùa giỡn làm mất thể diện như vậy.

Ngươi nói xem, động tác khi ngươi tiến vào cực nhanh nhạy, tiếng hạ đao cũng rất dứt khoát gọn gàng.

Nhưng, tại sao ngươi vẫn không thể chém tới yết hầu của kẻ kia cơ chứ?

Vì sao lại làm máu me tung tóe ra thế này, còn... phun lên cả chén trà của cô nương ta.

Chén trà thơm ngào ngạt của ta.

Nâng chén trà lên, tôi bất động, chỉ cúi đầu nhìn, nhìn vệt máu đang loang ra trong chén.

Triều Lưu cố nhin cười, nói với tôi: “Nàng còn chưa ra tay?”.

Tôi run rẩy, lắc đầu.

“Không, bần cô nương nói phải tránh xa trần thế, sao có thể vừa nói đã lại nuốt lời được.”

Đúng vậy, tôi sẽ không ra tay, tôi quyết định sau này trở về Âu Dương sơn trang sẽ làm một hình nộm, ngày ngày đều đâm cho cái tên gây rối kia mấy kim

“Nè, hai tên kia, hôm nay thiếu gia đến đây, không thể để các ngươi được sống mà làm nhân chứng, hai ngươi muốn tự đến hay để ta ra tay?”

Tôi vốn vẫn quyết tâm, cố gắng kiềm chế không động thủ. Vậy mà phía sau lại có một tên đàn độn đáng chết muốn khiêu khích.

Cái miệng lại khoa trương đến thế.

Tôi không ngoảnh lại, cố nén cơn giận hỏi hắn: “Huynh đài, chúng ta đâu có làm gì, cũng không oán không thù với ngươi, ngươi làm thế là sao?”.

“Giết người diệt khẩu, chỉ đơn giản vậy thôi”, đối phương cười nói.

Tôi tức giận.

Ngươi thực sự cho rằng cô nương ta dễ bắt nạt?

Tôi vụt đứng dậy, một chân giẫm lên ghế, quay đầu hất chén trà lên mặt hắn.

Không đúng, là hất lên tấm khăn bịt mặt của hắn.

Tôi thực sự coi thường hắn, ban ngày ban mặt dám to gan giết người, lại còn bịt mặt làm cái gì nữa.

Triều Lưu phía sau kéo tôi, nói: “Chẳng phải nàng nói muốn rời xa thế tục sao, chứ có kích động”.

Tôi xua tay: “Đừng có động đến bần cô nương, người sống trên đời này, có thể không dùng đến cùi gạo dầu muối gì gì sao, rời xa thế tục cái quái gì, cô nương ta nuốt lời”.

Thôi được, tôi biết mình cực kỳ vô nguyên tắc, nhưng nghe khẩu khí đó của Triều Lưu, sao càng thấy kích động hơn thế này.

Tên kia thấy tôi như thế, nộ khí bốc cao, lớn tiếng bảo phải giáo huấn tôi.

Ha ha, thật hợp với ý của nữ hiệp ta, ta cũng đang muốn giáo huấn ngươi, tiểu tử đáng chết.

Tôi rút kiếm xông lên.

Triều Lưu ngồi phía sau cười ha hả xem kịch, còn hỏi tôi: “Có cần ta giúp không?”.

Tôi nhe răng cười: “Để nữ hiệp ta hưởng thụ chút đi”.

Tôi rất thích Triều Lưu ở điểm này, không cần phải bảo vệ tôi một cách thái quá.

“Ta nói này, cái mặt giẻ lau kia”, cứ từ từ mà đánh, tôi đang muốn nói chuyện với hắn một chút.

Tôi đột nhiên cảm thấy cực kỳ hào hứng với Ngọc Tâm kinh và Phi Long song ngọc lệnh gì gì đó trong truyền thuyết kia.

Chuyện lần trước bị hại, đến tận bây giờ tôi vẫn canh cánh trong lòng.

Sự thực nói với tôi rằng, nếu bạn không nắm chắc nguyên nhân hậu quả của những việc xảy ra bên mình, vậy thì khi phải đối diện với “quan lão gia”, bạn sẽ chẳng thể tìm được bất kỳ chứng cứ nào để biện hộ cho mình đâu.

Rõ ràng sát thủ rất không vui khi bị tôi nói như thế, lập tức phản bác: “Ai là mặt giẻ lau, ngươi xấu xí như thế kia, ngươi mới là mặt giẻ lau”.

Tôi bốc hỏa.

Khuôn mặt trời sinh mỹ lệ của ta, xấu?

Ta không vạch hoa lên mặt của ngươi thì thực có lỗi với cái biệt danh ta đặt cho ngươi.

Trường kiếm rút khỏi bao, tôi chuẩn bị tư thế vạch hoa lên mặt hắn.

Tên nam nhân sát thủ kia “á” lên một tiếng, ôm mặt lùi ra sau mấy bước, phần nộ gào thét về phía tôi: “Đánh người không được đánh vào mặt! Ngươi có

hiểu đạo nghĩa giang hồ không hả!”.

...

Lối suy nghĩ cường điệu này... huynh à, ta chỉ là người xuyên không đến đây mà thôi.

Tôi thực sự không thể kiên nhẫn hơn được nữa, nữ hiệp tôi còn nhiều chuyện phải làm lắm.

“Cho người hai lựa chọn. Một: Nói cho ta tất cả những gì người biết. Hai: Chết.”

“Ta không muốn nói cho người biết, cũng không muốn chết.”

“Cũng được.”

“Thật sao?”

“Thật. Chỉ cần người để lưỡi của người ở lại, ta sẽ thả người đi.”

Tôi cảm thấy mình càng lúc càng mang phong phạm nhân sĩ giang hồ. Đây chính là những điều tôi có được sau khi biết võ công, lần đầu tiên được cảm thấy sáng khoái như thế, võ công cao cường dễ bẹp người khác, thật vui biết nhường nào.

Làm đại hiệp chính là cần sự tự tin này.

Cuối cùng, tôi vẫn thả tên tiểu tử kia.

Tạo ra loạn lạc, thật chẳng dễ dàng.

Có làm sát thủ cũng đâu cần phải làm thật tốt.

Đưa ra điều kiện trao đổi, cuối cùng tôi cũng có được tất cả những thứ mình muốn biết.

Ngọc Tâm kinh và Phi Long song ngọc lệnh là bảo vật trấn phái của một môn phái trước đây bị ma giáo trừ diệt.

Giang hồ đồn đại rằng bảo vật trấn phái này có thể khiến võ công của người ta lợi hại hơn gấp bốn mươi lần, còn có thể trường sinh bất lão, mãi mãi ở tuổi thanh xuân.

Kỳ thực, kết quả của việc biết hay không biết cũng chẳng khác gì nhau, vì tôi hoàn toàn không hứng thú.

Khi chúng tôi rời khỏi quán trà, sắc trời đã tối, tôi cùng Triều Lư quyết định nghỉ lại vùng này một đêm.

Dù sao cũng không cần gấp gáp, tranh thủ tận hưởng thế giới riêng của hai người cái đã.

Trên đường đi, Triều Lư nắm chặt tay tôi, nói: “Nàng có muốn không?”.

Tôi tròn mắt kinh ngạc.

Không cần phải nói dịu dàng ảm áp như thế chứ.

Giờ trời đã về khuya, người ta sẽ cho rằng chàng đang có ý đồ bắt lương dân.

“Chàng đang nói tới Ngọc Tâm kinh và Phi Long song ngọc lệnh sao, hoàn toàn không có hứng thú.”

“Hả? Tuổi xuân vĩnh viễn cùng võ công tuyệt đỉnh, sức mê hoặc lớn đến vậy, nàng cũng hoàn toàn không hứng thú, vậy nàng hứng thú với cái gì?”

Tôi nghiêng đầu suy nghĩ: “Nếu võ công này có thể khiến cả thế giới biến thành thế giới nếm hương, vậy bốn cô nương sẽ cố hết sức giành nó về”.

Kỳ thực, ham muốn thực tế nhất của tôi, chính là được ngồi bên cạnh ba ngàn mỹ nam. Nhưng tôi lại không phải là con ngọc, sao có thể nói với Triều Lư được.

Cho nên, lùi một bước để chứa chỗ cho lần sau, chính là vì vọng ước này đây.

Triều Lư liếc xéo tôi, nói một câu: “Nàng quả nhiên không bình thường”.

“Chàng nên sớm hiểu điều đó rồi chứ, bây giờ hối hận vẫn còn kịp đấy.”

“Thôi đi, đã đến nước này rồi còn gì.”

Chết tiệt, đừng có nói ta là mụ già chuyên đi dối gạt lừa đảo người khác đấy nhé.

Thế nào gọi là đã đến nước này, ta đúng là không nên để chàng ở bên cạnh mình mà.

Ánh tà dương thật đẹp, chỉ là tôi có chết cũng không nghĩ tới, quyết định nghỉ lại đây qua đêm của mình lại là một việc ngu xuẩn đến thế...

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.4 - Chương 18: Nguy cơ rất lớn, đêm trăng mờ giết người, ngày gió cao phóng hỏa

Cái gọi là đêm trăng mờ giết người, ngày gió cao phóng hỏa.

Thường là đề chỉ, trong đêm khuya, có kẻ nào đó muốn giết người.

Thôi đi, đúng là những lời thừa thãi, đương nhiên là muốn giết người nên mới có cái gọi là đêm trăng mờ giết người chứ.

Nhưng cái đêm chúng tôi ở lại Trương Gia Khẩu kia.

Bỏ qua việc đó là một đêm giết người kinh hãi.

Tôi chẳng sao nghĩ tới được, có ngày mình lại ở một nơi nhỏ bé đến thế.

Nửa đêm, bên ngoài cửa sổ vọng lại từng hồi tiếng soi trư.

Tôi không sao ngủ được, tim đập phồng lo lắng không thôi.

Vì tôi và Triều Lư đến khách điểm này, sắc trời đã tối.

Tổng cộng số người nghỉ chân ở đây, chỉ có bốn.

Chính là thêm tôi và Triều Lư nữa mới được bốn người.

Mọi người cũng biết, trước đây khi tôi và Âu Dương Thiếu Nhân đồng hành, cũng đã từng bị hãm hại trong hắc điểm.

Tôi vốn chẳng muốn ở lại, nhưng ông bà chủ tươi cười niềm nở nói với tôi: “Phạm vi mười dặm vuông quanh đây không có khách điểm, ngoài núi ra, chỉ có dã thú mà thôi, nếu các vị không ở, chúng tôi cũng không làm khó”.

Năm nay, làm ăn buôn bán đều như vậy.

Miệng người ta nói rằng “không làm khó”, nhưng thực tế, người ta đã đào sẵn một cái hố để bạn sụt xuống mà không lên nổi rồi, bạn có cách nào không? Có thể làm khác không?

Đương nhiên là hết cách rồi.

Cho nên, tôi lại lần nữa mạo hiểm ở lại cái nơi nửa đêm bắt cóc tổng tiền này.

Nửa đêm, tôi không bị bắt cóc tổng tiền, nhưng thực sự trong lòng không yên tâm chút nào.

Tôi cảm thấy nơi này vô cùng cổ quái.

Mặc y phục xong xuôi, châm một ngọn đèn, tôi sờ soạng mở cửa đi ra ngoài.

Tôi gõ cửa phòng Triều Lư.

“Triều Lư, chàng đã ngủ chưa?”

Cánh cửa từ từ mở ra, Triều Lư mỉm cười, nói: “Ta biết nàng sẽ sợ mà”.

Tôi tròn mắt tiến vào.

Không phải tôi sợ có người trộm đồ, dù sao tôi cũng lưu lạc giang hồ lâu rồi, cũng từng giết người, còn sợ gì nữa chứ.

Tôi chỉ cảm thấy tiếng sói tru bên ngoài vô cùng đáng sợ mà thôi.

“Kỳ lạ, chỗ này sao lại có sói nhỉ, ban ngày rõ ràng không có tiếng sói nào”, tôi vừa tới nơi đã chui ngay vào chần của Triều Lư, than phiền với chàng.

Triều Lư vui vẻ vén chần lên rồi ngồi bên cạnh tôi, nói: “Sói là động vật hoạt động về đêm, đương nhiên sẽ chỉ đi lại về đêm. Có điều...”.

Tôi ngược mắt nhìn chàng: “Có điều gì?”.

Triều Lư cố tình giả giọng đáng sợ nói: “Có điều những âm thanh kia, có lẽ không phải tiếng sói”.

Tôi hoảng hốt, bị dọa cho, lập tức chui vào lòng chàng, hét lớn: “Lẽ nào là người sói trong truyền thuyết?”.

A a! Đừng chứ, nghe nói người sói sau khi biến đổi sẽ rất hung ác.

Tiểu gia tôi còn chưa muốn chết.

“Ha ha ha ha”, Triều Lư nhìn bộ dạng tôi bị dọa cho co rúm lại, đột nhiên cười phá lên.

Tôi thui một cái lên ngực chàng.

“Chàng muốn chết phải không, nửa đêm nửa hôm lại đùa giỡn như thế.”

“Không, không phải đùa, chính xác đó không phải tiếng sói kêu, mà là tiếng người hú, có lẽ người của ma giáo đang truyền tin.”

Tôi tròn tròn mắt kinh ngạc, trái tim như tan vỡ.

Kỳ thực tôi vốn nên nghĩ đến chuyện người học kêu tiếng sói.

Nhưng thực ra bởi vì tôi ngay cả Diêm Vương cũng đã gặp qua rồi, cho nên tôi tin, trên thế giới chuyện gì cũng có thể xảy ra, đương nhiên cũng có thể xuất hiện người sói chứ.

Tôi cũng giống như con chim đậu phải cành cong một lần thì sợ.

“Những người này đến đây làm gì? Lẽ nào chương môn phái Nga Mi và đũa nhóc mồ côi của Ngọc Long phái thực sự đang ở đây?”, tôi nắm chặt tay Triều Lư, lo lắng nói.

Tuy nói là không thân không thích, những dấu sao cũng là những sinh mệnh đáng thương.

Hơn nữa, trong khách điểm này có những bốn người. Ngoại trừ tôi và Triều Lư, thân phận hai người còn lại, nhất định rất đáng ngờ.

Triều Lư định nói gì đó.

Chợt thấy bên ngoài cửa sổ xuất hiện ánh lửa, sau đó, một mũi tên bất giác lao thẳng vào phòng.

Triều Lư hét lên một tiếng: “Cẩn thận”.

Ấn tôi cúi xuống, chàng liền thổi tắt ngọn đèn trong phòng.

Dọa cho tim tôi suýt nữa nhảy vọt ra ngoài.

“Chuyện gì vậy?”

“E là đối phương không xác định được đâu là chương môn phái Nga Mi và đũa nhóc chương môn phái Ngọc Long, quyết định thà giết nhầm còn hơn bỏ sót. Những người thôn dân e rằng không còn cơ hội sống nữa.”

Tôi cúi đầu thật thấp.

Cái vận đen đủi! Lại đến ức hiếp giày vò bốn cô nương rồi.

Tôi nói bao nhiêu lần rồi, cô nương tôi không dễ bị ăn hiếp thế đâu.

Bốn phía xung quanh yên tĩnh giây lát, đột nhiên có tiếng bước chân từ bên ngoài vọng vào.

Tôi lần tìm cây kiếm bên cạnh, nói với Triều Lư: “Thôi xong, không thể trốn được rồi, chi bằng liều mình xông ra, dù sao không giết người, người cũng giết mình”.

Triều Lư vừa mỉm cười vừa vuốt ve mái tóc tôi.

“Nha đầu chết tiệt, nàng đã sớm muốn làm thế rồi?”

Tôi tròn mắt nhìn, sao tôi lại muốn làm như thế chứ.

Chỉ là ý tưởng lớn của các bậc anh hùng gặp nhau thôi. Trên thực tế, tôi vẫn là người theo đuổi chủ nghĩa hòa bình mà.

Mở cửa sổ nhảy ra ngoài, tôi mới phát hiện suy đoán của mình hình như có chút sai lệch.

Vì bên ngoài không có huyết quang xung thiên như trong tưởng tượng, mà chỉ là một đám bách tính đang kết thành vòng vây.

Tay cầm đao, tay cầm cuốc, khuôn mặt hung hãn.

Bởi vì chúng tôi nhảy ra ngoài từ cửa sổ của khách điểm, cho nên tình hình trước cửa chính, chúng tôi cũng không rõ lắm.

Không biết chương môn Nga Mi và đứa nhỏ phái Ngọc Long có an toàn chạy thoát hay không.

Tôi nhếch mép: “Xem ra bách tính nơi này sớm đã bị thanh lý từ lâu. Hiện tại đừng nói làm anh hùng, có đi khỏi đây được hay không cũng là vấn đề đây”.

“Vậy sao, ta lại cảm thấy đây là chuyện rất tốt. Lần này nàng có thể thoải mái mà đánh, không phải lo lắng đến chuyện bị quan binh truy sát”, Triều Lư nói xong liền nhảy lên trước.

Tôi lắc đầu, chán nản nhún vai.

Tình huống này so với những tình huống trong phim truyền hình thật không giống cho lắm, ở đâu lại có chuyện vừa tới đã đánh cơ chứ. Tiểu gia tôi còn chưa giảng tuyên ngôn chính nghĩa cơ mà.

Sau vài đường khua tay múa kiếm giải quyết mấy tên, cục diện hiện tại khiến tôi càng thêm lo lắng.

Cửa chính khách điểm vang lên những tiếng chém giết, nhân vật chính với sức mạnh lợi hại vô địch chắc chắn đang ở đó.

Haizz, đều là nhân sĩ giang hồ, không thể thấy chết mà không cứu.

Tôi bay đến bên cạnh Triều Lư, nói: “Đi thôi, đi cứu người”.

Triều Lư vờn tay ra, ôm lấy eo tôi rồi như một con chim én phóng lên, mang theo tôi thoát khỏi vòng vây của đám người.

Hai tay ôm chặt cổ chàng, tôi cười khúc khích: “Tự ta bay được, đâu phải trước đây chưa từng học qua khinh công chứ”.

“Ha ha, ta biết mà. Nhưng ta thích thế này. Nàng không thấy lãng mạn sao?”. “Miệng lưỡi giỏi hoạt.”

“Khẩu thị tâm phi[1].”

[1] Khẩu thị tâm phi: Những lời nói ra từ miệng và những suy nghĩ trong lòng là không giống nhau.

Khi tôi và Triều Lư chạy đến cửa chính của khách điểm, tất cả những người có mặt đều sững sờ.

“Thiếu Nhân, Mặc Nguyệt!”

Tôi tròn mắt nhìn như đóng đinh vào đám người đang đánh giết kia.

Nam nhân dáng hình như gió xuân, lưỡi kiếm sắc tựa liễu, ưu nhã tựa tiên nhân, chẳng phải là Âu Dương Thiếu Nhân kia sao. Hơn nữa bên cạnh huynh ấy, người con trai mang vẻ đẹp chết người với cây quạt lông vũ trên tay kia, chính là Mặc Nguyệt của tôi.

Bất giác thờ dài cảm thán, hai tên nam nhân nếu không phải là của tôi, tôi thực sự muốn để họ đi cống hiến hết mình cho sự nghiệp đam mê.

Nghe thấy tiếng hét của tôi, Âu Dương Thiếu Nhân và Mặc Nguyệt rõ ràng đều vô cùng kích động.

Cũng quay đầu lại, kinh ngạc nhìn tôi.

Quay sang, nhìn thấy người bên cạnh tôi, sắc mặt họ càng thêm sa sầm.

“Nàng nói phải đi, nhưng thực ra là đi tìm hắn?”

“Nguyên nhân chính vứt bỏ chúng ta, là vì đi cùng hắn?”

Khỏe miệng gượng gạo giật giật liên hồi.

Oạch, chuyện này, có rất nhiều rất nhiều nguyên nhân, xin các huynh có thể cho tôi cơ hội giải thích không? Xin các huynh có thể đừng dùng bộ dạng như đang bắt kẻ gian dâm đó để nhìn tôi được không?

Lúc này các huynh đang trong trận chiến cơ mà.

Hết cách, hai người bọn họ chẳng thèm nghe tôi nói, nhưng tôi vẫn kiên quyết không từ bỏ ý định.

Tôi chỉ đành vừa chỉ huy, vừa giải thích.

“Thiếu Nhân vùng đao về bên trái.”

“Mặc Nguyệt, đâm thẳng về phía trước.”

“Chuyện là thế này, sau khi tôi quay về, đã quyết định trở lại tìm các huynh. Cuối cùng tôi vẫn cảm thấy không thể từ bỏ được nơi này. Nhưng sau khi về tới tôi đã gặp Triều Lưu. Tiếp sau đó lại chuẩn bị cùng chàng ấy đến Âu Dương sơn trang. Chỉ là trên đường đi ngang qua chỗ này mà thôi, đại thể chuyện là thế. Những chuyện khác, sau này sẽ bàn tiếp. Lúc này nói cho tôi biết, các huynh đến đây làm gì?”

Tiểu gia tôi gửi chiến thư thì các huynh chẳng ai đến, lúc này sao lại tích cực đến thế.

Đội tôi? Mới đội tôi có mấy ngày đã không đội nổi nữa, thế mà gọi là đội tôi à?

Sức chịu đựng quá kém.

“Vốn là ở sơn trang đợi nàng, đột nhiên nhận được lệnh của mình chủ võ lâm, mới đến đây hành sự”, Âu Dương Thiếu Nhân vừa giải quyết tên sát thủ trước mặt, vừa vội nói với tôi.

Phá tan vòng vây, bốn người chúng tôi cuối cùng cũng tụm lại một chỗ.

Nhưng ngoài tôi ra, ba người kia ai nấy đều hằm hằm nhìn nhau, đáng vẻ không đội trời chung.

Tôi đứng ở đó, áp lực rất lớn.

Làm ơn đi, các huynh nghiêm túc giúp tôi chút đi.

Tiểu gia tôi lỡ may bị giết chết, xem các huynh sẽ làm thế nào.

Lúc này, có âm thanh ngoài cửa vọng lại, một người chạy vào trong hét lớn.

“Không tìm thấy chương môn phái Nga Mi và thằng nhóc phái Ngọc Long! Chúng ta bị lừa rồi.”

Tôi chau mày, cười thành tiếng hỏi Mặc Nguyệt: “Này, các huynh đến đây để bảo vệ họ hả?”.

Trong lòng bất giác cảm thán, đám tiểu tử này thật thông minh.

Kỳ thực đã bí mật đưa chương môn phái Nga Mi và cậu bé của phái Ngọc Long đi rồi.

Mặc Nguyệt cúi đầu nhìn tôi, khẽ đáp: “Không phải, bọn ta cũng là đến tìm người”.

Tôi sửng người, vẫn đen vô số.

“Còn hai người khác trong khách điểm này?”

“Hai người đó chính là ta và Âu Dương Thiếu Nhân.”

...

Tôi hiện tại, thực chỉ muốn chửi ầm lên thôi.

Khốn nạn thân tôi! Nhân vật chính không ở đây, các người đánh nhau cái gì cơ chứ.

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.4 - Chương 19: Cái gọi là nợ phong lưu cần phải quở phong lưu đến trả

Điều khiến người ta chán chường nhất trên thế giới này, không phải là khi chúng ta cho rằng một người biết chuyện nào đó, nhưng trên thực tế anh ta lại không biết.

Chuyện khiến người ta chán chường nhất thế giới này chính là, chúng ta cho rằng người này biết chuyện gì đó, nhưng anh ta đã không biết, lại còn làm ra vẻ bận rộn với cái chuyện mà mình hoàn toàn không biết ấy.

Hiện tại, Âu Dương Thiếu Nhân và Mặc Nguyệt đang cùng mang tới cho tôi thứ cảm giác đó.

Bạn nói xem, bọn họ ở đây chém giết cái gì chứ? Nhân vật chính, nhân vật chính còn không biết đang phải chịu khổ ở đâu đây này.

Toàn thân run lên, tôi thoát ra khỏi cơn suy tưởng nhờ một cơn gió lạnh buốt. Nghiêng đầu, suy tư nửa thì tắt thở. Đây là... định làm gì hả?

Chỉ thấy Âu Dương Thiếu Nhân, Mặc Nguyệt, Triều Lưu, ba người bọn họ chẳng biết đang âm mưu gì, lại bắt đầu liều mạng đánh giết. Bộ dạng giống như muốn so xem ai lợi hại hơn ai?

Không, không phải giống, mà đúng là họ đang tử thi.

Kỳ thực điều tôi không biết là, trước lúc tôi kịp để ý, bọn họ chỉ bằng ánh mắt, đã trao đổi ý kiến xong xuôi cả rồi.

Nam nhân đúng là loài động vật thích so sánh này nọ.

Tục ngữ đã nói mà, ba nữ nhân ở cùng nhau sẽ chẳng khác nào cái chợ vỡ.

Còn ba nam nhân mà ở với nhau, dù thế nào cũng chỉ có thể phát triển thành hai loại kịch mà thôi. Một là loại kịch tình yêu đam mê, một là loại kịch diễn cảnh chiến tranh. Nam nhân và nữ nhân quả nhiên không giống nhau.

Trợn mắt nhìn chằm chằm, sau khi xác định rõ ràng cục diện trước mắt, tôi đã đưa ra một quyết định. Quyết định này cực kỳ trọng đại, tôi đưa tay, phải bụi trên y phục, hít một hơi thật sâu, sau đó hét lớn: “Rút quân!”.

...

Đêm đen như mực, trăng sáng vàng vạc treo trên cao, phát ra thứ ánh sáng lung linh huyền ảo tỏa khắp nơi nơi.

Lũ trẻ của một nhà nọ mở cửa sổ ra nhìn, nói với mẹ của chúng: “Mẹ, trên trăng kia có người?”.

Mẹ chúng mắng rằng: “Người gì mà người, thiên cầu ăn trăng[1] đấy. Cẩn thận bị nó bắt đi”.

[1] Thiên cầu ăn trăng: Khi hiện tượng nguyệt thực xảy ra, có quan niệm cho rằng đó là do mặt trăng bị một con thiên cầu ăn mất mấy phần, tưởng rằng bóng đen của trái đất in trên mặt trăng là bóng của thiên cầu. Người ta thường mê tín, làm phép bằng cách gõ mõ, ném đá vào cái bóng đó để đuổi thiên cầu đi. Trong đoạn truyện này, bối cảnh đang là một đêm có nguyệt thực nên bà mẹ mới nói với những đứa con của mình như thế.

...

Oạch, chẳng thú vị gì cả, đó chẳng phải tình cảnh của tôi và bọn Âu Dương Thiếu Nhân lúc này hay sao.

Đúng vậy, chúng tôi chạy ra từ vòng vây của đám sát thủ không rõ danh tính. Khi đối phương giận dữ hét lên: “Không được để nhân chứng sống”, chúng tôi đã đẩy hoa lệ chạy tới rồi núp sau một đồng cỏ khô. Bốn người xếp thành hàng ngang.

Tôi thở hổn hển, không kiềm chế được, cười phá lên.

Âu Dương Thiếu Nhân cau mày nhìn tôi: “Nha đầu điên, cười gì thế hả?”.

Tôi nhếch mép nói: “Cười các huynh thần kinh đấy, đánh nhau với người ta mà chẳng hỏi rõ ràng nguyên nhân gì cả”.

Mặc Nguyệt hạ một quyền lên vai tôi, nhìn tôi nói về oán trách: “Nín nhịn lâu lắm rồi, giờ muốn trút ra cũng không được sao. Nha đầu thối, cũng không nghĩ xem ai hại bọn ta trở nên thế này?”.

Thôi được, thôi được. Nhìn bộ dạng của họ cũng chẳng khác nào tương tư thành tật, tôi miễn cưỡng không nói họ ngốc nữa. Kỳ thực, tôi cũng biết đạo gần đây họ phải chịu đựng rất nhiều khổ cực. Hừ, mấy ngày không có tiêu gia tôi, cuộc sống nhất định chẳng vui vẻ gì rồi. Sau này nhớ phải đối đãi với

tôi tốt tốt một chút, nếu không tôi sẽ bỏ đi tiếp đây.

Mỉm cười sáng khoái, tôi ngả người xuống đám cỏ giữa làn gió đêm, khẽ giọng nói: “Tôi về rồi”.

Ba người bên cạnh dùng giọng nam trầm dễ nghe mỉm cười hồi đáp: “Hoan nghênh trở về”.

Vốn đây sẽ là cảnh tượng vô cùng ấm áp, ngập tràn sắc hương, nhưng chỉ một giây sau, mọi thứ đã hoàn toàn thay đổi.

Khi tôi đang cố gắng tận hưởng giây phút ngọt ngào gần gũi, phía sau đột nhiên có hai bàn tay vươn tới, run rẩy sờ lên mặt tôi, khiến tôi bị dọa chết khiếp. Toàn thân cứng đờ không thể động đậy, chỉ có con ngươi đảo loạn liên hồi, nhìn thấy trước mắt là một màu đỏ máu.

Trái tim hèn nhát của tôi không còn đập được bình thường nữa. Run rẩy sợ hãi đến mức hét không thành tiếng. Mấy người bên cạnh lại càng đáng thương hơn, cũng người ra đó, chẳng ai động đậy chút nào.

Sau đó tôi nghe thấy kẻ mới đến như ma như quỷ kia thở hổn hển nói: “Hoan... nghênh... trở về...”.

...

Rõ ràng tôi cảm thấy, có cái đầu người ướt sũng cứ sát lại gần.

Chuyện gì thế này? Đây, lẽ nào mình đã gặp ma quỷ trong truyền thuyết?

Tôi hoàn toàn bất động, con ngươi hướng về phía Mặc Nguyệt bên cạnh, run rẩy hỏi: “Xem... xem giúp tôi, là... là thứ gì vậy?”.

Mặc Nguyệt mặt mày đen sạm, nói: “Là một nữ nhân mặt trắng bệch, tóc tai rối bời, máu me bết khắp người, có lẽ là một nữ quỷ”.

Tôi run rẩy mãi không thôi, lại chuyển ánh nhìn về hướng khác, Âu Dương Thiếu Nhân quay sang phía tôi gật gật đầu.

Môi tôi lúc này đã nhợt nhạt không còn giống người nữa. Đây không phải trò đùa đả kích, thực sự là đã gặp ma sao. Hạ quyết tâm, tôi nhắm chặt mắt lại, dùng lực cũng gật gật đầu.

Hành động còn nhanh hơn lời nói, chuỗi kiếm của Âu Dương Thiếu Nhân vèo cái đã được rút ra.

“Phạch” một tiếng, nữ quỷ bay vút đi.

Triều Lưu lập tức kéo tôi vào lòng.

Âu Dương Thiếu Nhân vỗ ngực nói: “May mà chuỗi kiếm của ta bằng gỗ đào có tác dụng đuổi tà”.

Đằng kia, nữ quỷ vẫn đang vùng vẫy sau đó run rẩy tiến đến, chúng tôi từng bước từng bước lùi lại phía sau.

Tôi thì thảo luận: “Giờ làm thế nào?”.

“Giết á”, Triều Lưu đề nghị.

Tôi tròn mắt, “Làm ơn đi, có thể giết chết được nữ quỷ hả. Nói thật đi, món nợ phong lưu này, ai trong các huynh thiếu hả?”.

Hết cách, không phải tôi nghi ngờ, thực sự tôi không nhớ mình có đắc tội với nữ nhân này hay không...

Oạch, đợi... đợi chút. Nữ nhân, nữ quỷ, có liên quan đến tôi...

Khốn nạn thân tôi, sao tôi lại có cảm giác tội lỗi thế này.

Hu hu, đúng vậy. Tôi nhớ đến lần đầu xuyên không, vì tôi mà nữ hiệp Thượng Quan Tình phải ghen chết. Buồn thay thân tôi. Không phải chứ, nha đầu đó không phải là tìm tôi đòi mạng đấy chứ.

Mấy nam nhân bên cạnh bắt đầu lên tiếng.

Âu Dương Thiếu Nhân bảo: “Nợ phong lưu, làm sao bây giờ, ta nợ nhiều lắm”.

Mặc Nguyệt nói: “Chuyện tình một đêm ư, ta cũng có quá nhiều. Họ yêu ta không phải là lỗi do ta mà”.

Triều Lưu cười nói: “Ta chỉ hứng thú với Tiểu Tình thôi, còn những lúc khác đều đeo mặt nạ, nên chắc không nợ ai cả”.

Nghe đến đó, tôi lập tức ra một quyết định. Thôi được, tôi thừa nhận mình rất không biết liêm sỉ.

Nhưng, bọn họ nợ phong lưu nhiều như thế chẳng phải cũng càng không biết liêm sỉ hay sao? Vì thế, căn cứ vào lý luận vĩ đại “bàn đạo[2] chết không bằng đạo hữu chết đi”, tôi cảm thấy việc hy sinh Âu Dương Thiếu Nhân và Mặc Nguyệt là lựa chọn chính xác nhất.

[2] Bàn đạo là cách khiêm xưng của người theo Đạo giáo và Phật giáo, đạo hữu là cách xưng hô của người theo Đạo giáo và Phật giáo gọi những người khác.

Triều Lư không nọ phong lư, cho nên miễn tội.

Bốn nữ hiệp quả nhiên rất chính nghĩa. Nghĩ đến đó, tôi liền kéo Triều Lư lại, lùi một bước lớn, nói: “Nọ phong lư phải tự mình trả, các huynh nên tới trao đổi với nữ quý đi”.

Hai người quay đầu hăm hăm nhìn tôi.

Tôi hai tay chống nạnh nói: “Nhìn gì mà nhìn, tại các huynh làm bậy sau lưng tôi chứ”.

Đôi mắt Âu Dương Thiếu Nhân ngăm lóe lên một tia sáng, im lặng không nói gì.

Mặc Nguyệt ở bên cạnh vẫn điềm nhiên đóng vai đại ma đầu, nói với tôi: “Kể từ khi quen biết nàng, bọn ta đều biến thành thái giám hết rồi, nàng thử nói xem có đúng không?”.

Sắc mặt tôi bất giác đỏ lựng. Mặc Nguyệt chết tiệt, háo sắc, quá háo sắc.

Triều Lư không kiềm chế được, cười phá lên...

Bật cười...

Tôi cảm thấy bản thân mình đúng là đã biến thành cánh điều giữa gió rồi, chốc lát bị gió cuốn đi xa tít.

Thôi bỏ đi, tôi không phân bác, có điều từ lúc bắt đầu, tôi đã chuẩn bị sau khi trở lại sẽ thân thiện với bọn họ thêm chút nữa. Nhưng với cục diện trước mắt thế này, tỳ đây cần thời gian để suy nghĩ thêm.

Nữ quý phía sau tựa hồ không cam tâm bị phớt lờ như vậy, lạnh lùng lên tiếng: “Nè, ở đây có ai là Âu Dương Thiếu Nhân và Mặc Nguyệt...”.

Tôi sững người, chau mày nói: “Sao thế, lúc này lại không giao biện nữa đi”.

Kỳ thực khi tôi lãnh đạm nói ra những lời như thế, trong lòng đang dấy lên suy nghĩ cực kỳ hèn mọn: May mà không phải đến tìm mình, may mà không phải đến tìm mình.

Âu Dương Thiếu Nhân và Mặc Nguyệt bất giác sững người trước câu nói đó. Đưa mắt nhìn nhau, liền minh trận tuyến lập tức được hình thành.

“Nữ quý, chúng ta chính là người người cần tìm, có oán báo oán, có thù báo thù, không được tiếp tục hăm hại nhân gian nữa.”

Âu Dương Thiếu Nhân hô lớn một tiếng, ném cây kiếm trong tay đi.

Tôi lập tức hối hận vì đã không đứng về phía họ.

Đó là người của tôi mà, là mỹ nam của nhà tôi, là những mỹ nam sau này sẽ ở bên tôi.

Triều Lư đứng bên khẽ cười: “Đau tim quá”.

Tôi hếch miệng về không vui: “Đó đều là người của ta, có thể không đau tim được sao?”.

Triều Lư gật gật đầu, khẽ thì thầm bên tai tôi: “Con quý kia có bóng”.

Tôi vội nhìn. Xí, quả nhiên là có bóng.

Con quý kia vén mái tóc rối tung của mình lên, tức giận gào thét: “Làm phí bao nhiêu công sức của lão nương, cuối cùng lại vớ phải mấy kẻ đen đuôi hơn cả mình. Tiểu tổ tông, mau ra đây cho ta”.

Lời vừa dứt, tức khắc có bóng người từ trong rừng tối lao ra. Chạy lại gần nhìn, là một cậu bé vô cùng xinh đẹp.

Nước miếng của tôi...

“Không được chảy ra”, Mặc Nguyệt quay đầu hung hãn cảnh cáo, tôi lập tức ngậm miệng.

Một hồi lâu sau khi nghe lệnh của Mặc Nguyệt, phản ứng bản năng của tôi vẫn có chút không tự chủ được. Tôi hận cái loại phản ứng này. Thôi được, nước miếng không chảy ra được, nhưng lời thì cho ra được phải không.

“Các hạ chính là chương môn nhân của phái Ngọc Long chăng?”

Cậu bé khẽ mỉm cười, mang chút phong thái đại gia: “Đúng vậy, bên cạnh ta chính là chương môn phái Nga Mi đang hộ tống, Vô Thượng sư thái”.

Sắc mặt chúng tôi lập tức đen sạm. Đúng là sư thái, quả nhiên là sư thái, thực sự là sư thái. Sư thái, bà thật dũng mãnh như cuồng phong bão tố vậy.

Ngẩng đầu lên nhìn vàng trắng sáng đang bị thiên cầu ăn mất một nửa, nước mắt chứa chan, tôi thầm khấn cầu, thiên cầu à, đừng để đêm cầu huyết như thể này xuất hiện nữa được không. Trái tim bốn cô nương vô cùng yếu mềm, không chịu đựng nổi sự gầy vò này đâu.

Tôi ấy à, lúc nào cũng có thể dự đoán được nguy hiểm, nhưng lại không cách nào mà trốn tránh được.

Khi cảm nhận được sự hiểm nguy cứ từng chút từng chút, từ ít đến nhiều vây tới quanh mình, trong lòng tôi như đã phát ra câu này: Thượng Quan Tĩnh à, đòi mi xong rồi đấy.

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 20: Tôi không thích sư thái, càng không thích chính thái[1] mười sáu tuổi

[1] Chính thái là một từ bắt nguồn từ Nhật Bản, những đứa trẻ nam đáng yêu thường từ 8 – 14 tuổi thì được gọi là chính thái

Sư thái nói, sở dĩ bản thân biến thành bộ dạng thế này, hoàn toàn là vì trên đường đi không cẩn thận, không nhìn thấy cái giếng sau đám cỏ rậm nên bị ngã xuống.

Sư thái nói, sở dĩ khắp người nhuộm đầy máu thế này, hoàn toàn là do khi leo lên không biết đá ở trong giếng quá trơn, ngã sấp ngã ngửa, nên da thịt trầy xước hết cả.

Sư thái nói, sở dĩ người ướt nhẹp như thế này hoàn toàn là vì dưới đáy giếng không được khô ráo như trên mặt đất.

Sư thái còn nói, sở dĩ bản thân phải giả dạng nữ quý thế này, hoàn toàn là vì tiểu chương môn phái Ngọc Long cảm thấy làm cách đó không chỉ có thể che giấu được thân phận, mà còn có thể xác định được chúng tôi là bạn hay là thù.

Giữa cơn gió lạnh căm căm, tôi cúi đầu nhìn đám băng hữu nhũ nho nhỏ trước mặt, lặng lẽ lùi ra sau một bước.

Nói thực lòng, càng ngày tôi càng cảm thấy cần phải đề phòng với đám tiểu tử vô cùng phức tạp này.

Có một Mặc Nguyệt lại thêm một Mặc Thiếu Nam đã đủ để tôi phải chịu đựng rồi, giờ lại còn thêm một tiểu tử tông này nữa, tôi thực sự sợ mình nuốt không trôi.

Tiểu tử tông kia tựa như lại kiểm được đồng minh, bước mấy bước về phía trước, nói với tôi: “Cô là Thượng Quan Tĩnh hả, ta đã từng nghe đại danh của cô, ta tên Tân Ngữ, qua đoạn đường này, hy vọng cô chỉ giáo”.

Tôi bất giác cứng miệng, nghiêng đầu nhìn sư thái. Thấy cánh tay sư thái cũng đang kích động run rẩy không ngừng, hai tay nhóp nhúa đầy máu tươi, dùng sức chùi lên y phục rồi lại vén mái tóc sang hai bên.

Bàn chân vô cùng lạnh lẽo, bà ta xông thẳng lên phía trước, nắm chặt tay tôi, cứ như diện kiến với lãnh đạo quân cách mạng vậy. Gắng kìm nén mọi sự kích động lúc này, bà ta nhìn tôi, lệ tuôn hai hàng: “Thượng Quan nữ hiệp, chuyện sau này chăm sự nhờ nữ hiệp”.

Tôi há hốc miệng, vừa mới thốt ra hai chữ.

“Sư thái...”

“Xin đừng nói gì cả, võ lâm chính phái vĩnh viễn không bao giờ quên hành động vĩ đại lần này của nữ hiệp.”

Sư thái, ý tôi không phải như thế.

Tôi há hốc miệng, lại định nói gì thêm.

“Sư thái...”

“Không cần phải nói gì, không cần phải nói bất kỳ điều gì cả, ta hiểu, nữ hiệp không cầu danh lợi, bạc tiền, nhưng nữ hiệp yên tâm, ta nhất định sẽ viết

thư thông báo cho mình chủ vô lâm, để ông ta chuẩn bị tuyên dương công lao vĩ đại của nữ hiệp.”

Sur thái, bà có thể đợi tôi nói xong đã được không? Bà không dám nghe tôi nói hết sao?

Hiển nhiên, bà ta không dám.

Bà ta vừa nói xong lập tức tạo thế ôm mặt khóc tức tưởi, vội vã chạy đi.

Bà ta nhất định đang giả bộ, chắc chắn là đang giả bộ.

Vì khi tôi thấy bà ta bỏ chạy, bà ta vẫn còn kịp nhảy qua hòn đá nhỏ đang chặn giữa đường kia cơ mà.

Bà ta đang khóc tức tưởi thế mà còn có thể quan sát địa hình rồi mới chạy hả?

Gió lạnh nổi lên từ phía, tôi cúi đầu nhìn Tàn Ngừ.

“Mục đích?”, tôi hỏi hần.

“Không có”, Tàn Ngừ mỉm cười nói.

Xi, trước đây Thiện Thủy cũng thường châm chọc ta như thế, xem ta là con nít hả?

Nghĩ đến Thiện Thủy, một nỗi buồn không tên đột nhiên dấy lên trong lòng, tôi nói với Triều Lưu về chuyện của Thiện Thủy. Chàng nói, chàng rất thích những đứa trẻ như thế, vì trên thực tế chúng rất lương thiện.

Nói trắng ra thì là tôi không muốn nghĩ đến chuyện đau lòng ấy nữa, lại quay sang nghiêm túc nhìn Tàn Ngừ.

Sau rồi lại hướng nhìn xung quanh, tôi nhếch mép nói: “Ba người đợi một chút, tôi có chuyện muốn nói với Tàn Ngừ”.

Bọn Triều Lưu gật gật đầu, bước tới bụi cỏ bên cạnh đợi tôi.

Khi chỉ còn lại một mình với Tàn Ngừ, tôi chuẩn bị tốt tâm thế để nói chuyện với hần.

“Đừng nói những thứ ta nghe không hiểu. Ta biết rõ mấy tên nhóc các ngươi, tâm chí vốn đã đạt đến cấp độ đại nhân rồi. Nói cho ta biết, tại sao ngươi lại muốn đi cùng ta. Không phải ngưỡng mộ từ lâu gì đó chứ, đương nhiên ta tin ngươi là muốn nhận được sự bảo hộ tốt hơn, nhưng nhất định phải có mục đích khác, có đúng không?”, hai tay chống nạnh, tôi nhìn thẳng vào mắt hần mà nói.

Ánh mắt Tàn Ngừ chột lóe lên giây lát, đột nhiên cười lớn.

“Thượng Quan Tinh, ta sớm đã nghe nói cô rất thông minh, không ngờ quả nhiên cô thông minh thật.”

Hai mắt tròn xoe, sự thông minh của bốn cô nương còn cần người khác nói sao.

Vừa định ngắt đầu hiên ngang, đắc ý tự ca ngợi mình, tôi lại nghe thấy thằng nhóc chết tiệt đó nói: “Đúng, quá thông minh cũng chính là điểm hạn chế của cô”.

Tôi trừng mắt, hung hăng nhìn hần, nói: “Ta không sợ phải gánh tội ngược đãi trẻ em đâu, hơn nữa, ta đánh ngươi, có người biết được sao?”.

Tàn Ngừ nhếch mép, giả bộ đáng yêu nói: “Không được đâu, cô làm thế là phạm quy”.

Tôi liếc xéo nhìn hần, điềm nhiên hờ hững nói: “Giả bộ đáng yêu không tác dụng gì đâu, ta miễn dịch rồi. Và lại, chúng ta đâu phải đang chơi trò chơi, phạm quy với không phạm quy cái nỗi gì”.

Tàn Ngừ thấy tôi không dễ chịu thua, chỉ đành uể oải lắc đầu: “Cô thật không dễ chịu chút nào. Thôi được, nói cho cô biết cũng chẳng vấn đề gì. Ta muốn gây dựng lại Ngọc Long môn, cần người trợ giúp. Ta rất coi trọng cô và người của cô”.

Tôi lúc này thực sự muốn một đao gọn gàng kết liễu đời hần.

Hoàng thượng của thiên hạ này còn cần đến chúng tôi, chúng tôi lại có thể theo hần sao, sao có thể nói năng hàm hồ như vậy, hần không biết sợ là gì hả.

“Ta từ chối”, tôi nói dứt khoát.

Tàn Ngừ chỉ về phía sau lưng tôi về không phục nói: “Tại sao cô biết họ cũng không muốn theo ta?”.

Tôi cười, thằng nhóc này thật không hiểu chuyện chút nào.

Đương nhiên vì họ là người của ta rồi. Đương nhiên nữ hiệp ta nói một là một hai là hai.

“Họ là người của ta, sẽ nghe theo lệnh ta.”

Đôi đồng tử đen láy của Tần Ngữ chợt chuyển động, đột nhiên lại vòng vo, hỏi: “Cô biết ta bao nhiêu tuổi rồi không?”.

Lúc này mắt tôi thật sự muốn vọt ra ngoài. Tên nhóc tiểu tử phiền phức này từ nhà ai chui ra thế. Sao còn chưa thôi đi.

Tôi ưỡ ưỡ, phiền não đáp: “Bộ dạng người bảy tám tuổi là cùng”.

Tần Ngữ lác đầu, nói: “Không phải, là mười sáu tuổi”.

Dọa tôi thót cả tim. Khôn nạn thân tôi, chính thái lại có thể trở thành thế này sao? Tưởng đây là truyện tranh Nhật Bản đấy hả?

Tần Ngữ hình như rất hài lòng với câu trả lời của mình, liền giải thích với tôi: “Đây chính là bí mật thật sự của Ngọc Tâm kinh”.

“Giữ mãi thanh xuân...”, tôi thâm trầm nhảm, thực sự không tài nào tưởng tượng được. Đúng là có chuyện giữ mãi tuổi thanh xuân thế này sao.

“Cô biết ảo thuật chứ, thực ra đây chính là một loại ảo thuật. Chân thành, quyết ý luyện Ngọc Tâm kinh, vẻ bề ngoài của cô sẽ giống như cô muốn, sự trẻ hóa sẽ diễn ra không ngừng, cơ thể biến đổi liên tục. Người khác thì cho rằng cô đã bước qua tuổi thanh xuân rồi, nhưng đến cuối cùng, thật là kỳ diệu, cô lại thực sự trở thành một người trẻ tuổi.”

Tôi không kìm được, lại cảm thán, cổ đại quả nhiên quá thần kỳ, chuyện này mà cũng có.

Tần Ngữ chớp chớp mắt, nghiêng đầu, giọng điệu dụ dỗ, nói: “Thế nào, chỉ cần đi theo ta, cô sẽ có được Ngọc Tâm kinh, sẽ mãi mãi bất lão cùng ta. Có muốn suy nghĩ thêm không?”.

Suy nghĩ? Ta nghĩ không cần đâu.

Sở dĩ cuộc sống của con người có hương sắc chính là vì cuộc đời có sự thay đổi như thế.

Vĩnh viễn lưu giữ bộ dạng tuổi mười tám chẳng phải không tốt. Chỉ có điều nếu mãi như vậy, sẽ có quá nhiều thứ đời người không cách nào kiểm chứng được. Ví dụ như “đầu bạc răng long”.

Khẽ lác đầu, tôi nói với hắn: “Không cần suy nghĩ, trường sinh bất lão nghe ra cũng vô cùng hấp dẫn, nhưng kỳ thực chẳng có nghĩa lý gì cả”.

Tần Ngữ đưa tay lên bóp trán, phẫn nộ nói: “Rốt cuộc cô đang nghĩ cái gì vậy hả, thật kỳ quái”.

Tôi tròn mắt. Thực sự đã quen với việc người khác coi mình là đồ cổ quái rồi. Quái thì sao chứ, càng quái càng vui.

Tuy nói chuyện lâu như thế, nhưng Tần Ngữ vẫn không hề hết hy vọng.

Đêm đó, chúng tôi vô cùng đen đủi lại phải tiếp nhận nhiệm vụ hộ tống tên nhóc chết tiệt này.

Tuy rằng hắn mới chỉ là thằng nhóc mười sáu tuổi.

Cho nên, đêm đó tôi vô cùng hy vọng thứ mình gặp là quỷ, chứ không phải một vị sư thái.

Sau chuyện đó, tôi luôn có cái gọi là bản năng kháng cự đối với mấy vị sư thái. Tôi không thích sư thái, cực kỳ không thích.

Hôm sau, chúng tôi xuất phát, rời khỏi cái nơi xúi quẩy đó, hướng về phía biệt uyển của mình chủ võ lâm.

Ngồi trên xe ngựa, tôi cảm thấy xương cốt mình mấy vô cùng bức bối.

“Ta muốn cưỡi ngựa”, tôi gào to.

Tần Ngữ ở một bên ngọt ngào gọi một tiếng “mẫu thân”, tiếp đó bảo: “Không thể cưỡi ngựa được. Người mà bị thương con sẽ rất đau lòng”.

Khấp người tôi da gà da vịt lập tức dựng lên hết cả, khỏi phải nói đau khổ nhiều như thế nào.

Tưởng tượng chút xíu, khi một người chỉ nhỏ hơn bạn hai tuổi gọi bạn là “mẫu thân”, bạn sẽ thấy thế nào.

Haizzz, tôi thực sự nghi ngờ tại sao hắn lại có thể gọi tôi trôi chảy như thế, lẽ nào bản thân thay đổi, linh hồn cũng thay đổi theo sao? Cái lão hoàn đồng có cần phải triệt để đến vậy hay không.

Thôi được, chuyện đã đến mức này, để tránh bị truy sát, chúng tôi quyết định phải cải trang. Hiện tại, các vị trí trong tổ chức đã được Tần Ngữ sắp xếp xong xuôi.

Tôi, là mẫu thân của hắn. Âu Dương Thiếu Nhân là phụ thân. Mặc Nguyệt là đại ca, Triều Lưu là nhị ca.

Thôi được, tôi cực kỳ lợi hại, sinh ra cả đám nhĩ tử có khả năng phát dục cực nhanh.

Nhìn lại bản thân mình hóa trang thành một quý phu nhân, tôi chỉ có thể cảm lạnh mà hỏi trời xanh. Ông Trời ơi, tiểu gia con kiếp trước đã tạo nghiệt gì thế này, sao đen đui như vậy.

“Đừng oán trách nữa, nhất được đám nhĩ tử đẹp đẽ thế này, chẳng phải rất tiện cho cô sao.”

“Ta không thích nhĩ tử mười sáu tuổi. Ngươi có thể trở thành một đứa nhỏ ba tuổi hay không. Không chừng ta sẽ thích ngươi cũng nên.”

Tần Ngữ nghe tôi nói, mắt tròn tròn, buông một câu: “Cô còn không thích ta, ta sẽ làm loạn đây”.

Tròn tròn mắt, trực giác mách bảo tôi, nguy trang kiêu này cũng không chắc có tác dụng.

Rất nhanh, tôi đã chứng minh được một sự thật. Đó là, tôi thực sự có một cái miệng quạ đen[2].

[2] Miệng quạ đen: Cụm từ dùng để hình dung một người nào đó miệng đặc biệt xú uế, nói những chuyện tốt thì không linh nghiệm nhưng nói những chuyện xấu thì lại lập tức thành sự thật.

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 21: Đêm mưa, trạch viện quý dị giữa sơn lâm

Mọi người đều nói, bất cứ chuyện gì cũng có thể bất ngờ xảy đến khi chúng ta không nghĩ tới nó.

Tôi vừa mới nghĩ, thời tiết hôm nay nóng nực chết mất, nếu mưa thì tốt biết mấy. Thế mà trời ngay tức khắc mưa thật.

Lại mưa vô cùng to, gió vô cùng lớn. Hơn nữa còn lẫn cả đá nhỏ nữa.

Điều càng bi kịch hơn chính là, lúc đó, chúng tôi đang ở giữa lưng chừng núi.

Trước chẳng có đình viện, sau không có thôn trang, chỉ còn cách bỏ xe ngựa, tìm một nơi nào đó sâu trong núi mà tránh mưa.

Vì khi mưa, trời sẽ tối rất nhanh.

Giữa đêm khuya, cả người chúng tôi ướt như chuột lột, cuối cùng cũng tìm được một nơi trú ẩn.

Cơ thể tôi run rẩy không ngừng vì trong lòng Mặc Nguyệt ngược nhìn cái gọi là “nơi trú mưa” này, thật sự chỉ muốn chết quách cho xong.

“Các huynh chớ chần nơi này đúng là cho người ở sao?”

Giữa sơn lâm, lại có một trạch viện lớn, khắp nơi chấp vá ngổn ngang, âm khí vô cùng nặng nề. Nhất là phía trước cửa còn treo một chiếc đèn màu máu tươi.

Nhìn mà kinh hãi.

Tôi thực sự nghi ngờ nơi đây có phải là quỷ trạch hay không, hay là nơi ở của đám hồ ly tinh ăn tim ăn phổi con người.

Âu Dương Thiếu Nhân đầu ướt sũng, nước nhỏ lộp bộp, uể oải nói: “Dù không phải nơi cho người ở, chúng ta cũng phải ở lại, mưa lớn thế này, đường núi sạt lở, giữa đêm khuya không chừng còn gặp phải bùn lầy. Nếu không muốn bị mưa dề chết, cách duy nhất là phải ở lại đây một đêm”.

Thôi được, tôi không thể không thừa nhận, lúc này không còn cách nào tốt hơn cách đó.

Gõ cửa thình thình, Âu Dương Thiếu Nhân nói lớn: “Xin hỏi, có ai không?”.

Đợi hồi lâu bên trong vẫn tĩnh lặng như tờ, khi Âu Dương Thiếu Nhân gõ cửa lần thứ hai, cuối cùng cũng có người ra mở cửa.

Là một lão bá mặc đồ đen, nhìn thấy Âu Dương Thiếu Nhân, lão bá đó lạnh lùng nói: “Đây không phải khách điểm”.

Tôi tròn mắt kinh ngạc.

Chúng tôi cũng đâu có nghĩ chỗ của lão là nơi nghỉ trọ, chỉ là giữa núi lớn này, chẳng còn nơi nào có thể đi, hết cách nên mới phải dừng chân ở đây.

Âu Dương Thiếu Nhân mỉm cười giọng gao nói: “Lão nhân gia, chúng ta là người qua đường, chẳng may gặp trời mưa lớn, muốn xin nghỉ lại một đêm”.

Lão bá kia soi đèn tỏ vẻ khó chịu, nói: “Chỗ ta không giữ người ngoài”.

Tôi có chút lo lắng.

Đêm đã khuya rồi, đâu còn tìm được chỗ trú chân nào khác nữa chứ.

“Lão nhân gia à, chúng tôi không ở không đâu, chúng tôi sẽ cho lão rất nhiều ngân lượng. Đêm đã khuya rồi, cũng không thể tìm được nơi nào khác, lão hãy cho chúng tôi ở lại một đêm đi.”

Tiểu gia tôi khó khăn lắm mới nói được với giọng điệu mềm mại như thế, lão nhân gia à, lão không thể không nể mặt tôi thế được.

Lão nhân gia nghe tôi nói vậy, trầm ngâm một lát mới nói tiếp: “Xin hỏi, trong số các vị có cô nương phải không?”.

Tôi tròn mắt kinh ngạc.

Trời đúng là rất tối, nhưng có cần phải đá kích người ta như thế không?

“Đúng vậy, là tôi.”

Lão bá sau khi nghe xong, lại tiếp tục nói: “Thôi được, vào đi. Chủ nhân nhà chúng ta tuy chẳng phải người hào phóng gì, nhưng chuyện đề cô nương phải đảm mưa, lão gia ta tuyệt đối không cho phép. Các vị đi theo ta, ta sẽ đưa các vị đến bãi kiến lão gia”.

Tôi nhếch mép, bất giác nghĩ, chủ nhân nhà này thật là kỳ quái.

Túm lấy tay Mặc Nguyệt, tôi thì thầm nói: “Nè, bên trong đó không phải có quỷ chuyên ăn tim của nữ nhân đấy chứ”.

Mặc Nguyệt không kiềm chế được phá lên cười, thì thầm hỏi lại: “Quỷ chuyên ăn tim của nữ nhân là quỷ gì hả, ta thực sự chưa từng nghe qua, còn hồ ly chuyên ăn tim nam nhân ta đã nghe nhiều rồi”.

Miệng tôi méo xệch.

Khẽ lau bầu: “Tóc dài mà ngu si”.

Trong truyền thuyết chẳng có gì là không có cả, đừng nói đến quỷ ăn trái tim của nữ nhân, mà quỷ ăn thần tiên cũng có ấy chứ.

Không nói nữa, cùng lắm viết một cuốn tiểu thuyết là xong.

Tôi đột nhiên cảm thấy mình cũng có thể viết được tiểu thuyết đấy, nói không chừng còn có thể trở thành một đại tác gia siêu cấp được người đời sau sùng bái vô cùng ấy chứ.

Kiểu như Tào Tuyết Cần[1] ấy.

[1] Tào Tuyết Cần tên thật là Tào Triêm, tự là Mộng Nguyên, hiệu là Tuyết Cần, Cần Phổ, Cần Khê, là một tiểu thuyết gia vĩ đại người Trung Quốc, tác giả của cuốn tiểu thuyết Hồng Lâu Mộng, một trong tứ đại kỳ thư của văn học cổ điển Trung Quốc. Tổ tiên ông vốn là người Hán ở Liêu Dương, sau đó tổ xa của ông là Tào Tuấn quy hàng Mãn Châu, nhập tịch Mãn tộc.

Tóc tai ngay tức khắc lại bị Mặc Nguyệt túm lấy.

Còn phải nghe một câu: “Nói bản thân mình ấy, tiểu nha đầu”.

Tròn mắt, tôi thực sự rất căm hận đám người tai mắt như thần khuyến này.

Đi cùng với lão nhân tự xưng là quân gia tiến sâu vào trạch viện.

Tôi cảm thấy nơi này âm khí quá nặng nề.

Trong trạch viện có đặt mấy bức tượng rất kỳ quái.

Tôi nhất thời không kiềm chế được, hỏi lão bá kia: “Quân gia, nơi này đặt những thứ gì vậy?”.

Trong ánh đèn mờ ảo, lão bá kia mỉm cười hung ác nói: “Là ngũ quỷ đấy. Nơi này đương nhiên phải cung phụng ngũ quỷ rồi”.

Nếu tôi không nhìn nhầm, lão nhân này khi nói đến ngũ quỷ, đã cố tình làm cho bầu không khí càng thêm u ám đáng sợ hơn.

Tôi kinh hãi, vội chạy đến bên cạnh Triều Lư hỏi: “Ngũ quý là cái gì?”

Triều Lư trấn an tôi nói: “Ngũ quý là đã quý trong sơn lâm, nhà này được đặt trong rừng sâu, cung phụng ngũ quý là chuyện rất bình thường”.

“Điều không bình thường là, sao họ lại đặt tượng này ở trong trạch viện mà thôi”, Tàn Ngữ bên cạnh vội cướp lời.

Tôi lập tức dừng bước, liếc mắt nhìn quanh tòa đại viện.

Trên hành lang có đề rất nhiều liên hoa đăng sắc đỏ, trên mỗi lồng đèn đỏ có treo một tấm vải trắng. Tôi rất hiếu kỳ, người nhà này rốt cuộc tại sao lại treo những dải lụa trắng này.

Gió bỗng nổi lên, vô cùng kỳ quái, đúng là dọa người mà.

Nói đến dọa người, tôi thấy lạnh quá.

Đứng giữa tòa viện đầy âm khí, sao tôi thấy lạnh giá vô cùng.

“Mấy vị trước tiên hãy thay y phục đi. Nước tắm hạ nhân đã chuẩn bị xong xuôi rồi. Đợi lát nữa ta đưa các vị đi dùng bữa”, đưa chúng tôi đến trước mấy gian phòng, quản gia nói xong liền đi ngay.

Tôi không khỏi cảm thán hiệu quả làm việc của đám hạ nhân trong nhà này, tốc độ thật chóng mặt.

Chúng tôi vừa mới đến, thế mà nước tắm đã chuẩn bị xong xuôi.

Đứng trước gian phòng tối om, tôi có chút sợ sệt.

Không phải, không phải sẽ gặp quỷ đây chứ.

Tàn Ngữ nhìn cánh tay run rẩy của tôi, khôi hài bước tới hỏi: “Mẫu thân, có cần con ở cùng không, nhân tiện giúp mẫu thân tắm rửa”.

Ánh mắt sắc như dao lướt qua, tôi hung tợn lườm hắn.

“Sang bên kia, nhóc con chết tiệt.”

Muốn chết không hả mà lúc này còn muốn làm loạn thêm.

Giả bộ chính thái gì chứ, quả nhiên thật đáng ghét.

Âu Dương Thiệu Nhân biết tôi sợ, liền mở cửa rồi châm đèn cho tôi, sau đó giúp tôi thử qua nước, mới bước ra nói: “Yên tâm đi, bên trong rất sạch sẽ, chúng ta ở phòng bên, có chuyện gì nàng kêu lớn lên là được”.

Tôi gật gật đầu, lúc này mới bước vào.

Trong phòng sắp xếp rất gọn gàng, trên giường đã để sẵn y phục mới. Nhếch mép, tôi lại lần nữa cảm thán hiệu quả làm việc của gia nhân này, đúng là nhanh không kịp.

Nhưng cách thiết kế căn phòng này lại rất kỳ quái.

Sao không giống những căn phòng tôi từng thấy cơ chứ.

Tranh trên tường không phải là tranh sơn thủy như bình thường, cũng chẳng phải là bức họa nữ nhân đoan chính, mà lại là một Hồ Tiên[2] xinh đẹp.

[2] Hồ tiên: Hồ ly tu luyện thành tiên

Hồ Tiên mặc y sam bán lộ[3], cực kỳ hấp dẫn nam nhân.

[3] Y sam bán lộ: Y phục buông thả, hở hang

Sắc mặt tôi thoáng đỏ, không kiềm chế được liền mắng rằng: “Phòng này đâu phải dành cho khách nhân chứ! Thật không biết xấu hổ gì hết”.

Lời nói thì cực lễ độ mà tiếp đãi lại chẳng trang nhã chút nào.

Trên bàn còn có mấy thứ càng kỳ quái hơn, căn bản là ngay đến bản thân tôi cũng chưa từng thấy bao giờ.

Thứ đồ vật này trông giống như chiếc khay bằng gỗ, nhưng lại không phải khay gỗ. Ai bảo trên chiếc khay gỗ đó có mấy nét vẽ nguyệt ngọc màu đỏ xấu xí cơ chứ.

Quay sang, tôi phát hiện một thứ càng kỳ quái hơn.

“Oa! Lẽ nào đây chính là hoa trên tường trong truyền thuyết?”

Chỉ thấy một góc trong phòng, lại có những bông hoa thật đẹp, từ trên tường mấy bông hoa xòe nở. Tôi thực sự muốn hái một bông. Nhưng màu hoa quá đỏ, quá lòe loẹt. Nói thực sự tôi không dám đụng tay vào. Dầu sao, tòa viện tốt tắm này cũng có quá nhiều thứ đáng sợ rồi.

Đánh giá sơ bộ một hồi, tôi quyết định nhanh nhanh đi tắm.

Đi lâu như thế, lại bị dầm mưa, tôi đói sắp là ra rồi.

Cởi bỏ y phục, bước vào thùng tắm, trong thùng là tả cánh hoa rơi, cuối cùng tôi cũng cảm nhận được thế nào là hạnh phúc.

Hạnh phúc chính là sau khi bị dầm mưa, có một thùng nước ấm rắc đầy hoa đẹp thế này.

Trong làn nước, tôi không kiềm chế được lại ư ư ca bài ca nắm hương.

Lâu lắm rồi tôi không có thời gian ngâm nga bài hát này.

“Ta là một cây nắm hương xinh đẹp, la la la la. Ta là một cây nắm hương thông minh, la la la la. Nắm hương, nắm hương, la la la la.”

Gió thổi qua song cửa sổ.

Tôi tựa hồ nghe thấy âm thanh ngân nga khe khẽ.

Kết hợp cùng giọng hát của tôi, từng tiếng từng tiếng vang lên: “Nắm hương, nắm hương, la la la la”.

Trái tim tôi bất giác run rẩy, vội ngừng lại.

Tôi im lặng, âm thanh đó tức khắc cũng dừng lại.

Tôi hồ nghi ngoái nhìn xung quanh.

Không một bóng người.

Lẽ nào là vì ở trong núi, cho nên có tiếng vọng lại?

Tôi càng nghĩ lại càng thêm sợ. Do vậy quyết định lờ thanh âm đó đi.

Nhưng bình yên chẳng trải dài vô tận...

Vì tôi biết võ công, cho nên thính lực cũng nhanh nhạy hơn trước rất nhiều. Do vậy trong mơ hồ, tôi dường như nghe thấy tiếng thở rất nhẹ.

Còn nữa, cả cảm giác bị người ta nhìn chăm chăm.

Khiến tôi nổi hết da gà.

Tôi cố nín thở, hỏi: “Ai? Người đã bị phát hiện! Mau ra đây!”.

Xung quanh bốn phía vẫn trống không, chẳng có ai hồi đáp.

Tôi cố tự nhủ với bản thân, chỉ là ảo giác, chỉ là ảo giác. Tiếp tục tắm rửa. Nhưng! Nhưng tôi hoàn toàn mất hứng rồi, tức tốc tắm rửa, chỉnh trang lại một chút.

Tôi ngồi trên giường, với lấy y phục mà hạ nhân chuẩn bị cho.

...

...

“A! Rốt cuộc là cái gì thế này?”

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.4 - Chương 22: Hồ Tiên mê hoặc, Thượng Quan Tình, mà không thể sụt hỏ!

Sau khi trộn mắt ba lần, giằng xé năm bảy lượt, cuối cùng tôi mới mặc được bộ y phục này.

Đứng trước gương, nhìn kỹ bộ dạng của chính mình.

Tôi không thể không nói... căn bản người trong gương hoàn toàn là một người khác.

Đúng vậy, y phục màu đỏ, mỏng manh như lụa, căn bản không che được hết da thịt. Váy áo trễ ở trước ngực, khiến bờ vai lộ hẳn ra bên ngoài, vạt áo phía dưới như được xé tà, bắp đùi lồ lộ, gió không thổi còn tốt, gió mà thổi, y phục nhẹ thế này, nhất định sẽ bị thổi bay.

Ngay cả là ở thời hiện đại thì loại y phục này cũng thật quá lộ liễu.

Nhưng căn bản không mặc không được.

Bởi vì y phục lúc tắm tôi đã thay ra hết, sớm đã ném vào trong nước rồi. Nếu lúc này lại vớt lên mặc, để chủ nhân ở đây nhìn thấy, nhất định sẽ cho rằng tôi không lễ độ.

Một lần nữa liếc nhìn về phía tấm gương, tôi không kiềm chế được lại thì thào: “Y phục đẹp quá”.

Khẽ vén chỗ y phục, cố tình để lộ ra một chút, y phục này thật quá đẹp.

Trên y phục sắc đỏ, có thêu hoa màu tím.

“Là hoa Iris[1].”

[1] Trong tiếng Hy Lạp, “Iris” có nghĩa là Cầu Vồng. Iris là tín sứ của thần Zeus và thường xuất hiện dưới hình dạng một chiếc cầu vồng. Iris là người đưa tin trên đỉnh Olympus mang thông điệp của các vị thần linh từ “con mắt Thiên Đường” xuống cho nhân loại trên trái đất qua vòng cung cầu vồng rực rỡ. Từ Iris cũng có nghĩa là “con mắt Thiên Đường” (the eye of Heaven).

Nhìn kỹ lại một chút, vẫn là hoa Iris xinh đẹp.

Xoay một vòng, lại buông mái tóc, khẽ khàng buộc sang một bên.

Oa, thật xinh đẹp chết đi được, không ngờ tiểu gia tôi lại có khuôn mặt đẹp thế này.

Mở cửa ra, bên ngoài mưa rơi lất phất.

Có một hạ nhân cúi đầu đi đến, khẽ giọng nói: “Cô nương, xin mời”.

Vừa cùng hắn đi được mấy bước, tôi lại xoay người ngoái về phía sau.

Kỳ lạ thật, sao cứ cảm thấy có người phía sau nhìn trừng trừng vào mình thế này.

Nơi này đúng là dọa người chết mất.

Đi lòng vòng một lúc, cuối cùng tôi cũng đến được sảnh chính. Trong phòng có mấy bàn ăn lớn, liếc nhìn xung quanh một lượt, đến chỗ treo bức họa phù[2] xem chẳng hiểu.

[2] Họa phù: Bức vẽ do đạo sĩ dùng chú ngữ để vẽ thành.

Tôi chẳng còn sức lực để nghiên cứu nữa, dù sao, sự kỳ quái của người trong nhà này tôi cũng lĩnh hội được vài phần rồi.

Trong ánh đèn leo lét, tôi nhìn thấy mấy người đang ngồi trước bàn ăn.

Mấy người này quay lại nhìn tôi, nhất loạt sững sờ.

Bị dung mạo của tôi mê hoặc rồi hả. Hừ, cô nương đây đã đẹp hơn trước, còn vô cùng chói lòa nữa đấy.

Tôi mỉm cười đắc ý, ngẩng đầu bước tới.

Triều Lưu vội vàng kéo tôi lại bằng ghế.

Tôi không vui hỏi: “Làm gì đây hả?”.

Triều Lưu thì thảo nói: “Không còn bộ y phục nào để thay hả? Y phục này quá lộ liễu đây”.

Tôi nhếch mép: “Chàng cho rằng ta muốn sao, nhưng không còn bộ y phục nào khác. Chàng chắc cũng không thể để ta mặc bộ y phục ướt sũng đi ra chứ. Còn nữa, mấy người các chàng tại sao lại đều mặc y phục trắng toát vậy hả?”.

“Vì chẳng còn y phục nào khác”, Âu Dương Thiếu Nhân nói.

Tôi tròn mắt kinh ngạc, tại sao lại cứ như trong đám tang thế này.

Phụt! Phụt! Đêm khuya u ám thế này, sao lại nói ra những lời tang thương thế chứ.

“Để mọi người đợi lâu rồi”, giọng nói từ gian trong truyền tới.

Tôi ngược mắt nhìn, có một bóng người từ gian phòng tối tăm bước ra.

Là một chàng trai trẻ, thân mặt trường bào màu đen, trên đó có hoa văn màu xanh vô cùng quái đản. Trong tay cầm một cây quạt, sau khi thu quạt lại, người này lộ ra dung nhan vô cùng anh tuấn.

Người đến mỉm cười xã giao, nói: “Các vị, nơi đây là sơn trang Vân Sâm, ta là thiếu tang chủ, Vô Ngôn”.

Tôi suyết chút nữa phì cười.

Cần Ngử[3] (Tần Ngử), Vô Ngôn.

[3] Cần Ngử, cách phát âm pinyin của chữ Tần (秦) và chữ Cần (勤), đều là qín. Cần Ngử có nghĩa là nói năng thận trọng. Vô Ngôn là im lặng đừng nói. Nhân vật nữ chính nghĩ đến tên hai nhân vật này khi đi liền nhau nên thấy buồn cười.

Hai người này không phải huynh đệ đây chứ.

“Nè, tiểu tử, hần không phải là cha ngươi đây chứ”, tôi chọc chọc Tần Ngử hỏi.

Tần Ngử ngẩng đầu, mỉm cười ngọt ngào: “Mẫu thân à, nếu người không lên giường cùng hần, hần sao có thể là phụ thân của con chứ”.

Tôi thiếu chút nữa phi thẳng đôi đũa vào miệng hần.

Tiểu tử chết tiệt từ đâu chui ra mà lại nói năng gai góc như thế.

Oạch, không đúng, thằng nhóc này đã mười sáu tuổi, chỉ tại tôi quên mất mà thôi.

Vô Ngôn ngồi xuống, chúng tôi bắt đầu dùng bữa, nói chuyện xã giao vài câu. Khi ấy Vô Ngôn đã mở miệng khen bộ y phục của tôi rất đẹp.

Sau đó, sau đó không có sau đó nữa.

Vì sau đó, đám Mặc Nguyệt chẳng chịu để tôi nói câu nào.

Chỉ có họ từ đầu tới cuối rôm rả nói chuyện mà thôi.

Cái gì, nam nhân đều như thế hả, chỉ hy vọng lão bà của mình ăn mặc giản dị một chút, nhưng lại mong lão bà của người khác ăn mặc càng lộ càng tốt.

Giả tạo.

Có lẽ vì trời mưa nên đầu óc tôi nặng trĩu, còn chưa nói, ngay cả đến cơ thể cũng bắt đầu tỏa nhiệt rồi.

Khê đá Triều Lưu một cái, tôi thì thảo: “Triều Lưu, hình như ta bị phong hàn, nóng quá”.

Lúc này, Vô Ngôn lên tiếng nói: “Thượng Quan cô nương không khỏe sao? Có cần tại hạ phái người đưa cô nương về phòng nghỉ không?”.

Âu Dương Thiếu Nhân liếc nhìn hần, đứng lên nói: “Không cần đâu, ta đưa nương tử trở về phòng là được rồi”.

Chạy đến bên cạnh dìu tôi, Âu Dương Thiếu Nhân nháy mắt ra hiệu cho Mặc Nguyệt và Triều Lưu rồi mới dẫn tôi đi.

Bước ra khỏi phòng, trên trường đình, tôi cố kiềm chế cảm giác khó chịu hỏi: “Huynh vừa mới nháy mắt với các huynh ấy, định làm gì vậy?”.

Âu Dương Thiếu Nhân gơ cánh tay ra, ôm tôi vào lòng, nói: “Nhà này thật cổ quái, để có thể yên tâm qua hết đêm nay, chúng ta quyết định sẽ rà soát một lượt xem có mai phục gì hay không. Đương nhiên phải cẩn thận không để thiếu chủ nhà này phát hiện rồi”.

Tôi gật gật đầu, ở trong lòng Âu Dương Thiếu Nhân hít thở nặng nhọc.

“Rất khó chịu phải không?”, Âu Dương Thiếu Nhân ghé sát tôi hỏi.

Luồng nhiệt ẩm áp từ cơ thể huynh ấy phảng phất lan tỏa, chẳng biết tại sao, tôi lại cảm thấy nóng vô cùng.

Sốt rồi sao.

“Không, chỉ là rất nóng thôi.”

Là cảm giác huyết dịch như đều sôi lên sùng sục. Tôi rút cuộc bị sao thế này, tại sao lại trở nên kỳ quái thế này?

Âu Dương Thiếu Nhân ôm tôi về phòng rồi đặt tôi lên giường, huynh ấy nói: “Ta đi kiểm tra nơi này một chút. Nàng ngoan ngoãn ở lại đây, không nên ra ngoài”.

Tôi gật gật đầu, cảm giác được nằm trên giường thật thoải mái vô cùng. Đắp chăn lên, tôi chuẩn bị ngủ một giấc.

Có các huynh ấy ở đây, tôi cũng chẳng cần phải lo lắng gì nữa.

Trong mơ hồ, xung quanh dường như có sự thay đổi gì đó.

Tôi cảm giác giường của mình không còn nữa, phòng của mình cũng biến mất rồi. Lúc này tôi lại đang nằm giữa một dải hoa rộng lớn.

Những đóa hoa trong đêm bừng nở thật đẹp, lại thêm ánh trăng giữa bầu trời cũng vừa hé lộ.

Không phải chứ, bên ngoài đang mưa lớn như vậy, sao lại có ánh trăng thế này?

Và lại, căn phòng này sao lại kỳ quái thế, cứ sáng như ban ngày ấy.

Lẽ nào mình đang nằm mơ?

Hi hi, là mơ thì tốt rồi, hiện thực đang cam go như thế, trong mộng lại có thể hưởng thụ mỹ cảnh thế này thật tuyệt quá đi mất.

Trở mình đứng dậy, đầu tôi vẫn còn chút choáng váng.

“Trong mộng cũng sinh bệnh, tại sao lại đen đui như vậy”, khẽ phàn nàn một câu, tôi nhìn khắp xung quanh thăm đánh giá nơi này.

Phía trước tựa như có màn sương bao phủ.

Có người ở đó thì phải.

Là ai? Là ai lại đi vào giấc mộng của tôi chứ.

“Trăng rơi biệt uyển giữa rừng sâu,

Lặng ngồi dưới trúc thính mưa ngâu,

Hồng nương đáng lẽ vương dây tình,

Người đến nơi này gặp Hồ Tiên.”

Từ giữa màn sương vọng lại thanh âm như vậy.

Tôi cảm thấy cơ thể nóng bừng, vô cùng khó chịu.

Miệng lưỡi khô khốc.

“Người là ai?”, rất muốn cởi bỏ bộ y phục chết tiệt đang không ngừng phiêu động này, tôi vội vàng hỏi.

Màn sương dần dần biến mất, người kia mỉm cười, âm thanh ngọt ngào mê hoặc vô chừng.

“Là Hồ Tiên.”

Đứng lên, người đó tiến về phía tôi.

Trong màn sương mỏng, tôi nhìn thấy một khuôn mặt tuyệt mỹ, ánh mắt kia tựa hồ mang mấy phần quen thuộc, chợt nghĩ ánh mắt này mình đã từng thấy ở đâu.

Hắn toàn thân khoác áo bào màu trắng, nửa kín nửa hở.

Tôi kinh ngạc giữ chặt miệng, trong đầu chợt nổ đùng một tiếng.

Nam nhân! Nam nhân tuyệt trần.

Trời ơi, tôi không phải đang mơ xuân mộng đấy chứ.

Hu hu, không cần đâu. Cô nương tôi dù sao vẫn là người thuần khiết, chuyện như thế này không thể đâu.

Nhưng điều càng đáng chết hơn chính là, cơ thể tôi đột nhiên lại có phản ứng.

Phản ứng rất lạ.

Nóng, nóng bừng, cảm giác nóng rực này thật sự không bình thường.

Kề tự xưng là nam nhân Hồ Tiên đi mấy bước tiến đến trước mặt tôi, dịu dàng nói với tôi: “Hong nương đã vương tơ hồng. Là ta đến để gặp nàng, Tiểu Tinh”.

“Tại sao lại biết tên của ta?”, tôi sững người, lùi sau một bước hỏi.

Đối phương mỉm cười ưu nhã, vươn tay tóm lấy eo tôi, nói: “Vì, ta vì nàng nên mới đến. Lúc này, nàng chớ nên do dự, chỉ cần tận hưởng là được rồi. Ta sẽ cho nàng cảm giác khoái lạc nhất”.

Mặt tôi đỏ lựng lên.

Khoái lạc...

Về cơ bản tôi cũng hiểu đó là chuyện gì.

Nhưng chuyện này chỉ có thể làm cùng với người mình yêu mà thôi.

Tôi vốn không biết tên nam nhân này.

“Không...”

“Không nên cự tuyệt ta, vì duyên phận đã để ta đến bên nàng. Nàng rất nóng có phải không? Cơ thể nàng sắp không khống chế được nữa rồi đúng không? Rất muốn ta hôn nàng, động chạm tới nàng, cùng nàng ân ái phải không? Không cần kiềm chế, ta sẽ làm tất cả để nàng hài lòng”

Đêm khuya, cây anh túc gây nghiện này dường như đã hạ độc tôi.

Tôi cảm thấy đầu óc mơ màng không còn tỉnh táo nữa, chỉ có cảm giác trên cơ thể là còn chân thực.

Lý trí là gì, tôi hoàn toàn không còn nữa.

Tôi rất muốn được ôm hôn, được âu yếm và được làm chuyện vượt quá giới hạn kia.

Đưa tay lên, lần tới khuy áo trước ngực, tôi bắt đầu cởi y phục của mình.

Chút ý thức còn lại đang cố vùng vẫy muốn kêu cứu nhưng không thể, cánh tay kia cũng không chịu sự khống chế của tôi nữa.

Nếu tiếp tục thế này, tôi... sẽ rơi xuống hố sâu mất thôi.

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 23: Thượng Quan Tình, nàng sẽ trở thành tân nương của Quỷ môn

Ảo thuật bạn có biết hay không?

Đó kỳ thật là một loại ảo giác của con người...

Ảo giác chính là thứ có thể khiến cho cơ thể có cảm giác như trong mộng cảnh, nhưng cảm giác như trong mộng cảnh này lại không hề chân thực.

Người bị ảo giác thao túng, những thứ nhìn thấy trước mắt, trên thực tế đều là giả tưởng do người thi triển ảo thuật tạo ra.

Không cần bị mê hoặc, vì bạn khi đó sẽ đánh mất tâm trí.

Muốn chạy thoát?

Chỉ có một cách duy nhất, đó chính là... chạy thôi.

Đây là ảo giác ư.

Tôi đã nghĩ đến điều này trong khoảnh khắc bị người kia chạm lên mặt.

Không, càng chắc chắn hơn là tôi đang nghĩ đến thứ ảo thuật Tàn Ngữ từng nói.

Ngón tay tôi tạm thời dừng lại, tôi cố gắng tìm cách loại bỏ ảo thuật kia.

Bỏ chạy, bỏ chạy, nhưng cơ thể không cách nào cử động được.

Giọng nói trầm thấp truyền lại, là giọng của Hồ Tiên thì thảo bên tai: “Tiểu Tình, không cần phải do dự. Nàng chỉ cần dâng hiến cho ta là được rồi”.

Ngón tay lại bắt đầu không chịu sự khống chế của tôi, tiếp tục động đậy.

Nóng quá, nóng quá, còi y phục ra cho mát mẻ một chút.

Làm thế nào, làm thế nào, Tàn Ngữ vốn không nói cho tôi biết cách hóa giải trò ảo thuật này.

“Thật không phải, tuy rất không muốn quấy rầy các vị nhưng, ta cần nữ nhân này, cho nên có thể làm phiền Hồ Tiên đại nhân, nên chú tâm đến chủ ý của nàng ấy một chút.”.

Khắp nơi, đột nhiên vãn vũ sương mù, giữa làn sương quấn quýt nơi nơi, tôi nhìn thấy bóng người đang đi về phía mình.

Nụ cười trên môi Hồ Tiên vụt tắt, hàn khí toát ra, kéo tôi giữ ở sau lưng rồi quay lại, nói với bóng người kia: “Làm cách nào người đến được đây?”.

Màn sương dần dần biến mất, người kia bước ra.

Người đến, là một thiếu niên cực kì xinh đẹp vẫn là một tên lạ hoắc tôi hoàn toàn không biết, nhưng nhìn kỹ lại, cũng có chút quen quen.

Khẽ cau mày đầu lại đau nhói.

Tôi cảm thấy bản thân mình sắp nóng chết rồi, cảm giác huyết dịch đều như đang bị đun trên chảo lửa, khó chịu vô cùng.

Thiếu niên kia đi đến cách chỗ tôi khoảng mấy bước chân rồi đột nhiên dừng lại, trong tay cầm một chiếc khay gỗ.

Tôi sững người, chiếc khay gỗ kia, hình như là đồ trong gian phòng tôi đang ở. Tôi còn nhớ trên đó có vẽ rất nhiều hình thù kỳ lạ, xấu xí.

Khẽ mỉm cười, thiếu niên nói: “Hồ Tiên đại nhân, trước tiên không cần phải để ý đến chuyện tại sao tại hạ đến được nơi này. Đầu tiên hãy đáp ứng vấn đề của tại hạ, thả nữ nhân này ra, nếu không đừng trách tại hạ không khách khí”.

Hồ Tiên quay lại nhìn tôi, sau rồi lại nhìn người thiếu niên kia, đột nhiên khoát tay nói: “Đừng có nằm mơ, thứ trong tay ta, nhất quyết không thể để mất”.

Cảnh sắc xung quanh bắt đầu thay đổi, trước mắt tôi và Hồ Tiên, rất nhiều cây lớn chen nhau mọc lên, che mất bóng hình của thiếu niên kia.

Hồ Tiên kéo tay tôi rồi nói: “Tiểu Tình, ta đưa nàng rời khỏi nơi này”.

“Ha ha ha ha, người đã từ chối dùng tay trong hòa bình, vậy đừng trách ta không khách khí nhé. Thượng Quan Tình, lúc này ta sẽ nói với nàng cách thoát khỏi ảo giác.”.

“Tiểu Tình, hần lửa nàng đó, đừng nghe hần, hiện tại nàng có sống hay không, rất nóng đúng không? Chỉ ta mới có thể điều hòa được luồng nhiệt cháy trong cơ thể nàng, hãy tin ta”, Hồ Tiên thì thầm bên tai tôi.

Tôi nhắm mắt lại, không muốn nhìn hần nữa, trực giác mách bảo tôi rằng, nhìn vào mắt hần, sẽ bị hần thao túng.

Kỳ thực ngay từ ban đầu tôi đã không hề tin tưởng hần.

Vì tôi cảm thấy, ảo giác này vô cùng nguy hiểm.

“Thượng Quan Tinh, hãy niệm theo ta.”

Khó khăn lắm mới mở được miệng, tôi cố gắng đáp lại giọng nói kia: “Ta nghe, người nói đi”.

“Câm miệng”, Hồ Tiên giữ chặt lấy tôi, hung hăng hét lớn.

Tôi cố dùng lực thoát ra khỏi sự kìm kẹp của hắn, lùi sau mấy bước.

Từ bốn phương tám hướng đều vọng lại giọng nói của thiếu niên kia.

“Thượng Quan Tinh, ảo giác phát sinh từ suy nghĩ, tiêu diệt hiện thực, mọi thứ trước mắt đều là giả, những thứ suy nghĩ trong tâm mới là thật. Bỏ ảo tìm thực. Trở về đi.”

Tôi nhắm mắt lại, cũng đọc theo: “Thượng Quan Tinh, ảo giác phát sinh từ suy nghĩ, tiêu diệt hiện thực, mọi thứ trước mắt đều là giả, những thứ suy nghĩ trong tâm mới là thật. Bỏ ảo tìm thực. Trở về đi.”

Cảnh sắc xung quanh đột nhiên biến chuyển dữ dội, cuối cùng giống như linh hồn trở lại thể xác, cơ thể tôi đột nhiên chấn động.

Khi hai mắt mở ra, tôi phát hiện bản thân mình vẫn ở trong gian phòng khi nãy.

Chỉ có Vô Ngôn đang đứng trước mặt.

Vô Ngôn thân khoác hồng y, khi hai mắt tôi đột nhiên mở ra, hai mắt hắn cũng vừa bừng mở.

Tôi cúi đầu nhìn lại y sam xộc xệch trên mình, mới phát hiện cảnh tượng vừa rồi không phải là mộng.

Cánh cửa bị gió thổi tung, tôi chợt nhận ra toàn thân mình đang ướt đẫm mồ hôi.

Cẳng chân mềm nhũn, hốt hoảng ngồi trên nền đất, tôi há miệng thở hổn hển.

Cổ họng tựa như có thứ gì đó siết lấy, cơ thể đang bị thiêu đốt khó chịu vô cùng.

Vô Ngôn cười ha hả nói: “Thượng Quan Tinh, cô nương muốn biết vừa xảy ra chuyện gì không?”.

Tôi sợ hãi túm chặt y phục trên mình, nói: “Người rốt cuộc là ai? Muốn làm gì?”.

Ánh mắt Vô Ngôn quét lên giường.

Tìm tôi đập thình thịch. Trên giường có người đang nằm, bộ dạng như đang ngủ.

“Huynh ấy là ca ca của ta. Đã trở thành nhân trụ[1] nhưng linh hồn vẫn còn tư tưởng và cảm nhận. Thượng Quan Tinh, ta lựa chọn nàng, nàng nên vinh hạnh mới phải chứ. Nàng sẽ vì Quỷ môn mà sinh hạ một đôi song sinh từ thông linh[2] nhất”, khi hắn nói những lời này, trong ánh mắt ngập đầy vẻ hưng phấn.

[1] Nhân trụ: vật phẩm hiến tế cho thần linh

[2] Thông linh: khả năng giao tiếp với thần linh, với người ở cõi khác

Đầu tôi chợt âm vang như hòa pháo nổ tung.

Quỷ môn, Quỷ môn, Quỷ môn!

Tôi từng nghe nói tới Quỷ môn này. Quỷ môn ảo giữa nhân thế.

Truyền thuyết về trường môn trong môn phái này từ trước đến nay đều là nói về một đôi song sinh.

Tuy không hiểu tường tận cho lắm, nhưng nghe lời nhân sĩ giang hồ truyền tai nhau, môn phái này thực sự rất quái dị.

Tôi gắng gượng đứng lên, cố không chế con run rẩy, nói: “Ta sẽ không ở cùng với người”.

Vô Ngôn nghe xong, mỉm cười ảm áp, khề khàng nói với tôi: “Không phải với ta, mà là với chúng ta”.

Ngón tay chỉ về người đang nằm bất động kia, Vô Ngôn mỉm cười xảo trá.

Tôi kinh hãi vịn tay vào cửa, xoay người lao ra bên ngoài.

Cứ thế chạy về phía trước, trong đầu tôi hoàn toàn trống giông.

Liên hoa đăng sắc đỏ giăng đầy hành lang, giữa làn mưa lâm thâm càng thêm vẻ quý dị.

Ngước mắt, tôi nhìn thấy mảnh vải dài sắc trắng được họa phù trên nền đỏ rực của liên hoa đăng kia.

Đây là... được vẽ từ khi nào vậy?

Không, nó vốn đã ở trên đó rồi, vốn đã ở trên đó rồi.

Giữa làn gió thổi, giọng của Vô Ngôn chẳng biết từ nơi nào vọng tới.

“Nàng chạy không thoát đâu. Người muốn đến cứu nàng hiện tại vốn chẳng cách nào tìm được chỗ của nàng, cũng không có thời gian công sức mà tìm nàng nữa, nàng biết không, lúc này nàng đã trúng độc rất nặng. Thêm nữa canh giờ nữa, nếu không giao hoan với nam nhân, nàng sẽ chết. Ngoan ngoãn trở về đi.”

“Ta không tin, trong món ăn không có độc, trong nước cũng không có sao ta có thể trúng độc được”.

Tức tối kéo vạt váy lên, tôi lại chạy điên cuồng.

Âu Dương Thiếu Nhân, huynh đang ở đâu! Ở đâu!

Tôi đang vô cùng hoảng loạn.

Có lẽ tôi trúng độc thật rồi, bởi vì thân thể càng lúc càng không còn sức lực.

“Ha ha ha ha, Thượng Quan Tĩnh, y phục trên người nàng có một cái tên nghe rất hay. Gọi là Hồ Tiên vũ y. Đây là y phục ta đã chuẩn bị cho đám cưới cõi âm, tân nương của Quý môn mới được mặc, ha ha ha ha! Nhanh nhanh về đi, đừng kiêu ngạo nữa. Vì nàng đã được ta chọn làm tân nương. Ngoan nào, ta sẽ giải độc cho nàng.”

Ta không nghe, ta không muốn nghe.

Thật đáng sợ! Buông tha ta đi, ta không muốn làm tân nương của Quý môn gì gì đó.

“Á! Ta không muốn làm tân nương của Quý môn!”

Ôm chặt lấy đầu, tôi xuyên qua dãy hành lang dài, chạy đến đình viện.

Tượng ngũ quý nơi đây trong con sấm sét, rõ ràng dị thường đến đáng sợ, tôi run rẩy, lập tức té ngã trên nền đất.

Ngẩng đầu, tôi nhìn thấy có thứ gì đó đang bay giữa không trung.

Khuôn mặt nanh ác, bóng người phiêu động.

Là quý! Là quý!

Đầu óc mê man, tôi tự nói với mình phải kiên trì đến cùng. Phải kiên trì thêm chút nữa.

Thiếu Nhân, Mặc Nguyệt, Triều Lư, mọi người đang ở đâu!

Tôi thực sự không động đậy được nữa rồi, cứu tôi.

Phía sau có tiếng bước chân lồm bồm trong nước vọng đến.

“Lách cách”, “Lách cách”.

Từng tiếng, từng tiếng tựa như gặm nát trái tim tôi.

Liên hoa đăng màu đỏ, mảnh vải dài màu trắng, gắn trên đèn cũng được vẽ quý phù sắc đỏ với đủ thứ hình thù quái dị, tòa nhà âm u lạnh lẽo, bóng quý bay giữa không trung, trời mưa sấm chớp đùng đùng.

Sợ quá, mọi thứ đều thật đáng sợ.

Tôi quay đầu, hai mắt mờ trùng trùng, nhìn thấy một cây dù được dương cao, thư thái tự tại đi về phía mình.

Lắc đầu, hai mắt tôi ngẩn lẹ, không ngừng lùi về phía sau.

“Không được, không được qua đây, cầu xin người.”

Đừng lại gần ta, đừng lại gần ta.

Vô Ngôn mỉm cười vô cùng ám áp dịu dàng, nhưng đối với tôi, dường như không có nỗi sợ hãi nào đáng sợ hơn khi đứng trước bộ dạng này của hắn.

“Không cần phải sợ hãi, ta đến để giúp nàng. Tiểu Tình, nàng nên cảm thấy vui mới phải chứ. Qua hết đêm nay, nàng sẽ chính thức là nương tử của ta. Tiểu Tình, nàng rất nóng đúng không? Nàng không muốn ta qua đó cũng không sao. Ha ha, vì nàng sẽ sớm không khống chế được mà nhào qua đây thôi.”

Tôi bịt chặt tai, đầu đón gào khóc.

Tôi không muốn, tôi không muốn, kẻ ác độc kia, nghĩ đến việc phải dính dáng đến hắn, tôi thực sự thấy đau khổ vô cùng.

Thiếu Nhân, Mặc Nguyệt, Triều Lưu, tôi sợ lắm, các huynh đang ở đâu!

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 24: Đêm đầu tiên

Trong cơn mê sảng, một bóng người từ màn mưa sấm chớp phía chân trời bay tới chỗ tôi.

Người ấy mặc bạch y, mái tóc đen ánh, dù bay giữa màn mưa, nhưng vẫn dễ dàng nhận ra dung nhan tuyệt đẹp.

Bóng hình đó khiến trái tim tôi rung động, thoáng bình tâm một chút.

Tôi xoay người lại, đưa tay về phía người kia.

Giữa màn mưa triền miên không dứt, huynh ấy lặng lẽ đáp xuống, vòng tay ôm chặt lấy tôi.

“Thiếu Nhân”, tôi vòng tay ôm cổ huynh ấy, có chút tủi thân nức nở.

Âu Dương Thiếu Nhân đỡ tôi vào lòng, cây kiếm trong tay vung lên nói: “Muốn lấy nương tử của người khác, phải chăng cũng nên cần sự đồng ý của đối phương. Các hạ làm như thế này, thật quá thất lễ.”

Vô Ngôn giơ tay ra, vũ khí sáng loáng, là song nhãn kiếm[1]. Âm thầm cười, Vô Ngôn nói: “Ta không thích nói chuyện với người. Huống hồ người cũng chẳng phải phụ quân của nàng, chuyện của các người, ta đều biết rõ”.

[1] Song nhãn kiếm: kiếm hai lưỡi

Âu Dương Thiếu Nhân nhếch mép cười nói: “Vậy được, xem ra người đã sớm có mưu đồ. Chúng ta đành dùng kiếm nói chuyện vậy”.

Toàn thân tôi nóng như lửa đốt, run rẩy ôm chặt Âu Dương Thiếu Nhân, không kiếm chế được mà cọ xát vào người huynh ấy, thoải mái quá.

Âu Dương Thiếu Nhân phát hiện bộ dạng quái dị của tôi, liền hỏi: “Tiểu Tình, nàng sao vậy?”.

Tôi nghiêng rằng, không nói câu nào.

Tôi không thể nói với huynh ấy rằng mình đã trúng xuân dược.

Hiện tại thực sự tôi chỉ muốn cỡi phăng y phục chết tiệt trên người này, nếu cỡi được thì tốt biết mấy, nhưng nếu như thế thật xấu hổ lắm.

“Không, không sao...”, cố gắng kiềm chế cơn thèm muốn được động chạm thân thể với Âu Dương Thiếu Nhân, tôi cúi đầu nói.

Lúc này tôi đã chẳng thể phân biệt nổi trên trán mình là nước mưa hay là mồ hôi nữa rồi.

“Hiện tại không phải lúc nói chuyện này”, lại một thanh âm khác vọng tới, tôi cố sức mở to đôi mắt lúc này đã không còn tỉnh táo.

Là Tần Ngữ.

Tên thiếu niên vừa mới kéo tôi ra khỏi ảo giác kia, cũng chính là Tàn Ngừ.

Thằng nhóc đó, sao lại đến vào lúc này chứ.

“Âu Dương Thiếu Nhân, hiện tại cô ta bị trúng xuân dược, đã qua nửa canh giờ rồi, nếu không được trị liệu, e rằng sẽ mất mạng. Mau đưa cô ta đi”, Tàn Ngừ chạy đến bên Âu Dương Thiếu Nhân nói.

Vô Ngôn mặt mày lạnh tanh, âm trầm nói: “Đừng có nằm mơ! Nàng là người ta muốn, ta không thể để các người đưa đi đâu”.

Lúc này tôi đã hoàn toàn kiệt sức, cơ thể mềm nhũn nằm gọn trong lòng Âu Dương Thiếu Nhân.

“Tiểu Tinh! Nàng sao rồi!”

Thiếu Nhân, Thiếu Nhân, giúp tôi giải thoát đi.

Tàn Ngừ đứng trước tôi và Âu Dương Thiếu Nhân che chắn, giờ tay ra, nâng lên một chiếc khay gỗ nói: “Nè, ảo thuật của người không phải rất lợi hại sao? Chính là để ta tới làm đối thủ của người”.

Âu Dương Thiếu Nhân liếc nhìn Tàn Ngừ một cái, thì thào nói: “Người cẩn thận, bọn Mặc Nguyệt giải quyết xong xuôi bên kia sẽ đến ngay. Ta phải đưa Tiểu Tinh rời khỏi đây”.

Âu Dương Thiếu Nhân ôm tôi, trong màn mưa dày đặc, nhún mình một cái, dọc theo đình viện thăm thẳm mà bước đi.

Vô Ngôn đang muốn đuổi theo, ngay tức khắc bị Tàn Ngừ chặn lại.

“Đừng có làm phiền đến họ, trận quyết đấu của chúng ta, mới bắt đầu thôi mà.”

Trong mơ hồ, tôi cảm thấy Âu Dương Thiếu Nhân ôm mình tiến vào một gian phòng, tôi được đặt lên trên giường. Sau đó huynh ấy cầm khăn mặt không ngừng giúp tôi lau mồ hôi trên trán.

“Tiểu Tinh, ta sẽ đi tìm thuốc giải”, Âu Dương Thiếu Nhân gấp gấp nói rồi lập tức xoay người rời đi.

Tôi đưa tay ra, giữ huynh ấy lại.

Lần đầu, tôi khẽ giọng nói: “Thiếu Nhân, không kịp nữa rồi. Huynh không muốn tôi chết chứ”.

Hít thật sâu, tôi ngồi dậy hỏi huynh ấy.

Tôi biết mình sẽ chẳng bình tĩnh thế này được lâu, đến khi xuân dược bộc phát, tôi sẽ không cách nào kiềm chế được bản thân nữa.

Sấm chớp vẫn đùng đùng bên ngoài cửa sổ, trong ánh chớp, tôi nhìn thấy dung nhan tuyệt mỹ của Âu Dương Thiếu Nhân, lòng bỗng thư thái vô cùng.

Thiếu Nhân, may quá, may là huynh.

Âu Dương Thiếu Nhân sững người, chớp mắt đã hiểu rõ ý tôi.

Ngồi trên giường, Âu Dương Thiếu Nhân vuốt ve mái tóc tôi.

“Tiểu Tinh, nàng nên biết, ta muốn có nàng, rất muốn có nàng. Ta chỉ sợ, chỉ sợ nàng sẽ không thích, không muốn.”

Tôi lắc đầu, mặt đỏ như quả cà chua.

“Tuy là bất đắc dĩ, nhưng... tôi bằng lòng.”

Đúng vậy, là tôi bằng lòng, sau này tôi sẽ tiếp tục sống ở nơi đây, tôi không thể để chàng trai bên cạnh mình phải làm thái giám.

Đưa tay lên, tôi bắt đầu nhẹ nhàng cạo y phục mình, Âu Dương Thiếu Nhân có chút khó xử, không biết nên đưa mắt nhìn về phía nào. Thật nghi ngờ tên tiểu tử này trước đây sao có thể là cao thủ tình trường được cơ chứ.

Tôi thờ hờn hờn, gấp gấp, phát hiện đôi tay mình có chút run rẩy.

“Thiếu Nhân, giúp tôi”, tiến lại gần Âu Dương Thiếu Nhân, tôi thì thào bên tai huynh ấy.

Sắc mặt Âu Dương Thiếu Nhân dường như cũng đỏ lên, rõ ràng trong đáy mắt có chút sắc tối.

Xoay người về phía tôi, Âu Dương Thiếu Nhân nhẹ nhàng đỡ tôi dậy, khẽ cử động những ngón tay, y sam chực cởi ra.

Y phục vút tứ tung trên nền đất.

Âu Dương Thiếu Nhân dường như sợ tôi xấu hổ, liền đắp một tấm chăn lên người tôi.

Tôi nhắm chặt hai mắt, không dám mở ra nhìn.

Lại nghe tiếng y phục nhẹ nhàng rơi xuống nền đất, là tiếng còi y phục của Âu Dương Thiếu Nhân.

Tôi chợt nhớ đến cái đêm bên ao sen ngày đó, huynh ấy mặc y phục sắc tím, lộ rõ vàng ngực săn chắc.

Cơ thể tôi, càng lúc càng nóng bừng, không kiềm chế nổi tưởng tượng về những hình ảnh cấm kỵ.

Tôi thực sự muốn mở bừng đôi mắt, nhưng lại sợ sẽ không kiềm chế được mà đẩy ngã Âu Dương Thiếu Nhân. Nhưng... tôi rất muốn, rất muốn trông thấy dáng vẻ hiện tại của huynh ấy.

Choàng mở hai mắt, tôi nhìn thấy huynh ấy, đúng lúc huynh ấy cũng đang nhìn tôi.

Tôi vội quay đầu.

Híc, khó xử quá. Nhưng nhìn thấy rồi, thân hình cân đối, tỷ lệ hoàn mỹ.

Một dòng điện bất giác chạy khắp toàn thân, tôi vội vớ tấm chăn bên cạnh.

“Thiếu Nhân, tôi rất khó chịu.”

Âu Dương Thiếu Nhân tiến gần đến, mở tấm chăn ra, luồng nhiệt ấm nóng từ cơ thể huynh ấy khiến cơ thể tôi không ngừng run lên từng hồi.

Rất muốn tiếp xúc.

Thoải mái quá.

Âu Dương Thiếu Nhân “ừm” một tiếng, thở hắt hắt ôm lấy tôi.

Hơi thở hâm hấp dội lại bên tai, Âu Dương Thiếu Nhân tựa hồ đang phải chịu một cơn thống khổ, huynh ấy khẽ thì thầm: “Tiểu Tinh, đừng cử động, ta sợ sẽ làm tổn thương nàng”.

Tôi thực sự thích luồng nhiệt tỏa ra từ Âu Dương Thiếu Nhân. Bị xuân dược không chế, lý trí đã không còn tác dụng nữa rồi.

“Thiếu Nhân, tôi nóng quá, giúp tôi có được không?”, đôi mắt nhắm nghiền, hơi thở nóng hổi phả ra không ngừng, tôi nói với huynh ấy.

Một tia sáng chợt lóe lên trong mắt Âu Dương Thiếu Nhân.

Chuyện sau đó hoàn toàn nằm ngoài sự khống chế của tôi.

Âu Dương Thiếu Nhân cúi xuống hôn tôi ngấu ngiến, đôi môi điên cuồng chiếm giữ tất cả. Tôi khép mắt lại, mặc cho bản thân trầm luân trong nụ hôn ngọt ngào của Âu Dương Thiếu Nhân.

Bàn tay to lớn của huynh ấy phiêu du trên cơ thể tôi, như ngọn lửa cứ âm ỉ trong lòng. Dục vọng trào dâng khiến da thịt run rẩy khi tiếp xúc, lúc này cuối cùng tôi cũng được giải thoát, nhưng vẫn chưa đủ, vẫn chưa đủ.

Âu Dương Thiếu Nhân rời khỏi đôi môi ngọt ngào, tiếp tục hôn xuống dưới, khẽ kháng mon trón trên cái cổ trắng ngần, chạm tới làn da mềm mại trên cơ thể tôi.

Bàn tay Âu Dương Thiếu Nhân vuốt ve âu yếm khiến cơ thể tôi run rẩy không thôi.

“A...”, miệng không kiềm chế được phát ra thanh âm đó, tôi vội vàng ngăn lại.

Một tiếng nổ ầm vang ngay giữa biển tư duy mê mông không bến bờ, lại có vô số dòng nham thạch không ngừng phun trào.

Một tay tôi nắm chặt tấm chăn, một tay giữ lấy miệng mình. Bị khoái cảm khống chế, tôi thêm muốn tất cả mọi thứ thuộc về Âu Dương Thiếu Nhân.

Tách đôi chân thon dài của tôi ra, Âu Dương Thiếu Nhân nói: “Tiểu Tinh, thực sự có thể sao?”.

Tôi cắn môi, vô tình chạm phải bờ ngực ấm nóng của Âu Dương Thiếu Nhân.

Sắc mặt thoáng đỏ, tôi khe khẽ gật đầu.

Âu Dương Thiếu Nhân nghe lời, mang ngọn lửa đang cháy hừng hực khẽ kháng tiến sâu vào cơ thể tôi, từ trước đến nay chưa từng có cảm giác nào lại kích động khiến tôi phải thở dốc như vậy.

Đây chính là cảm giác được hòa hợp với người mình yêu sao?

Kích thích, mạnh mẽ, run rẩy, cũng... lại càng khao khát huynh ấy cùng mình hoàn toàn hòa làm một.

Hình như có chút đau đớn.

“Tiểu Tình, nàng đau sao?”

Tôi lắc đầu, “Không phải... rất đau”.

Là liên quan tới xuân dược, cơn đau kia chẳng phải là rất lợi hại sao, lại khiến tôi cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Âu Dương Thiếu Nhân dùng lực, đẩy toàn bộ ngọn lửa vào bên trong.

Run bần bật ôm chặt vai huynh ấy, tôi cảm thấy cơ hồ ngọn lửa nóng bỏng kia khi tiến vào cơ thể dường như càng bốc cháy bùng bùng. Cấn chặt môi, tôi cố kiềm chế không để phát ra thành tiếng.

“Tiểu Tình, không cần cố nhịn, hiện tại nàng đang bị trúng xuân dược, áp chế sẽ khiến nàng càng khó chịu hơn đây”, Âu Dương Thiếu Nhân vuốt ve mái tóc, Âu Dương Thiếu Nhân ủi tôi.

Sau đó lại bắt đầu động tác.

Trong phòng, bầu không khí ấm áp càng lúc càng nóng lên. Gió mưa băng lạnh ngoài cửa sổ kia hoàn toàn chẳng chút ảnh hưởng đến xuân sắc nơi này.

“A... Thiếu Nhân... a... ừm...”

“Tiểu Tình, ta sẽ yêu nàng suốt đời suốt kiếp.”

“Thiếu Nhân, thiếp yêu chàng... a a, rất yêu chàng.”

Âu Dương Thiếu Nhân không ngừng xâm nhập, đốt cháy tất cả khoái cảm trong cơ thể tôi.

Tôi vẫn chưa thoát ra khỏi tính năng của xuân dược kia, ngược lại khát vọng nhục dục với Âu Dương Thiếu Nhân càng mãnh liệt.

Chẳng biết ân ái cùng Âu Dương Thiếu Nhân bao nhiêu lần.

Chuyện sau này, tôi hoàn toàn không nhớ gì nữa.

Thứ tôi có thể nhớ, chỉ là trong lúc ân ái cùng nhau, Âu Dương Thiếu Nhân vẫn luôn cầm một mảnh khăn lụa, từ đầu đến cuối lau khô mồ hôi trên cơ thể tôi.

Đêm đó, trong mê man, tôi vẫn muốn nói với Âu Dương Thiếu Nhân.

“Thiếu Nhân, thiếp rất yêu chàng...”

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.4 - Chương 25: Ta không phải người con gái người đã nhớ nhưng ngàn năm

Khi tỉnh lại lần thứ hai, mưa vẫn không ngừng rơi bên ngoài cửa sổ.

Chóp chóp cặp mắt vẫn còn mơ màng, tôi nghiêng đầu, nhìn thấy Âu Dương Thiếu Nhân bên cạnh, cũng đang cúi đầu nhìn mình.

Mặt đỏ bừng lên, tôi lại trốn vào trong chăn.

Âu Dương Thiếu Nhân mỉm cười, cúi người, cách một lần chần hờn lên môi tôi.

“Tiểu Tinh, ra đi.”

Tôi ưỡ ể oải nói: “Không đâu”.

Trong đầu không ngừng hiện lên những hình ảnh đáng xấu hổ kia.

Hơi thở của Âu Dương Thiếu Nhân cơ hồ vẫn vút bên tai, hiện tại tôi thực sự không biết bản thân mình nên đối mặt với chàng ra sao. Tuy là nói như thế, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy ngọt ngào vô cùng.

Sự giao hòa thân thể càng khiến trái tim trở nên gần gũi hơn.

Tuy hiện tại khắp người ê ẩm.

Âu Dương Thiếu Nhân mỉm cười, thở ra một hơi, chàng nói: “Ngoan nào, dậy đi”.

Nũng nịu một lát, tôi mới thò mặt ra từ sau tấm chăn. Âu Dương Thiếu Nhân ngược mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, thì thào: “Mưa vẫn chưa ngớt”.

Tôi gật đầu, hỏi chàng: “Vậy khi nào mưa mới ngừng?”.

Âu Dương Thiếu Nhân vuốt ve mái tóc tôi, mỉm cười nói: “Nhanh thôi. Chỉ cần vũ sư ra tay, mưa sẽ tạnh mà”.

“Không hiểu lắm”, tôi lắc đầu, không hiểu chàng đang nói gì.

“Vũ sư là một vụ sư[1], có thể hô mưa gọi gió. Vụ sư lợi hại như thế chỉ Quý môn mới có. Quý môn rất tinh thông quý đạo, vụ thuật, ảo thuật. Đây chính là một môn phái thần kỳ. Lần này chúng ta chúc phải phiền phức lớn rồi.”

[1] Vụ sư: thầy mo

Nghiêng đầu, tôi nghĩ rồi lại nghĩ, nghĩ tới mức toàn thân ê ẩm.

Thôi được, cơ thể vốn vẫn ê ẩm mà.

Tôm lại, nghĩ tới nghĩ lui, vẫn nghĩ không ra.

“Tại sao họ cứ nhất định phải chọn thiệp?”

“Ta cũng không biết”, Âu Dương Thiếu Nhân chán nản hỏi đáp.

Tôi thở dài: “Thiệp sẽ đích thân đi hỏi Vô Ngôn”.

“Chuyện này, Tiểu Tinh, rất nguy hiểm. Nàng ở đây, để ta đi, Âu Dương Thiếu Nhân nói xong liền muốn đi ngay.

Tôi vội giữ chàng lại.

Như thế sao được! Lại để tôi một mình ở đây, không biết sẽ bị loại người nào tấn công nữa.

“Không được, đưa thiệp đi cùng”, tôi kiên quyết nói với chàng.

Cô nương tôi không muốn phải một mình đối mặt với tai ương đâu.

Sự thực đã chứng minh tôi chính là khởi nguồn của mọi tai họa, tốt hơn hết, lúc nào cũng nên có người bên cạnh bảo vệ cho tôi.

Quả nhiên, việc chiêu mộ thật nhiều mỹ nam là rất cần thiết.

Bên ngoài, mưa vẫn không ngừng trút xuống, đôi chân mềm nhũn không cách nào di chuyển được, tôi đành để Âu Dương Thiếu Nhân ôm đi.

Lúc ôm tôi đi, Âu Dương Thiếu Nhân nở nụ cười mờ ám. Tôi mặt đỏ bừng bừng giáng một quyền lên ngực chàng.

Nụ cười thật nhiều ẩn ý, cũng chẳng biết là ai đã bán sức thể này, hại tôi không xuống nổi giường.

Nắm chặt chiếc dù trong tay, tôi được Âu Dương Thiếu Nhân ôm đứng trên hành lang dài.

Bên ngoài hành lang là xoáy nước đen kịt.

Mở mắt thật tôi, tôi thực sự không hiểu Tàn Ngữ đang chơi trò gì.

Với sự hiểu biết của tôi, Tàn Ngữ không chỉ có năng lực như hiện tại. Hẳn ta rất mạnh.

“Tần Ngữ, ta có chuyện muốn hỏi Vô Ngôn”, tôi hét lớn về phía xoáy nước khổng lồ kia.

Bốn phía yên tĩnh trở lại, trong khoảnh khắc màn mưa đã ngừng hẳn, sao đó khắp nơi trở nên sáng rõ, những con đường quanh đình viện cũng sạch sẽ quang quẻ như chưa từng có cơn mưa vừa rồi. Âu Dương Thiếu Nhân ôm tôi đi qua những vũng nước nhỏ, chạy đến trung tâm của đấu trường ảo giác.

Ngũ quý mặt mày u ám đứng thẳng trong đình viện. Vô Ngôn đứng ở đó giữa ba người. Chính là Tần Ngữ, Mặc Nguyệt và Triều Lư.

Quay người nhìn tôi, Tần Ngữ bước tới, nói: “Ồ, thời gian trị liệu thật là dài”.

Mặt tôi lập tức đỏ ửng như quả cà chua, tức giận nói: “Nhóc con chết tiệt, còn nói thêm câu nữa ta sẽ cắt lưỡi ngươi”.

Sắc diện Mặc Nguyệt chẳng ưa nhìn gì cho cam, vẻ mặt Triều Lư cũng không được tốt lắm.

Oạch, đại khái tôi hiểu họ đang nghĩ gì rồi.

Cơ hội tốt như thế lại để trượt mắt, đang thất vọng đấy mà.

Xi, tại sao tôi phải giả bộ hiểu lòng người khác chứ.

Liếc mắt nhìn về phía kia, tôi thấy Vô Ngôn run rẩy nhìn về phía mình, khóe môi giật giật không ngừng hỏi: “Nàng đã cùng với người khác rồi sao?”.

Ôm chặt Âu Dương Thiếu Nhân, tôi gật gật đầu.

“Ta đến là muốn hỏi ngươi, rốt cuộc tại sao lại là ta”.

Người kia nghe xong, lặng lẽ đưa kiếm.

Vô Ngôn nhận lấy, chĩa thẳng mũi kiếm về phía tôi, nói: “Nàng là môn hạ của Phật Tổ, năm trăm năm mới ngoái đầu một cái, một ngàn năm mới xoay người một lần. Sau đó, mới có được mối nhân duyên đời đời. Thượng Quan Tinh, nàng quên rồi, đã quên thật rồi? Nàng nợ ta một ngàn năm”.

Tìm tôi chán động.

Rốt cuộc, rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì thế này, càng nói tôi càng không hiểu gì cả.

“Ta không nợ ngươi bất cứ thứ gì, ta càng không quen biết ngươi”, tôi lắc đầu, nghiêm túc nói với hắn.

Tôi hi vọng hắn có thể hiểu được lời giải thích của mình.

“Cầm kiếm lên để nói chuyện với ta. Đừng trốn trong lòng nam nhân như thế.”

Tôi suyt chút nữa cắn nhàm lưỡi của mình!

Tỷ tỷ là nữ nhân! Là nữ nhân mà! Ngươi thực cho rằng ta là Xuân ca sao?

Tuy nói như vậy. Nhưng may thay ta cũng là nữ hiệp, dù Âu Dương Thiếu Nhân cố sống cố chết ngăn cản nhưng nữ hiệp ta cũng quyết chơi đến cùng với ngươi.

Cầm kiếm lên, vượt qua bóng người đang cố ngăn cản kia, tôi vọt lên đứng trước mặt Vô Ngôn.

Ây da!

Hai cẳng chân chết tiệt của tôi lại thành ra thế này, may mắn là tôi có võ công, nếu không chắc toi rồi.

“Điều ta muốn nói với ngươi là, ta hoàn toàn không quen biết ngươi”, tôi nghiêm túc nói.

Vô Ngôn mỉm cười thân nhiên.

Tôi vừa chớp mắt, kiếm đã kề ngang trên cổ.

“Vậy thì ta sẽ để nàng quen biết ta.”

Mưa bụi phiêu phất, chẳng biết tại sao, nó mang một hương vị vẩn vít không thôi.

“Thượng Quan Tinh, ta là Vô Ngôn, một ngàn năm trước để đổi được một cái xoay người của nàng, ta đã biến thành con cá chép bơi lội trong làn nước, năm trăm năm trước, để đổi lại một cái ngoái nhìn của nàng, ta đã làm một khóm cỏ dại bên cạnh cây bồ đề. Một trăm năm trước, ta đã là người nàng yêu thương nhất, nhưng lại không thể không giết người thân của nàng. Phật Tổ nói rằng, duyên kiếp đời đời, không nhất định đời nào cũng hạnh phúc. Cho nên kiếp trước, dù cùng là thân nam nhi, ta không dám trách. Nhưng đời này, ta là đến để tìm nàng”, mũi kiếm đao tình hoa trước mắt tôi.

“Ta... người tìm nhầm người rồi. Vả lại những điều đó nếu thực sự xảy ra, người làm sao có thể nhớ được”, tôi đưa tay chặn thanh kiếm lại.

“Vi ta là chưong môn của Quý nhân, cho nên việc nhớ được tất cả những chuyện này là rất bình thường. Phật Tổ nói tuy ký ức không tồn tại, người vướng vào sợi tơ hồng sẽ chẳng thể chia tách. Nhưng Thượng Quan Tinh, tại sao nàng! Tại sao không ở bên cạnh ta! Đến cuối cùng cũng không lựa chọn ta. Rõ ràng ta đã đồng ý với nàng, sẽ chỉ ở Quý môn này thêm năm năm. Nhưng tại sao, mới gần đến năm thứ năm, nàng đã phản bội.”

Tuy đây là chuyện tình cực kỳ cảm động, nhưng tôi vẫn phải nói với hắn một câu xin lỗi.

Đến lúc này, tôi đã thực sự hỏi rõ mọi chuyện đen trắng bắt nguồn từ đâu.

Thượng Quan Tinh, quả nhiên là lỗi lầm của Thượng Quan Tinh.

Khiến tôi đen trắng mấy đời mấy kiếp, dẫn tới chuyện phải trở thành nữ hiệp thay cô ấy.

Cố vận lực chặn lại mũi kiếm, tôi vung tay kẻ lưỡi kiếm của mình lên cổ hắn. Tôi đã mệt mỏi lắm rồi.

Tôi phản nộ hết về phía tên nam nhân đang trong cơn điên dại: “Ta không phải Thượng Quan Tinh người muốn tìm”.

Cô ấy chết rồi! Chết rồi!

Nhưng đối diện với tên si tình trước mắt, bảo tôi làm sao nhẫn tâm nói với hắn điều đó được.

“Muốn vứt bỏ ta như thế nào?”, Vô Ngôn nhìn tôi không chớp mắt, nước mắt dâng đầy như muốn tuôn ra.

Cây kiếm run rẩy trong tay, tôi đành buông xuống, nhẹ nhàng tiến lại ôm lấy hắn.

Hắn sững sờ giây lát, sau rồi như đã lấy lại phản ứng, lập tức cũng vươn tay ôm chặt lấy tôi.

Đây là lần đầu tiên, ta thay mặt Thượng Quan Tinh, trả lại nợ tình cho người.

Phật Tổ quên chưa nói với người rằng: Có nhiều khi không phải tình yêu phụ bạc người, chỉ là vì thời gian không chấp nhận mà thôi.

Ta nghĩ, nữ nhân ấy chắc chắn đã yêu người.

Cô ấy đã từng có ước định với người, vậy chính là đã từng yêu người rồi.

“Xin lỗi, ta... thực sự không phải nữ nhân người muốn tìm, nhưng ta đã từng gặp cô ấy. Cô ấy không phản bội người, mà là không còn cơ hội để đến tìm người nữa.”

“Ý... gì... vậy?”, cánh tay Vô Ngôn run rẩy không thôi, ôm chặt lấy tôi, sau rồi buông thõng.

Tôi vỗ vỗ vai hắn rồi nói: “Cái ôm này, ta thay cô ấy trao cho người. Không phải tình yêu phụ bạc người, cũng không phải cô ấy không yêu người. Chỉ là thời gian không bằng lòng cho mỗi duyên tình của người mà thôi. Không cần làm khổ mình thêm nữa, cố gắng tiếp tục sống, như thế ở dưới hoàng tuyền, cô ấy cũng sẽ an lòng”.

Mưa, mưa rơi không ngừng, là nước mắt của những người đang đau lòng.

Vô Ngôn im lặng không nói, sau rồi khẽ hỏi tôi: “Ta cũng... có cảm giác, cô và cô ấy, không giống nhau. Có thể giúp ta một chuyện cuối cùng không?”.

Câu nói cuối cùng của hắn, như những con sóng cứ khẽ gợn mãi bên tai tôi.

Tôi khẽ khàng, khẽ khàng gật đầu đồng ý.

Sau đó nâng kiếm lên.

Trên đời, có một loại tình yêu, gọi là sinh tử tương tùy[2]...

[2] Sinh tử tương tùy: dù là sống hay là chết, đều luôn ở bên nhau

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.4 - Chương 26: Giang hồ loạn lạc, tôi không muốn gặp một tên GAY!

Sắc trời dần sáng rõ, khi bước ra khỏi trạch viện, tôi quay đầu nhìn lại một lần.

Trong viện không còn bầu không khí như vừa rồi nữa, ảo giác bắt đầu tan biến, chỉ còn lại dáng vẻ trơ trọi của tòa trạch viện này mà thôi.

“Thượng Quan Tinh, tại sao nàng giết hắn”, không nhin thêm được nữa, cuối cùng Âu Dương Thiếu Nhân cũng dè dặt hỏi.

Tôi mỉm cười: “Thiếp chỉ là mong hắn có thể tương ngộ cùng người hắn yêu mà thôi”.

Thời gian năm năm thật là quá dài, cho dù tình yêu không câu nệ điều này điều khác. Giang hồ rồi ren này chẳng thể biết trước được sẽ mang lại cho người ta những thứ gì.

Mặc vũ y sắc đỏ của Hồ Tiên, tôi chôn cất Vô Ngôn ở bên ngoài tòa viện.

Nghe nói vì cái chết của hắn, người anh em song sinh kia sẽ sống lại sau năm ngày nữa.

Trợn tròn mắt, tôi thực sự không hiểu, chuyện này là thế nào?

Linh hồn chuyển thân ư?

Tôi nghe được từ thuộc hạ trung thành nhất của Vô Ngôn nói, trở thành người của chương môn Quỷ môn, ngoại trừ chết, nếu không sẽ vĩnh viễn không cách nào thoát khỏi sự khống chế của Quỷ môn.

Chỉ cần kẻ nào có tư tưởng phản bội Quỷ môn, chương môn sẽ thi triển ảo thuật, đêm nào cũng sẽ đưa ngũ quỷ đến thăm kẻ đó.

Vô Ngôn vì cái chết của Thượng Quan Tinh, đã sẵn sàng trở về địa phủ. Khi còn trên thế gian, những đêm bị ngũ quỷ quấy nhiễu đến phát điên, hắn đã sớm muốn được giải thoát.

Dù nói thế nào, cái chết đối với Vô Ngôn mà nói, chính là sự giải thoát tốt nhất.

Hắn ta cũng có thể được an lòng rồi.

Thở dài một tiếng, tôi nghĩ, việc tôi đi qua nơi này phải chăng là sự an bài của Thượng Quan Tinh.

Cô ấy có lẽ không thể cảm lòng được khi thấy người mình yêu thương phải chịu đau khổ. Xin hãy an lòng mà chuyển thế đi. Lần này, không phải uống canh Mạnh Bà nữa, cô sẽ sớm được tương ngộ cùng hắn thôi.

“Nè, tiểu tử Tàn Ngừ, không ngờ ngươi cũng lợi hại như vậy!”, tôi tóm Tàn Ngừ lại, nói như giày vò hắn.

Tàn Ngừ nghiêng răng nghiêng lợi đá vào chân tôi: “Có muốn gia nhập môn phái của ta không, ta sẽ giúp cô lợi hại được như ta”.

“Ta không cần. Đúng rồi, ngươi có thể dạy ta sử dụng chiếc khay kia được không?”

Tàn Ngừ cười hả hả, nói: “Muốn biết hả?”.

“Muốn, muốn.”

Tôi thực sự rất muốn biết chiếc khay xấu xí với những đồ hình quái quỷ kia rốt cuộc sử dụng như thế nào.

“Ta không nói cho cô biết đâu.”

“Tiểu tử khốn kiếp, ngươi muốn chết hả?”

“Nếu đánh chết ta, cô mãi mãi sẽ không biết được. Còn nữa, ta cần phải nói cho cô biết một bí mật”, Tàn Ngừ mỉm cười rạng rỡ nói.

Tôi thoáng run, lùi ra sau một bước.

Sao tôi cứ cảm thấy tên tiểu tử thối này sẽ chẳng thể nói cho mình tin gì tốt đẹp thế nhỉ? Chắc lại mấy tin xấu mà thôi.

“Cô không nghe thật hả? Không nghe sau này sẽ hối hận đấy”, Tàn Ngừ cau mày nói.

Tôi ngập ngừng giây lát, nghĩ đi nghĩ lại, thằng nhóc này chắc cũng chả có bí mật gì kinh thiên động địa đâu.

Liền tiến lại gần.

Bước chân này đã khiến tôi phải hối hận.

Khốn kiếp, biết thế không nghe còn hơn.

Tần Ngữ sau khi thì thầm bên tai tôi, liền cười ha hả bước thẳng về phía trước.

Trong khi đó, tôi đứng ngẩn ra, mặt đỏ tung bừng.

“Tiểu Tình, nàng sao thế? Tại sao mặt lại đỏ bừng thế kia?”

Tôi lắc đầu, im lặng không nói.

Hu hu, tôi còn có thể nói được gì nữa.

Tên tiểu tử kia nói với tôi rằng, vũ y của Hồ Tiên có tác dụng phụ.

Ít nhất phải kéo dài hơn chục ngày nữa, cứ đến nửa đêm, ham muốn điên cuồng sẽ lại thiêu đốt tôi?!

Lắc đầu tuyệt vọng.

Tìm tôi thăm đẫm nước mắt.

Xem ra, lần này tôi chết chắc rồi.

* * *

Sau khi xuống núi, chúng tôi mới phát hiện đất nước đã có sự thay đổi lớn.

Đứng trước bảng thông báo, tôi vô cùng cảm thán.

Giang Tả đăng cơ rồi.

Cả nước ăn mừng, bỏ cáo thiên hạ.

Chẳng biết cảm giác trong lòng lúc này là gì nữa. Vừa vui mừng, vừa tự hào, nhưng cũng có chút buồn rầu.

Giang Tả của tôi cuối cùng cũng đã ở nơi cách xa tôi muôn dặm.

Chẳng biết tôi còn có cơ hội đứng trước mặt huynh ấy nữa không, lúc đó e rằng cũng chỉ có thể gọi một tiếng: “Hoàng Thượng”.

Không, vấn đề là sẽ không có cơ hội đó nữa. Tôi sẽ không thể đứng trước mặt huynh ấy, không thể xuất hiện trong cuộc đời của huynh ấy nữa.

Giang Tả là Hoàng đế, tình cảm sẽ chỉ làm hại huynh ấy mà thôi.

Nắm chặt tay tôi, Mặc Nguyệt im lặng không nói, chỉ lặng lẽ đứng bên cạnh.

Tần Ngữ đứng một bên, nhếch mép làm bầm: “Chẳng biết vị này sẽ làm Hoàng đế kiểu gì đây. Nghe nói ngày trước cũng từng lang bạt giang hồ. Bây giờ đột nhiên lên làm Hoàng đế, không chừng lại là một tên hôn quân chẳng ra gì”.

Nhếch miệng, tôi kiêu ngạo nói: “Không đâu, người sẽ là một Hoàng đế tốt”.

Tần Ngữ cau mày, hỏi: “Tại sao cô biết?”.

Tôi xoay người, kéo Mặc Nguyệt rời đi.

“Đương nhiên ta biết.”

Chắc chắn Giang Tả sẽ là một Hoàng đế tốt.

Nhất định như vậy.

Vì huynh ấy không phải là ai khác mà chính là Giang Tả.

Thiên hạ đệ nhất minh quân, Giang Tả.

Đi được mấy bước, tôi lại ngoái đầu nhìn.

Ngựa xe như nước, phút chốc yên tĩnh trở lại.

Trước cổng thành cảnh xuân sắc liễu, bóng hình Giang Tả bỗng như vừa hiện hữu đâu đây.

Huỳnh ấy mỉm cười, lại tựa như đang khóc.

“Tạm biệt, vương phi mà ta yêu thương nhất. Đây là lần cuối cùng, từ nay về sau, vui bề oanh yến chốn hậu cung, tình cảm sâu nặng, yêu thương đong đầy, Giang Tả này sẽ dành cho người khác, không liên quan gì đến nàng nữa”, huỳnh ấy ngoài miệng thì nói như thế, nhưng tôi hiểu huỳnh ấy là muốn nói: “Ta yêu nàng, thực sự chỉ yêu mình nàng thôi”.

Giang Tả, tiểu vương tử yêu quý, hãy thứ lỗi cho tôi, thứ lỗi vì tuy tôi rất yêu quý huỳnh, nhưng chỉ có thể buông tay huỳnh mà thôi.

“Tiểu Tình, Giang Tả sẽ là một Hoàng đế tốt, không cần phải quá lo lắng đâu”, Mặc Nguyệt xoa đầu tôi, khẽ nói.

“Ừm, chúng ta đi, giang hồ không thái bình, vẫn nên về nhà thôi.”

“Ta cảm thấy không nên trở về vội, cứ để họ tiếp tục tìm đi”, Âu Dương Thiếu Nhân bỗng nhiên lại ngang ngược nói với tôi như vậy.

Tôi nhếch mép: “Chàng không phải là đã báo cho họ rằng thiếp đã về đấy chứ?”.

Âu Dương Thiếu Nhân mỉm cười tươi rói: “Đúng thế, ta báo cho họ biết rồi”.

Triều Lưu ngược nhìn cánh chim bồ câu trắng đang bay giữa trời, lắc đầu, nhún vai nói: “Ta có một dự cảm không lành”.

Khóe miệng tôi giật giật, tiếp lời: “Tôi cũng có dự cảm như thế”.

Đưa tay đón lấy bồ câu, Âu Dương Thiếu Nhân mở mảnh giấy ra, trên đó chỉ có hai câu, trông giống bút tích của Âu Dương Huyền.

Đúng vậy, đúng vậy, ngoài huỳnh ấy còn có thể là ai được chứ.

Bức thư đơn giản ngắn gọn súc tích như vậy, chỉ có thể do Âu Dương Huyền viết ra.

“Âu Dương sơn trang bị bao vây. Đưa thiếu chủ Ngọc Long môn đi nơi khác, hội họp ở Bách U Cốc.”

...

“Nè, ai đến phân tích ý của Âu Dương Huyền đi.”

Dù sao tôi cũng chẳng hiểu gì.

Âu Dương Thiếu Nhân tay chống cằm nói: “Chuyện này đơn giản lắm. Ý của A Huyền chính là: Hành tung của chương môn phái Nga Mi đã bị bại lộ, tất cả đám người đang truy sát Tần Ngữ đã phát hiện chúng ta đưa Tần Ngữ đi, đoán rằng chúng ta sẽ trở về Âu Dương sơn trang, cho nên mới mai phục ở đó. Minh chủ võ lâm nếu tới đó đương nhiên cũng không an toàn. Cho nên họ mới quyết định lấy Bách U Cốc làm địa điểm trùng phùng, họ đang gấp rút tới đó”.

Tôi cắn môi, toàn thân run rẩy, gào cháy họng: “Tên tiểu tử đó có biết Bách U Cốc xa xôi hiểm trở thế nào không hả? Tại sao lại lựa chọn cái chỗ chết tiệt đó chứ?”.

Triều Lưu kéo tôi lại, bịt miệng tôi, nói: “Suyt, nàng muốn hành tung của chúng ta bại lộ hả. Nói khẽ thôi”.

Tôi cũng muốn ăn nói nhỏ nhẹ lắm chứ.

Nhưng những tên gốc kia sao không chịu nghĩ một chút, chúng tôi còn phải dẫn theo thằng nhóc này, lại là thằng nhóc chết tiệt vô cùng phiền phức nữa, sao có thể đến đó nhanh được chứ.

Nhưng điều đáng sợ nhất chính là, trên đường tới đó chúng tôi sẽ gặp phải một người.

Một tên tiểu tử cực kỳ đáng sợ mà nhân sĩ giang hồ thường truyền tai nhau!

Tần Ngữ liếc tôi một cái, nói: “Cô chớ quên ai là người cứu cô dưới tay môn Quý môn đấy nhé”.

Thôi được, tôi nhớ, tôi luôn nhớ. Nhưng vẫn còn! Còn điều quan trọng hơn!

Mặc Nguyệt tươi cười nói: “Nàng đang lo lắng gặp phải tên rắn rết Giang Hoài Liễu sao?”.

Về mặt như đưa đám, tôi hất tay Triều Lưu ra, ảo não nói: “Tôi có thể không lo hay sao?”.

Thượng Quan Tình tôi sống quá nửa đời người khó khăn lắm mới có thể tập hợp được nhiều mỹ nam thế này.

Nhưng, nhưng tại sao bây giờ tôi lại đứng phải một tên nam nhân đen đui và xúi quẩy như thế chứ?

Cái gì?

Bạn hỏi tôi phiền não cái gì hả?

Tôi đau khổ vì tên nam nhân Giang Hoài Liễu? Hu hu, đúng vậy hắn là tên nam nhân hoàn toàn không có bất cứ vấn đề gì.

Nhưng, hắn là GAY! Là một tên GAY mà các mỹ nam siêu cấp đều thích.

Nam nhân trên giang hồ gặp hắn, không có người nào không bị khuất phục!

Còn tôi... tôi quá đen đui, chỉ có hai đường.

Một là quyết đấu với hắn.

Một là chia sẻ mỹ nam của mình với hắn.

... Nhất quyết không chia sẻ.

Tuy cần ủng hộ sự nghiệp đam mỹ, nhưng có ai muốn cống hiến mỹ nam của nhà mình cơ chứ. Không! Tuyệt đối không thể!

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 27: Làm sao để bảo vệ các mỹ nam nhà mình đây?

Làm nữ nhân thật khổ, làm hiệp nữ lại càng khổ hơn, làm một nữ nhân mà ngày ngày phải lo lắng mỹ nam nhà mình bị người khác bắt đi thật đúng là muôn lần khổ.

Mang khuôn mặt đau thương ngồi trên hành lang dài trước cửa khách điếm, tôi bút rút giật cổ.

Chết tiết, cuối cùng vẫn phải đi đến chỗ đáng ghét đó để hội họp.

Lại còn gặp phải cái tên Giang Hoài Liễu chết tiết kia nữa!

Tôi phát hiện, đường ngang ngõ dọc ở cái chốn giang hồ này dù đi cách nào cũng không thuận lợi. Ngược mắt nhìn ánh tà dương đang từ từ khuất bóng, tôi càng thêm đau thương vô hạn.

Vàng dương đã dần xuống núi, trời sẽ tối rất nhanh, đến đêm khuya tôi lại phát bệnh thì biết làm thế nào đây?

Lẽ nào tôi phải đích thân đi tìm Âu Dương Thiếu Nhân để giải quyết? Chẳng lẽ tôi phải lờ đi nỗi hổ thẹn trong lòng.

Tôi không hiểu, tại sao mình không thể thoải mái trong chuyện này hơn một chút.

Thôi được, tôi vốn không thể làm như thế.

Khách điếm hoang vu hẻo lánh, tâm trạng tôi lại càng thêm ủ dột.

“Tiểu Tình, nàng sao thế?”, Triều Lưu tiến đến ngồi xuống bên cạnh, đưa cho tôi một hũ rượu.

Tôi đưa tay ra nhận lấy, uống một ngụm rượu, buồn rầu nói: “Tôi không sao”.

“Ha ha, lừa ta phải không. Ta biết nàng có tâm sự, không cần phải giấu nữa”, Triều Lưu mỉm cười, tựa như nhìn thấu tâm sự của tôi, dịu dàng nói.

Tôi ngược mắt nhìn về phía ánh dương chỉ còn le lói, bất giác hỏi: “Triều Lưu, huynh... thích nam nhân không?”.

Triều Lưu cười cười: “Sao lại hỏi thế?”.

“Vì tôi cảm thấy phàm là nam nhân đều sẽ nói không thích. Nhưng tôi từng thấy rất nhiều người miệng nói không thích nhưng cuối cùng lại cố sống cố

chết yêu được một nam nhân. Yêu, đúng là một thứ rất kỳ lạ, lúc đầu có thể huynh nói không thích, nhưng bỗng có một ngày, huynh lại coi người đó là báu vật quý giá nhất của mình. Cũng có những khi huynh cho rằng mình rất thích người này, nhưng sau khi trải qua rất nhiều chuyện, đột nhiên lại không còn thích nữa.”

Đúng vậy, tình yêu có khi lại là thứ mơ hồ không thể xác định được như thế.

Bản thân tôi thích học trưởng nhiều năm như vậy, nhưng khi được đối tượng tỏ tình, lại phát hiện ra đã không còn thích nữa.

“Tiểu Tình, nàng đang lo lắng phải không? Lo rằng sự hấp dẫn của Giang Hoài Liễu còn mạnh hơn nàng?”

“Không có nam nhân nào chạy thoát khỏi hán, không một ai”, tôi ngẩng đầu, buồn bã nói.

Tôi không phải vô duyên vô cớ lo lắng như vậy, tôi luôn tin rằng có một vài nam nhân còn hấp dẫn hơn nữ nhân rất nhiều.

Triều Lư khẽ cười, mái tóc đen ánh xõa xuống hai vai, tựa như tia nắng cuối ngày, phiêu phất trước cửa khách điểm cô liêu.

“Tiểu Tình, nàng là người đầu tiên bước vào tim ta. Ta vĩnh viễn không cách nào quên được, hôm đó bóng dáng nàng giữa muôn ngàn cánh hoa rơi chạy khắp chốn tìm ta. Nụ cười rạng rỡ, ánh mắt sáng ngời. Khi ấy ta đã nghĩ: A, trên đời này, tại sao lại có người mỉm cười dễ thương như vậy, ánh mắt sao mà đẹp đến thế. Sau này, lần đầu tiên phải làm tổn thương nàng, trái tim ta cơ hồ tan vỡ. Ta giận dữ với nàng, là sợ nàng sẽ quên mình, ta nghĩ rằng dù là hận nàng, ta cũng phải để nàng nhớ đến ta. Ta cũng từng thề rằng, phải quên nàng đi vì cuộc đời còn rất nhiều ngã rẽ. Nhưng khi nàng thay đổi dung mạo đến tìm ta. Lần đầu tiên nhìn vào mắt nàng, ta đã sớm biết nàng chính là Thượng Quan Tình. Vì chỉ có ánh mắt nàng mới có thể khiến tim ta chấn động như thế. Khi ta trao cho nàng ba chương, ta dường như đã chết. Cũng bắt đầu từ lúc đó, ta hy vọng có thể chết vì nàng. Vì ta biết rằng, giữa chúng ta, tất cả có một người phải chết, mới có thể kết thúc được trò chơi đáng sợ ấy.”

Tôi nghe huynh ấy nói ngón tay đan chặt vào nhau.

Triều Lư, vì tôi, rốt cuộc huynh đã phải chịu bao nhiêu giày vò?

Tôi rất buồn, khi đó tôi đã không ở bên huynh.

“Đêm đêm đứng bên ngoài cửa sổ phòng nàng, sợ nàng phát hiện, ta lại kiểm chế bản thân mình. Ta thích nụ cười của nàng, Tiểu Tình, ta sống được bao lâu, thì cũng từng đó thời gian nhớ về nàng, nhớ về khoảng thời gian ngắn ngủi chúng ta ở bên nhau. Ta nguyện vì nàng mà sống, vì nàng mà chết. Cho nên, dù người khác có ra sao, mong nàng hãy tin ta, ta sẽ bên nàng mãi mãi.”

Tôi mỉm cười, nắm huynh ấy thùm thụp, khẽ giọng nói: “Triều Lư, tôi biết, tôi luôn biết”.

Sao tôi có thể không tin họ chứ. Những người này đều đã vào sinh ra tử cùng tôi, người như thế sao có thể thay đổi được cơ chứ.

Cho nên mới nói, khuyết điểm lớn nhất của nữ nhân chính là đa nghi.

“Cảnh tượng ngọt ngào này cũng nên dừng lại rồi chứ, cô nương này là thuộc về ta”, một giọng nói đột nhiên vang lên phá tan bầu không khí ngọt ngào giữa tôi và Triều Lư.

Tôi quay đầu lại, quả nhiên phía sau là Âu Dương Thiếu Nhân.

Triều Lư tỏ vẻ không vui, nhưng cũng không có phản ứng gì.

Tôi chợt thấy bối rối: “Thiếp đâu phải đồ vật, sao lại phải đòi về chứ”.

Âu Dương Thiếu Nhân cau mày nói: “Thôi được, vậy mong nàng hãy làm những thứ mà nàng cho là đúng”.

Rõ ràng là một lời đề nghị nho nhỏ, nhưng hành động thì hoàn toàn ngược lại, Âu Dương Thiếu Nhân ngang ngược ôm tôi vào lòng.

Tôi có chút lo lắng nhìn Triều Lư, lúc này cách giải quyết vấn đề tốt nhất, đương nhiên là đi cùng Âu Dương Thiếu Nhân, nhưng còn Triều Lư...

Ngược lên, tôi thấy đôi mắt đầy ma lực của Triều Lư mang nét cười như cuốn lấy người khác: “Không sao đâu, ta hiểu mà”.

Trong ánh tà dương, dáng vẻ huynh ấy rất đẹp, những đường phác họa rõ nét vô cùng, hình ảnh đó vụt qua mắt tôi trong khoảnh khắc. Tôi nghĩ, nhất định huynh ấy biết, tôi yêu quý huynh ấy thế nào, nhưng thực sự trong số các huynh ấy tôi chỉ có thể chọn được một người, và người tôi chọn, tất nhiên là... Âu Dương Thiếu Nhân.

Đến khi tôi định thần trở lại thì đã thấy mình đang ở trong phòng rồi. Trong khách điểm lạnh lẽo, bỗng như gặp được một ngày xuân, gian phòng này chẳng còn lạnh giá, cô liêu như trước nữa.

Tôi cắn chặt môi, mặt thoáng đỏ, thì thào: “Chàng làm gì vậy, ra ngoài, ra ngoài đi, thiếp muốn đi ngủ”.

Âu Dương Thiếu Nhân mỉm cười, khẽ nói: “Ngoan nào, Tàn Ngừ nói cho ta biết rồi. Tiểu Tình, đừng cự tuyệt ta nữa có được không? Ta sẽ giúp nàng”.

Tôi bất giác cứng họng.

Tần Ngữ! Tần Ngữ! Không có việc gì thì về nhà mà chơi đồ hàng đi, còn ở đây quấy nhiễu gì chứ.

Vùi đầu vào ngực Âu Dương Thiếu Nhân, tôi khẽ gật đầu.

Màn đêm lắng đọng, cánh hoa hồng trải khắp trên giường.

Tôi thích sự lãng mạn ngọt ngào mà vô cùng ấm áp của Âu Dương Thiếu Nhân.

Thật giống như những gì thuộc về con người chàng, chàng chính là một đóa phù dung, điềm tĩnh như nước, an nhiên tự tại như làn hương. Chỉ có trong màn đêm tĩnh mịch, ngẩng đầu nhìn kĩ mới có thể lần đầu tiên trông thấy đóa hoa ấy đang lặng lẽ vươn mình nở rộ.

Y phục rơi trên nền đất, ý thức đã trở nên mơ hồ.

Trước nụ hôn đắm đuối của Âu Dương Thiếu Nhân, tôi không thể khống chế hơi thở dồn dập của mình. Bàn tay chàng khẽ vuốt ve, như mang theo ma lực.

“Tiểu Tình, hãy nói nàng cần ta”, thanh âm trầm thấp yêu mị như vắn vít bên tai tôi.

Xuân được trong cơ thể lại lần nữa đốt cháy tâm can.

Cơ thể đang thèm khát sự tiếp xúc da thịt mãnh liệt, nhất là nơi đã lần đầu tiên được tận hưởng niềm khoái cảm vô bờ, truyền lại một cảm giác vô cùng lạ lẫm.

Mặt đỏ lựng lên, tôi cảm thấy có chút xấu hổ, lời nói không cách nào thốt ra khỏi miệng.

“Thiếu... Thiếu Nhân... không...”

“Tiểu Tình, nàng đẹp như thế này làm ta không cách nào kiềm chế được. Nhưng làm thế nào đây, nàng không nói cần ta, ta sẽ chẳng dám chạm vào nàng”, lời nói ấm áp mang từ tính mạnh mẽ.

Chàng đang dụ dỗ, dụ dỗ tôi trở nên ngày càng kỳ quái.

Đồ xấu xa, sao chàng không chịu tha cho tôi chứ. Những ngón tay của chàng cứ không ngừng phiêu lãng, đến những nơi nhạy cảm nhất trên cơ thể tôi.

“Ngọt quá”, hôn lên bờ môi tôi, Âu Dương Thiếu Nhân mỉm cười nói.

Tôi nhìn thấy đôi môi đỏ hồng đang hé mở, huyết dịch trong cơ thể càng lúc càng nóng bùng lên.

“Thiếp... cần chàng, Thiếu Nhân, thiếp cần chàng.”

Dục vọng của cơ thể cũng đánh bại lý trí.

Đêm đó, thanh âm tuyệt mỹ không ngừng vang lên giữa vô vàn cánh hoa hồng lãng mạn.

Thiếu Nhân, thiếp... yêu chàng...

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 28: Không thể hái trăng trên trời xuống cho huynh, vậy tôi sẽ đi giết cái mạng che mặt kia xuống

“Sở dĩ nói, đêm không được quá sức, sẽ làm thận hư...”

“Ngươi có thể ngậm miệng lại được không!”

“Bị ta nói trúng tim đen rồi hả.”

Trợn trừng mắt. Lúc này tôi thực sự không thể nào yêu quý nổi thằng nhóc chết tiết kia.

Dù rằng đó chỉ là thằng nhóc mới mười sáu tuổi.

Chẳng lẽ năm nay lại lưu hành một chính thái mang phong cách phúc hắc sao?

Xòe quạt ra, nhìn đóa cúc vàng hoa lệ trên nền giấy, tôi chán nản ngẩng đầu hỏi: “Tôi cảm thấy, chuyện này không hợp cho lắm”.

Triều Lưu mỉm cười, vẻ mặt bình thản nói: “Chẳng có chỗ nào không hợp cả, thời tiết rất đẹp, trời trong mây trắng, xem ra sắp tới không có mưa đâu”.

Khóe miệng tôi giật giật không ngừng, trợn trừng mắt. Đúng vậy, xem ra mọi thứ đều bình thường. Duy có một thứ bất bình thường, chính là thân phận của tôi lúc này.

Tôi thực sự không hiểu, tên tiểu tử này rốt cuộc cứ tâm đắc điều gì cơ chứ.

Bạn nói xem trên đường gặp phải nhiều nam nhân như thế, cũng chưa từng thấy họ tốt bụng để tôi cải trang thành nam tử.

Thậm chí có người còn nói: Nàng không cần phải cải trang nam nhi, nàng chỉ cần nói mình là Thượng Quan Tĩnh, chắc chắn không có nam nhi nào dám gần nàng đâu.

Thôi được, tôi không muốn so đo tính toán với họ.

Nhưng tại sao lúc này, khi sắp phải đụng độ một tên “GAY”, đám tiểu tử này lại cứ bắt tôi cải trang thành nam nhân là thế nào?

Âu Dương Thiếu Nhân khẽ cười nói: “Cải trang để tiện đi đường”.

Tôi bốc hỏa, tiện cái chết tiết gì chứ.

“Đừng bảo các huynh đang thâm tính toán ném tôi ra làm mồi nhử đấy. A, ngẫm ra thì cũng là cách hay, dù sao từ trước đến nay Giang Hoài Liễu cũng chưa từng đụng vào cơ thể nữ nhi.”

“Cô cũng cảm thấy đây là cách hay phải không?”, Tàn Ngừ bên cạnh thân nhiên nói.

Trán tôi bỗng chốc nổi đầy gân xanh: “Người muốn chết dưới lưỡi kiếm của ta phải không, nhất định muốn chết dưới lưỡi kiếm của ta phải không?”.

Hừ, giữa nơi thôn dã hoang vu heo lánh này, dù ta có đánh người cũng chả ai biết được.

“Nói đi, rốt cuộc các huynh có ý đồ gì”, tôi khoanh tay trước ngực, lạnh lùng hỏi.

Sống giữa bầy sói này, tôi thật sự phải đề phòng từng phút từng giây.

Mặc Nguyệt cười cười nói: “Chuyện rất đơn giản. Kỳ thực đúng là muốn để ánh mắt đũa tình của Giang Hoài Liễu đáp lên người nàng, cuối cùng nói cho hẳn biết nàng là thân nữ nhi. Như thế bọn ta đều có thể bình an rời khỏi đó”.

Tôi nhếch mép: “Tại sao các huynh dám chắc Giang Hoài Liễu sẽ mắc câu?”.

Hắn ta đâu phải kẻ ngốc, sao có thể không nhận ra chứ?

Và lại, hắn đã sớm biết thân phận thực sự của chúng tôi rồi.

Mặc Nguyệt mỉm cười xảo quyệt, nói: “Nàng quên rồi sao, thằng nhóc bên cạnh nàng, là một tay ảo thuật cực kỳ uyên thâm”.

Khóe miệng tôi giật giật không thôi, dự cảm không hay cứ luẩn quẩn mãi trong đầu.

Quả nhiên, kết quả cuối cùng là, tôi cải trang thành một trong số họ, và một người trong số họ cũng ngược lại, phải thay đổi diện mạo, đáng vẻ sao cho thật giống với thân phận nữ nhi của tôi.

Sau đó dùng áo giặc của Tàn Ngừ để che đậy, bất kỳ ai cũng không thể tìm ra được sơ hở.

Chỉ có điều đổi khuôn mặt hơi phiền phức một chút, cho nên người cải trang thành tôi không còn cách nào khác, bắt buộc phải đeo mạng che mặt.

Thật bất hạnh cho người thể thân ấy, chính là Triều Lưu. Tôi vỗ vỗ vai Triều Lưu tỏ vẻ đồng cảm, “Huynh đệ, trà trộn ra ngoài là như thế đấy”.

Trên đường tiến đến thành phố phồn hoa nhất.

Nhìn cảnh tượng nên thơ nước chảy lững lờ dưới cây cầu nhỏ, tôi bất giác cảm thán. Khung cảnh này mà không bị nhiễm bụi trần thì thật tốt biết bao.

Khẽ phe phẩy tán quạt, tôi vô cùng hứng trí nói lớn: “Chúng ta đi dạo đi. Lâu lắm rồi không được nhàn nhã rong chơi”.

Mặc Nguyệt nghe tôi nói, mỉm cười bất đắc dĩ.

Có điều, Triều Lưu rõ ràng không thể chịu nổi thân phận nữ nhi thêm nữa, Tần Ngữ cũng không tiện để chạy đi chạy lại bên ngoài. Còn Âu Dương Thiếu Nhân thì ừm... , đêm qua đã quá lao lực rồi, đành phải cho chàng nghỉ. Đáng ghét, ai bảo không chịu lượng sức cơ chứ.

Cuối cùng, người có thể xuất đầu lộ diện chỉ còn hai người: tôi và Mặc Nguyệt.

Mảnh trăng đêm lơ lửng phía chân trời, trên đường đèn đuốc đỏ rực nơi nơi.

Tôi thích cảnh tượng đêm trăng thế này.

Vớ một chiếc mặt nạ đeo lên, tôi hét về phía Mặc Nguyệt: “Ta là Tôn Ngộ Không”.

Mặc Nguyệt mỉm cười, nói: “Hóa ra nàng là khi biến thành”.

Tôi nhếch mép: “Tất cả loài người đều từ khi biến thành đấy”.

Mặc Nguyệt thấy tôi đáp trả như vậy lập tức cười phá lên.

Lắc đầu, tôi về khinh thị, không thêm phân bác.

Thế giới của Darwin[1], cổ nhân các người làm sao hiểu được.

[1] Darwin: Charles Robert Darwin (12 tháng 2, 1809 – 19 tháng 4, 1882) là một nhà nghiên cứu người Anh nổi tiếng trong lĩnh vực tự nhiên học. Ông là người đã phát hiện và chứng minh rằng mọi loài đều tiến hóa theo thời gian từ những tổ tiên chung qua quá trình chọn lọc tự nhiên. Cuốn sách ‘Nguồn gốc muôn loài’(On the Origin of Species, 1859) của ông nói rằng tiến hóa qua các thế hệ là do biến dị và điều này là lời giải thích khoa học cho sự đa dạng trong tự nhiên. Ông kiểm định sự tiến hóa của loài người và chọn lọc giới tính trong các cuốn ‘Dòng dõi của Con người’ (The Descent of Man), ‘Quá trình chọn lọc Liên quan đến Giới tính’ (Selection in Relation to ***), sau đó là ‘Biểu lộ Cảm xúc ở Con người và Loài vật’ (The Expression of Emotions in Man and Animals).

Tiến về phía trước mấy bước, tôi đột nhiên nhìn thấy một lối đi. Lập tức hưng phấn kéo Mặc Nguyệt chạy đến.

Tôi vô cùng kích động.

Thượng Quan Tinh tôi thích nhất là xem mấy trò não nạy.

Một đám người đứng xung quanh lối đi, nói: “Chỉ cần ai có thể gỡ được khăn che mặt của vị công tử bên cạnh ta đây, sẽ có thể giành được ngọc Nguyệt Lung trong tay ta”.

Tôi nghiêng đầu, quan sát cái vẻ dương dương tự đắc của nam nhân đứng bên cạnh ông ta.

Vị công tử đó đã đánh bại rất nhiều người, hiện tại không còn ai dám lên lối đi nữa.

Ông chủ lại nói tiếp: “Có điều, người thua sẽ phải bỏ ra một trăm lượng bạc. Vị anh hùng nào muốn khiêu chiến?”.

Tôi nhìn sang Mặc Nguyệt bên cạnh, huynh ấy từ đầu đến cuối chỉ nhìn chăm chăm vào ngọc Nguyệt Lung. Tôi liền hướng theo ánh mắt huynh ấy mà nhìn lên.

Viên ngọc đó thật đẹp, lại toát ra thứ ánh sáng xanh như ánh trăng vậy, nếu kết hợp với Mặc Nguyệt, thật đúng tạo nên mỹ cảnh tuyệt vời.

Lay lay cánh tay Mặc Nguyệt, tôi dịu giọng hỏi: “Mặc Nguyệt, huynh thích viên ngọc đó sao?”.

Mặc Nguyệt mỉm cười điềm nhiên nói: “Cũng đẹp, ta cảm thấy nó rất sáng”.

Tôi trong mắt nhìn, cảm thấy Mặc Nguyệt suốt thời gian qua ở bên tôi, giọng điệu đã trở nên nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Mỉm cười dịu dàng, tôi nói với huynh ấy: “Không thể hái trăng trên trời xuống cho huynh, vậy tôi sẽ đi giật cái mạng che mặt kia xuống”.

Tôi vờn hai tay ra, phi thân bay thẳng lên lối đi.

Ông chủ nhìn thấy tôi, mặt mày rạng rỡ, lớn tiếng nói: “Xin hỏi quý tính đại danh của vị anh hùng này?”.

Tôi xòe cây quạt giấy trong tay, nói: “Danh tính không quan trọng, quan trọng là ta có thể giật được mạng che mặt của vị công tử đây”.

Vung tán quạt, tôi chỉ thẳng về phía vị công tử đang ra vẻ ngán ngẫm, uể oải kia, đối phương tựa như khẽ cười một tiếng, sóng mắt long lanh, nhìn tôi một cái.

Ông chủ sừng ngườì, mỉm cười khả khả nói: “Vị anh hùng này thật can đảm. Chuyện này không nên chậm trễ, xin hãy bắt đầu đi”.

Phi thân lên, tôi cười khẽ: “Đắc tội rồi”.

Sau khi đón một cước của tôi, đối phương tựa như đã nhận thấy tôi hoàn toàn không giống với những người từng đấu với hắn, liền lập tức đứng lên, dáng hình phiêu động nhẹ như con gió lướt qua cành liễu vậy. Tán quạt trong tay chớp mắt đánh về phía chân tôi, bức tôi phải lùi ra sau, hắn mỉm cười, nói: “Công tử quả nhiên rất lợi hại”.

Tôi quay lại mỉm cười: “Công phu của công tử cũng chẳng hề thua kém”.

Tôi nghĩ có lẽ ai cũng đều có chút tâm lý muốn thể hiện về đẹp nam tính của mình.

Cái trang nam nhi đúng là đã mang đến cho tôi tâm lý này. Tôi đột nhiên rất muốn để lộ bộ dạng này trước mặt Mặc Nguyệt.

Đây là lần đầu tiên ti vồ với một người không mang sát khí, cho nên tôi có chút hưng phấn.

Vồ công, hóa ra có thể được thưởng thức bằng cách này.

Đưa tay ra, tôi khẽ vuốt lọn tóc của vị công tử kia, mỉm cười dịu dàng, nói: “Tóc xanh như lá liễu, chẳng biết người này sẽ thế nào”.

Cây quạt trong tay phát lên, tôi xoay người, bàn tay chớp nhoáng vươn ra giật lấy sợi dây cột tóc của đối phương.

Phía dưới nhất loạt vang lên tiếng cổ vũ. Tôi đáp xuống, lắc lắc sợi dây buộc tóc trong tay. Cao giọng nói: “Lần tiếp chính là mạng che mặt”.

Quay đầu buông nụ cười về phía Mặc Nguyệt, tôi thấy Mặc Nguyệt trông thật rạng rỡ, dung nhan như ánh sáng trắng, thật hoàn mỹ vô cùng.

Đôi môi khẽ động, Mặc Nguyệt dùng khẩu hình nói với tôi: “Đồ nghịch ngợm”.

Tôi cười ha ha. Quay đầu, mỉm cười tỏ vẻ xin lỗi với vị công tử đang đeo mạng che trước mặt, tôi nói: “Đắc tội rồi”.

Đối phương gật đầu, tôi phi thân bay tới, cảm thấy bên dưới cứ mờ mờ ảo ảo, còn mình lại như hồ điệp đang tung cánh giữa trời. Lúc này, đối mặt với sự tấn công dồn dập của tôi. Vị công tử kia mới thực sự lộ rõ là một cao thủ, võ công điêu luyện. Chỉ ngay sau đó, một làn gió thổi đến, bóng hình kia đột nhiên biến mất. Tôi vô cùng kinh ngạc, đứng yên bất động. Tên tiểu tử này, lợi hại hơn so với tưởng tượng của tôi rất nhiều. Luồng gió đó cuốn lá liễu tung bay khắp lối dài, một cánh tay mềm mại ôm tôi từ phía sau rồi cả hai cùng đáp xuống.

Vị công tử kia cười nói: “Công tử, chớ nên lơ là”.

Tôi mỉm cười giao hoát. Hi hi, hắn ta sơ hở rồi.

Vươn tay ra, tôi khẽ vung tán quạt, mạng che mặt của vị công tử kia ngay tức khắc rơi xuống.

Tôi ngay lập tức xoay người cười ha hả: “Thật là ngại quá...”.

Khi nhìn thấy dung nhan người đó, tôi cảm thấy toàn bộ suy nghĩ của mình hình như đã trở nên trống rỗng.

Thật sự, dung nhan đẹp đến mức khiến người ta nghẹt thở.

Đối phương mỉm cười nói: “Ta thế này đúng là đi không nổi nữa rồi. Chẳng biết vị công tử đây, liệu có tiện đưa ta một đoạn không”.

Tôi có chút mơ hồ. Haizzz, hắn cao tay hơn tôi, lại cần tôi hộ tống hay sao...

Quay người nhìn Mặc Nguyệt, tôi lắc đầu. Vẫn biết rằng không nên từ chối mỹ nam, nhưng thật đáng tiếc, hiện tại bên cạnh tôi có rất nhiều nam nhân rồi, lại không hề thiếu những mỹ nam như huynh.

Hoàn trả lại chiếc mạng che mặt cho hắn, tôi nói: “Cảm ơn công tử đã nhường nhịn. Xin lỗi, tôi không thể đưa công tử đi được”.

Tôi biết hắn đã nhường mình. Giành được ngọc Nguyệt Lung này tôi rất vui. Vì Mặc Nguyệt chắc chắn cũng sẽ rất vui.

Cầm viên ngọc trong tay, tôi bay ngay đến chỗ Mặc Nguyệt. Huynh ấy chẳng cần quan tâm tới mọi thứ xung quanh, cũng lao nhanh về phía đôi tay tôi đang rộng mở.

Gió thổi bay từng lọn tóc, tôi mỉm cười: “Mặc Nguyệt, huynh vui không?”.

“Ừm, ta rất vui.”

Ha ha, huynh vui là được rồi.

Rời đi cùng Mặc Nguyệt trong bầu không khí huyền ảo ồn ào, tôi hoàn toàn không phát hiện, nam nhân kia vẫn đang chăm chăm dõi mắt theo bóng

lưng mình.

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 29: Đêm xuân đương nhiên rất tuyệt, nhưng cảm giác bị người ta nhìn trộm thì thật kỳ quái

“Tiểu Tinh, nàng biết không, nam nhân trên lôi đài hôm nay, chính là Giang Hoài Liễu”, ở trong phòng, Mặc Nguyệt nói với tôi.

Tôi há hốc miệng, kinh ngạc hỏi: “Không... không phải chứ?”.

Mặc Nguyệt mỉm cười gian trá, nói: “Sao lại không thể. Giang Hoài Liễu thích dùng ngân vàng đổi lấy mỹ nam. Hắn có thể xuất hiện trong bất cứ tình huống nào, dùng bất cứ hình thức nào để dành được mỹ nhân. Thứ trong tay hắn đều là bảo vật hiếm có trên đời. Nếu hắn vừa mất ai, sẽ dùng tất cả bảo bối quý báu tặng cho người đó”.

Khóe miệng tôi giật giật mãi không thôi, run rẩy hỏi: “Vậy hắn sẽ tìm tôi sao?”.

Mặc Nguyệt cười nói: “Đúng vậy”.

Cắn chặt môi, tôi thực sự rất muốn nện cho Mặc Nguyệt một trận.

Tên tiểu tử này có ý, nhất định là có ý.

“Huynh đã biết từ lâu rồi?”.

Lắc đầu tỏ vẻ vô tội, Mặc Nguyệt nói: “Sau này ta mới nghĩ tới. Nếu nàng muốn tính toán chuyện này, phải đi tìm Âu Dương Thiếu Nhân, hắn biết rõ hơn ta nhiều”.

“Tôi nghĩ thấy có mùi âm mưu ở đây.”

Âu Dương Thiếu Nhân chẳng biết đã từng đứng phía sau tôi từ lúc nào, cười nhạt nói: “Không phải âm mưu, đây là sách lược của bậc anh hùng”.

Bên ngoài, trời đã tối đen như mực, cơ thể tôi bắt đầu nóng bừng.

Có chút buồn phiền.

Tác dụng của thuốc này rốt cuộc phải bao nhiêu ngày nữa mới hết đây.

Cắn chặt môi, tôi vọt chạy ra ngoài.

“Hừ, kẹ các huynh, tôi đi về trước”, đẩy cửa bước đi được mấy bước, cổ tay tôi đột nhiên bị giữ lại bởi một bàn tay vô cùng ấm áp.

Chẳng cần quay đầu nhìn tôi cũng biết đó chính là Âu Dương Thiếu Nhân.

Âu Dương Thiếu Nhân dịu dàng hôn tôi, những ngón tay không ngừng di chuyển trên eo làm tôi có chút lo lắng cổ sức gãy giữa: “Không, không được, Mặc Nguyệt đang ở bên...”.

“Không cho phép nàng gọi tên nam nhân khác, Tiểu Tinh, nàng có thể thoải mái ở bên cạnh họ, đã là ta phải cố hết sức kìm nén rồi đấy.”

Giọng nói trầm thấp pha chút thái độ bao dung khiến tôi không thể phản bác.

Tôi biết, tôi biết chàng luôn chiều chuộng tôi nhưng giờ đã không thể chiều chuộng hơn được nữa. Đưa tay ra nắm lấy tay chàng đưa lên môi mình, tôi nghĩ thứ duy nhất có thể báo đáp lại chàng, chính là sự thật lòng của tôi.

Tôi yêu quý những người này, dù chẳng thể bỏ được bất kỳ ai, nhưng Thiếu Nhân, chàng là người tôi bận tâm hơn cả.

Cắn nhẹ lên môi tôi, Âu Dương Thiếu Nhân đột nhiên thấp giọng nói: “Cái này sẽ khiến giọng của nàng càng thêm trầm thấp hơn”.

“Tại sao phải để giọng thiếp trở nên trầm thấp?”, tôi không hiểu.

Giật bỏ dây buộc, mái tóc Âu Dương Thiếu Nhân phút chốc buông xuống, dưới ánh trăng rọi qua khung cửa sổ, dáng hình chàng mang vẻ ma mị, đẹp đến khác thường, trái tim tôi vì thế cứ thổn thức không thôi.

“Đợi chút, nàng sẽ biết thôi.”

Câu nói này của chàng khiến trái tim tôi căng ra. Một khối bom khổng lồ như vừa phát nổ trong trí não.

Âm... âm mưu!

Rõ ràng tôi cảm thấy Âu Dương Thiếu Nhân đang có âm mưu gì đó, tên nam nhân này đúng là luôn thích gây vò tôi.

Tôi vừa lùi lại phía sau vừa nói với Âu Dương Thiếu Nhân: “Thiếu Nhân, cửa... cửa sổ”.

Âu Dương Thiếu Nhân tiến lên một bước, đột nhiên đẩy tôi đến bên thành giường, cười nói: “Cửa sổ gì chứ, cứ để nó mở đi”.

Vươn tay về phía trước, chàng mau lẹ tháo dải yếm buộc trên eo tôi. Tôi sùng sốt, vội nắm tay chàng.

“Này! Sẽ bị người khác nhìn thấy.”

Âu Dương Thiếu Nhân kề sát đôi môi lên vành tai tôi, thì thầm: “Cứ để hán nhìn đi. Cứ để hán thăm đồ kỵ là được”.

Khóe miệng tôi như bị co rút lại.

Sở thích này của chàng rõ ràng chẳng hay ho chút nào.

Hơn nữa, điều càng khiến tôi kinh ngạc hơn là, Âu Dương Thiếu Nhân hình như không hề có ý định ôm tôi lên giường, chẳng lẽ chàng muốn để tôi tự bò lên đó.

“Thiếu Nhân, chúng ta không cần lên giường sao?”, tôi run rẩy hỏi.

Trước sự âu yếm của Âu Dương Thiếu Nhân, cơ thể tôi bắt đầu bùng lên cảm giác kích động, dục vọng trào dâng không ngừng.

Âu Dương Thiếu Nhân đưa tay cởi y sam của tôi rồi xoay tôi lại, ôm từ phía sau.

“Tiểu Tinh, ta đâu có nói là phải lên giường, đêm nay ta sẽ khiến nàng chìm đắm trong sự yêu thương của ta, tan chảy thành nước”.

Nửa y sam đã được cởi ra, chàng đỡ tôi đến bên thành giường, trái tim tôi thổn thức mãi không thôi.

...

Cửa sổ đột nhiên mở tung ra, gió bên ngoài thổi vào.

Âu Dương Thiếu Nhân khẽ thì thầm bên tai tôi: “Tiểu Tinh, hán đến rồi”.

Tôi có chút mơ hồ.

Ai... ai đến?

“Thiếu Nhân, chàng nói gì vậy?”, tôi nghiêng đầu, khẽ nhếch miệng hỏi.

Âu Dương Thiếu Nhân đưa tay ra chặn lên môi tôi, mỉm cười tà ác, chàng nói: “Giang Hoài Liễu đến rồi”.

Tôi sững người.

Khốn khiếp! Tôi biết ngay là tên tiểu tử chết tiệt này chẳng có gì tốt đẹp mà.

Mở cửa sổ! Chàng mở cửa sổ là muốn để cho Giang Hoài Liễu nhìn thấy, lựa chọn tư thế này cũng để lừa Giang Hoài Liễu...

Tôi không biết sau đó Giang Hoài Liễu bỏ đi từ lúc nào.

Tôi chỉ biết ngày hôm sau mình không dậy nổi. Tên nam nhân chết tiệt này.

* * *

Được ngồi trong nhà, tận hưởng cuộc sống tươi đẹp, an nhàn, cơn bụng nước rót thật tuyệt.

Chỉ là khi hoàng hôn xuống, tôi nhận được một thư.

Là nhân lúc không có người, một anh bạn nhỏ đã lén chạy đến phòng giao cho tôi.

Là một chiếc quạt giấy.

Mở ra, trên mặt quạt có vẽ một bông cúc màu đỏ.

Còn có mấy chữ viết rất lớn: Cúc đỏ yêu kiều nở núi nam, chưa gặp người duyên, quyết không tàn.

Lật ngược lại, có bốn chữ lớn: Tạm biệt giang hồ.

Lật qua lật lại, tròn mắt ra nhìn, nét mặt đen sạm, càng lúc tôi càng thấy khó hiểu.

Ông Trời ơi, cũng là bốn chữ này, tại sao so với chữ tôi viết lại có thể khác biệt đến thế?

Khi tôi viết, người ta chỉ có thể dùng câu: “Động tác của huynh rất đẹp” để cảm thán.

Còn với chữ của người khác viết, lại có thể kết hợp với một câu: “Huynh dài, chữ của huynh thật đẹp”.

Xi! Tôi hận những tên viết chữ đẹp, đây chẳng phải là sỉ nhục bốn nữ hiệp tôi sao.

Nhìn lại bức họa trên chiếc quạt, tôi chợt ưu tư mãi không thôi.

Lúc này, Âu Dương Thiếu Nhân từ bên ngoài đi vào. Tôi tròn mắt bức bối, trách móc: “Đều là chuyện tốt do chàng làm đấy”.

Vứt quạt sang một bên, tôi ù dột chẳng thềm đếm xia đến chàng.

Sau khi xem xong chiếc quạt, Âu Dương Thiếu Nhân bật cười: “Tên Giang Hoài Liễu này thực sự bị nàng mê hoặc mất rồi, gửi thư mời nhanh thật đấy”.

Tôi nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: “Vậy thì, đại chủ mưu, chàng nói cho thiếp xem hiện tại thiếp nên làm gì, thiếp sẽ đi nói với hần mình là nữ nhân, sao đó để hần một đao chặt mình làm hai nửa? Hần đâu có gốc, chắc chắn sẽ nhìn ra chúng ta lập mưu lừa hần. Chàng có biết một khi hần bốc hỏa, chúng ta sẽ phải đón nhận bao nhiêu tai họa không?”.

“Đương nhiên là biết, chỉ ít một phần ba môn phái trong võ lâm đều đứng về phía hần”, Âu Dương Thiếu Nhân nhún vai nói.

Tôi thực sự muốn khóc.

Nam nhân chết tiệt này có phải có ý không vậy.

Tại sao tôi cảm thấy chàng đang chuẩn bị kéo chúng tôi nhảy xuống hố lừa thế này.

“Rốt cuộc chàng muốn gì?”

Âu Dương Thiếu Nhân ngồi uống canh tổ yến, nói: “Không vào hang hổ một chuyến sao biết được hổ có cắn người hay không. Cho dù lừa dối hay không lừa dối, chúng ta vẫn phải đến chỗ Giang Hoài Liễu. Nàng nên biết, từ trước đến nay Giang Hoài Liễu chưa từng buông tha cho bất kỳ mỹ nam nào đi qua địa bàn của hần”.

Nhìn dòng chữ viết trên mặt quạt: Cúc đỏ yêu kiều nở núi nam, chưa gặp người duyên, quyết không tàn.

Cũng là một nam nhân đẹp tựa nước ngày xuân, tôi sao có thể lừa gạt người ta như thế được.

Thôi được, thôi được, tôi biết, tôi biết, chúng tôi cũng vì bất đắc dĩ nên mới làm như vậy.

Giang Hoài Liễu, nếu phải trách, người hãy trách mình chủ võ lâm đi. Là ông ta bảo bọn ta đi qua chỗ này, bọn ta chẳng còn cách nào khác nên mới phải lừa người.

Mình chủ võ lâm à, mình chủ võ lâm, ông đợi đây, đợi tôi thoát khỏi chỗ này, nếu không đỡ nhà ông thì tôi không còn là Thượng Quan Tĩnh nữa.

“Đề bát yến xuống, đó là đồ ăn của thiếp”, liếc xéo Âu Dương Thiếu Nhân một cái, tôi chạy đến giành giật bát tổ yến.

Hừ, người làm chuyện xấu sẽ chẳng có gì mà ăn đâu!

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.4 - Chương 30: Cho nên mới nói, viết chữ đã phải khổ sở thế nào, không được ăn cơm lại càng khổ sở hơn

Tôi nói rồi mà, trời tạo nghiệt thì còn có thể chống, chứ tự tạo nghiệt thì làm sao chống nổi.

Cuộc đời tôi tội nghiệt lớn nhất chính là nhẹ dạ tin theo đám tiểu tử này.

Tôi phát hiện ra rằng, đối tượng yêu đương của mình thực ra hoàn toàn không đứng đắn chút nào.

“Nàng cần phải lên đường với trang phục lỏng lẻo.”

“Một mình tôi đi?”

“Tất nhiên là một mình nàng rồi, nếu nàng không đi một mình tới chỗ hẹn, nhất định Giang Hoài Liễu sẽ tức giận.”

“Chết tiệt, các huynh muốn chết phải không! Để một mình tôi đi, vạn nhất hán nam nữ đều chén, tôi lại không gọi được các huynh, làm sao mà trở về được.”

Thực ra tôi không hoàn toàn tức giận vì họ để tôi đi một mình.

Mà còn vì tôi luôn cảm thấy, hiện tại đám người này đang muốn lấy tôi ra làm trò vui, cố tình khiến tôi phải lo lắng.

Tôi đã ở bên họ thời gian dài như thế, từng khúc từng khúc ruột của họ như thế nào tôi còn không biết sao.

Chỉnh lại y phục trên người, tôi ra điều kiện cuối cùng: “Nói cho tôi biết, các huynh đang muốn làm gì, nếu không tôi đến chỗ của Giang Hoài Liễu, sống chết cũng không trở về”.

Âu Dương Thiếu Nhân cuối cùng cũng phải thỏa hiệp, nói với tôi: “Thôi được, ta nói, ta nói. Thực ra chúng ta không định cho nàng đến cuộc hẹn, một mình nàng đi quá nguy hiểm, nhưng nếu chúng ta đi cùng, Giang Hoài Liễu nhất định sẽ phát hỏa. Cho nên chúng ta quyết định, nàng hẹn gặp hán ở một chỗ khác. Chúng ta sẽ chờ sẵn, hỗ trợ cho nàng”.

Tôi trong mắt kinh ngạc, nói: “Chàng chắc chắn Giang Hoài Liễu sẽ đến?”.

Mình sợ người ta có âm mưu, người ta chẳng lẽ lại không sợ mình có âm mưu hay sao.

Dưới nhận thức của tôi, giang hồ này thật quá ư hiểm ác, đâu đâu cũng có cạm bẫy. Giang Hoài Liễu có thể một mình một khoảng trời riêng tung hoành ngang dọc, còn có thể dư tay dư chân để chơi đùa với đám nam nhân, nhất định hán có điểm gì đó vô cùng lợi hại.

Không người nào có thể dựa vào dung mạo đẹp để mà đạt được tất cả.

“Đúng như nàng nghĩ, Giang Hoài Liễu không phải kẻ tầm thường. Sở dĩ hán sẽ đến gặp nàng, vì hán đủ lợi hại để chắc chắn rằng nàng không thể làm gì được hán”, Mặc Nguyệt rũ tóc xuống trước trán, cười nói.

“Hẹn thế nào để hán đến?”, tôi hỏi.

Không phải tôi lăm điều đầu, tôi thực sự cảm thấy suy nghĩ của bọn họ vô cùng phức tạp. Bạn nói xem ở thế kỷ Hai mươi mốt thật tốt biết bao, điện thoại cầm tay, điện thoại bàn, QQ[1], MSN[2], cực kỳ tiện lợi.

[1] QQ: phần mềm chat thông dụng của Trung Quốc.

[2] MSN: một tập hợp các dịch vụ Internet được cung cấp bởi Microsoft

Thời cổ đại này tìm người để giải đáp thắc mắc cho mình thật khó làm sao.

Mặc Nguyệt nói, chỉ cần đem cây quạt này đến chỗ khách điểm của ông chủ kia, khi tôi đến tự nhiên sẽ có người tới lấy.

Mấu chốt là hỏi đáp lại như thế nào.

Người ta viết thơ, tôi cũng không thể thua kém.

Nhắc bút, Mặc Nguyệt viết: “Liễu rủ trên sông hoài, đợi chàng tới cùng nâng chén rượu. Ánh đèn lồng giỡn bên bày đóm đóm, chẳng chút oán than, tỳ bà ngâm”.

Địa điểm là một chiếc thuyền trên sông Hoài.

Mặc Nguyệt viết xong liền giao tờ giấy đó cho tôi.

Tôi ngẩng đầu ngốc nghếch nhìn huynh ấy: “Mặc Nguyệt, huynh muốn làm gì vậy?”.

Mặc Nguyệt cốc lên đầu tôi một cái, nói: “Viết theo đi”.

Khoe miệng tôi giật giật liên hồi, sông soài cánh tay lên mặt bàn, nhận lấy mảnh giấy một cách khiêm nhã.

Ông Trời ơi! Nét chữ của Mặc Nguyệt rắn rỏi có hồn hiện rõ trước mắt tôi, cứ như giao long xuất thủy[3] vậy. Lại nghĩ đến chữ của mình, chẳng khác nào giun bò qua đường.

[3] Giao long xuất thủy: hình ảnh con rồng bay lên khỏi mặt nước, dáng hình vô cùng mềm mại nhưng cũng cực kỳ dũng mãnh. Tác giả dùng cụm từ này để miêu tả nét chữ của nhân vật, ý nói chữ của người này rất đẹp, vừa mềm mại lại vừa cứng cỏi, rất có khí chất.

Trời, tôi phải viết theo ý huynh ấy.

“Nhanh lên, đừng có lè mề như thế”, Âu Dương Thiếu Nhân đẩy đẩy tôi.

“Thiếp viết xấu lắm”, tôi hít sâu một hơi, mặt mày méo xệch nói.

Mọi người trong phòng đều sững sờ, lặng lẽ nhìn tôi không thốt nên lời.

Sau đó, Âu Dương Thiếu Nhân an ủi nói: “Tiểu Tinh, không sao đâu, chỉ là viết mấy chữ thôi mà, không cần phải viết đẹp”.

Tôi cắn môi nói: “Thực sự không sao chứ?”.

“Ừm, thật, thật”, Âu Dương Thiếu Nhân mỉm cười chân thành ấm áp. Tôi nghĩ chàng thực sự sợ lòng tự tôn của tôi bị tổn thương.

Thật là người tốt mà.

Vừa được cổ vũ, tôi liền cầm bút lên chấm mực.

Hít thật sâu, chẳng hiểu tại sao, tôi đột nhiên lại có một suy nghĩ thần kỳ rằng “mình có thể viết đẹp mấy chữ này”.

Một hàng chữ như rồng bay phượng múa hiển hiện trong đầu.

Cho dù chữ của tôi nhiều năm nay đều bị gọi là “giun bò tường rêu”, nhưng tôi cảm thấy ai cũng vậy thôi, dù có viết xấu thế nào đi nữa, chỉ cần nghiêm túc tập trung thì cũng có thể viết được rất đẹp.

Tôi mỉm cười, khẽ vén ống tay áo, hiện ngang vung bút, niềm tin tràn đầy viết lại bài thơ của Mặc Nguyệt.

Sau đó...

“Phụt!!!”

“Tiểu Tinh, có phải nàng đột nhiên quên mất cách viết chữ rồi không?”

“Ảo giác, ta nhất định là bị ảo giác rồi, sao ta lại nhìn ra một hàng giun đang bò trên đường thế này cơ chứ. A a a, đây thực sự là giun mà, lại còn là đám giun cực kỳ ngoan ngoãn nữa chứ.”

Mặc Nguyệt tiến đến vỗ vỗ vai tôi nói: “Tiểu Tinh, ta luôn nghĩ rằng chữ viết trên quạt của nàng là do nhân lúc nàng không chú ý, người sửa giày bên cạnh hàng quạt đã thay người bán quạt viết cho nàng. Không ngờ, đó thực sự là bút tích của nàng”.

Khóc! Sự thực chứng minh, tưởng tượng luôn cách xa hiện thực một ngàn tám trăm dặm.

Thân hình chợt rung động, trong đầu tôi lại chập chờn hiện lên hình ảnh ngày hôm đó, ông chủ hàng quạt nói: “Huynh đài, động tác vung bút của huynh đúng là rất đẹp”.

“Các huynh muốn cười thì cứ cười cho đã đi”, nhắm mắt lại, cố kìm dòng lệ, tôi đau khổ nói.

Tôi nguyên rủa các huynh đi đường bị ngã xuống hố.

“Tiểu Tinh, không sao đâu, chỉ ít động tác vung bút của nàng cũng rất đẹp”, Âu Dương Thiếu Nhân cố nhịn cười nói.

“Chàng có thể đừng cười nữa được không?”

“Thực ra...”

“Câm miệng! Câm cười nữa!”

Cho nên tôi hận thời cổ đại này, chữ ký theo thể loại “gà bới” của tôi cũng không cần đích thân tôi thể hiện, chẳng còn cách nào khác đành phải nhờ Triều Lưu viết hộ.

Triều Lưu vì dạo gần đây luôn cãi trâng nữ nhi, chắc chắn đã phải nén chịu rất nhiều.

Còn tôi, tại sao cũng phải kìm nén đến thế này?

Không cần phải hỏi nữa, đó là nỗi đau của người viết chữ xấu, các bạn không hiểu được đâu!

Gió thổi lá liễu không ngừng lay động, buổi chiều hôm đó cảm giác thật thư thái biết bao. Nhưng tôi biết, sự yên bình này sẽ qua đi rất nhanh, rất nhanh.

Tôi đến, đúng như họ nghĩ, Giang Hoài Liễu đã tới lấy quạt.

“Tôi có thể ăn xong bữa tối rồi mới đi không?”, ngồi trước bàn ăn, tôi cầm đũa hỏi.

Âu Dương Thiếu Nhân lắc đầu, nói: “Không được, sao không có lễ độ gì cả. Nàng ăn xong mới đi thì còn có thể cùng với Giang Hoài Liễu uống rượu được không. Đừng quên, lúc này là nàng mời hân, nàng phải thực sự là chủ nhân, không thể để hân nhìn ra sơ hở nào”.

Bốc hỏa!

Mấy nam nhân này đúng là mẫu hình tiêu biểu của đám mây râu ngược đãi thiếu nữ.

Là tôi đi uống rượu, đâu phải đi ăn cơm.

Lẽ nào đám tiểu tử này muốn để tôi hùng hục ăn uống không kiêng dè gì trước mặt Giang Hoài Liễu hay sao?

Các huynh không thấy xấu mặt hã, nhưng nữ hiệp tôi vẫn còn biết xấu hổ đấy.

“Tôi không hiểu hôm nay các huynh muốn tôi đến gặp hân là có ý gì. Còn không chịu để tôi ăn. Các huynh không cho tôi ăn nhưng lại muốn tôi làm, các huynh cho rằng tôi là đây tớ hã?”, tôi phẫn nộ nói.

Mặc Nguyệt tiếp lời: “Chúng ta chưa nói với nàng, để nàng đi làm gì sao?”.

“Lắm lời, nếu các huynh nói rồi thì tôi còn hỏi làm gì.”

“Ừm. Nói cho nàng biết, nàng đi gặp hân, đầu tiên là phô diễn trước mặt hân. Thứ hai là nói với hân rằng nàng sắp phải lên đường. Hãy quan sát kỹ phản ứng của hân, sau đó thì cứ tùy cơ ứng biến là được. Kỳ thực chúng ta vốn không muốn có mặt ở đó, nhưng nếu không ở lại, e rằng nàng sẽ gặp chuyện không hay. Nhưng, nếu hân muốn ép chúng ta rời đi, nàng cũng phải đồng ý ngay đấy”, Mặc Nguyệt nói xong, cố ý vớ lấy chiếc đùi gà, ăn ngấu nghiến.

Nước miếng trong miệng tôi không ngừng tuôn ra.

“Không được, không được, tôi đói rồi, tôi muốn ăn cơm! Tôi muốn ăn đùi gà”, tôi nói xong lập tức cầm đũa.

Nếu chưa ăn mà gặp Giang Hoài Liễu, chắc chắn tôi sẽ đói chết mất, như thế không được.

Đôi đũa trong tay tôi vừa mới động đập liền bị bốn đôi đũa khác kẹp lấy.

Tôi liếc ngang nhìn mấy tên tiểu tử đang chằm chằm nhìn mình mà lắc đầu.

Tần Ngự nhanh mồm nhanh miệng nói một câu: “Nữ nhân, đúng là heo, đợi lát nữa chúng ta sẽ để cô ăn đến chết thì thôi”.

Tôi thực sự giận dữ, vô cùng giận dữ.

Nữ nhân không cần phải ăn uống sao?

Ném đũa đi, tôi cười ha ha.

“Không cho tôi ăn phải không. Nói cho các huynh biết! Hôm nay tôi nhất định phải được ăn đùi gà, nếu không các huynh đừng có mơ mà nghĩ đến chuyện ăn cơm.”

Cầm chiếc bát lên, tôi đi về phía người bên cạnh.

Cũng chẳng cần biết chiếc bát trúng vào ai. Dù sao ở đây cũng chỉ có mấy người chúng tôi, không có ai khác, nếu đói phải để cho tất cả cùng đói.

“Nè, mau ngăn nàng ấy lại!”

“A a a a! Điện rồi, nàng ấy điện rồi! Mau lòi nàng ấy đi.”

“Thịt bò của ta!”

“Đùi gà! Đùi gà!”

“Mặc Nguyệt chết tiệt, huynh đang ném ai đấy hả? Nhìn cho chuẩn rồi hẵng ném chứ.”

...

Chuyện sau đó tôi hoàn toàn không cách nào không chế.

Thôi được, tôi thừa nhận đó đều là lỗi lầm của tôi.

Kỳ thực tôi hoàn toàn không thích chuyện hỗn chiến rau – bát – đĩa này chút nào. Nhưng tại họ không cho nữ hiệp tôi ăn cơm chứ.

Nhưng điều may mắn là, trong lúc hỗn chiến tôi đã vớ được chiếc đùi gà mà mình thầm thương trộm nhớ.

Cho nên mới nói, người là sắt, cơm là thép, không cho tôi ăn, tôi đói chết mất à.

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.4 - Chương 31: Trên sông Hoài, tri ngộ cùng Giang Hoài Liễu

Thuyền dập diu trên sông, uống rượu cùng tri kỷ.

Thật là thích quá, những cảnh liễu rủ bóng bên sông, mảnh trăng đằng xa như treo lại trên bầu trời đêm. Đầu thuyền có giăng một chiếc đèn lồng đỏ, mũi thuyền còn có một chén mỹ tửu và một chiếc đàn cầm bên cạnh. Trên cây đàn khắc in những họa tiết tao nhã. Tuy không thể gây nên một khúc ca tri âm tri kỷ nhưng vẫn có thể đánh một khúc nhạc lương duyên kỳ ngộ.

Khẽ liếc mắt về phía bờ sông, nhất loạt đều là đèn đỏ, liễu xanh, khiến tôi mơ hồ không thể nhìn rõ biển người mênh mông trước mặt.

Buông cây đao trong tay xuống, lặng lẽ chờ đợi, đêm nay sẽ có một bằng hữu trên giang hồ đến đây nâng chén rượu nồng cùng ngắm trăng sáng với tôi.

Đúng vậy, hẳn chính là một người bạn bình thường.

Tôi không cần lo lắng, hoàn toàn không cần lo lắng.

Khốn nạn thân tôi! Tôi không lo lắng làm sao được. Giang Hoài Liễu, người sắp đến là Giang Hoài Liễu đấy. Không được, không được, tôi sợ lắm.

Khắp nơi ánh đèn lập lờ, gió lạnh thổi đến từng đợt, phồng chùng bản thân chẳng thể bay nổi tới bờ, một trăm phần trăm là rơi xuống nước. Không biết bao nhiêu lần tôi đen đùi rồi, lúc này thực sự thấy hơi sợ nước.

Vừa quay đầu liền phát hiện, trên con thuyền bên cạnh có ba bóng đen... đang ngồi, về mặt nhân nhả thư thái cùng nhau uống rượu, thậm chí có người còn quay đầu lại, mỉm cười về phía tôi.

Cười, cười, cười cái con khi? Dù các người có dùng khăn bịt mặt màu đen, tôi cũng nhìn thấy khóe miệng các người đang nhếch lên cười đấy!

A a a!!! Mấy người này định đến đây làm gì thế hả. Mặc đồ đen như thế mà rơi xuống nước thì sao mà tìm được cơ chứ.

Nắm chặt cái chén, những ngón tay cùng đám răng lợi của tôi đều run lên vì phẫn nộ.

“Các huynh muốn chết hả?”, tôi hung hăng ném chén rượu về phía đó.

Đám tiểu tử các huynh luôn miệng nói muốn bảo vệ tôi, nhưng lại mặc hắc y, nhân nhả uống rượu trên một chiếc thuyền khác.

Các huynh nghĩ Giang Hoài Liễu mù sao?

“Tiểu Tinh, nàng không cần phải lớn tiếng thế đâu, để người ta nghe thấy mất”, quay đầu lại, hai tay Âu Dương Thiếu Nhân đưa lên miệng, “nhỏ giọng” nói với tôi.

Âu Dương Thiếu Nhân, chàng đang đùa thiếp đấy hả? Đang lúc loạn lạc thế này... Hu hu! Làm ơn đi, chàng có thể buông tha cho thiếp được không? Thiếp không còn gì để nôn nữa đâu.

“Mau thay y phục khác đi, nếu không đợi lát nữa tôi sẽ phi đao đấy”, mặt tôi không chút biểu cảm nhìn đám người độc ác kia, lạnh lùng cảnh cáo bọn họ.

“Như thế này chúng ta mới có thể dễ dàng bảo vệ nàng”, Mặc Nguyệt cười cười, vẻ mặt bình thản nói.

“Các huynh muốn bảo vệ tôi an toàn trên đường xuống hoàng tuyền hả, mau đi thay y phục. Tôi thực sự muốn phi đao qua rồi đấy.”

Mấy người bọn họ còn làm loạn thêm lát nữa, đừng nói đến chuyện tôi có được an nhàn ngồi uống rượu với Giang Hoài Liễu hay không, ngay cả việc tôi có an toàn rời khỏi thuyền hay không cũng là một vấn đề lớn.

Tần Ngữ nhấp một ngụm trà, nói: “Không sao, cô phi không trúng bọn ta đâu”.

Tôi tròn mắt: “Ta có nói sẽ phi đao vào các người đâu? Ta nói lại cho rõ nhé, các người đi thay ngay y phục để tránh bị nghi ngờ đi, nếu không ta sẽ chọc thủng thuyền bên đó”.

Phải đánh chìm cả đám tiểu tử chết tiệt này đi, không để cho họ một giây một phút nào hành hạ tôi nữa.

Ở một góc khác trên thuyền, Triều Lưu đã cải trang xong xuôi đang mỉm cười nhìn về phía tôi, nói: “Tiểu Tinh, ta có lợi hại không, ta mà cải trang không ai có thể phát hiện được”.

...

“Làm người chèo thuyền mà cũng phải mang đao sao, trên eo còn đeo cả miếng ngọc quý giá như vậy. Xin hỏi ngài là vị thuyền phu phú quý nào thế?”, tôi trừng mắt, ngán ngẩm nói với huynh ấy.

Làm ơn đi, mong các huynh hãy để cho tôi kết thúc đêm nay một cách an toàn với Giang Hoài Liễu được không. Nếu các huynh thực sự bảo vệ tôi, mong các huynh hãy hóa trang bình thường một chút được không?

Cuối cùng, bốn người đã hóa trang lại xong xuôi.

Biến thân thành bốn tên điên, vừa nhảy vừa hát.

Rốt cuộc là từ khi nào vậy, mối quan hệ của bốn tên tiểu tử này lại trở nên tốt đẹp như thế?

Tôi vẫn còn muốn tranh cãi thêm, nhưng Mặc Nguyệt đột nhiên tròn mắt trừng trừng nhìn tôi. Tôi biết, vậy là Giang Hoài Liễu đến rồi.

Không biết hấn sẽ qua đây bằng cách nào nữa. Thuyền, xung quanh hình như không có thuyền.

Sửa sang lại y phục, tôi quyết định tạo dáng làm động tác cực kỳ phóng khoáng, nghênh đón địch nhân.

Hào sảng xòe rộng cây quạt trong tay, tôi cúi đầu nhìn dòng chữ trên mặt quạt, cơ mặt cứ giật giật rồi nhanh chóng co rúm lại.

Bốn chữ rất lớn theo kiểu “giun bò” trên mặt quạt này đúng là xấu thậm tệ.

Tạm biệt giang hồ...

Tôi luôn cho rằng, chính vì cứ cầm trên tay cây quạt này nên hôm nay tôi mới cảm thấy thực sự muốn rời xa giang hồ đến vậy.

Một lần nữa giọng của ông chủ bán quạt lại vang lên trong đầu: “Huynh đài, động tác vung bút của huynh đúng là rất đẹp”.

Nước mắt giàn giụa, ông chủ, ông chính là vết thương hằn mãi trong tim tôi.

Nếu ông Trời có ban cho tôi một cơ hội để hỏi cái, tôi nhất định sẽ không ngu ngốc mà viết bốn chữ đó nữa.

Len lén gấp quạt lại, tôi quay đầu nhìn về phía bờ sông.

Ở đó, một dáng người khoác y phục màu xanh, dung nhan mê hoặc lòng người đang đứng trên bờ mỉm cười với tôi.

Khẽ phát nhẹ, cây quạt trong tay hấn xòe ra.

Với nhãn lực nhìn xa tới mấy ngàn dặm của tôi mà nói, hấn hình như không có gọi thuyền, bên cạnh cũng không mang theo tùy tùng.

Tôi cau mày.

Tại sao tôi cứ có cảm giác hẫng như bát tiên quá hải[1] vậy.

[1] Bát tiên quá hải: trong truyện Đông Du Ký, hồi 48 có đoạn: Tám vị tiên đến biển Đông, Lã Động Tân nói: “Mỗi người tự trở phép thần thông mà qua biển được không?”. Ý nói mỗi người có cách riêng của mình, hoặc mỗi người dùng bản lĩnh của mình để cùng nhau đua tài

Quả nhiên, nam nhân này không phụ sự kỳ vọng của tôi, liền nhẹ nhàng ném cây quạt ra.

Những tán liễu lay động trong giây lát, Giang Hoài Liễu từ trên bờ phi thân đáp quạt, bay về phía tôi. Bóng hình đó mềm mại dịu dàng tựa làn gió thổi hiu hiu giữa tháng ba. Chân hẫng di chuyển nhẹ nhàng, mặt quạt cứ từ phía sau lại bay lên phía trước một đoạn đủ để đón bước chân của hẫng, bóng hình hẫng như hồ điệp chao mình, bay chắc chắn từng bước về phía tôi. Trong làn gió, mái tóc hẫng khẽ bông bênh, tựa như tiên giáng trần vậy.

Miệng hẫng treo nụ cười nhân nhật, chìa tay về phía tôi.

Không ai có thể từ chối một người như thế, khẽ khàng nhón chân, tôi cầm cây đao, xoay người vọt lên, ném đao về phía Giang Hoài Liễu, thân đao xoay chuyển, lưỡi đao lướt đi, tôi lại rảnh tay đón lấy cây quạt của hẫng.

Mũi chân Giang Hoài Liễu cũng vừa vận dừng lại trên sống đao, bàn chân vận lực, người nhẹ như chim yến bay vọt lên thuyền.

Tôi mỉm cười, đón lại cây đao, phi thân trở về.

Khi đáp lên thuyền, tràng pháo tay của đám ngốc nghếch bên cạnh vang lên không ngớt, tôi trừng mắt nhìn họ. Mấy người lập tức sợ hãi thu tay lại.

Vừa liếc mắt nhìn, tôi liền giật thót mình, Mặc Nguyệt chết tiệt kia chẳng lẽ đã thay đổi rồi, lại có thể vui vẻ hóng hớt như thế.

Thật là mau lẹ quá, không phải có ai lạnh lùng thay huynh ấy rồi đấy chứ.

Toát mồ hôi, tôi quả nhiên là quá nhân nhả, lại có thời gian nghĩ đến mấy chuyện chán ngắt như thế.

Có điều, đám tiểu tử chết tiệt kia, chớ có ở đây làm loạn thêm nữa, chỗ này cũng chẳng mát mẻ gì đâu, đứng sững ra đó làm cái gì.

Thực sự rất muốn quát cho cái đám tiểu tử ồn ào này một trận.

Nhưng Giang Hoài Liễu lại rất nhã nhặn, ôn hòa, liền mỉm cười về phía bọn họ.

Tôi ngồi xuống, Giang Hoài Liễu rót đầy chén rượu, nâng chén về phía tôi nói: “Vừa rồi đa tạ công tử đón Hoài Liễu một đoạn”.

Tôi mỉm cười, nhận lấy: “Dù sao cũng phải cảm tạ Hoài Liễu công tử, ngày ấy trên đài, nếu không phải công tử nhường Triều Lư, Triều Lư cũng chẳng thể nào lấy được Nguyệt Lung”.

“Khách khí rồi, một Nguyệt Lung đổi lại quen biết được công tử, đáng lắm, đáng lắm”, nâng cao chén rượu, Giang Hoài Liễu phóng khoáng, ưu nhã uống cạn.

Dần dần, tôi và Giang Hoài Liễu đã đổi lại cách xưng hô, gọi tên thân mật là Hoài Liễu, Triều Lư.

Tôi không thể không thừa nhận, tên Giang Hoài Liễu này rất hiểu lòng người.

Bất luận là người nào nói chuyện với hẫng cũng sẽ cảm thấy hẫng là tri kỷ.

Tiền đề của chuyện đó là, người nói chuyện với hẫng phải là nam nhân.

Hiện tại, những điều tôi đang nói với hẫng, về cơ bản đều là bọn Mặc Nguyệt dạy, cũng có một chút là tôi học theo những nhân vật có tài nhưng không gặp thời, phải lưu lạc giang hồ, bươn trải giữa nhân gian trên phim truyền hình.

Cho nên mới nói, phim truyền hình thực sự rất nên xem. Đặc biệt là phim truyền hình cổ trang, vì nói không chừng đến ngày nào đó bạn cũng sẽ xuyên không thì sao.

Việc xuyên không thực ra có thể xảy ra bất kỳ lúc nào, cho nên mong mọi người hãy chuẩn bị tinh thần cho tốt!

Lắc đầu, tôi không kiềm chế được, bắt đầu cảm thấy hẫng tại sao bản thân mình không phải nam nhân.

Có tri kỷ Giang Hoài Liễu như thế này, là mộng tưởng trong lòng của bất kỳ nam nhân nào.

Hẫng hiểu nỗi buồn khổ của bạn, hiểu được tâm trạng bất mãn của bạn, cũng biết được bạn mệt mỏi và phiền não như thế nào khi phải làm một nam nhân.

Lại ngửa cổ uống cạn chén rượu, gió đêm ulla về làm tôi hơi choáng choáng.

Không được, không được. Việc chính còn chưa nói mà.

Mỉm cười nhẹ nhàng, tôi nói với Giang Hoài Liễu đang ngồi bên cạnh: “Cuộc đời có được tri kỷ như thế này, cũng là đủ rồi”.

“Vậy sao, nếu Triều Lư thích, sao không lưu lại nơi này, cùng ta sống cuộc đời thiên trường địa cửu”, Giang Hoài Liễu mỉm cười ảm áp, bàn tay khẽ chạm lên tóc tôi, giọng nói đầy mê hoặc.

Dưới ánh trăng, bầu không khí ảm áp càng thêm nồng đậm, tiếng huyền ảo bên cạnh đã dần khuất xa, tôi biết, Giang Hoài Liễu đã dùng nội lực đẩy thuyền này ra xa thuyền của đám Mặc Nguyệt.

Tôi mỉm cười, nắm chặt tay hắn, khẽ giọng nói: “Giang Hoài Liễu, các hạ biết thế nào là tình yêu không?”.

Giang Hoài Liễu chợt sững người, mặt biến sắc nói: “Triều Lư, các hạ say rồi”.

Tôi lắc đầu, nhẹ nhàng vuốt tóc hắn: “Tình yêu, chính là mỹ tửu khiến người ta say đắm. Chỉ cần người một hơi, nét say đã lộ ra mặt. Chỉ có uống tiếp, mới có thể tiếp tục cảm nhận sự nồng đậm của rượu. Tình yêu chính là một chén rượu độc mà các hạ sẽ cam tâm tình nguyện uống”.

Giang Hoài Liễu, người sở dĩ có thể sống cuộc sống như đứng ngoài thế tục, chỉ vì trước tới nay người chưa từng yêu. . .

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.4 - Chương 32: Bại lộ rồi, nhất định có phản đồ...

Trên thế giới này, có rất nhiều chuyện bạn không cách nào không chế được, cũng có rất nhiều việc bạn không thể đoán trước được.

Ví như, bạn đã xuyên không.

Ví như sau khi bạn xuyên không, đột nhiên biến thành đại hiệp.

Ví như sau khi bạn xuyên không, trở thành đại hiệp, lại bị các mỹ nam vây quanh.

Ví như bạn gặp phải sơn tặc, mà thực ra sơn tặc đó chính là Hoàng tử, hoảng hốt khi vị Hoàng tử ấy muốn cưới bạn làm phi tần.

Ví như bạn sẽ thương mến một tên tội phạm giết người, cuối cùng vì hắn mà chết.

Ví như đệ đệ của bạn trở thành tình nhân của Diêm Vương.

Ví như sau khi bạn hồi sinh, lại có được võ công cao cường.

Ví như xuyên không trở về, lại hạ quyết tâm xuyên không trở lại cổ đại.

Ví như bạn gặp một tên GAY. Ví như vào thời khắc này, bạn dùng thân phận của một nam nhân, thử khuyên giải một tên GAY đang thích bạn.

Nói tóm lại, bạn sẽ rút ra được kết luận gì?

Đúng vậy! Hãy tin Xuân ca thực sự là một chàng trai đi!

Thôi được, tôi thừa nhận mình nói quá nhiều, dây dưa rất lâu, đại khái là lừa dối độc giả, thậm chí tôi còn biết lúc này, có người đang mắng mình.

Nhưng nếu tôi không tự cảm thán như vậy, làm sao tôi có thể khôi phục lại tâm trạng của mình lúc này chứ.

Tôi luôn biết tử lượng của mình không tốt, nhưng rượu của tên Giang Hoài Liễu này tôi không thể không uống.

Vì từng giờ từng khắc lúc này, tôi luôn phải nhớ rằng mình chính là nam nhân! Nam nhân!

Khốn kiếp, chẳng hiểu vì lý do gì mà tôi phải đi uống rượu cùng người ta thế này.

Lại còn ăn nói lung tung, bảo người ta không hiểu tình yêu gì gì đó?

Tôi hiểu, tôi hiểu mình sắp bị sáu tên tiểu tử kia giày vò đến chết rồi.

Trong cơn chới vờ, tôi mơ màng trông thấy một con thuyền nhỏ, trên thuyền có bốn bóng người đang chống gậy trúc đẩy thuyền về phía mình.

Tôi say rồi, say rồi, nhưng đầu có vẫn còn tỉnh táo lắm.

Thú rượu trào dâng, tôi bắt đầu ăn uống điên cuồng như một con nghiện.

Nắm chặt cánh tay Giang Hoài Liễu, trong ánh mắt nghi hoặc của đối phương, những lời cuồng ngôn tôi vừa thốt ra đã không thể dừng lại nữa rồi.

Cũng lúc đó, Giang Hoài Liễu nắm chặt tay tôi hỏi: “Triều Lư, Triều Lư từng yêu ai chưa?”.

Tôi lắc đầu như cố lấy lại bình tĩnh, chỉ muốn kể ra một tràng dài cái tên.

Thậm chí tôi còn lập tức muốn nói trong số những người mà mình yêu thương, có một người là đương kim Hoàng đế.

May mà tôi kiềm chế được, nhảy đến bên thuyền, vội hắt nước lên mặt cho tỉnh táo một chút.

Nước sông mát lạnh, tôi cũng tỉnh táo hơn đôi chút.

Ngồi trên thuyền hít lấy từng ngụm không khí, tôi nói với Giang Hoài Liễu: “Nếu có một ngày, khi Hoài Liễu hy vọng đánh đổi cả chân tâm của mình để có được một người yêu thương, chính là Hoài Liễu đã yêu hẳn ta. Hoài Liễu, ta thừa nhận các hạ có đủ những thứ tốt đẹp để làm động lòng bất cứ nam nhân nào trong thiên hạ. Nhưng ta đã có người yêu. Xin lỗi, chúng ta chỉ có thể là bạn”.

Tôi nghĩ, mình điên rồi nên mới nói những lời như thế.

Đúng vậy, tiếng ca thê lương từ thuyền bên vọng lại đã nói cho tôi biết rằng mình thực sự điên rồi.

Giang Hoài Liễu mỉm cười, đôi mày như lá liễu cau lại: “Nói như thế tức là, nếu thêm một ngày, Triều Lư các hạ cũng sẽ yêu ta. Tại sao các hạ không thử một lần xem sao. Triều Lư, chỉ bằng hãy ở bên ta. Sau này có như thế nào, ta sẽ yêu các hạ và các hạ cũng sẽ yêu ta”.

Tôi mỉm cười lắc đầu: “Không, các hạ vẫn chưa hiểu được như thế nào là yêu. Tình yêu không phải là thử nghiệm kiên trì. Tình yêu chính là khi yêu ai đó, dù có ở trước mặt hay cách xa, các hạ cũng luôn nhớ thương, luôn suy nghĩ về người đó, như thế mới gọi là tình yêu”.

Mọi sự thử nghiệm, đều không phải là điểm khởi đầu của tình yêu, đó sẽ chỉ là một hành trình mơ hồ mà thôi.

“Nếu ở giữa một rừng hoa, xuất hiện một bông đẹp nhất, tại sao không hái lấy chứ”, Giang Hoài Liễu vẫn nhất quyết không từ bỏ.

Làn gió vẫn hiu hiu thổi, tôi càng lúc càng tỉnh táo, và rồi chợt thấy hối hận về chủ đề câu chuyện kia.

Tôi sao lại đang yên đang lành tìm đến cái chết thế này.

Không nói chuyện này nữa.

“Bông hoa đẹp nhất, chưa chắc là bông hoa các hạ yêu thích nhất. Trong cuộc đời ta, đã có một bông hoa mà ta yêu thích nhất, cho nên, Giang Hoài Liễu, ta không thể, không thể yêu các hạ được”, tôi khẽ nói.

Cầm chén rượu trong tay, Giang Hoài Liễu mỉm cười, đôi môi hấp dẫn khẽ cong lên: “Có phải các hạ muốn nói với ta, chúng ta hãy lập tức rời khỏi đây không?”.

“Ừm, chúng ta mau đi thôi. Có thể quen biết các hạ ta rất vui”, tôi thành thực nói với Giang Hoài Liễu.

Tuy có chút mâu thuẫn, nhưng sự thực là tôi rất vui.

Vì... tôi là một hủ nữ[1] mà.

[1] Hủ nữ: Để chỉ những cô gái yêu thích đam mê, sống trong mơ tưởng tình yêu thuần khiết giữa hai nhân vật nam.

Có thể gặp được cực phẩm thế này, cũng là phúc tu mấy chén rượu của tôi rồi đấy.

Gió thổi khẽ lay những chiếc đèn trên sông, dưới ánh trăng, chén rượu trong tay Giang Hoài Liễu khẽ đưa lên, tựa như lắc lư theo nhịp đèn phía sau.

Giang Hoài Liễu mỉm cười diễm lệ, quý dị đến lạ thường, khoe môi khẽ động đậy, thì thầm “Các hạ cảm thấy ta sẽ để các hạ đi dễ dàng vậy sao? Thượng Quan Tĩnh”.

Tìm tôi chợt chùng xuống, nụ cười trên mặt bất giác căng cứng.

Trong mắt hẳn ngập tràn vẻ bình tĩnh. Tôi biết hẳn không phải vô duyên vô cớ mà gọi thẳng tên mình như vậy. Nhất định đã nắm chắc trăm phần trăm điều gì đó rồi.

Thu lại nụ cười, tôi không muốn tiếp tục giả mạo nữa, thân nhiên hỏi: “Tại sao ngươi biết?”.

Giang Hoài Liễu ngửi chén rượu trên tay, khẽ nghiêng nghiêng đầu, tóc dài rủ xuống che đi cặp mắt đầy ma lực.

“Vì, cô là nữ nhân. Mùi hương thoang thoảng, dù có là rượu cũng không che dấu được. Cho nên, ta đương nhiên biết.”

Tôi lén dịch người sang bên, cười nói: “Hả? Vậy ngươi không định để ta rời khỏi đây thật sao?”.

“Cô nói xem? Lừa gạt ta, còn muốn chạy khỏi chỗ của ta, cô thấy có khả năng đó không?”, Giang Hoài Liễu nhẹ nhàng hỏi tôi.

Lắm lời, đương nhiên là không thể, tôi cũng không phải con cóc mà.

Một tay nắm lấy thanh đao, một tay cầm chặt cây quạt.

Tuy chữ viết trên quạt rất xấu, nhưng hiện tại khi phải đối mặt với cao thủ, cây quạt này vẫn có thể coi là một thứ vũ khí lợi hại.

Thôi vậy, tôi thừa nhận, thực ra khi có ý định bỏ chạy, tôi đã muốn dùng cây quạt này để làm ám khí.

Rất tiện phải không? Thực sự là giây phút ngàn cân treo sợi tóc, các bạn có hiểu được không? Phong thái đại hiệp, anh dũng đàng hoàng, căn bản chẳng là gì cả, không nhờ những thứ đó mà chạy thoát được đâu. Mà nếu đã bỏ chạy thì cũng chẳng thể gọi là anh hùng gì nữa.

Cầm vũ khí lên, tôi cười cười: “Hôm đó còn chưa đánh đã tay, hôm nay đánh tiếp đi”.

Giang Hoài Liễu gạt đầu sáng khoái, ném chiếc chén trong tay đi. Xoay tay cầm lấy cây quạt.

“Cô không lo lắng cho bằng hữu của mình sao?”, nghiêng đầu, Giang Hoài Liễu hỏi.

Tôi lắc đầu: “Vào lúc này, họ cũng nên đến bảo vệ ta rồi mới phải”.

Tôi không phải Xuân ca, cũng chẳng phải đàn ông đích thực, các huynh có đến đây ngay không thì bảo.

Nghiêng đầu, tim tôi như bị sét đánh trúng, run lên bần bật mãi không thôi.

“Giang Hoài Liễu!”, tôi bốc hỏa nói.

“Yên tâm, chỉ là cho họ uống chút “Mộng hãn dược” thôi.”

Tôi cau mày, hần hạ thủ Mộng hãn dược từ khi nào?

Dù động tác của hần rất mau lẹ, cũng không đến mức tôi không nhìn thấy đấy chứ.

Lẽ nào hần đã tính toán chu toàn từ lâu rồi. Tôi cười, ném cây quạt trong tay xuống.

“Xem ra ngươi không chỉ đơn giản ngửi thấy mùi hương trên cơ thể thì bảo ta là nữ nhân. Đã biết từ lâu rồi phải không. Thôi bỏ đi, không chạy thì không chạy, nhưng hiện tại ta đang cực kỳ nóng giận, cho nên nhất định phải đánh mới được.”

Giang Hoài Liễu lập tức cười sáng khoái: “Đương nhiên rồi. Ta cũng rất muốn ti thí với cô một trận”.

Bước lên mấy bước, tôi định giao chiến với Giang Hoài Liễu

Bỗng nhiên ánh đèn vụt tắt, tôi cảm thấy toàn thân choáng váng.

Khi ý thức đã biến mất hoàn toàn, tôi biết bản thân mình lại bị thua, đang chuốc đen đuôi rồi, và lại còn tạo tư thế cực kỳ bề mặt ngã vào lòng người ta nữa chứ.

Thật là, xấu mặt quá đi!

Đợi khi tôi tỉnh lại.

Đã thấy mình bị nhốt trong một phòng giam khá hào hoa.

Mấy phòng giam bên cạnh chính là đám người Âu Dương Thiếu Nhân.

Trong số những người đó, tôi chỉ không thấy bóng dáng của Tần Ngữ.

Tôi mỉm cười, trong lòng vô cùng bình thản.

Mặc Nguyệt sau con mê man vừa tỉnh lại, nhìn tới nhìn lui một hồi, cuối cùng cũng hiểu ra vấn đề.

“Chúng ta là bị tên tiểu quỷ kia bắt sao?”, Mặc Nguyệt nói.

Tôi cười cười, “Thôi bỏ đi, dù thế nào chúng ta cũng phải tới đây, không cần nghĩ nhiều nữa”.

Âu Dương Thiếu Nhân cũng đã tỉnh lại, lắc đầu cảm thán: “Không ngờ, cuối cùng lại bị hấn lừa”.

Tôi nhún vai, đúng là không ngờ được, không ngờ được.

Vì chúng tôi là những người đi theo bảo vệ cho hấn, vì thế chẳng ai nghi ngờ hấn là phản đồ.

Vỗ vỗ lên mặt, tôi chạy đến trước cửa phòng giam, kiên định nói: “Bây giờ không phải là lúc chúng ta nhụt chí”.

“Đúng vậy, chúng ta phải tìm cách ra khỏi đây thôi”, Triều Lư gật đầu nói.

Tôi liếc huynh ấy một cái: “Đương nhiên không đơn giản như vậy. Tôi rất ghét những kẻ phản bội. Cho nên tôi quyết định, phải bắt bằng được tên tiểu tử đó. Sau đó...”.

“Sau đó phải dạy cho hấn một bài học cay đắng, hoặc thẳng tay giết hấn”, Mặc Nguyệt nói.

Tôi chậm chậm lắc đầu.

“Đương nhiên, bắt rồi thì phải đánh.”

Tên tiểu tử đó đã phạm lỗi lầm, nhất định phải đánh vào mông.

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.4 - Chương 33: Mặt đối mặt với Giang Hoài Liễu

“Trước tiên, việc chúng ta cần làm là rời khỏi chỗ này.”

“Vậy chúng ta phải làm thế nào?”

“Khi người đưa com đến, chúng ta sẽ nhân cơ hội lừa lấy chìa khóa, sao đó xông ra ngoài.”

“Không, ta cảm thấy vẫn nên giả bệnh sẽ tốt hơn.”

“Nói thật, để mua chuộc được tên đưa com giúp chúng ta, không hề đơn giản chút nào.”

Nằm trên giường, tôi bất giác im lặng trước cuộc bàn luận của ba người kia.

Mấy tình tiết cũ rích này có thích hợp với chúng tôi không? Có thích hợp không?

Đáp án là: Đương nhiên không thích hợp.

Nếu thoát ra ngoài bằng cách đó, mọi người chẳng phải sẽ nói chúng tôi dùng loại thủ đoạn quá lỗi thời hay sao.

“Yên tâm đi”, tôi nở nụ cười với mấy tên nam nhân.

Mặc Nguyệt liếc nhìn, cau mày nói: “Nè, lẽ nào nàng không lo lắng? Còn nói phải đánh vào mông Tần Ngự, nàng không sợ sẽ có người đến đập vỡ đầu nàng há?”.

Tôi nhún vai: “Tôi đương nhiên rất sợ, nhưng trong ba người các huynh, khẳng định là sẽ có một người bị đưa đi, không phải là tôi”.

Trên phim chẳng phải đều diễn như vậy hay sao? Bất luận là thẩm tra hay phán quyết, hoặc là đi bắt người gì gì đó, đều sẽ trải qua công đoạn xét xử thẩm vấn...

Căn cứ suy đoán của tôi dựa trên mấy bộ phim truyền hình, Giang Hoài Liễu thích nam nhân, còn ở chỗ tôi lúc này có ba mỹ nam. Cho nên kết luận cuối

cùng sẽ là... nhất định phải có một người bị bắt đi.

Quả nhiên, phía bên kia nhà lao có tiếng bước chân vang lên, sau đó là một tên nam nhân vẻ mặt lạnh lùng tiến tới.

Tôi nhếch mép cười, đặc ý nói: “Thế nào? Tôi biết...”

“Thượng Quan Tinh, chủ nhân của chúng ta muốn gặp ngươi.”

Khóe miệng tôi giật giật, đôi chân run rẩy, nói một tràng: “Chủ nhân các ngươi muốn gặp ta? Đây! Ngươi làm gì đấy hả? Chủ nhân các ngươi thực ra muốn gặp ba người này nè”.

Nè, ta là nữ nhân có gì đẹp đâu chứ.

Xi! Đưa ta đi làm cái gì chứ?

Đầu óc không đủ thông minh, võ công cũng chẳng thuộc hàng tuyệt đỉnh.

Người đến liếc mắt nhìn tôi, nhếch mép: “Ngươi bị sao thế hả, chủ nhân của ta tại sao muốn gặp ngươi là sao ta biết được. Bớt lời đi, mau đi thôi”.

Cánh cửa được mở ra, vẻ mặt đau thương, tôi ngoái nhìn ba người kia.

Về mặt ba người lại như muốn nói: “Trăm sự nhờ nàng”.

Này, chí khí nam nhi của các huynh đâu hết cả rồi? Lúc này hãy vì tôi mà phát huy chút đi. Đừng bắt tôi phải tiếp tục nôn mửa, đừng giầy vò tôi thêm nữa. Các huynh vẫn còn muốn để tôi một mình tiếp tục đối mặt với Giang Hoài Liễu sao.

Trên đường tiến vào đại viện, tìm tôi đập chảng khác nào trống trận, cứ “thuyñh thuyñh” hát bài “Thấp Thòm”. Duy chỉ có điều may mắn là, lúc này là ban ngày, ánh dương rực rỡ, khung cảnh tòa viện hiển hiện rõ ràng trước mắt tôi.

Trần an lại, tôi nắm chặt hai tay, lúc này dù có chạy cũng không được, cho nên tôi đành cố gắng điều hòa cảm xúc, chuẩn bị tâm lý thật tốt để nghênh đón tất cả.

“Vào thay y phục đi”, dẫn tôi đến trước một gian phòng, tên hạ nhân mặt không cảm xúc kia nói với tôi.

Tôi cau mày: “Tại sao ta phải thay y phục?”.

Tên hạ nhân chết tiệt lại trợn mắt nhìn tôi, nói: “Ngươi bệnh hả, sao ta biết được chủ nhân của ta muốn ngươi thay y phục làm cái gì chứ?”.

Tôi cắn chặt răng, cố nén không thốt ra những lời chửi rủa cay độc.

Có ngươi mới bệnh đấy! Cả nhà các ngươi bị bệnh! Và lại còn bị mắc chứng đục thủy tinh thể dẫn đến suy nhược thần kinh nữa! Hừ!

Bước vào trong phòng, tôi nhanh tay đóng cửa, bắt đầu nhìn ngang ngó dọc xung quanh tìm đường thoát thân. Nhưng cuối cùng đành phải thất vọng ôm lấy y phục mà thay.

A a a. Đồ lang sói! Cửa sổ cũng đóng chặt, tôi cố gắng mở, cuối cùng phải dùng đến cả nội lực, hao tổn biết bao nhiêu mà vẫn không cách nào mở được.

Đồ táng tận lương tâm, mắc bệnh điên cuồng, nhất định là hấn dùng thép giải vào rồi!

Thay xong y phục, tôi cúi đầu nhìn xuống, bất giác trầm trồ cảm thán: “Đẹp quá”.

Đương nhiên là tôi nói y phục.

Tên Giang Hoài Liễu kia chắc chắn đang rất hiếu kỳ. Hiếu kỳ muốn biết tôi mặc đồ của nữ nhi sẽ có bộ dạng như thế nào. Chắc chắn lúc đầu hẳn không nhận ra tôi là con gái, cho nên lúc này mới muốn chứng thực một chút đây mà.

Hiên ngang ngẩng cao đầu, tôi nhấc chân bước ra.

Ha ha, Giang Hoài Liễu ngươi muốn nhìn thì ta cho ngươi nhìn.

Nói cho ngươi biết, nữ hiệp ta dù có giả trang thế nào, cũng khoác trên mình tầng tầng anh khí, thập toàn thập mỹ.

Ta vốn mang khí chất bậc bá vương trời sinh, các ngươi hiểu không.

Tên nam nhân mặt không cảm xúc đứng bên ngoài cửa nhìn tôi, đột nhiên mặt đỏ tung bừng, nói một câu: “Hóa ra ngươi là nữ nhân”.

Tôi cười: “Nữ nhân giang hồ thích cải trang nam nhi, có gì kinh ngạc chứ”.

Nói xong liền cùng hắn đi đến chỗ của Giang Hoài Liễu.

Đó là một hoa viên rất lớn, hạ nhân đưa tôi tới liền lập tức rời đi.

Trong hoa viên này, tuy tiết trời đã có chút xấu đi, nhưng hoa vẫn kiên cường nở rộ. Tiến về phía trước mấy bước, tôi liền bắt gặp một hàng liễu, tôi nhớ hình như những cây liễu thần kỳ nơi đây bốn mùa đều xanh tốt rủ xuống khắp nơi che trùm mặt đất, tôi không thể không giơ tay ra vén liễu tìm đường.

Đột nhiên cảm thấy cảnh tượng này cũng có chút lãng mạn.

Tâm trạng không kìm nén được bất giác cảm thán: Giang Hoài Liễu thật hiểu phong tình.

Tôi men theo con đường nhỏ quanh co, nhìn thấy một dòng sông nhỏ, trước mặt có một đình viện be bé, bên trong, rèm vải khẽ tung bay, như thật như ảo, mang đến cho người ta một thứ cảm xúc mong lung khó tả.

Có người đang gảy đàn, trong mơ hồ có thể thấy bóng người đỏ tựa như Giang Hoài Liễu, thật giống như tiên nhân giáng trần.

Trái tim đột nhiên thăng thốt, trong lòng thoáng rung động.

Cảnh tượng như thế này, bất luận là ai cũng đều sẽ nhớ mãi trong lòng.

Bước về phía phát ra tiếng đàn, tôi dừng lại phía ngoài đình viện, không tiến vào trong nữa. Nếu mạo muội bước vào lúc này, dứt khoát sẽ khiến người ta cảm thấy mình không được lễ độ, cho nên tôi chỉ đứng bên ngoài, lặng lẽ thưởng thức tiếng đàn.

Chẳng biết khúc nhạc mang tên gì, nhưng nó như dòng suối trong mát mang đến cho người ta cảm giác mới mẻ ngọt ngào vô cùng.

Người bên trong khẽ nói với tôi: “Cô nương, đã đến rồi, hãy vào đàn một khúc đi”.

Tôi khẽ đưa tay vén rèm vải bước vào bên trong, mỉm cười hồi đáp: “Thượng Quan Tinh tôi kỹ nghệ kém cỏi vụng về”.

Giang Hoài Liễu khẽ kháng ngược lên, nhìn thấy tôi thì chớp mắt liên tục, một lúc sau mới cười nhạt nói tiếp: “Cô nương quả là xinh đẹp như tiên nữ, chẳng trách khi cải trang thành nam nhân, lại khiến tại hạ rung động mãi không thôi”.

Tôi cười, vén tà áo ngồi xuống chiếc ghế dài bên cạnh hắn.

“Giang công tử trên đũa rồi. Công tử đã thích nam nhân như vậy, mỹ nữ dù có muôn ngàn sắc đẹp, công tử trông thấy cũng chỉ chán nản ừ ừ mà thôi, chẳng phải thế sao?”

“Cô nương, đàn một khúc đi”, Giang Hoài Liễu thu tay lại, nói với tôi.

Tôi cau mày, không khách khí nói: “Vậy đành xin chịu kém cỏi rồi”.

Tôi ầy à, chính là đang cố gắng vượt qua mặc cảm, rõ ràng biết kỹ thuật của mình không tốt, nhưng vẫn muốn tỏ vẻ. Ai bảo tôi là người của thời đại mới, thích thể hiện cơ chứ.

Những ngón tay lướt trên dây đàn, lần thứ hai ở thời cổ đại tôi đàn khúc “Thương hải nhất thanh tiêu”.

Đối với khúc nhạc này, tôi luôn có một cảm hứng mơ hồ nào đó.

Tôi cảm thấy, đây chính là tấm hình phản chiếu của nhân sĩ giang hồ.

Giang Hoài Liễu, sợ rằng hắn sẽ không ngờ được tôi sẽ đàn một khúc nhạc như thế.

Tôi ngồi trên ghế, đặt cây đàn lên chân, tư thế này là thoải mái nhất.

Ôm cây đàn, tôi hắng giọng, bắt đầu cất lời ca.

Biển xanh cười ngạo nghễ,

Đôi bờ sóng triền miên.

Đời bồng bềnh trôi nổi, vui hiện tại an nhiên.

Trời xanh kia mỉm cười,

Sóng cuồn cuộn ngập thế gian.

Chuyện chẳng thua thế sự, hoàng thiên đã rõ ràng.

Giang sơn đang mỉm cười, mưa khói bay cuối trời.

Khi cuồng phong sóng tận, bụi trần thế biết bao nhiêu.

Gió mát đang tươi cười, trên kiếp sống cô liêu.

Mảnh tình xưa còn lại, bờ vơ áng mây chiều.

Giang Hoài Liễu nhìn như đóng đinh vào tôi, nhân thân di chuyển liên tục, biến đổi không thôi. Mãi đến khi tôi kết thúc khúc nhạc, Giang Hoài Liễu mới đến chúc tôi một chén rượu, nói: “Không ngờ cô nương lại có niềm say mê như thế. Chén rượu này, ta kính cô nương”.

Tôi cười, không khách khí nhận lấy chén rượu rồi nói với hắn: “Vốn chỉ là kẻ tục nhân giang hồ, biết qua loa chút ít, quá khen, quá khen rồi”.

Gió thổi tấm rèm vải phát pho, giữa làn gió phiêu động, lá liễu tung bay, một chiếc lá mới nhú bay vào chén rượu của tôi, tôi cúi đầu nhìn chiếc lá màu xanh bé nhỏ đang lơ lửng lơ chuyển động trong chén nước.

Giang Hoài Liễu nhìn thấy liền nói: “Ta giúp cô nương đổi chén khác”.

Tôi lắc đầu, ngửa mặt uống cạn chén rượu, chất men chua cay nhanh chóng len lỏi vào tâm can phủ tạng: “Rượu ngon! Cuối thu trời đã chuyển lạnh, còn có thể trông thấy liễu xanh mới nhú, roi xuống chén rượu nồng, không phải như một điềm báo gì sao?”.

Giang Hoài Liễu vô cùng hào hứng, chau mày hỏi tôi: “Điềm báo gì?”.

Tôi nhún miệng cười, hàm răng trắng muốt: “Son cùng thủy tận, sợ tận đường, lá liễu mới nhú, lại mùa xuân”.

Giang Hoài Liễu mỉm cười khó hiểu, sau rồi lại phá lên cười ha hả, vội vỗ tay: “Tuyệt diệu! Tuyệt diệu thay!”.

Tôi cúi đầu, lại uống một hớp rượu.

Kỳ thực, trong lúc uống rượu, tôi cũng có ngó nghiêng phân tích vài lượt. Tính đến cái sự to lớn của tòa viện này thì cũng đủ để tôi phải chạy đúng ba canh giờ. Cho nên muốn thoát khỏi đây, tôi cần ít nhất ba canh giờ được ở một mình mới do thám xong xuôi đường đi lối lại. Việc này rõ ràng là không thể.

Vì vậy, tôi đã nghĩ đến phương án thứ hai, suy đoán vị trí căn phòng mà Tần Ngữ đang ở. Nếu tôi có thể tìm được Tần Ngữ, hỏi rõ ràng rốt cuộc hắn muốn làm cái gì, và đàm phán với hắn thì cũng có khả năng sẽ chạy thoát được, nhưng nếu đàm phán thất bại, hậu quả thật khó lường.

Suy đi tính lại, tôi cảm thấy chỉ còn một cách khả thi nhất.

Đó chính là... chơi với Giang Hoài Liễu một canh bạc.

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 34: Cùng Giang Hoài Liễu chơi một canh bạc

“Giang công tử, ta nghe nói Giang công tử rất thích chơi cờ. Thường đấu cờ với người cùng uống rượu, cực kỳ vui vẻ. Thượng Quan Tinh tuy không giỏi chơi cờ, nhưng cũng muốn cùng Giang công tử chơi một canh bạc này. Vậy không biết Giang công tử có bằng lòng cùng tại hạ chơi một ván không?”, tôi ngồi ngay ngắn, ánh mắt nghiêm túc nhìn Giang Hoài Liễu.

Giang Hoài Liễu khẽ cười, hỏi tôi: “Thượng Quan cô nương sớm đã có tính toán rồi mới mời ta thế này phải không? Muốn để ta cảm thấy lòng dạ bất an đây mà”.

Tôi cười cười lắc đầu: “Không, ta sao có thể sớm dự liệu chu toàn như vậy. Chẳng qua ta cũng là nhân sĩ giang hồ. Nam nhân đã vào trạch viện của Giang Hoài Liễu thì khó mà thoát ra. Còn nữ nhân bước vào trạch viện này, muốn đi có lẽ lại càng khó khăn hơn. Ta chỉ đang nghĩ, Giang công tử phải chăng đang muốn nói chuyện gì với ta nên mới gọi ta đến như vậy. Nhìn bộ dạng của công tử, cũng không giống như đang muốn giết người. Nếu đã là vậy, chúng ta hãy thử đọ trí một lần xem sao”.

“Thượng Quan cô nương thực là dám làm dám chịu. Đúng vậy, tại hạ gọi cô nương đến là có chuyện muốn nói. Tần Ngữ khi đến đây đã nhờ cậy ta, nói là muốn có được một thứ trong trạch viện của ta. Đã dùng các vị đổi lấy thời gian ba ngày, nếu hắn tìm được, ta sẽ để hắn mang đi. Nếu không tìm được, hắn cũng sẽ lập tức rời khỏi nơi này, không cần để tâm tới chuyện của các vị”, Giang Hoài Liễu đứng lên, nói.

Tôi sững người, ngón tay siết chặt, suýt chút nữa bóp vỡ chén rượu trong tay.

Tên Tần Ngừ chết tiết này, muốn chết hả. Lấy chúng tôi ra đổi mà chỉ đổi lấy có ba ngày! Chỉ ít cũng phải một người ba ngày chứ.

“Theo ta biết, trạch viện của Giang công tử được xây dựng trên thủy mạch, dưới nền đất có nhiều mạch nước ngầm. Đương nhiên điểm mấu chốt không phải ở đó. Điểm mấu chốt chính là thủy mạch này trước khi xây dựng nên trạch viện, vẫn là một dòng suối ngầm, thuận theo thượng du chạy thẳng đến địa mạch tạo thành cửa song long. Nơi này lại chính là nơi có nguồn gốc sơ khai nhất, sau này địa chất có sự thay đổi, dòng chảy ngầm bên dưới đã hiện lên phía trên, trạch viện của họ Giang khi đó mới được xây đề lên. Thứ mà hần tìm, có thể chính là bảo vật đã biến mất nhiều năm của cửa song long”, tôi mỉm cười, gật đầu nói.

Bí mật này có rất ít người biết, ngoài người nhà Giang Hoài Liễu và người của Song Long môn ra, người khác không ai có thể biết được.

Tại sao tôi lại biết?

Haizzz, chính vì trước đây tôi đã từng làm “phi thiên hiệp đạo”, hành nghề trộm cắp đấy mà.

Nghĩ đến đây, tôi lại cảm thấy bản thân mình đúng là đã biết quá nhiều. Ông Trời ơi, ông sẽ không “diệt khẩu” con chứ.

“Cô nương thật là bậc kỳ danh ẩn trong giang hồ, không ngờ ngay đến chuyện đó cô cũng biết”, ánh mắt Giang Hoài Liễu chợt lóe sáng, nhất thời như dấy lên ý định giết người.

Trái tim tôi thực ra đang run rẩy không ngừng. Nhưng trà trộn trong giang hồ nhiều năm nay, dù sao tôi cũng được tính vào hạng bậc thầy.

Sở dĩ nói như vậy, bởi vì, muốn qua được ải này trước tiên nhất định phải giả bộ điểm tình như không có chuyện gì.

Uống một hớp rượu, tôi ngược lên nhìn hần: “Yên tâm, ta không có âm mưu gì cả. Chỉ là một thân phiêu bạt giang hồ, nên cũng biết chút ít chuyện thâm cung. Nói không chừng ngày nào đó cũng có thể sử dụng được. Ta dù sao cũng được tính là người trải qua nhiều sóng gió. Cho nên, nếu lúc này ngươi muốn giết ta, cũng có thể lập tức hạ thủ, ta không chắc mình có thể chống đỡ được ngươi. Nhưng nếu ta chết, nhất định cũng sẽ kéo ngươi đi cùng”.

Giang Hoài Liễu buông thõng hai tay, uể oải cười khổ nói: “Cô không thể có chút hành vi của một nữ nhân bình thường được sao? Ví dụ như cầu xin ta chẳng hạn? Hay là dứt khoát làm bộ không hiểu chuyện gì đang xảy ra, không chừng cũng có thể nhận được sự đồng tình của ta cũng nên”.

“Nam nhân đều thích nữ nhân ngốc nghếch sao? Nam nhân thích nam nhân cũng cảm thấy nữ nhân ngốc nghếch rất đáng yêu sao?”, tôi nhếch mép, có chút không vui, hỏi.

Trước đây tôi thấy mình luôn ngốc nghếch, không phải khổ vì chuyện này thì cũng vướng vào chuyện khác.

Sự thực đã chứng minh một chân lý bất hủ: Dù nam nhân có thích nữ nhân ngốc nghếch một chút, bạn cũng phải làm một nữ nhân thông minh. Nhớ là, nam nhân chỉ thích những người con gái giả bộ ngốc nghếch, vĩnh viễn không thích những cô gái ngu ngốc thực sự.

Giang Hoài Liễu cười cười, chén rượu trong tay đã lại rót đầy: “Nữ nhân ngốc nghếch là hớp rượu trong miệng, chỉ ầm áp giữa môi và răng. Còn nữ nhân thông minh chính như rượu ngầm vào phủ tạng, dù có độc, cũng không cách nào lấy ra được”.

Tôi cười ha hả trong làn gió thu mát lạnh.

Nói chuyện cùng Giang Hoài Liễu, chính là những giây phút vô cùng thoải mái. Hần biết mọi suy nghĩ của bạn, biết tất cả tâm tư trong lòng bạn, cũng luôn biết cách nói ra những điều mà bạn thích nghe.

Chỉ có điều những lời ngọt ngào đó sẽ chỉ khiến bạn say mê, chứ không thể khiến trái tim bạn cảm động.

“Giang công tử, công tử kêu tại hạ tới, rốt cuộc là có chuyện gì?”, cuối cùng tôi và hần cũng đi vào vấn đề chính.

Giang Hoài Liễu cười cười, nói: “Rất đơn giản. Ta muốn có được thứ Tần Ngừ đang tìm. Sau khi tìm được, các người có thể rời khỏi nơi này”.

“Nếu ta từ chối thì sao?”

“Nam nhân bên cạnh cô, tất cả đều rất vừa ý ta, chắc cô cũng biết ta thích nam nhân cho nên cô nên cố gắng chuẩn bị cho tốt đi.”

Tôi sững người, tiếp đó mỉm cười: “Tại sao ngươi biết ba nam nhân đó đều là người của ta? Tại sao ngươi biết sự uy hiếp này sẽ có tác dụng? Không phải Tần Ngừ nhiều chuyện, đã nói với ngươi chuyện này đấy chứ”.

Giang Hoài Liễu nhún vai nói: “Lúc đầu ta cũng không biết, nhưng giờ thì biết rồi”.

Tôi cứng người, suýt chút nữa thì nghiêng gãy răng!

Thật sự muốn cho mình hai cái bạt tai! Khốn khiếp!

Chuyện gì thì không nói, lại đi nói ra chuyện này.

“Cứ cho là thế đi, nhưng ngươi phải đồng ý với ta, khi nào chúng ta tìm được món đồ đó, ngươi phải thả chúng ta đi. Còn nữa, lúc này hãy để ta gặp Tàn Ngữ.”

“Không vấn đề, dù cô nói ta bắt cô làm tất cả chuyện này cũng được. Còn nữa, ta từng đồng ý với Tàn Ngữ, tìm một người trong số đám người của cô để giúp hấn một tay. Nghĩ đi nghĩ lại, người không có khả năng gây hại nhất chính là cô”, Giang Hoài Lễ cười nói.

Tôi nhếch mép, cau mày hỏi: “Ngươi không sợ ta sẽ phản bội sao? Phản bội mấy tên nam nhân kia, một mình bỏ chạy?”.

Giang Hoài Lễ nghe xong lại càng cười lớn hơn, nói: “Trạch viện này của họ Giang vô cùng kiên cố, trừ phi cô có cánh, nếu không tuyệt đối không thể chạy thoát khỏi nơi này”.

Tức giận quay đi, tôi không thèm đếm xỉa đến hấn nữa.

Chết tiệt! Tôi ghét nhất là những kẻ coi thường mình.

Bay? Chẳng qua tôi không muốn thôi, nếu thực sự tôi muốn bỏ trốn, việc bay khỏi đây cũng chẳng khó khăn gì.

Giang Hoài Lễ vỗ vỗ tay, một tên hạ nhân vội vàng chạy đến, khẽ hỏi: “Chủ nhân, có gì dặn dò?”.

“Đưa Thượng Quan cô nương đến chỗ công tử Tàn Ngữ”, Giang Hoài Lễ nói xong, đứng lên vén rèm vải cho tôi.

Tôi khẽ cười, đứng lên bước ra bên ngoài.

Rặng liễu rủ xuống trước mặt, tôi đưa tay vén lên, phía sau tựa như vẫn có ánh mắt đang dõi theo. Khẽ quay đầu, tôi nhìn về phía nam nhân kia, hấn vẫn lặng lẽ đứng trong đình, ánh mắt ngập đầy tâm tư phức tạp không sao nhìn rõ được.

Ánh sáng của buổi hoàng hôn tỏa xuống, hấn như một thân liễu, cứ đứng lặng thinh, đưa tay ra, khẽ buông tấm rèm vải xuống vị trí ban đầu.

“Liễu cuối mùa thu, dầu rằng lá non vẫn lên xanh biếc, cũng chẳng phải lúc nở hoa nữa rồi”, xoay người rời đi, nhìn về phía ánh tà dương đang dần khuất, tôi không ngừng cảm thán.

Hạ nhân trước mặt nhú mày cười nói: “Cô nương nói gì cơ, cây liễu ở chỗ chúng ta, bốn mùa đều tươi tốt xanh mướt như vậy đấy”.

Tôi cúi đầu, hít một hơi thật sâu, cảm thán: “Đúng vậy, mỹ cảnh xanh ngắt này sẽ vĩnh viễn chẳng bao giờ kết thúc”.

Chỉ có điều người đó, lẽ nào cũng chẳng bao giờ chấm dứt vai diễn của mình?

* * *

Đến trước cửa phòng Tàn Ngữ, tên hạ nhân kia liền rời đi.

Tôi đứng bên ngoài phòng hấn tìm kiếm một lúc, phát hiện ra một thanh gỗ rất tuyệt, trên thanh gỗ đó còn có một đoạn cực kỳ thô ráp.

Ừm, đúng là rất hài hòa, tinh tế, dùng để đánh vào móng bọn trẻ con thì thật là chắc chắn.

Tiến đến trước cửa, tôi mỉm cười gõ gõ mấy cái: “Tàn Ngữ, có ở trong đó không?”.

Người bên trong nghe thấy liền đứng lên mở cửa.

Tôi mỉm cười, nắm chặt thanh gỗ trong tay, đợi đến khi cánh cửa mở ra, tôi nghiêng răng nghiêng lợi nhảy bỏ đến, tức giận quát lớn: “Tàn Ngữ, nhìn thấy ta chưa...”.

Đánh nát móng hấn...Mới nói được một nửa, tôi liền đứng khựng lại.

Chỉ thấy trước mặt mình là một chàng trai cao lớn, mái tóc dài, khuôn mặt ưa nhìn...

Đây...là ai! Ban ngày ban mặt mà tôi bị trúng tà gì thế này.

Đối phương quét mắt nhìn tôi, lạnh lùng nói: “Ta là Tàn Ngữ”.

Tôi kinh ngạc hỏi: “Ngươi phát triển nhanh đến thế sao? Đột nhiên lại lớn phổng lên thế này”.

Khóe miệng Tàn Ngữ giật giật liên hồi, hấn liền kéo tôi vào trong phòng.

Trong lòng tôi vẫn chưa hết kinh ngạc, thằng nhóc này lẽ nào ngay đến tư duy cũng phát triển vượt bậc thế sao, nhanh vậy đã biết mền mộ bốn nữ hiệp xinh đẹp như tiên giáng trần này sao?

Thôi được, tôi thừa nhận, tôi lại nghĩ lung tung rồi.

Tần Ngữ chỉ là không thể nào chịu nổi khi thấy tôi đứng lù lù trước cửa như một khúc gỗ mà thôi.

Sau khi kéo tôi vào phòng, Tần Ngữ nhìn thấy thanh gỗ trên tay tôi, mới khinh bỉ nói: “Cô định dùng thứ này để giết ta đấy hả?”.

Tôi lạnh lùng nhìn hắn nói: “Không, là để đánh vào mộng ngươi”.

Tần Ngữ chợt sững sờ, tiếp đó trừng mắt phẫn nộ nhìn tôi: “Thượng Quan Tinh, cô muốn chết hả?”.

Tôi nhún vai, nói thực lòng, tôi không thích sự biến đổi quá nhanh của thằng nhóc Tần Ngữ này.

Tuy khi còn là chính thái hắn cũng rất đáng ghét, nhưng như thế tôi mới có thể đánh vào mộng hắn được.

Tần Ngữ dường như đã hiểu rõ suy nghĩ của tôi, lạnh lùng nói: “Cô chó có vọng tưởng sẽ đánh được vào mộng ta, cho dù ta có nhỏ lại, cũng không cho cô cơ hội đó đâu. Thôi, giờ không có người, chúng ta nói đến việc chính đi”.

Tôi nhếch mép: “Ngươi muốn cho ta biết lý do vì sao ngươi phản bội chúng ta ư? Hay là ngươi định nói rằng ngươi làm như vậy tất cả chỉ vì muốn tốt cho chúng ta?”.

“Cô im đi có được không? Ta còn chưa nói cơ mà”, Tần Ngữ không thể kiên nhẫn thêm bèn nhét một miếng bánh đậu xanh vào miệng tôi rồi nói.

Tôi phồng mang trợn mắt, ăn ngấu ngiến miếng bánh đậu xanh.

Thằng nhóc chết tiệt, cho tôi ăn từ sớm có phải tôi không tốn công mất sức nói nhiều như thế rồi không.

Quả nhiên hắn vẫn còn chưa lớn, chắc chắn không hiểu nổi lòng nữ nhân.

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.4 - Chương 35: Ta biết ta đã hơi mạnh tay, nhưng ngươi cũng đừng khóc nữa

Tôi cảm thấy mình nhất định phải nện vào mộng thằng nhóc Tần Ngữ này mới được. Bạn nói xem trên đời này có đứa nhỏ nào lại như vậy hay không?

Dám lừa dối tình cảm của người lớn, còn muốn yêu cầu người lớn phải mua kẹo hồ lô cho mình nữa.

Nếu thằng nhóc này mà là con tôi, dù nó có ngang ngược như thế tôi cũng cố nhịn, thôi thì cứ coi như mình sinh ra một thằng con ngỗ ngược, dù không thích cũng vẫn khen nói một câu thông minh, sau đó sẽ đi mua kẹo cho nó.

Vì tôi biết, đứa con của tôi mà như thế, sau này ra ngoài nhất định sẽ không có ai dám ăn hiếp.

Nhưng, nếu tên tiểu tử này không phải con tôi thì sao?

Đương nhiên rồi, trước tiên tôi sẽ nện vào mộng nó, sau đó giảng giải cho nó một hồi về đạo lý tôn trọng trưởng bối.

Lúc này, trước mặt tôi là một thằng nhóc chết tiệt không biết điều. Tôi bắt đầu suy nghĩ liệu có nên nhặt lại thanh gỗ vừa vứt đi hay không?

“Ngươi nói ngươi vì tìm Ngọc Thần cảm của gia tộc nhà ngươi từ xưa truyền lại nên mới bán đứng bọn ta. Bây giờ ngươi còn muốn ta giúp ngươi tìm ư?”, tôi trợn tròn mắt, vẻ mơ hồ hỏi hắn ta.

Tần Ngữ quét mắt về phía tôi gật gật đầu nói: “Đúng vậy, về cơ bản là như thế”.

Tôi nghiêng răng nghiêng lợi uống một ngụm trà hoa cúc trên bàn, tức giận nói: “Khốn khiếp! Ngươi cho rằng nữ hiệp ta dễ bị ức hiếp lắm có phải không?”.

“Nếu cô giúp ta, cả ta và đám người các cô đều có lợi. Ta có thể tìm được thứ đồ mình muốn, cũng có thể giúp các người thoát khỏi nơi này”, Tần Ngữ uống một hớp trà, nhàn nhã thái nói, tựa hồ đã nắm chắc tất cả phần thắng.

Nói thật, tôi không phải là người dễ nổi nóng, cũng không phải người hay kích động muốn động tay động chân đánh người khác.

Nhưng trong lúc này điều đó chẳng còn ý nghĩa gì nữa, tôi đang phải cố gắng nén xuống cơn tức giận trước tên tiểu quỷ chết tiệt.

Bỏ cô nương vốn muốn yên ổn về nhà, đoàn tụ bên những người mình thương yêu. Đi được nửa đường lại vớ phải thằng nhóc khốn kiếp này. Chẳng thêm nói đến tính cách của hắn đáng ghét thế nào, đầu tiên cần phải kể đến những phiền phức và nguy hiểm mà chúng tôi gặp phải trên đường, tất cả đều bắt nguồn từ hắn. Chỉ riêng chuyện này đã đủ để tôi giết hắn tới trăm ngàn lần rồi, giờ lại còn dám nghênh ngang mưu tính ngay trước mũi tôi. Hắn thực sự cho rằng chúng tôi dễ bị ăn hiếp hả.

Đá vào ghế một cái, tôi thuận tay cầm lấy chiếc quạt giấy đặt ở góc bàn.

Trên chiếc quạt đó có viết bốn chữ lớn: Tạm biệt giang hồ.

Đó là đồ của tôi.

Bàn tay xoay chuyển, tôi quay lại bước tới trước mặt Tần Ngữ, hắn lập tức ra chiêu phản kháng.

Tôi cười cười, bóng đen trên mặt không cách nào giấu nổi.

Không có ai dạy dỗ nguoi sao? Đối diện với sự trừng phạt của người lớn, phải biết thật thà đón nhận chứ, nếu không... sẽ càng phải chịu hình phạt đau đớn hơn đây.

Đưa tay ra chặn lại bàn tay Tần Ngữ, cây quạt của tôi chớp nhoáng quét tới, sượt ngay mé phải mặt hắn, Tần Ngữ không ngờ tôi lại ra tay thẳng thừng như vậy, lập tức hét lên: “Thượng Quan Tinh, cô điên rồi hả?”.

Tôi lại cười, khoe miệng càng lúc càng cong lên.

“Ta chỉ là muốn dạy dỗ nguoi thôi. Nghe ta nói đây. Thứ nhất, làm người phải học cách nói cảm ơn, không có người nào trời sinh ra đã phải bảo vệ nguoi cả. Cho nên, hãy ngoan ngoãn xin lỗi và cảm ơn chúng ta!”, tôi thẳng tay cho hắn thêm một chưởng nữa.

Hôm nay, tôi không đánh tên tiểu tử thối này một trận nên thân cho hắn tỉnh ngộ thì tôi không phải là Thượng Quan Tinh.

Tần Ngữ bị tôi đánh đến tới tấp mặt mũi, miệng vẫn ngang bướng nói: “Ta không làm gì sai, ta chỉ tạo điều kiện để các người phát huy giá trị của mình mà thôi”.

“Thứ hai! Không biết đối đãi một cách chân thật với người khác, vĩnh viễn nguoi sẽ không bao giờ có bạn bè, cũng sẽ không bao giờ trở thành một vị chưởng môn tốt”, tôi vung tay ra, tán quạt bay lên, lại tiếp tục vạch cho hắn một nhát.

“Ta chỉ vận dụng trí thông minh bình thường của mình, là các người quá ngốc nghếch mà thôi.”

Lần này Tần Ngữ rất nhanh chí, nâng chân đón chưởng. Tôi mỉm cười, vươn tay tóm mất cá chân của hắn rồi lẳng ra xa, thuận theo đó cây quạt lại vung ra, tát lên mặt hắn không thương tiếc.

“Thứ ba, thông minh nên sử dụng vào con đường chính đạo, giúp ích cho quốc gia và tạo phúc cho môn phái, dùng để bán bạn cầu vinh, tội đáng muôn chết. Nhân tiện ta vừa thử chân nguoi một chút, khi đánh nhau với người khác, không nên dùng chân ở những chỗ nguoi ta có thể dễ dàng tóm được, nếu không sẽ lập tức bị đo ván đó.”

Phe phẩy chiếc quạt, tôi cười hí hóp nhìn hắn bỏ nhào trên nền đất, cứ thế gãy giữa.

Run rẩy không thôi, Tần Ngữ hung hăng nhìn tôi, phẫn nộ nói: “Thượng Quan Tinh, rốt cuộc cô muốn cái gì?”.

“Muốn thông báo với nguoi, việc nguoi muốn, chúng ta không làm được. Làm không công bên cạnh nguoi, lại gặp phải bao nhiêu nguy hiểm, nguoi cho rằng chúng ta dễ bị ăn hiếp lắm hả? Nguoi đã bán đứng chúng ta vào chốn này, ba ngày sau nguoi có thể đi rồi, nguoi có chắc chắn chúng ta có thể rời khỏi đây an toàn không?”

Tên thiếu niên mười sáu tuổi sắc mặt có chút đỏ lên, lắp bắp nói: “Ta...ta có bản đồ”.

“Ha ha, nguoi thực sự cho rằng bản thân nguoi thông minh hơn người, nguoi có biết khi nguoi ở quỷ trạch, tại sao lại thắng được không? Đó là do Âu Dương Thiếu Nhân, Mặc Nguyệt, Triều Lưu, ba người bọn họ đều đã làm rối trận địa do Quý môn sắp xếp, cho nên nguoi mới có thể thoát khỏi. Nguoi cho rằng trạch viện của Giang Hoài Liễu, tại sao lại vững như thành đồng? Vì bốn phía nơi đây đều là đỉnh nhọn, thứ ảo thuật ngày đó của nguoi vốn không cách nào đấu được với trận địa này.”

Vốn là muốn cho hắn giữ lại chút sĩ diện. Nhưng trước tình hình hiện tại, có lẽ phải đối xử với hắn như một đứa trẻ, mới chính là cách có thể thức tỉnh được hắn.

Tần Ngữ cắn chặt môi, im lặng không nói câu nào.

Tôi xoay người, chạy ra phía cửa, vừa chạy vừa nói: “Đường đi sau này, tự nguoi đi đi. Không có ai ở bên cạnh bảo vệ nguoi nữa đâu. Ta cũng sẽ thông

báo với nhân sĩ vô lâm, thông báo với Song Long môn rằng chương môn còn sót lại của họ không phải là nhân vật bọn họ có thể dựa dẫm được”.

Đi được mấy bước, phía sau đột nhiên vọng lại tiếng khóc tu tu.

Tôi tròn mắt kinh ngạc, vội vã chạy lại, đến trước mặt hắn, ngồi xuống hỏi: “Nè, tại sao ngươi lại khóc?”.

“Hu hu! Không cần cô quan tâm!”, hốc mắt đỏ ửng, thằng nhóc mười sáu tuổi vừa lau nước mắt vừa gào thét về phía tôi khiến tôi thực không biết phải làm sao.

Tiểu đệ đệ, hay là ngươi biến lại thành bộ dạng tám tuổi đi, chứ thế này ta biết làm sao bây giờ.

Thế này chẳng hóa ra là tôi bắt nạt hắn sao? Tôi biết kêu ai gọi ai bây giờ.

“Cô, đám người các cô đều không thích ta, đều ghét bỏ ta”, thằng nhóc vừa khóc vừa meo meo nói.

Tôi tròn mắt kinh hãi.

Thôi xong rồi, chính tôi mở ra bi kịch này.

Giơ tay ra, tôi vỗ vỗ lên đầu hắn, khẽ nói: “Thôi được rồi, có oan ức gì, nói ra hết một lần đi”.

A a a... Thượng Quan Tinh! Mày đang làm cái gì thế này! Tự nhiên lại nói những lời không bình thường như thế, nó mà khóc rống lên là toi đời luôn. Nó sẽ lại bắt đầu kể lể từ khi còn bé ra sao, cho đến tận bây giờ thế nào.

“Khi ta còn nhỏ, mọi người đều không thích ta, nói ta chui ra từ tảng đá. Họ chế giễu ta, không chơi với ta. Ta chỉ có thể ngồi một mình trong thư phòng đọc sách, học ảo thuật. Sau này ta trở nên thông minh, họ cũng vẫn không thích chơi với ta, nói ta ở trên ngôi cao, họ chẳng dám lại gần. Ta vốn không có...”

Nghe thằng nhóc bên cạnh lâm nhảm, tôi cảm thấy mình đúng là một quỷ Thánh mẫu.

Kỳ thực tôi chỉ lớn hơn thằng nhóc này có hai tuổi. Thực chẳng biết nỗi đa sầu đa cảm của hắn đến từ đâu. Chuyện mà hắn gặp phải đối với tôi mà nói đều là những chuyện khá tốt đẹp mà.

Thế nhưng tôi vẫn không màng tới thể diện, ra vẻ đồng tình, vòng tay ôm lấy hắn, trao cho hắn chút ấm áp. Bất cứ giọt lệ nào của nam nhân đều vô cùng đáng giá.

“Tại sao không trực tiếp nhờ chúng ta giúp ngươi?”, tôi thờ dãi, hỏi.

“Ta cảm thấy các người vốn không thích ta, dù sao ta cũng nói rồi, nhưng họ không đồng ý”, Tàn Ngữ nói về oan ức.

Tôi lắc lắc đầu, là vì ngươi không hiểu lòng người, cho nên mới phải đi đường vòng như thế.

“Vậy lúc này ta nói với ngươi, ta rất thích ngươi.”

“Tại sao? Tính cách của ta đâu có tốt”, Tàn Ngữ nói.

Tôi cười cười, vuốt tóc hắn: “Vì ta cũng có một đệ đệ như ngươi”.

Kỳ cục, lại không biết thể hiện tình cảm của mình, đúng là đệ đệ ngốc.

“Thôi được, hiện tại đã bàn xong công việc chính. Sau khi thuốc hết tác dụng, chúng ta sẽ đi tìm thứ mà ngươi muốn tìm”, tôi nói.

“Cô thật sự muốn giúp đỡ ta?”, Tàn Ngữ kích động hỏi tôi.

Tôi gật đầu kiên định, cười nói: “Giang Hoài Liễu nói rồi, chỉ cần tìm được thứ đó cho hắn, chúng ta có thể đi ngay. Chúng ta mau tìm thôi”.

Bầu không khí xung quanh, chẳng biết tại sao đột nhiên hạ thấp xuống không độ.

Tôi mơ hồ nhìn thấy hàng vân đen dài trên đầu Tàn Ngữ. Sắc mặt hắn hiện tại cũng rất không tốt.

“Sao vậy? Ta nói điều gì không đúng sao?”, tôi nghi ngờ hỏi.

“Đúng vậy, câu cô nói rất không ổn đấy”, Tàn Ngữ nói bằng giọng lạnh tanh.

Tôi ha ha cười lớn, xòe quạt nói: “Tàn Ngữ, nói ngươi không hiểu lòng người đúng là chẳng sai. Cứ thế này, về sau biết làm thế nào. Sau này ngươi thực sự phải làm chương môn, cứ thế này liệu ngươi có thể đảm đương được không. Nè, đi đi, trước tiên hãy tìm đồ đã rồi sẽ tính xem có giao cho hắn hay không. Tìm được mới tiếp tục thảo luận, như thế không được sao”.

Tàn Ngừ cúi đầu, nghĩ ngợi giây lát, tựa như hiểu ra điều gì, hoan hỉ chạy lại.

Nhìn thấy mặt mũi bầm dập của hấn, tôi bất giác thấy hơi đau lòng.

Tiểu tử này tốt nhất là không nên cười. Dọa người ta chết khiếp.

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 36: Truyền thuyết về cây đàn cầm cùng khúc nhạc thời thượng cổ

Sự thực đã chứng minh, đôi khi nữ nhân cũng có thể dùng tay che cả... nửa bầu trời.

Sở dĩ Tàn Ngừ để Giang Hoài Liễu đích thân lựa chọn một trong số chúng tôi. Đầu tiên là để Giang Hoài Liễu lo là cảnh giác, hai là vì hấn biết chắc rằng Giang Hoài Liễu nhất định sẽ chọn tôi.

Tàn Ngừ nói, Giang Hoài Liễu chỉ khi có cảm hứng với người nào đó mới cùng đàm đạo với họ.

Trên sông Hoài đêm đó, Giang Hoài Liễu đã biết tôi mang thân phận nữ nhi, nếu không phải có hứng thú với tôi, chắc chắn sẽ không nói chuyện với tôi lâu như thế.

Tàn Ngừ còn nói, Giang Hoài Liễu từng bảo rằng: Nữ nhân trên thế gian này có ngàn ngàn vạn, nhưng tại sao lại chỉ có duy nhất một người kỳ lạ như vậy.

Tôi nghe xong bất giác thấy tâm hồn phiêu đảng, rõ ràng là đang khen mình mà.

Nói tôi kỳ quái, chẳng phải chính là kỳ diệu sao.

Kỳ nữ trên giang hồ thích nhất được mọi người chào đón.

Tàn Ngừ nhìn bộ dạng của tôi đang ngây ngất đắm say, lặng lẽ ôm bụng, run rẩy nói: “Không xong rồi, cô lại tự đề cao mình quá rồi, đồ ăn đêm thiếu gia tôi cũng đã nôn ra hết rồi. Cô nhiều lắm cũng chỉ là quái vật, lấy đâu ra cái danh kỳ nữ kia chứ”.

Tôi nhếch mép, quăng ngay chiếc xẻng trong tay, ngồi phịch lên đất.

“Ta không làm nữa. Nói ta không phải kỳ nữ, vậy Hoa Mộc Lan[1] thì phải chắc. Cũng cái trang nam nhân đấy thôi. Lại nói, trên thế gian này chỉ có một người đàn ông thực sự mà thôi, còn người thì lại chưa thể tính là đàn ông được.”

[1] Hoa Mộc Lan (tiếng Trung: 花木兰) là một nhân vật nữ anh hùng trong truyền thuyết dân gian Trung Quốc.

Thật đúng là, cả đêm phải vất vả đào bới đã chẳng thém nói rồi, giờ tự cho mình hưởng thụ cảm giác sung sướng một chút cũng không được.

Chết tiệt, cái thằng nhóc này đào lên rồi lại không lấp xuống, thật là thất đức quá.

Đúng vậy!

Giờ đang là nửa đêm, trăng treo lơ lửng giữa trời, ếch kêu “ộp ộp”, tôi vén tay áo cùng thằng nhóc chết tiệt này đứng trên một ngôi mộ bắt đầu đào đào bới bới.

Bạn thắc mắc không biết đang xảy ra chuyện gì đúng không. Tôi, một nữ thanh niên tiên tiến trên giang hồ, tới đến không bay trên mái hiên đập trên vách tường, khẳng định uy danh của một đại nữ hiệp, lại cùng với một tên nguỵ chính thái mười sáu tuổi đào đào bới bới kiếm tìm thần vật thượng cổ gì gì đó trong mộ.

Thần vật thời thượng cổ tôi không đào được, nhưng tử thi thượng cổ thì tôi đào được mấy cái rồi.

Vứt thứ dụng cụ trong tay đi, Tàn Ngừ lau mồ hôi rồi ngồi bên cạnh tôi nói: “Người đó là ai? Cô đang nhớ tới tình lang ở nhà sát vách nhiều năm trước phải không? Sau này cô cho hấn ngân lượng để lên kinh dự thi, thi đỗ rồi hấn lại vui bên duyên mới, còn cô mãi mãi không quên được phải không?”.

Một miệng đầy nước, tôi nuốt nửa thì phun chết hấn, bao nhiêu bùn lầy, đất bả trên tay, tôi bôi khắp lên y phục của hấn, căm ghét nói: “Tuổi đời còn trẻ,

ngươi đọc được từ đâu thứ tiểu thuyết ngôn tình chán ngắt thế hả?”.

Tần Ngữ vừa cố thoát khỏi tay tôi vừa đáp: “Là của một người có chút tiếng tăm trong số những văn sĩ thời đại mới nổi danh, sách của ông ta đã không ít lần khiến cho giấy của thành Lạc Dương trở nên đắt đỏ (Ý nhắc tới câu chuyện ‘Giấy thành Lạc Dương đắt đỏ’).”

Khỏe miệng tôi giật giật không ngừng, vậy là hiểu rồi, bất luận là đi đến đâu, tôi cũng bị đám văn sĩ làng nhàng đồ kỵ mãi không thôi.

Tại sao phải đồ kỵ tôi? Vì tôi trước khi xuyên không cũng là một tác giả văn học mạng, chỉ là vẫn chưa nổi tiếng mà thôi.

“Ta nói cho ngươi biết, Xuân ca là thần tượng của ta, ngươi chớ có hạ nhục người đó.”

Ngươi nên biết rằng, ngươi may mắn được sinh ra ở mấy trăm năm này, nếu ngươi sinh muộn một chút thôi, Xuân ca nhất định sẽ cho ngươi biết tay.

Chẳng qua vì không muốn mất thời gian xuyên không, cho nên Xuân ca mới tạm thời tha cho ngươi đấy.

Tần Ngữ tròn tròn mắt nhìn về phía chiếc hố đầy đất, chán nản nói: “Cứ đào kiểu này bao giờ mới xong?”.

Tôi cá giận nói: “Ý ngươi là sao? Đây là đang tìm đồ gia bảo của nhà ngươi đấy, chẳng phải ta đang giúp thẳng nhóc chết tiết ngươi tìm nó hay sao, bảo bồi tìm lại rồi thì cấm có lằng nhằng làm phiền ta nữa”.

Thật ra tôi rất muốn đem món đồ đó đi bán, vấn đề chính ở chỗ, nếu đồ ở trong tay tôi, thì tôi cũng chẳng có cách nào để giúp mọi người thoát khỏi trách nhiệm này.

Tôi nhìn nhìn bãi tha ma ngổn ngang trước mắt, bất giác hỏi Tần Ngữ: “Sao ngươi biết cây đàn ấy được chôn bên dưới?”.

Tần Ngữ nhìn quanh bốn phía, sau khi xác định không có ai theo dõi mới lấy từ trong người ra một chiếc khay rồi nói với tôi: “Bí mật này, ta chỉ nói với cô. Tổ tiên ta vốn là thần tiên, sau vì lưu luyến ái tình chốn nhân gian, tự ý hạ phàm kết làm phu thê với người trần thế, rồi lại thề nguyện cùng sống cùng chết với thê tử. Sau này bị người trời phát hiện, mới bắt trở về. Ông đã giao hẹn với Thiên đế, ông cần ba mươi năm để đúc ra một cây đàn cầm, cần hai mươi năm để viết ra một khúc nhạc. Khi đàn cầm cùng khúc nhạc có thể kết hợp với nhau, ông tự nhiên sẽ trở về thiên đình. Thiên đế đồng ý. Nhưng không ngờ tổ tiên của ta lại thật sự không muốn quay về”.

“Ba mươi năm một cây đàn, hai mươi năm một khúc nhạc. Khi hai thứ này đều đã hoàn thành, cây đàn lại không chịu phát ra âm thanh, khúc nhạc cũng chẳng vừa tai người. Thiên đế khi đó mới biết bản thân mình đã bị mắc lừa. Một khi đàn và nhạc không cùng ngân lên, tổ tiên của ta đương nhiên không phải quay về, đó chính là giao ước. Sau khi Thiên đế về trời, luôn ôm lòng oán hận về chuyện này, vì thế mới mê hoặc thê tử của ông tổ ta, để bà nhìn thấy ảo cảnh ông tổ của ta tư thông với người đàn bà khác. Thê tử của ông tổ ta khi đó lại hoàn toàn mù mịt tin theo lời của Thiên đế, đã ngộ sát ông tổ ta rồi tự vẫn trước cây đàn.”

“Khúc nhạc này chính là được khắc trên chiếc khay gỗ trong tay, còn cây đàn thì được chôn sâu dưới lòng đất.

Kỳ thực câu chuyện này vẫn còn chưa kết thúc.

Khi hai người chết đi, máu tươi vẩy khắp trên cây đàn và những nốt nhạc, đột nhiên nhạc khúc trên chiếc khay gỗ vang lên, cây đàn kia chẳng ai đánh mà cũng cất lên điệu nhạc. Thiên đế nghe được nhạc khúc này, bất giác buồn bã rơi lệ. Cuối cùng không nhẫn tâm để hai người chết như vậy, liền biến họ thành một đôi hồ điệp.”

Tôi nghe câu chuyện này mà vẫn đen bầm đầy đầu. Nửa đoạn đầu nghe rất hay, càng nghe về sau, tôi càng cảm thấy mình như đang thấy Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài vậy.

Đầu óc tôi rối tung.

Hóa thành hồ điệp... hồ điệp...

Tên tiểu tử này định chơi tôi hả?

“Tần Ngữ, ngươi nói thật hay đùa đấy hả?”, tôi bất giác lau mồ hôi, hỏi.

Tần Ngữ liếc xéo tôi, nói: “Còn ghi trong lịch sử gia tộc đấy, cô không thể nghiêm túc một chút được sao?”.

Tôi ưỡ oài gật đầu.

Thôi được, tôi sai rồi, tôi thật sự sai rồi.

“Nói thế nào đi nữa, ta vẫn rất muốn biết cây đàn ấy lợi hại như thế nào. Nè, sao ngươi không đào nữa”, tôi khó hiểu hỏi.

Tần Ngữ nghiêng đầu, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Có thể xua đuổi yêu ma”.

Tôi sửng người giây lát, sau đó lập tức cho hắn một bạt tai.

“Tiểu tử nhà ngươi có thể nói vào việc chính được không? Còn muốn tìm tiếp không đây?”

Xua đuổi yêu ma? Tổ tiên ngươi không phải thầy bói đầy chứ, chẳng qua chỉ là một vị thần tiên ngốc nghếch vì yêu mà từ bỏ cả sinh mạng, ngươi thật sự xem ta là đồ ngốc hay sao?

Tần Ngừ xoa xoa má, nói về oán trách: “Cô không thể có chút óc hài hước được sao, còn chẳng biết dưới mộ có gì đáng sợ nữa đây này”.

Tôi tròn mắt kinh ngạc, bản thân ngươi cũng nói là đáng sợ, vậy sao còn làm cái việc này vào ban đêm.

May mà chỗ này không phải là mộ tổ của Giang Hoài Liễu, nếu không hai chúng ta chắc chắn phải nằm luôn tại bãi tha ma này rồi.

“Nói nghiêm túc, thực ra tác dụng của cây đàn này thế nào, ta cũng chẳng biết. Phụ thân ta từng nói, nếu dùng cây đàn một cách đúng đắn, có thể đoạt được cả thiên hạ.”

Tôi lè lưỡi, lập tức ngăn chặn: “Không được, ta chưa nói cho ngươi biết, ta và đương kim Hoàng thượng có mối quan hệ như thế nào đâu. Giang Tả nhà ta thực ra đã phải hạ một ngàn quyết tâm mới có thể làm Hoàng đế như hiện nay đây”.

“Nè, cô và Hoàng đế có quan hệ với nhau như thế nào mà lại dám gọi thẳng tên của người như vậy.”

Tôi cười đắc ý: “Là bằng hữu bình thường thôi”.

Bằng hữu bình thường, hiện tại, tôi chỉ có thể nói huynh ấy là bằng hữu của mình mà thôi.

Ngày đó, dưới hàng liễu xanh biếc trước cổng hoàng cung, Giang Tả của tôi đã từng nói huynh ấy sau này sẽ dành yêu thương cho phi tần của mình nơi hậu cung, chẳng còn vương vấn gì tôi nữa. Tôi còn nhớ ánh mắt bi thương của huynh ấy khi đó, nhưng vì đã trở thành Hoàng đế, những dòng lệ ấy cũng phải chảy vào trong.

Hoàng đế của tôi, huynh vẫn khỏe chứ?

Tiểu vương tử của tôi, huynh vui vẻ chứ?

Vương tử son tặc của tôi, huynh hạnh phúc chứ?

Tôi đang nghĩ, bản thân tôi ngày đó có phải đã quá tàn nhẫn hay không, đẩy huynh ấy lên làm Hoàng đế nhưng lại từ chối ở bên huynh ấy, có phải cực kỳ tàn nhẫn hay không?

“Nè, Thượng Quan Tinh. Ta biết rồi”, Tần Ngừ mỉm cười với tôi, nói về thần bí.

Tôi cốc vào đầu hắn, hậm hực nói: “Cái mặt ngốc nghếch thế này, ngươi thì biết gì chứ”.

“Hừ, ta biết trong thư phòng của Hoàng đế có treo một bức họa, đôi vòng lông chim tước trên bức họa đó là của cô hả?”

Tôi cười ha ha.

Đúng vậy, chính là thứ huynh ấy tặng, đời này kiếp này, chỉ thuộc về một mình tôi.

“Dù có ba ngàn dòng chảy, ta cũng chỉ đi theo một dòng duy nhất mà thôi, hết thấy yêu thương, ta chỉ có thể dành cho một người. Người tới rồi cũng sẽ đi, còn người đi thì khó mà giữ được. Giữa ta và Hoàng đế tất cả chỉ có vậy. Đúng là như thế...À, nhầm chủ đề rồi, chuyển, chuyển thôi.”

Tần Ngừ mỉm cười ra vẻ đã hiểu, không hỏi thêm gì nữa.

Xoay nhẹ lên chiếc khay gỗ trong tay, Tần Ngừ khẽ nói với tôi: “Kỳ thực, khay gỗ và cây đàn tựa như có linh cảm vậy, đúng là một đôi cảm khúc. Thực ra, lý do ta cần cây đàn này rất đơn giản. Vì chương môn nhân của phái Song Long có trong tay khúc nhạc này chính là chuyển thế đời sau của ông tổ... Phụng Tiên. Còn cây đàn chính là linh hồn người yêu Ly Cơ của Phụng Tiên đã qua đời. Những người trong môn phái đều nói, Phụng Tiên đã chuyển thế rồi, nhưng Ly Cơ vẫn chưa chuyển thế. Vì thế từ của chương môn Song Long môn, từ trước đến nay đều không phải là người con gái mà chủ nhân Song Long Môn yêu thích nhất. Ta nghĩ, đó là vì Ly Cơ vẫn chưa chuyển thế nên chương môn không thể tìm được người mình yêu thương. Vì vậy mới muốn đào chiếc đàn kia lên để tấu khúc nhạc này”.

Tôi mỉm cười, chàng thiếu niên mười sáu tuổi này, lẽ nào lại có mộng tưởng thuần khiết đến vậy.

“Thôi được rồi, bốn nữ hiệp đồng ý với ngươi, nhất định sẽ giúp ngươi hoàn thành tâm nguyện.”

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 37: Ghét nhất là đụng phải một kẻ cũng đào hang như mình

Tôi nói là phải giúp người ta hoàn thành tâm nguyện, cũng chính là tự mình chuốc phiền phức vào thân.

Đúng vậy, cái gọi là trộm mộ gì gì đó, ăn cắp bảo vật gì đó, chính là cái thứ công việc đào hang khoét đất này đây.

Chúng tôi đào hùng hục cả đêm mới được một cái lỗ bé xíu thông xuống một cái hang phía dưới. Quệt quệt lau lau đám bùn đất trên mặt, tôi nhìn về chân trời phía xa. Ánh mây nơi đó đang dần chuyển màu trắng phau.

Chiếc khay gỗ trong tay Tần Ngữ bỗng nhiên phản ứng rất mạnh, như thể phía dưới cái hang này chính là cây đàn mà chúng tôi đang tìm vậy.

“Giờ chúng ta phải chui xuống cái hang này để đào sâu hơn”, Tần Ngữ chỉ chỉ cái lỗ vừa đào rồi nói với tôi.

“Người có thể cho ta một cái hang nhỏ hơn một chút được không?”, tôi hỏi.

Tần Ngữ hỏi về không hiểu: “Tại sao?”.

“Vi nếu nhỏ như thế, ta mới có cơ gọi Tôn Ngộ Không tới, Tôn đại ca sẽ giúp chúng ta đào tiếp”, tôi nói.

Tần Ngữ nói với tôi: “Ồ dưới đây là một cái hang rất lớn rồi, hay là cô muốn đào thêm một đêm nữa cho nó to ra. Hơn nữa chỉ có trên bề mặt là hẹp chút thôi, phía dưới kia rất rộng, rất thoải mái”.

Thôi bỏ đi, trên phim đều diễn như thế mà, chẳng phải vẫn nói là miệng hang tuy nhỏ, nhưng trên thực tế, phía dưới lại rộng ngang trời hay sao.

Dù sao tôi cũng đã hứa giúp hắn, bát nước hắt đi chẳng thể lấy lại, tôi cũng không thể để Tần Ngữ chui xuống một mình được.

Chính vì thế, cả hai chúng tôi đỡ nhau nhảy xuống. Hai người cùng chui vào cái hang đất như những con giun đang học cách bò vậy.

Nhích lên, nhích lên, lại nhích lên. Sau đó...

“Chẳng phải bảo là rộng lắm sao!”, tôi tức giận nói.

“Làm sao ta biết được, đây là tình huống đặc biệt, ta quên mất thứ chôn bên trong không phải là người, mà là đàn”, Tần Ngữ tay cầm chiếc xẻng, nói ra những lời như thế.

Trong lòng tôi, nộ khí bốc cao.

Chuyện gì thế này?

Vừa xúc đất chúng tôi vừa phải cẩn thận, rón rén, nếu không sẽ đụng phải cây đàn.

Sau đó, chuyện tôi không ngờ đến nhất đã xảy ra.

Đúng lúc chiếc xẻng của tôi đang đào xuống nhịp nhàng, cực kỳ nhịp nhàng, đột nhiên nghe thấy thanh âm phát ra từ dưới lớp đất.

“Tần Ngữ, người có nghe thấy tiếng gì không?”, tôi lo lắng hỏi, trên trán, bùn đất và mồ hôi đã quện lẫn vào nhau tạo thành một thứ hỗn hợp nhão nhoét.

Tôi đang suy tính mọi khả năng có thể xảy đến.

Nước ngầm phun trào, động đất, nham thạch...

Đù loại thiên tai tự nhiên cứ tuôn ra trong đầu, thậm chí tôi còn tưởng tượng đến việc chúng tôi vô tình đào ra cả một cái xác ướp, sau đó xác ướng ngù vùi nhiều năm đó bắt đầu trùng phạt chúng tôi.

Cánh tay tôi bắt giác run rẩy không ngừng.

Tần Ngữ lại càng run rẩy, cơ thể hắn bây giờ cứ như son lộ mùi tám khúc cua vậy.

Đất dưới chân chúng tôi không ngừng rung động.

“Tần Ngữ! Mau nghĩ cách đi!”, tôi hét lớn.

Tần Ngữ còn run lẩy bẩy hơn cả tôi, nói: “Nghĩ...nghĩ...nghĩ cách gì bây giờ”,

Bất giác tôi chợt hiểu ra, cũng đúng, hẳn mới chỉ là một thiếu niên mười sáu tuổi, tôi có thể hy vọng được gì từ hắn chứ.

Đưa tay ra, tôi kéo Tần Ngữ lại, nắm chặt tay hắn.

Tôi nói: “Lát nữa, dù có xảy ra chuyện gì cũng không được buông tay”.

Tần Ngữ quay đầu nhìn tôi, mồ hôi từ trên trán chảy xuống.

“Không, Tinh tỷ tỷ, kéo ta đi theo tỷ sẽ bị liên lụy, khinh công của tỷ rất tốt, đợi đến khi đất nứt ra, tỷ có thể tự mình bay lên trước, không cần quan tâm đến ta. Ta sẽ tự lên một mình.”

Tôi cười thoải mái: “Chỉ dựa vào một tiếng ‘Tinh tỷ’ này, nhất định ta sẽ không buông tay ngươi”.

Đất ở bốn phía xung quanh bắt đầu sạt lở, tôi nắm chặt tay Tần Ngữ, hít sâu, lại hít sâu.

Đúng lúc đám đất bắt đầu long ra, tôi định kéo Tần Ngữ bay lên thì đột nhiên nghe thấy phía dưới lòng đất vọng lên một giọng nói: “Đúng thật là, ta đã đào mấy ngày trời như thế, vậy mà vẫn chưa nhìn thấy mặt đất đâu”.

Tôi...vừa nghe thấy cái gì thế?

Tôi...không phải tại tôi có vấn đề rồi chứ?

Không phải nào tôi bị làm sao chứ?

Khốn nạn thân tôi, dưới này cũng có người đang đào là sao.

Tôi nổi giận đùng đùng, hất tay Tần Ngữ ra, vung chiếc xẻng trong tay cắm xuống đất, hét lớn: “Kẻ nào phía dưới mau tránh ra”.

Vận nội công, tôi dồn toàn bộ sức lực vào chiếc xẻng, đất đã hoàn toàn bị long ra, tôi nghe thấy một tiếng hét thảm thương bên dưới.

Dưới chân tôi và Tần Ngữ, hiện ra một khoảng đất trống không, tôi nhún vai, lúi húi nhảy xuống.

Vừa chạm xuống mặt đất, tôi liền liếc mắt nhìn quanh, khoảng không bên dưới này đã hiện lên rõ ràng, đập vào mắt tôi là một tòa điện hoang phế, bên cạnh tòa điện có một dòng suối nhỏ quanh co.

“Đau! Đau chết ta mất!”, một giọng nói đột nhiên vọng tới, sau đó kẻ đang bị vùi trong đất nhảy vọt lên.

Người đó mặc trang phục ngắn, cẳng tay, cẳng chân cuốn đầy vải đen, cao tầm mét tám, dù sao cũng cao hơn cả tôi và Tần Ngữ.

Tôi trừng mắt nhìn kẻ vừa chui lên, hoan hỉ nói: “Ồi chao, ta còn tưởng dưới lòng đất có con vật khổng lồ nào, không ngờ lại là người cao lớn thế này”.

Haizzz, lại để người đụng phải nữ hiệp phiền phức là ta rồi. Nữ hiệp ta đâu phải loại người người có thể tùy tiện tìm tới gây chuyện như thế. Nếu đụng đến ta, ta chắc chắn sẽ không khách khí với người đâu.

Tên kia quét mắt nhìn tôi, sau đó phui phui bụi trên mặt, tức giận hét lên: “Nè! Người lúc này chẳng khác nào một đồng phân, còn không biết xấu hổ mà nói người ta thế hả”.

Tôi lập tức bốc hỏa, nói với Tần Ngữ bên cạnh: “Tiểu Ngữ, giết hắn”.

Tần Ngữ lau mặt, nói: “Tuân lệnh!”.

Tên kia cũng lập tức khoát tay nói: “Trước tiên hãy nói cho ta biết, vừa rồi là kẻ nào đã thương ta, không oán không thù, tại sao lại hạ thủ với ta”.

Tôi cười: “Vừa rồi người động thủ chính là bốn nữ hiệp. Có ba nguyên nhân để ta động thủ với ngươi. Một là: Khi ngươi đào hầm đã không chú tâm đến tính mạng của người khác, coi mạng người như cỏ rác, đó là đại tội. Thứ hai, khi ngươi đào lại không cảm nhận được hơi thở của ta, đây cũng là đại tội. Thứ ba, chính là ngươi không chú ý đến sự tồn tại của ta, dọa ta suýt chết”.

Tần Ngữ kéo tôi, khẽ thì thầm: “Tinh tỷ, lý do của tỷ sao kỳ quái thế, như vậy hẳn sẽ cười giễu chúng ta đó”.

Tôi kiên định quét mắt về phía hắn, nói: “Không sao, mặt hắn ta đầy đất, chúng ta chẳng thấy được là hắn cười hay không đâu”.

Kẻ đối diện tựa như nghe thấy những gì chúng tôi nói, lại cùng phối hợp nhip nhàng, cười “ha ha” hai tiếng.

Tôi bốc hỏa: “Ngươi đợi đấy, đợi ta rửa mặt rồi sẽ xử lý ngươi”.

Người kia tựa hồ bị câu nói đó của tôi làm cho chấn động, im lặng không thốt nên lời nhìn tôi kéo Tàn Ngừ đi rửa chân tay.

Có thể vì trông thấy chúng tôi đi rửa mặt, cảm thấy mặt mình cũng rất bẩn, nên tên đó cũng bước đến bên suối rửa mặt.

Sau khi rửa mặt xong xuôi, tên nam nhân kia đúng là quá đẹp.

Tôi bất giác cảm thán, tại sao số mình toàn gặp được mỹ nam thế này. Bản thân không kiềm chế được mà thẳm ngưỡng mộ mình mãi không thôi.

Sau này của sau này, tôi có đúc rút được một đạo lý cực kỳ chuẩn xác.

Đó chính là người xấu thường không hay đi lang thang, chỉ có những anh chàng đẹp trai, võ công tuyệt thế mới hay đi lung tung và gặp nhiều phiền phức. Còn tôi, theo lời của đám Âu Dương Thiệu Nhân thì: “Là cô gái trời sinh đã mang nhiều phiền phức. Cho nên gọi đơn giản là cô nương rắc rối”.

Các người là đám nam nhân rắc rối thì có, các người mới chính là những kẻ gây phiền phức đấy.

Quay lại chủ đề chính, sau khi tên kia rửa mặt xong xuôi, cũng quay sang nhìn tôi một cái, kinh ngạc nói: “Không ngờ hành nghề này còn có cả nữ nhân nữa”.

Tôi ngẩng cao đầu, kiêu ngạo nói: “Thế thì sao?”.

Chẳng phải ngươi cũng đang làm cái nghề này sao, thử nói xem nào.

“Nhất định cô nương sẽ không xuất giá được”, hắn ta cười cười, nói về kiên định.

Tôi tròn mắt kinh ngạc: “Đám nhân duyên phức tạp của ta chẳng phải là thứ ngươi có thể tưởng tượng được đâu”.

Đối phương sững người, nói: “Cô nương thật dí dỏm”.

Tàn Ngừ kéo kéo tôi, khẽ giọng nói: “Tình tỷ tỷ, tỷ không giải thích, hấn không hiểu chuyện gì đâu, nhất định sẽ lại cười tỷ cho mà xem”.

Tôi vui vẻ nói: “Không cần giải thích, những tiếc nuối trong đời không cần giải thích”.

Thực ra, lúc này chúng tôi không nên ở đây đôi co làm gì. Chính xác là nên thẳng thắn tìm hiểu lý do đối phương cũng ở đây đào hang động.

Dù sao cũng chẳng phải tới đây để nói mấy chuyện vớ vẩn.

Tàn Ngừ từng nói, đàn đò là do loạn lạc nên mới bị chướng môn đương thời mang đi rồi thả xuống con suối, thuận theo dòng chảy mà phiêu bạt đến nơi này. Cho nên hấn mới lần theo dòng suối này mà tìm đến, chúng tôi cứ theo đó sẽ tìm được đàn.

Nhìn ngó xung quanh, nơi đây trông thật tiêu điều đổ nát, nhưng tựa hồ vẫn có thể nhìn ra đây là một ngôi điện cổ.

Kỳ lạ thật, tại sao trong lòng đất thế này lại có cung điện, lẽ nào trước khi tòa trạch viện của Giang gia được xây lên, nơi này đã từng có người sống hay sao?

Nhìn tên nam nhân trước mặt, đột nhiên tôi cảm thấy mình cần phải cực kỳ đề phòng.

“Không biết vị nhân huynh này đến đây có việc gì?”, tôi ôm quyền hỏi.

Đối phương mỉm cười: “Mục đích cô nương đến đây là...”.

“Xin lỗi, là ta hỏi nhân huynh trước.”

“Xin lỗi, ta không cần phải hồi đáp câu hỏi của cô nương.”

“Đây là trạch viện của nhà họ Giang, chúng ta là thượng khách, còn nhân huynh, hình như là lén lút lén vào”, tôi bốc hỏa.

Tên tiểu tử này, ngươi nhìn cho rõ vị trí của bản thân mình đi, tỷ tỷ đây không phải là loại người ngươi có thể bắt nạt đâu nhé?

Đối phương nghe tôi nói thế, nhanh chóng lấy lại tinh thần, hỏi: “Cô là Thượng Quan Tình?”.

Tôi có chút nghi hoặc, bản thân mình lại nổi tiếng như vậy ư? Còn chưa nói tên mà người ta đã nhận ra mình rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 38: Làm người trộm mộ thật chẳng dễ dàng gì, bất kỳ lúc nào cũng có thể gặp ma

Sự thực hiển nhiên là, tuy tôi rất có tiếng tăm trong giang hồ, nhưng chưa đến mức không cần nói tên mà người ta cũng có thể nhận ra. Sở dĩ hần nhận ra tôi là vì trước khi hần đến đây chắc chắn đã thám thính dò la cẩn thận rồi.

Một cung điện dưới lòng đất, ba tên trộm châu báu.

Sẽ xảy ra chuyện gì?

Đương nhiên là...tranh chấp.

Thực ra, đây cũng không phải là điều tôi mong muốn. Tôi vốn cảm thấy mình vẫn nên khoan dung độ lượng. Nếu hần không phải đến chốn này để trộm đàn, vậy thì tôi cũng nên để cho hần đi. Dù sao đây cũng là trạch viện của Giang Hoài Liễu, không phải là nhà của Thượng Quan Tinh tôi.

Sau khi rời khỏi chỗ này, tôi phải giữ sức ti thí với Giang Hoài Liễu một trận, cho nên tôi cảm thấy đúng là nên như vậy. Nếu người ta muốn đào, vậy cứ để người ta đào đi. Đào thủng nhà hần luôn cũng được.

Nhưng ai ngờ tên đó lại lòi ra cái tục danh của mình: “Tại hạ là thánh trộm Bạch Tiểu Thiên”.

Vừa nghe thấy cái tên đó, tôi suýt nữa thì sùi bọt mép.

Cái tên thánh trộm này, lẽ nào Bạch Triền Đường[1] là tổ tiên của hần?

[1] Bạch Triền Đường: Một nhân vật trong phim Võ lâm ngoại truyện, là người có võ công cao cường, tính cách coi mờ, biết lý lẽ, có tinh thần trách nhiệm nhưng hơi nhát gan, lại thích hưởng thụ, hay nói dối.

Lộ ra vẻ kiêu ngạo, cuối cùng tôi cũng không cười nổi nữa, lúc này lại có chút dở khóc dở cười. Tên tiểu tử đó nói xong, còn bồi thêm mấy câu: “Tại hạ đến để tìm đàn. Nghe nói nơi này đang cất giấu cây Ngọc Thần cầm vô cùng quý giá. Nhị vị cũng đến tìm nó phải không?”.

Tôi sau khi nghe xong, khoe miệng lập tức nhướng cao rồi giật giật.

Chúng tôi đương nhiên là đến tìm đàn rồi.

Tần Ngữ kéo kéo tôi nói: “Tình tỷ, làm thế nào bây giờ? Tên tiểu tử này không dễ đối phó đâu”.

Tôi thì thào vào tai Tần Ngữ: “Nói nhỏ chút đi! Lúc này cần phải bình tĩnh”.

Tần Ngữ lau mồ hôi nói: “Tình tỷ, tỷ muốn ta giữ yên lặng, nhưng giọng của tỷ to như thế, đối phương đều đã nghe thấy rồi”.

Tôi cắn môi, nghĩ ngợi giây lát rồi nói: “Nè, Bạch gì gì Đường kia”.

“Là Bạch Tiểu Thiên, không có Đường gì hết.”

“À. Bạch Tiểu Thiên, cây đàn đó hãy để lại cho ta. Điều kiện, chúng ta có thể cùng trao đổi.”

Bạch Tiểu Thiên nhìn tôi, lắc đầu nói: “Không được, ta cần cây đàn này để quyến rũ người khác”.

Tôi cau mày, hỏi: “Không phải ngươi muốn quyến rũ Giang Hoài Liễu đấy chứ”.

Truyền thuyết liên quan đến thánh trộm, tôi thực sự chưa từng nghe tới, nhưng những chuyện nói về sự biến thái của mấy tên trộm mộ, dù sao tôi cũng nghe không ít, họ thật chẳng khác nào Giang Hoài Liễu, thích dùng bảo vật đổi lấy tâm lòng mỹ nhân.

Đối phương mỉm cười, nhún vai nói: “Chỉ cần là người đẹp, nam nữ ta đều yêu”.

Tôi chau mày, xem ra vụ đàm phán này không thành công rồi.

Khẽ mỉm cười, tôi rút thanh kiếm đeo bên người ra.

Tần Ngữ bên cạnh tỏ vẻ sùng bái nhìn tôi, hỏi: “Tình tỷ, tỷ đổi vũ khí từ khi nào vậy?”.

Tôi ngẩng đầu, mỉm cười đắc ý: “Nhân sĩ phiêu bạt giang hồ, đâu thể không mang theo vũ khí, trên mình mà không có vũ khí phòng thân thì có thể đi đâu được chứ. Và lại ta nhận thấy đao không phù hợp với ta lắm, cái này dùng thoải mái hơn nhiều”.

“Nhìn kỹ tòa điện này, vẻ như đã từng có người ở, từ những hoa văn điêu khắc còn sót lại có thể thấy, người từng ở đây ắt là nữ nhân”, tôi quan sát một hồi rồi nói.

Tần Ngữ cau mày: “Vậy tại sao Giang gia không phát hiện ra tòa điện này?”.

“Bởi cung điện này luôn được ẩn sâu dưới lòng đất. Người ở nơi này chính là Ly Cơ lần đầu chuyển thế. Ly Cơ cũng vì kiếp trước quá hồ thẹn với Phụng Tiên nên sau khi chuyển thế vẫn không thể quên được. Sau này, nàng ta dựa vào ký ức tìm được cây đàn, trao đàn cho Phụng Tiên lúc này cũng đã chuyển thế chứ không hề giữ lại bên mình.

Nàng sợ bản thân sẽ lại ngộ sát người yêu lần nữa, cho nên nhất quyết không rời khỏi nơi này. Đáng tiếc, Phụng Tiên sau khi chuyển thế lại không còn lưu giữ bất kỳ ký ức nào, cho nên tuy vẫn còn nợ duyên tình với Lý Cơ, nhưng lại không sống cô độc cả đời, vẫn lấy vợ, sinh con, đón nhận cuộc sống hạnh phúc hoàn toàn mới. Còn ở dưới lòng đất này, Ly Cơ chấp nhận vứt bỏ những năm tháng tuổi xuân, lại lần nữa quay lưng với ước nguyện ban đầu.

Nàng không cách nào đối diện được với cảnh người đàn ông mình yêu thương nhất ở bên cạnh người khác, lại không muốn tiếp tục phạm lầm lỗi của kiếp trước, cho nên đã tự sát. Hồn phách của nàng luôn bị nhốt trong cung điện này. Năm trăm năm sau, nhân duyên tái hợp, cây đàn lại rơi vào chốn này, linh hồn của Ly Cơ vì vẫn còn nhớ nhung người yêu nên mới vẩn vút cây đàn này không rời, mãi mãi ẩn mình dưới lòng đất. Đây là toàn bộ câu chuyện của Ngọc Thần cầm”, Bạch Tiểu Thiên nói.

Tôi cau mày: “Người cũng biết không ít nhỉ”.

Bạch Tiểu Thiên cười nói: “Thượng Quan nữ hiệp cũng là người biết rộng. Tại hạ chỉ là nghe lén được trong những lúc nghỉ ngơi com nước, cho nên mới biết được một vài phần, không biết còn Thượng Quan nữ hiệp thì sao?”.

Tôi mỉm cười: “Thật trùng hợp, ta cũng là nhờ trà trộn giang hồ nên mới biết chút ít mà thôi. Nếu sống mà chẳng biết thứ gì không phải cũng rất dễ chết hay sao?”.

Trong cung điện dưới lòng đất này, không ánh mặt trời, không tiếng gió thổi, chỉ có ánh sáng tỏa ra lấp lánh từ những giọt nước trên dòng suối nhỏ. Tôi nghiêng đầu nói với Tần Ngữ: “Đi tìm đàn thôi, nhất định là ở trong cung điện này”.

Tần Ngữ được lệnh, xoay người đi tìm.

Trước mắt tôi, Bạch Tiểu Thiên mỉm cười, nói: “Xem ra cô nương không định giao đàn cho tại hạ rồi”.

“Đương nhiên, thứ này hiện tại đang liên quan đến mạng người. So với chuyện của người còn quan trọng hơn rất nhiều.”

“Vậy mạn phép, tại hạ không khách khí.”

Tôi cười: “Không cần khách khí”.

Vung tay rút kiếm, tôi như chú chuồn chuồn nhỏ đập nước lao tới. Đối phương khoát tay, khua kiếm vài đường, bắt giác bốn phía quanh điện lóe ra tia sáng của những sợi chỉ bạc.

Từng sợi chỉ bạc dài lấp lánh trên tay Bạch Tiểu Thiên.

Tôi chột kinh hãi.

Loại chỉ này, tôi biết, nếu bị nó cuốn quanh, nhất định da thịt sẽ tứa máu.

Hừ, thực là thứ binh khí lợi hại, loại chỉ bạc hần dưng, ở chỗ tối tăm này, thực không cách nào nhìn rõ được.

Bật người lui lại, tôi trừng mắt về phía hắn: “Người thật thông minh”.

Bạch Tiểu Thiên mỉm cười khiêm tốn, hỏi đáp: “Thượng Quan nữ hiệp, hiện tại nhường đàn cho ta vẫn còn kịp đấy”.

Nhường đàn? Tính mạng Thiếu Nhân nhà tôi, Mặc Nguyệt, còn cả Triều Lưu nữa đều phụ thuộc cây đàn này, đâu có thể nói nhường là nhường được.

Dù sao hôm nay tôi cũng thông suốt rồi.

“Tần Ngữ, cho người thêm chút thời gian, mau mau tìm đàn, nếu không tỳ tỳ người sẽ chết rất thảm đấy”, tôi hét lên, xông thẳng về phía Bạch Tiểu Thiên.

Thằng nhóc Tần Ngữ chết tiệt này lại hét lên phía sau: “Yên tâm, ta sẽ mua cho tỳ một cỗ quan tài thật đẹp”.

Người đi chết đi! Tiểu tử khốn kiếp!

Cây kiếm trong tay, tôi tiến lên ba bước sau đó dừng lại, hai tay chấp lại trước ngực, kẹp chặt đuôi kiếm.

Bạch Tiểu Thiên thấy tôi không tiếp tục tiến lên phía trước liền tỏ vẻ ngờ vực.

Hừ, đợi chính là lúc này.

“Lê Hoa tung kiếm”, hai bàn tay tách ra, kiếm vọt bay lên không, lao về phía Bạch Tiểu Thiên.

Bạch Tiểu Thiên kinh ngạc, đưa tay chặn lại.

Tôi vung ngón tay, điều khiển cây kiếm đang bay giữa không trung.

“Nội lực của cô thật là thâm hậu, không ngờ cô nương tuổi đời còn trẻ, lại có thể điều khiển được kiếm như vậy?”, Bạch Tiểu Thiên vô cùng kinh ngạc, trong tay không ngừng phóng ra những sợi chỉ bạc để chặn đường kiếm.

Tôi cười ha hả, cực kỳ nghiêm túc nói: “Nội lực không phải dựa vào tuổi tác là có thể đoán được”.

Ha ha, đúng vậy, đúng là không phải dựa vào tuổi tác mà có thể đoán được. Nhưng tỷ tỷ đây thực sự không có thứ nội lực cao siêu như thế.

Thực ra chuyện rất đơn giản, tôi chẳng quan chi vợ lấy một sợi chỉ bạc buộc vào tay sau đó một đầu buộc vào chuỗi kiếm.

Lúc này, thứ cần vận dụng không phải kỹ thuật mà là cách diễn.

Vậy bạn có hiểu bây giờ phải diễn như thế nào không?

Nếu bạn muốn diễn một bộ dạng nghiêm túc như thế này, nhất định bạn phải trừng mắt lên, sau đó khoe miệng co lại, lời nói phát ra phải vừa to vừa trầm.

Nếu được như thế thì hoàn toàn OK...

Tôi đang mãi nhìn cái vẻ kiêu ngạo của Bạch Tiểu Thiên, đột nhiên lòng đất lại bắt đầu chấn động.

Rung! Rung! Rung! Các bạn tưởng là thiên nhiên đang làm vài động tác mát-xa, nắn bóp hay sao?

“Nè, rốt cuộc người đào bao nhiêu cái hầm, sao lại có rung chấn mạnh như vậy?”, tôi tức tối nhìn Bạch Tiểu Thiên.

Bạch Tiểu Thiên lắc đầu, vô cùng oan ức nói: “Làm gì có, ta chỉ là muốn thông tới cái hang động này thôi, vốn là muốn làm cho chắc chắn cái cửa phía trên chỗ này rồi lại bắt đầu đào tiếp. Vì ta sợ khi đào sẽ chạm phải cơ quan nào đó rồi chẳng thể thoát thân. Ai ngờ lại gặp phải hai người”.

Hắn vừa nói như thế, phía sau đột nhiên có tiếng gọi: “Tĩnh tỷ tỷ! Ta tìm được đàn rồi, a a a!!!”.

Tiếng hét thảm thiết vang lên, tôi vô cùng hoảng loạn: “Tần Ngự!”.

Xoay người lại, tôi chạy về hướng thanh âm kia phát ra.

Bên cạnh, đột nhiên xuất hiện một hàng đèn lồng màu đỏ, trong đèn lồng màu đỏ đó đang thấp thủi ánh sáng màu xanh lam.

Chân tôi bỗng khựng lại, Bạch Tiểu Thiên đang chạy phía sau cũng đột nhiên dừng bước.

Cơ thể run rẩy không ngừng, mồ hôi túa ra khắp trán.

“Bạch... Bạch Tiểu Thiên, chuyện gì thế này?”

Bạch Tiểu Thiên xông lên phía trước, nắm chặt cổ tay tôi rồi tóm lấy sợi dây thừng cuộn chặt vào tay mình, nói: “Hồn phách Ly Cơ thoát ra rồi, nàng ta vốn là người hấp thụ tiên khí, cho nên sau khi biến thành ma sẽ có sức mạnh lớn hơn rất nhiều so với những loại yêu ma khác, rất khó đối phó. Thượng Quan nữ hiệp, nhất định không được buông tay”.

Tôi mím chặt môi gật gật đầu.

“Cung điện của ta là nơi người như các người có thể vào hay sao?”, một giọng nói mơ hồ xa xăm truyền đến, giọng nữ nhân mềm mại, mang chút lạnh lùng.

Bốn phía quanh điện phút chốc trở lại vắng vẻ hoa lệ, nguy nga.

Bạch Tiểu Thiên nắm chặt tay tôi kéo chạy về phía trước.

Tôi nhận ra chuyện thực sự gặp ma rõ ràng còn đáng sợ hơn cả nghe truyện Ma thổi đèn[2].

[2] Ma thổi đèn: là một bộ truyện tám tập của Trung Quốc do tác giả Thiên Hạ Bá Xương viết. Truyện ban đầu được đăng trên mạng Internet từ 2006, gây nên cơn sốt trên mạng, là tác phẩm đứng đầu trong số mười tiểu thuyết mạng được tìm kiếm nhiều nhất năm 2006, sau đó được xuất bản thành sách in.

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 39: Ma nữ nổi điên, người sống xúi quẩy

Tôi lo lắng nhìn Tần Ngữ đang trong cơn hôn mê, giọng nữ kia ma mị thốt ra từ phía sau màn trướng hỏi tôi: “Người và hắc có quan hệ như thế nào?”.

Tôi nhếch môi: “Ta chỉ là ty tử của hắc”.

Đối phương nghe tôi nói thế, khẽ vén tấm trướng lên.

Dung nhan tuyệt sắc bất chợt hiện ra khiến tôi nhất thời vô cùng kinh ngạc.

Khuôn mặt trái xoan tiêu chuẩn, chiếc mũi nhỏ xinh, đôi môi mềm mại mịn màng như cánh hoa đào, còn cả ánh mắt long lanh như nước hồ thu, một vẻ đẹp hoàn mỹ làm đắm say lòng người.

Mái tóc xanh như phủ khắp mặt đất, xung quanh tựa màn sương vấn vít phiêu bồng.

Nếu không phải đích thân tôi đang có mặt ở đây, tôi thực sự đã cho rằng đó vốn là một bức tranh thủy mặc vô cùng hoàn mỹ do họa sư giỏi nhất trên đời vẽ ra.

“Quá đẹp”, tôi cố nén nỗi kinh ngạc, khe khẽ thốt lên.

Bạch Tiểu Thiên liếc nhìn tôi một cái, nói: “Người là nữ nhân, cảm thán cái nổi gì”.

Tôi nhếch mép: “Là nữ nhân thì không được phép ngắm nhìn người đẹp hả”.

Xi, không biết quyền lợi được thưởng thức mỹ nữ và mỹ nam là của bất cứ người nào sao? Ai chẳng có lòng yêu chuộng cái đẹp cơ chứ.

“Cô là Ly Cơ?”, tôi mở miệng hỏi.

Ánh mắt cô gái kia lay động, nhìn tôi, khẽ nói: “Đúng vậy”.

Tôi mỉm cười, quả nhiên là Ly Cơ, giờ thì tốt rồi, để cô ấy đưa Tần Ngữ về là được rồi.

“Ly Cơ, cô nên biết cậu ta là chuyển thể của Phượng Tiên, hãy để cậu ta đi đi”, tôi vui vẻ nói với Ly Cơ.

Ly Cơ nhìn tôi một cái, khẽ mỉm cười.

Bạch Tiểu Thiên đột nhiên kéo tôi hét lên: “Cẩn thận!”.

Tôi còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, lập tức trông thấy một luồng sáng màu xanh vô cùng chói lóa đang lao về phía mình, Bạch Tiểu Thiên nhanh tay lấy từ trong ngực ra một tấm bùa chú, niệm đăm ba câu khó hiểu rồi vung tay chặn luồng sáng xanh đó lại.

Khi ánh hào quang sắc vàng phát ra từ bùa chú và luồng sáng xanh chạm nhau, hai thứ ánh sáng đều yếu dần đi, cuối cùng, cùng với lá bùa hóa thành tro bụi.

Tôi kinh ngạc nhìn cô gái trước mặt, cực kỳ ngớ ngẩn hỏi: “Nè! Tại sao cô lại đánh người vậy hả?”.

Bạch Tiểu Thiên lúc này đã hoang mang cực độ, tròn mắt nói: “Người ta muốn giết cô đấy”.

Tôi bốc hỏa, à ta thật quá đáng! Tôi đâu có làm gì không đúng, tại sao lại muốn giết tôi.

Ly Cơ mỉm cười dịu dàng, đôi mắt đẹp mềm mại kia mang ba phần khinh miệt, bảy phần chẳng nhận ra là gì nói với tôi: “Vì người không có tư cách để bàn luận về chuyện của ta và chàng, một ngàn năm đã trôi qua, cuối cùng chàng cũng ở bên cạnh ta, sao ta có thể để chàng đi được”.

Tôi tự nhiên có chút đồng cảm với cô ta, dù sao cô ta vẫn còn yêu chàng trai kia như vậy.

“Haizz, hồi thế gian tình ái là chi, mà đôi lứa thề nguyên sống chết”, tôi buồn rầu, cảm khái đọc một câu thơ.

Ai ngờ Bạch Tiểu Thiên bên cạnh lại vung tay cốc cốc mấy cái lên đầu tôi.

“A! Người muốn chết hả! Người dựa vào cái gì mà dám đánh ta, cho rằng nữ hiệp ta dễ bắt nạt lắm hả?”

Trên trán Bạch Tiểu Thiên bắt đầu xuất hiện vô số vân đen, gần giọng nói: “Lại còn thề nguyên sống chết cái gì, chỉ cần ở đây năm năm thôi cũng đã đủ đổi mùi rồi!”.

Nói xong liền kéo tôi đến nhìn nữ nhân đang ở trong trường kia.

Trên cơ thể Ly Cơ lấp lóe ánh sáng màu xanh, thứ ánh sáng đó từ mờ mờ ảo ảo đang dần trở nên rõ ràng. Tôi kinh hoàng bịt miệng.

Cảm giác lúc này so với cảm giác khi nãy hoàn toàn khác nhau, hiện tại nữ nhân này thật vô cùng đáng sợ.

“Tại sao? Tại sao ta phải ở nơi này khổ sở chờ đợi, còn chàng thì mãi mãi không tới? Chuyển thế luân hồi, chuyển thế luân hồi, Phụng Tiên, địa cung lạnh lẽo năm trăm năm, khổ sở chờ đợi một ngàn năm, chàng vẫn còn không muốn tha thứ cho ta sao?”

Luồng sáng sắc xanh dần biến thành màu đen, Ly Cơ duỗi tay ra bóp cổ Tần Ngữ, hét lên rằng: “Cuối cùng chúng ta cũng có thể ở bên nhau, Phụng Tiên, Phụng Tiên”.

Luồng sáng sắc xanh chói lòa phát ra, phóng thẳng về phía tôi và Bạch Tiểu Thiên, tôi bị gió thổi mạnh tới nỗi không cách nào mở mắt ra được.

“Tại sao lại thế này?”, tôi hét lớn.

“Cô ta quả là ác quỷ, nỗi oán hận đã khiến cô ta không còn như trước, cô ta sớm đã không phải là Ly Cơ của một ngàn năm trước nữa rồi”, Bạch Tiểu Thiên vừa chấn gió vừa gào lên.

Tìm tôi chấn động.

Nói như vậy, chẳng phải Tần Ngữ sẽ bị giết sao?

Sao cô ta nói lật mặt là lật mặt ngay tức thì vậy?

Bạch Tiểu Thiên liếc nhìn tôi một cái, đột nhiên nghiêm túc nói: “Xin lỗi, ta đột nhiên nhớ ra hôm nay ta có một cuộc hẹn rất quan trọng”.

Tôi nhất thời tím mặt, chỉ sợ hán thừa cơ chạy mất: “Ồ quê ta, mọi người thường nói một câu: làm việc gì cũng không đến nơi, chính là thái giám. Hôm nay chưa xong việc, người đừng hòng nghĩ chuyện rời khỏi đây”.

“Ta chỉ là kẻ qua đường, chỉ qua đường mà thôi.”

Phía sau đột nhiên truyền đến một giọng nói lạnh lùng: “Không cần tranh cãi nữa, các người cùng xuống địa ngục mà tranh cãi đi”.

Bạch Tiểu Thiên xem ra cũng chẳng chạy nổi nữa, hít thở thật sâu rồi nói: “Ta sẽ đối phó với cô ta một lát, cô mau tìm cách tẩu thoát lên để cầu siêu cho cô ta”.

Tôi im lặng không nói, lúc này rồi ai còn tâm trạng mà đánh đàn cơ chứ! Nhưng có vẻ cũng chỉ còn cách đó.

Nhân lúc Ly Cơ đang mải đánh nhau với Bạch Tiểu Thiên, tôi chạy tới bên cạnh Tần Ngữ hạ một chương thức hán tỉnh lại: “Nhóc con chết tiệt, còn ngủ à, trời sắp rồi, chết người rồi đấy”.

Tần Ngữ bị nện cho một cái lập tức ngồi dậy, giãy giụa hét lên: “A a a a!”.

Tôi khẽ nói: “Nữ quỷ kia điên rồi, người mau đánh đàn để ả ta tỉnh tâm thành Phật đi”.

Tần Ngữ vội nói: “Nhưng không có cầm phở[1]”.

[1] Cầm phở: Văn bản sử dụng ký hiệu để ghi chép lại những bản nhạc thường dùng cho đàn cầm.

Tôi cúi đầu suy nghĩ một hồi rồi nói: “Dùng máu thử xem”.

Lấy ra một con dao nhỏ, tôi đưa nhẹ lên tay Tần Ngữ: “Máu của người chắc sẽ có tác dụng”.

Tần Ngữ bị dọa cho thót tim, đang định phản bác, đột nhiên nhìn thấy trên mặt đàn phát ra ánh sáng, xuất hiện nhạc khúc, Tần Ngữ liền đánh đàn, nữ nhân kia lập tức bất động, thả mình lơ lửng giữa không trung, yên lặng lắng nghe cho tới khi khúc nhạc kết thúc. Lấp lóe ánh lệ nơi khóe mắt, Ly Cơ nói: “Hóa ra, chàng vẫn luôn ở đây đợi ta, cảm ơn các người. Nơi này sắp sắp rồi, các người hãy mau chạy đi”.

Bạch Tiểu Thiên gãi gãi đầu, nói: “Rất cuộc cô ta có ý gì?”.

Tôi cười, nói: “Không biết”.

Thực ra tôi đã hiểu ý của Ly Cơ. Tàn Ngữ không phải là Phụng Tiên chuyển thế. Phụng Tiên thực ra vẫn luôn ở nơi này đợi cô ấy.

Địa cung rung chuyển rất mạnh, dọa tôi run lấy bầy, lập tức kéo tay Tàn Ngữ hét lên: “Chạy thôi”.

Ba người cố sống cố chết chạy ra bên ngoài, ra được đến nơi, khắp mình đã toàn là bùn đất. Vừa nhìn thấy ánh sáng mặt trời, chúng tôi ai nấy đều mừng phát khóc, khóc vì dường như mọi chuyện đã kết thúc rồi.

Ngay lúc đó đột nhiên tôi phát hiện, Giang Hoài Liễu đã ngồi chễm trệ trước mặt chúng tôi từ khi nào. Hắn nói: “Thượng Quan Tinh, cô nương vất vả rồi”.

Trong lòng cất lên một tiếng cười lạnh. Quả nhiên hắn không hề tin tưởng tôi, có lẽ hắn đến là để lấy đồ. Rất tốt, dù sao cô nương tôi cũng không định đưa cho hắn bất cứ thứ gì.

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.4 - Chương 40: Chạy khỏi trạch viện nhà họ Giang, tôi yêu tự do

Người sống luôn luôn đau khổ hơn người đã chết, vì người đã chết rồi, nhắm mắt lại thì chẳng cần phải nghĩ ngợi gì nữa.

Hồi còn đi học, tôi luôn cho rằng chỉ cần mình thi qua được tất cả các môn thi mình đã là người hạnh phúc nhất trên thế gian rồi. Sau này, khi thực sự bước vào chốn giang hồ, tôi lại cảm thấy chỉ cần tôi được an lành sống qua ngày, không phải động đao động kiếm thì đó mới là điều may mắn nhất.

Nhìn về phía người đối diện đang đắc ý cười tươi rói, tôi thật sự muốn xông tới xé toác cái miệng đó ra, bắt hắn phải quỳ xuống trước mặt mình.

Tôi đưa tay lên lau những vệt bùn trên trán, thực sự không muốn nói chuyện với tên tiểu tử này.

“Nữ hiệp không có thứ gì để giao cho ta sao?”, Giang Hoài Liễu mở miệng hỏi tôi.

Tôi cười: “Có chứ, có điều thứ đó lại bị chôn dưới đất mất rồi, tự ngươi gọi người đến để đào lên đi”.

Tôi giơ tay chỉ về phía mảng đất vừa sụt xuống, dưới chỗ này đừng nói là cây đàn, cho dù là một viên đá thì cũng không còn giữ được nguyên vẹn nữa. Địa cung sụp đổ, chính xác là tác động của Ly Cơ.

Cô ấy muốn đi tìm người mình yêu thương nhất, cho nên cần phải vứt bỏ mọi thứ trước đây.

Giang Hoài Liễu mỉm cười, khẽ nói: “Vậy sao? Vậy thì tốt rồi. Thứ đó vẫn còn ở dưới mặt đất, vậy thì lại phiền nữ hiệp đi xuống một chuyến nữa vậy”.

Xì! Ngươi biết làm phiền mà còn bảo ta đi sao? Ngươi cho rằng nữ hiệp ta dễ bị bắt nạt lắm phải không. Nữ hiệp ta nhất quyết không đi đấy. Có mà là đồ ngốc mới làm theo lời ngươi.

Tôi nhếch mép: “Xem ra, hôm nay ta nhất định phải đắc tội với Giang công tử rồi”.

Tôi đứng lên phui phui bụi trên y phục, đám người phía sau Giang Hoài Liễu lập tức rút đao phòng bị. Tôi nhún vai, kéo Bạch Tiểu Thiên rồi thì thầm vào tai hắn: “Nếu ngươi muốn đi, hãy cho ta mượn chỉ bạc của ngươi dùng khi này”.

Bạch Tiểu Thiên nghi hoặc nhìn tôi, cuối cùng cũng ra chiều tin tưởng. Giang Hoài Liễu nói với Tàn Ngữ bên cạnh: “Tàn công tử, đã đến lúc công tử phải đi rồi”.

Tàn Ngữ đưa mắt nhìn tôi, tôi mỉm cười nói: “Cơ hội tốt như thế còn không mau đi đi”.

Ánh mắt sâu thẳm nhìn tôi, Tàn Ngữ cắn môi nói: “Tình tỷ, hẹn ngày gặp lại”.

“Đi đi”, tôi khẽ giọng nói với hắn.

Bạch Tiểu Thiên nhìn về phía Tàn Ngữ đã đi xa, trừng mắt hỏi: “Tại sao hắn có thể đi còn ta thì không?”.

Tôi thật sự muốn cho tên tiểu tử này một quyền tiễn hắn thẳng tới Tây Thiên. Tàn Ngữ là quang minh chính đại đến đây. Còn hai chúng tôi là một bị bắt, một lên vào, Giang Hoài Liễu mà để tôi và hắn đi thì mới là có vấn đề đấy.

Giang Hoài Liễu vung quạt, nói: “Vị này chắc là thánh trộm Bạch Tiểu Thiên? Ngưỡng mộ đại danh đã lâu. Hàn xá của kẻ hèn này tiếp đón đại hiệp còn không đủ, sao có thể xua đuổi đại hiệp được cơ chứ”.

Bạch Tiểu Thiên giọng gao gãi đầu, nói: “Tại hạ cũng chỉ qua đường mà thôi, thực ra ta muốn đến tòa viện của nhà bên cạnh”.

“Ha ha, không cần phải giải thích, có gì muốn nói, đến gian u mình nói tiếp cũng được”, Giang Hoài Liễu nói xong liền xoay người bỏ đi.

Bạch Tiểu Thiên lại ngốc nghếch hỏi tôi: “Gian u mình là ở đâu?”.

Tôi tròn tròn mắt, tức giận hét lên: “Xí, là ngục tối, là thiên lao, là nơi cực kỳ đáng ghét”.

Ngay khi tôi và Bạch Tiểu Thiên bị đám người lao tới tấn công, tôi lập tức phi thân về phía Giang Hoài Liễu. Có lẽ đã sớm dự liệu được tình huống này, Giang Hoài Liễu cũng kịp thời xoay người, múa quạt bay về phía tôi. Tôi bất giác mỉm cười tà ác. Mỹ nhân, nữ hiệp ta đang đợi ngươi ra chiều này đây.

Vung tay phóng chỉ bạc ra, tôi thuận thế lướt đi trên những sợi chỉ. Giang Hoài Liễu vừa nhìn thấy, ngay tức khắc thu quạt về phía sau. Nhưng, muộn rồi.

Nữ hiệp ta là ai chứ? Nữ hiệp ta chính là một tấm cao da chó[1], không phải là thứ nguoi có thể dễ dàng bóc ra rồi vứt đi vậy đâu.

[1] Cao da chó: là một loại cao thuốc được sử dụng từ thời cổ đại. Loại cao thuốc này dùng để dán vào chỗ đau, có hiệu quả giảm đau rất tốt, rất nhanh mà không gây phản ứng phụ, vì thế cho tới ngày nay người ta vẫn còn sử dụng thuốc này. Ngoài ra, cụm từ “cao da chó” còn được sử dụng để biểu thị những ý nghĩa tiêu cực, ví dụ như để chỉ một món hàng kém chất lượng. . .

Tôi giữ chặt sợi chỉ bạc trong tay, đáp xuống ngay phía sau Giang Hoài Liễu, vung mạnh thanh kiếm trong tay, tôi khẽ cười nói: “Giang công tử lẽ nào quên rồi, nước cờ của ta đâu để bị thua như vậy, mau ra lệnh cho họ dừng tay”.

Giang Hoài Liễu mỉm cười: “Tất cả dừng tay”.

Đám người kia trông thấy chủ nhân đã bị khống chế, liền lập tức nhường đường. Tôi áp sát Giang Hoài Liễu, uể oải ngẩng lên nói: “Đi đến u mình gian đi”.

Giang Hoài Liễu thở ra một hơi rồi đi theo tôi. Suốt cả dọc đường, chỉ nghe thấy tiếng hắt thở dài.

Tôi trừng mắt, chặn lại nói: “Dừng thở dài nữa, nguoi chẳng phải đang muốn nói với ta, dù ta có bắt cóc nguoi cũng không vấn đề gì, nơi này canh phòng cẩn mật, bên ngoài cũng đã bày binh bố trận, chỉ cần nguoi giữ chút thủ đoạn lập tức có thể khống chế được ta?”.

“Ha ha, dù sao nguoi vẫn là người thông minh, nguoi đã biết như thế tại sao còn không mau thả ta?”, Giang Hoài Liễu mỉm cười hỏi tôi.

Tôi cũng cười thật tươi, ghé tai hắt nói: “Vi bốn cô nương đã từng học khinh công, đối với những nơi bố trí cơ quan như thế này, bốn cô nương hoàn toàn không ngại”.

Giang Hoài Liễu lúc này càng cười lớn hơn, cười đến chảy cả nước mắt, nói với tôi: “Vậy hãy cho tại hạ xem cô nương múa một điệu trên không đi”.

Vừa bay vừa múa trên trời thì cô nương tôi không làm được, nhưng dù sao tôi cũng là người đến từ thế kỷ Hai mươi mốt, việc tạo ra được một thứ có thể bay lên, chẳng có gì là khó với tôi. Tôi tỏ vẻ bình thản, chạy đến trước gian ngục, hét lên: “Tần Ngữ, đã chuẩn bị xong chưa?”.

Bên trong truyền ra một giọng nói: “Dừng gọi nữa, đều ổn cả rồi”.

Giọng nói đó là của Mặc Nguyệt, tôi cực kỳ kích động, giọng nói này lâu rồi không được nghe thấy.

Đúng vậy, đúng vậy, thực ra tôi không hề để Tần Ngữ đi, vì nếu hắt đi, tỷ tỷ tôi đây biết cứu người bằng cách nào chứ.

Cái gã Giang Hoài Liễu kia cứ cố bày mưu tính kế nhưng lại không ngờ Thượng Quan Tinh tôi lúc nào cũng có biện pháp đối phó.

Có mấy người đang bước ra từ gian ngục tối, tôi vừa nhìn thấy gương mặt đen sạm của họ liền lập tức cảm thấy buồn nôn.

E rằng đây là lần đầu tiên Giang Hoài Liễu chứng kiến cảnh tượng như thế này, cũng không kiềm chế được mà phá lên cười.

Còn tôi đương nhiên là vui rồi. Vì đám người kia mà sai cánh ra sẽ chẳng khác nào những gã nguoi chim.

Âu Dương Thiếu Nhân mặt mày đen sạm: “Thượng Quan Tinh, nàng muốn chết hả. Chính nàng bắt bọn ta mặc như thế này, giờ còn dám cười hả”.

Tôi vội bịt miệng, cúi đầu thân tình nói với Giang Hoài Liễu: “Hoài Liễu, tuy ta không thể bay, nhưng ta có cánh. Tạm biệt”.

Mặc dù tôi và hắt là hai kẻ đối địch, nhưng nói thực, tôi luôn cảm thấy hắt là một người đàn ông rất tuyệt vời, ai đã yêu mà để tuột mất hắt thì quả là một chuyện đáng tiếc nhất trong đời.

Gió nổi lên, thổi qua mái tóc Giang Hoài Liễu khiến đôi mắt hắt khẽ nheo nheo. Hắt đột nhiên mỉm cười, vươn tay ra, chớp nhoáng vung tới một cây nhuyễn kiếm[2].

[2] Nhuyễn kiếm: Là loại kiếm được làm bằng thép tốt, có độ đàn hồi cao, lưỡi kiếm rất mềm, khi sử dụng thì lưỡi kiếm duỗi thẳng, lúc bình thường lại có thể cuộn cong làm thất lực.

Tôi cũng người, lúc này mới nhận ra vừa rồi hấn giả bộ, hấn thực ra không hề bị tôi khống chế.

Tôi nhón mũi chân trên nền đất, vội vã lùi lại phía sau. Giang Hoài Liễu bất ngờ vươn tay tới, kéo tôi vào lòng, vuốt ve mái tóc tôi rồi nói: “Thượng Quan Tinh, ta cho rằng ta chỉ thích nam nhân. Nhưng lúc này ta lại phát hiện, hóa ra, ta cũng thích nữ nhân, thậm chí đã yêu một nữ nhân rồi”.

Tôi cũng người, không kịp phản ứng trước những gì hấn nói. Xí, nữ nhân may mắn chết tiết đó nhất định không thể là tôi. Tôi thà làm người đen đui để tuột mất hấn còn hơn.

Giang Hoài Liễu lại khẽ giọng nói: “Có nam nhân không mang chí lớn, có nữ nhân thuần khiết đến không ngờ. Thượng Quan Tinh, nàng là nữ nhân thần kỳ nhất mà ta từng gặp. Có điều, tình yêu của ta dù đã trao cho một nữ nhân nhưng ta vẫn cảm thấy nếu có thể thương thức tất cả mùi vị của nam nhân sẽ càng tốt hơn nhiều. Cho nên, Tiểu Tinh, tạm biệt. Ta đem trái tim này trao cho nàng, nàng không được nói với bất kỳ ai đâu đấy”.

Tôi khẽ cup mi xuống, liền trông thấy trong ngực áo hấn là một cây quạt, cây quạt này chính tay tôi đã viết lên bốn chữ “Tạm biệt giang hồ” xấu xí. Tôi mỉm cười, Giang Hoài Liễu quả là người cởi mở nhất, thoải mái nhất mà tôi từng gặp.

Hấn khiến mọi thứ đều trở nên cực kỳ rõ ràng. Từ trong lòng hấn, tôi ngẩng đầu lên, khẽ nói: “Hoài Liễu, có được tình yêu của người, đương nhiên là niềm vinh hạnh lớn nhất của Thượng Quan Tinh này”.

Nói xong những điều ấy, tôi quay người bước về bên cạnh Âu Dương Thiếu Nhân. Chúng tôi như những con diều giấy theo gió bay lên, cùng lướt thẳng về phía trời xa. Người người bên dưới đều kinh ngạc nhìn chúng tôi.

Giang Hoài Liễu ngẩng đầu, khoe môi khẽ run run.

Ngay khi tôi nhìn thấy bộ dạng ấy của hấn, trái tim lại không ngừng thổn thức.

Hấn nói: “Tiểu Tinh, ta thật sự yêu nàng”.

Tôi tin lời hấn nói là thật. Có điều, tôi nhất định không thể lưu luyến hấn. Vì tình yêu của tôi thực sự quá ít ỏi, chẳng thể chia ra mà cho hấn một phần được.

Hấn cũng nên biết điều đó.

Sau này của sau này, tôi nghe có người nói, Giang Hoài Liễu lúc nào cũng giữ bên mình một cây quạt.

Đó là cây quạt vẽ hình hoa cúc đỏ cùng nét chữ run run xấu xí.

Cũng có người nói, Giang Hoài Liễu từng thực sự yêu một người, nhưng người đó lại là nữ nhân.

Còn đồn rằng Giang Hoài Liễu từng nói: Trái tim hấn có thể trao cho người con gái mà hấn yêu thương, nhưng xét về giới tính, hấn chắc chắn vẫn lựa chọn nam nhân.

Mọi người đều nói không tài nào hiểu được hành vi và suy nghĩ của Giang Hoài Liễu. Nhưng tôi lại hiểu theo cách khác. Trong mắt Giang Hoài Liễu, trái tim mới là quan trọng nhất, còn cơ thể chỉ giống như một thứ đồ đựng mà thôi.

Bay giữa không trung, đã lâu không được hít thở bầu không khí tươi mới như thế, tôi vui sướng hét lớn: “Giang hồ, Thượng Quan nữ hiệp thành công trở về rồi!!!”.

Tôi thề từ nay về sau sẽ không còn bất cứ hứng thú nào với khảo cổ và đào mộ nữa. Không bao giờ làm những việc đó nữa, thật là tội nghiệt ngang trời.

Thượng Quan Tinh tôi nhất định không thể làm tổn thương những linh hồn cổ xưa như vậy được, nhất định không thể được.

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 41: Cuộc đời nhân quả tuần hoàn, món nợ xưa cũ nay phải trả

Tôi thực sự không ngờ tới, Thượng Quan Tình tôi lại thông minh một khác, ngu muội cả đời như vậy. Bạn thử nói xem như thế là thế nào?

Tôi chế tạo ra đôi cánh có thể bay được, nhưng lại quên phải thiết kế một chiếc dây phanh.

Đúng vậy, trên cánh không có dây phanh, cho nên tôi càng thêm rầu rĩ, tôi có thể không buồn được sao. Bạn nói xem, vất vả lắm tôi mới tạo ra được thứ này bay được trong không trung, nhưng chưa nói đến chuyện không thể điều chỉnh phương hướng, ngay đến đáp xuống cũng không biết phải làm thế nào. Vạn nhất tôi đụng phải loại chim gì đó, rồi phịch xuống đất thì sẽ thế thảm vô cùng, ai đến gánh vác trách nhiệm này cho tôi được bây giờ.

Mấu chốt của vấn đề là ở chỗ, tôi không chỉ không xuống được mà còn bị người ta mắng chửi không ngừng khi cứ bay đi bay lại giữa không trung.

“Nàng là con heo hả. Sao lại có thể làm ra thứ không hạ cánh được thế này”, Mặc Nguyệt nói.

Tôi là heo còn huynh ấy không phải sao. Nếu không phải heo sao huynh ấy còn cồng đôi cánh đó mà bay lên trời chứ.

“Tiểu Tình, có phải nàng cảm thấy nàng đã sống cùng chúng ta quá lâu rồi không hả”, Âu Dương Thiếu Nhân nói.

Tôi tròn mắt kinh ngạc, tôi mà muốn chết sớm thì đã không leo lên đây rồi. Chẳng nói thế cứ như mọi lỗi lầm đều là của tôi vậy, rõ ràng mấy người bọn họ cũng trực tiếp chế tác cái thứ chẳng ra gì này, khi làm sao bọn họ không nghĩ ra chuyện phải gắn thêm cái phanh cơ chứ.

“Ta bảo rồi, ta không thể táng thân ở nơi này cùng các ngươi được”, Bạch Tiểu Thiên nói.

Tôi tròn mắt nhìn, nếu sớm biết như thế tôi đã giết hẳn luôn cho rồi, bây giờ đỡ phải nghe hẳn ồn ào như vậy. Sao phải hét lên vậy chứ, sợ người ta không nghe thấy hay sao?

Sau cùng của sau cùng, chúng tôi phải hạ cánh một cách bất đắc dĩ.

Đó là khi đôi cánh bị gãy, chúng tôi bắt đầu rơi xuống. Trong quá trình đáp đất, cuối cùng tôi cũng nhớ ra lý do vì sao mình không làm phanh xe.

“Mau tóm lấy thứ được treo bên cạnh chiếc cánh, đó là dù đấy”, tôi hét lớn.

Mấy người nghe nói vậy liền tóm lấy thứ đó, sau rồi chúng tôi lặng lẽ rơi xuống.

Đúng vậy.

Cuối cùng tôi cũng nhớ ra, tôi không làm phanh, nhưng có thiết kế đồ phòng bị khi rơi khẩn cấp...đó là dù cứu hộ.

Như thế mới nói, một nữ nhân thông minh như tôi sao có thể bị thất bại trên đôi cánh nhỏ bé như vậy chứ.

...

“Cứu với, mau đỡ tôi xuống”, tôi khóc lóc thảm thiết khi bị mắc trên cây.

Sự thực tôi không hề chịu thua trước đôi cánh, nhưng cuối cùng đã hoàn toàn thất bại trên cây đại thụ. Tôi không hiểu, chuyện này là thế nào nữa.

Rõ ràng cùng rơi từ trên trời xuống, tại sao bọn họ đáp đất an toàn còn tôi lại bị treo trên cây thế này.

Khó khăn lắm mới xuống được tới gốc cây đại thụ, đối mặt với Bạch Tiểu Thiên, tôi chỉ nói đúng một câu: “Đại ca, giang hồ rộng lớn, hy vọng cả đời này ta không phải gặp lại ngươi nữa”.

Bạch Tiểu Thiên rõ ràng có chút rầu rĩ, hỏi tôi: “Rốt cuộc cô có thành kiến gì với ta, dù sao chúng ta cũng từng là bằng hữu, cùng thoát khỏi chỗ chết trong gang tấc”.

Tôi nhe răng cười: “Xin lỗi, ta có chút dị ứng với mấy người trộm mộ, cả đời này ta không muốn liên quan tới mấy thứ như huyết mộ nữa. Có điều Bạch Tiểu Thiên, tên của ngươi, ta nhớ rồi, dù là với Âu Dương sơn trang, cái bang, thậm chí là triều đình, khi ngươi xảy ra chuyện, chỉ cần nói tên ta ra lập tức sẽ có tác dụng. Nếu ngươi có chuyện cần giúp đỡ, ta Thượng Quan Tình không phải là người vong ân phụ nghĩa, chỉ cần ngươi không bắt ta cho vay tiền, không nhờ ta giết người hay làm chuyện gì tổn hại thiên lý, tất cả ta đều có thể giúp ngươi”.

Sắc mặt Bạch Tiểu Thiên càng lúc càng trở nên khó coi.

Sao vậy, tôi đã nói gì kinh thiên động địa hay sao?

“Thượng Quan nữ hiệp, ta thấy ta nên đi trước thì hơn”, Bạch Tiểu Thiên nói xong liền xoay người bỏ đi.

Tôi vui vẻ vẫy tay về phía hắn: “Huynh đệ, tạm biệt. Lần sau nếu có đào bới, nhất định phải nhớ lấp lại cho cẩn thận, làm việc gì cũng phải đến nơi đến chốn, nếu không sẽ biến thành thái giám đấy”.

Bóng người trước mặt đột nhiên dừng bước, tựa như đang run lên bần bật, sau đó lại tiếp tục đi về phía trước, hơn nữa còn càng đi càng nhanh.

Xoay người, tôi hét về phía đám người phía sau: “Chúng ta mau đi thôi”.

Đi thẳng về phía trước, Thiếu Nam, Âu Dương Y, Âu Dương Huyền, Thiếu Nhiên yêu quý của tôi, cuối cùng tôi cũng có thể được gặp lại mọi người rồi.

Tôi thực sự phấn khích vô cùng.

Bách U cốc, chúng tôi đến đây.

Vào thành mua mấy con ngựa, chúng tôi đi liên tục không kể ngày đêm đến Bách U cốc. Đường đi thoải mái hơn nhiều so với trước kia.

Giang Hoài Liễu đã hạ mật lệnh, cho nên trên đường đi chúng tôi mới được bình an như thế.

Tôi thích cảm giác phi ngựa như bay giữa cánh rừng yên tĩnh thế này. Tôi rất cảm ơn Giang Hoài Liễu, nếu không có hắn, lúc này tôi cũng đâu được nhàn nhã vậy chứ.

Sau này chúng tôi đều không muốn nhắc đến chuyện Tần Ngữ phản bội nữa, đứa trẻ nào trên đời mà chẳng phạm lỗi, còn mỗi người lớn đều cần một trái tim vị tha.

Tiến thẳng hướng Nam, chúng tôi xuyên qua không biết bao nhiêu rừng rậm, sông suối, cuối cùng vào một ngày nọ cũng nhìn thấy tòa thành phía trước Bách U cốc.

Tòa thành này, cứ khi đêm xuống, tất cả các con đường đều giăng đầy đèn lồng sắc đỏ.

Tôi và đám Âu Dương Thiếu Nhân tiến vào thành ngay giữa đêm khuya.

Một mùi tanh nồng như phủ khắp tòa thành.

Tôi đứng bên ngoài, ngẩng đầu nhìn lên, cổng thành im lìm, sạch sẽ đến kỳ lạ. Hơn nữa tôi còn thấy biểu tượng hình ảnh trắng vô cùng quen thuộc treo ở bên trên.

“Thiếu Nhân, chỗ này hình như không phải là nơi trẻ nhỏ có thể vào”, rút kiếm ra, tôi khẽ nói.

Âu Dương Thiếu Nhân gật đầu: “Tần Ngữ, ngươi không nên vào thành, mau trốn ở bên ngoài, nếu sáng sớm hôm sau thấy bọn ta ra ngoài, ngươi mới đi cùng bọn ta vào trong, nếu bọn ta không ra, ngươi hãy tự mình tìm cách tới Bách U cốc. Ngươi có thể đi vòng qua tòa thành này, nhảy xuống dưới nước, trong nước có một lối đi bí mật dẫn tới Bách U cốc.”

Tần Ngữ cúi đầu nói: “Không được, ta là nam nhân, ta phải bảo vệ Tinh tỷ”.

Tôi ngoác miệng cười: “Tiểu quý, chúng ta không phải đi đánh nhau mà là đi gặp lão bằng hữu, mau đi đi”.

Vậy hả, đúng là lão bằng hữu hả, trước khi đến nơi này, tôi đã biết nhất định sẽ gặp những người ấy mà.

Nhân quả tuần hoàn, tôi từng lỡ tay giết chết phân đà chủ của Nhật Nguyệt giáo. Suốt thời gian qua người của giáo phái này lại hoàn toàn không có động tĩnh gì, tôi đã sớm nghe phong thanh, bọn họ lúc này đang muốn tìm cơ hội để giết tôi.

Tôi tới thời cổ đại này cũng khá lâu rồi, những gì nên trả đã trả, nên giúp đã giúp, hiện tại chỉ còn thanh toán nốt khoản nợ cuối cùng này thôi.

Thực ra, tôi luôn đợi những người này, họ không đến tôi thực không an lòng, luôn cảm thấy họ vẫn còn căm hận mình.

Tần Ngữ nhìn tôi, đáy mắt ngần ngại, cực kỳ tội nghiệp hỏi một câu: “Tinh tỷ, tỷ sẽ trở về, phải không?”.

Tôi cười thật tươi: “Tiểu quý ngoan, đợi tỷ trở về”.

Tần Ngữ gật gù đầu, xoay người chạy đi.

Lau sạch thanh kiếm, tôi khẽ cười, nói với Mặc Nguyệt và Triều Lưu: “Bên trong là kẻ thù nhà chúng tôi, các huynh có vào cùng không?”.

Mặc Nguyệt cười nói: “Thù nhà? Thù nhà nào chứ, nói không chừng ta cũng có quen biết, kẻ thù của ta thực sự nhiều lắm”.

Triều Lưu cũng cười, vui vẻ nói: “Ta vẫn là người của Tiểu Tinh nàng, thù nhà nàng nhất định cũng là thù nhà ta”.

Tôi rút kiếm ra, mỉm cười, hướng về phía bốn cánh cửa đang mở toang, hét lớn: “Thượng Quan Tinh đến rồi, ai muốn báo thù hãy ra gặp ta báo thù hết đi”.

Đột nhiên xuất hiện một đám người mang đao xông thẳng về phía cửa. Sau đó một tên mặc hắc y lao đến trước mặt tôi, trầm giọng nói: “Thượng Quan Tinh, ngươi còn nhớ cảnh tượng năm đó...”.

“Không cần nhắc, ta nhớ. Nhưng ta thực sự không có ý giết phân đà chủ của các ngươi. Lúc này ngươi muốn bắt đầu thì hãy bắt đầu đi, nên ra tay dứt

khoát một chút”, tôi không kiên nhẫn được liền hét lên với hắn.

Tôi thực sự thấy rất phiền với mấy lời mở đầu như vậy.

Đối phương lúng túng, khóe miệng co giật, nói với tôi: “Vậy thì...”.

“Người có thể đừng lăm lăm nữa được không? Người thật làm phiền người khác quá đấy”, tôi lại mở miệng cắt ngang lời hắn.

Có lẽ tôi nên nói với hắn một câu: người nào lăm mồm chẳng sống dai được đâu.

“Giết! Giết chúng cho ta!”, tên cầm đầu cuối cùng cũng không chịu nổi nữa, phần nộ hết văng.

Tôi rất vui.

Quả nhiên là hắn tức điên lên rồi, càng tức giận thì lại càng chẳng sống được lâu.

Ha ha ha, cái gọi là “không thọ nộ” chính là như vậy.

Chỉ nghe thấy tiếng hét văng trời ập về phía mình, tôi vung đao, nói với người bên cạnh: “Đây là lần cuối cùng, từ nay về sau, chúng ta sẽ không đánh lộn nữa, sẽ không giết người nữa”.

Âu Dương Thiếu Nhân rút kiếm ra về không hiểu, hỏi tôi: “Tại sao?”.

Tôi mỉm cười xán lạn, nói: “Vì thiếp mệt rồi, thiếp muốn sống cuộc sống đơn giản một chút. Từ nay về sau chúng ta sẽ thay đổi, về nhà làm ruộng!”.

Giang hồ, đối với tôi mà nói vô cùng sống động và rất nhiều niềm vui.

Nhưng ngay lúc ở dưới địa cung trong lòng đất, cảm nhận những cơn rung chấn, tôi nhận ra rằng điều tôi mong muốn lúc này không phải là những cuộc hành trình đầy kích thích trên giang hồ, mà chính là cuộc sống yên bình bên cạnh những người tôi yêu thương.

Trải qua bao lần sinh tử, chết đi sống lại, cuối cùng tôi vẫn cảm thấy, bình thường giản dị mới là hạnh phúc thực sự.

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 42: Nhật Nguyệt giáo chủ biến thân, Mạch cái bang?!

Tục ngữ nói rất hay, nhân sĩ phiêu bạt chốn giang hồ, đầu thể không mang theo đao. Muốn không cần phải mang theo đao, trước tiên hãy chặt gãy đao của mấy người kia đã.

Nữ hiệp tôi với phong thái cực kỳ chuyên nghiệp của một nhân sĩ giang hồ, hùng hực lao vào đám người trước mặt. Thực ra, tôi nên dừng mạnh hơn một chút xông thẳng về phía “lão đại” của chúng mới đúng, tôi cũng hiểu, đạo lý đánh giặc trước tiên phải bắt thủ lĩnh. Tôi thực sự cũng muốn xử lý tên thủ lĩnh đầu tiên, nhưng cô nương tôi không phải thuộc hàng võ công tuyệt đỉnh, kỹ thuật lại có hạn, cho nên...

“Lão đại giao cho các huynh, tôi tiến công vào trong trước”, hét lớn về phía sau, tôi phá khỏi vòng vây vượt ra.

Ba người phía sau bắt giặc vằn đen đầy đầu.

“Nha đầu chết tiệt, chuyện gì nàng cũng để lại cho bọn ta”, đằng sau, Mạch Nguyệt phần nộ hết về phía tôi.

Khốn kiếp, ồn ào gì chứ, tôi đâu phải tìm các huynh về chỉ để gom người chơi mạt chược.

Tiểu Tình tôi mà bị tóm đi, ai sẽ là người tập hợp các huynh được đây.

Xoay người, tôi tóm lấy thanh đao của một tên lâu la ném đi.

“Im ngay cho tôi, nếu huynh khiến tôi phân tâm, tôi mà bị tóm, dù có làm quý tôi cũng trở về tìm huynh.”

Lại xoay người lần nữa, một kiếm chém xuống, tên lâu la kia ngã ra đất, sau đó vô số tên lâu la khác cũng đồng loạt lao tới.

Lúc này, có người đột nhiên đứng trước mặt đám tiểu lâu la, khua tay một cái, đám người phía sau ngay tức khắc lui về, vây quanh ba người bọn Âu Dương Thiếu Nhân.

Vẫn đen đầy đầu, tôi nhìn tên nam nhân với vết sẹo đao trên mặt kia.

Hắn là lão đại, khôn kiếp, xem ra hắn muốn tự tay trả thù cho người của mình.

Bộ dạng tôi vô cùng đau khổ, dưới ánh đèn lồng tòa chiếu, một mình đối mặt với hắn.

“Thượng Quan Tinh, hôm nay hãy để ta chấm dứt ân oán với ngươi”, hắn nắm lấy một thanh đao, giật áo choàng đen ném xuống rồi vô cùng khí thế nói.

Tôi tròn mắt kinh ngạc, đánh nhau thì đánh nhau, bắt chước phong cách thời thượng làm gì chứ.

Cầm chặt cây kiếm tôi tiến lên phía trước, hắn nhìn thấy tôi xông tới lại xoay người bỏ chạy.

Tôi đúng là bốc hỏa mà.

Hắn chạy gì chứ, hắn cô lập tôi ra một chỗ chẳng lẽ là muốn dùng kế “Điều hổ ly sơn”?

Tuy biết đuổi theo hắn sẽ bị trúng kế, nhưng nữ hiệp tôi vẫn tiếp tục xông lên.

Đã muốn kết thúc mọi chuyện, đương nhiên không thể bỏ qua cơ hội này.

Phi thân tới, tôi vung đao: “Tiểu tặc, cầm chạy!”.

Tên nam nhân phía trước đột nhiên quay đầu lại, hét vào mặt tôi: “Ta không phải tiểu tặc”.

Tôi không biết có phải mình đang gặp ảo giác hay không.

Tôi luôn cảm thấy động tác của hắn rất quen, dung nhan của hắn tuy có vết sẹo cực kỳ đáng sợ nhưng vẫn rất quen thuộc.

Tựa hồ là phiên bản của Mạch cái bang.

Suy nghĩ này vừa mới hiện ra trong đầu đã lập tức bị tôi xua tan.

Đùa chứ, Mạch cái bang hiện tại sao có thể ở đây được.

Lúc này huynh ấy nên ở Bách U cốc rồi mới phải.

Đúng vậy, đúng vậy, nhất định là ảo giác mà thôi.

Sau khi chạy lên chạy xuống, vòng vèo một hồi, đối phương đột nhiên dừng lại, quay người đối mặt với tôi. Tôi cũng ngay tức khắc dừng bước.

Xoay ngang cây kiếm thủ thế trước mặt, tôi có chút lo lắng, phần lớn những tình huống phải đánh lẽ thế này đều sẽ rất nguy hiểm.

“Thượng Quan Tinh, thực ra ta...”, người đối diện trầm giọng nói.

“Xin hỏi ngươi có thể ra tay với ta luôn được không? Ngươi không phải muốn giết ta sao, tại sao cứ phải quanh co vậy chứ?”, tôi tiếp tục ngắt lời tên đó.

Hừ, tôi thực sự rất ghét những kẻ nhiều lời. Những nhân vật nhiều lời như hắn thường sẽ phải chết sớm.

Người đối diện lại lần nữa bốc hỏa, xé lớp da...trên mặt, lớn tiếng nói: “Thượng Quan Tinh, nàg có thể để cho người ta nói xong được không?”.

Tôi hít đầy một bụng khí lạnh.

Đây là thuật biến thân! Thuật biến thân!

Tôi bị dọa hoảng hồn lùi lại sau một bước, cây kiếm trong tay múa may loạn xạ: “Này, ngươi đừng có lại gần ta, đồ quỷ biến hình”, tôi hét lên.

“Thượng Quan Tinh, đừng có làm ồn nữa được không? Ta là Thiếu Nam, Mạch Thiếu Nam”, đối phương dứt khoát quăng đao đi rồi chạy về phía tôi.

Tôi sửng người, siết chặt những ngón tay, nhìn về phía huynh ấy.

Ồ!Ồ! Không nhìn rõ...

Buông thanh kiếm xuống, trong bóng tối mịt mờ, tôi chăm chú quan sát để nhận định khuôn mặt kia.

“Ừm, cặp mắt đào hoa yêu nghiệt kia, quả nhiên là của Mạch Thiếu Nam”, tôi xoa xoa cằm biện luận.

“Nàng có thể đừng nói như vậy được không?”, Mạch Thiếu Nam đi đến trước mặt tôi, khóe miệng run run nói.

Tôi tròn mắt kinh ngạc: “Cô nương tôi đang muốn tìm huynh. Huynh lại ở đây làm cái quái quỷ gì vậy, tự nhiên lại sắm vai giáo chủ Nhật Nguyệt giáo? Chẳng lẽ là đang diễn ‘Cosplay’[1]?”

[1] Cosplay: được viết tắt từ 2 chữ “costume” (trang phục) và “roleplay” (nhập vai), đây được xem như là một nét văn hóa đặc trưng của giới trẻ Nhật Bản. Khi tham gia Cosplay, người chơi sẽ hóa thân thành một nhân vật trong thế giới truyện tranh (manga), thế giới game hay cũng có thể là những thần tượng âm nhạc mà họ yêu thích. Hóa thân thành nhân vật tức là người chơi sẽ phải có những cử chỉ, điệu bộ, cách nói chuyện, trang phục và hóa trang như một nhân vật bước ra thế giới thực từ một thế giới ảo.

“Cái gì?”

“Không có gì, ta hỏi huynh ở đây làm gì?”

Tìm một nơi trông có vẻ sạch sẽ rồi ngồi xuống, tôi thư thái hít thở, thả lỏng cơ thể một chút.

Thì ra là Mạch Thiếu Nam, vậy thì an tâm rồi, người một nhà, người một nhà mà.

Mạch Thiếu Nam nhìn thấy tôi tự do thoải mái vận vẹo thân mình như thế, khóe miệng bất giác giật giật hỏi: “Nàng không phát hiện ta đang là nhân vật phản diện hay sao?”.

Tôi cười nói: “Chẳng sao cả, dù huynh là nhân vật phản diện, huynh cũng sẽ không làm gì tôi, tôi rất hiểu huynh. Ở trên mình của tôi, huynh có tìm cả ngày cũng chẳng có gì đáng giá mà”.

Mạch Thiếu Nam mỉm cười gượng gạo, cầm chiếc mặt nạ da ngồi xuống bên cạnh, kể lại cho tôi nghe toàn bộ sự việc.

Chuyện là thế này, khi bọn họ tới Bách U cốc, còn chưa biết Nhật Nguyệt giáo đã xâm chiếm nơi này từ khi nào, toàn bộ thôn dân đều bị giết hại.

Vì khi đó Nhật Nguyệt giáo đến Bách U cốc cũng là lần đầu tiên, chúng vừa đi vừa cướp, vừa giết, đến nơi này thì hoàn toàn mất phương hướng, không biết cửa ra ở chỗ nào. Đang lúc không biết làm sao để trở về, bọn chúng lại biết được thông tin chúng tôi đang đi đến chỗ này.

Nhật Nguyệt giáo nhớ lại thù xưa, lại nghĩ tới Ngọc Tâm kinh của Ngọc Long môn phái, vì thế mới quyết định ôm cây đợi thỏ, chiếm lĩnh thôn trang chờ chúng tôi đi qua.

Bọn Mạch Thiếu Nam cảm thấy có gì đó bất ổn, để một vị trưởng bối của Bách U cốc ra ngoài thăm dò tin tức, mới phát hiện người trong thôn đều đã bị biến thành môn hạ của Nhật Nguyệt giáo.

Đám người Mạch Thiếu Nam suy đoán, khi chúng tôi tới nhất định sẽ bị giáo chủ của Nhật Nguyệt giáo bắt đi, sau đó sẽ bị chúng tùy cơ xử lý.

Tên giáo chủ của Nhật Nguyệt giáo này quả là ngốc nghếch. Khi bị Âu Dương Thiếu Nhiên cải trang thành nữ nhân quyến rũ, hấn liền cho rằng bản thân mình đang nhìn thấy Hồ Tiên, lẻo đẻo đi theo Thiếu Nhiên lên núi, sau đó bị bọn Âu Dương Huyền tóm gọn.

Ai mà biết được chúng tôi vì chuyện lăng nhăng với Giang Hoài Liễu nên đã chậm trễ như vậy. Mạch Thiếu Nam không còn cách nào khác đành phải tạm thời cải trang thành giáo chủ của Nhật Nguyệt giáo.

Sau đó, cực kỳ không may mắn, chúng tôi lại đột nhiên đánh tới, còn khí thế hùng hục nhất quyết đòi ra tay nữa chứ.

Giờ tay ra, Mạch Thiếu Nam gõ lên đầu tôi một cái.

“Ui da, huynh muốn chết hả, tại sao lại đánh tôi!”, tôi bốc hỏa, trừng mắt lườm huynh ấy.

Mạch Thiếu Nam cau mày, nói: “Nàng còn dám quát ta, nếu không phải tại nàng cứ dùng dùng đòi đánh đòi giết thì đêm nay đâu có loạn lên thế chứ”.

Tôi nhếch mép, tôi đâu có muốn thế, là tại mấy người các huynh bố trí không chặt chẽ nên mới có sự nhầm lẫn thế chứ.

Mở trừng mắt, tôi đột nhiên nghĩ, trong lúc chúng tôi đang cùng nhau nói chuyện nhàn nhã thế này, phía bên kia hình như vẫn đang đánh nhau thì phải.

Ngược lên, tôi đang định mở miệng liền bị Mạch Thiếu Nam cắt lời.

“Đã lâu rồi không gặp, nàng có phải béo lên không đấy?”

Khóe miệng giật giật, tôi chột sần não.

“Huynh mới béo đấy. Đừng có nói linh tinh nữa, bọn họ còn đang đánh nhau ở bên kia kia.”

“Họ đánh nhau thì cứ để họ đánh nhau, dù sao cũng chẳng có tổn thất gì. Âu Dương Y, Âu Dương Huyền, Âu Dương Thiếu Nhiên đều trà trộn vào

trong đám người đó, thậm chí lão minh chủ võ lâm cũng rất mê dao, đang ở trong đám đó, đánh nhau lộn xộn.”

Bắt giác mờ hời tủa ra khắp người.

Đám tiểu tử kia già cũng chưa già, bé cũng chẳng còn bé, tự nhiên lại ở đây chơi trò đánh lộn.

Tôi vừa mới thất thần không để ý một chút, nhìn lại liền thấy thái độ người bên cạnh đã hoàn toàn thay đổi.

Mạch Thiếu Nam kéo tôi vào lòng, mỉm cười dịu dàng: “Tiểu Tinh, ta rất nhớ nàng, thực sự rất nhớ nàng, cảm ơn nàng đã quay trở lại”.

“Tôi trở lại rồi, Thiếu Nam”

Tôi trở lại rồi, bang chủ cái bang của tôi. Tôi cũng rất nhớ huynh.

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 43: Nữ hiệp tôi phải tuân theo gia pháp

“Tiểu tử chết tiết, đều tại huynh”, quay người đầy giận dữ, tôi hét vào tai Mạch Thiếu Nam.

Mạch Thiếu Nam lau mồ hôi tủa ra khắp mặt: “Thôi được, được rồi, đừng giận nữa”.

Tên tiểu tử này luôn muốn tôi tức chết mà, lúc nào cũng làm như chẳng có chuyện gì nghiêm trọng cả.

Phía bên kia vẫn đánh nhau với khí thế hùng hực, còn bên này huynh ấy vẫn không buông tha cho tôi. Nói cái gì mà sợ tôi bị đao kiếm làm đau, đây chẳng phải coi thường tôi sao.

“Lỡ người ta cho rằng tôi nhát gan thì làm thế nào”, tôi oán trách nhìn huynh ấy, nộ khí trong lòng bốc cao, thật chỉ muốn xông ra đánh nhau một trận.

“Tiểu Tinh, hay là ta cố gắng nhé, khi về sẽ nói là nàng bị đau chân”, Mạch Thiếu Nam nói xong liền quay lưng lại, quỳ xuống trước mặt tôi, dung nhan ưa nhìn, từng sợi tóc bay bay, cùng với nụ cười ấm áp, nộ khí của tôi vì thế không biết lại biến đâu mất rồi.

“Cũng được, vậy tôi không trách huynh nữa.”

Chúng tôi cùng nhau trở về, vào đến trong thành, tự hỏi sao tòa thành lúc này yên ắng đến thế. Ngay trước cửa khách điểm nọ, có mấy người ngồi thành một hàng thờ hồn hèn, vừa thờ vừa uống rượu. Trên nền đất lại có một vài thi thể, nhưng nhìn ra, đó chưa phải toàn bộ binh lực của Nhật Nguyệt giáo.

Đám binh hèn tướng nhát khác đều đã bỏ chạy rồi.

Tôi cựa quậy trên lưng Mạch Thiếu Nam, hỏi: “Kết thúc chưa?”.

Đám người kia nghe thấy giọng nói của tôi, ngược mắt lên nhìn. Sau đó, có ba người lao đến. Xếp thành hàng ngang trước mặt tôi, bắt đầu chất vấn:

“Nàng vừa đi đâu.”

“Nàng có biết trăng đen gió lớn, trăng sáng treo cao, trăng...”

“Hai canh giờ vừa rồi làm gì?”

“Nàng biết chúng ta lo lắng cho nàng lắm không.”

“Tiểu Tinh, Tiểu Tinh, nàng trở về sao không tới Âu Dương sơn trang trước, có phải nàng không nhớ chúng ta?”

Đủ loại bàn luận như đang phát nổ bên cạnh tôi, khiến mặt tôi bầm đầy vân đen.

Đây chính là sự bao vây tấn công của “quả bom ngôn ngữ” trong truyền thuyết sao?

Nhưng đáng ghét nhất chính là, Mạch Thiếu Nam luôn đứng bên tôi lúc này lại chạy sang nhập vào hàng ngũ kia.

Tôi tròn tròn mắt, sau đó rúc vào lòng Âu Dương Thiếu Nhân rồi thả người gục xuống.

Âu Dương Thiếu Nhân bị dọa cho thót tim, vội vàng đưa tay ra đỡ tôi.

“Tiểu Tình, Tiểu Tình, nàng không sao chứ”, Âu Dương Thiếu Nhân ôm tôi, lo lắng hỏi.

Hai tay ôm đầu, tôi yếu ớt nói: “Chân thiếp đau quá”.

...

...

“Chân nàng để trên đầu hã, ôm đầu làm gì chứ? Đừng có nhìn ta như thế”, Âu Dương Huyền nghe thấy, lập tức vạch trần lời nói dối của tôi.

Tôi nhếch mép, lộ mắt rồi, cũng không thể giả bộ không nghe thấy gì được.

Âu Dương Thiếu Nhân lại hồn nhiên ngây thơ, nói: “Tiểu Tình thật lợi hại... có thể dùng đầu để đi đường”.

Tên tiểu quý nhà huynh có lợi hại thì thử đi kiệu đầy cho tôi xem nào.

“Tóm lại, đừng có để ý đến tôi nữa. Giờ hãy nói cho tôi biết đầu đuôi sự việc thế nào, sau đó chúng ta sẽ bàn xem tiếp theo nên làm những gì”, tìm một chỗ rồi ngồi xuống yên ổn, màn đêm khiến tôi cảm thấy lạnh lạnh, tôi vừa nín y phục của Âu Dương Huyền vừa nói.

Âu Dương Huyền trừng mắt nhìn tôi một cái, tôi cũng chẳng khách khí lập tức trừng mắt đáp trả.

Trừng mắt cái gì chứ, tảng băng trôi kia?

Tôi ngồi bên cạnh cứ cựa mình liên tục, Âu Dương Huyền chẳng biết nên làm thế nào đành cởi áo ngoài ra khoác lên người tôi, sau đó còn kéo chặt tôi vào lòng.

Âu Dương Thiếu Nhân kể sơ lược cho tôi nghe những chuyện vừa xảy ra.

Kế hoạch vốn là để tôi và tên đại ma đầu giáo chủ của Nhật Nguyệt giáo do Mạch Thiếu Nam thủ vai thì một trận kinh thiên động địa, sau đó giáo chủ Nhật Nguyệt giáo sẽ hoàn toàn thay đổi, cải tà quy chính, xóa bỏ thù hận, tất cả mọi người đều giải tán, ai về nhà nấy, hoàn toàn không có tổn thất mất mát gì. Nhưng ai ngờ Mạch Thiếu Nam đột nhiên vô trách nhiệm đến vậy, cứ bắt tôi ngồi yên một chỗ tâm sự tới hai canh giờ.

Vì hai nhân vật chính mãi không xuất hiện trở lại, thế nên mấy người kia đành đem tên giáo chủ thực sự họ bắt lúc trước tới.

Môn đồ Nhật Nguyệt giáo thấy lão đại đã bị bắt, chẳng cần đến bọn Âu Dương Thiếu Nhân mở miệng, liền tự biết bỏ chạy tháo lui.

Cho nên khi hai người chúng tôi tới đây, mới nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Lúc này, Tần Ngữ ở bên ngoài thành đã thấy sóng yên gió lặng cũng lập tức chạy vào, xông đến trước mặt tôi reo lên: “Tình tỷ, tỷ thực sự không bị sao cả, thật là tốt quá”.

Âu Dương Huyền vẻ mặt không vui hỏi tôi: “Nàng đi đâu mà quyền rũ được thẳng nhóc này vậy”.

Tôi nện cho huynh ấy một quyền.

Nói gì vậy? Sao có thể nói như thế chứ, cái gì mà quyền rũ chứ, tỷ tỷ tôi đâu phải loại người tùy tiện như vậy.

“Cậu ta chính là đối tượng chúng ta phải bảo vệ, chương môn phái Ngọc Long – Tần Ngữ”, tôi trừng mắt, nói.

Mình chủ võ lâm gặp được Tần Ngữ thì cực kỳ kích động, bước chân run rẩy, chạy vụt đến chỗ hắn, nắm tay hắn mà bắt đầu kể lẻ lịch sử xưa nay.

“Haizz, Tiểu Ngữ à, cậu đã lớn thế này rồi sao, năm đó khi ta cùng cha cậu mới mười tám tuổi đã phiêu bạt giang hồ đây đó. Khi ấy...”

Tôi nghe mà đau hết cả đầu.

Chẳng lẽ đây chính là “giăng từ đêm hôm nay tới tận sáng hôm sau” sao?

Mấy người không làm cho tôi đau đầu chóng mặt thì không được hã?

Rõ ràng Tần Ngữ cũng không thích nghe mấy người già kể chuyện ngày xưa cho lắm. Nhưng vốn mang phẩm chất cao thượng tôn trọng người già, yêu thương trẻ nhỏ nên đã sớm bịt bông vào lỗ tai rồi. Chỉ khổ mấy người chúng tôi cứ phải giả bộ hào hứng, miệng cười toe toét, gật đầu lắng nghe.

Tiểu quý, thật là thương thay cho cậu. Tôi liếc ánh mắt cảm thông nhìn cậu nhóc, sau đó lại quay đầu trừng mắt với Âu Dương Huyền.

Huynh vừa nghi ngờ tôi, nghi ngờ cái gì chứ, huynh có phải đang muốn chết không.

Âu Dương Huyền cũng nhìn lại, im lặng không nói.

Huỳnh ấy dám nói chắc, còn nói nữa tôi sẽ cho huỳnh ấy đi Tây Thiên luôn. Đúng là không thức thời gì cả, hiện tại huỳnh ấy chỉ cần mỉm cười và nói một câu: Tiểu Tình hoan nghênh nàng trở về. Thế có phải là xong chuyện không. Lại cứ đứng đấy, giương bộ mặt băng tuyết vạn năm đó ra làm cái gì.

Tôi nhỏ giọng thì thầm bên tai huỳnh ấy: “Âu Dương Huyền, tôi thấy cần phải thảo luận với huỳnh một chút. Tôi trở về huỳnh rất không vui phải không?”.

Khóe miệng Âu Dương Huyền giật giật liên hồi, đột nhiên giờ một tờ giấy ra trước mặt tôi: “Tự nàng đọc đi, đây là bức thư đại ca gửi cho ta. Sau khi đọc xong, nếu nàng cảm thấy ta không nên tức giận thì ta sẽ không tức giận nữa. Nếu có giận ta cũng sẽ kìm lại”.

Tôi nghi hoặc nhận lấy bức thư, mở ra. Trên đó viết như thế này: Gửi Huyền đệ thân yêu của huỳnh, còn nhớ hiền đệ từng nói Tiểu Tình nhất định sẽ thích đệ. Bởi hai nguyên nhân, một là vì tình cảm Tiểu Tình dành cho đệ rõ ràng rất sâu đậm, hai là vì đệ đệ đúng cảm hơn huỳnh (Huỳnh cho rằng điều này có vẻ hơi vô lý). Nhưng, huỳnh cần phải thông báo cho đệ một chuyện khá đáng tiếc, người duy nhất nhận được tình cảm ngọt ngào của Tiểu Tình thân yêu lại chính là huỳnh. . . Tình cảm của huỳnh dành cho Tiểu Tình thực sự rất chân thành, còn huỳnh đối với vàng của đệ cũng chính là yêu chứ không phải thích. Đệ đệ thân yêu, tuy rất xin lỗi, nhưng chuyện này là sự thực, chiếu theo quy ước đã định. Mười vạn lượng vàng, đừng quên trả cho ca ca. . .

Ha ha, ha ha ha ha ha.

Hả. . . Hả. . . Hả. . .

Tay tôi nắm chặt mảnh giấy, không kiềm chế được bất giác run rẩy mãi không thôi.

Ông Trời ơi, sao tôi lại đen đui thế này, bản thân tôi từ hiện đại chạy về đây để tìm đám tiểu tử vô lương tâm dám đem cả tôi ra cá cược thế này sao.

“Âu Dương Thiếu Nhân! Đồ khốn kiếp nhà ngươi, mau ra đây cho ta!”, tôi tung một chú rồng, vọt ra từ trong lòng Âu Dương Huyền, hét lên.

Dám ức hiếp bản cô nương, muốn chết rồi phải không, Âu Dương Thiếu Nhân, hôm nay bản cô nương sẽ để ngươi thực sự biến thành thái giám. Còn nữa, Âu Dương Huyền, ngươi cũng chạy không thoát đâu.

Âu Dương Thiếu Nhân không hiểu nhìn tôi, rồi lại nhìn sang Âu Dương Huyền bên cạnh, cuối cùng mới cúi nhìn tờ giấy trên tay tôi.

Ngay lập tức mồ hôi túa ra như tắm, nói: “Tiểu Tình, nàng nghe ta giải thích”.

Tôi mỉm cười: “Không cần giải thích, giải thích chính là che đậy, che đậy chỉ bằng nói cho rõ ràng, Âu Dương Thiếu Nhân, ngươi có chịu nói hết cho bản cô nương nghe không? Hay là ngươi muốn xuống âm phủ kể chuyện cho Diêm Vương nghe”.

Âu Dương Thiếu Nhân run lên bần bật, bộ dạng khóc không được mà cười cũng chẳng xong: “Trong chuyện này có nguyên nhân”.

Nguyên nhân? Cô nương không muốn nghe nguyên nhân đó.

“Âu Dương Y, Âu Dương Thiếu Nhiên, Mặc Nguyệt, Mạch Thiếu Nam, Triều Lưu. Hôm nay tôi phải giải quyết việc nhà, dạy dỗ người nhà cho cẩn thận”, tôi vớ lấy một chiếc gậy phía sau, nghiêm túc nói.

Đám tiểu tử đó trông có vẻ rất háo hức, lập tức vui vẻ chạy tới đứng phía sau tôi, trên tay ai nấy đều cầm vũ khí.

“Tất cả nghe đây, hiện tại, đóng cửa, đánh người!”

Nữ hiệp ta hôm nay không dùng gia pháp dạy dỗ các người thì không được, xem các người sau này có còn dám như thế nữa không?

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.4 - Chương 44: Trở về Âu Dương sơn trang

Trên thế giới này có một chân lý bất hủ: Rán rết dù đọc đến đâu cũng không đọc bằng lòng dạ đàn bà.

Trước khi biết được điều này, nếu bạn lỡ may trêu ghẹo nữ nhân, đành coi là bạn đen đui không hiểu chuyện.

Nhưng sau khi bạn hiểu được rồi mà vẫn muốn chòng ghẹo bọn họ, vậy thì bạn cũng chuẩn bị luôn tinh thần để đón nhận vận hạn của mình đi.

Cho nên mới nói, các bạn đừng có đại mà trêu chọc phụ nữ. Cô nương tôi tuy bình thường trông có vẻ dịu dàng lương thiện. Nhưng cũng không thể vì thấy tôi dịu dàng lương thiện như thế mà tưởng tôi dễ bắt nạt đâu nhé.

Quăng cây gậy trong tay đi, tôi mỉm cười nhìn hai khuôn mặt đang kêu gào thảm thiết, bị dây trói cuốn quanh người.

“Xong, giờ việc phải làm trước tiên là đưa Tần Ngữ đến Bách U cốc”, tôi vỗ vỗ tay, nói sáng khoái.

Âu Dương Thiếu Nhân cúi đầu nhìn tôi: “Vậy còn bọn ta?”.

Tôi cười cười: “Đương nhiên là đi cùng rồi. Mặc Nguyệt, Triều Lưu, hai huynh giúp tôi đỡ bọn họ nhé. Đây là chuyện nhà, chúng tôi về nhà sẽ xử lý tiếp”.

Hừ, vì ở bên ngoài nên tôi còn để cho họ chút thể diện, may mà họ cũng là người ít nhiều có danh tiếng trên giang hồ đấy. Về đến nhà thì sẽ biết tay tôi.

“Cẩn thận chút, đừng để hai người đó chạy mất”, vừa kéo Tần Ngữ đi, tôi vừa khoát tay nói.

Đi được một đoạn, hình như tôi nghe thấy tiếng thở dài của Mặc Nguyệt: “Xin lỗi, bọn ta thật không thể làm khác, các huynh cũng nên quen dần đi”.

Tôi nhếch mép, Tần Ngữ ngẩng đầu hỏi tôi: “Tình tỷ, tỷ định xử lý bọn họ thế nào?”.

Tôi mỉm cười, chỉ chỉ vào mũi cậu ta: “Bí mật. Ngươi phải nhớ, đến Bách U cốc rồi thì phải chăm chỉ học võ từ cốc chủ, còn phải chăm chỉ trau dồi kiến thức, sau hai ba năm nữa được ra ngoài, phải nhớ đến tìm ta tí thì”.

Tần Ngữ cau mày, hỏi: “Tí thì cái gì?”.

Tôi cười: “Chính là ta muốn xem thực sự cậu có trở nên xuất sắc hay không?”.

“Thực ra, ta cảm thấy ở bên cạnh Tình tỷ, ta học được rất nhiều thứ”, Tần Ngữ cắn môi nói.

Tôi bất giác cảm thán, tên tiểu tử này nếu thực sự đi theo tôi, không khéo lại học hết cả những thứ không nên học. Tôi tuy là lúc nào cũng lộ ra cái vẻ uyên bác, sở hữu tri thức cả một ngàn năm. Nhưng thực tình cũng có một vài phương diện không tốt, nếu để hắn theo tôi, Tần Ngữ hẳn nhất định sẽ bị tiêm nhiễm những điều không tốt đó.

“Không cần đâu, Tình tỷ đây cả đời chỉ thích tự do, chuyện dạy dỗ giáo dục người khác ta không làm được. Nhưng Tần Ngữ, ta có đạo lý này vẫn muốn dạy cho ngươi, ngươi phải nhớ kỹ những lời ta nói. Thứ quan trọng nhất của con người không phải thân thể hay bất cứ thứ gì khác. Thứ quan trọng nhất của con người chính là một tấm lòng ngay thẳng. Đó chính là thứ giúp ngươi tồn tại. Bất luận sau này có xảy ra chuyện gì, bất luận bản thân phải làm điều gì, ngươi đều phải xuất phát từ tấm lòng của mình, phải nhớ, nếu lòng ngươi ngay thẳng, dù lưng có cong, ngươi cũng vẫn đứng thẳng được. Ngược lại, nếu lòng ngươi có chút tà niệm, dù ngươi có cố thể nào, cũng không thể ngẩng cao đầu”, tôi khẽ cười, nói với cậu thiếu niên mười sáu tuổi.

Những lời này tôi đã muốn nói với hắn từ lâu rồi.

Tần Ngữ ngẫm nghĩ một hồi, ngẩng đầu nở nụ cười nhìn tôi: “Tuy ta chưa thực sự hiểu hết đạo lý ấy, nhưng Tình tỷ, ta sẽ ghi nhớ. Đợi đến khi ta thực sự hiểu được, trở thành một người đàn ông chân chính, oai hùng, dũng mãnh, ta sẽ đến tìm tỷ”.

Tôi xoa xoa mái đầu hắn, thân thiết kéo hắn vào trong lòng.

Tên tiểu tử này, hình như lúc này trông hắn rất đáng yêu.

Quyết định rồi, nếu sau này hắn ta trở nên đẹp trai hơn, tôi nhất định sẽ tìm cho hắn một cô vợ xinh đẹp.

Đi một lúc lâu, tôi thực sự không tìm được nữa, cuối cùng mở miệng hỏi lão nhân đang dẫn đường trước mặt.

“Lão minh chủ à, sắp tới chưa vậy?”

Sao đi cả quãng đường xa vậy rồi mà vẫn chưa đến nhỉ.

Rõ ràng tôi nghe nói Bách U cốc rất gần tòa thành này mà.

Minh chủ võ lâm xoay người, mỉm cười nhân hậu nói với tôi: “À, thực ra chúng ta đã vào đến Bách U cốc rồi, nhưng ta đang tìm cửa vào. Ta quên cửa vào ở chỗ nào rồi”.

...

...

A!!! Lão minh chủ này không phải già quá nên lú lẫn rồi đấy chứ! Chuyện quan trọng như vậy sao có thể nói quên là quên được!

Tôi tròn tròn mắt, chạy về phía Âu Dương Y trước mặt túm lấy huynh ấy nói: “Y huynh, Y huynh, huynh còn nhớ cửa vào đúng không?”.

Âu Dương Y mỉm cười gượng gạo, nắm tay tôi nói: “Xin lỗi, Tiểu Tình, ta vì quá lo lắng cho nàng, trên đường đi đều quên mất không đánh dấu, cho nên cũng không nhớ được nữa. Ta chỉ nhớ chỗ cửa vào có một tảng đá cực lớn, trên đó có viết bùa chú gì đó rất kỳ lạ”.

Lúc này tôi thực sự rất muốn chết, trên núi này có bao nhiêu tảng đá lớn, tôi làm sao biết được trên tảng đá nào có khắc bùa chú cơ chứ.

Âu Dương Thiếu Nhân vẫn ở phía sau lầm òn: “Này! Thượng Quan Tình, nàng còn không nói lòng đây trời cho ta”.

Hừ, lúc này lại nói dễ nghe như vậy, vừa rồi sao không phát huy bản lĩnh của mình đi.

“Thiếu Nhiên, nhét gì vào miệng Thiếu Nhân ca ca”, tôi không kiên nhẫn được nữa liền ra lệnh cho Âu Dương Thiếu Nhiên.

Âu Dương Thiếu Nhiên vui vẻ hào hứng nói: “Được”.

Chẳng còn cách nào khác, chúng tôi đành phải dựng trại nghỉ lại, chuẩn bị cho sáng sớm hôm sau sẽ tiếp tục đi tìm phiến đá lớn có khắc bùa chú gì đó.

Sáng hôm sau, cuối cùng chúng tôi cũng tìm được lối vào Bách U cốc.

Tôi đã ước định với Tần Ngữ, sau hai năm nữa hắn sẽ đến tìm tôi. Trước ánh mắt như giết người của đám nam nhân, Tần Ngữ đã dùng cảm tuyên bố sẽ trở thành một nam nhân ưu tú.

Tôi gật đầu miễn cưỡng, sau khi tiến Tần Ngữ vào trong Bách U cốc, chúng tôi cùng với mình chủ võ lâm chia tay mỗi người một ngã. Thực sự tôi không thích ở cùng với lão mình chủ này chút nào.

Một buổi sáng của mấy ngày sau đó, dưới ánh mặt trời rực rỡ, chúng tôi đã về tới địa bàn của Âu Dương sơn trang.

Ngược nhìn bốn chữ “Âu Dương sơn trang” trên cổng lớn, tôi khẽ mỉm cười.

Ha ha ha, tôi trở về rồi.

Âu Dương Thiếu Nhân bên cạnh đau khổ nhìn tôi: “Giờ có thể nói cho ta biết, nàng sẽ trừng phạt ta như thế nào không?”.

Tôi với tay kéo chàng đến trước mặt mình, trao cho chàng một nụ hôn nồng thắm: “Cách trừng phạt này chính là phải khiến chàng bị người khác đổ kị, oán hận đến chết. Âu Dương Thiếu Nhân, bắt đầu từ giờ phút này, chàng đã chính thức trở thành tình lang của bốn nữ hiệp”.

Khẽ liếc mắt sang, tôi thấy đám người đứng phía sau chàng mặt mày đen sạm.

Tâm trạng tôi rất tốt.

“Bình bình”, “Bốp bốp”, tiếng đám đá vang lên, ngày hôm nay sẽ náo nhiệt lắm đây.

Trong ánh nắng chói chang, Âu Dương Thiếu Nhân tướng mạo đoan chính, phong thái tuyệt đỉnh vô song mỉm cười: “Tuân mệnh, Thượng Quan nữ hiệp của ta”.

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Phiêu Du Giang Hồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.